

Джоан Роулинг

Хари Потър и реликвите на
смъртта

ВНИМАНИЕ!

ТОВА Е ЛЮБИТЕЛСКИ НЕКОМЕРСИАЛЕН ПРЕВОД, ПРАВЕН ЕЙ-ТАКА, НАЙ-ВЕЧЕ ЗА ИЗПИТАНИЕ НА ЕКИПА И НЕЗАСЯГАЩ НИКОГО! ПРЕДОСТАВЕН Е С ДОБРОВОЛНИТЕ УСИЛИЯ НА ХОРА-ЕНТУСИАСТИ, ПО-ДОБРИ И ЧОВЕЧНИ ОТ ДРУГИ... НЕКА ДОКАЖЕМ, ЧЕ НЕ ВСИЧКО НА ТОЗИ СВЯТ Е САМО И ЕДИНСТВЕНО ПАРИ...

Глава първа

ВЪЗХОДЪТ НА ТЪМНИЯ ЛОРД

Двамата мъже се появиха сякаш от нищото, на сантиметри един от друг върху тясна и осветена от луната алея. За момент останаха неподвижни, с магически пръчки насочени един срещу друг, но след като се разпознаха, прибраха пръчките под мантиите си и закрачиха заедно надолу по алеята.

– Новини? – попита по-високият от двамата.

– Най-добрите! – отвърна Сивиръс Снейп.

От ляво алеята беше обрасла с диви калини, но от дясно беше засаден добре поддържан жив плет. Докато двамата мъже пристъпваха, дългите им мантии се развяваха около краката им.

– Помислих, че може би съм закъснял – каза Яксли, на когото грубите черти ту се виждаха, ту не, заради листата на дърветата, които едва пропускаха лунната светлина. – Беше по-сложно, отколкото го очаквах, но се надявам, че ще остане доволен. Мислиш ли, че ще го приеме добре?

Снейп кимна, но само толкова. После двамата завиха надясно по един широк път, който ги отведе извън алеята. Никой от тях не забавяше крачката и после тихо двамата вдигнаха ръцете си като за поздрав и преминаха през тъмната метална ограда, сякаш бяха призраци. Тисовият плет заглушаваше стъпките им. Наблизо нещо прошумоля и Яксли отново извади пръчката си, насочвайки я над главата на спътника си, но причината за шума се оказа снежно бял паун, който се разхождеше наперено и величествено върху плета.

– Винаги се е оправял добре тоя Луциус. Пауни... – кисело подметна Яксли и пхна пръчката си обратно под наметалото.

Величествено имение израстваше от тъмнината в края на пътя. Светлини проблясваха в диамантено оформените прозорци на долния етаж, а някъде, в тъмната градина отвъд живия плет, се чуваше ромоленето на фонтан. Камъчетата под обувките им почукваха едно в друго, докато Снейп и Яксли бързаха към входната врата. Тя се отвори навътре с приближаването им, въпреки че не се забелязваше човек, който да я е отворил.

Коридорът беше голям, слабо осветен, но разкошно декориран, с величествен килим, покриващ почти целия каменен под. Любопитни

очи от бледите лица върху портретите на стените проследиха Снейп и Якли, докато минаваха по коридора. Двамата се спряха пред тежка дървена врата, която водеше в следващата стая, поколебаха се само за миг, след което Снейп натисна бронзовата дръжка. Гостната бе пълна с хора, които мълчаха и бяха седнали около дълга и безукорно полирана маса. Мебелите, които друг път заемаха мястото ѝ, сега бяха скупчени по ъглите на стаята. Осветлението беше слабо и идваше от огъня на красива камина, чиито плочки бяха от позлатено огледално стъкло. Снейп и Якли не посмяха да пристъпят веднага, а го направиха едва след като очите им привикнаха на сумрака в стаята. Именно липсата на светлина привлече погледите им нагоре, към най-странното нещо в цялата стая. Една очевидно в безсъзнание човешка фигура висеше надолу с главата над масата, въртейки се, сякаш окачена на невидимо въже и отразена в огледалата на камината и полировката на масата. Никой от присъстващите не гледаше нагоре, освен блед рус младеж, който стоеше точно до фигурата. Изглежда сякаш не можеше да спре да хвърля поне един поглед към нея всяка минута.

– Якли! Снейп! – извика с висок и ясен глас някой, седнал край масата. – За малко да закъснеете!

Говорещият беше на централно място, точно срещу камината, така че за новодошлите първоначално беше доста трудно да различат нещо повече от бледия му силует. Когато се приближиха, лицето му придоби по ясни очертания – неокосмено, змиеподобно, с цепки вместо ноздри и светещи червени очи, чиито зеници бяха вертикални. Той беше толкова блед, че сякаш излъчваше сивкаво сияние.

– Сивиръс, ела тук! – каза Волдемор, посочвайки мястото от дясната му страна. – Якли, ти седни до Долохов!

Двамата заеха посочените им места. Повечето погледи проследиха въпросително Снейп, затова той беше този, към когото първи се обърна Волдемор:

– Е?

– Господарю, Орденът на Феникса смята следващата събота през нощта да премести Хари Потър от къщата, в която живее, на друго, по-сигурно място.

Всички около масата наостриха уши, като някои застинаха в недоумение, а други се уплашиха, но всички гледаха втренчено в Снейп и Волдемор.

– Събота... през нощта... – повтори Волдемор. Червените му очи се възряха в гарвановечерните на Снейп с такова острота, че повечето от

присъстващите извърнаха погледа си, очевидно изплашени, че самите те могат да бъдат изгорени от този втрещен взор. Снейп обаче спокойно погледна Волдемор и след миг или два, устата на Волдемор, която нямаше устни, все пак се изкриви в нещо като усмивка.

– Добре! Много добре! И тази информация идва от...

– От източника, когото обсъждахме – каза Снейп.

– Господарю...

Яксли се бе привел напред, за да вижда по-добре Снейп и Волдемор, застанали почти в другия край на масата. Всички се обърнаха към него.

Яксли почака, но Волдемор не проговори, затова продължи:

– Аврорът Даулиш, се изтърва, че Потър няма да бъде преместен чак до тридесети, нощта в която момчето ще навърши седемнадесет години.

Снейп се усмихна.

– А пък моят източник ми казва, че има план да се пусне грешна следа и явно това е тя! Няма съмнение, че Заклинанието за заблуда е било приложено на Даулиш. Няма да му бъде за пръв път, всеизвестно е, че е податлив на чуждо влияние.

– Уверявам Ви, господарю, че Даулиш изглеждаше сигурен – каза Яксли.

– Ако е бил заблуден, е много ясно, че ще бъде сигурен! – отвърна Снейп. – Уверявам те Яксли, че Отделът на аврорите няма да играе роля в защитата на Хари Потър, защото в Ордена са убедени, че вече сме проникнали в Министерството.

– Значи в Ордена са разбрали поне веднъж нещо както трябва? – попита нисък и дебел мъж, който седеше не по-далеч от Яксли, после се изкикоти хрипкаво, така че смехът му оттегна над масата.

Волдемор не се засмя, но погледът му се насочи за пореден път нагоре към тялото, което се въртеше бавно над главите им. Изглеждаше потънал в мислите си.

– Господарю, – продължи Яксли – Даулиш вярва, че цяла група аврори ще бъдат използвани, за да преместят момчето.

Волдемор вдигна голямата си бяла ръка и Яксли веднага млъкна, гледайки обидено към Волдемор, който се обърна към Снейп:

– Къде ще скрият момчето?

– В дома на един от Ордена – каза Снейп. – На мястото според източника ми, е била дадена всичката защита, която Орденът и Министерството са могли да осигурят. Господарю, мисля че вероятността да го

пленим или убием щом успее да пристигне ще е малка, освен, разбира се, ако Министерството не падне до следващата събота, което може да ни даде възможност да открием и развалим достатъчно от заклинанията, за да понесем силата на останалите.

– Е, Якли? – обърна се към него Волдемор, а огънят проблесна застрашително в червените му очи. – Ще падне ли Министерството до следващата събота?

Отново всички погледи се обърнаха, а Якли се изправи.

– Господарю, имам добри новини по този въпрос! Успях, макар и с големи усилия и трудности, да приложа проклятието „Империиус“ върху Пиус Тикнийс!

Много от седящите до Якли бяха впечатлени. Съседът му, Долохов, мъж с дълго и изкривено лице, го потупа по гърба.

– Е, поне е нещо – отсече Волдемор. – Но Тикнийс е един. Скримджър трябва да бъде заобиколен от наши хора преди да предприемем някакви действия. Един провален опит за покушение над Министъра ще ме забави много.

– Да, господарю, вярно е, но както знаете Тикнийс е Главен ръководител на Отдела за изпълнение на Магическите закони и като такъв е в постоянен контакт не само с Министъра, но и с другите Главни ръководители на Кабинетите в Министерството. Смятам, ще бъде по-лесно, след като имаме служител на такъв висок пост под наш контрол, да подложим и другите на проклятието и тогава те всички ще могат да действат заедно срещу Скримджър.

– Ако не разкрият нашия приятел Тикнийс преди да е успял да обърне съзнанието и на други... – каза Волдемор. – При всички положения е малко вероятно Министерството да бъде под мой контрол до следващата събота. Ако не можем да пипнем момчето, когато пристигне, тогава трябва да атакуваме, когато отпътува.

– И тук имаме преимущество, господарю – каза Якли, който изглежда твърдо решен да получи поне малко одобрение. – Вече имаме няколко души, поставени в Отдела за Магически транспорт. Ако Потър се магипортира или използва летежна пудра, ще разберем веднага.

– Няма да направи нито едното, нито другото! – отвърна Снейп. – Орденът отбягва каквато и да е форма на магически транспорт, който може да бъде контролиран или регулиран от Министерството. Те не им вярват!

– Още по-добре – каза Волдемор. – Ще трябва да се движи на открито, следователно ще бъде още по-лесно.

За пореден път Волдемор погледна нагоре към клатещото се тяло и сетне продължи:

– Аз лично ще се погрижа за момчето. Имаше прекалено много провали, когато Хари Потър се оказваше замесен. Някои от тях са мои. Това, че Потър е още жив, е повече заради моите грешки, отколкото заради неговите способности.

Всички около масата наблюдаваха Волдемор с опасение, че всеки един от тях може да бъде обвинен за това, че Хари Потър все още е жив. Волдемор обаче, изглежда говореше повече на себе си, или на тялото, което беше в безсъзнание над тях, но не и на присъстващите.

– Бях невнимателен и така, благодарение на чист късмет и шанс, бяха осуетени безупречни и прекрасно наредени планове. Но сега вече знам и разбирам неща, които преди не осъзнавах. Аз съм този, който трябва да убие Хари Потър и аз ще го направя!

При тези думи, като че ли в отговор, прозвуча внезапен стон, последван от ужасен и измъчен рев, изпълнен с много болка и страдание. Много от тези, които бяха се разположили около масата, погледнаха надолу уплашени, защото звукът се бе чул под краката им.

– Опаш!... – каза Волдемор, без да променя тихия си и замислен тон и без да откъсва очи от клатещото се тяло над тях.

– Не ти ли наредих да държиш затворника ни така, че да пази тишина?...

– Да, г-господарю... – заекна дребен мъж някъде от средата на масата, който беше седнал толкова ниско, че повечето от присъстващите бяха решили, че мястото е празно. Но сега той се изправи и бързо изтича извън стаята, оставяйки зад себе си едно странно, сребърно сияние.

– Та... както казвах – продължи Волдемор, поглеждайки отново напрегнатите лица на последователите си, – Вече всичко ми е ясно. Ще трябва, например, да взема от вас назаем някоя магическа пръчка, за да мога да убия Потър.

Всички, които бяха седнали на масата изглеждаха шокирани, защото със същия успех можеше да заяви, че иска да вземе назаем ръка или крак.

– Няма ли доброволци?!... – зачуди се Волдемор. – Тогава да видим... Луциус! Не виждам причина, в момента да ти е необходима пръчка.

Луциус Малfoy погледна нагоре. Кожата му изглеждаше неестествено жълта на светлината от огъня, а очите му сякаш бяха хлътнали и с тъмни сенки под тях. Когато заговори, гласът му бе дрезгав.

– Господарю?

– Пръчката ти, Луциус. Искам пръчката ти!

– Аз...

Малфой погледна бегло към жена си, но тя гледаше право напред, прегледняла също като него и макар на пръв поглед да остана видимо непроменена, под масата тънките ѝ пръсти за кратко стиснаха китката му. При допира ѝ, Малфой пхна ръката си в робата на мантията и извади пръчката, която подаде на Волдемор. Той я взе и я придърпа пред очите си, за да я изучи подробно.

– Каква е?

– От бряст, господарю – прошепна Малфой.

– А сърцевината?

– На змей. Сърдечна нишка от змей.

– Добре – каза Волдемор. После извади собствената си пръчка и сравни дължините.

Луциус Малфой направи неволно движение, което макар за част от секундата, показва недвусмислено, че очакваше да получи пръчката на Волдемор в замяна. Това не остана незабелязано и очите на Волдемор се разшириха злобно...

– Искаш да ти дам пръчката си, Луциус?... Моята пръчка?!...

Някои от множеството се изсмяха подигравателно.

– Дарих ти свободата, Луциус! Това не е ли достатъчно?! Но съм забелязал, че напоследък ти и семейството ти изглеждате все по-малко щастливи. Да не би присъствието ми да ви е неприятно, Луциус?

– Нищо подобно, господарю!

– Каква лъжа, Луциус...

Противният глас сякаш продължи да съска, дори след като злата му уста се беше затворила. Един или двама от магьосниците едва съдържаха да не потръпнат, докато съскането ставаше все по-високо, защото нещо тежко се чуваше как се плъзга по пода под масата.

Една огромна змия се появи и пропълзля бавно по стола на Волдемор. Изправи се внушителна и сякаш безкрайна, а после започна да се увива около раменете на Волдемор. Вратът ѝ беше с дебелината на бедро, а очите ѝ – с напречни процепи за зениците, които не примигваха. Волдемор помилва разсеяно създанието с дългите си, тънки пръсти, но все още гледаше в Луциус Малфой.

– Защо ли семейство Малфой изглежда толкова нещастно сред свои хора?... Нима завръщането ми и идването ми на власт не е това, което открито заявявахте, че желаете от толкова много години?

– Разбира се, господарю! – каза Луциус Малфой. Ръката му потрепери, когато избърса потта от долната си устна. – Желаяхме го и продължаваме да го желаем!

От лявата страна на Малфой, жена му кимна странно и вдървено, а очите ѝ бяха вперени в змията, увита около Волдемор. От дясно синът му Драко, който се бе втренчил в тялото над тях, погледна бързо към Волдемор, но веднага отмести погледа си, сякаш ужасен да осъществи очен контакт.

– Господарю – каза тъмна жена от средата на масата, чиито глас беше изпълнен с патос. – Чест е за нас, че сте тук, в семейното ни имение. Няма по-голямо признание от това!

Тя седна до сестра си, с която по нищо не си приличаха. Не беше само външния вид – черна коса и тежки клепащи, но и поведението, маниерите. Докато Нарциса стоеше скована и притихнала, Белатрикс се наведе напред към Волдемор, защото само с думи не можеше да демонстрира желанието си за близост.

– Няма по-голямо признание... даже сравнено с щастливото събитие, което, както чух, се състояло тази седмица в семейството ви? – каза Волдемор.

Тя го зяпна с отворена уста, очевидно объркана.

– Н-н-е знам за какво говорите, господарю...

– Белатрикс, говоря за племенницата ти. Вашата и тази на Нарциса. Тя току-що се омъжи за върколака Ремус Лупин. Трябва да сте горди!

Около масата избухна подигравателен смях. Повечето хора се обърнаха един към друг и размениха весели погледи, други удариха по масата с юруци. Огромната змия, очевидно не понесе шумотевицата, затова отвори широко паст и изсъска злобно, но смъртожадните не я чува, защото бяха развеселени от унижението на Белатрикс и семейство Малфой. Лицето на Белатрикс, което преди секунди беше изпълнено с щастие, сега погрозня и стана мораво.

– Тя не е наша племенница, господарю! – изкрещя над леещото се веселие. – Ние – Нарциса и аз – никога не сме се виждали със сестра ни, откакто се омъжи за този мътнород. Това дете няма нищо общо с нас, нито пък ние със звяра, с когото е решило да се свърже!

– Какво ще кажеш, Драко? – попита Волдемор и въпреки че гласът му бе тих, се разнесе ясно над присмеха и подигравките. – Ще бъдеш ли бавачка на вълчетата?...

Веселбата нарасна, Драко Малфой погледна изплашен към баща си, който обаче сведе поглед към скута си. Обърна се към майка си и тя

едва-едва поклати глава в знак на отрицание, а сетне продължи да изучава с поглед отсрещната стена.

– Достатъчно! – изсъска Волдемор, милвайки разгневената змия. – Достатъчно!

Смехът мигновено секна.

– Много от най-старите ни семейства стават заразни след време... – каза той, докато Белатрикс го гледаше, без да си позволи дори да мигне. – Трябва да прочистите вашето, за да бъде здраво! Да изрежете болните части, които заплашват здравето на останалите.

– Да, господарю – прошепна Белатрикс, а в очите ѝ плувнаха сълзи от благодарност. – При първа възможност!

– Ще я имаш! – каза Волдемор. – Както в семейството ти, така и в света... ние ще премахнем тази болест, която заразява всички ни, докато не остане само чиста кръв...

Волдемор вдигна пръчката на Луциус Малфой, насочи я право към бавно въртящата се фигура над масата и замахна леко. Фигурата се съживи с болезнен стон и започна да се бори с невидимите си окови.

– Разпознаваш ли гостенката ни, Сивиръс? – попита Волдемор.

Снейп вдигна очи към тялото, което висеше надолу с главата и Смъртожадните последваха примера му. Сега всички наблюдаваха пленничката, сякаш им беше дадено разрешение, за да бъдат любопитни. Докато се обърне към светлината от огъня жената се опита да проговори и думите ѝ прозвучаха с дрезгав и изплашен глас:

– Сивиръс! Помогни ми!!

– А, да... – каза Снейп, докато затворничката бавно отново се обърна с гръб към тях.

– Ами ти, Драко? – попита Волдемор, милвайки главата на змията със свободната си ръка.

Драко поклати рязко глава. Сега след като жената се беше събудила, той не можеше да я погледне повече.

– Не си ли учил нейния предмет? – попита Волдемор. – За тези от вас, които не знаят, тази вечер съм поканил при нас Черити Бърбейдж, която доскоро преподаваше в Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“.

Чуха се кратки възклицания около цялата маса. Гърбава жена с остри зъби се изкикоти.

– Да... Професор Бърбейдж преподава на децата на вещици и магьосници всичко за мъглите. Как те не са толкова различни от нас и т.н.

Един от Смъртожадните се изплю на пода. Черити Бърбейдж се завъртя отново към Снейп.

– Сивиръс... Моля те... моля те!

– Тишина!! – изкомандва Волдемор и с едно леко трепване на пръчката на Малфой, Черити млъкна, сякаш ѝ бяха запушили устата. – Явно недоволна от това, че замърсява и опорочава мозъците само на магьосническите деца, миналата седмица професор Бърбейдж е написала пламенна статия в защита на мътнородите в „Пророчески вести“. Тя твърди, че магьосниците трябвало да приемат тези крадци на тяхното познание напълно спокойно и че намаляването на чистокръвните било доста желано... накратко – тя иска да се сродим с мъгли и без съмнение, върколаци...

Този път никой не посмя да се засмее, защото личеше, извън всякакво съмнение, че в гласа на Волдемор прозвучава нотка на гняв и презрение. За трети път Черити Бърбейдж се обърна към Снейп. Сълзите се стичаха от очите в косата ѝ. Снейп я погледна безчувствено, докато тя се въртеше отново и отново към него.

– АВАДА КЕДАВРА!

Зелена светлина проблясна в стаята и освети всеки ъгъл. Черити падна с грохот върху масата под нея, която силно се разтърси и зловещо проскърца. Няколко Смъртожадни отскочиха от столовете си, а Драко падна от неговия на пода.

– Наджини, вечеря! – оповести Волдемор на змията, която леко се плъзна от раменете му и бавно се провлачи по полираното дърво на масата.

Глава втора В ПАМЕТ НА...

Хари кървеше. Сграбчвайки лявата си ръка с дясната, дишайки тежко, той успя да отвори вратата на своята спалня с рамо. Чу се звук от счупен порцелан. Той бе попаднал на чаша студен чай, която седеше на пода пред вратата на стаята му.

– Какво по...?!

Той се огледа наоколо, виждайки, че детската площадка на „Привит Драйв“ бе опустяла. Може би тази чаша чай беше идея на Дъдли за някакъв капан. Държейки кървящата си ръка вдигната, Хари събра парчетата от чашата с другата и ги хвърли във вече пълното кошче, едва виждащо се в стаята. След това с тежки стъпки стигна до банята, за да измие пръста си под чешмата.

Беше глупаво, безсмислено и дразнещо и сякаш извън неговото съзнание, че има все още четири дни в които му е забранено да прави магии, но трябваше да си признае че съдраната рана на пръста му го е победила. Той не се бе научил, как да лекува раните си и когато сега трябваше да помисли за това, за да може да изпълни плана си по-точно, това му се видя като голям недостатък в магическото обучение. Запомняйки, че трябва да пита Хърмаяни как точно се прави, той използва голям тампон тоалетна хартия, за да попие колкото се може повече от чая, преди да отиде в стаята си и да затръшне вратата зад себе си.

Хари прекара сутринта изпразвайки изцяло ученическия си куфар за първи път от както го беше окомплектовал преди шест години. В началото на минали учебни години той отгоре-отгоре беше обирал най-горната част на съдържанието, замествайки я с новите учебници, оставяйки слой от остатъци на дъното – стари пера, изсушени бръмбарски очи, единични чорапи, които вече са му умалели.

Малко по-рано Хари беше вкарал ръката си в този бъркоч, усещайки пронизваща болка на четвъртия пръст на дясната си ръка и изтегляйки я, видя много кръв по нея. Затова сега подхождаше по-внимателно. Коленичил над куфара отново, той пак опипа дъното и след като попадна на стара значка, която слабо мигаше между „ПОДКРЕПЕТЕ СЕДРИК ДИГЪРИ“ и „ПОТЪР Е НЕЩАСТНИК“, напукан и изхабен Опасноскоп, и златен медальон с капаче, вкойто имаше скрита бележка „Р. А. Б.“, той най-накрая откри острото нещо, което му беше

причинило болката. Разпозна го веднага – беше шестсантиметрово парче стъкло от магическото огледало, което му бе подарено от неговия загинал кръстник Сириус. Хари го сложи настрана и претърси внимателно куфара за остатъка, но нищо повече не напомняше за последния подарък на кръстника му, освен стъклото, станало на парченца, прилепнали в най-дълбокия слой отломки като пясъчинки. Хари седна на леглото и почна да разглежда парчето на което се беше порязал, но виждаше в него само собственото си зелено око. След това го сложи върху непрочетения сутрешен брой на „Пророчески вестни“, който бе върху леглото и се опита да се противопостави на внезапния напън на горчиви спомени, съжаление и копнеж, които се бяха появили вследствие на намирането на парчето счупено огледало, като атакува останалата част на куфара.

Отне му още час да го изпразни напълно, изхвърляйки непотребните неща и подреждайки останалото в купчини според това дали ще има нужда от тях, или не оттук нататък. Неговите училищни и куидични одежди, котела, пергаментовите рула, перата и повечето от учебниците бяха захвърлени в ъгъла, за да бъдат изоставени. Зачуди се: какво ще направят леля му и чичо му с тях; ще ги изгорят сигурно през някоя тъмна нощ, все едно са доказателство за някакво зловещо престъпление. Неговите мъгълски дрехи, мантията-невидимка, принадлежностите за правене на отвари, някои книги, албума със снимки на Хагрид, който той му беше дал едно време, купчина писма, и пръчката му бяха преместени в стара раница. В предния джоб бяха Хитроумната карта и медальона с бележка „Р. А. Б.“ вътре. Той бе на това място не защото беше заслужил или ценен – във всички случаи той беше непотребен – а заради това, което струваше придобиването му... На бюрото освен неговата снежна сова Хедуиг остана голям куп вестници: по един за всеки ден, който Хари прекара, на „Привит Драйв“.

Той стана от пода и започна да се суети около бюрото и да разтребва. Хедуиг не помръдна, докато той размахваше вестниците и ги хвърляше един по един в купа боклуци. Тя беше или заспала или се преструваше; беше сърдита на Хари, заради малкото време, което прекарваше извън клетката.

Когато наближи дъното на купчината вестници, Хари започна да действа по-бавно, търсейки в тях определена новина, която знаеше, че е пристигнала малко след появяването му на „Привит Драйв“ за лятото. Той си спомни че имаше малка статийка на първа страница за оставката на Черити Бърбейдж, учителката по Мъгълзнание в „Хогвортс“. Най-накрая той я откри. Обръщайки на десета страница той потъна в стола

на бюрото си и започна да препрочита намерената статия:

СПОМЕНИ ЗА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

От Елфиас Доуж

Срещнах Албус Дъмбълдор когато бях на единадесет години, през първия ми ден в „Хогвортс“. Нашето взаимно привличане беше несъмнено поради факта, че и двамата се чувствахме аутсайдери. Аз бях прихванал змейска шарка, малко преди да пристигна в училище и въпреки, че не бях вече заразен, моето белязано от пъпки лице и зеленикав отенък, не окуражаваха много хора да се доближат до мен. От своя страна Албус беше пристигнал в „Хогвортс“ с бремето на нежелана слава. Едва преди година, неговият баща Пърсивал, беше обвинен в жестока, широко разгласена атака над трима малки мъгъли.

Албус никога не се опита да отрече вината на баща си, (който бе осъден да умре в Азкабан) че е извършил престъплението – напротив, когато събрах кураж да го попитам, той ме убеди, че знае, че баща му е виновен. После Дъмбълдор отказваше да говори за тази тъжна работа, въпреки многото опити да бъде накаран да го направи. Някои все пак бяха склонни да хвалят това действие и да предполагат, че Албус също мрази мъгълите. Не можеха да бъдат в по-голяма заблуда. Всеки познаващ Албус би отбелязал, че той никога не е показвал и най-дребни анти-мъгълски наклонности. Действително неговата непоколебима подкрепа за мъгълските права му спечелиха много врагове през следващите години.

Все пак в рамките на няколко месеца собствената слава на Албус започна да затъмнява тази на баща му. До края на първата година, той вече не бе познат на никой като сина на мразещия мъгълите, а като най-добрия ученик който някога бе стъпвал в училището. Тези от нас които имаха привилегията да бъдат негови приятели, бяхме благословени с неговите поуки. А да не споменавам и неговата помощ и подкрепа, с които той винаги е бил щедър. По-късно в живота той ми призна, че още тогава е знаел, че най-голямото му удоволствие е преподаването.

Той не само печелеше всяка награда, която имаше в училище, но скоро почна да поддържа връзка с най-признатите магьосници от това време, включително и с Николас Флаemel –

известния алхимик, Батилда Багиот – прочутата историчка и Адалберт Уофлинг – магическият теоретик. Някои от творбите му намериха място в изучавани произведения: „Трансфигурацията днес“, „Предизвикателствата на магията“ и „Практически отвари“. Бъдещата му кариера изглеждаше стремителна, и единствения въпрос беше кога той ще стане Министър на Магията. Въпреки че в по-късни години, често бе предполагано, че е бил на ръба да заеме поста, той никога не е имал политически амбиции.

Три години след като започнахме в „Хогуортс“, братът на Албус – Абърфорт, също бе приет. Те не си приличаха: Абърфорт не беше толкова ученолюбив и за разлика от Дъмбълдор предпочиташе да решава споровете с дуели, вместо с разумно разискване. Въпреки това, би било грешка да се сметне, както някои правят, че двамата братя не бяха близки. Те я караха криво-ляво, толкова добре, колкото можеха две толкова различни момчета. С уважение към Абърфорт, трябва да се признае, че животът му в сянката на брат му със сигурност не е било приятно преживяване. Опасността да бъдеш постоянно засенчван, беше нещо като професионален риск за всеки негов приятел и не може да не е била по-неприятна ситуацията да бъдеш негов брат. Когато Албус и аз напуснахме „Хогуортс“, смятахме да поемем нормалната за тогава околосветска обиколка – посещавайки и наблюдавайки чужди магьосници, преди да започнем да следваме собствените си кариери. Обаче тук се намеси трагедията. В навечерието на самото пътуване, майката на Албус, Кендра почина, оставяйки Албус за глава и единствен който изхранва семейството. Аз отложих отпътуването си колкото можях, за да поднеса съболезнованията си на погребението на Кендра, и след това поех на (както се оказа) едно самотно пътуване. С по-малки брат и сестра, за които да се грижи и малкото останало им злато, не можеше и дума да става Албус да ме придружи.

Това бе периодът от живота ни, в който поддържахме най-малко контакти. Писах на Албус, описвайки му може би безчувствено, чудесата на моето пътешествие: от измъкванията ми на косъм от Химерите в Гърция, до експериментите на египетските алхимици. Неговите писма ми разказваха за малка част от неговото съществуване ден за ден, което предполагам е било изключително мъчително за такъв брилянтен магьосник.

Потопен в собствените си преживявания, за мен беше ужасно да чуя, че в края на моето едногодишно пътуване, още една трагедия е сполетяла Дъмбълдор – смъртта на сестра му Ариана.

Въпреки, че Ариана беше в лошо здраве от много време, удачът дошъл толкова скоро след загубата на майка им, че имаше дълбок ефект и върху двамата братя. Всички тези, които бяхме най-близо до Албус – броя и себе си, за един от тези щастливци – се съгласихме, че смъртта на Ариана и чувството за вина на Албус за нея (въпреки че, разбира се, той бе невинен) оставиха своя знак върху него завинаги.

Връщайки се вкъщи, аз открих млад мъж, който беше преживял страданията на много по-възрастен. Албус беше по-сдържан от преди, загубата на Ариана не беше довела до подновяване на близостта между него и Абърфорт, а до отчуждение (с времето това щеше да се промени – в по-късните години те подновиха, ако не близки отношения, то поне сърдечни такива). Въпреки това, той рядко говореше за своите родители или за Ариана от този момент нататък, а неговите приятели се научиха да не ги споменават.

Други биха описали успехите през следващите години. Несъизмеримото допринасяне за базата на магическото знание на Дъмбълдор, включително и неговото откритие за дванадесетте приложения на змейската кръв, щяха да облагодетелстват много идващи поколения, тъй както и мъдростта, която той показва с многото присъди като Главен началник на Магисбора. Говори се, че няма магически дуел, който може да се сравни с този между Дъмбълдор и Гриндълуолд през 1945 година. Тези които бяха свидетели писаха за страхопочитанието, което са почувствали, гледайки тези двама необикновени магьосници да се борят. Победата на Дъмбълдор, и нейните последствия върху Магическия свят, са смятани за повратна точка в магическата история, съпоставими с „Международния статут на секретността“ и краха на Този-който-не-бива-да-се-назовава.

Албус Дъмбълдор никога не беше надменен или горделив – той можеше да открие нещо ценно във всеки, изглеждащо всъщност на пръв поглед нищожно или мизерно. И аз вярвам, че неговите ранни загуби го дариха с голяма човечност и съчувствие. Неговото приятелство ще ми липсва повече от колкото може да опиша, но моята загуба е нищо в сравнение с тази на

Магическия свят. Това, че той беше най-обичания от всички директори на „Хогвортс“ не може да бъде поставяно под въпрос. Той умря както и живя – работещ винаги за великото добро и толкова готов да подаде ръка на малко момче със змейска шарка, колкото и в деня в който го срещнах.

Хари приключи четенето, но продължи да се взира в снимката придружаваща статията за покойника. Дъмбълдор бе с познатата си добродушна усмивка, но поглеждайки над върха на очилата си с форма на полумесец, той създаваше впечатление дори като снимка във вестника, че сякаш сканира Хари, чиято мъка се смесваше с чувство на неудобство.

Той си мислеше, че познава Дъмбълдор доста добре, но след като прочете статията, той бе принуден да признае, че го е познавал едва-едва. Никога преди не си беше представял детството или младостта на Дъмбълдор – мисълта му беше, че той като че се е родил такъв, какъвто Хари го познава, достоен за уважение възрастен среброкос мъж. Идеята за Дъмбълдор – юноша беше просто чудата, също като опит за представяне на глупава Хърмаяни или приятелски настроени раконоги огнемети.

Той никога не си беше помислял да попита Дъмбълдор за миналото му. Няма съмнение, че щеше да се почувства странно, даже неуместно, но въпреки всичко, беше общоизвестно, че Дъмбълдор е участвал в легендарния дуел с Гриндълуолд и Хари въпреки това не си беше помислил да го попита какво е било усещането, или да го разпита за някое от другите му велики открития. Не, те винаги дискутираха Хари, миналото на Хари, бъдещето на Хари, плановите на Хари... и сега му изглеждаше, че въпреки факта, че неговото бъдеще е изглеждало толкова опасно и несигурно, той бе пропуснал незаменяемите възможности да попита Дъмбълдор повече за него, въпреки че единствения личен въпрос който бе задал на своя директор беше може би и единственият за който подозираше, че Дъмбълдор вероятно не му е отговорил честно:

„Какво виждате в огледалото?“

„Аз?... Аз виждам себе си, държаш чифт дебели вълнени чорапи.“

След няколко минути мислене, Хари откъсна статията от вестника, сгъна я внимателно, и я пхна в първия том на „Практически защитни магии и прилагането им срещу Черните изкуства“. След това изхвърли останалата част от вестника върху купчината боклуци, и се обърна с лице към стаята. Беше много по-подредена. Единственото нещо, което

остана не на място, беше днешният брой на „Пророчески вестни“, лежаш все още на леглото, а върху него – парчето счупено огледало.

Хари се придвижи през стаята, плъзна настрана парчето огледало от вестника, и го разгъна. Той едва бе хвърлил поглед на заглавието, когато взе навития вестник от совата за доставки сутринта, и виждайки, че не е споменато нищо за Волдемор го захвърли настрана. Хари бе сигурен че от Министерството подлагат на натиск „Пророчески вестни“ да не съобщават новини за Волдемор. Чак сега, все пак, той видя това което бе пропуснал. По протежение на долната част на първата страница имаше по-малко заглавие, което бе върху снимка на Дъмбълдор, крачеш наоколо и гледайки тревожно:

ДЪМБЪЛДОР – НАЙ-НАКРАЯ ИСТИНАТА?

Очаквайте следващата седмица, шокиращата история на самозвания гений, смятан от много хора за най-великия магьосник на своето поколение. Оголвайки образа на ведрата му среброкоса мъдрост, Рита Скийтър разкрива смущаващото детство, необузданите младини, продължилите цял живот вражди и тайните които Дъмбълдор гузно отнесе със себе си в гроба; защо човек посочен да бъде Министър на Магията се задоволи да бъде прост директор? Каква беше истинската цел на тайната организация позната като „Ордена на Феникса“? Как всъщност Дъмбълдор посрещна смъртта? Отговорите на тези и много други въпроси, са проучени в новата ексклузивна биография „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ на Рита Скийтър, специално интервюирана от Бери Брайтуейт на тринадесета вътрешна страница.

Хари отвори вестника и намери страница тринадесет. Статията беше придружена от снимка, показваща друго познато лице – жена носеща очила покрити със скъпоценни камъни и сложно накъдрена руса коса, зъбите ѝ описващи, както можеше да се предположи, усмивка на победител, въртяща пръстите си срещу него. Правейки всичко по силите си да пренебрегне тази противна картина, Хари продължи да чете:

Личността на Рита Скийтър е много по-ведра, отколкото, ако се съди по нейните жестоки и наперени портрети. Посрещайки ме в коридора на своя уютен дом, тя ме води направо в кухнята, на чаша чай, парче торта и разбира се, най-свежи клюки.

– Е, разбира се Дъмбълдор е мечтата за биографа – каза Скийтър – Толкова дълъг и пълен живот. Сигурна съм че моята книга ще бъде първата от много, много други.

Скийтър със сигурност беше реагирала бързо. Нейната книга от 900 страници беше написана за по-малко от четири седмици след мистериозната смърт на Дъмбълдор през юни. Попитах я, как тя успя да направи това постижение?

– Ех, ти си била журналист толкова дълго колкото и аз и знаеш че крайния срок ни е втора природа. Знаех, че Магическото общество иска настойчиво пълната история и исках да бъда първата, която ще отговори на нуждите му.

Припомням й публичните забележки на Елфиъс Доуж, специалният съветник на Магисбора и дългогодишен приятел на Албус Дъмбълдор, че „... книгата на Скийтър съдържа по-малко факти отколкото картичка от шоколадова жаба“

Скийтър заметна глава и се разсмя:

– Горкичкият ми Доуж! Спомням си когато го интервюирах преди няколко години за правата на езеряните, благословен да е. Абсолютни безсмислици говореше, смяташе че сме на дъното на езерото Уиндърмиър и постоянно ми казваше да се пазя от пъстърви.

И все пак обвиненията на Елфиъс Доуж за неточности, бяха разпространени на много места. Смята ли наистина Скийтър, че четири седмици са достатъчен период за направата на пълен портрет на дългия и необикновен живот на Дъмбълдор?

– О, скъпа – изстреля Скийтър, с критикуващ ме тон – знаеш добре колкото мен, колко много информация може да бъде събрана с дебела торба галеони, нежелание да бъде чуто „не“ за отговор и добре направено Самопишещо перо! Всъщност, хората се редяха на опашка да говорят за неща от живота на Дъмбълдор. Не всички мислеха че той е толкова прекрасен, знаеш, че той не беше в добри отношения с доста хора. Но точно старият Доуж Доуж може да млъкне, защото аз имам достъп до източник, за който повечето журналисти биха си дали пръчките, източник който не беше говорил за обществото никога преди, и беше близко до Дъмбълдор в най-трудните и неприятни моменти от младостта му.

Голямата публичност за биографията на Скийтър, щеше със сигурност да шокира тези които смятаха че Дъмбълдор е водил

безукорен живот. Попитах я, какви са най-големите тайни които е разкрила?

– Е, Бети не ставай смешна, няма да ти издам най-важното, преди да почне да се продава книгата! – изсмя се Скийтър – Но мога да обещаю на всички, които все още си мислят, че Дъмбълдор беше толкова миловиден, колкото беше бялата му брада, че жестоко се лъжат. Мога да кажа само, че никой, който е чувал отношението му към Тъмните Изкуства, не си е и представял, че в младините си той всъщност се е забърквал с тях! И за човек, молещ за толерантност и разбиране, в младините си той въобще не е бил с толкова широки възгледи! Да, Албус Дъмбълдор е имал изключително мрачно минало, а да не споменавам и крайно подозрителното му семейство, което толкова старателно се опитваше да потули.

Попитах Скийтър, дали няма предвид брата на Дъмбълдор, Абърфорт, чиято присъда за неправилно използване на магия, издадена от Магисбора, породила малък скандал преди петнадесетина години?

– О, Абърфорт е само върха на айсберга! – изсмя се Скийтър – Не, не, аз говоря за нещо много по-лошо от брат с интересното хоби да се кара на козите, по-лошо даже и от баща, нараняващ мъгъли – Дъмбълдор не можеше да запази тези неща в голяма тайна все пак, защото и двете бяха санкционирани от Магисбора. Не, майката и сестрата са тези, които ме заинтригуваха и след малко проучване открих истински източник на лоши нрави и безсрамни... но както казах, ще трябва да почакаш за глави от девета до дванадесета за пълната картинка. Единственото което мога да кажа е, че не е странно, че Дъмбълдор никога не е говорил, как си е счупил носа напимер...

Въпреки че разбутва костите на семейството му, Скийтър може ли да отрече брилянтността, която е довела Дъмбълдор до толкова невероятни магически открития?

– Той имаше мозък... – отстъпи тя – въпреки, че винаги е имало въпроси дали всички заслуги за откритията му са негови. Както разкривам в глава шестнадесета, Айвън Дилъсби твърди, че той вече е бил открил осем приложения на змейската кръв, когато Дъмбълдор му „взел назаем труда“.

Но, значимостта на някой от постиженията на Дъмбълдор, не може да бъде отречена. Какво ще кажете за победата му над Гриндълуолд?

– О-о, радвам се, че спомена Гриндълуолд! – каза Скийтър с доста неприятна усмивка. – Страхувам се че, тези които лековерно са повярвали на невероятната победа на Дъмбълдор трябва да се подготвят за удар. Много долни неща са ставали. Всичко което мога да кажа, е да не бъдете толкова сигурни че това е бил вълнуващ дуел между легенди. След като прочетат книгата ми, много хора ще трябва да заключат, че Гриндълуолд е развял бяло знаме от върха на пръчката си и се е предал без бой!

Скийтър отказа да коментира повече по тази увлекателна тема, и за това обърнахме разговора към темата, която със сигурност ще омае читателите повече от всяка друга.

– О, да... – каза Скийтър, кимаща живо – посветила съм цяла глава на цялостните отношения Потър – Дъмбълдор. То е наричано нездравословно, даже злокобно. Отново казвам, читателите ще трябва да купят книгата ми за пълната история, но няма съмнение, че Дъмбълдор имаше неестествен интерес към Потър още от начало. Дали това е било най-добре за момчето – е, ще видим. Със сигурност е обществена тайна, че Потър имаше изпълнено с грижи юношество.

Попитах Скийтър, дали все още поддържа връзка с Хари Потър, от когото тя взе прочутото интервю миналата година: изключително важната статия, в която Потър говори за убедеността си, че Този-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал.

– О, да, развихме по-силна връзка! – каза Скийтър – Горкичкият Потър – има малко истински приятели и ние се срещнахме в един от моментите от живота му, когато той бе изложен на най-голямо изпитание – Тримагическия Турнир. Аз съм може би, единствената от малкото живи хора, които могат да кажат че познават истинския Хари Потър.

Коего ни води към много слухове които циркулират, за последните часове на Дъмбълдор. Смята ли Скийтър, че Потър е бил там, когато Дъмбълдор е умрял?

– Е, не искам да разкривам много, всичко е в книгата, но свидетели в „Хогоуртс“ твърдят, че са видели Потър да бяга от мястото, секунди преди Дъмбълдор да падне, скочи, или бъде бутнат. Потър по-късно е дал показания срещу Сивиръс Снейп, човек

срещу който той изпитва голяма ненавист. Дали всичко е така – както изглежда? Нека Магическото общество реши това.

След тази интересна бележка, аз реших че е време да си тръгна. Не може да има съмнение че Скийтър е написала бестселър. Междувременно поддръжниците на Дъмбълдор треперят какво ще се разкрие скоро за техния „герой“.

Хари стигна края на страницата, но продължи да я зяпа с празен поглед. В него се надигнаха отвращение и ярост. Той направи вестника на топка и го хвърли с все сила към стената, правейки го част от останалата купчина боклуци натрупани около препълненото кошче. Започна да крачи из стаята наслуки, отваряйки празни чекмеджета, вдигайки книги от рафтове с единствената цел след това да ги върне на същото място, неосъзнаващ какво прави, мислейки си за случайни фрази от статията на Рита: „посветила съм цяла глава на цялостните отношения Потър – Дъмбълдор“, „... То е наричано нездравословно, даже злокобно...“, „... аз имам достъп до източник, за който повечето журналисти биха си дали пръчките...“, „отношението му към Черните изкуства, не си е и представял, че в младините си той всъщност се е забърквал с тях!...“

– Лъжи!!! – изрева Хари, и видя през прозореца съседа който рестартиреше косачката си, да гледа нагоре нервно.

Хари седна на леглото си. Парчето огледало отскочи по-далеч от него. Той го взе и започна да го върти из пръстите си, мислейки и мислейки за Дъмбълдор и лъжите, с които Рита Скийтър го клеветеше.

Лъч светлосиня светлина! Хари замръзна, а пръста му се плъзна по наръбения край на огледалото отново. Не беше възможно, той си беше въобразил! Хвърли един поглед през рамото си, но и там нямаше нищо друго освен стената с леко светъл прасковен цвят както го беше избрала леля Петуня: нямаше нищо синьо което можеше да се е отразило. Той се взря отново в парчето стъкло и не видя нищо, освен своите зелени очи, които го гледаха от него. Той си беше представил, нямаше друго обяснение; беше си представил защото си мислеше за своя мъртъв директор. Ако нещо бе сигурно, то това бе, че погледът на светлосините очи на Албус Дъмбълдор няма никога да го прониза отново...

Глава трета

ОТПЪТУВАНЕТО НА СЕМЕЙСТВО ДЪРСЛИ

Шум от затваряне на врата долетя някъде горе до стълбите, последван от изръмжаване на един глас:

– Ей, ти!

Шестнадесет години подобна реплика винаги беше адресирана към Хари и извън всякакво съмнение, чичо му го викаше, но въпреки това той не отговори веднага. Беше се вгледал в парченцето огледало и дори беше решил, че е видял, макар за част от секундата, отражението на Дъмбълдор в него. Чак когато вуйчо му изквича „Момче-е-е!“ , Хари стана бавно от леглото си и се запъти към вратата на спалнята. Спря се до чантата с нещата, които беше подготвил за пътуването си и сложи парченцето огледало вътре.

– Май не си се разбързал много! – изфуча Върнън Дърсли, когато Хари се показа на края на стълбите и видя, че и тримата Дърсли бяха във всекидневната, напълно подготвени за отпътуване. Вуйчо Върнън беше облякъл старо раздърпано яке, а Дъдли – големият, мускулист, рус братовчед – беше с новото кожено яке на баща си.

– Е? – каза Хари.

– Сядай! – заповяда вуйчо Върнън.

Хари повдигна вежди въпросително.

– Моля! – добави едва чуто вуйчо Върнън, потрепвайки леко, сякаш думата беше преминала с огромно усилие през устата му.

Хари седна и се почуди какво ли предстои пак. Вуйчо му започна да крачи напред-назад, а леля Петуния и Дъдли го следяха с нетърпеливи погледи. Най-накрая голямото му мораво лице напрегнато се съсредоточи. Вуйчо Върнън се спря пред Хари и каза:

– Размислих... – каза той.

– Я, каква изненада! – отговори Хари.

– Не говори с такъв тон... – започна леля Петуния с обичайния си писклив глас, но вуйчо Върнън ѝ махна с ръка да млъкне.

– Това са празни приказки... – каза вуйчо Върнън, гледайки Хари злобно с малките си свински очички. – Реших, да не вярвам и на една думичка. Оставаме тук и никъде няма да ходим!

Хари погледна нагоре към вуйчо си и почувства нещо средно между гняв и смях. Върнън Дърсли си променяше мнението всеки ден през

последните четири седмици и това го принуждаваше да опакова или разопакова багажа, предназначен за натоварване в колата, при всяко следващо решение. Любимата случка на Хари за тези четири седмици беше, когато, без да знае, че Дъдли е сложил гирите си в куфара, след поредната идея за разопаковане, вуйчо Върнън направи опит да го свали от багажника и куфарът се строполи право върху крака му, което доведе до истински вой и множество яки псувни.

– Според теб – каза Върнън Дърсли, продължавайки да се разхожда напред-назад из стаята – ние – Петуния, Дъдли и аз сме в опасност, заради, зара...

– Заради някой „като мен“ – каза Хари.

– Е, не ти вярвам! – повтори вуйчо Върнън, спирайки отново пред Хари. – Не можах да мигна почти цялата нощ, премислих всичко казано и най-накрая се убедих, че всичко това, всъщност е заговор, за да получиш права над къщата.

– Над къщата?! – повтори учудено Хари. – Над коя къща?

– Над ТАЗИ къща! – изрева вуйчо Върнън и вената на челото му отново започна да пулсира. – Над НАШАТА къща! Цените на имотите в този квартал нарастват постоянно! Искаш да ни няма, за да успее планът ти и заедно с твоите приятели да си направите фокусите, които ще променят всички документи, ще припишат имота на твое име и...

– Ти... изкука ли? – не повярва на ушите си Хари. – Заговор, за да получиш правото на собственост на тази къща?! Наистина ли си толкова тъп, колкото изглеждаш?

– Не смей... – отново се обади леля Петуния, но Върнън отново й махна с ръка да млъкне. Обидите по негов адрес явно не бяха толкова важни, сравнени с опасността, пред която се бе изправил.

– В случай, че си забравил, – продължи Хари – вече имам къща, която моят кръстник ми остави в наследство. Защо да искам тази? Заради всичките ми щастливи спомени?!

Настъпи тишина и Хари реши, че с този аргумент по-скоро е успял да убеди вуйчо си.

– Значи твърдиш... – измънка вуйчо Върнън, продължавайки да крачи напред-назад – че това за Лорд...

– ... Волдемор! – каза припряно Хари. – Вече сме водили този разговор около хиляда пъти. Това не са предположения, а факти. Дъмбълдор ви го каза миналата година, а сега го потвърдиха и Кингсли, и г-н Уизли...

Върнън Дърсли сякаш се прегърби от яд и Хари си помисли, че

може би вуйчо му се опитва да забрави болезнените спомени за неканените гости. Споменатите току-що от Хари магьосници бяха прекарвали няколко дни тук през лятната ваканция. Прекрачването на прага на този дом от Кингсли Шекълболт и Артър Уизли беше доста неприятен шок за семейство Дърсли. Хари трябваше да си признае, с ръка на сърцето, че разрушаването на половината всекидневна от г-н Уизли преди три години едва ли е оставило много приятни спомени у вуйчо Върнан.

– Кингсли и г-н Уизли също се опитаха да ти обяснят – поде отново безмилостно Хари. – Веднъж, след като навърша седемнадесет, древната магия, която ме пази, ще престане да действа и това ще изложи на опасност както мен, така и вас. От Ордена са напълно сигурни, че Волдемор ще се насочи към вас, най-малкото, за да ви измъчва и да се опита да разбере къде съм, защото може да си мисли, че ако ви плени и ви задържи като заложници, ще дойда да ви освободя.

Вуйчо Върнън го погледна в очите и в този момент Хари беше убеден, че и двамата си мислеха за едно и също нещо. Вуйчо Върнън продължи да крачи и Хари също продължи да говори:

– Вие трябва да се скриете и Ордентъ иска да ви помогне. Предоставя ви се сериозна защита, най-добрата, която е възможно да ви се осигури.

Вуйчо Върнън не каза нищо и продължи с обикалянето в стаята. Навън слънцето залазваше над живите плетове на „Привит Драйв“, а кошката на съседа най-сетне отново замлъкна.

– Мислех, че има Министерство на Магията, нали? – внезапно попита Върнън Дърсли.

– Има! – каза Хари изненадан.

– Е, тогава защо ТЕ не могат да ни защитят? Струва ми се, че ние, като невинни жертви, прегрешили само с това, че са приютили един безлязан младеж, заслужаваме да получим защита от правителството!

Хари се засмя, просто не можа да се сдържи. Беше така типично за вуйчо му да възлага надеждите на институциите, дори и когато те бяха от толкова презиран и неразбираем за него свят като Магическия.

– Не чу ли какво казаха Кингсли и г-н Уизли?! – попита Хари. – Смятат, че неговите хора са проникнали в Министерството!

Вуйчо Върнън пристъпи към огнището, след което се върна обратно. Толкова се беше съсредоточил върху това, което мислеше, че дишаше много тежко и дори черният му мустак изглеждаше изправен.

– Така... – каза той и спря пред Хари. – Добре де, да вземем предвид всички възможности и да приемем тази защита. Все още не мога да

разбера защо не можем да използваме услугите на този Кингсли?

Хари успя с голямо усилие да не покаже признаци на отегчение, защото този въпрос също му беше задаван поне стотина пъти.

– Както ви казах... – започна той през зъби. – Кингсли охранява мъгълс... ъ-ъ, имам предвид вашия министър-председател.

– Именно – човек като него е най-подходящ! – каза чичо Върнън и посочи изключения телевизор. Дърсли бяха гледали по новините Кингсли, който в ролята си на бодигард беше придружил мъгълския министър-председател при посещението му в една болница. Като добавим и фактите, че Кингсли беше овладял уменията да се облича като мъгъл, както и благият му успокояващ глас, който не можеше да не бъде забелязан, накланяха везните в полза на Кингсли. Той беше накарал Дърсли да го приемат по начин, по който не бяха приели никой друг магьосник. Може би защото никога не го бяха виждали с обещата му...

– Той е зает – каза Хари – Но Хестия Джоунс и Дедалус Дигъл ще са най-подходящи за случая.

– Ако само им бяхме видели биографиите... – започна вуйчо Върнън, но Хари изгуби търпение. Стана прав и тръгна към вуйчо си, като му посочи телевизора.

– Тези инциденти, за които говорят в новините, не са нещастни случаи! Катастрофите, експлозиите, дерайлирането на влаковете и всичко друго, което видяхме последния път по новините не е случайно. Хора изчезват и умират – и зад това стои Волдемор. Казвал съм ви го хиляди пъти – той убива мъгли ей-тъй – за забавление. Да не говорим за мъглите, които са предизвикани от дименторите. Ако случайно си забравил какво представляват дименторите, то попитай сина си!

Дъдли ужасено закри устата си с ръце. Хари и родителите му се обърнаха към него, когато той попита:

– Има ли... още от тях?!

– Още ли? – усмихна се Хари. – Имаш предвид повече от тия двамата, дето ни нападнаха? Разбира се че има. Те са стотици, а може би вече и хиляди, защото се хранят от страха и отчаянието на хората.

– Добре, ясно! – изрева Върнън Дърсли. – Разбрахме какво намекваш.

– Е, надявам се! – отвърна Хари – защото щом навърша седемнадесет, всички те – смъртожадни, диментори, дори може би инферите, които представляват мъртви човешки тела, омагьосани от Тъмен магьосник – ще могат да ви намерят и със сигурност ще ви атакуват. И ако се сещаш какво се случи последния път, когато се опита да се бориш с

магьосник, значи ще се съгласиш с мен, че ви е необходима помощ.

Отново за кратко настъпи тишина, в която далечния спомен за Хагрид, разбиващ дървена врата на острова, отекна в съзнанието на Хари. Лея Петуния гледаше вуйчо Върнън, а Дъдли се беше вторачил в Хари. Най-накрая вуйчо Върнън пророни:

– Но... какво ще стане с работата ми? А с училището на Дъдли? Предполагам, че подобни неща са без особено значение за банда безделници-магьосници...

– Ти не разбра ли, бе?! – извика Хари. – Ще ви изтезават и убият така, както направиха и с моите родители!

– Татко... – каза Дъдли решително – татко, аз тръгвам с хората от Ордена.

– Дъдли, – добави Хари – за пръв път в живота си говориш смислено.

Хари разбра, че битката е спечелена. Ако Дъдли се страхуваше достатъчно, за да приеме помощта на Ордена, неговите родители щяха да го придружат. Не можеше и да става въпрос да се разделят със своето Дъденце. Хари хвърли бегъл поглед към часовника на камината.

– Ще пристигнат след пет минути! – добави той и след като получи неясен отговор на някой от семейството, излезе от стаята. Идеята, че най-накрая се разделя с тях, с лея си, с чичо си и с братовчед си, вероятно завинаги, му изглеждаше прекрасна, но все още нещо витаеше във въздуха. Сякаш някакво неудобство – неудобство от това, какво да кажеш на хора, с които си преживял едни нерадостни шестнадесет години...

Хари се прибра в стаята си и без да губи време се зае с подреждането на багажа си, като преди това подхвърли малко от „Совешки лакомства“ на Хедуиг. Семенцата паднаха на дъното на клетката, а совата дори не ги забеляза.

– Ще тръгнем скоро, много скоро! – каза й Хари. – И когато го направим, ще можеш отново да си летиш на воля.

На вратата се позвъни. Хари се поколеба за момент, след което излезе от стаята си и слезе долу. Беше прекалено невероятно да очаква, че Хестия и Дедалус ще успеят да се справят сами с багажа и претенциите на семейство Дърсли.

– Хари Потър! – извика възторжено някой, в момента, в който момчето отвори вратата. Беше нисичък мъж, с морав цилиндър, който му се поклони дълбоко. – Удоволствие е за мен, както винаги, че Ви виждам.

– Благодаря ти, Дедалус! – отвърна Хари, след което направи опит

да се усмихне и на чернокосата Хестия. – Много ви благодаря, че прави-те това... Това са те – моите леля, вуйчо и братовчед.

– Добър ден и на вас, о, роднини на Хари Потър! – каза Дедалус, пристъпвайки усмихнато във всекидневната. Семейство Дърсли с нищо не показваха, че денят е добър, за да заслужават подобен поздрав. Хари видя, че е възможно за пореден път да си променят намерението, защото Дъдли се свря близо до майка си при вида на магьосника и магьосницата.

– Виждам, че вече сте готови за отпътуване. Прекрасно! Планът, както Хари ви е разяснил, е съвсем прост – каза Дедалус, поглеждайки огромния джобен часовник, който беше извадил от жилетката си. – Ние ще тръгнем преди Хари. Поради опасността осъществяването на магия в къщата ви да бъде използвана като предлог от Министерството да арестува Хари, ще трябва да се повозим около петнадесетина километра преди да се магипортираме към безопасното място, което сме избрали за ваш нов дом. Предполагам знаете как да шофирате? – попита той учтиво вуйчо Върнън.

– Дали знам как да... Разбира се, че знам как да шофирам! – разлюти се вуйчо Върнън.

– Много сте умен, поздравления, сър! Лично аз щях да съм се обър-кал с всички тези копчета и бутончета... – каза Дедалус. Магьосникът явно си мислеше, че прави комплимент на Върнън Дърсли, но се оказа, че последният губи вяра в плана с всяка изречена от Дедалус дума.

– Та той дори не може да кара кола!... – измърмори тихо и с него-дувание под мустак Върнън, но за щастие нито Дедалус, нито Хестия го чуха.

– Хари, – продължи Дедалус – ще чакаш тук за пазача си. Има про-мяна в плана.

– Какво имаш предвид? – веднага попита Хари. – Мислех, че Лудо-окия ще дойде и заедно ще направим паралелно магипортиране.

– Не става! – обади се рязко Хестия. – Лудоокия ще ти обясни!

Семейство Дърсли, които бяха изслушали всичко, с пълно недоуме-ние, изписано на лицата им, подскочиха, когато силен глас отекна:

– **ПОБЪРЗАЙТЕ!**

Хари огледа учудено стаята, преди да осъзнае, че гласът идва от джобния часовник на Дедалус.

– Прав си, имаме стриктна програма! – каза Дедалиус, кимайки на часовника и прибирайки го обратно в жилетката си. – Ще се опитаме да съчетаем времето, в което ти се махаш от къщата, с изчезването на

семейството ти и по този начин заклинанието ще спре да действа точно в момента, в който всички ще сте в безопасност.

Той се обърна към семейството и каза:

– Е, добре, готови сте за отпътуване, нали?

Никой от тях не отговори. Вуйчо Върнън все още продължаваше да гледа ужасено към джоба на Дедалус и жилетката му, която се беше издула от огромния часовник.

– Може би трябва да изчакаме в коридора, Дедалус – прошепна Хестия. Явно смяташе, че няма да е тактично от тяхна страна да останат в стаята, докато Хари и семейство Дърсли си вземат нежно, а и вероятно изпълнено със сълзи сбогуване.

– Няма нужда... – прошепна в отговор Хари, но вуйчо Върнън, като човек, не оставящ нищо на капризите на съдбата, избоботи на висок глас:

– Е, момче, това е нашето сбогуване!

Замахна напред с дясната си ръка, за да стисне ръката на Хари, но сякаш размисли в последния момент и вместо това стисна дланта си в юмрук и започна да я клати напред-назад.

– Готов ли, Дъденце? – попита Петуния, суетливо проверявайки катарамата на ръчната си чанта, за да избегне необходимостта от това, да поглежда Хари.

Дъдли не отговори, а остана с леко отворена уста, напомняща на Хари, за добродушния великан Гроуп.

– Хайде, да тръгваме! – каза вуйчо Върнън.

Вече бяха стигнали до вратата на всекидневната, когато Дъдли промърмори:

– Не разбирам...

– Какво не разбираш, сладкишче? – попита Петуния, поглеждайки към сина си.

Дъдли вдигна голямата си ръка, която повече приличаше на свински бут и посочи Хари.

– Защо той не идва с нас?

Вуйчо Върнън и леля Петуния замръзнаха на място и после погледнаха Дъдли все едно, че беше казал, че мечтае да стане балерина.

– К-какво? – изпелтечи силно вуйчо Върнън.

– Защо той не идва с нас? – повтори Дъдли.

– Ами... не иска. – каза вуйчо Върнън, хвърляйки поглед към Хари и сетне добави: – Нали не искаш?

– Никак! – призна си Хари.

– Ето, видя ли! – каза вуйчо Върнън на Дъдли. – Хайде, нека да тръгваме!

Той излезе от стаята. Чу се отварянето на входната врата врата, но Дъдли не помръдна от мястото си и след няколко плахи стъпки леля Петуния също спря.

– Сега пък какво? – изръмжа вуйчо Върнън, след като се върна обратно.

Изглежда Дъдли се бореше с мисли, които бяха прекалено трудни за изричане. След няколко мига на вътрешна борба, той отново попита:

– А той къде отива?

Леля Петуния и вуйчо Върнън се спогледаха. Беше пределно ясно, че поведението на Дъдли ги плаши. Гласът на Хестия Джоунс отекна в тишината.

– Но вие със сигурност знаете къде отива племенника ви, нали? – озадачено попита тя.

– Разбира се, че знаем – отвърна Върнън Дърсли. – Тръгва с някои от вашите хора, нали? Готови сме, Дъдли, хайде да се качваме в колата! Чу човека, че трябва да побързаме.

Отново Върнън Дърсли излезе през входната врата и отново Дъдли не го последва.

– „С някои от вашите хора“?!

Хестия изглеждаше безкрайно обидена. Хари беше свидетел на подобно възмущение и от други магьосници и вещици, които оставаха изумени от факта, че близките му проявяваха такъв завидно малък интерес към световноизвестния Хари Потър.

– Няма проблем... – успокои я Хари – Наистина, това е без значение!

– „Това е без значение“? – повтори Хестия, а в гласа ѝ прибгнаха зловещи нотки. – Тези хора не разбират ли през какво минаваш?! В каква опасност си? Колко си необходим за всички, които се противопоставят на Волдемор??

– Ами,... не – не разбират! – каза Хари. – Всъщност ме смятат за безполезен, но отдавна съм свикнал.

– Не мисля, че си безполезен!

Ако Хари не бе видял устните на Дъдли да се помръдват, със сигурност нямаше да повярва на ушите си. Думите обаче бяха изречени и на караха Хари да застине в недоумение за секунда, преди да осъзнае, че братовчед му се е изчервил като домат от това признание. Самият Хари бе объркан и удивен.

– Ами... ъ-ъ... благодаря ти, Дъдли!

Отново Дъдли изглеждаше така, че се бори с мисли, които бяха прекалено непосилни за него, преди да измърмори:

– Ти ми спаси живота!

– Всъщност не съм! – каза Хари. – Спасих само душата ти, която щеше да бъде погълната от диментора.

Хари гледаше с любопитство братовчед си. Никога не бяха истински близки и дори когато Хари се връщаше за кратко през ваканцията на „Привит Драйв“, си стоеше предимно в стаята. Сега обаче започна да се съмнява, дали наистина чашата студен чай, на която се бе натъкнал сутринта, беше поставена като капан, или беше искрена благодарност. Въпреки че бе трогнат, почувства истинско облекчение заради факта, че Дъдли явно е изчерпал възможностите да изразява чувствата си. След като отвори устата си още веднъж-дваж, повече не се обади.

Леля Петуния се разрева. Хестия ѝ хвърли насърчителен поглед, който бързо се промени на гневен, след като леля Петуния се втурна напред и прегърна Дъдли, вместо Хари.

– Толкова си мило, Дъденце-е-е! – изхлипа тя, притискайки се в сивните му гърди – Толкова си добро момченце – което благодарим...

– Въобще не благодари! – възмути се за сетен път Хестия. – Само каза, че не смята Хари за безполезен!

– Да, но изречено от устата на Дъдли е равносилно на „обичам те“ – отвърна ѝ Хари, чудейки се дали да продължава да се чувства неловко или да се смее на леля си, която продължаваше да прегръща Дъдли, сякаш той беше герой, спасил го от горяща сграда.

– Ще тръгвате ли, или не? – изрева вуйчо Върнън, който се появи за сетен път на прага на всекидневната. – Мислех, че трябва да спазваме стриктен график!

– Да, да, трябва! – каза Дедалус Дигъл, който изумено и безмълвно беше наблюдавал цялата случка и едва сега успя да се свърже от смайването си.

– Наистина трябва да тръгваме, Хари!

Той пристъпи напред и стисна ръката на Хари с две ръце.

– Късмет! Надявам се, че ще се срещнем отново. Надеждите на целият Магически свят са върху плещите ти.

– О! – каза Хари – Да. Благодаря!

– Всичко хубаво, Хари! – каза Хестия и стисна ръката му по същия начин. – Нашите мисли са с теб.

– Надявам се всичко да е наред между вас – каза Хари, хвърляйки

поглед към леля Петуния и Дъдли.

– А, убеден съм, че в крайна сметка ще се окажем много добри приятели – прошепна Дигъл, след което размаха леко цилиндъра си за сбогом и излезе от стаята, последван от Хестия.

Дъдли нежно се освободи от прегръдката на майка си и тръгна към Хари, който положи огромни усилия да възпре желанието си да приложи някоя магия върху братовчед си. Но Дъдли вдигна голямата си розова ръка, за да се здрависа.

– Леле, Дъдли! – каза Хари, опитвайки се да надвика подновените хлипания на леля Петуния – дименторите да не са ти сменили мозъка?!

– Откъде да знам! – измърмори Дъдли. – Е, до скоро виждане, Хари!

– До скоро! – повтори Хари, стискайки ръката на Дъдли. – Може би! Пази се, голям Д.

Дъдли почти се усмихна и след това се изниза от стаята. Хари чу тежките му стъпки по пясъчната алея, а след това и затварянето на врата на колата.

Леля Петуния чието лице беше потънало в мократа от сълзи кърпичка се огледа, когато чу звука. Явно не беше очаквала да остане сама с Хари. Припряно прибира мократа си кърпичка в джоба и промърмори:

– Ами... довиждане – и тръгна през вратата, без да го погледне.

– Довиждане! – подвикна Хари.

Тя спря и се обърна. За момент Хари имаше странното чувство, че иска да му каже нещо, но след това погледа ѝ стана странен и колеблив. Сякаш това, което мислеше, беше на езика ѝ, но някак си успя да го преглътне, обърна глава и излезе от стаята, за да последва съпруга и си на си.

Глава четвърта СЕДЕМТЕ ПОТЪРОВЦИ

Хари избяга нагоре по стълбата в спалнята веднага, щом колата със семейство Дърсли излезе на пътя. Котелът на Дедалус се виждаше между леля Петуния и Дъдли на задната седалка. В края на „Привит Драйв“ колата сви надясно, прозорците ѝ светнаха с рубиненото сияние на залязващото слънце и изчезна от поглед.

Хари взе клетката с Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата си, за последен път огледа своята необичайно чиста стая и се отправи надолу в коридора, където постави клетката, метлата и пътната чанта на последното стъпало.

Започна да се смрачава и коридорът сякаш се изпълни със сенки. Беше странно да стоиш там, в тишината и да знаеш, че напускаш този дом завинаги.

Много отдавна, когато семейство Дърсли го оставяха сам, за да отидат да се повеселят, тези минути самота му се струваха ценни. Понякога отскачаше до хладилника, за да си вземе някое лакомство, а после бързо тичаше нагоре по стълбите да поиграе на компютъра на Дъдли, или включваше телевизора, превключвайки каналите да потърси нещо по-интересно. Странно чувство на пустота го обхвана сега, като че ли беше загубил по-малък брат, или сестра...

– Не искаш ли за последен път да се разходиш наоколо? – попита Хари Хедуиг, която все още седеше с глава под крилото. – Ние тук никога няма да се върнем. Нима не ти се иска да си спомниш всичко, което се случи тук? Погледни това килимче. Колко спомени... Дъдли се изд-райфа на него, когато го спасих от дименторите... Като си отиваше, той все пак ми беше благодарен, представяш ли си?... А миналото лято Дъмбълдор влезе през тази врата...

Хари за миг загуби мисълта си, а Хедуиг не направи нищо за да му помогне да я възстанови, само си седеше с глава под крилото. Хари обърна гръб на вратата.

– А тук, Хедуиг, – Хари отвори вратата на килера под стълбите – спях! Ти тогава не ме и познаваше още... Боже, той е бил толкова малък, бях забравил...

Хари се огледа, видя старите обувки и чадъри, спомняйки си как, като се събуждаше всяка сутрин, първо виждаше стълбите и винаги в

компания с двойка паяци. Тогава не знаеше нищо за това, кой е той всъщност, какво се беше случило с родителите му и какви невероятни неща ставаха около него. Но винаги помнеше сънищата си, странни, непонятни, със зелени присвятквания, а веднъж сънува – вуйчо Върнън едва не катастрофира като му каза това – летящ мотоциклет...

Неочакван, оглушителен рев се разнесе някъде наблизо. Хари рязко се изправи и си трясна главата в ниския горен праг на вратата. Спря се, за да изгърси няколко отбрани ругатни на вуйчо Върнън, после се завтече в кухнята, държейки се за главата и погледна в прозореца към задното дворче. Тъмнината сякаш започна да пулсира, въздухът затрепера. После, един по един, с лек пукот почнаха да се появяват хора, тяхната Обезвидяваща магия преставаше да действа. Над всички висеше Хагрид с каска и защитни очила, възседнал огромен мотоциклет с кош. Хората около него се приземяваха на метли, а двама на скелетоподобни крилати черни коне. Разтваряйки задната врата Хари се втурна при тях. Рздадоха се радостни викове, Хърмаяни го прегърна, Рон го потупа по гърба, а Хагрид попита:

– Всичко както тряб'а ли е, Хари? Готов ли си за път?

– Определено! – отвърна Хари, като разглеждаше процесията с възторг. – Но не мислех, че ще сте толкова много!

– Плановете се промениха – продудна Лудоокя, в ръцете на който имаше два огромни, натъпкани вързопа, магическото му око се движеше с бясна скорост, оглеждайки къщата и улицата наоколо. – Хайде някъде да се покрием преди да ти разкажем всичко.

Хари ги поведе към кухнята, където весело смеейки и бърбейки, седнаха на столовете и другите мебели, добре измити и поддържани от леля Петуня, или просто се облегнаха на безупречно чистите стени. Високият и слаб Рон; Хармаяни, пищните къдрици на която бяха сплетени в дълга плитка; еднакво усмихващите се Фред и Джордж; дългокосият Бил, целият в белези; оплешивяващият г-н Уизли, с неговото добро лице и малко криви очила; грохналият от битки Лудоок Муди, еднокрак и с вълшебно яркосиньо око, което непрестанно се въртеше в очната кухина; Тонкс, с нейните прекрасни късо подстригани розови коси; седналият Лупин, целият в бръчки; стройната светлоруса Фльор; плешивият широкоплещест Кингсли; Хагрид, със своите разчорлени коси, които трябваше да се пригладят, за да не му опре главата в тавана; а още и Мъндънгъс Флетчър, малко, мръсно, подличко старче. Хари беше щастлив да види всички, даже и Мъндънгъс, който старателно го избягваше от последната им среща.

– Кингсли, мислех, че охраняваш мъгълския министър-председател! – каза Хари през цялата стая.

– А, може и да преживее без мен една нощ – отвърна Кинксли. – Ти си много по-важен.

– Хари, познай какво стана! – усмихна се Тонкс, седнала на пералнята и пошава с пръстите на лявата си ръка, на една от които блестеше пръстен.

– Оженили ли сте се?! – викна Хари гледайки ту към нея, ту към Лупин.

– Съжалявам, че ти не беше с нас Хари, мина много тихо и мирно.

– Но това е отлично, поздра...

– Добре, добре, после всеки ще може да бърри – извика Муди и в кухнята настана тишина. Муди свали вързопа на пода и се обърна към Хари. – Дедалус сигурно ти е казал, че ни се наложи да се откажем от план „А“. Пиус Тикнийс обаче отиде твърде далеч, от което възникнаха някои трудности. Той, под заплаха от арест забрани да има пудролия в този дом, да се отваря портал или да се магипортира от тук или към тук. Всичко е направено, за да те защитим от нападение на Ти-знаешкой. Безсмислено е всъщност, защото ти все още имаш защитата от майка си. Волдемор иска да ти попречи безпрепятствено да излезеш оттук. И втори проблем – не си още пълнолетен, а това означава оставяне на „следа“.

– Аз не...

– Да, да, „следа“! – нетърпеливо отвърна Лудоокият. – Това е заклинание, проследяващо непълнолетната магия. Ако ти, или който и да било друг произнесе заклинание, за да те изведе оттук, Пиус Тикнийс веднага ще узнае. Както и смъртожадните... Не можем да чакаме, докато „следата“ изчезне, защото в този момент се прекратява защитата на майка ти. Пиус смята, че макар всичко да е под негов контрол, няма да можеш да тръгнеш.

Хари само можеше да се съгласи с непознатия за него Тикнийс.

– И какво ще правим тогава?

– Ще използваме средства за придвижване, до които все още имаме достъп, които не оставят „следа“: за метли, тестрали и мотоциклета на Хагрид не е нужна допълнителна магия.

В плана имаше купчина пропуски, но Хари реши да си държи езика зад зъбите, за да може Лудоокият сам да ги забележи.

– Значи заклинанието на майка ти ще се прекрати само в два случая: ако достигнеш пълнолетие, или – махна с ръка към кухнята – ако ти

никога повече няма да назовеш това място твой дом. Днес ти се разделяш с твоите вуйчо и леля, напълно разбирайки, че ти никога повече няма да живееш с тях в този дом, нали така?

Хари кимна.

– Тогава заклинанието отпада в момента, в който пристъпиш прага. Решихме да се лишим от магията по-рано, защото другият вариант беше да чакаме, докато Волдемор те пипне, когато навършиш седемнадесет.

– Нашето предимство е в това, че Волдемор не знае, че ще те превозим днес. Пуснахме „партенка“ в Министерството. Сега те си мислят, че няма да те вземем до 30-ти юли, но ние си имаме работа с Вие-знаетекой, затова не може да разчитаме много на това. Сигурно по негова заповед двойка смъртожадни ще патрулират във въздуха в околността, затова около десетина къщи наоколо получиха от нас добра порция защитни заклинания. Можем да те скрием във всяка една от тях, те всички са свързани някак с Ордена: моят дом, домът на Кингсли, домът на лелята на Моли – Мюриел... е, ти разбра същината – каза Лудоокоят.

– Да... – отвърна Хари не съвсем честно, защото все още виждаше огромен пропуск в плана.

– Ти заминаваш при родителите на Тонкс. Когато се окажеш в зоната на защитните заклинания, можеш да се магипортираш до „Хралупата“. Въпроси?

– Хм... да – каза Хари. – Разбира се, те няма да узнаят в кой от 12-те къщи ще полетя отначало, но няма ли да изглежда интересно, че... – той бързо пресметна – 14 човека летят към родителите на Тонкс?

– А, да!... – каза Муди – забравих да кажа най-важното. Четиринайсет човека няма да летят към Тонкс. Ще бъдат седем Хари Потъровци, всеки от които, с ескорт ще полети по различна траектория към един от защитените домове.

От своята мантия той измъкна манерка с течност, приличаща на тиня.

Нямаше нужда да се казва повече нищо, Хари мигновено схвана плана.

– Не!! – силно извика той, гласът му прокъртя из кухнята. – За нищо на света!

– Казвах им, че така ще реагираш! – каза Хърмаяни доволно.

– Ако мислите, че ще позволя шест души да си рискуват живота!!...

– ... щото на нас ни е за първи път!... – продължи Рон.

– Това е друго – това е моя...

– Е, на кой от нас не ни харесва това, – безгрижно произнесе

Фред. – Представи си, че нещо стане не така, както трябва, и ние завинаги трябва да останем хърбави очилати мухълъвци!...

Хари не се засмя:

– Нищо няма да стане без съгласието ми! Имате нужда от косата ми.

– Да бе, каква нелепа грешчица! – иронично каза Джордж. – Разбира се, че ама никак няма да получим твоята косичка, ако не се съгласиш...

– Ей, вярно бе, тринадесет души срещу едно момче, което не бива да прави магии... – просто нямаме шанс! – ухили се Фред.

– Да, да, много смешно, – изтърси Хари – просто се кикотя!

– Ако трябва насилие, ще вземем мерки – изръмжа Муди, докато магическото му око потрепваше, докато гледаше Хари. – Тук всички сме възрастни хора, всички сме готови да приемем риска!

Мъндънгъс вдигна рамене и се изви. Магическото око се обърна към него.

– Няма да спорим повече. Времето ни свършва. Момче, имам нужда от косата ти, СЕГА!

– Но това е безумие, не трябва...

– Не трябва ли?! – заръмжа Муди. – Ти-знаеш-кой е на свобода, половината Министерство е на негова страна! Потър, той може и да лапне „партенката“ за 30-ти, но това няма да му попречи да прати смъртожадни да те проследят, така бих направил и аз! Те сигурно няма да те хванат в този дом, докато магията на майка ти още действа, но тя скоро свършва, а това им е известно! Нашата единствена възможност – това е примамката! Даже Ти-знаеш-кой не може да се разкъса на седем части!

Хари с крайчеца на окоето си размени поглед с Хърмаяни и бързо отклони очи.

– Та така, Потър... малко коса, бъди така любезен.

Хари погледна Рон, на чието лице беше изписано „просто го направи“.

– СЕГА! – изръмжа Муди.

Виждайки, че всички погледи са приковани към него, Хари се хвана за косата на темето и дръпна.

– Добре! – каза Муди, куцукайки напред и махна запушалката от манерката с отвара. – Право тук, моля!

Хари сложи космите вътре. Отварата моментално започна да се пени и дими, после стана чиста и яркозлатиста.

– О-о-о, изглеждаш по-вкусен, отколкото Краб или Гойл, Хари! –

каза Хърмаяни, преди да види учудено повдигнатите вежди на Рон, изчерви се и обясни:

– Е, ти знаеш за какво... отварата на Гойл изглеждаше като сополи.

– Така, сега фалшивите Потъровци, подредете се, моля! – произнесе

Муди.

Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Фльор се строиха пред светещата раковина на леля Петуния.

– Един липсва... – замислено каза Лупин.

– Ето! – каза Хагрид хващайки за яката Мъндънгъс и го подхвърли към Фльор, която сбърчи носле и се премести между Фред и Джордж.

– Казвам ви, че е по-добре да бъда в охраната. – каза Мъндънгъс.

– Млъквай! – заръмжа Муди. – Вече ти казвах, лигав гол охлюв такъв, че смъртожадните ще се опитват да пленят Потър, а не да го убиват! Дъмбълдор винаги казваше, че Вие-знаете-кой винаги е искал САМ да довърши Потър! А ако охраната седне да оказва съпротива, точно тях ще се опитат да ги убият!

Очевидно това не убеди Флетчър, но Муди извади половин дузина чаши с размер на яйце и ги раздаде, преди да налее в тях Многоликова отвара.

– Е, да започваме!

Рон, Хармаяни, Фред, Джордж, Фльор и Мъндънгъс отпиха от чашите.

Веднага почнаха да се задъхват и гърчат, когато отварата проникна в тях. Фигурите им започна да кипят сякаш бяха горещи. Хърмаяни и Мъндънгъс пораснаха, Рон и близнаците се смалиха; косата им почна да потъмнява, главите на Хармаяни и Фльор се уголемиха.

Муди в това време, без да им обръща внимание, развърза огромните вързопи, които беше донесъл. Когато свърши с тях, пред него стояха шест тежко дишащи Хари Потъровци. Фред и Джордж се обърнаха един към друг и заедно възкликнаха:

– Я-а-а! Еднакви сме!...

– Бе не знам що, ама според мен, все пак изглеждам по-добре! – каза Фред, разглеждайки отражението си в чайника.

– Пфу-у! – изфуча Фльор, като наблюдаваше отражението си във вратичката на микровълновата печка. – Бил, не ме гледай, изглеж-ждам уж-ясно!

– На когото екипировката е по-голяма, могат да вземат оттук един размер по-малка – каза Муди, показвайки първия вързоп. – И обратно. Не забравяйте очилата, в страничните джобове има шест чифта. Като се

преоблечете, в другата раница вземете своя багаж.

Истинският Хари не без неудобство гледаше последвалата сцена, защото беше и една от най-странните, която беше виждал. Шест Хариевци се преобличаха, слагаха очила, отделяха своите неща настрана. Искаше му се да ги помоли да проявяват поне някакво уважение към личния му живот, тъй-като те безгрижно се разголваха и така леко излагаха тялото му на показ.

– Знаех си, че Джини лъжеше за татуировката! – каза Рон разглеждайки голите си гърди.

– Хари, имаш отвратително зрение! – изтърси Хармаяни, като слагаше очилата.

Преоблечените Хариевци взеха раниците и клетките с плюшени сови от втория вързоп.

– Добре! – заговори Муди, като пред тях застана последният Хари. – Сега се разделяме по двойки. Флетчър, летиш с мен на метла!

– Защо пък с него? – промърмори Хари, стоейки близо до всички.

– Защото за теб са нужни две очи – проръмжа Муди, докато магическото му око не изпускате Мъндънгъс. – Артур и Фред...

– Казвам се Джордж – каза близнакът сочен от Муди. – Какво, не можете да ни различите когато и двамата сме Хари?

– Извини ме, Джордж...

– Шегувам се, аз съм Фред...

– Стига шеги! – изригна Муди. – Другият там... Фред, Джордж, който и да си... Ти – с Ремус! Госпожице Делакор...

– Аз ще взема Фльор на моя тестрал – каза Бил. – Тя не харесва метлите...

Фльор отиде при него с плачливо и виновно изражение, което Хари се надяваше никога да не види на своето собствено.

– Госпожице Грейнджър с Кингсли: тестрал...

Хърмаяни стана уверено, като отвърна на усмивката на Кингсли. Хари знаеше, че тя също не се чувства сигурна на метла.

– И оставаме ние с теб, Рон! – каза Тонкс радостно.

Рон не изглеждаше така щастлив, като Хърмаяни.

– А ти си с мен, Хари. Добре ли е? – каза Хагрид малко смутено. Ше бъдем на мотоциклета, нал' разбираш, че метли и тестрали нема да ма издържат. Нема мно'о места за седане, ша тря'а да седиш в коша, нал' тъй?

– Отлично! – каза Хари, несигурен в искеността си.

– Мислим, че смъртожадните ще очакват, че ще летиш на метла –

каза Лудоокният, който изглежда се досети какво мисли Хари. – Снейп имаше сума време да им разкаже всичко, което не им беше казал преди. Така, че ако се натъкнем на тях, по-скоро ще изберат Потър на метла. Добре! – продължи той завързвайки раниците с вещите на лъже-Потървоците и отиде към вратата. – Три минути до тръгването. Да затваряме вратата няма смисъл – при нужда така или иначе ще я отворят... Тръгваме!

Хари взе раницата, „Светкавицата“, клетката и излезе след останалите.

На всички страни полетяха метли. Хърмаяни вече се беше качила на черния тестрал с помощта на Кингсли, на Флър помогна Бил. Хагрид вече стоеше до голям мотоциклет и със защитни очила.

– Това той ли е?! Мотоциклетът на Сириус?

– Тоя, същия! – каза Хагрид като просия. – 'Га те возих на него последния път, Хари, мо'ех да та побера в дланта си...

На Хари му се струваше малко унижително да седи в коша на мотоциклета. Нали в този момент той веднага стана по-нисък от другите. Рон се подсмихна, като го видя седящ, като бебе на кола играчка. Хари сложи раницата и метлата в краката си, а клетката с Хедуиг постави между коленете си. Беше ужасно неудобно.

– Артър помага'госа туй-онуй тука... – започна Хагрид, незабелязвайки неудобството на Хари. Седна на мотора, който проскърца и провисна до земята. – Няколко скрити коза в ръкава. Ха, а т'ва пък беше моя идея. – Той мушна с грамадния си пръст едно пурпурночервено копче до скоростомера.

– Хагрид, по-внимателно! – предупреди го г-н Уизли, който стоеше до него с метла в ръка. – Аз и до този момент не съм сигурен, че си струва да ползваш това. Но ако го използваш, само в истински критична ситуация!

– Отлично – викна Муди. Всички сме готови! Искам да тръгнем по едно и също време, иначе всичко е за този, дето духа!

Всички извърнаха глави.

– Дръж се здраво, Рон! – каза Тонкс и Хари забеляза как Рон виновно погледна Лупин и после обхвана талията на момичето.

Хагрид запали мотоциклета. Той зарева като змей и кошът почна да се тресе.

– Късмет на всички! – извика Муди. Ще се видим след час при „Хралупата“. Броя до три. ЕДНО... ДВЕ... ТРИ!

Мотоциклетът издаде страшен рев, а кошът се разтърси неприятно.

Той бързо се издигна във въздуха, очите на Хари сълзяха, а косата му се вееше назад. Около него се издигаха метли, покрай тях се появи черна опашка на тествал. Краката му стиснаха клетката и раницата и замълча. Дискомфортът беше толкова ужасен, че той забрави за последен път да погледне към къщата номер 4 на „Привит Драйв“, а когато се надвеси от коша, вече не можеше да разбере кой беше неговият дом. Все по-високо и по-високо се издигаха в небето...

Неочаквано и отникъде, като че от въздуха ги притиснаха и обкръжиха. Около трийсет човека с качулки направиха във въздуха кръг, в който се оказа всеки член на Ордена... Навсякъде святкаха зелени лъчи, носеха се викове; Хагрид закрещя, мотоциклетът се обърна. Хари изгуби всякаква ориентация. Фенери светеха над тях, навсякъде се чуваха викове, а Хари се вкопчи за коша, опитвайки се да се спаси... Клетката с Хедуиг, „Светкавицата“ и раницата се изплъзнаха изпод коленете му.

– Не-е-е! Помогнете!

Метлата падна долу, но Хари успя да хване раницата и клетката, когато мотоциклетът се върна в предишното си положение. За секунда му се стори, че всичко свърши, но неочаквано блесна още един зелен лъч. Совата изскряка и падна на дъното на клетката.

– Не!... НЕ-Е-Е-Е!!

Моторът дръпна напред и Хари забеляза как смъртожадните с качулките се разлетяха встрани, когато Хагрид започна да разкъсва тяхното обкръжение.

– Хедуиг!... Хедуиг...

Но совата лежеше неподвижно, като играчка на пода на клетката. Той не можеше да повярва, обзе го страх и за другите. Хари погледна през рамо и видя маса народ, зелените проклетия летяха навсякъде, две двойки отлетяха от мястото на действието, но Хари не можа да разбере кои бяха.

– Хагрид, да се върнем, трябва да се върнем! – крещеше той, опитвайки се да надвика шума на ревящия двигател, взе пръчката си, постави клетката с Хедуиг на пода, отказвайки да повярва, че е мъртва. – Хагрид, ОБРЪЩАЙ!

– Заповядано ми е да те доставя жив и здрав, Хари! – закрещя Хагрид и увеличи скоростта.

– Спри... СПРИ! – крещеше Хари, но когато се извърна, около ухото му прилетяха два зелени лъча. Четирима смъртожадни напуснаха обкръжението и ги подгониха, целейки се в широкия гръб на Хагрид. Хагрид се пазеше, но смъртожадните догониха мотоциклета, подир тях

летяха все повече проклятия, а Хари се принуди да се сниши в коша, за да не попадне на тях. Извърна се и извика „ВЦЕПЕНИ СЕ!“, и червен лъч излетя от пръчката му, разпръсвайки смъртожадните, които се опитваха да стоят далеч от нея.

– Дръж се, Хари, сега ще им покажа! – изрева Хагрид, и Хари навреме погледна нагоре, когато Хагрид натисна с големия си пръст зеленото копче.

Стена, истинска тухлена стена изригна от изпускателната тръба.

Обръщайки се, Хари видя как тя порасна направо във въздуха. Три-ма от смъртожадните се изплъзнаха от нея, но на четвъртия не му провървя. Той изчезна от поглед, падна като камък, а метлата му се разлетя на парчета.

Един от другарите му намали скоростта, за да му помогне и изчезнаха в тъмнината, както и стената. Хагрид натисна кормилото и увеличи скоростта. Още много смъртоносни проклятия летяха около главата на Хари от пръчките на останалите двама смъртожадни. Целеха се в Хагрид. Хари запрати няколко Обездвижващи заклинания. Червени и зелени искри се сблъскаха във въздуха, разпадайки се на цветни частици, Хари си помисли за фюерверки, за мъгълите долу, които не знаеха какво се случва...

– Още веднъж се дръж, Хари! – викна Хагрид, като натисна второто копче.

Този път огромна мрежа излезе от ауспуха, но смъртожадните бяха готови.

Двама се извърнаха и неочаквано се появи трети и заедно погнаха мотоциклета, обсипвайки го с проклятие подир проклятие.

– Последен опит, тв'а тря'а да работи, дръж се здраво! – закрещя Хагрид и натисна пурпурното копче до скоростомера.

Безотказно с гръмовен рев, Змейски пламъци се изстрелха като куршум от ауспуха и се разнесе звук на разкъсан метал. Хари видя, как смъртожадните изчезнаха от поглед, пометени от огъня, но кошът започна да се откача – прикрепителните скоби не издържаха прекомерното натоварване.

– Не е лошо, Хари! – викна Хагрид с мъка удържайки скоростта.

Мотоциклетът изгуби управление и започна да придърпва.

– Не се притеснявай, Хари, с'а ше го опра'а! – изкрещя Хагрид, като извади чадъра си.

– Хагрид! Не! Нека аз!

– РЕПАРО! – викна Хагрид.

С оглушителен трясък кошът се отдели от мотоциклета. По инерцията той още летеше напред, но след малко започна да губи височина... В отчаянието си Хари извади пръчката си и извика:

– УНГАРДИУМ ЛЕВИОЗА!

Кошът полетя като коркова тапа във вода – неустойчив, но все още можеш да лети. Това беше изключително облекчение. Неочаквано около него долетяха няколко проклетия. Трима смъртожадни ги настигаха.

– Идвам, Хари! – викна Хагрид от тъмнината, но Хари почувства как кошът отново започна да се снижава. Като се сниши колкото се може повече, той насочи пръчката си към групичката приближаващи фигури и изкрещя:

– ИМПЕДИМЕНТА!

Заклинанието удари смъртожадния, който беше в центъра, право в гърдите.

За миг той увисна във въздуха, сякаш налетя на невидимо препятствие, а един от неговите съратници едва не се вряза в него...

Кошът започна да пропада, един от смъртожадните отпрати проклетие към Хари толкова близо, че Хари залегна на пода на коша и си удари зъбите на края на седалката...

– Идвам, Хари, идвам! – Огромна ръка сграбчи Хари за яката и го измъкна от коша. Хари успя да хване раницата си и усети, че седи на мотоциклета, зад гърба на Хагрид.

Те набраха височина, по-далече от преследващите ги смъртожадни. Хари изплю кръв и сочейки с пръчката си падащия кош викна:

– КОНФРИНГО!

Той знаеше, че Хедуиг ще стане на парчета, заедно с коша, който се взриви, отхвърляйки със себе си и един от смъртожадните от метлата му. Той полетя надолу, един негов другар изостана и полетя към него на помощ.

– Хари, прости ми, много ми е мъчно... – проплака Хагрид. – Не трябваше да се опитвам всичко аз да оправям... а сега... няма достатъчно място...

– Няма нищо, просто лети! – завика Хари в отговор, когато двама други смъртожадни излетяха от тъмнината, като се приближаваха.

Хагрид се изплъзваше, летеше на зиг-заг, когато проклетията отново започнаха да летят около тях. Хари прекрасно знаеше, че сега, когато седеше така близо до изпускателната тръба Хагрид не би посмял да използва Змейския пламък. Хари изпрати едно след друго няколко Обездвижаващи проклетия, с мъка върна още едно заклинание и качулката на

смъртожадният най-близо до него падна. В светлината на червения лъч Хари видя странното лице на Стан Шънпайк... Стан??...

– ЕКСПЕЛИАРМУС! – закрещя Хари.

– Това е той, точно той, истинският!

Смъртожадният с качулката крещеше така, че Хари го чу даже през шума на мотора. В следващия миг и двамата преследвачи изчезнаха от поглед.

– Хари, к'во ста'а бе? – извика Хагрид. – Къде се дянаха тез?

– Не знам...

Но Хари беше нащрек: смъртожадният с качулката беше извикал „Това е той, истинският“; откъде знаеше това?... Той гледаше към тъмната пустота и усещаше нейната заплаха. Къде бяха? Той се обърна напред и се хвана за куртката на Хагрид.

– Хагрид, пусни Змейския пламък още един път и давай да се омитаме оттук!

– Тогава се дръж здраво, Хари!

Отново се разнесе оглушителен рев и разжарените пламъци излетяха от тръбата. Хари почувства как се изплъзва назад, когато Хагрид се обърна към него с мъка удържайки кормилото:

– Май отстъпи'а, Хари, май че се получи.

Но Хари не беше така уверен. Страх го оплиташе, когато се оглеждаше настрани и очакваше преследвачите... Защо те отстъпиха? Един от тях все още имаше пръчка... „Това е той, истинският“... Те казаха това веднага, след като се опита да обезоръжи Стан...

– Почти пристигнахме, Хари! Почти успяхме! – извика Хагрид.

Хари почувства как мотоциклетът се спуска, светлините на земята приличаха на звездички. И внезапно белегът на челото му го заболя сякаш бе огън; смъртожадните се появиха и от двете страни, две смъртоносни заклинания изпратени отзад едва не попаднаха в Хари...

А после Хари го видя. Волдеморт се рееше като дим по вятъра, без метла или тострал, неговото змиеподобно лице светеше в тъмното, а пръстите му отново вдигнаха пръчката...

Хагрид извика от ужас и обърна мотоциклета вертикално, перпендикулярно към земята. Хващайки се за всичко, което можеше да докопа, Хари прати няколко Обездвижващи заклинания, където му попадне. Видя, че покрай тях прелетя тяло и разбра, че е улучил един от смъртожадните, но изведнъж се чу грохот и от двигателя се посипаха искри; мотоциклетът неуправляем летеше надолу...

Зелени лъчи летяха покрай тях. Хари не разбираше къде е долу,

къде е горе. Белегът му пламтеше, чакаше смъртта всяка секунда. Фигурата с качулката беше само на половин метър от него, видя как се вдига ръката...

– НЕ!!

С яростен рев Хагрид скочи от мотоциклета и се нахвърли на смъртожадния. С ужас Хари видя, че двамата се понесоха надолу – метлата не издържа тежестта...

Едва удържайщ пикиращия мотоциклет, Хари чу вика на Волдемор:

– Той е мой!

Всичко беше свършено. Хари не видя и не чу къде беше Волдемор, видя още един смъртожаден, който полетя далече, а после „АВАДА...“

Внезапно болката накара Хари да затвори очи, а неговата пръчка започна да действа от само себе си. Той чувстваше как потегли ръката му, като магнит, видя струя златист огън през притворените си клепачи, чу шум и яростен вик. Изостаналите смъртожадни викаха, Волдемор изрева „Не!“ По някакъв начин носът на Хари се завря в копчето на Змейския пламък, удари по него със свободната си ръка и след това от ауспуха се изстреляха много пламъци и мотоциклетът полетя право към земята.

– Хагрид!! – викаше Хари, едва удържайки. – Хагрид! АКЦИО ХАГРИД!

Мотоциклетът набра скорост, сякаш беше всмукан от центъра на Земята.

Изравнявайки се с кормилните ръкохватки, Хари не забеляза нищо, освен приближаващите се светлини. Зад него се чуваха викове:

– Пръчката ти, Селуин, дай ми твоята пръчка!

Той почувства Волдемор, още преди да го види отново. Поглеждайки настрани, забеляза червени очи и разбра, че те ще са последното, което вижда в своя живот... Волдемор се готвеше да прати ново проклетие...

И изведнъж Волдемор изчезна. Хари погледна надолу и видя падналия на земята Хагрид.

Той изтегли ръчките и дръпна спирачката, но без резултат – с оглушителен шум той се вряза в малко, мръсно езерце.

Глава пета ПАДНАЛИЯТ ВОИН

– Хагрид?!

Хари се мъчеше да се изправи сред отломките от метал и кожа, които го заобикаляха; ръцете му потънаха в педя кална вода докато се опитваше да се изправи. Не можеше да разбере къде бе изчезнал Волдемор и го очакваше да изкочи внезапно от тъмнината всеки момент. Нещо топло и влажно се стичаше по брадичката и от челото му. Той изпъзля от езерцето и се олюля към огромната, тъмна грамада на земята, която бе Хагрид.

– Хагрид? Хагрид, кажи нещо!

Но тъмната купчина не помръдна.

– Кой е там? Потър ли е? Ти ли си Хари Потър?

Хари не разпозна мъжкия глас. Тогава се провикна жена:

– Разбили са се, Тед! Катастрофирали са в градината!

На Хари му се виеше свят.

– Хагрид... – повтори той замаяно и колената му се подгънаха.

Когато се свести, лежеше по гръб върху нещо, което му се струваше като възглавници, ребрата и дясната му ръка припарваха. Липсващият му зъб бе израстнал наново. Белегът на челото му все още пулсираше.

– Хагрид?

Той отвори очи и видя, че лежи върху диван в непозната, добре осветена всекидневна. Раницата му бе на пода на малко разстояние от него, мокра и кална. Русокос, пълен мъж наблюдаваше Хари притеснено.

– Хагрид е добре, синко – каза мъжът – жена ми го наглежда. Как се чувстваш? Нещо друго счупено? Оправих ти ребрата, зъба и ръката. Аз, впрочем, съм Тед, Тед Тонкс – бащата на Дора.

Хари стана прекалено рязко; искри изкочиха пред очите му, почувства се зле и му се зави свят.

– Волдемор!...

– Леко... – каза Тед Тонкс, полагайки ръка върху рамото на Хари и го натисна обратно върху възглавниците. – Това бе много неприятна катастрофа, която претърпяхте току-що. Какво стана? Нещо да не се е развалил мотоциклета? Аргър Уизли да не се е престарал отново, той и мъгълските му измишльотини?

– Не – каза Хари, докато белегът му пулсираше като отворена рана.
– Смъртожадни, много от тях, преследваха ни!...

– Смъртожадни?! – каза рязко Тед. – К'во искаш да кажеш, смъртожадни?! Мислих си, че те смятат, че няма да те местим тази вечер, вярвах че...

– Те знаеха... – каза Хари.

Тед Тонкс погледна към тавана, сякаш може да види през него небето над тях.

– Е, поне знаем, че защитните ни магии действат, нали така? Не биха могли да се приближат на сто метра около къщата.

Сега Хари разбра защо Волдемор бе изчезнал; мотоциклетът бе пресякал бариерата на заклинанията на Ордена. Той само се надяваше те да продължат да действат: представяше си Волдемор, сто метра над тях докато си говореха, търсейки начин да премине през това, което Хари си представяше като един голям, прозрачен мехур. Той стана от канапето; трябваше да види Хагрид със собствените си очи, преди да повярва, че е жив. Едва се бе изправил, когато една врата се отвори и Хагрид се провря през нея, лицето му бе покрито в кал и кръв, накуцваше леко, но като по чудо – беше жив.

– Хари!...

Събаряйки две крехки масички и една аспидистра¹, той покри разстоянието между тях за две крачки и заклеци Хари в прегръдка, която едва не спуска пак новопоправените му ребра.

– Брей, Хари, как се измъкна от т'ва бе? Мислех, че сме пътници!

– Да аз също. Не мога да повярвам...

Хари млъкна; току що бе забелязал жената, която бе влязла в стаята след Хагрид.

– Ти!! – изкрещя той и мушна ръка в джоба си, ала той бе празен.

– Пръчката ти е тук, синко – каза Тед, потупвайки го по ръката с нея. – Падна точно до теб и аз я прибрах. А това е жена ми, на която крещиш!...

– О-о, аз... съжалявам!...

Докато се придвижваше из стаята, приликата на г-жа Тонкс със сестра й Белатрикс се оказа по-малка: косата ѝ бе светлокафява и очите ѝ бяха по-големи и добри. Въпреки това тя изглеждаше леко надменна след възкликанието на Хари.

1. Аспидистра – растение от азиатски произход, популярно декоративно растение за дома – б. пр.

– Какво се случи с дъщеря ни? – попита тя. – Хагрид каза, че сте попаднали в засада; къде е Нимфадора?

– Не знам – каза Хари. – Не знаем какво се е случило с другите...

Тя и Тед обмениха погледи. Смесица от страх и вина обхвана Хари при вида на израженията им; ако някой от другите бе загинал, то бе негова вина, изцяло негова вина. Той се бе съгласил с плана, той беше им дал от косата си...

– Летекодът! – каза той, спомняйки си изведнъж. – Трябва да се върнем в „Хралупата“ и тогава ще разберем – ще можем да ви известим, или... или Тонкс ще го направи веднага щом...

– Дора ще се оправи, Андромеда – каза Тед. – Тя си знае работата, била е в достатъчно напрегнати ситуации като аврор. Летекодът е насам – добави той на Хари. – Ще се задейства след три минути, ако смятате да го вземете.

– Да, смятаме! – каза Хари. Той хвана раницата си и я метна през рамо. – Аз...

Той погледна към г-жа Тонкс, искайки да ѝ се извини за притеснението, в което я бе оставил и за което се чувстваше ужасно виновен, но нито една дума не му дойде на ум, която да не звучи празно и лицемерно.

– Ще кажа на Тонкс... Дора... да ви извести, когато... Благодаря, че ни помогнахте, благодаря за всичко. Аз...

Беше доволен да напусне стаята и да последва Тед Тонкс в един малък коридор и после в една стая. Хагрид идваше след тях, навеждайки се ниско, за да не си удари главата в горната рамка на вратата.

– Ето, синко. Това е летекодът. – Г-н Тонкс сочеше малка сребриста четка за коса, лежаща на нощното шкафче.

– Благодаря – каза Хари, протягайки се да постави пръст върху нея, готов да тръгне.

– Чакай малко... – каза Хагрид, оглеждайки се. – Хари, къде е Хедуиг?...

– Тя... уцелиха я... каза Хари.

Реалността се срути върху него; той се почувства засрамен, а очите му плувнаха в сълзи. Сивата беше негов другар, единствената му голяма връзка с Магическия свят, когато му се налагаше да се завърне при семейство Дърсли.

Хагрид протегна огромната си ръка и го потупа болезнено по рамото.

– Няма значение... – каза той дрезгаво. – Недей да си го слагаш на

сърцето. Тя изживя един хубав живот...

– Хагрид! – каза предупредително Тед Тонкс, а четката светна в светлосиньо и Хагрид успя да се допре с показалеца си тъкмо навреме.

С дръпване над пъпа, сякаш невидима кука го теглеше напред, Хари бе засмукан в мрака, въртейки се неконтролируемо, с пръст залепен за летекода, докато той и Хагрид се отдалечаваха от г-н Тонкс; секунди по-късно краката на Хари силно се удариха в земята и той падна ничком. Чува се викове. Захвърляйки, вече безползната четка, Хари се изправи, олюля се леко и видя г-жа Уизли и Джини да тичат по стълбите от задната врата, докато Хагрид, който се бе сгромолясал при приземяването, се повдигаше на крака с тежки усилия.

– Хари? Ти ли си истинският Хари? Какво стана? Къде са другите? – викна г-жа Уизли.

– Какво искате да кажете?... Никой друг ли още не се е върнал?!... – задъха се Хари.

Отговорът бе изписан по бледото лице на г-жа Уизли.

– Смъртожадните ни очакваха! – каза й Хари. – Обградиха ни веднага, щом излетяхме... знаеха, че ще бъде тази вечер... не знам какво е станало с другите. Четирима от тях ни подгониха, можехме единствено да бягаме и тогава Волдемор ни настигна...

Той можеше да усети самооправданието в гласа си, молейки се тя да разбере, защо не знаеше какво се бе случило със синовете й.

– Слава на небесата, че сте наред!... каза тя издърпвайки го в прегръдка, която той смяташе, че не заслужава.

– Да ти се намира нек'во бренди, Моли? – попита Хагрид с леко разтреперан глас. – За медицински цели?...

Тя можеше да измагьоса бренди, но побърза да се върне обратно към къщата. Хари знаеше, че иска да скрие лицето си. Той се обърна към Джини, която отговори на неизказаната му молба за информация моментално.

– Рон и Тонкс трябваше да се върнат първи, но си изпуснаха летекода, който се върна без тях! – каза тя, сочейки една стара, ръждива туба за масло наблизо. – А този – тя посочи една стара маратонка – трябваше да бъде на татко и Фред, те трябваше да са втори. Ти и Хагрид бяхте трети и... тя погледна часовника си – ако са успели, Джордж и Лупин трябва да се върнат след около минута.

Г-жа Уизли се появи отново носейки бутилка бренди, която подаде на Хагрид. Той я отвори и я пресуши на един дъх.

– Мамо! – извика Джини сочейки едно място на няколко крачки от

тях.

Синя светлина се появи в тъмнината; ставаше все по-голяма и по-светла и Лупин и Джордж се появиха, въртейки се и след това паднаха. Хари веднага разбра, че нещо не е наред: Лупин поддържаше Джордж, който беше в безсъзнание и цялото му лице бе покрито с кръв.

Хари изтича напред и хвана краката на Джордж. Заедно с Лупин отнесоха Джордж обратно в къщата и през кухнята във всекидневната, където го положиха върху канапето. Щом светлината освети главата на Джордж, Джини ахна, а стомахът на Хари се сви: едно от ушите на Джордж беше откъснато. Част от главата и врата му бяха в мокра, стряскащо алена кръв.

Но едва г-жа Уизли се бе навела над сина си, Лупин грабна Хари за ръката и го завлачи доста грубо обратно в кухнята, където Хагрид все още се опитваше да прокара обемното си тяло си през задната врата.

– Ей! – каза Хагрид възмутено. – Пусни го бе! Я пускай Хари!

Лупин не му обърна внимание.

– Какво създание стоеше в ъгъла, когато Хари Потър посети за пръв път кабинета ми в „Хогуортс“? каза той, раздрусвайки Хари леко. – Отговори ми!

– Ъ-ъ, г-гриндилоу в аквариум, нали...?

Лупин пусна Хари и се облегна на кухненския шкаф.

– За к'во пък беше т'ва? – изрева Хагрид.

– Съжалявам, Хари, но бях длъжен да проверя... – каза Лупин кратко. – Предадени сме. Волдемор знаеше, че ще те местим тази нощ и единствените хора които са могли да му кажат са тези, директно свързаните с плана. Можеше да си самозванец.

– Що не проверяваш и мен, тогаз? – запухтя Хагрид, все още мъчейки се да се провре през вратата.

– Ти си полувеликан... – каза Лупин поглеждайки към Хагрид. – Многоликвата отвара е предназначена само за хора.

– Никой от Ордена не би казал на Волдемор, че ще се придвижваме тази вечер! – каза Хари; идеята му се струваше прекалено ужасна, не можеше да повярва, че би могъл да бъде някой от тях. – Волдемор ме настигна чак накрая, отначало не знаеше кой е истинският. Ако знаеше за плана, щеше да знае да тръгне след мен и Хагрид!

– Волдемор ви е настигнал?... каза остро Лупин. – Какво стана? Как избягахте?

Хари обясни, накратко, как смъртожадните, които ги преследваха, го бяха разпознали, как се бяха оттеглили, как бяха призовали

Волдемор, който се бе появил точно, преди той и Хагрид да достигнат убежище при родителите на Тонкс.

– Разпознали са те?! Но как? Какво направи?

– Аз... – Хари се опита да си спомни; цялото приключение му се струваше като мъгла от паника и объркване. – Видях Стан Шънпайк... нали знаеш, момчето, което беше кондуктур на автобуса „Среднощният рицар“? И... се опитах да го обезоръжа вместо да го... е, той не знае все пак какво прави, нали? Трябва да е под проклятието „Империиус“!

Лицето на Лупин изглеждаше ужасено.

– Хари, времето за обезоръжаване отмина! Тези хора се опитват да те заловят и убият! Поне зашеметявай, ако не си готов да убиваш!

– Бяхме стотици метри над земята! Стан не е на себе си, ако го бях зашеметил, щеше да падне и да умре, което е все едно да бях използвал „Авада Кедавра“! „Експелиармус“ ме спаси от Волдемор преди две години! – добави Хари предизвикателно. Лупин му напомняше на подигравателният хафълпафец Захариас Смит, който се бе присмял на Хари, когато той се бе опитал да научи Дъмбълдоровата армия на Обезоръжаващото заклинание...

– Да, Хари!... – каза Лупин с болезнено нетърпение – но и много смъртожадни са го видели да се случва! Прости ми, но е някак необичайно, под неимоверна смъртна заплаха. Да го повториш пред смъртожадни, които, или са били свидетели, или са чули за този случай с Волдемор, си е чисто самоубийство!

– И значи смяташ, че трябваше да убия Стан Шънпайк?! – попита гневно Хари.

– Разбира се, че не! – каза Лупин – но смъртожадните (и честно казано, повечето хора), биха очаквали да се отбраняваш. „Експелиармус“ е полезна магия, Хари, но смъртожадните, изглежда, я считат за твоя запазена марка и те умолявам да не става такава!

Лупин караше Хари да се чувства като идиот и все пак в него бе останало малко зрънце непокорство.

– Няма да убивам хора, само защото са се озовали на пътя ми! – каза Хари. – ТОЗИ е начинът на Волдемор!

Лупин не намери отговор. Най-сетне, успявайки да се провре през вратата, Хагрид се доклатушка до един стол и седна; столът се разпадна под него. Не обърщайки внимание на коктейла псувни и извинения, Хари се обърна отново към Лупин.

– Джордж ще бъде ли наред?

Ядът на Лупин към Хари изчезна, щом чу въпроса.

– Мисля, че да, въпреки че няма начин да му се замени ухото, не и след като е отстранено с проклятие.

Отвън се чу тътрене. Лупин се хвърли към задната врата; Хари прескочи краката на Хагрид и изтича навън в градината. Две фигури се бяха появили и тичайки към тях. Хари установи, че са Хърмаяни, която се преобразяваше в истинския си вид, и Кингсли и двамата поддържайки се. Хърмаяни се метна в обятията на Хари, но Кингсли не прояви радост при вида им. Зад Хърмаяни, Хари видя как той вдигна пръчката си и я насочи право към Лупин.

– Последните думи които Албус Дъмбълдор каза на двама ни?

– „Хари е най-добрата ни надежда. Доверете му се!“ – спокойно изрече Лупин.

Кингсли насочи пръчката си към Хари, но Лупин каза:

– Той е, проверих.

– Добре, добре... – каза Кингсли, прибирайки пръчката обратно под мантията си. – Но някой ни е предал! Знаеха, те знаеха, че ще е тази вечер!

– Така изглежда... каза Лупин, но явно не са знаели, че ще има седем Потъровци.

– Страхотно облекчение! – озъби се Кингсли. – И кой още се е върнал?

– Само Хари, Хагрид, Джордж и аз.

Хърмаяни заглуши лек стон с ръката си.

– Какво стана с вас? – попита Лупин Кингсли.

– Проследиха ни пет, раних двама, може и да съм убил един... – изреди набързо Кингсли – и видяхме Ти-Знаеш-Кой, присъедини се към преследването, но изчезна доста бързо. Ремус, той може да...

– ... лети – добави Хари. – И аз го видях, беше след мен и Хагрид.

– Затова се махна – за да преследва вас! – каза Кингсли. – Не можах да разбера тогава защо изчезна. Но какво го е накарало да смени целта?

– А, нищо, Хари се държал малко по-любезно със Стан Шънпайк! – каза Лупин.

– Стан?!... – повтори Хърмаяни. Но аз си мислех, че той беше в „Азкабан“?

– Хърмаяни, очевидно е имало ново масово бягство от „Азкабан“ което Министерството умело е прикрило. Качулката на Травърс падна когато го проклек, а той трябва също да бъде на топло. Какво стана с теб Ремус? Къде е Джордж?

– Загуби ухо... – каза Лупин.

– Загубил?!... – повтори Хърмаяни с писклив гласец.

– Работа на Снейп! – каза Лупин.

– Снейп?! – извика Хари. – Не каза...

– Загуби качулката си по време на преследването. „Сектумсемпра“ винаги е била един от специалитетите на Снейп. Ще ми се да кажа, че му го върнах тъпкано, но правех всичко възможно да задържа Джордж на метлата; след като беше ранен, губеше толкова много кръв.

Те потънаха в тишина докато гледаха небето. Нямаше знак от раздвижване; звездите се отвръщаха от погледите им, не мигаха, безразлични, още не бяха затъмнени от завръщащите се приятели. Къде ли беше Рон? Къде бяха Фред и г-н Уизли? Къде бяха Бил, Флор, Тонкс, Лудоокия и Мъндънгъс?

– Хари, я помогни 'ко обичаш! – повика го дрезгаво Хагрид от прага на вратата в която бе заседнал отново. Доволен да направи нещо, Хари го освободи и след това се отправи през празната кухня към всекидневната, където г-жа Уизли и Джини се грижеха за Джордж. Г-жа Уизли беше спряла кръвенето и на светлината от лампата Хари видя зеещата дупка на мястото, където трябваше да бъде ухото на Джордж.

– Как е той?

Г-жа Уизли погледна към него и каза:

– Не мога да го накарам да порастне отново, не и когато е махнато с Черна магия. Но можеше и да е много по-зле... поне е жив.

– Да... – каза Хари. – Слава на Бога!

– Чух ли някого в градината? – попита Джини.

– Хърмаяни и Кингсли – каза Хари.

– Слава на Небесата!... – прошепна Джини. Те се спогледаха; Хари искаше да я прегърне, да си я подържи; не го интересуваше даже, че г-жа Уизли бе с тях, но преди да бе действал импулсивно, от кухнята долетя силен трясък.

– Ще докажа кой съм, Кингсли, след като видя сина си, а сега се дръпни, ако знаеш какво е добре за теб!

Хари никога не бе чувал г-н Уизли да крещи така. Той нахлу във всекидневната, оплешивяващото му теме сияеше от пот, очилата му бяха накриво; Фред бе зад него и двамата пребледнели, но здрави.

– Артър! – излхипа г-жа Уизли. – Ох, слава на Бога!

– Как е той?...

Г-н Уизли падна на колене до Джордж. За пръв път откакто Хари го познаваше, Фред сякаш бе загубил ума и дума. Той зяпаше иззад канапето раната на близнака си, сякаш не вярваше, какво вижда.

Вероятно свестен от пристигането на Фред и баща му, Джордж се рамаърда.

– Как се чувстваш, Джордж? – прошепна г-н Уизли.

Пръстите на Джордж опипаха онази страна на главата му.

– Надупчен... – прошепна той.

– Какво му е?... – дрезгаво попита Фред, изглеждайки ужасен. – Да не е засегнат разсъдъкът му?

– Надупчен, бе!... – повтори Джордж, отваряйки очи да погледне брат си. – Не виждаш ли... с дупка съм. На-дуп-чен, схващаш ли, Фред?...

Г-жа Уизли заплака по-силно от всякога. Цветът се върна на лицето на Фред.

– Е, много смешно! – каза той на Джордж. – Просто покъртително! С всичките тези вицове за уши, ти да намериш да кажеш „надупчен“?...

– Ти пък сега... – каза Джордж, усмихвайки се на майка си, която бе цялата в сълзи. – Поне сега ще ни различаваш, мамо...

Той се огледа.

– Здравсти Хари! – ти си Хари, нали?

– Да, аз съм! – каза Хари, приближавайки си до канапето.

– Е, поне те докарахме в изправност – каза Джордж. – Защо Рон и Бил не са се струпали още около болничното ми легло?

– Още не са се върнали, Джордж – каза г-жа Уизли. Усмивката на Джордж изчезна. Хари хвърли бегъл поглед към Джини и ѝ посочи да го последва навън. Докато минаваха през кухнята, тя му каза тихо:

– Рон и Тонкс трябва да се върнат вече. Не са имали дълъг път; леля Мюриел не е далеч оттук.

Хари не каза нищо. Той се опитваше да възпира страха откакто бе пристигнал в „Хралупата“, но той го поглъщаше, сякаш пълзеше по кожата му, туптейки в гърдите му и запушвайки гърлото му. Докато вървяха надолу по стълбите към тъмната градина, Джини хвана ръката му.

Кингсли сновеше ту напред, ту назад, хвърляйки бързи погледи към небето всеки път, като се обръщаше. Това напомни на Хари за вуйчо Върнън, сновящ из всекидневната преди (както му се струваше), милион години. Хагрид, Хърмаяни и Лупин стояха рамо до рамо в тишина, вторачени нагоре. Никой не обърна внимание, когато Хари и Джини се присъединиха към тяхното бдение.

Минутите течаха като години. Дори най-лекият бриз ги караше да подскочат и да се обръщат към шепнещите дървета или храсти с надеждата, че един от липсващите членове на Ордена ще изкочи здрав и читав

изпод листата.

И тогава една метла се материализира директно над тях и се насочи право към земята.

– Те са! – изпищя Хърмаяни.

Тонкс се приземи с дълъг плонж и запрати пръст и камъчета на всички посоки.

– Ремус! – извика Тонкс, залитайки от метлата и право в обятията на Лупин. Лицето му бе непоколебимо, но побеляло; изглежда не можеше да намери думи. Рон се препъна към Хари и Хърмаяни.

– Добре сте... – измъмри той, преди Хърмаяни да прелети към него, прегръщайки го силно.

– Мислех си... мислех си...

– Добре съм... – каза Рон потупвайки я по гърба. – Добре съм.

– Рон беше страхотен! – меко каза Тонкс, отпусвайки Лупин. – Невероятен! Зашемети един от смъртожадните, като го улучи право в главата, а знаеш, колко е трудно, когато се целиш в подвижна мишена от метла...

– Така ли? – каза Хърмаяни вторачвайки се в Рон, все още с ръце около врата му.

– Винаги си изненадана... – малко кисело каза той, освобождавайки се. Ние ли сме последните?

– Не – каза Джини, – още чакаме Бил с Фльор и Лудоокия с Мъндънгъс. Отивам да кажа на мама и татко, че си добре, Рон!

Тя изтича обратно вътре.

– Е, какво ви забави? Какво се случи? – Лупин звучеше почти ядосан на Тонкс.

– Белатрикс! – каза Тонкс. – Искаше да ме има почти толкова, колкото иска Хари, Ремус, доста се постара да ме убие. Иска ми се да ѝ го бях върнала, дължа ѝ го на Белатрикс. Но определено ранихме Родолфус... тогава се добрахме до лелята на Рон – Мюриел и си изпуснахме летекода, а тя се суетеше над нас...

Един мускул играеше в челюстта на Лупин. Той кимна, но изглежда не можеше да каже каквото и да било.

– А какво ви се случи на вас? – попита Тонкс, обръщайки се към Хари, Хърмаяни и Кингсли.

Те разказаха преживелиците си, но през цялото време продължителното отсъствие на Бил, Фльор, Лудоокия и Мъндънгъс сякаш ги вледеняваше, леденото му присъствие бе все по-трудно и по-трудно да се пренебрегва.

– Налага се да се връщам на Даунинг стрийт². – Трябваше да съм там преди час – каза най-накрая Кингсли, след последен поглед към небето. – Уведомете ме, когато всички се върнат.

Лупин кимна. С махване към останалите, Кингсли тръгна през мрака към портата. Хари помисли, че чу тих пукот, когато Кингсли се магипортира малко след границите на „Хралупата“.

Г-н и г-жа Уизли дойдаха тичайки надолу по стълбите с Джини по петите им. Родителите прегърнаха Рон преди да се обърнат към Лупин и Тонкс.

– Благодаря ви! – каза г-жа Уизли, – за синовете ни.

– Не ставай глупава, Моли! – веднага отвърна Тонкс.

– Как е Джордж? – попита Лупин.

– Какво му е? – обади се Рон.

– Загубил е...

Но края на изречението на г-жа Уизли бе заглушен от вик; един тестрал току що се бе приземил на няколко крачки от тях. Бил и Фльор се плъзнаха от гърба му, обрулени от вятъра, но невредими.

– Бил! Слава на Бога, слава на Бога!

Г-жа Уизли се завтече към тях, но прегръдката, с която Бил я удостои бе механична. Поглеждайки баща си директно, той каза:

– Лудоокия е мъртъв!...

Никой не проговори, никой не помръдна. Хари почувства, сякаш нещо в него падаше, пропадеше в земята, оставяйки ги завинаги.

– Видяхме го... – каза Бил; Фльор кимна, следи от сълзи блещукаха върху бузите ѝ, осветени от светлината от кухненския прозорец. – Случи се веднага щом разкъсахме обкръжението: Лудоокия и Дънг бяха наблизо, отправах се на север. Волдемор – нали може да лети – тръгна направо след тях. Дънг се паникьоса, чух го как се развива, Лудоокия се опита да го спре, но той се магипортира. Проклятието на Волдемор удари Лудоокия право в лицето, той падна от метлата си и... – не можахме да направим нищо, нищо, половин дузина от тях беше по петите ни...

Гласът на Бил се пречупи.

– Разбира се, че не сте могли да направите нищо – каза Лупин.

Всички стояха и се гледаха един друг; Хари не можеше да го преглътне. Лудоокият – мъртъв! Не можеше да бъде... Лудоокият беше толкова корав, толкова смел, ненадминат в оцеляването...

Най-сетне се зазоряваше и въпреки че никой не го спомена, нямаше

2. Даунинг стрийт – резиденцията на английския министър-председател

смисъл да чакат в градината вече и всички тихо последваха г-н и г-жа Уизли обратно в „Хралупата“ и направо във всекидневната където Фред и Джордж се смееха заедно.

– Какво има? – каза Фред, оглеждайки лицата им, докато влизаха. – Какво стана? Кой?...

– Лудоокият – каза г-н Уизли. – Мъртъв...

Усмивките на близнаците бяха заменени с шок. Никой не знаеше какво да прави. Тонкс плачеше тихо в една носна кърпичка. Тя бе близка с Лудоокия, Хари знаеше, че е любимката му и той я беше препоръчал в Министерството на Магията. Хагрид, който бе седнал на земята в един ъгъл, където имаше най-много пространство, бършеше очите си в носна кърпичка с размерите на покривка за маса.

Бил отиде до шкафа, извади бутилка Огнено уиски и няколко чаши.

– Ето – каза той и с едно махване на пръчката си той изпрати дванадесет пълни чаши сред стаята, към всеки от тях, държейки тринадесетата нависоко.

– За Лудоокия!

– За Лудоокия! – повториха всички и пиха.

– За Лудоокия! – проехтя Хагрид, малко позакъснял, хълцайки.

Огненото уиски изгори гърлото на Хари: то сякаш го прогори и обърна обратно чувствата му, премахвайки вкочанеността и усещането за нереалност, запалвайки в него нещо, което приличаше на смелост.

– Значи Мъндънгъс е изчезнал? – каза Лупин, който бе пресушил чашата си наведнъж.

Атмосферата се промени изведнъж: всички изглеждаха напрегнати, наблюдавайки Лупин, едновременно искайки той да продължи и на Хари му се струваше, малко изплашени от това което може да чуят.

– Знам какво си мислиш – каза Бил – и аз се чудех същото докато се връщаме, защото те изглежда ни очакваха, нали така? Но Мъндънгъс не може да ни е предал. Те не знаеха, че ще има седем Потървци, които ги объркаха веднага щом се появихме, а и в случай, че си забравил, беше Мъндънгъс този, който предложи тази хитрина. Защо не би им казал най-важната част? Мисля, че Дънг просто се е паникьосал. Той не искаше да идва от самото начало, но Лудоокия го накара и Ти-Знаеш-Кой тръгна право след тях; това е достатъчно е всеки да се паникьоса.

– Ти-Знаеш-Кой действа точно, както Лудоокия очакваше... – подсмръкна Тонкс. – Лудоокия каза, че той би очаквал истинският Хари да е с най-опитните и най-добри аврори. Той преследваше Лудоокия първо и когато Мъндънгъс ги издаде се насочи към Кингсли...

– Да, това всичко е много добр-р-ре! – отсече Фльор – Но не обяснява, как знаеха датата на тр-р-ръгването ни, но не и целия план!

Тя ги погледна предизвикателно, следи от сълзи отпечатани върху красивото ѝ лице, тихо приканвайки ги да я опровергаят. Никой не го направи. Единственият звук който нарушаваше тишината идваше от Хагрид който хълцаше зад кърпичката си. Хари погледна Хагрид, който току що бе рискувал собствения си живот за да спаси неговия – Хагрид, който той толкова обичаше, на който вярваше, който веднъж беше измамен от Волдемор да му даде информация в замяна на змейско яйце...

– Не! – високо каза Хари и те всички го погледнаха изненадани; Огненото уиски сякаш увеличи гласа му. – Искам да кажа... ако някой е направил грешка... – Хари продължи – и се е изпуснал, знам, че не са го направили с умисъл. Не сме виновни – повтори Хари, отново малко повисоко, отколкото обикновено би говорил. – Трябва да си вярваме един на друг. Аз вярвам на всички ви, не смятам, че никой в тази стая би ме предал на Волдемор.

Още тишина последва думите му. Всички го гледаха; Хари се почувства леко неловко и отново пийна малко Огнено уиски, колкото да прави нещо. Докато пиеше, той си помисли за Лудоокия, Лудоокият, който винаги критикуваше готовността на Дъмбълдор да се доверява на хората.

– Добре казано, Хари! – каза Фред неочаквано.

– Да, чувам те, чувам те! – каза Джордж, леко поглеждайки Фред, чиято уста потрепна.

По лицето на Лупин бе изписано странно изражение като погледна към Хари; беше близо до съжалително.

– Мислиш, че съм глупак? – попита Хари.

– Не, мисля, че си като Джеймс, – каза Лупин – който би сметнал за най-голям позор да не се довериш на приятелите си...

Хари знаеше какво има предвид Лупин: че баща му бил предаден от приятел, Питър Петигрю. Той се почувства безрасъдно ядосан. Искаше да спори, но Лупин се отвърна от него, постави чашата си на масата и се обърна към Бил:

– Имаме работа за вършене. Мога да попитам Кингсли, дали...

– Не! – каза Бил моментално. – Аз ще го направя, ще дойда.

– Къде отивате? – попитаха Тонкс и Фльор в един глас.

– Тялото на Лудоокия... – каза Лупин. – Трябва да го намерим.

– Не може ли?... – започна г-жа Уизли с умолителен поглед към

Бил.

– Да почака? – каза Бил. – Не и ако предпочиташ смъртожадните да го вземат.

Никой не проговори. Лупин и Бил казаха „довиждане“ и напуснаха.

Останалите се отпуснаха в столовете си, всички освен Хари, който стоеше. Внезапността и цялостта на смъртта бе с тях, с цялото си злоещо присъствие.

– И аз трябва да отида... – каза Хари.

Десет чифта стреснати очи го погледнаха.

– Не ставай глупав, Хари! – каза г-жа Уизли. – За какво говориш?

– Не мога да остана тук!

Той потърка челото си; отново го пареше; не го бе боляло така повече от година.

– Всички сте в опасност докато съм тук. Не искам да...

– Я не говори глупости! – каза г-жа Уизли. – Целият смисъл от тази вечер бе да те доведем тук безопасно и слава Богу, че стана. И Флър се съгласи да се омъжи тук, вместо във Франция, уредили сме всичко, за да може всички да сме заедно и да се грижим за теб...

Тя сякаш не разбираше; караше го да се чувства по-зле, а не обратното.

– Ако Волдемор разбере, че съм тук?...

– Как ще разбере? – попита г-жа Уизли.

– Има дузина места, където може да си сега, Хари – каза г-н Уизли.

– Той не може да разбере къде си.

– Не се тревожа за себе си! – каза Хари.

– Знаем това... – каза тихо г-н Уизли, – но ще стане така, че усилията ни от тази вечер да изглеждат напразни, ако си тръгнеш!

– Нийде нема да „одиш“! – изръмжа Хагрид. – По дяволите, Хари, след всичко, което преминахме, за да те доведем тука?

– Да бе, а ухото ми? – каза Джордж, повдигайки се от възглавниците си.

– Знам това...

– Лудоокия не би искал...

– ЗНАМ!! – изкрещя Хари.

Той се чувстваше обкръжен и изнуден; смятаха ли те, че той не съзнава какво са сторили за него, не осъзнаваха ли, че точно това бе причината поради която той искаше да тръгне сега, преди да страдат още заради него? Настана дълго неловко мълчание, по време на което белегът му продължаваше да пари и бе нарушено от г-жа Уизли.

– Къде е Хедуиг, Хари? – попита тя нежно. – Можем да я сложим

при Пигуиджън и да ѝ дадем нещо за ядене.

Вътрешностите му се свиха като юмрук. Той не можеше да изрече истината. Изпи останалото си Огнено уиски, за да избегне да ѝ отговори.

– Ч'ай само да се разбере, че пак си му се измъкнал, Хари! – каза Хагрид.

– Избяга му, отблъсна го точно кат' беше над теб!

– Не бях аз! – категорично каза Хари. Беше пръчката ми. Пръчката ми се задейства самостоятелно!

След няколко секунди, Хърмаяни каза нежно:

– Но това е невъзможно, Хари. Искаш да кажеш по-скоро, че си направил магия без да искаш; реагирали си спонтанно.

– Не, не! – каза Хари. – Мотоциклетът падаше, не бих могъл да ти кажа къде беше Волдемор, но пръчката се завъртя в ръката ми, намери го и изстреля магия по него и беше някаква, която не разпознах. Никога не бях карал да се появяват златни пламъци.

– Често, – каза г-н Уизли – когато си в напрегната ситуация, можеш да правиш магии, за които не си си и помислял. Малките деца често го правят, преди да ги обучат!

– Не беше така... – процеди през зъби Хари. Белегът му гореше; той се почувства ядосан и изнервен; мразеше идеята, в която всички си вярваха, че той има сила, равна с тази на Волдемор.

Никой не проговори. Той знаеше, че не му вярваха. Сега като се замислеше, никога не бе чувал за пръчка, която сама да прави магии. Белегът му пламтеше от болка; той правеше всичко възможно да не пъшка на глас.

Мърморейки нещо за чист въздух, той остави чашата и излезе от стаята.

Докато прекосяваше тъмната градина, големият тестрал го погледна, изшумоля с огромните си, като на прилеп криле и продължи пашата си. Хари спря при портата на градината, взирайки се в буренясалите растения, потърквайки туптящото си чело и мислейки за Дъмбълдор.

Дъмбълдор би му повярвал, беше сигурен в това. Дъмбълдор щеше да знае как и защо пръчката на Хари беше действала независимо, защото Дъмбълдор винаги имаше отговорите; той знаеше за пръчките, бе обяснил на Хари странната връзка която съществуваше между неговата пръчка и тази на Волдемор... но Дъмбълдор, както Лудоокия, както Сириус, както родителите му, както бедната му сова, всички те бяха там където Хари никога не би могъл да говори с тях отново. Той почувства

парене в гърлото си което нямаше нищо общо с Огненото уиски...

И тогава, внезапно, болката в белега му достигна връхната си точка. Притискайки здраво челото си и затваряйки очи, един глас изкрещя в главата му:

„Каза ми, че проблемът ще бъде разрешен, като използвам друга пръчка!“

И в съзнанието му изкочи видение на съсипан стар мъж, лежащ в дрипи върху каменен под, пищевой, измъчен писък, писък на непоносима агония...

„Не! Не! Умолявам ви, умолявам ви...“

„Ти излъга Лорд Волдемор, Оливандер.“

„Не съм... кълна се не съм...“

„Искал си да помогнеш на Потър, да му помогнеш да се измъкне!“

„Кълна се не съм... вярвах, че друга пръчка ще проработи...“

„Обясни тогава, какво се случи. Пръчката на Луциус е унищожена!“

„Аз не мога да разбера... връзката... съществува само... между вашите две пръчки...“

„Лъжи!“

„Моля ви... умолявам ви...“

И Хари видя бялата ръка да вдига пръчката си и почувства бушуващия гняв на Волдемор и видя, как крехкият старец се гърчи в агония на пода...

– Хари?

Всичко спря толкова бързо колкото бе започнало: Хари стоеше, треперейки в тъмнината, стискайки градинската порта, сърцето му туптеше светкавично, белегът му все още пареше. Изминаха няколко минути преди осъзнае, че Рон и Хърмаяни бяха до него.

– Хари, ела обратно в къщата... – прошепна Хърмаяни. – Не мислиш още да си тръгваш, нали?

– Да, трябва да останеш, братле – каза Рон тупвайки Хари по гърба.

– Добре ли си? – попита Хърмаяни, сега достатъчно близо, за да види лицето на Хари. – Изглеждаш ужасно!

– Е... – каза Хари, като трепереше – Вероятно изглеждам по-добре от Оливандер...

Когато им разказа какво бе видял, Рон изглеждаше ужасен, а Хърмаяни направо изплашена.

– Но това трябваше да спре! Белегът ти – не трябваше да прави вече

така! Не трябва да позволяваш на връзката да се отвори отново – Дъмбълдор искаше да си затвориш съзнанието!

Когато той не ѝ отговори тя го стисна за ръката.

– Хари, той превзема Министерството и вестниците, и половината Магически свят! Не му позволявай да превземе и главата ти!

Глава шеста

ТАЛАСЪМ В ПИЖАМА

Скръб от загубата на Лудоокия витаеше из къщата в следващите няколко дни. Хари сякаш продължаваше да го очаква да прекрачи през задната врата, като много други членове на Ордена, които бяха наминавали да предадат новини. Хари усещаше, като че нищо друго освен една битка няма да успокои скръбта му и чувството му за вина и смяташе, че е най-добре да поеме на мисията си за намирането и унищожаването на Хоркруксите, колкото се може по-бързо.

– Е, нищо не можем да направим по въпроса с... – (Рон измънка думата) – Хоркрусите, докато не станеш на седемнайсет. „Следата“ все още е върху теб. А също така, може да градим планове както тук, така и навсякъде другаде, нали? Или, – той започна да шепти – вече предполагаш къде може да е Ти-знаеш-кой?

– Не знам... – призна си Хари.

– Мисля че Хърмаяни прави някакво проучване. – каза Рон – Каза, че ще си мълчи докато не пристигнеш тук.

Те седяха на масата за закуска. Г-н Уизли и Бил, тъкмо бяха потеглили за работа. Г-жа Уизли се беше качила горе, за да събуди Хърмаяни и Джини, докато Фльор беше отскочила да си вземе душ.

– „Следата“ ще изчезне на 31-ви – каза Хари – Това означава, че трябва да остана тук само четири дни. А след това...

– Пет дни! – го поправи Рон строго. – Трябва да останем за сватбата. Те ще ни убият ако я пропуснем.

Под „те“ Хари разбра Фльор и г-жа Уизли.

– Това е един ден в повече – каза Рон, на Хари, който явно беше несъгласен.

– Не осъзнават ли колко е важно?...

– Разбира се, че не! – каза Рон – Дори не подозират. А сега, след като го спомена, искам да поговоря с теб за това.

Рон хвърли един поглед към вратата, за да види, дали г-жа Уизли не се връща и след това се наведе по-близо до Хари.

– Мама се опитва да разбере повече от мен и Хърмаяни. Какво смятаме да правим. Тя ще провери и теб, така че се подготви. Татко и Лупин също разпитваха, но когато им казахме, че Дъмбълдор ти е казал да не споделяш на друг, освен с нас, спряха. Но не и мама. Тя е

непоколебима.

Предположението на Рон се оказа правилно в следващите часове. Малко след като обядваха, г-жа Уизли, отдели Хари от другите, като го помоли за помощ да разпознае някакъв единичен чорап, който тя си бе помислила, че е паднал от раницата му. Веднага след като го приклеши в пералното помещение, до кухнята, започна:

– Рон и Хърмаяни изглежда си мислят, че вие тримата напускате „Хогоуртс“ – започна тя, с тих небрежен тон.

– О-о... – каза Хари – ами да. Смятаме!

Сушилнята се завъртя в единия ъгъл и изстиска нещо, което приличаше на една от ризите на г-н Уизли.

– А може ли да попитам, защо изоставяте обучението си? – попита г-жа Уизли.

– Ами, Дъмбълдор ми остави... работа за вършене... – измънка Хари. – Рон и Хърмаяни знаят за нея и искат да дойдат и те.

– Каква „работа“?

– Съжалявам, не мога...

– Видж какво, откровено казано, мисля, че Артър и аз имаме право да знаем и съм сигурна, че и г-н и г-жа Грейнджър ще се съгласят. – каза г-жа Уизли.

Хари се страхуваше точно от такава „атака на загрижените родители“. Той се насили да я гледа право в очите и забеляза, че те имат същия нюанс на кафявото, като тези на Джини. Това обаче не й помогна.

– Дъмбълдор не искаше никой друг да знае, г-жо Уизли. Съжалявам. Рон и Хърмаяни не са задължени да дойдат, изборът е техен.

– Не виждам защо и ти трябва да ходиш! – се сопна тя, спирайки вече с всякакви преструвки. – Ти си на една крехка възраст, всички вие! Абсолютна безсмислица е, ако Дъмбълдор е имал работа за вършене, целият Орден му бе на разположение. Хари, сигурно не си го разбрал правилно. Вероятно, той ти е казал какво иска да бъде свършено, а ти си разбрал, какво иска той ти да...

– Не съм разбрал неправилно! – каза Хари категорично – АЗ трябва да свърша работата.

Той й подаде обратно единичния чорап, който трябваше да познае, украсен с златни тръстики.

– И... това не е мое. Не съм привърженик на „Пъдълмер Юнайтед“

– О, разбира се че не... – каза г-жа Уизли и изведнъж безсилно се върна към небрежния си тон. – Трябваше да се сетя. Ами Хари, докато все още си тук, няма да имаш нищо против да помогнеш в

приготовленията за сватбата на Бил и Флър, нали? Все още има толкова много да бъде свършено.

– Тъж... не... разбира се, че не... – каза Хари смутен от тази внезапна промяна на темата.

– Много мило от твоя страна... – отговори тя, и усмихвайки се напусна сушилнята.

От този момент нататък, г-жа Уизли държеше Хари, Рон и Хърмаяни постоянно заети с подготовката за сватбата, за да не могат лесно да намерят време да останат насаме с мислите си. Най-милото обяснение за това държание, беше това че г-жа Уизли искаше да ги разсее от скръбта им по Лудоокия и стреса от скорошното им отпътуване. След два дена чистене на прибори, напасване на цветове на подаръчета, панделки и цветя, премахване на градински гномчета и помагане на г-жа Уизли да приготви огромни количества сандвичи, все пак Хари започна да подозира, че май тя има и други мотиви. Заестостта им с тези работи се свеждаше до това, да поддържа него, Рон и Хърмаяни далеч един от друг; той не бе имал възможност да говори с тях двамата насаме от първата нощ, когато им бе казал, че Волдемор измъчва Оливандър.

– Смятам, че мама мисли, че ако успее да държи трима ви разделени и в невъзможност да градите планове, тя ще успее да отложи заминаването ви!... – каза Джини на Хари с тих глас, когато те слагаха масата за вечеря, през третата вечер от престоя му.

– А тогава какво смята тя, че ще се случи? – измърмори Хари. – Че някой друг ще убие Волдемор, докато тя ни държи тук да правим воловани³?

– Значи е истина!... – каза тя – Това е, което се опитвате да направите...

– Тъж... аз... аз се пошегувах... – каза Хари уклончиво.

Те се гледаха един друг и имаше нещо друго, освен изненада в погледа на Джини. Изведнъж Хари се усети, че това е първия път, когато той е сам с нея, след онези часове в уединените кътчета на „Хогуортс“. Той бе сигурен, че тя също се сеца за тях. И двамата подскочиха, когато вратата се отвори и г-н Уизли, Кингли и Бил влязоха.

Често бяха навестявани от членове на Ордена за вечеря, особено сега, когато „Хралупата“ беше изместила къщата на площад „Гримолд“ 12 като главна квартира. Г-н Уизли бе обяснил, че след смъртта на Дъмбълдор, техния Пазител на тайната, всеки от хората, на които,

3. воловани – малки сладкиши, пълнени с пилешко, зеленчуци и др. – бел. пр.

Дъмбълдор беше разкрил местонахождението на къщата на площад „Гримолд“ 12, бе станал Пазител на тайната от своя страна.

– И тъй като сме двайсетина, това доста отслабва силата на заклинанието „Фиделиус“. Двадесет пъти повече възможности за Смъртожадните да изтръгнат тайната от някого! Не може да очакваме да издържи дълго.

– Но със сигурност Снейп е казал на смъртожадните адреса до сега? – попита Хари.

– Ами Лудоокия подготви няколко проклетия срещу Снейп в случай, че той се появи там отново. Надяваме се, че те ще бъдат достатъчно силни, да го задържат вън и да заплетат езика му, ако той се опита да говори за мястото, но не можем да бъдем съвсем сигурни. Би било лудост да продължим да ползваме мястото като главен щаб, сега когато защитата му е толкова отслабена.

Кухнята, беше толкова пренаселена тази вечер, че беше трудно да движиш нож и вилица. Хари се оказа наблъскан до Джини – нещата, които не си бяха казали преди малко, а знаеха един за друг, го караха да иска да бяха разделени от малко повечко хора. Толкова му беше трудно да не докосва ръката ѝ, че едвам режеше пилешкото си.

– Няма ли новини за Лудоокия? – попита Хари Бил.

– Нищо... – отговори Бил.

Нямаха възможност да организират погребение на Муди, защото Бил и Лупин не успяха да открият тялото му. Беше трудно да се разбере къде точно може да е паднал, като се имаше предвид тъмнината и бъркотията на битката.

– „Пророчески вестите“ не са казали и дума за смъртта му, нито за намиране на тялото му. – продължи Бил. – Но това не значи много. „Вестите“ доста се покриват тези дни.

– И все още не са разгласили за всичката магия, която използвах, за да се измъкна от Смъртожадните?! – извика Хари към г-н Уизли през масата, който поклати глава в отрицание.

– Защото знаят, че нямах избор, или защото не искат да кажа на света, че Волдемор ме е нападнал?

– Второто, мисля. Скримджър не иска да признае, че Ти-знаеш-кой е толкова силен колкото е, или че е имало второ голямо бягство от Азкабан.

– Мда... защо да казва на обществото истината... – каза Хари, стискайки ножа си толкова силно, че бледите белези на вътрешността на дясната му ръка излязоха наяве, белейки се върху кожата му: „Не бива

да говоря лъжи“.

– Никой ли в Министерството не е готов да застане срещу него? – попита Рон ядосано.

– Разбира се Рон, но хората са напласнени, – отговори г-н Уизли – напласнени, че те ще бъдат следващите, които ще изчезнат, техните деца ще бъдат следващите които ще бъдат атакувани. Има доста гадни слухове: примерно не вярвам, че учителката по Мъгълзнание в „Хогвортс“ си е подала оставката. Тя не е виждана от няколко седмици. Междувременно Скримджър си седи в кабинета по цял ден и мълчи като пукал. Надявам се само, че той поне замисля някакъв план.

Настъпи пауза, в която г-жа Уизли измагьоса чисти чинии и сервира ябълков пай.

– Тр-рябва да р-решим как ще бъдеш дегизир-ран, Ар-ри! – каза Фльор, след като всички получиха десерт. – За сватбата – добави тя, защото той я изгледа неразбиращо. – Р-р-разбира се, никой от гостите ни не е Смър-р-ртожаден, но не можем да гар-рантир-раме, че някой от тях няма случайно да излюкар-ри нещо, след като е пийнал шампанско!

От това Хари, заподозря, че тя има предвид Хагрид.

– Да, добра обосновка – каза г-жа Уизли от най-представителния край на масата, където тя бе седнала, с очила кацнали на края на носа и разглеждайки огромен списък с работи, който бе надраскан от нея на дълго парче пергамент. – Та, ти, Рон, почисти ли си вече стаята?

– Защо?! – възкликна Рон, тръшвайки лъжицата си, и зяпвайки майка си. – Защо стаята ми непременно трябва да бъде почистена и подредена? Хари и аз сме си добре, в положението, в което е сега тя.

– След няколко дни, тук ще правим сватбата на брат ти, млади момко...

– Да бе и те ще се женят в моята спалня? – попита Рон разгневено – Не! Затова защо в името на Мерлин...

– Не говори на майка си по този начин! – каза г-н Уизли строго. – И прави, каквото ти казва.

Рон се намръщи и на двамата си родители, след това си вдигна лъжицата и нападна последните си няколко хапки ябълков пай.

– Мога да ти помогна, част от тази бъркотия е и моя... – каза Хари на Рон, но г-жа Уизли го прекъсна.

– Не, Хари, скъпи. Бих предпочела да помогнеш на Артър за пилетата, а ти, Хърмаяни, бих била много благодарна, ако смениш чаршафите за господин и госпожа Делакор, знаеш, те пристигат в единадесет сутрин.

Но, както се оказа, имаше много малко работа с билетата.

– Няма нужда да... ъ-ъ-ъ, споменавах на Моли... – каза г-н Уизли на Хари, заставайки на пътя му към курника – но, ъ-ъ-ъ Тед Тонкс ми прати това, което е останало от мотоциклета на Сириус и аз, ъ-ъ-ъ, го скривам... така де... прибирам го тук. Прекрасни джунджурии: има карбуратор, май така се наричаше и най-разкошния акумулатор; ще бъде и прекрасна възможност да науча как работят спирачките. Ще се опитам да го сглобя наново, когато Моли не... ъ-ъ-ъ имам предвид, когато имам време.

Когато се върнаха в къщата, г-жа Уизли никъде не се виждаше, затова Хари се промъкна горе, в таванската стая на Рон.

– Оправям бе, оправям... а... ти си бил! – добави Рон с облекчение, когато Хари влезе в стаята. Рон се излегна обратно на леглото, което очевидно тъкмо бе напуснал. Стаята бе толкова неподредена, колкото беше и през цялата седмица; единствената разлика беше, че Хърмаяни стоеше в далечния ъгъл, с пухкавия си червеникав котарак Крукшанкс в краката ѝ, подреждайки книги, някои от които Хари разпозна като свои, в две огромни купчини.

– Здравсти Хари – каза тя, когато той седна на походното легло.

– А ти как успя да се измъкнеш?

– Ами майката на Рон забрави, че помоли Джини и мен да сменим още чаршафите вчера – каза Хърмаяни. Хвърли „Нумерология и Граматика“ в едната купчина и „Възход и падение на Черните изкуства“ в другата.

– Тъкмо си говорехме за Лудоокия – каза Рон на Хари – смятам, че той може и да е оцелял.

– Но, Бил го е видял, че е уцелен от Смъртоносно заклинание – каза Хари.

– Мда, но Бил също е бил атакуван така! Как може да сме сигурни, че е видял всичко?

– Даже ако Смъртоносното заклинание го е пропуснало, Лудоокия е паднал от няколкостотин метра височина – каза Хърмаяни, претегляйки на ръка книгата „Отборите по куидич в Британия и Ирландия“.

– Той е могъл да използва Защитно заклинание...

– Фльор казваше, че са му избили вълшебната пръчка от ръката – каза Хари.

– Е добре, ако толкова искаш да вярваш, че е умрял... – каза Рон нацупено, намествайки възглавницата си в по-удобна позиция.

– Разбира се, че не искаме да е умрял! – каза Хърмаяни, гледайки

стреснато – Ужасно е, че той е мъртъв. Но трябва да бъдем реалисти!

За първи път, Хари си представи тялото на Лудоокия пречупено, както бе това на Дъмбълдор, с това око, което продължава да се върти в гнездото си. Той почувства силно угризение, примесено със странно желание да се засмее.

– Смъртожадните най-вероятно са разчистили след себе си и за това никой не може да го открие – каза Рон мъдро.

– Мм... да – каза Хари – Като Барти Крауч, превърнат в кокал и заровен в градината на Хагрид. Най-вероятно са трансфигурирали Муди и са го заро...

– Недей! – изпищя Хърмаяни.

Сепнат Хари я погледна тъкмо навреме, за да я види как тя избухва в сълзи над нейния учебник „Основи на заклинанията“.

– О-о, не!... – каза Хари, борейки се да стане от походното легло. – Хърмаяни, аз... не исках да те разстроя...

Но придружен със силни скърцания на пружините на леглото, Рон подскочи и се озова там първи. Едната му ръка прегърна Хърмаяни, а с другата той изкара от джоба на дънките си отвратително изглеждаща кърпичка, с която по-рано бе почиствал фурната. Бързо вадейки пръчката си, той посочи кърпичката и каза:

– ТАРГЕО!

Заклинанието премахна по-голямата част от мръсотията. Изглеждайки доволен от себе си, Рон подаде леко димящата кърпичка на Хърмаяни.

– Ох... благодаря, Рон... съжалявам... – тя издуха носа си и захлипа – Толкова е гадно-о-о, нали. Точно-о-о след като Дъмбълдор... просто не мога-а-а да си представя Лудоокия да умре, някакси той изглеждаше толкова здра-а-ав!

– Да... знам – каза Рон прегръщайки я – Но, знаеш какво ни би казал той, ако беше тук, нали?

– „Постоянна бдителност“... – каза Хърмаяни, подсушавайки очите си.

– Точно така! – каза Рон кимайки – Щеше да ни каже да се поучим от това, което му се случи. А това което аз научих е, да не вярвам на това страхливо, дребно нищожество Мъндънгъс.

Хърмаяни се усмихна слабо, и се наведе напред да вземе още две книги. Секунда по-късно, Рон дръпна бързо ръката си от раменете ѝ – тя бе изпуснала „Чудовишна книга за чудовища“ върху крака му. Книгата беше се освободила от колана си и се захапа злобно глезена на Рон.

– Съжалявам, съжалявам! – изпищя Хърмаяни, докато Хари дръпна силно книгата от крака на Рон и я завърза здраво.

– Какво ще правиш с тези книги всъщност? – попита Рон, куцукайки обратно към леглото си.

– Опитвам се да избира кои да взема с нас, – каза Хърмаяни – кога-то търсим Хоркруксите.

– А-а, ясно! – каза Рон, пляскайки се с ръка по челото – забравих че ще преследваме Волдемор с подвижна библиотека!

– Да, бе, ха-ха!... – каза Хърмаяни, гледайки към „Основи на заклинанията“

– Чудя се, дали ще се наложи да превеждаме руни? Възможно ли е... Мисля, че е по-добре да я вземем, за всеки случай.

Тя хвърли „Основи на заклинанията“ върху по-големия от двата купа и взе „История на «Хогоуртс»“.

– Слушайте! – каза Хари.

Той бе седнал в изправено положение. Рон и Хърмаяни с допълващи се чувства на примирение и предизвикателство го погледнаха.

– Знам, че след погребението на Дъмбълдор, вие казахте, че искате да дойдете с мен! – започна Хари.

– 'Айде-е-е, почна се... – каза Рон на Хърмаяни, завъртайки очи.

– Както и си знаехме... – каза тя с въздишка, връщайки се обратно към книгите. – Знаете ли, мисля че ще взема „История на Хогоуртс“. Дори да не се връщаме там, няма да се чувствам добре, ако не е с мен.

– Слушайте! – каза отново Хари.

– Не, Хари, ТИ слушай! – каза Хърмаяни – Идваме с теб. Това бе решено преди месеци. – да наистина.

– Но...

– Млъкни! – посъветва го Рон.

– ... сигурни ли сте, че сте го премислили? – продължи да настоява Хари.

– Хм, да видим... – каза Хърмаяни – „Туризмът с тролове“ отива в купа с книгите за оставяне – с доста свиреп поглед добави тя. – Събирам багаж от няколко дни, за да бъдем готови да тръгнем на момента, което за твоё сведение ми струва направата на доста трудни магии, да не споменавам и че откраднахме целия запас от Многоликова отвара на Лудокия, точно под носа на майката на Рон!

– Също така измених спомените на родителите ми, за да бъдат те убедени, че наистина се казват Уендъл и Моника Уилкинс и че тяхната цел в живота е да се преместят в Австралия, което са и направили. Това

е, за да ги направя по-трудни за откриване от Волдемор, ако той иска да ги разпита за мен, или за теб, тъй като за нещастие, аз съм им разправяла доста за теб.

– Ако предположим, че оцелея при търсенето на Хоркруксите, аз ще намеря мама и татко и ще премахна магията. Ако ли не... е мисля, че съм направила достатъчно добри заклинания, за да си живеят те щастливо и в безопасност. Уендъл и Моника Уилкинс, не знаят че имат дъщеря, разбираш ли?

Очите на Хърмаяни се напълниха отново със сълзи. Рон седна пак при нея, сложи ръката си отново върху нея и се намръщи на Хари, все едно го упрекваше, че е проявил липса на тактичност. Хари не можеше да измисли какво да каже, а и беше много необичайно за Рон да поучава някой на тактичност.

– Аз... въз... Хърмаяни, съжалявам... аз не...

– Не осъзнаваше, че Рон и аз знаем много добре какво може да се случи, ако дойдем с теб? Ами, знаем! Рон, покажи на Хари какво пък ти си направил.

– А не, тъкмо е ял! – каза Рон.

– Давай, давай, той трябва да знае!

– О-о, добре. Хари, ела тук.

За втори път Рон дръпна ръката си от Хърмаяни и тромаво стигна до вратата.

– А'ре, бе!

– Ама 'що?... – попита Хари, следвайки Рон по малкото стълбище.

– ДЕСЦЕНДО!... – измънка Рон, сочейки с пръчката си ниския таван. Отвори се капандура точно над главите им и стълба се спусна до краката им. Ужасно полуохкане, полудишане се чу от кръглата дупка, заедно с неприятната миризма на отворена канализация.

– Това е таласъм, нали? – попита Хари, който всъщност никога не беше виждал съществото, което понякога нарушаваше нощната тишина.

– Мда... – каза Рон, изкачвайки се по стълбата. – Ела тук и го виж.

Хари последва Рон, нагоре и с няколко малки крачки и се озова в малкото таванско помещение. Неговата глава и рамене бяха тъкмо влезли в стаята, когато той вече забеляза съществото свито на кълбо на около метър от него, спящо дълбоко в тъмнината с широко отворена уста.

– Но то... то изглежда... по-принцип таласъмните носят ли пижами?

– А, не! – каза Рон – Нито обикновено имат червена коса и толкова голям брой брадавици.

Хари обмисли ситуацията, леко възмутен. Беше с човешка форма и

размер, и беше облечено в нещо, което сега, когато очите му привикнаха, Хари осъзна, че е една от старите пижами на Рон. Той също беше сигурен, че таласъмните по-скоро са слузести и плешиви, отколкото толкова космати и покрити със свирепи брадавици.

– Той е аз, разбираш ли? – каза Рон.

– Не... – отговори Хари – Не разбирам...

– Ще ти обясня обратно в стаята, тази миризма ме убива. – каза Рон. Те слязоха надолу по стълбата, която Рон върна в тавана, и се приединиха към Хърмаяни, която все още сортираше книги.

– След като тръгнем, таласъмът ще се премести да живее тук долу, в моята стая. – каза Рон – Мисля си, че наистина очаква този момент... е, трудно е да се каже всъщност, защото, всичко което може да прави е да охка и да му текат лигите, но кима много когато го споменеш. Както и да е, той ще бъде мен, болен от змейска шарка. Добро, нали?

Хари неразбиращо хвърли поглед към бъркотията.

– Добро е! – каза Рон, явно възмутен, че Хари не е уловил брилянтността на плана. – Виж, когато ние тримата не се появим повече в „Хогвортс“, всички ще си помислят че Хърмаяни и аз сме с теб нали? Което означава, че Смъртожадните ще отидат право при семействата ни, за да видят, дали те имат информация къде си.

– Но, с малко късмет, ще изглежда, че аз съм заминала с майка и татко – много мъгълкръвни тези дни говорят за укриване – каза Хърмаяни.

– А аз не мога да скрия цялото си семейство, ще изглежда прекалено подозрително, а също така не могат всички те да напуснат работа. – каза Рон – За това ще представим историята, че аз съм сериозно болен от змейска шарка, което не ми позволява да се върна в училище. Ако някой дойде да разследва, майка и татко ще покажат таласъма в леглото ми, покрит с брадавици. Змейската шарка е много заразна, затова няма да искат да се приближат. Няма да има значение, че нищо не може да каже, защото веднъж гъбичките да се разнесат из небцето, се губи способността да се говори.

– И майка ти и баща ти подкрепят този план? – попита Хари.

– Татко го подкрепя. Той помогна на Фред и Джордж да трансфигурират таласъма. Мама... е ти я видя каква е. Тя няма да приеме плана, докато не тръгнем.

В стаята настана тишина, която се нарушаваше само от тихите тупвания на книги, които Хърмаяни продължи да хвърля в двете купчини. Рон седна да я гледа, а Хари местеше погледа си между двамата, не

можейки да каже нищо. Мерките които те бяха предприели, за да защитят семействата си, го накараха да разбере по-добре от всичко друго, че те ще тръгнат с него и осъзнават колко опасно може да бъде. Той искаше да каже колко много означава това за него, но просто не намираше достатъчно силни думи, за да го направи.

В тишината се чува заглушените викове на г-жа Уизли, които идват от четири етажа по-надолу.

– Ха, Джини сигурно не е обърсала праха от някоя малка полица – каза Рон – Не мо'а да разбере, защо семейство Делакор трябва да идват два дни преди сватбата.

– Сестрата на Флър е шаферка и трябва да бъде тук за репетицията, а е прекалено малка, за да дойде сама. – каза Хърмаяни, заглеждайки се колебливо в „Пътешествия с призраци“

– Е, гостите няма да помогнат много на нервите на мама. – каза Рон.

– Това, което наистина трябва да решим, – каза Хърмаяни, захвърляйки „Теория за магическа защита“ в кошчето, хвърлила му само един поглед и вземайки „Преглед на магьосническото образование в Европа“ – къде отиваме след като тръгнем от тук. Знам, каза че искаш да отидем първо в Годрикс Холоу, разбирам защо Хари, но... ами... не трябва ли да смятаме Хоркруксите за наша главна цел?

– Ако знаехме къде са Хоркруксите, щях да се съглася с теб! – каза Хари, който не вярваше, че Хърмаяни наистина разбира желанието му да се върне в Годрикс Холоу. Гробовете на родителите му бяха само част от причината – той имаше силно, макар и необяснимо чувство, че мястото крие отговори за него. Може би, беше просто защото там бе оцелял от смъртоносното заклинание на Волдемор. Сега, като виждаше възможност изпитанието да се повтори, нещо го влечеше към мястото, където това се бе случило, искаше да разбере всичко.

– Не мислиш ли че е вероятно Волдемор да наблюдава Годрикс Холоу? – попита Хърмаяни – Може би очаква точно това, да се върнеш там, при гробовете на родителите си, веднага след като си свободен да отидеш където искаш?

Виж, това не му бе хрумвало. Докато той се бореше да измисли план да защити тезата си, Рон проговори, явно погълнат със свои си мисли.

– Този човек, Р. А. Б. – каза той – Сещаш ли се, този, който открадна истинския медальон?

Хърмаяни кимна.

– В бележката си той казва, че ще го унищожи, нали?

Хари дръпна чантата си и извади от него фалшивия Хоркрукс в който бележката на Р. А. Б. все още стоеше.

– „Откраднах истинския Хоркрукс и смятам да го унищожа веднага, щом мога.“ – прочете Хари.

– Ами какво, ако той наистина го е унищожил? – попита Хърмаяни.

– Или тя – вмъкна Хърмаяни.

– Както и да е – каза Рон – Ще бъде една грижа по-малко за нас!

– Да, но ние все пак трябва да опитаме да намерим истинския медальон, нали? – каза Хърмаяни – За да разберем дали е или не е унищожен.

– А след като се доберем до него, как се унищожава Хоркрукс? – попита Рон.

– Ами, – каза Хърмаяни – проучих това!...

– Как?!... – попита Хари – Мислех си, че няма никакви книги за Хоркрукси в библиотеката?

– Нямахме – каза Хърмаяни, която се бе изчервила – Дъмбълдор ги е премахнал всичките, но той не ги е... унищожил.

Рон се опули и седна изправен.

– В името на Мерлин, как успя да се добереш до тези книги за Хоркруксите?!

– Беше... е, не беше кражба! – каза Хърмаяни, гледайки към Рон и Хари леко ядосано. – Те бяха все още библиотечни книги, въпреки че Дъмбълдор ги премахна от рафтовете. Във всеки случай, ако той искаше наистина НИКОЙ да не се добере до тях, сигурна съм, че щеше да бъде много по трудно да...

– Схванахме де! – каза Рон.

– Ами... лесно беше. – каза Хърмаяни тихо – Просто направих Призоващо заклинание, сещаш се, „Акцио“. И... те всички се появиха право от кабинета на Дъмбълдор в спалното помещение за момичетата.

– Но... кога го направи това? – попита Хари, гледайки Хърмаяни със смес от уважение и скептицизъм.

– Точно след... погребението... му. – каза Хърмаяни още по-тихо. Веднага след като се съгласихме да напуснем училище и да тръгнем да търсим Хоркруксите. Когато се върнах горе в помещенията за да си прибера нещата... ми хрумна, че колкото повече знаем, толкова по-добре... и бях сама там... така че опитах... и се получи. Те влетяха направо от отворения прозорец и аз ги прибрах.

Тя преглътна и след това каза умолително:

– Не мога да повярвам, че Дъмбълдор би се ядосал, все пак не го направихме, за да разберем как да си направим Хоркрукс.

– Да си ни чула да се оплакваме? – каза Рон – Къде са все пак тези книги?

Хърмаяни се поразрови малко и след това издави от купчината един голям том, подвързан с овехтяла черна кожа. Изглеждаше леко отвратена и го държеше толкова предпазливо, все едно беше нещо наскоро умряло.

– Тази книга дава подробни обяснения как да направиш Хоркрукс. „Тайни на Черните изкуства“ – ужасна книга, наистина отвратителна, пълна е с Черна магия. Чудя се кога ли Дъмбълдор я е премахнал от библиотеката... ако не го е направил, докато не е станал директор, се обзалагам че Волдемор е взел инструкциите които са му трябвали отгук.

– Защо му е трябвало тогава да пита Слъгхорн как да направи Хоркрукс, ако вече е бил прочел това? – попита Рон.

– Той се е обърнал към Слъгхорн само за да разбере какво ще стане, ако си разделиш душата на седем части! – каза Хари – Дъмбълдор беше сигурен, че Риддъл вече е знаел как да направим Хоркрукс, когато е попитал Слъгхорн за тях. Мисля, че си права, Хърмаяни, това наистина може да е бил източникът му на информация.

– И колкото повече чета за тях – каза Хърмаяни – толкова по ужасни ми се струват и ми се струва все по-невъзможно наистина да е направил шест. Книгата предупреждава колко нестабилна става душата ти, когато я разделиш и това само, ако направиш дори един Хоркрукс!

Хари си припомни какво бе казал Дъмбълдор за Волдемор който се движи отвъд „нормалното зло“.

– Има ли някакъв начин да станеш отново цял? – попита Рон.

– Да – каза Хърмаяни с неубедителна усмивка – но би било ужасно мъчително.

– Защо, как се прави? – попита Хари.

– Разкаianie!... – каза Хърмаяни – Трябва наистина да осъзнаеш какво си сторил. Но има забележка. Явно болката от това може да те унищожи. Не виждам Волдемор да го направи, а ти?

– Не – каза Рон, преди Хари да успее да отговори. – А казва ли се как да се унищожи Хоркрукс в тази книга?

– Да... – каза Хърмаяни, разгръщайки деликатно страниците, все едно разглежда гниещи вътрешности – защото предупреждава Черните магьосници, колко силни трябва да направят заклинанията. От това което прочетох, това което стори Хари на дневника на Риддъл, е един от

малкото безопасни начини за унищожаване на Хоркрукс.

– Какво, пронизвайки го със зъб от базилик?!... – попита Хари.

– О, благословени сме, че имаме толкова голям запас от базилискови зъби, тогава. – каза Рон – Чудех се, какво ще правим с тях.

– Не е нужно да бъде зъб на базилик... – каза Хърмаяни търпеливо – Трябва да бъде нещо толкова разрушително, за да не може Хоркрукса да се поправи сам. Отровата на базилик има само една противоотрова, която е изключително рядка.

– ... фениксови сълзи, да... – добави Хари, кимайки.

– Именно – каза Хърмаяни – Нашият проблем е, че има прекалено малко вещества, толкова отровни колкото отровата на базилик и всички те са прекалено опасни за да ги разнасяме с нас. Това е проблем, който трябва да разрешим, тъй като, блъскане, удряне и смазване няма да свършат работа. Трябва да го повредим достатъчно, за да не може да бъде поправен чрез магия.

– Но ако го разбием, нещото вътре оживява – каза Рон – защо да не може частицата душа просто да излезе и да заживее в нещо друго.

– Защото Хоркруксът е точно обратното на човешкото същество.

Виждайки, че Хари и Рон гледат объркано, Хърмаяни побърза да добави:

– Виж сега Рон, ако сега взема меч и те пронижа, няма да нараня душата ти въобще.

– Което съм сигурен, че за мен ще е много удобно – каза Рон, а Хари се засмя.

– Трябва да бъде всъщност! Но идеята ми е, че каквото и да се случи на тялото ти, твоята душа ще оцелее, недокосната. – каза Хърмаяни – А при Хоркрукса е точно обратното. Частицата душа вътре зависи от съхранителя, от омагьосания ѝ предмет, за да оцелее. Не може да съществува без него.

– Този дневник трябва да е умрял когато съм го промушил – каза Хари, припомняйки си изтичането на синя кръв от продупчените страници, и писъците на частицата душа на Волдемор, когато изчезваше.

– И веднъж след като дневникът е бил разрушен както трябва, частта душа в него не е могла да продължи да съществува. Джини се опита да се отърве от дневника преди теб, като го захвърли в тоалетната, но очевидно той се върна нов-новеничък.

– Чакай малко... – каза Рон намръщено – Частта от душата в дневника беше овладяла Джини, нали? Как става това?

– Докато магическият съхранител е все още здрав, душата вътре в

него, може да влиза и излиза от някой, ако той е много близо до обекта. Нямам предвид да го държиш дълго, няма нищо общо с това да го докоснеш. – добави тя преди Рон да може да проговори – Имам предвид близко емоционално. Джини си отвори сърцето за този дневник и направи себе си изключително уязвима. В беда си, ако държиш, или зависиш прекалено от Хоркрукс.

– Чудя се как ли Дъмбълдор е унищожил пръстена... – каза Хари – Защо не съм го питал? Аз всъщност никога...

Гласът му отново заглъхна. Той си мислеше за всички тези неща, които трябваше да попита Дъмбълдор и как след като директорът е умрял, Хари бе пропилял толкова много възможности, докато е бил жив, да разбере повече... да разбере всичко...

Тишината беше нарушена от вратата на стаята, която зейна отворена и се блъсна в стената. Хърмаяни изпищя и изпусна „Тайни на Черните изкуства“, Крукшанкс се стрелна под леглото, мяукайки възмутено. Рон скочи от леглото, подхлъзна се на опаковка от шоколадова жаба и си блъсна главата в отсрещната стена. А Хари инстинктивно извади пръчката си, преди да осъзнае, че гледа г-жа Уизли, чиято коса бе разочорлена, а лицето и бе изпълнено с ярост.

– Много съжалявам, че прекъсвам това приятно малко събиране – каза тя, с треперещ глас. – Сигурна съм, че всички се нуждаете от почивка... но има сватбени подаръци наблъскани в стаята ми, на които им е нужно подреждане, и бях останала с впечатлението, че вие се съгласихте да помогнете.

– О, да... – каза притеснено Хърмаяни, скокнала на крака и разпрашайки книги към всеки ъгъл. – Ние ще... ние съжаляваме...

Хвърляйки един объркан поглед на Хари и Рон, тя побърза да излезе от стаята след г-жа Уизли.

– Ух,... все едно си домашно духче – се оплака Рон, с тих глас, все още масажирайки главата си, след като той и Хари ги последваха. – Освен удоволствието от работата. Колкото по-скоро свърши тази сватба, толкова по-щастлив ще бъда.

– Мда... – каза Хари – тогава нямаме да имаме друго за правене освен няк'во си намиране на Хоркрукси... ще бъде като ваканция, нали?

Рон започна да се смее, но при вида на огромната купчина сватбени подаръци които ги чакаха в стаята на г-жа Уизли, спря внезапно.

Семейство Делакор пристигнаха на следващата сутрин в единадесет сутринта. Хари, Рон, Хърмаяни и Джини приеха семейството на Флър в този момент доста резервирано. Неохотно Рон се качи обратно

горе, за да си сложи два еднакви чорапа, а Хари се опита да си заглади косата. Веднага след като изглеждаха достатъчно спретнати, те слязоха в задния двор, очаквайки посетителите.

Хари не бе виждал къщата толкова прибрана. Старите ботуши и ръждясали котли, които обикновенно бяха разхвърляни из задния двор, ги нямаше, заместени от два нови треперудови храста, сложени от двете страни на вратата, в големи делви. Въпреки, че нямаше вятър, листата се вееха лекичко, придавайки си примамлив вид на вълнички. Пилетата бяха затворени, дворът беше като облизан, а близката градинка беше окастрена, опразнена и спретната, въпреки че Хари, който я харесваше в занемареното и състояние мислеше, че изглежда някакси изоставена без нормалното присъствие на подскачащи наоколо градински гномчета.

Той бе загубил представа колко защитни техники са използвани за „Хралупата“ от Ордена и Министерството. Всичко което знаеше, е, че вече за никого не беше възможно, директно, чрез магия да влезе в мястото. Г-н Уизли следователно, трябваше да посрещне семейство Делакор на близко хълмче, където те трябваше да пристигнат чрез летекод. Първия шум за тяхното приближаване беше необичайно пронизителен смях, който се оказа на г-н Уизли, който се появи на портата, секунди по-късно, отрупан с багаж и водещ прекрасна руса жена в дълъг зелен като лист шал, която беше може би майката на Фльор.

– Мамичко! – извика Фльор, втурвайки се да я прегърне. – Тате!

Господин Делакор, не бе даже малко привлекателен като жена си. Той бе с глава по-нисък, изключително пълен, с малка заострена брада. Въпреки това, той изглеждаше добродушен. Подскачайки към г-жа Уизли на високи обувки, той я целуна два пъти по всяка буза, оставяйки я шишардисана.

– Вие сте пр-реминали през толковау многоу! – каза той с дълбок глас – Фльор ни каза, че ще се тр-рудили усиленъоу...

– О, нищо работа, нищо! – изстреля г-жа Уизли – Моля, това ни най-малко ни затрудни...

Рон облекчи чувствата си, насочвайки ритника си към едно гномче, който се показваше иззад един от новите храсти.

– Скъпа госпожоу, – каза господин Делакор, все още хванал ръката на г-жа Уизли между своите две дебели такива. – За нас е голямата чъст, че ср-родяваме наш'те две семейства. Нека ви пр-редставя ж-жена ми, Аполин!

Госпожа Делакор се плъзна плавно напред и се спря да целуне и г-жа Уизли.

– Очарователно – каза тя – Вашият съпр-руг ни р-разказа толкова забав-вни истор-рии!

Г-н Уизли се засмя безумно, но г-жа Уизли му хвърли поглед, от който той веднага замълча и прие изражение, все едно е на смъртния одър на добър приятел.

– И р-разбир-ра се, вие сте ср-рещали моята малка дъщер-ря, Габриел – каза господин Делакор.

Габриел беше Флър в умален вид, на единадесет години с коса до кръста с чист, блестящ сребърен цвят; тя се усмихна ослепително на г-жа Уизли и я прегърна, а след това хвърли нежен поглед на Хари, мигайки с очи. Джини се изкашля шумно...

– Ами, заповядайте! – каза г-жа Уизли весело и въведе семейство Делакор в къщата след като си размениха огромно количество любезности.

Скоро се оказа, че семейство Делакор са приятни и услужливи гости. Те бяха очаровани от всичко, и настояваха да помагат в подготовката за сватбата. Господин Делакор оцени всичко – от местата за сядане на гостите, до шаферките като „Charmant“⁴. Госпожа Делакор се беше усвършенствала в магическите заклинания за домакинска работа и почисти фурната за един миг. Габриел, следвайки примера на по-голямата си сестра, се опитваше да помогне както може и бърбореше на бърз френски.

Минусът беше, че „Хралупата“ не беше предназначена да посреща толкова много хора. Г-н и г-жа Уизли сега спяха във всекидневната, не приемайки протестите на г-н и г-жа Делакор и им бяха предоставили спалнята си. Габриел спеше с Флър в старата стая на Пърси, а Бил щеше да дели стая с Чарли, неговия кум, веднага след като той пристигнеше от Румъния. Възможностите да кроят планове заедно просто се изпариха и в изблик на отчаяние Хари, Рон и Хърмаяни, бяха приели доброволно да хранят билетата, само и само да се измъкнат от пренаселената къща.

– Ама тя все още не ни оставя насаме! – изръмжа Рон, когато вторият им опит да се срещнат в градината бе провален от появяването на г-жа Уизли, носеща голяма кошница с пране.

– А, много добре, нахранили сте билетата – каза тя, когато ги приближи – Най-добре да ги заключим преди утре да пристигнат мъжете... за да опънем палатката за сватбата – обясни тя, спирайки, за да се

4. Charmant (фр.) – очароварелен, красив.

облегне на курника. Изглеждаше изтощена. – „Магическите палатки на Миламант“... много са добри. Бил я донесе... по-добре да стоиш вътре, докато са тук, Хари. Трябва да отбележа, че е доста сложно да се организира сватба, с всички тези защитни заклинания наоколо.

– Съжалявам... – каза Хари смирено.

– О, не бъди глупав, скъпи! – каза г-жа Уизли веднага – Нямах предвид... ами твоята безопасност е много по-важна! Всъщност, исках да те питам, как смяташ да си празнуваш рождения ден, Хари. Седемнадесет все пак, важен ден е...

– Не искам голяма суетня – каза Хари набързо, представяйки си колко допълнителни грижи ще им стовари това. – Наистина, г-жо Уизли, просто нормална вечеря, ще бъде достатъчно... все пак е деня преди сватбата...

– Е, добре, ако си сигурен, скъпи. Ще покана Ремус и Тонкс, става ли? Може и Хагрид?

– Това ще бъде чудесно! – каза Хари – Но, моля не си докарвайте ненужни грижи.

– Няма проблем, няма проблем... не са грижи.

Тя го погледна, с дълъг и пронизващ поглед, след това му се усмихна леко тъжно, изправи се и си отиде. Хари я изгледа, когато тя махна с пръчката си края простира, и мокрите дрехи се вдигнаха във въздуха и се простряха сами и изведнъж той почувства дълбоки угризения за грижите, които ѝ причинява.

Глава седма

ЗАВЕЩАНИЕТО НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

Той вървеше по планинска пътечка в студените часове преди зазоряване. Далече надолу, през ивица лека мъгла се виждаше сянката на града. Дали мъжът, който търсеше тук долу, мъжът, който му трябваше толкова много, така че не можеше да мисли за нещо друго, мъжът, който знаеше отговора... отговора на неговия проблем...

– Ехо, събуди се!

Хари отвори очи. Той отново лежеше на подвижното легло в простата тъмна стая на Рон. Слънцето още не бе изгряло и в стаята цареше сумрак. Пигуиджън беше заспал с глава под малкото си крилце. Белегът на Хари отново го пробуждаше.

– Ти мърмореше насън.

– Така ли?...

– Да. „Грегорович“? Продължаваше да казваш „Грегорович“.

Хари беше без очила така че лицето на Рон му изглеждаше леко размазано.

– Кой е Грегорович?

– Че отде да знам? Ти беше този, който го казваше!

Хари разтри челото си, мислейки. Май имаше някакъв спомен, че е чувал името и преди, но не можеше да си спомни откъде.

– Мисля, че Волдемор го търси.

– Горкият човечец! – отвърна Рон съжалително.

Хари стана, все още разтърквайки белега си, напълно събуден. Опита се да си спомни, какво точно е видял в съня си, но всичко, което си спомни беше планински хоризонт и очертанието на малко селище, сгушено в дълбока долина.

– Мисля, че е в чужбина.

– Кой? Григорович?

– Волдемор. Мисля, че е някъде в чужбина, търсейки този Григорович. Не ми изглеждаше като нищо във Великобритания.

– Смяташ, че си го видял в съзнанието му, така ли?

Рон изглеждаше притеснен.

– Слушай, направи ми услуга и не казвай на Хърмаяни! – каза Хари. – Особено, след като очаква да престана да сънувам такива неща...

Той се втренчи за миг в кафеза на Пигуиджън, мислейки... защо

името Григорович му звучеше така познато?

– Мисля – каза той бавно, – че има нещо общо с куидича. Има някаква връзка, но... но не мога... не мога да се сетя каква е...

– С куидича? – възкликна Рон. – Сигурен ли си, че не говориш за Горгович?

– Кой?...

– Драгомир Горгович, търсач, преместен в „Чъдли Кенънс“ за рекорден хонорар преди две години. Държи рекорда за най-много падания за сезона.

– Не, не... – отвърна Хари. – Определено не мисля, че е Горгович.

– И аз не мисля така. – каза Рон. – Честит рожден ден между другото!

– Ей-й... точно така бе, бях забравил! Вече съм на седемнайсет!

Хари вдигна пръчката си, лежаща до походното му легло, насочи я към неподреденото бюро, където бе оставил очилата си и извика:

– АКЦИО ОЧИЛА!

Въпреки, че бяха едва на няколко крачки, беше нещо необикновено приятно да ги гледаш, как се издигат и се нагласят на носа му.

– Отлично! – изсумтя Рон.

Наслаждавайки се на своята част от стаята, Хари караше вещите на Рон да летят из стаята, което накара Пигуиджън да се събуди и да започне да пляска превъзбудено с криле около кафеза си. Хари също се опита да върже връзките на обувките си с магия (резултатът отне няколко минути развързване на ръка) и с голямо удоволствие превърна оранжевите мантии на плакатите на Рон на „Чъдли Кенънс“ в светло сини.

– На твоето място бих завързал връзките с ръка, макар че... – посъветва Рон Хари, разкикотвайки се когато Хари незабавно погледна надолу. – Ето подаръка ти. Отвори го тук, че не е много-много за очите на мама.

– Книга?... – възкликна Хари щом взе в ръце правоъгълния пакет – голямо нарушение на традицията, нали?

– Това не е обикновена книга! – каза Рон. – Тя е чисто злато: „Дванадесет успешни и сигурни начина да омагьосаш вещици“. Обяснява всичко, което трябва да знаеш за момичетата. Ако я имах миналата година, щях да знам как точно да се отърва от Лавендър и щях да знам какво да правя с... е, Фред и Джордж ми дадоха една и научих доста. Ще бъдеш изненадан, не е само за къщна работа.

Когато пристигнаха в кухнята намериха купчина подаръци чакащи на масата. Бил и г-н Делакор тъкмо свършваха закуската си, докато г-жа

Уизли им говореше весело край нагорещения тиган.

– Артър ми каза да ти честитя рождения ден, Хари! – каза г-жа Уизли усмихвайки му се.

– Трябваше да тръгне рано за работа, но ще се върне за вечеря. Нашият подарък е най-отгоре!

Хари седна и придърпа квадратната кутия, която тя бе посочила и я разопакова. Вътре имаше часовник, страшно приличащ на този, който бяха дали на Рон когато стана на седемнадесет: беше златен, със звезди, кръжащи наоколо.

– Традиция е да се дава часовник на магьосник, когато стане пълнолетен! – каза г-жа Уизли гледайки го нетърпеливо откъм кухнята. – Опасявам се, че този не е нов като на Рон. Всъщност беше на брат ми Фабиан, а той беше ужасяващо небрежен с вещите си, малко е вдлъбнат на гърба, но...

Другата част от думите ѝ се изгубиха: Хари се изправи и я прегърна. Опита се да вложи много неизказани неща в тази прегръдка и вероятно тя ги разбра, защото потупа бузата му несръчно, когато той я пусна, после махна с пръчката си леко наслуки, така че няколко резенчета бекон изскочиха от тигана и паднаха на земята.

– Честит рожден ден, Хари! – каза Хърмаяни, бързайки към кухнята и поставяйки своя подарък при другите върху купчината. – Не е много, но се надявам да ти хареса! Какво му подари ти? – обърна се тя към Рон, който се правеше, че не я е чул.

– Хайде де, отвори този на Хърмаяни! – каза Рон.

Беше му купила нов опасноскоп. Другите пакети съдържаха вълшебна самобръсначка, от Бил и Флър (– Ах, да, това ще ти донесе най-гладкото бръснене, което някога ще имаш! – увери го г-н Делакор – Но трябва да ѝ кажеш ясно, какво точно искаш... иначе можеш да разбереш накрая, че си останал с по-малко коса, отколкото искаш), шоколади от семейство Делакор и огромна кутия от най-новите стоки на Уизли – „Магьоснически хитринки“ от Фред и Джордж.

Хари, Рон и Хърмаяни бързо се изнесоха след пристигането на г-жа Делакор, Флър и Габриел защото кухнята беше станала неудобно претъпкана.

– Ще взема тези вместо теб! – каза Хърмаяни усмихнато, взимайки подаръците от ръцете на Хари, когато тримата чуха, как някой вика от долу на стълбите.

– Почти съм готова! Само чакам останалите ти долни гащета да се изперат, Рон...

Заекването на Рон беше прекъснато от отварянето на първата врата на първия етаж.

– Хари, би ли дошъл за момент?

Беше Джини. Рон беше готов да ѝ откаже, когато Хърмаяни го хвана за лакътя и задърпа по стълбите. Чувствайки се нервен, Хари последва Джини в стаята ѝ.

Никога не беше влизал вътре преди. Беше малка, но светла. Имаше огромен плакат на някаква магьосническа банда наречена „Фаталните сестри“ на едната стена и снимка на Гуеног Джоунс, капитан на отбора по квидич на „Холихедските Харпии“ на другата. Бюрото беше поставено под отворения прозорец, откъдето се виждаше цялата овощна градина, където той и Джини веднъж бяха играли квидич срещу Рон и Хармаяни; сега там имаше голяма бисернобяла палатка. Златният флаг на върха беше на нивото на прозореца. Джини погледна Хари в лицето и поемайки си дълбоко въздух каза:

– Честити седемнайсет години!...

– Да... благодаря.

Тя беше вперила поглед в него без да помръдва: на него така или иначе му беше трудно да гледа право към нея; беше, като да се втрениш в ослепителна светлина.

– Приятна гледка... – каза той вяло, гледайки през прозореца.

Тя не обърна внимание на думите му. Той нямаше как да я вини за това.

– Не можех да измисля какво да ти подаря. – каза тя.

– Не е нужно да ми взимаш нищо!

Тя отново не обърна особено внимание на думите му.

– Не знаех какво ще ти бъде полезно. Нищо голямо, защото няма да можеш да го носиш със себе си.

Той я стрелна с поглед. Не изглеждаше тъжна: това беше едно от много прекрасни неща у Джини, рядко плачеше. Понякога си мислеше, че фактът, че има шестима братя сигурно я е направил такава.

Тя пристъпи крачка към него.

– Така, че си помислих, че искам да имаш нещо, което да ти напомня за мен... нали разбираш, ако срещнеш някоя вийла, ако престанеш да правиш това... каквото и да правиш.

– Мисля, че такива възможности ще бъдат доста малко, ако трябва да съм честен.

– Ето я сребърната подплата, която търсех... – прошепна тя и после го целуна, както никога преди и Хари отвърна на целувката ѝ... беше

безкрайно приятно да забравят, по-добро даже от Огненото уиски; тя беше единственото истинско нещо в света, Джини, почувства я – едната му ръка на гърба ѝ, а другата на дългата ѝ, сладко ухаеща коса...

Вратата на стаята се отвори и те отскочиха настрана.

– О-о! – каза Рон остро. – Извинявайте!

– Рон! – Хърмаяни изкочи зад него, поемайки си въздух. Настана обтегната тишина, после Джини каза с равен тих глас:

– Е, както и да е, честит рожден ден, Хари!

Ушите на Рон пламнаха; Хармаяни изглеждаше изнервена. Хари искаше да затръшне вратата в лицата им, но се почувства така, сякаш леден вятър беше влязъл в стаята, когато се отвори вратата и прекрасният момент беше спукан, като сапунен мехур. Всички причини за късането му с Джини, да стои далеч от нея се промъкнаха с Рон в стаята и цялото забравено щастие си отиде.

Погледна към Джини, искайки да каже нещо, опитвайки се упорито да измисли нещо, но тя му беше обърнала гръб. Той си помисли, че тя може би за първи път се беше поддала на сълзите. Не можеше да направи нищо за да я успокои пред Рон.

– Ще се видим после... – каза той и последва другите двама извън стаята.

Рон замарширува надолу по стълбите, през все още претъпканата кухня към градината и Хари вървеше крачка след него през цялото време. Хърмаяни подтичваше зад него уплашено.

Когато стигнаха уединението на свежо окосената поляна Рон се обърна грубо към Хари.

– Ти я изостави. Какво правиш сега, защо си играеш с нея?

– Не си играя с нея. – каза Хари, когато Хърмаяни ги настигна.

– Рон...

Но Рон вдигна ръката си, за да я накара да замълчи.

– Беше наистина съкрушена, когато скъсахте...

– Също и аз. Знаеш защо го направих и не беше, защото го желяех!

– Да, но ти правиш така, че надеждите ѝ да се връщат отново...

– Тя не е идиот, знае, че не може да стане, не очаква ние да... да се оженим или...

Докато го казваше ясна картина се формира в съзнанието на Хари – Джини в бяла рокля, омъжвайки се за висок, грозен и неприятен непознат.

За един кратък момент изглеждаше, че ще го удари: нейното бъдеще беше свободно и необременено, докато неговото... той не можеше

да види нищо друго, освен Волдемор пред себе си.

– Ако продължаваш да й даваш шансове за...

– Няма да стане отново! – каза Хари остро. Денят не беше облачен, но той се почувства сякаш слънцето е изчезнало. – Ясно?

Рон го изгледа полу-сърдито, полу-смутено: той се заклатушка назад и спирайки за момент каза:

– Добре тогава, е, това е... да...

Джини не търсеше друга среща очи в очи с Хари до края на деня, нито чрез поглед или жест не показва, че са провели нещо повече от любезен разговор в нейната стая. Въпреки това, пристигането на Чарли беше облекчение за Хари. Отвлечаше вниманието си, наблюдавайки как г-жа Уизли принуждава Чарли да седне като вдигна ръка заплашително и обяви, че той се нуждае от хубавичка подстрижка.

Заради вечерята по случай рождения ден на Хари, кухнята се напълни до спукване, дори преди пристигането на Чарли. Лупин, Тонкс и Хагрид с няколко маси, бяха преместени в градината. Фред и Джордж измагьосаха няколко пурпурни фенера, всички изрисувани с огромно число 17, да висят малко над гостите. Благодарение на помощта на г-жа Уизли, раната на Джордж беше изчистена, но Хари още не беше свикнал с черната дупка отстриани на главата му, въпреки множеството шеги на близнаците относно нея.

Хърмаяни направи пурпурни и златни знаменца, изригващи от върха на пръчката ѝ и ги повеси по дърветата и храстите.

– Супер! – каза Рон, когато след последното махване на пръчката ѝ, Хърмаяни превърна листата на киселеца в златисти. – Определено разбираш от този вид неща!

– Благодаря ти, Рон! – отвърна Хърмаяни, гледайки едновременно доволно и объркано. Хари се извърна, усмихвайки се на себе си. Имаше забавното чувство, че ще намери същите комплименти в книгата „Дванадесет успешни и сигурни начина да омагьосаш вещици“; той срещна погледа на Джини и ѝ се ухили, преди да се усети, че обеща на Рон и бързо започна разговор с г-н Делакор.

– Направете път, направете път! – запя г-жа Уизли, идваща откъм портата с нещо, което трябваше да бъде гигантска, с големината на плажна топка торта с формата на снич. Секунди по-късно осъзна, че това е тортата за рождения ден, която г-жа Уизли носеше с помощта на пръчката си, отколкото да рискува да я носи, докато върви през неравната земя. Когато тортата най-сетне бе поставена по средата на масата, Хари каза:

– Изглежда страхотно, г-жо Уизли!

– А, не е нищо особено, миличък! – каза тя скромно. Над рамото й Рон вдигна палец и каза само мърдайки устни: „Добро попадение!“

До седем часа всички гости бяха пристигнали, приети в къщата от Фред и Джордж, които ги бяха чакали накрая на охраняваната граница. За случая Хагрид беше си облякъл любимия, ужасяващ, космат, кафяв костюм. Въпреки, че Лупин се усмихваше, докато стискаше ръката на Хагрид, на Хари му се стори, че не изглежда... по-скоро не беше особено щастлив. Беше доста странно; Тонкс, около него, изглеждаше, сякаш сияе.

– Честит рожден ден, Хари! – каза тя прегръщайки го силно.

– Седемнайсет, а? – възкликна Хагрид, докато приемаше огромна чаша с вино от Фред. – Шест години откакто се запозна'ме, Хари, помниш, нали?

– Смътно!... – каза Хари ухилвайки се. – Да не би ти да беше този, който разби входната врата на хижата, подари на Дъдли свинска опашка и ме осведоми, че съм магьосник?

– Бях забра'ил детайлите! – изкиска се той. – Добре ли сте, Рон, Хърмаяни?

– Да, добре сме. – каза Хърмаяни. – Ти как си?

– Ам'че, не съм зле. Малко зает, имаме новородени еднорогчета. Шъ ви ги покажа 'га се върнете...

Хари избегна втренчените погледи на Рон и Хърмаяни, когато Хагрид затършува из джоба си.

– Ето. Хари... не знаех к'во да ти 'зема, но после се сетих за туй. – той издърпа някакъв шнур на малка тънка кесийка с дълъг шнур, здраво завързан около нея. – От магарешка кожа е. Скрый к'вото и да е тука и никой, освен теб не мо'е да го извади. Доста са редки, да знаеш.

– Благодаря ти, Хагрид!

– За нищо! – отвърна Хагрид, махайки леко с ръка. – А, ето го и Чарли! Винаги съм го харесвал... ей, Чарли!

Чарли се обърна, подавайки печално ръката си, заради безмилостно скъсената си прическа. Беше по-нисък от Рон, набит, с множество изгаряния и драскотини по мускулестите ръце.

– Здравсти Хагрид, как я караш?

– Малко ядосан, че не си писал от години. Как е Норбърт?

– Норбърт? – засмя се Чарли – Норвежкия гребеногърбушко? Сега го наричаме Норберта!

– Какво?!... Норбърт е момиче?

– Ами да! – отвърна Чарли.

– Как разбрахте? – попита Хармаяни.

– Беше много по-злобна! – каза Чарли. Погледна през рамо и каза по-тихо:

– Иска ми се татко да се прибере по-скоро. Мама започна да се изнервя.

Всички погледнаха към г-жа Уизли. Тя се опитваше да говори с г-жа Делакор, докато постоянно се извърщаше към портата.

– Мисля, че ще е най-добре да започнем без Артър – каза силно тя след миг-два. – той сигурно и бил задържан в... о-о!

Всички го видяха в един и същи момент: ивица светлина премина право през градината и спря върху масата където се превърна в малка сребърна невестулка, заставайки на задните си крака и обръщайки се към г-жа Уизли.

– Министърът на Магията идва с мен.

Патронусът изчезна, превръщайки се в тънка струйка дим, като остави семейство Делакор да се взират с удивление в мястото, където бе изчезнал внезапно.

– Ние не трябва да сме тук! – съобрази моментално Лупин. – Хари... съжалявам... ще ти обясня някой друг път...

Той сграбчи китката на Тонкс и я затегли навън; стигнаха оградата, прескочиха я и изчезнаха внезапно от погледа им. Г-жа Уизли изглеждаше озадачена.

– Министърът... но защо? Не разбирам...

Но нямаше никакво време да се обсъжда предстоящото: секунда по-късно г-н Уизли се появи сред тънка струя въздух, заедно с Руфъс Скримджър, мигновено разпознат по прошарената си лъвска грива.

Двамата новодошли тръгнаха през двора към градината и фенера, светещ над масата и всички бяха утихнали, гледайки ги как приближават. Когато Скримджър се приближи в обсега на фенера, Хари забеляза, че той изглежда по-стар отколкото миналия път, когато се бяха срещнали, беше мършав и непреклонен.

– Съжалявам за натрапването! – каза Скримджър, доуцвайки до масата. – Особено при условие, че идвам без покана на парти.

Очите му се спря за момент на тортата във формата на снич.

– Желая ти много успехи!

– Благодаря!... – отвърна Хари.

– Иска ми се да разменя няколко думи с теб. – продължи Скримджър. – Също и с г-н Роналд Уизли и г-ца Хърмаяни Грейнджър.

– С нас?!... – попита Рон учудено. – Защо с нас?

– Ще ви кажа, когато отидем някъде на по-спокойно – каза Скримджър. – Има ли такова място? – обърна се той към г-н Уизли.

– Да, разбира се... – отвърна той леко нервно. – Тъж, дневната, защо не използвате нея?

– Можете да ми покажете пътя. – обърна се той към Рон. – Няма нужда да ни придружавате, Артър.

Хари забеляза притеснения поглед, който прати г-н Уизли на жена си и той, Рон и Хърмаяни се изправиха. Докато стигнаха къщата без да разговарят, Хари знаеше, че другите двама си мислеха абсолютно същото като него; Скримджър, някак си, бе научил, че те тримата планират да не се връщат в „Хогвортс“.

Скримджър не проговори, докато всички минаваха през разхвърляната кухня към дневната на „Хралупата“. Въпреки, че градината беше пълна с пречупена златиста вечерна светлина, вътре беше почти тъмно. Хари удари с пръчката си по маслената лампа когато влезе и влязоха в старата, но уютна стая. Скримджър се настани в хлътналия фотьойл където обикновено седеше г-н Уизли, оставяйки Хари, Рон и Хърмаяни да се настанят на канапето. Когато го направиха, Скримджър проговори:

– Имам няколко въпроса към вас тримата и мисля, че ще е най-добре за всички ни ако го направим по отделно. Вие двамата... – той посочи Хари и Хармаяни. – можете да почакате на стълбите, ще започна с Роналд.

– Никъде няма да ходим! – каза Хари, Хърмаяни кимна моментално. – ще говорите с нас заедно, или изобщо няма да говорим.

Скримджър хвърли на Хари студен, преценяващ поглед. Хари имаше чувството, че Министърът се чуди, дали да си свали картите толкова рано.

– Много добре тогава, заедно... – каза той свивайки рамене. Той прочисти гърлото си. – Тук съм, макар, че съм сигурен че знаете, заради завещанието на Дъмбълдор!

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха.

– Изненадани сте, очевидно... Значи не ви е ясно, че Дъмбълдор ви е оставил нещо?

– Н-н-на нас? – заекна Рон. – И на мен и Хърмаяни?

– Да, на всички ви...

Но Хари го прекъсна.

– Дъмбълдор почина преди около месец. Защо ви е отнело толкова много време да ни дадете това, което ни е оставил?

– Не е ли очевидно? – каза Хърмаяни преди Скримджър да е успял да отговори. – Искали са да проучат какво ни е оставил. Няmate право да го правите! – каза тя, а гласът ѝ трепереше леко.

– Имам всякакво право! – отвърна Скримджър презрително. – Указът за Оправдано конфискуване дава право на Министерството да конфискува съдържанието на завещанието...

– Законът е създаден, за да попречи на магьосниците да наследяват Тъмни предмети – прекъсна го Хърмаяни – и Министерството е длъжно да има неоспоримо доказателство, че притежанията на починалия са незаконни, преди да ги проучи! Да не би да искате да кажете, че Дъмбълдор е искал да ни остави нещо прокълнато?!...

– Планирате ли да направите кариера с Магическо право, г-це Грейнджър? – попита Скримджър.

– Не, не планирам! – отвърна Хърмаяни. – Надявам се да направя нещо добро за света!

Рон се засмя. Очите на Скримджър се насочи към него и бързо се отместиха към Хари, когато той заговори.

– И как така решихте, че можете да ни позволите да си вземем нещата сега? Можехте под някакъв предтекст да ги задържите?

– Не, не могат, защото са ги задържали вече тридесет и един дена! – отвърна моментално Хърмаяни. – Те не могат да задържат предмети повече от това време, освен, ако не докажат, че са опасни! Нали така?

– Можете ли да кажете, че сте били близък с Дъмбълдор, Роналд? – попита Скримджър без да обръща внимание на Хърмаяни. Рон изглеждаше учуден.

– Аз?... Не... не точно... Винаги Хари беше този, който...

Рон погледна към Хари и Хърмаяни, за да забележи, че Хърмаяни му прави знак веднага да млъкне. Въпреки погледа бедата беше направена; Скримджър ги изгледа сякаш е очаквал да чуе точно това. Той нападна, както хищна птица напада жертвата си, след отговора на Рон.

– Ако не сте много близък с Дъмбълдор, как ще обясните факта, че сте споменат в завещанието му? Той е оставил изключително малко лично наследство. Доста от неговите вещи... неговата частна библиотека, магическите си инструменти, и други лични вещи... са оставени в Хогвортс. Защо мислите ги е оставил на един човек?

– Аз... не знам... – отвърна Рон. – Аз... когато казах, че не сме близки... исках да каже, че той ме харесваше... но...

– Прекалено си скромнен, Рон! – обади се Хърмаяни. – Дъмбълдор много държеше на теб.

Това беше много далече от истината: доколкото Хари знаеше, Дъмбълдор и Рон никога не бяха оставали насаме заедно и директният контакт между тях беше незначителен. Както и да е Скримджър изглежда вече не ги слушаше. Той бутна ръката в палтото си и извади една торбичка, малко по-голяма от тази, която Хагрид даде на Хари. От там извади някакъв пергамент, който отвори и зачете:

Последната воля и завещанието на Албус Пърсивал Уилфрик Браян Дъмбълдор: на Роналд Билиус Уизли аз оставям своя Загасител с надеждата, че ще си спомня за мен когато го използва.

Скримджър извади от торбата някакъв предмет, който Хари бе виждал преди: изглеждаше като малка сребърна запалка, но имаше силата на изсмуква цялата светлина от мястото и да я връща с едно обикновено щракване. Скримджър се наведе и подаде на Рон Загасителя, който го взе и го разглеждаше местейки го през пръстите си смаяно.

– Това е ценен предмет – каза Скримджър, гледайки Рон – може би уникален. Определено е собствено изобретение на Дъмбълдор. Защо би ти оставил толкова необикновен предмет?

Рон поклати глава, гледайки объркано.

– Дъмбълдор сигурно е обучавал хиляди ученици – упорстваше Скримджър. – Но единствените, които е споменал в завещанието, сте вие тримата. Защо така? По какъв случай той мисли, че ще използвате Загасителя, г-н Уизли?

– Да си загасям лампите, предполагам... – изтърси Рон. – Какво друго мога да правя с него?

Със сигурност и Скримджър нямаше други предположения. След като изгледа накриво Рон за момент върна погледа си отново на завещанието на Дъмбълдор.

На 2-ца Хърмаяни Джейн Грейнджър оставям книгата си „Разказите на поета Бийдъл“ с надеждата, че ще го намери за забавно и поучително четиво.

Този път Скримджър извади малка книжка, която изглеждаше толкова стара, колкото и „Тайните на Черните изкуства“. Подвързията беше зацапана и олющена на места. Хърмаяни я взе от Скримджър без да продума. Остави я в скута си и се взря в нея. Хари забеляза, че заглавието ѝ беше написано с руни; никога не се бе научил да ги разчита. Когато я погледна една сълза падна върху украсяващите заглавието символи.

– Защо мислите, че Дъмбълдор ви е оставил тази книга, г-це Грейнджър?

– Той... той знаеше, че обичам книгите. – каза Хърмаяни с надебелял глас, бършейки очите си с ръкав.

– Но защо точно ТАЗИ книга?

– Не знам. Сигурно си е помислил, че ще ми хареса.

– Измисляли ли сте си кодове, или някакви други начини да си доставяте тайни съобщения, г-це Грейнджър?

– Не, не съм! – отвърна Хърмаяни, все още бършейки очите си с ръкав. – И ако Министерството не е намерило никакви кодове за тридесет и един дена в тази книга, едва ли аз ще успея! Тя подтисна плача си. Бяха толкова близко един до друг, че на Рон му беше малко трудно да издърпа ръката си и да я прегърне през рамената. Скримджър се върна на завещанието.

– *На Хари Джеймс Потър – зачете и вътрешностите на Хари се свиха бързо от вълнение. – оставям снича, който той хвана през първия си кудичен мач в „Хогвортс“, като нещо, което да му напомня за наградите за упоритост и умение.*

Когато Скримджър извади от торбичката малката, с големината на орех златна топчица, тя отвори сръбристите си крилца и запърха едва-едва, Хари не успя да подтисне разочарованието си.

– Защо Дъмбълдор ти е оставил този снич? – попита Скримджър.

– Нямам идея. – отвърна Хари. – Поради причината, която прочетохте току що предполагам... да ми напомня какво бихме могли ако... упорстваме, или каквото беше там.

– И мислиш, че е чисто символично за спомен, така ли?

– Предполагам... – каза Хари. – Какво друго може да бъде?

– Аз задавам въпросите! – отвърна Скримджър, размърдвайки се на креслото, на което седеше, малко по-близо до дивана. Здрачът беше паднал напълно отвън; голямата палатка оттатък прозореца изглеждаше като призрачна кула над плета.

– Забелязах, че тортата ти е във формата на снич? – каза Скримджър на Хари. – Защо е така?

Хърмаяни се изсмя подигравателно.

– Едва ли никой не ви е споменал факта, че Хари е изключителен търсач; това е прекалено очевидно. – каза тя. – Хари, трябва да има тайно съобщение от Дъмбълдор, скрито в глаzurата!

– Не мисля, че има нещо скрито в глазурата. – каза Скримджър. – Но сничът би било идеално място да скриеш нещо малко! Сигурен съм, че знаете защо, нали?

Хари сви рамене, но Хърмаяни обаче отговори; Хари си помисли, че да отговаря правилно на въпросите е дълбоко вкоренен навик, който дори да искаше, не можеше да подтисне.

– Защото сничовете имат лични спомени. – каза тя.

– Какво?! – възкликнаха Хари и Рон едновременно; и двамата се замислиха дали знанията на Хармаяни относно квидича са толкова нищожни.

– Правилно! – отвърна Скримджър. – Сничът не е докоснат от човешка кожа, нито дори от ръка с ръкавици. Носи магия, с която може да установи самоличността на първия човек, докоснал го, в случай на хващане. Този снич... – той вдигна малката златна топчица – помни твоето докосване, Потър. В главата ми се върти мисълта, че Дъмбълдор, който притежава удивителни магически способности, въпреки неговите недостатъци, може да е омагьосал сница да се отвори само за теб!

Сърцето на Хари започна да препуска бързо. Беше сигурен, че Скримджър е на прав път. Как можеше да избегне докосването на сница с кожата си, в присъствието на Министъра?

– Нищо не казваш – обади се Скримджър – Сигурно вече знаеш какво съдържа сница.

– Не... – каза Хари все още чудейки се как да го вземе без да го докосва. Само ако умееше Легилимантика, наистина да я умее и да прочете мислите на Хърмаяни... практически направо чуваше как мозъкът й работи на бясна скорост до него.

– Вземи го! – каза Скримджър тихо.

Хари срещна жълтите очи на Министъра и разбра, че няма да друга възможност, освен да се подчини. Той протегна ръка, Скримджър слабо се наведе напред и остави сница, бавно и внимателно, в дланта на Хари.

Нищо не стана. Когато пръстите на Хари се затвориха около сница, изморените му крилца продължиха да пърхат. Скримджър, Рон и Хърмаяни продължиха да се взират жадно в сега отчасти скритата топчица, надявайки се, че ще се трансформира по някакъв начин.

– Каква драма! – хладно каза Хари. Рон и Хърмаяни се засмяха.

– Това е всичко, така ли? – попита Хармаяни, приготвяйки се да стане от дивана.

– Не точно – отвърна Скримджър, който явно не беше никак доволен в момента. – Дъмбълдор ти остави още нещо, Потър.

– Какво е то? – попита Хари, развълнувайки се отново.

Скримджър не си направи труда да зачете отново.

– Мечът на Годрик Грифиндор! – отвърна.

Рон и Хърмаяни настърхнаха.

Хари се огледа наоколо търсейки знак от покритата с рубини дръжка, но Скримджър не извади меча от торбичката си, която във всички случаи изглеждаше прекалено малка, за да го побере.

– Е, къде е? – попита Хари подозрително.

– За съжаление – отвърна Скримджър – този меч не беше на Дъмбълдор, за да го оставя на някого. Мечът на Годрик Грифиндор е важен исторически предмет и затова принадлежи...

– Принадлежи на Хари! – прекъсна го Хърмаяни разпалено. – Избра го, той беше този, който го откри, появи се при него от Разпределилната шапка...

– Според сигурни исторически източници, мечът може да се дарява на всеки достоен представител на рода Грифиндор – каза Скримджър. – Но това не го прави лична собственост на г-н Потър, назовисимо дали Дъмбълдор е решил така. Скримджър почеса лошо избръснатата си брадичка изучавайки Хари. – Защо мислите...?

– ... че Дъмбълдор ми е оставил меча? – довърши Хари, борейки се да овладее гнева си.

– Сигурно си е мислел, че ще изглежда добре на стената ми.

– Това не е шега, Потър! – изръмжа Скримджър. – Не е ли, защото Дъмбълдор си мисли, че единствено мечът на Грифиндор може да победи Наследника на Слидерин? Дали той не е искал да ти остави меча, Потър, защото е вярвал, като много други, че ти си предопределения от съдбата да унищожиш Онзи-който-не-бива-да-се-назовава?

– Интересна теория... – каза Хари. – Дали някой някога се е опитвал да прободне Волдемор с меч? Може би Министерството трябва да сложи няколко души да помислят над това, вместо да си губят времето, разглюбявайки Загасители, или прикривайки бягства от „Азкабан“! Значи това било, което правите, г-н Министър, затваряте се в своя кабинет, опитвайки се да отворите снич? Хора загиват, аз почти бях един от тях, Волдемор ме преследваше от три страни, уби и Лудоокия Муди, но нямаше и дума за това в Министерството, нали?... И вие все още очаквате да ви сътрудничим?!...

– Отиде твърде далеч! – извика Скримджър, изправяйки се; Хари скочи на крака също. Скримджър изкуцука до Хари и го мушна силно в корема с пръчката си; изглеждаше сякаш бяха направили дупка с цигара

в тениската на Хари.

– Ей! – каза Рон, скачайки на крака и вдигайки собствената си пръчка, но Хари го спря:

– Недей! Искаш да му дадеш предтекст да ни арестува ли?

– Спомняш си, че не си на училище, нали? – каза Скримджър дишайки тежко в лицето на Хари. – Спомняш си, че аз не съм Дъмбълдор, който ви прощаваше нахалството и неподчинението? Можеш да носиш белега си като корона, Потър, но няма да позволя на едно седемнайсет годишно момче да ми казва как да си върша работата! Време е да се научите на малко уважение!

– Време е да си го спечелите! – викна Хари.

Подът потрепери. Чуха се забързани стъпки после вратата на дневната се отвори и г-н и г-жа Уизли влетяха вътре.

– Ние... такова... ние си помислихме, че чухме... – започна г-н Уизли гледайки разтревожено към Хари и Министъра, застанали нос до нос.

... викове!... – довърши г-жа Уизли задъхано.

Скримджър остъпи няколко крачки от Хари, стрелкайки с поглед дупката, която бе прогорил в тениската му. Явно съжаляваше, че си е изпуснал нервите.

– Няма... няма нищо... – изръмжа той. – Съжалявам за притеснението. – отвърна той поглеждайки Хари в лицето за последно. – Явно мислиш, че Министерството не иска това, което ти искаш – това, което Дъмбълдор искаше. Трябва да работим заедно.

– Не ми харесват методите Ви, г-н Министър! – каза Хари. – Не помните ли?

За втори път той вдигна дясната си ръка в юмрук и показа на Скримджър белега все още забелязващ се отгоре, където пишеше „Няма да лъжа!“ Изражението на Скримджър стана каменно. Обърна се и без повече приказки напусна стаята. Г-жа Уизли забърза след него; Хари чу как те спряха на задната врата. След минута и нещо той каза „Тръгна си!“

– Какво искаше? – попита г-н Уизли, гледайки Хари, Рон и Хърмаяни, когато г-жа Уизли влезе забързана в стаята.

– Да ни даде това, което ни е завещал Дъмбълдор. – отвърна Хари. – Дадоха ни само това, което те прецениха.

Отвън в градината, над масата, трите предмета, които Скримджър им беше дал се подаваха от ръка на ръка. Всички се възхищаваха на Загасителя и „Разказите на поета Бийдъл“ и се оплакваха от факта, че

Скримджър беше отказал да предаде меча, но никой не изказа никакви предположения, защо Дъмбълдор беше оставил на Хари снича. Когато г-н Уизли изследваше Загасителя за трети или четвърти път, г-жа Уизли се обади колебливо:

– Хари, миличък, всички са ужасно гладни, но не искахме да започваме без вас... да сервирам ли вече вечерята?

Всички ядоха доста бързо и след още по-бързото изпяване на „Честит Рожден ден!“ и поглъщането на тортата, партито свърши. Хагрид, който беше поканен на сватбата следващия ден, но беше прекалено огромен да спи в „Хралупата“, отиде да си вдигне палатка в съседната нива.

– Чакай ни горе!... – прошепна Хари в ухото на Хърмаяни, докато помагаша на г-жа Уизли да върне градината в нормалното ѝ състояние. – След като всички си легнат...

Горе в таванската стая Рон изследваше Загасителя си, а Хари пълнеше торбичката от магарешка кожа от Хагрид, не със злато, но с предмети, които му бяха наистина скъпи, както изглежда, като Хитроумната карта, парчето от вълшебното огледало на Сириус, медальона на Р. А. Б. Завърза здраво връвчицата на торбичката около врата си, после седна, държейки стария снич и гледаше как крилцата му пърхат слабо. Найсетне Хърмаяни потропа на вратата и се шмугна на пръсти вътре.

– МУФЛАТИО! – прошепна тя, махайки с пръчката си по посока на стълбището.

– Нали не одобряваше това заклинание? – възкликна Рон.

– Времената се менят! – иронично отвърна Хърмаяни. – Сега, покажи ни Загасителя.

Рон го извади с готовност. Държейки го пред себе си, го щракна. Самотната лампа, която светеше угасна веднага.

– Това нещо, – прошепна Хърмаяни в тъмното. – можем да извършим и с Перуански незабавен тъмен мрачен прах.

Чу се ново тихо „щрак“ и топчицата светлина от лампата полетя обратно към тавана и стана светло отново.

– Нямам думи, велико е! – каза Рон, леко отбранително – и от това, което каза Министъра, излиза, че Дъмбълдор го е направил сам!

– Знаем, но той едва ли щеше да те спомене в наследството си само за да ни помогне да загасяме светлините!

– Да не смяташ, че той е знаел, че Министерството може конфискува завещанието му и ще проучи всичко, което ни е оставил? – попита Хари.

– Много ясно! – отвърна Хърмаяни. – Той не е можел да ни каже защо точно ни оставя тези неща, но това не обяснява...

– ... защо не ни е намекнал преди да умре? – предположи Рон.

– Да, точно! – каза Хърмаяни, потупвайки леко „Разкажете на поета Бийдъл“ – Ако тези неща са толкова важни да минат под носа на Министертството, ще помислим, че ни ги оставил да разберем защо... освен ако не е мислел, че е очевидно?

– Значи е помислил грешно, така ли? – попита Рон. – Винаги съм казвал, че е побъркан. Блиянтен и така нататък, да, но луд. Да оставя на Хари стар снич – защо по дяволите му е?!

– Нямам никаква идея! – каза Хърмаяни. – когато Скримджър те на кара да го вземеш, Хари, бях напълно сигурна, че нещо ще се случи!

– Да, ами... ДА! – каза Хари, пулсът му се ускори, когато взе сница между пръстите си. – Нямах да опитвам прекалено настоятелно пред Скримджър, нали?

– Какво имаш предвид? – попита Хърмаяни.

– Сничът, който хванах през първия си куидичен мач? – каза Хари. – Не помните ли?!

Хърмаяни изглеждаше просто смаяна. Рон, задъхан местеше поглед от Хари към сница и обратно докато най-сетне не откри гласа си.

– НО... ТОГАВА ТИ ЕДВА НЕ ГО ГЛЪТНА!

– Точно така! – каза Хари и докато сърцето му биеше бързо, докос-на устните си до сница.

Не се отвори. Горчиво разочарование бликна в него; той свали златния снич и тогава Хърмаяни извика:

– Надпис! Има нещо написано върху него, виж, бързо!!

Той почти изпусна сница от изненада и вълнение. Хърмаяни беше права. Гравирани върху гладката златна повърхност, където секунди по-рано нямахше нищо, се бяха появили пет думи написани с тънък, наклонен почерк, който Хари разпозна, че е на Дъмбълдор.

Аз се отварям при затваряне

Тъкмо ги беше прочел когато думите изчезнаха внезапно.

– „Аз се отварям...“ какво ли трябва да значи това?

Хърмаяни и Рон поклатиха глави, гледайки безучастно.

– „Аз се отварям при затваряне“, „Аз се отварям при затваряне“

Но без значение, колко пъти повтаряха думите, с много различни варианти, не можаха да измислят повече значения от тях.

– И мечът! – каза Рон накрая, когато вече отхвърляха идеята, че предметите могат да помогнат за разгадаването на надписа на сница.

– Защо е искал Хари да притежава меча?

– И защо просто не ми е казал? – каза тихо Хари. – Аз бях там, той беше точно на стената в кабинета му през всичките ни разговори през година! Защо ако искаше да го притежавам не ми го даде тогава?

Той почувства докато мислеха, че седи в класната стая, пред въпрос върху който е учил, но мозъкът му работеше бавно и неотзивчиво. Имаше ли нещо, което бе пропуснал от дългите си разговори с Дъмбълдор миналата година? Как можеше да знае какво значеше всичко това? Дали Дъмбълдор е очаквал от него да го разбере?

– А колкото до книгата... – обади се Хърмаяни – „Разказите на поета Бийдъл“ – никога не съм чувала за тях!

– Никога не си чела „Разказите на поета Бийдъл“? – възкликна Рон невярващо. – Шегуваш се, нали?

– Не, съвсем не! – отвърна Хърмаяни изненадана. – Ти да не ги знаеш?

– Е, разбира се, че ги знам!

Хари вдигна поглед, забавлявайки се. Обстоятелството, че Рон е чел книга, която Хърмаяни не е, беше чудо невиджано. Рон изгледа смайно изненаданите им физиономии.

– О-о, хайде де! Всички стари истории за деца се предполага, че са на Бийдъл, нали? „Изворът на справедливото щастие“... „Магьосникът и скачащото гърне“... „Бабити Рабити и нейния кудкудякащ дървен крак“...

– Моля?! – възкликна Хърмаяни, като се разкиска. – Как беше последното?

– О-о, я стига! – каза Рон, гледайки невярващо към Хари и Хармаяни. – Трябва да сте чували за Бабити Рабити...

– Рон, знаеш прекрасно, че Хари и аз сме израснали сред мъгли! – каза Хърмаяни. – Не сме слушали такива истории, когато сме били малки, слушали сме „Снежанка и седемте джуджета“ и „Пепеляшка“...

– К'во е т'ва, нек'во заболяване?

– Значи това са детски приказки?! – попита Хърмаяни, навеждайки се над руните.

– Ами да! – каза Рон несигурно. – Имам предвид, това което чухте, всички тези стари приказки са написани от Бийдъл. Не знам как изглеждат в оригиналните си варианти.

– Но съм учудена защо Дъмбълдор си е помислил, че трябва да ги прочета?...

Нещо почна да пращи на долния етаж.

– Сигурно е Чарли, сега мама спи и чака да му порасне косата! – каза Рон нервно.

– Все тая, трябва да си лягаме – прошепна Хърмаяни. – Не искам да се успя за утре.

– Не искаме – съгласи се Рон. – Брутално тройно убийство от майката на младоженеца би могло да подейства подтискащо на сватбата. Аз ще загася светлината.

И той щракна със Загасителя, когато Хармаяни напусна стаята.

Глава осма СВАТБАТА

В три часа следобед на следващия ден Хари, Рон, Фред и Джордж стояха пред огромния бял навес в овощната градина, в очакване на гостите на сватбата. Хари беше изпил доволно количество Многоликова отвара и в момента предствляваше двойник на червенокосо мъгълско момче от съседното село, Огъри Сейнт Качпол, от когото Фред беше откраднал няколко косъма, използвайки призоваваща магия. Планът беше да представят Хари като „Братовчеда Барни“, като се доверят на огромния брой членове на семейство Уизли да го прикриват.

И четиримата държаха по един план на местата на гостите, за да могат да насочват хората на правилните места. Тълпа сервитьори, облечени в бели мантии беше пристигнала преди един час, заедно с група музиканти със златни якета и всички тези магьосници в момента седяха съвсем наблизко, под едно дърво; Хари можеше да види и син дим от лула да извира от това място.

Зад Хари входът на палатката разкриваше много редове от златни столчета, поставени от двете страни на дълъг лилав килим. Подпорните стълбове бяха обвити с бели и златни цветя. Фред и Джордж бяха прикрепили огромна връзка златни балони, точно над мястото, където скоро Бил и Фльор щяха да станат съпруг и съпруга. Отвън пеперуди и пчелички се носеха плавно над тревата и живия плет. Хари се чувстваше доста неудобно, защото момчето, на което трябваше да се прави беше по-дебело от него и неговата мантия беше прилепнала по тялото му – беше му ужасно горещо и то в пълния блясък на летния ден.

– Когато аз се зажея – каза Фред, докато стягаше яката на собствената си мантия – няма да се притеснявам с всичкото това безсмислие. Всички вие можете да дойдете облечени както си искате, а аз ще направя на мама вцепеняващо проклетие, докато всичко свърши.

– Тя не се държа много зле тази сутрин, между другото... – каза Джордж. Плака малко, защото Пърси няма да дойде, но на кой му е притрябвал? О, по дяволите, ставайте... идват.

Ярко оцветени фигури започнаха да се появяват от нищото, една по една от границата на двора. След няколко минути вече имаше навалица, която започна да върви нагоре през градината, отивайки към палатката. Екзотични цветя и омагьосани птици се носеха на шапките на

вещиците, а скъпоценни бижута проблязваха по яките на магьосниците; шумът от въодушевен говор ставаше все по-силен, заглушавайки бръмченето на пчелите, докато тълпата приближаваше навеса.

– Отлично, мисля че виждам няколко братовчедки-вийли. – каза Джордж, протягайки врата си, за да вижда по-добре. – Ще им е нужна помощ, за да свикнат с нашите английски обноски, ще се погрижа за тях.

– Не бързай толкова бе, бързак! – Отговори Фред, като профуча покрай групата вещици на средна възраст и щом наближи групичката, каза:

– Ето... „Permettez-moi да assister vous“ – на двойка красиви французки, които се закикотиха и му позволиха да ги придружи вътре. Джордж беше оставен да се оправя с госпожите на средна възраст, а Рон се зае с отдавнашния колега на г-н Уизли – Пъркинс, докато почти глуха стара двойка беше задачата на Хари.

– Привет – каза познат глас, докато Хари излизаше от палатката отново и видя Тонкс и Лупин най-отпред на опашката. Тя беше руса, специално за събитието. – Артър ни каза, че ти си този с къдравата коса. Съжаляваме за вчера... – добави тя шепнейки, докато Хари ги водеше по пътеката между столчетата. – Министерството е много анти-върколешки настроено в момента и си помислихме, че присъствието ни може да ви създаде проблеми.

– Да, няма проблем, разбирам. – отговори Хари, говорейки повече на Лупин, отколкото на Тонкс. Лупин му отвърна с бърза усмивка, но докато се обръщаха, Хари видя лицето на Лупин отново да приема странен вид. Не можеше да го разбере, но нямаше време да се задържа на това: Хагрид причиняваше огромно количество разруха. Разбирайки грешно упътването на Фред, се беше настанил не на уголеменото с магия и допълнително заздравеното място сложено в страни на последния ред, а на пет столчета, които сега по-скоро приличаха на голяма купчина златни кибритени клечки.

Докато Господин Уизли поправяше щетите, а Хагрид се извиняваше на висок глас на всеки който го слушаше, Хари забърза към входа, където видя Рон да говори с изключително ексцентрично изглеждащ човек. Малко кривоглед, с бяла коса, дълга до раменете, на вид като захарен памук, той носеше шапка, чийто пискюл се люлееше пред очите му и мантия във воднисто синьо и яйчено жълто. Странен символ, приличащ на триъгълно око, блестеше, окачено на златна верига на врата му.

– Ксенофилиус Лъвгуд – каза той протягайки ръката си към Хари –

Двамата с дъщеря ми живеем зад хълма, затова добрите Уизли ни пока-ниха. Но мисля, че вие познавате моята Луна? – добави той обръщайки се към Рон.

– Да. – отговори Рон – Тя не е ли с вас?

– Тя се забави в тази очарователна малка градинка, за да поздрави гномчетата, те са толкова много! Много малко магьосници могат да осъзнаят колко можем да научим от тези хитри малки гномчета... или както е правилно да ги наричаме „Гернумбли гарденси“.

– Нашите пък знаят много и отлични псувни! – каза Рон. – Но мис-ля, че по-скоро Фред и Джордж са ги научили на тях.

Той отведе група вълшебници в палатката, докато Луна бързаше към тях.

– Здравей, Хари! – Поздрави тя.

– Ъъъ... казвам се Барни. – Каза Хари смутено.

– О! И името ли си си сменил? – Отговори Луна весело.

– Как разбра?!...

– О, просто изражението ти.

Също като баща си и Луна носеше ярки жълти дрехи, които беше съчетала с голям слънчоглед в косата ѝ. Веднъж след като си свикнал с яркостта на всичко това, основният ефект беше доста приятен. Поне ня-маше клатушкащи се репички по ушите.

Ксенофилиус, който се беше впуснал в разговор с някакъв познат, беше пропуснал диалога на Хари и Луна. Сбогувайки се с магьосника, той се обърна към дъщеря си, която показва пръста си и му се похвали:

– Татко виж, един гном ме ухапа!

– Колко прекрасно! Слюнката на гнома е изключително полезна! – отговори господин Лъвгуд, като хвана и разгледа внимателно ухапани-я пръст на Луна и кървавите следи около раничката. – Луна, скъпа, ако днес почувстваш изблик на талант,... например спешна нужда да пееш опера или да рецитираш нещо на езерянки... не я потискай! Може би си получила дар от „гернумбли“-тата!

Рон, който мина покрай тях в обратната посока, издаде шумно пръхтене.

– Рон може и да се смее... – каза Луна спокойно, докато Хари воде-ше нея и Ксенофилиус до местата им – но баща ми е правил много про-учвания върху магията на „гернумбли“-тата.

– Наистина ли? – каза Хари, който отдавна беше решил да не пре-дизвиква Луна относно личните разбирания на баща ѝ. – Сигурна ли си, че не искаш да слагаш нищо върху раната все пак?

– О, няма проблем. – Отговори Луна, смучейки пръста си със замечтано изражение, докато гледаше Хари отгоре надолу. – Изглеждаш умен. Казах на татко, че повечето хора сигурно ще носят официални мантии, но той вярва, че е задължително да носиш слънчеви цветове на сватба, за късмет, сещаш се.

Тя тръгна след баща си, а в същото време Рон се появи отново, заедно със стара вещица, сграбчила ръката му. Заостреният ѝ нос, червената около очите и и пухкавата ѝ розова шапка ѝ придаваха вид на злонамерено настроено фламинго.

– ... и косата ти е прекалено дълга, Роналд, за момент помислих, че си Джиневра. Брада на Мерилин, какво носи Ксенофлиус? Изглежда като омлет. А ти пък кой си? – изръмжа тя на Хари.

– О, да. Лельо Мюриъл, това е нашият братовчед Барни.

– Още един ли Уизли? Развъждате се като гноми. Хари Потър не е ли тук? Надявах се да го срещна. Мислех си, че ви е приятел, Роналд, или просто си се хвалел?

– Не... той... не можа да дойде...

– Хмм. Съчини си оправданието, нали? Не е чак толкова глупав, колкото изглежда на снимките във вестника значи. Току що обясних на булката как ще е най-добре да носи тиарата ми – извика тя на Хари. – Правена е от таласъми и е семейна ценност от векове. Тя е красиво момиче, но все пак – французойка. Така, така, намери ми добро място, Роналд, аз съм на сто и седем и не трябва да стоя на крака прекалено дълго.

Рон хвърли многозначителен поглед на Хари, докато отминаваше, а после не се появи известно време; когато отново се видяха на входа, Хари вече беше показал на още дузина гости къде са местата им. Палатката вече беше почти пълна и за първи път, отвън нямаше опашка.

– Мюриъл е егати кошмара! – оплака се Рон, изтривайки чело с ръкава си. – Преди идваше всяка Коледа, но след това, слава Богу, се обиди, защото Фред и Джордж сложиха торна бомбичка под стола ѝ на вечеря. Татко винаги е казвал, че тя ще ги отпише от завещанието си... все едно им пука, те ще излязат най-богатите от цялото семейство, както е тръгнало... Леле-е! – добави той, примигвайки бързо, докато Хърмаяни бързаше към тях – Изглеждаш прекрасно!

– Винаги с тон на изненада! – каза Хърмаяни и се усмихна. Беше облечена с падаща свободно, люлякова рокля и обувки с високи токчета, които много ѝ отиваха; косата ѝ беше пригладена и лъскава. – Твоята пра-леля Мюриъл май не е съгласна с теб, току-що я срещнах горе,

докато даваше съвети на Фльор за тиарата. Тя каза „О, скъпа, това ли е детето на мъгълите?“, а след това „... лоша стойка и кльощави глезени“.

– Не го приемай лично, тя е груба с всички! – отговори ѝ Рон.

– Говорите си за Мюриъл, а? – попита Джордж, излизайки за пореден път от палатката заедно с Фред. – Току-що ми каза, че ушите ми са „несиметрични“. Ама че дърт прилеп! Искаше ми се старият чичо Билиъс да беше още с нас; той беше голям образ на сватби.

– Не беше ли той този, който беше видял Смъртта и беше умрял 24 часа по-късно? – Попита Хърмаяни.

– Ами да, той стана малко странен към края... – призна Джордж.

– Но преди да изкука беше душата на купона. – каза Фред. – Изпиваше цяла бутилка Огнено уиски, после изтичваше на дансинга, вдигаше мантията си и започваше да вади букети цветя от гъ...

– Да, звучи наистина като голям чаровник. – каза Хърмаяни, докато Хари се смееше гръмогласно.

– Незнайно защо, никога не се ожени – добави Рон.

– Трудно е да се разбере защо, нали?... – каза Хърмаяни.

Смяха се толкова много, че никой не забеляза закъснелия тъмнокоос младеж с голям извит нос и дебели черни вежди, докато той не подаде поканата си на Рон, който гледаше Хърмаяни – Изглеждаш прекрасно!...

– Виктор! – изписка тя и изпусна малката си мънистена чантичка, която издаде внушителен трясък, непривичен на размера ѝ. Докато тя се мъчеше, изчервявайки се, да я вдигне, каза: Не знаех, че ще... Боже мой... приятно ми е да... как си?

Ушите на Рон отново бяха станали ярко червени. След като хвърли поглед на поканата на Крум, сякаш не вярваше и на дума от нея, той каза много по-силно: А ти как се озова тук?

– Фльор ме покани... – каза Крум учуден.

Хари, който нямаше нищо против Крум, се здрависа с него; после, чувствайки, че ще е разумно да отведе Крум по-надалече от Рон, му предложи да му покаже мястото му.

– Приятелят ти нещо не се радва да ме види. – каза Крум, когато влязоха във вече напълнената се палатка. – Или ти е роднина? – добави той, като се взря в червената, къдрава коса на Хари.

– Братовчед – измърмори Хари, но Крум не го слушаше. Видът му беше причинил раздвижване, най-вече между братовчедките-вийли: все пак, той беше известен играч на квидич. Докато хората още протягаха вратове, за да го видят хубаво, Рон, Хърмаяни, Фред и Джордж бързаха

по пътеката между редовете.

– Време е да сядаме. – каза Фред на Хари. – Или ще бъдем прегазени от булката.

Хари, Рон и Хърмаяни заеха местата си на втория ред зад Фред и Джордж. Хърмаяни изглеждаше зачервена, а ушите на Рон все още бяха морави. След малко той измърмори на Хари:

– Видя ли, пуснал си е глупава малка брада?

Хари издаде безразлично сумтене.

Чувство на тягостно очакване изпълни топлатата палатка, мърморене-то отвреме навреме беше прекъсвано от внезапни изблици на смях. Господин и госпожа Уизли поеха по пътеката между столчетата, махайки на роднини; госпожа Уизли носеше чисто нови дрехи с цвят на аметист и шапка, която им подхождаше идеално.

Само след един момент Бил и Чарли застанаха в предната част на палатката, и двамата облечени в официални мантии с големи, бели рози в петлиците; Фред подсвирна, все едно е видял красива жена, което беше последвано от избухнало кикотене от страна на вийлите. Но тълпата замлъкна, щом се разнесе музика, явно разнасяща се от златните балони.

– О-о-о! – възкликна Хърмаяни, завъртайки се, за да види входа.

Чу се силна общо възклицание от събралите се магьосници, щом г-н Делакор и Фльор започнаха да вървят по килима, Фльор като че се носеше над пътеката, а баща ѝ – подскачащ и сияещ. Фльор беше облечена с много семпла бяла рокля и изглеждаше сякаш излъчва силна сребриста светлина. Обикновено пред нейното очарование, всички друго да избледняваше, но сега то правеше всички, върху които паднеше, по-красиво. Джини и Габриел, и двете облечени със златни рокли, бяха по-красиви от всякога, и веднага щом стигна до него, Бил вече изглеждаше, сякаш никога не е срещал Фенрир Грейбек.

– Дами и господа, – каза напевен глас и с изненада Хари видя, че същият дребен мъж, с коса събрана на снопчета, който беше водил и погребението на Дъмбълдор, сега стоеше пред Бил и Фльор. – Днес сме се събрали тук, за да отпразнуваме събирането на две предани души...

– Хм, да, моята тиара украсява всичко това много добре... – каза леля Мюриъл шепнешком. – Но трябва да кажа, че роклята на Джиневра е прекалено къса.

Джини се огледа, ухилена, намигна на Хари и после отново погледна напред. Мислите на Хари бяха далеч извън шатрата, обратно към следобедите, прекарани насаме с Джини в самотните кътчета на училището. Струваха му се толкова отдавна; те винаги са изглеждали прекалено

добре, за да са истина, сякаш беше откраднал блестящите часове от живота на нормален човек, човек без белег под формата на мълния на челото.

– Взимаш ли, Уилиям Артър, Флър Изабел...?

На първия ред г-жа Уизли и мадам Делакор ридяха тихо с парченца дантела в ръцете. Звуци като от тромпет, съобщиха на всички, че Хагрид беше извадил една от собствените си кърпички, с големина на покривка за маса. Хърмаяни се обърна към Хари сияеща; нейните очи също бяха пълни със сълзи.

– Тогава ви обявявам за свързани за цял живот. Мъжът, с косата събрана на снопчета, вдигна пръчката си високо над главите на Бил и Флър и те бяха обляни от сребърни звезди, въртящи се над сега съединените им фигури. Докато Фред и Джордж силно пляскаха с ръце, златните балони над младоженците се спускаха и райски птици и мънички, златни звънчета изплуваха от тях, добавяйки песните и звъна си към врявата.

– Дами и господа! – каза мъжът с косата, събрана на снопчета. – Ако обичате, станете!

Всички направиха това, а леля Мюриъл – мърморейки силно; той размахна пръчката си и столчетата, на които бяха седяли се вдигнаха във въздуха, а платнищата на шатрата изчезнаха, и сега те стояха под балдахин, подпиран от златни стълбове, с прекрасен изглед към градината и околната природа. След това, вир от разтопено злато се разли в центъра на палатката, за да оформи блестящ дансинг; носещите се столчета се разпределиха около малките бели масички, които се понесоха обратно към земята около подиума, а групата със златните якета се качи на него.

– Мина гладко! – каза Рон одобрително, докато сервитьорите се появяваха от всички страни, някои носейки сребърни табли тиквен сок, Бирен шейк или Огнено уиски, други залитайки с купчини плодови пайове или сандвичи.

– Трябва да отидем и да ги поздравим! – каза Хърмаяни повдигайки се на пръсти, за да види мястото, където Флър и Бил бяха изчезнали, заобиколени от навалица доброжелатели.

– Ще имаме време по-късно. – сви рамене Рон, като сграбчи три Бирени шейка от минаващия поднос и като подаде един на Хари. – Хърмаяни, пипнах те, хайде да си намерим маса... Не там! Някъде далече от Мюриъл...

Рон ги поведе през празния дансинг, оглеждайки се наляво и надясно докато вървеше; Хари беше сигурен, че той наглеждаше за Крум.

Докато те стигнаха до другата страна на шатрата, повечето маси бяха заети; най-празната беше тази, където Луна седеше сама.

– Нещо против да седнем при теб? – попита Рон.

– О, не. – каза тя щастливо. – Татко току-що отиде при Бил и Фльор, за да им поднесе подаръка ни.

– Какъв е, доживотни запаси от стражеви корен ли? – добави Рон.

Хърмаяни го ритна под масата, но вместо него уцели Хари. Със сълзи от болката в очите, за няколко момента Хари загуби хода на разговора.

Групата беше започнала да свири. Бил и Фльор се насочиха към дансинга първи, последвани от гръмки аплодисменти; след малко г-н Уизли покани мадам Делакор на подиума, а след тях идваха г-жа Уизли и бащата на Фльор.

– Харесва ми тази песен... – каза Луна, люлеейки се във веселия ритъм, и след малко тя стана и се понесе към дансинга, където започна да се върти на място, самотно, със затворени очи и разперени ръце.

– Тя е страхотна, нали? – каза Рон удивен. – Истински цени приятелите.

Но усмивката изведнъж изчезна от лицето му: Виктор Крум беше седнал на свободното място на Луна. Хърмаяни изглеждаше приятно развълнувана, но този път Крум не беше дошъл, за да я ласкае. Намръщен, той каза:

– Кой е мъжът с жълтите дрехи?

– Това е Ксенофилиус Лъвгуд, той е баща на наша приятелка. – отговори му Рон. Свадливият му тон показваше, че нямаше да се смеят на Ксенофилиус, въпреки явната провокация. – Ела да танцуваме! – добави той внезапно на Хърмаяни.

Тя изглеждаше изненадана, но също доволна, и стана: те изчезнаха заедно, потапяйки се в растящата тълпа на дансинга.

– А-а, те гаджета ли са сега? – попита Крум, шашнат за миг.

– Ъ-ъ... отчасти. – отговори Хари.

– Кой си ти?

– Барни Уизли.

Те стиснаха ръцете си.

– Ти, Барни... ти познаваш ли този Лъвгуд добре?

– Не, днес се запознах с него. Защо?

Крум се намръщи над чашата си, гледайки Ксенофилиус, който си говореше с няколко вълшебника от другата страна на дансинга.

– Защото, – започна Крум – ако не беше гостенин на Фльор, щях да

се дуелирам с него, тук и сега, задето носи този кирлив знак на гърдите си.

– Знак?... – Попита Хари, поглежайки към Ксенофилиус. Странното, триъгълно око блестеше на гърдите му. – Но защо? Кое му е лошото?

– Гриндълуолд. Това е знакът на Гриндълуолд.

– Гриндълуолд... тъмния магьосник, с когото Дъмбълдор се е сражавал?

– Именно!

Челюстните мускули на Крум работеха така, все едно дъвчеше, след това каза:

– Гриндълуолд е убил много хора, моят дядо например. Разбира се, той никога не е имал власт в тази държава, казват, че се е страхувал от Дъмбълдор, и с право, като се има предвид как си отиде. Но това... – Той посочи Ксенофилиус. – Този символ, разпознах го от пръв поглед: Гриндълуолд го е издълбал в една стена в „Дурмщранг“ когато е бил ученик там. Някакви идиотчета го копираха на тетрадките и дрехите си, с цел да плашат, да изглеждат внушително... докато тези от нас, които са изгубили роднини заради Гриндълуолд, не им показвахме...

– Крум изпука с пръстите си заплашително и се загледа в Ксенофилиус. Хари се смути. Изглеждаше много странно точно бащата на Луна да подкрепя Черните изкуства, а и никой друг изглежда не беше забелязал триъгълния, подобен на руна знак.

– Ти... ти сигурен ли си, че това е на Гриндълуолд...?

– Не греша... – Отговори Крум студено. – Вървял съм покрай този знак няколко години, познавам го добре.

– Ами... има шанс, – започна Хари – Ксенофилиус да не знае какво точно означава знака. Лъвгуд са малко... хм... необичайни. Може просто да го е забелязал някъде и да е помислил, че е направен разрез на нагнаторог шнорхелоподобен квакльо или нещо подобно.

– Направен разрез... на какво?

– Ами не знам какво точно са, но той и дъщеря му ходят на почивка, за да ги търсят...

Хари усети, че щеше да стане само по-зле, ако продължаваше да обяснява навиците на Луна и баща ѝ.

– Това е тя. – Каза той, сочейки Луна, която все още танцуваше сама, размахвайки ръце около главата си, подобно на някой, който се опитва да убие муха.

– Защо прави така? – попита Крум.

– Вероятно се опитва да се отгърве от Хаплив бързоблак. – каза Хари, който разпозна симптомите.

Крум не разбра дали Хари му се подиграва, или не. Той извади пръчката си от мантията си и я забучи в бедрото на Хари, а от върха ѝ излязоха искри.

– Грегорович! – извика Хари силно; Крум зяпна, но Хари беше твърде развълнуван и не обърна внимание – споменът се беше върнал в ума му щом видя пръчката на Крум; Оливандър я беше взел и разгледал детайлно преди Тримагическия турнир.

– Какво за него? – попита Крум подозрително.

– Той е майстор на магически пръчки.

– Знам това. – каза Крум.

– Той е направил твоята пръчка! Затова си помислих... квидич...

Крум изглеждаше все по-подозрителен.

– Откъде знаеш, че Грегорович е направил моята пръчка?

– Аз... аз го прочетох някъде, мисля – каза Хари. – Във... фен-списания. – импровизира той, а Крум изглежда се успокои.

– Никога не се бях замислял, че съм коментирал пръчката си пред фенове.

– Та... ъ-ъ... къде е Грегорович в момента?

Крум изглеждаше объркан.

– Той се пенсионира преди няколко години. Бях един от последните, купили си пръчка от него. Те са най-добрите... въпреки, че знам, разбира се, че вие, британците, предпочитате Оливандър.

Хари не отговори. Той се преструваше, че гледа танцуващите, както Крум, но всъщност мислеше задълбочено. Значи Волдемор търси известен майстор на магически пръчки, и Хари не трябваше да се замисля, за да разбере причината: със сигурност беше, заради това, което пръчката на Хари беше направила през нощта, когато Волдемор го беше преследвал във въздуха. Пръчката от бодлива зеленика и фениксово перо беше надвила взетата на заем, нещо, което Оливандър не беше нито очаквал, нито разбрал. Дали Грегорович знаеше по-добре? Дали наистина беше по-умел от Оливандър, знаеше ли той тайни за пръчките, за каквито Оливандър дори не подозираше?

– Това момиче изглежда много добре – каза Крум, връщайки Хари в реалността. Крум сочеше към Джини, която току що се беше присъединила към Луна. – Тя също ли ти е роднина?

– Да. – Каза Хари, внезапно издразнен – и тя се среща с един човек. Много ревнив тип. Голямо момче. Не би искал да ти се изпречи на пътя.

Крум изсумтя.

– Какъв – каза той, като пресуши чашата си и стана на крака отново – е смисълът да си международен играч на квидич, ако всички добре изглеждащи момичета са заети?

И той замина, оставяйки Хари да си вземе сандвич от минаващия сервитьор и да обиколи около претъпкания дансинг. Искаше да намери Рон и да му каже за Грегорович, но Рон танцуваше в средата на дансинга с Хърмаяни. Хари се облегна на една от златните колони и зе загледа в Джини, която сега танцуваше с приятелят на близнаците – Лий Джордан, и се опита да не негодува заради обещанието което беше дал на Рон.

Никога преди не беше ходил на сватба, затова не можеше да прецени колко по-различни са магьосническите празници от мъгълските, въпреки че беше сигурен, че последните няма да включват сватбена торта, украсена с два феникса, които отлитат щом тортата се разреже, или бутилки шампанско, които се носят свободно между тълпата. Докато нощта се спускаше и нощните пеперуди започнаха да нахлуват в палатката, която сега беше осветена със златни фенери, веселбата ставаше все по-неудържима. Фред и Джордж отдавна бяха изчезнали в мрака с две от братовчедките на Флор; Чарли, Хагрид и клекар мъж с лилава шапка с плоско дъно и обърната нагоре периферия пееха дружно „Одо героят“ в ъгъла.

Скитайки се през тълпата, за да избегне един пиян чичо на Рон, който изглежда не знаеше дали Хари не е негов син, Хари забеляза стар магьосник, който седеше сам на маса. Пухкавата му бяла коса, го караше да прилича на глухарче, покрито с прояден от молци фес. Беше му смътно познат: ровейки се в спомените си, Хари осъзна, че това беше Елфиас Доуж, член от Ордена на Феникса, и писателят на „Спомени за Албус Дъмбълдор“.

Хари се доближи до него.

– Може ли да седна?

– Разбира се, разбира се. – Каза Доуж; имаше много тънък и хрипкав глас.

Хари се наведе към него.

– Господин Доуж, аз съм Хари Потър.

Доуж ахна.

– О, скъпо момче! Артър ми каза, че си тук, маскиран... Толкова се радвам... за мен е чест!

С пляскане от нервно удовлетворение, Доуж наля на Хари една

чаша шампанско.

– Мислех да Ви пиша – прошепна той. – след Дъмбълдор... шо-кът... и за вас, сигурен съм... – Малките очи на Доуж изведнъж се напълниха със сълзи.

– Прочетох кратката биография, която сте написали за „Пророчески вестни“ – каза Хари. – не знаех, че сте познавали професор Дъмбълдор толкова добре.

– Колкото всички други, – отговори Доуж, потупвайки очите си с кърпичка. – Със сигурност го познавам най-отдавна, ако не считаме Абърфорд, а някак си хората никога не са считали Абърфорд за нещо.

– Като стана дума за „Пророчески вестни“... не знам дали сте видели, г-н Доуж...?

– О, мило момче, моля те, наричай ме Елфиас.

– Елфиас, не знам дали сте видяли интервюто, което Рита Скийтър е дала относно Дъмбълдор.

Лицето на Доуж придоби нервен цвят.

– О, да, Хари, видях го. Тази жена, или по-скоро лешояд е по-подходяща дума, постоянно ми досаждаше да говоря с нея. Срам ме е да кажа, че на моменти ставах груб, казвах й, че постоянно се рови за находки, което както виждаш се е отразило под формата на клеветене на моя разум.

– Ами, в това интервю, – продължи Хари – Рита Скийтър споменава, че Дъмбълдор е бил замесен в Черните Изкуства, когато е бил млад.

– Недей да вярваш и на дума от това! – каза Доуж отведнъж. – На нито дума, Хари! Не позволявай на нищо да опетни спомените ти за Албус Дъмбълдор!

Хари погледна в сериозното, изстрадало лице на Доуж, но не се почувства убеден, а объркан. Наистина ли Доуж мислеше, че е толкова лесно Хари да избере просто да не вярва? Не разбираше ли той нуждата на Хари да е сигурен, да знае всичко? Може би Доуж подозираще чувствата на Хари, защото изглеждаше притеснен и бързо продължи, – Хари, Рита Скийтър е ужасна...

Но беше прекъснат от пискливо кикотене.

– Рита Скийтър? О, обичам я и винаги чета материалите й!

Хари и Доуж погледнаха настрани и видяха леля Мюриъл да стои там, перата да танцуват в косата й и бокал с шампанско в ръката й.

– Здравей Мюриъл – каза Доуж – ние тъкмо обсъждахме...

– Ти там! Дай ми стола си, аз съм на сто и седем!

Червенокосият Уизли-„братовчед“ скочи от мястото си и леля

Мюриъл взе стола с неочаквана сила и се настани между Доуж и Хари.

– Тя написа книга за Дъмбълдор нали знаете?

– Здравей отново, Бари, или както ти е там името – каза тя на Хари.

– Сега какво казваш за Рита, Елфиъс? Нали знаеш, че тя написа биографията на Дъмбълдор? Не мога да дочакам да я прочета. Трябва да си запазя една във „Флориш и Блотс“.

Доуж я погледна изкосо, но в този момент Мюриъл пресуши бокала си и си взе нов от минаващия сервитьор. Тя отпи голяма глътка шампанско, уригна се и чак тогава продължи:

– Няма нужда да се пулите като чифт плюшени жаби! Преди да стане уважаван от всички, имаше някои интересни слухове за Албус!

– Непълна информация... – каза Доуж и стана червен като репичка.

– Ти ще кажеш така, Елфиъс! – изкудкудяка Мюриъл – Забелязах колко си кърпил историята в твоята жалейка!

– Съжалявам, че мислиш така! – каза студено Доуж – Уверявам те че писах от сърце.

– О, всички знаем за приятелството ти с Дъмбълдор! Смея да кажа, че ти ще си мислиш, че е светец, дори като се разбере, че той се е отгървал от безмощната си сестра!

– Мюриъл!! – възкликна Доуж.

Студ премина през гърдите на Хари, и той нямаше нищо общо със студеното шампанско.

– Какво имаш предвид? – попита я Хари – Кой казва, че сестра му е била безмощна? Мислех, че беше болна?

– Мислил си тогава грешно, Бари – каза Мюриъл, изглеждайки довольна от ефекта, който е създала. – Както и да е, как очакваш да знаеш нещо? Това е станало много години преди дори да си бил замислен, миличък, истината я знаят само тези, които са били живи по това време. Затова чакам с нетърпение биографията на Скийтър! Дъмбълдор пазеше сестра си в тайна доста време!

– Глупости! – изхрипя Доуж – Пълни глупости!

– Той никога не ми е казвал, че сестра му е била безмощна – каза Хари без да мисли още под влиянието на тази студенина в гърдите си.

– И защо трябва да ти казва? – изпищя Мюриъл и се наведе към Хари да го погледне по-добре.

– Причината, поради която Албус не е говорил за Ариана – каза Доуж с равен глас – е съвсем явна. Той беше съкрушен от смъртта ѝ...

– Защо никой не я виждал, Елфиъс? – изграчи Мюриъл – Защо половината от нас, даже не знаеха за съществуването ѝ, докато не

изнесоха ковчега от къщата им? Къде беше свети Албус когато Ариана беше заключена в избата? Той беше брилянтен в „Хогуортс“ и не се интересуваше какво става в дома му!

– Какво имате предвид „заключена в избата“? – попита Хари – Какво значи това?

Додж изглеждаше съсипан. Мюриъл изкудкудяка отново и отговори на Хари.

– Майката на Дъмбълдор беше ужасна жена, доста ужасяваща. Мъгълскръвна, но не се представяше за такава...

– Тя никога не е претендирала за друго! Кендра беше добра жена – прошепна Дож нещастно, но Мюриъл го пренебрегна.

– ... горда и тиранична, тя беше от типа вещици, които са нещастни, че са родили безмощен.

– Ариана не беше безмощна! – извика Дож.

– Така казваш ти, Елфиъс, но кажи, защо тя не постъпи в „Хогуортс“? – каза Мюриъл и отново се обърна към Хари – в наши дни безмощните се потуляваха де, но чак пък да затвориш момичето и да се правиш, че не съществува...

– Казвам ти, че не беше това, което се случи! – каза Дож, но Мюриъл говореше на Хари:

– Безмощните често бяха прехвърляни в мъгълски училища и се занимаваха в Мъгълското общество, беше доста по-добре отколкото да са в Магическото общество, където винаги бяха един вид втора класа, но Кендра не пусна Ариана в мъгълско училище.

– Ариана беше деликатна! – каза Дож отчаяно – нейното здраве беше твърде крехко за да ѝ се позволи...

– ... да напусне къщата? Тя никога не е била в „Св. Мънго“ и никакъв лечител не я е виждал!

– Наистина, Мюриъл как може да знаеш...

– За твоя информация, Елфиъс, моят братовчед Ланселот беше лечител в „Св. Мънго“ и ми довери, че Ариана никога не е стъпвала там!

Дож беше на прага на това, да избухне в сълзи. Мюриъл, която се наслаждаваше на това, щракна с пръсти за още шампанско. Хари си спомни как веднъж семейство Дърсли го бяха затворили, само защото беше магьосник. Дали сестрата на Дъмбълдор е преживяла същото в миналото, само защото НЕ беше магьосница? И дали Дъмбълдор наистина я е оставил на произвола на съдбата, докато той се доказва като чудесен ученик в „Хогуортс“?

– Ако Кендра не беше умряла първа – продължи Мюриъл – бих

казала, че тя е убила Ариана.

– Как смееш, Мюриъл?! – изръмжа Доуж – Майка да убие дъщеря си? Слушай се какво говориш!

– Ако майка е способна да заключи дъщеря си за години, защо не? – каза Мюриъл – и както казах, не съвпада, защото Кендра умря първа.

– Да, Ариана може да е направила отчаян ход и да е убила майка си, за да избяга. – каза Мюриъл замислено – Размърдай си си главата, Елфиъс. Ти нали беше на погребението на Ариана?

– Да, бях. – каза Доуж с трепкащи устни – по-тъжно нещо не бях вижда. Сърцето на Албус беше разбито...

– Сърцето на Албус не беше единственото разбито нещо. Нали Абърфорт счупи носа на Албус?

Ако Доуж е изглеждал ужасно преди, то не можеше да се сравни с това как изглеждаше сега.

Мюриъл се изсмя и отпи още шампанско, което се разля по брадичката ѝ.

– Как...? – изграчи Доуж.

– Майка ми беше приятелка със старата Батилда Багшот – щастливо каза Мюриъл. – Батилда обясни всичко на мама, а аз слушах през вратата. Както Батилда обясни, Абърфорт крещял, че било по вина на Албус, че Ариана е мъртва и го ударил по носа. Той даже не се защитил, кето е странно. Албус можел да унищожи брат си на дуел и с двете си ръце вързани на гърба.

Мюриъл пийна още шампанско. Разравянето на тези стари скандали повдигаше духа ѝ, докато те направо съсипваха Доуж. Хари не знаеше какво да мисли, на какво да вярва. Той искаше истината, а Доуж твърдеше, че Ариана е била болна. Хари трудно можеше да повярва, че Дъмбълдор не се е интересувал какво е ставало в собствения му дом. И все пак... имаше още нещо странно в историята.

– И ще ти кажа още нещо... – каза Мюриъл хълпайки докато сваляше бокала от устата си.

– Мисля, че Батилда е казала всичко на Скийтър. Всички тези детайли и изказването на Скийтър за нейния информатор, който е близък на семейство Дъмбълдор – Бог знае че, тя знаеше всичко за Ариана.

– Батилда никога не би казала на Скийтър! – прошепна Доуж.

– Батилда Багшот? – каза Хари – авторката на „История на магията“?

– Да – каза Доуж хващайки се за въпроса на Хари като за спасително въже.

– Много надарен историк и добра приятелка на Дъмбълдор.
– Малко изкуфяла напоследък, както чух! – каза весело Мюриъл.
– Ако е вярно, това е още по-непочтено от страна на Скийтър! – каза Дож – и не бива да вярваме на това, което каже Батилда.

– О, има начини човек да си върне паметта и съм сигурна, че Рита ги знае всичките. – каза Мюриъл – но дори Батилда да е пълен кукуви-чарник, то съм сигурна, че тя има стари снимки, може би дори писма. Тя познава Дъмбълдорови от години... Било е добро пътуване до Годрикс Холоу!

Хари, който тъкмо отпи глътка бирен шейк, го изплю. Дож го потупа го гърба и Хари се изкашля, гледайки Мюриъл с насълзени очи. След като имаше контрол над гласа си, той попита:

– Батилда Багшот живее в Годрикс Холоу?!...

– О, да. Тя винаги е живяла там. Дъмбълдорови се преместиха там, след като вкараха баща им Пърсивал в затвора и тя им беше съседка.

– Дъмбълдорови са живели в Годрикс Холоу?!

– Да, Бари, това казах – отвърна Мюриъл.

Хари се почувства изпит, празен. Нито един път през тези шест години Дъмбълдор не беше казвал на Хари, че и двамата са живели в Годрикс Холоу и са загубили любими хора там. Защо? Дали Джеймс и Лили са погребани близо до Кендра и Ариана? Дали Дъмбълдор е посещавал гробовете им? И той никога не е казвал на Хари... никога не му е казвал... И защо беше толкова важно, Хари не можа да си го обясни. Сега той си помисли, че това е равносилно на лъжа да не му каже, че и двамата са живели там и са имали преживявания в миналото... Хари гледаше напред, без да забелязва какво става около него и не забеляза когато Хърмаяни се появи, докато не седна на стола до него.

– Определено не мога да танцувам повече... – изпъшка тя и като събу едната си обувка, разтърка крака си. – Рон отиде да потърси още няколко бирени шейка. Малко е странно. Видях Виктор да си тръгва от мястото, където е бащата на Луна. Изглежда, че двамата спореха. – тя понижи гласа си като го погледна – Хари добре ли си?

Хари не знаеше откъде да започне, но сега това нямаше значение – нещо голямо и сребърно се приземи на дансинга. Грациозен и блестящ рис стоеше по средата на дансинга, а учудените хора го гледаха. Тогава устата на Патронуса се отвори и той заговори със силния и дълбок глас на Кингсли Шакълболт:

„МИНИСТЕРСТВОТО ПАДНА. СКРИМДЖЪР Е МЪРТЪВ. ТЕ ИДВАТ НАСАМ“

Глава девета УБЕЖИЩЕТО

Всичко изглеждаше като в мъгла. Хари и Хърмаяни скочиха на крака и извадиха пръчките си. Много малко хора осъзнаваха, че в момента става нещо необичайно; глави се извърщаха все още съм изчезналия внезапно сребърен рис. Тишина се разтла отвън, студени вълни се носеха от мястото където се беше приземил Патронусът. После някой изкрещя.

Хари и Хърмаяни се спуснаха към паникьосаната тълпа. Гостите тичаха във всички посоки; много от тях се магипортираха; защитните заклинания около „Хралупата“ бяха разбити.

– Рон? – изпищя Хърмаяни. – Рон, къде си?

Докато си проправяха път до дансинга, Хари забеляза хора с мантии и маски, които се появиха сред тълпата; след това видя Лупин и Тонкс с вдигнати пръчки и чу, че и двамата извикаха „ПРОТЕГО“, вик, който се чу като ехо от всички посоки.

– Рон! Рон! – викаше го Хърмаяни, почти разплакана, докато тя и Хари се прикриваха сред ужасените гости. Хари улови ръката ѝ, за да ѝ покаже, че не са разделени, когато рязка светлина профуча над главите им, дали защитна магия или нещо застрашително – не знаеше...

И после се появи Рон. Улови свободната ръка на Хърмаяни и Хари усети, как при нейното обръщане звук и светлина угаснаха; тъмнината се притисна към него; всичко, което чувстваше, беше ръката на Хърмаяни, която стискаше през пространството и времето; далече от „Хралупата“, далеч от смаляващите се смъртожадни, далеч, може би и от самия Волдемор...

– Къде сме? – попита гласът на Рон.

Хари отвори очи. За момент си помисли, че въпреки всичко не са напуснали сватбата. Изглеждаха все още обградени от хора.

– „Тотенхъм Корт Роуд“ – изпъшка Хърмаяни. – Вървете, просто вървете, трябва да намерим място, където да се преоблечем.

Хари направи каквото каза. Те ту вървяха, ту тичаха нагоре по широка тъмна улица пълна със среднощни купонджии и верига от затворени магазини, звездите блещукаха над тях. Двуетажен автобус изтрополи наблизко и група кръчмарски пияндета ги изгледа многозначително, докато минаваха: Хари и Рон все още носеха мантии.

– Хърмаяни, нямаме нищо, с което да се преоблечем!... – обърна се Рон към нея, когато млада жена избухна в хриплив кикот като го гледаше.

– Защо не провериш дали мантията-невидимка е у мен? – каза Хари вътрешно проклинайки собствената си глупост. – Цялата минала година я мъкнех с мен, а...

– Няма проблем, имам и мантията, имам и дрехи за двама ви. – каза Хърмаяни. – Просто се опитвайте да се държите естествено, докато... а, това ще свърши работа.

Тя ги задърпа надолу към другата част на улицата, после към някакъв заслон на някаква тъмна алея.

– Когато каза, че имаш мантия-невидимка и дрехи... – каза Хари, мръщейки се срещу момичето, което не носеше нищо освен малка, украсена с мъниста чантичка, в която сега тършуваше.

– Да, да, те са тук. – отвърна Хърмаяни и пред напълно удивените физиономии на Хари и Рон, тя извади чифт джинси, суичъри, някакви изоставени чорапи и накрая сребриста мантия-невидимка.

– Как по дяволите??...

– Неоткриваема разтягаща магия. – обясни Хърмаяни. – Трудничка е, но мисля, че я направих добре. Както и да е, взела съм всичко необходимо тук! – тя разтърси лекичко крехката чантичка и се чу звук, сякаш товар от няколко тежки предмета подскочиха вътре. – О, по дяволите, това трябва да са книгите! – каза тя взирайки се вътре. – А аз ги оставих на купчина... ох, добре... Хари, добре ще е да вземеш мантията-невидимка, Рон побързай с преобличането.

– Кога успя да направиш всичко това?! – попита Хари, докато Рон събличаше мантията си.

– Казах ти още в „Хралупата“, опаковах всичко необходимо за, сякаш се, в случай, че трябва да се махнем бързо. Опаковах ти раницата тази сутрин, Хари, след като се преоблече и го сложих тук... имам предчувствие...

– Ти си невероятна, ти си... – каза Рон, подавайки й смачканата на топка мантия.

– Благодаря ти! – отвърна Хърмаяни с мъничка усмивка, докато прибираше мантията в чантичката си. – Моля те, Хари, слагай мантията!

Хари наметна мантията си на раменете си и покри главата си, изчезвайки от поглед. Чак сега бе започнал да разбира какво става.

– Ами другите... всички на сватбата...

– Не можем да се тревожим за тях сега. – прошепна Хърмаяни. – Ти

си този, който преследват, Хари и ще поставим другите в много по-голяма опасност, ако се върнем там!

– Тя е права! – каза Рон, който изглежда знаеше, че Хари е готов да спори, дори без да вижда лицето му. – Повечето от Ордена бяха там, те ще се погрижат за всички.

Хари кимна, после си спомни, че те не могат да го видят и каза:

– Да...

Но после се спомни за Джини и някакъв киселинен мехур се появи в стомаха му.

– Хайде, мисля, че трябва да продължаваме да вървим! – каза Хармаяни.

Те се върнаха от другата страна на улицата, а после и на главния път, където от другата страна на пътя група мъже пееха, пресичайки пътя.

– Само да попитам, защо пък точно „Тотенхъм Корт Роуд“? – попита Рон Хърмаяни.

– Нямам идея, просто ми изникна в главата, но мисля, че сме в безопасност в света на мъгълите, едва ли очакват да бъдем тук...

– Истина е. – кимна Рон, оглеждайки се наоколо. – Но не се ли чувстваш малко... незащитена?

– Къде другаде можехме да идем? – попита Хърмаяни, раболепничейки, когато мъжете от другата страна на улицата започнаха да подвикват към нея. – Не можем да си вземем стаи в „Продънения котел“ нали? И площад „Гримолд“ не става, ако Снейп може да влезе там... Предполагам можем да опитаме в къщата на родителите ми, въпреки, че сигурно вече са проверили там... Ох, иска ми се тия да млъкнат!

– Всичко наред ли е, миличка? – провикна се най-пияният от мъжете от другия тротоар. – Искаш ли питие? Пресечи уличката и ела да си вземеш една халба!

– Хайде да седнем някъде? – каза бързо Хърмаяни, когато Рон отвори уста да извика на другия през улицата. – Виж, тук става!

Беше малко и занемарено денонощно кафене. На всяка от масите лежеше по един фенер, но беше почти празно. Хари се промъкна първи под навеса и Рон се настани до него срещу Хърмаяни, която бе седнала сгръб към входа не особено щастлива. Тя поглеждаше през рамото си толкова често, все едно че имаше тикове. На Хари не му харесваше да стои неподвижен; докато вървяха, той имаше чувството, че имат цел. Под мантията се чувстваше как последните признаци на многоликвата отвара го напускаха, ръцете му си връщаха нормалната дължина и

форма. Той извади очилата си от джоба си и си ги сложи отново.

След минута-две Рон се обади:

– Знаеш, че не сме много далеч от „Продънения котел“ нали, той е само на една пресечка разстояние...

– Рон, не можем! – отвърна моментално Хърмаяни.

– Не да останем там, а да разберем какво е станало!

– Знаем какво е станало! Волдемор е сложил ръка върху Министерството, какво повече трябва да знаем?

– Добре, добре, беше просто идея!

Отново настана дразнеща тишина. Дъвченето на сервитьорката беше изнервящо и Хармаяни бързо поръча два пъти капучино; докато Хари беше невидим би било странно да поръча и за него. Двойка яки работници влязоха в кафето и се настаниха на съседната маса. Хърмаяни сниши гласа си до шепот.

– Аз предлагам да намерим някакво тихо място в околността и да се магипортираме някъде в града. Веднъж да се настаним там, можем да изпратим съобщение на Ордена.

– В такъв случай можеш ли да правиш говорещ Патронус? – попита Рон.

– Опитвала съм и мисля, че мога... – каза Хърмаяни.

– Е, колкото колкото по-дълго не ги тревожим толкова по-добре, макар че вече може и да са арестувани. Господи, това кафе е отвратително! – обади се Рон след една глътка от пенливото сивкаво кафе. Сервитьорката го чу; стрелна Рон с гаден поглед, докато отиваше да взема поръчката на другите клиенти. По-големият от двамата работници, който беше рус и доста огромен, сега когато Хари го погледна, я отпрати с махване на ръка. Тя го погледна втрещено, обидена.

– Да тръгваме тогава, не ми се пие тоя боклук! – каза Рон. – Хърмаяни, имаш ли мъгълски пари да платим за... това?

– Да, взех си всичките спестявания преди да дойда в „Хралупата“. А на бас, че са точно на дъното! – въздъхна момичето тършувайки из чантичката си.

Двамата работници направиха еднакви движения и Хари несъзнателно ги изимитира. И тримата извадиха пръчки!... Секунда по-късно Рон, осъзнавайки какво става, се пресегна през масата и бутна Хърмаяни встрани. Проклятията на смъртожадните се удариха в стената, където до преди малко беше главата на Рон и я разбиха. Хари, все още невидим, извика:

– ВЦЕПЕНИ СЕ!

Грамадният русокок смъртожаден беше ударен право в лицето от лъч червена светлина – той се свлече назад в безсъзнание. Приятелят му, неспособен да съобрази кой е запратил заклинанието, запрати друго по Рон. Светещи черни въжета изхвърчаха от пръчката му и се увиха около Рон; сервитьорката изпищя и хукна към вратата. Хари запрати ново зашеметяващо проклетие към смъртожадения с разкривеното лице, който бе завързал Рон, но заклинанието го пропусна и рикошира в прозореца, улучвайки сервитьорката, която се свлече на земята до вратата.

– ЕКСПУЛСО! – изрева смъртожадният и масата, зад която стоеше Хари се взриви. Силата на експлозията го отхвърли назад и той усети, как изпуска пръчката си както, че и мантията се свлича от него.

– ПЕТРИФИКУС ТОТАЛУС! – изпищя Хърмаяни някъде отстрани и смъртожадният падна назад като статуя, с тъп звук на пода върху парчетата от счупен порцелан, маси и разляно кафе. Хармаяни изпълзя изпод стола си, изгърсвайки стъклата и пепелта от пепелника от косата си, треперейки силно.

– Д-ДИФИНДО! – каза тя насочвайки пръчката си към Рон, той извика от болка, когато тя разкъса джинсите на коленете му и остави дълбоко прорязване по тях. – Ох, съжалявам Рон, ръката ми трепери! ДИФИНДО!

Въжетата паднаха, Рон се изправи на крака разгърсвайки ръцете си, за да възвърне чувствителността си в тях. Хари вдигна пръчката си и и тръгна по развалините до мястото, където огромният рус смъртожаден се бе проснал.

– Трябваше да го позная, беше там в нощта на убийството на Дъмбълдор! – каза той. Той преобърна с крак тъмнокосия смъртожаден; очите на мъжа се местеха бързо между Хари, Рон и Хърмаяни.

– Това е Долохов! – обади се Рон. – Познах го от старите плакати на издирваните. Мисля, че този големия е Дорфин Роул.

– Няма значение как се казват! – каза Хърмаяни леко истерично. – Как ни намериха?! Какво смятаха да направят?

Някак си нейната паника прочисти ума на Хари.

– Заклучи вратата! – каза й той. – Рон, загаси лампите!

Той свали поглед към парализирания Долохов, мислейки бързо когато ключалката изщрака, Рон използва Загасителя, за да потопи кафенето в тъмнина. Хари можеше да чуе гласа на мъжете, които подвикваха на Хърмаяни по-рано, сега да правят същото и с друго момиче от разстояние.

– И какво ще правим с тях? – прошепна Рон на Хари в тъмнината, а

после още по-тихо. – Да ги убием? Те ще ни убият! Щяха да го направят преди малко!

Хърмаяни потръпна и отстъпи крачка назад. Хари поклати глава.

– Трябва само да изтрием спомените им – каза Хари. – Така е по-добре, аз ще прикрия следите. Ако ги убием, ще бъде очевидно, че сме били тук.

– Ти си шефът! – каза Рон звучейки дълбоко облекчен. – Но никога не съм правил магия за поправяне на спомени.

– Нито пък аз – отвърна Хърмаяни. – Но знам на теория.

Тя си пое дълбоко въздух опитвайки се да се успокои после насочи пръчката си към челото на Долохов и каза:

– ОБЛИВИАТЕ!

Очите на Долохов веднага станаха нефокусирани и замечтани.

– Брилянтно! – каза Хари, потупвайки я по гърба. – Погрижи се за другия и за сервитьорката, докато ние с Рон почистваме.

– Да почистваме?!... – възкликна Рон оглеждайки почти унищоженото кафене. – Че защо?

– Не мислиш ли, че ще се запитат какво е станало, когато се събудят и се намерят на място, което изглежда току що бомбардирано?

– Да бе, вярно...

Рон се бореше няколко секунди, преди да извади пръчката си от джоба.

– Не е чудно, че не мога да я извадя! Хърмаяни, взела си старите ми джинси, те са ми тесни!

– Да бе, съжалявам! – изсъска Хърмаяни и след като издърпа сервитьорката далече от светлината на прозорците, Хари я чу да си мърмори предложения към Рон, къде може си напъха пръчката...

Когато най-сетне кафенето беше върнато в нормалното си състояние, те преместиха смъртожадните на масата им и ги оставиха така, че да се подпират един на друг.

– Но... как са ни намерили? – попита Хърмаяни, местейки поглед от единия мъж към другия. – Откъде са знаели къде сме?!

Тя се обърна към Хари.

– Ти... ти вече нямаш „следа“ към Министерството нали, Хари?

– Не може! – каза Рон. – „Следата“ се прекъсва, когато стане на седемнайсет, такъв е магьосническият закон, той вече е възрастен.

– Ами ако е възможно, – каза Хърмаяни. – Смъртожадните да са намерили начин да я продължат и след седемнайсет годишна възраст?

– Но Хари не е бил близо до смъртожаден в изминалите двайсет и

четири часа! Кой трябва да е продължил „следата“?

Хармаяни не отговори. Хари се почувства замърсен и покварен: дали смъртожадните наистина го бяха намерили по този начин?

– Ако не мога да използвам магия и вие не можете да използвате магия близо до мен, не и без да издаваме местоположението си... – започна той.

– Няма да се разделяме! – твърдо заяви Хърмаяни.

– Трябва ни безопасно място да се укрием. – обади се Рон. – Дай ни мъничко време да измислим нещо!

– Площад „Гримолд“ 12 – каза Хари.

Другите двама зяпнаха.

– Не бъди глупав, Хари, Снейп може да влезе там!

– Башата на Рон каза, че там са сложили нещо, което да го държи настрана... и дори да не проработи... – той прекъсна Хърмаяни, която бе понечила да спори. – какво от това? Кълна се, че няма нищо по-хубаво от това да се срещна със Снейп!

– Но...

– Хармаяни, къде другаде да отидем? Това е най-доброто, което имаме! Снейп все пак е само един смъртожаден. Ако все още имам тази „следа“ върху себе си, ще имаме голяма компания от тях където и да идем!

Тя не можеше да спори, дори да искаше. Докато тя отключваше вратата на кафенето, Рон щракна със Загасителя за да върне осветлението. После, след броене на Хари до три, те запратиха проклетия по тримата и преди сервитьорката или някой от смъртожадните да се размърда, Хари, Рон и Хърмаяни се обърнаха и се магипортираха мигновено в съгъстващата се тъмнина.

Секунда по-късно Хари вдиша с пълни гърди и отвори очи: сега стояха по средата на малък занемарен площад. Високи, разнебитени къщи ги заобикаляха отвсякъде. Номер дванайсет беше видим за тях защото им бе казано за съществуването му от Дъмбълдор, Пазителя на тайната и те се втурнаха към нея, проверявайки на всеки няколко крачки дали не са следени, или наблюдавани. Изкачиха каменните стълби и Хари блъсна вратата вратата с вдигната пръчка. Чу се щракане на метал, дрънчене на вериги и вратата се отвори със скърцане; бързо прекрачиха прага.

Когато Хари затвори вратата след тях, старомодната газова лампа светна, хвърляйки мъждукаща светлина по дължината на вестибула. Изглеждаше точно, както Хари го помнеше: зловещо, цялото в паяжини,

очертанията на къщата: главите на домашните духчета хвърляха чудати сенки на стълбището. Дълга черна завеса скриваше портрета на майката на Сириус. Единственото нещо, което липсваше беше огромният тролски крак-поставка за чадъри, който лежеше отстрани и Тонкс всеки път се спъваше в него.

– Мисля, че някой е идвал тук. – прошепна Хърмаяни, гледайки право пред себе си.

– Може да е станало и след напускането на Ордена... – измърмори Рон.

– Е, и къде е защитата, които са сложили против Снейп? – попита Хари.

– Може би те се активират само, ако той се покаже? – предположи Рон.

Те стояха един до друг на изтривалката, с гръб към вратата, страхувайки се да продължат навътре в къщата.

– Е, не можем да останем тук вечно. – каза Хари и направи крачка напред.

– Сивиръс Снейп? – прошепна изведнъж гласът на... Лудоокия Муди от тъмнината, карайки тримата да подскочат от ужас.

– Ние не сме Снейп! – отвърна с дрезгав глас Хари, преди нещо да профучи покрай него като студен въздух и езикът му да се свие от само себе си, правейки говора му невъзможен. Преди да има време да почувства устата си, езикът му отново върна нормалното си състояние. Другите двама изглежда бяха преживяли същото неприятно усещане. Рон издаваше сподавени звуци, а Хърмаяни пелтечеше.

– Това сигурно е било проклятието на Муди за залепване на езика – за Снейп.

Хари предпазливо направи една крачка напред. Нещо се промени в сенките на стената отпред, но преди някой от тях да успее да каже дори една дума, право от килима се появи фигура – висока, с цвят на прах, ужасяваща. Хармаяни изпищя, а също и г-жа Блек, завесите ѝ се дръпнаха, сивата фигура се носеше към тях по-бързо и по-бързо, дългата ѝ до талията коса и брада се развяваха зад нея, хлътналото ѝ лице, мършаво, с празни очни кухини – ужасно позната, отвратително променена, вдигна ръката си, сочейки Хари.

– Не! – изкрещя Хари и си помисли да вдигне пръчката си за да спре настъпващия срещу него. – Не! Не бяхме ние! Не ние те убихме!

На думата „убихме“ фигурата експлодира в облак от прах. Кашляйки, с насълзени очи Хари се огледа, за да види Хърмаяни наведена към

пода с ръце на главата си и Рон, треперещ от главата до петите, като я потупа тромаво по рамото, каза:

– Всичко е н-н-наред... няма г-г-го...

Прахолякът се завъртя около Хари като мъгла, поглъщайки газената лампа, а г-жа Блек продължаваше да крещи:

– МЪТНОРОДИ! МРЪСОТИЯ, ПОЗОР ЗА ЧИСТОКРЪВНИТЕ, СРАМ ЗА ПОЗОР ЗА КЪЩАТА НА ДЕДИТЕ МИ...

– Я МЛЪКВАЙ! – изрева Хари насочвайки пръчката си към нея и с избухване на червени искри завесите се дръпнаха отново заглушавайки я.

– Това... това беше... – изхленчи Хърмаяни докато Рон ѝ помагаше да се изправи на крака.

– Да... – каза Хари. – но не беше наистина той, нали? Просто нещо, което да изплаши Снейп.

Дали работеше, се чудеше Хари, или вече Снейп беше взривил по същия начин ужасяващата фигура толкова небрежно, колкото бе убил истинския Дъмбълдор? Нервите му бяха изпънати, той погледна другите двама в коридора, почти очакващ още някой ужас да се покаже, но нищо не помръдна, освен някаква мишка, притичваща по близките дъски на пода.

– Преди да продължим напред, мисля че ще е добре да проверим. – прошепна Хърмаяни вдигайки ръката си и казвайки. – ХОМЕНУМ РИВЕЛИО!

Нищо не стана.

– Ей, много се уплашихме. – каза Рон любезно. – И какво трябваше да стане?

– Направих каквото трябваше! – каза Хармаяни малко сърдито. – Това е заклинание за откриване на човешко присъствие, и тук няма никой освен нас!

– ... и този прахоляк. – каза Рон, взирайки се в мястото на килима откъдето се бе появила мъртвата фигура.

– Хайде да продължаваме! – предложи Хармаяни с уплашен поглед, отправен към същото място, и побърза да мине по скърцащите стълби към дневната на първия етаж.

Хармаяни махна с пръчката си да запали няколко стари газови лампи, после, потрепервайки леко от течението в стаята, се настани на дивана, увивайки плътно ръцете около себе си. Рон прекоси стаята и отиде до прозореца, помръдвайки леко тежките кадифени завеси настрана.

– Не виждам никого навън – съобщи той. – И ако се замислиш, ако

Хари все още има „следа“, те щяха да ни проследят. Знам, че не могат да влязат в къщата, но... какво има Хари?

Хари беше извикал от болка: белегът му му беше запарил силно, когато нещо проблясна в ума му като ослепителна светлина във вода. Видя голяма сянка и почувства силна ярост, която определено не беше негова, да минава през тялото му, много силна и кратка, като електрически удар.

– Какво видя? – попита Рон пристъпвайки към Хари. – Да не би да го видя у нас?...

– Не, просто се чувства ядосан... той е наистина бесен...

– Но това може да е в „Хралупата“! – каза Рон високо. – Къде другаде? Нищо ли не видя? Проклинаше ли някого?

– Не, не, просто се чувства ядосан... не мога да кажа...

Хари се чувства обезпокоен, объркан, а Хърмаяни изобщо не помогна, когато каза с изплашен глас:

– Белегът ти, отново? Но какво става?! Мислех си, че вашата връзка беше прекъсната!

– Беше, за малко... – измърмори Хари, все още усещаше болка в белега, което му пречеше да се концентрира. – Аз... аз мисля, че се отваря всеки път когато той изгуби контрол над себе си, ето как става...

– Но тогава ТИ трябва да затвориш съзнанието си! – каза Хармаяни рязко – Хари, Дъмбълдор не би искал да използваш връзката, той искаше да я прекратиш, ето защо ти трябваше да научиш Оклумантика! Иначе Волдемор може да внедри фалшиви видения в ума ти, нали помниш...

– Да, спомням си, благодаря! – отвърна със стиснати зъби Хари. Не беше нужно тя да му напомня, че Волдемор беше използвал същата тази връзка между тях да го вкара в капана си, нито че това беше довело до смъртта на Сириус. Щеше му се да не им беше казал какво бе почувствал и видял. Това правеше Волдемор по-опасен, като че ли беше непосредствено близо до прозореца на стаята, а болката в белега му не отслабваше и той се бореше, сякаш се мъчеше да не се разболее.

Той обърна гръб на Рон и Хърмаяни, преструвайки се, че проучва старото родословно дърво-гоблен на рода Блек. Тогава Хармаяни изпищя: Хари се обърна вдигайки пръчката си, за да види сребърен Патронус, рещ се през прозореца и приземявайки се на пода пред тях, където се превърна в невестулка и проговори с гласа на бащата на Рон:

– СЕМЕЙСТВОТО Е ДОБРЕ, НЕ ОТГОВАРЯЙТЕ, НАБЛЮДАВАНИ СМЕ!

Патронусът се разтопи. Рон издаде някъв звук между скимтене и стон и се отпусна на дивана. Хармаяни го последва, хващайки ръката му.

– Всички са добре, всички са добре! – прошепна тя и Рон се изсмя и я прегърна.

– Хари, – започна той над рамото на Хармаяни. – Аз...

– Няма проблем – каза Хари отвращавайки се от болката в главата си. – Това е твоето семейство, естествено, че ще си притеснен. И аз бих се чувствал по същия начин – той си помисли за Джини. – Аз СЕ чувствам по същия начин.

Болката в белега му стигаше връхната си точка, сякаш бяха отново в градината на „Хралупата“. Едва чу как Хърмаяни казва:

– Не искам да стоя сама. Можем да използваме спални чували – нося и можем да се настаним тук тази вечер?

Чу как Рон се съгласи. Хари не можеше повече да се бори с болката. Трябваше някак да се предаде.

– Банята!... – измърмори той и напусна стаята по колкото може по-бързо без да тича.

Той едва успя: заключвайки вратата след себе си с треперещи ръце хвана пулсиращата си глава и падна на пода, в експлозия от агония; почувства страшна ярост, която не му беше присъща, да обгръща душата му. Видя дълга стая, осветена от факли и грамадния рус смъртожаден на пода, крещейки и гърчейки се, а слаба фигура стоеше над него с вдигната пръчка, когато сякаш Хари проговори с висок, студен, безмилостен глас:

– Още Роул, или да приключвам и да те оставя за храна на Наджини? Лорд Волдемор не е сигурен, че ще прости този път... Вие ме повикахте отново, за да ми кажете само, че Хари Потър е избягал? Драко, дай на Роул да вкуси още веднъж от нашия гняв. Направи го, или ще усетиш яростта ми върху себе си!

Някакво дърво изпращя в огъня. Пламъците се издигнаха, светлината им освети ужасено, изострено бяло лице – с чувството, че изплува от дълбока вода, Хари си пое дълбоко въздух и отвори очи. Беше се излегнал на студения черен мраморен под, носът му беше на няколко инча от сребърната змийска опашка, която поддържаше огромната вана. Стана. Мрачното, вкаменено лице на Малфой застина пред очите му. Хари се почувства отвратен от току-що видяното, от начина по който Волдемор се отнасяше с Драко.

Чу се похлопване по вратата и Хари скочи, когато гласът на

Хармаяни прозвуча отвън.

– Хари искаш ли си четката за зъби? Тя е тук!

– Д-да, добре, благодаря! – каза той, опитвайки се да говори небрежно, когато стана да я пусне вътре.

Глава десета РАЗКАЗЪТ НА КРИЙЧЪР

Хари се събуди рано на следващата сутрин, омотан в спалния чувал на пода на гостната. Късче небе се процеждаше през тежките завеси. Беше чисто и ясно морско синьо, някъде между нощта и изгрева и всичко беше тихо, с изключение на бавното, дълбоко дишане на Рон и Хърмаяни. Хари се загледа в тъмните сенки, които телата им хвърляха на пода до него. В пристъп на галантност Рон беше предложил Хърмаяни да спи на възглавниците от дивана и затова нейният силует се открояваше над неговия. Ръката ѝ беше на пода, а пръстите ѝ – на инч от тези на Рон. Хари се зачуди, дали бяха заспали хванати за ръка. Тази мисъл го накара да се почувства странно самотен.

Той се загледа нагоре към сенчестия таван и обгърнатия с паяжини полилей. Преди по-малко от двадесет и четири часа беше стоял на слънце на входа на палатката, за да насочва гостите на сватбата към местата им. Сега това му изглеждаше отдалечено на цял живот разстояние. Какво щеше да стане сега?... Той лежеше на пода и мислеше за Хоркруксите, за плашещата мисия, която му бе възложил Дъмбълдор. Дъмбълдор...

Мъката, която го владееше след смъртта на Дъмбълдор, сега бе различна. Обвиненията, които чу от Мюриъл по време на сватбата, се бяха загнездили в мозъка му като болестотворни микроби, които отравяха спомените му за магьосника, който бе негов идол. Възможно ли бе Дъмбълдор да е позволил тези неща да се случат? Нима бе като Дърсли, склонен да проявява небрежност и агресия, докато това не се отразяваше пряко върху него? Нима бе възможно да е обърнал гръб на сестра си, която е била скрита и затворена?

Хари се замисли за Годрик Холоу, за гробовете, които Дъмбълдор никога не бе споменавал. Замисли се за тайнствените предмети, оставени без обяснение в завещанието на Дъмбълдор и негодуванието му сякаш се промъкна от мрака. Защо Дъмбълдор не му бе казал? Защо не му беше обяснил? Изобщо, било ли го е грижа Дъмбълдор за Хари? Или Хари не беше нищо повече от инструмент, шлифован и наточен, но не и доверен, или надежден?...

Хари не можеше да си само да си лежи ей така, без нещо по-добро за компания от горчивите мисли. В отчаянието си, за да прави нещо за

разнообразие, той се измъкна от спалния чувал, взе пръчката си и се измъкна от стаята. На стълбищната площадка прошепна „ЛУМОС“ и се заизкачва по стълбите под светлината на пръчката.

На втората площадка беше стаята, в която той и Рон бяха спали последния път, когато бяха тук. Той погледна в нея. Вратата на гардероба стоеше отворена и завивките на леглата бяха отметнати. Хари си спомни за преобърнатия тролски крак долу. Някой бе претърсвал къщата след напускането на Ордена. Снейп? Или може би Мъндънгъс, който бе отгмъкнал доста вещи от къщата и преди и след смъртта на Сириус. Хари се загледа в портрета, в който понякога бе Финиъс Нигелус Блек, пра-пра-прадядото на Сириус, но той бе празен и на него имаше само парче мръсен параван. Финиъс Нигелус явно прекарваше нощта в директорския кабинет на „Хогуортс“.

Хари продължи да се изкачва по стълбите, докато стигна най-горната площадка, на която имаше само две врати. Тази пред него имаше табелка с името на Сириус. Хари никога преди не беше влизал в спалнята на кръстника си. Той отвори вратата, като държеше високо пръчката, за да разпръсне светлината възможно най-далеч. Стаята бе просторна и явно някога е била много красива. Имаше голямо легло, с издялана дървена лицева табла, висок прозорец, закрит от дълги кадифени завеси и полилей, плътно покрит с прах, с остатъци от свещи, все още стоящи в гнездата си и проточили се, плътни восьмични ивици. Фин слой прах покриваше портретите на стените и таблата на леглото. Паяжини се бяха проточили между полилея и тавана, а в големия дървен гардероб, когато Хари влезе в стаята, дочу цвърченето на обезпокоени мишки.

Тийнейджърът Сириус бе облепил стените с толкова много постери и картини, че можеше да се види съвсем малко от сребърно-сивата коприна на стените. Хари можеше само да предполага, че родителите на Сириус не бяха успели да премахнат Постоянно-залепащото заклинание, което ги държеше на стените, защото бе сигурен, че не биха оценили подобаващо интересите на по-големия си син към подобен тип декорация. Сириус явно бе отишъл доста далеч в усилието си да дразни родителите си. На стените имаше няколко големи знамена на Грифиндор, в избелели червени и златни цветове, сякаш само за да подчертаят различието му от останалите членове на това слидеринско семейство. Имаше много снимки на мъгълски мотоциклети, а също така и (Хари се възхити на куража на Сириус) няколко плаката на облечени в бикини мъгълски момичета. Хари можеше да каже, че са мъгълки, защото те си стояха съвсем неподвижни на плакатите, избледнелите усмивки и

блестящите очи бяха замръзнали на хартията. Това бе в ярък контраст с единствената магьосническа снимка, висяща на стената, на която стояха четирима ученици от Хогвортс, хванати за ръка и смеещи се към камерата.

С щастлива въздишка Хари разпозна баща си, рошавата му черна коса стърчеше на врата му, също като на Хари и също като Хари носеше очила. До него беше Сириус, небрежно красив, леко арогантното му лице изглеждаше много по-младо и щастливо, отколкото Хари някога го бе виждал приживе. От дясната страна на Сириус стоеше Петигрю, понисък с повече от глава, закръглен и с воднисти очи, порумениял от удоволствие, задето е бил включен в тази най-печена банда, на най-уважаваните бунтари – Джеймс и Сириус. Отляво на Джеймс беше Лупин, който дори тогава изглеждаше малко раздърпан, но който също имаше същата физиономия на изненадано задоволство, че е включен, или може би, тъй като Хари знаеше истината, просто му се искаше да види тези неща в снимката? Опита се да я свали от стената, все пак сега тя му принадлежеше, след като Сириус му бе завещал всичко, но тя не помръдна. Сириус се беше погрижил да не позволи на родителите си да предекорират стаята му.

Хари огледа пода наоколо. Небето навън все повече просвеляваше. Лъч светлина разкри парчета хартия, книги и малки предмети разхвърляни по килима. Явно стаята на Сириус също беше претърсвана, въпреки че, съдържанието й очевидно беше оценено главно, ако не и напълно, като безполезно. Явно някои от книгите бяха тръскани толкова силно, че част от страниците и кориците им си правеха компания в безпорядък с боклуците на пода.

Хари се наведе, вдигна няколко парчета хартия и ги зараглежда. Едното беше част от старо издание на „История на магията“ от Батилда Багшот, а друго беше част от упътване за използване на мотоциклет. Третият лист беше писан на ръка и смачкан. Хари го заглади с ръка:

Скъпи Лап,

Благодаря ти, благодаря ти за подаръка на Хари за рождения му ден. Оказа се най-любимият му. С една година по-голям и вече бръмчащ на детска метла, той изглеждаше толкова доволен от себе си. Изпращам ти и снимка, за да го видиш. Успя да се издигне само на около два фута над земята, но пък почти уби котката и потроши ужасната ваза, която Петуния ми изпрати за Коледа (не че се оплаквам). Разбира се, Джеймс сметна, че е много

смешно и твърди, че Хари ще стане страхотен играч на квидич, но все пак трябваше да махнем всички украшения и не сваляме очи от него, когато се развихри.

Направихме много кротко чаено парти за рождения му ден, бяхме дамо ние с Батилда, която винаги е толкова мила с нас и безумно обича Хари. Толкова съжалявам, че не можа да дойдеш, но Ордентъ е на първо място, пък и Хари не е толкова голям, че да разбере, че това е неговият рожден ден! Джеймс е малко изнервен, че е затворен тук, опитва се да го крие, но аз го виждам, пък и мантията невидимка е у Дъмбълдор, така че няма шанс да избяга за малко. Ако можеш да ни посетиш, това много ще го ободри. Опаш беше тук миналия уикенд. Изглеждаше подтиснат, но вероятно е заради семейство МакКинън. Плаках цяла вечер, когато чух новината.

Батилда се отбива почти всеки ден. Тя е очарователна стара дама, и винаги е пълна с най-невероятни истории за Дъмбълдор. Не съм сигурна, че той би останал доволен, ако научи! Не знам, на каква част от тях да вярвам, тъй като е крайно невероятно Дъмбълдор да...

Крайниците на Хари се вкочаниха. Той поседя на място, държейки чудотворното парче хартия в треперещите си пръсти, докато вътре в него една тиха експлозия разпрати едновременно радост и тъга по вените му. Хари се отпусна на леглото.

Прочете писмото отново, но не можа да извлече повече смисъл, отколкото при първото четене, затова се задоволи да се втрени в почерка. Тя беше изписвала буквата „г“ по същия начин като него. Той затърси в писмото всяка една от тях и всяка една беше като приятелско помахване, зърнато иззад воал. Писмото бе невероятно съкровище, доказателство, че Лили Потър беше живяла, наистина живяла, че нейната топла ръка някога се беше движила по този пергамент, нанасяйки с мастило тези букви, тези думи, думи за него, Хари, нейният син.

Хари нетърпеливо избърса влагата от очите си, и прочете отново писмото, като този път се концентрира върху смисъла. Беше като да се вслушаш в наполовина забравен глас.

Имали са котка... вероятно беше изчезнала също като родителите му в Годрикс Холоу... или пък беше избягала, когато вече не беше имало кой да я храни... Сириус му беше купил най-първата му метла... Родителите му бяха познавали Батилда Багшот... Дъмбълдор ли ги беше

запознал? Мантията невидимка все още е у Дъмбълдор... имаше нещо иронично в този факт...

Хари спря и се замисли над думата на майка си. Защо Дъмбълдор беше взел мантията невидимка на Джеймс? Хари смътно си спомни, че кръстикът му беше казал преди години: „Не ми трябва мантията, за да стана невидим“. Може би някой по-малко надарен член на Ордена беше имал нужда от помощта ѝ и Дъмбълдор му я беше дал? Хари продължи да чете:

„Опаш беше тук“ – Петигрю, предателят, беше изглеждал „подтиснат“, така ли? Дали е бил наясно, че вижда живи Джеймс и Лили за последен път?

И накрая, отново Батилда, която разказвала невероятни истории за Дъмбълдор. „Изглежда невероятно, че Дъмбълдор може да...“

Че Дъмбълдор може какво?... Имаше толкова много неща, които изглеждаха невероятни за Дъмбълдор: че веднъж бе получил най-ниската оценка по трансфигурация, например, или че бе приложил заклинание на магаре, почти като Абърфорт...

Хари се изправи и зараглежда пода: може би остатъкът от писмото беше някъде наоколо. Той сграбчваше хартиите, като се отнасяше с тях по същия начин, както и първия, който беше претърсвал стаята. Отваряше чекмеджетата, изхвърляше книгите, качи се на стол за да прекара ръка по тавана на гардероба, и се завря под леглото и креслото.

Най-накрая забеляза нещо, което приличаше на разкъсано парче хартия, лежащо под чекмеджетата. След като го извади, се оказа, че е по-голяма част от снимката, за която Лили говореше в писмото си. Чернокосото бебе хвърчеше и изхвърчаше от снимката върху малка метла, като се заливаше от смях, а два крака, които трябва да бяха на Джеймс, го преследваха. Хари пхна снимката в джоба си, заедно с писмото на Лили, и продължи да търси втората част.

След около още четвърт час обаче, беше принуден да заключи, че остатъкът от писмото на майка му беше изчезнал. Беше ли загубен през шестнайсетте години изминали от написването му, или беше отнесен от този, който беше претърсвал стаята? Хари прочете първата част отново, като този път търсеше следи, които да му подсказват, какво би направило втората страница толкова ценна? Неговата метла играчка едва ли представляваше интерес за Смъртожадните... Единственото потенциално интересно нещо, за което Хари можеше да се сети, беше информацията за Дъмбълдор. Изглежда невероятно, че Дъмбълдор може да... – какво?

– Хари? Хари? Хари!

– Тук съм! – извика той. – Какво има?

Чу се тропот от крака пред вратата и Хърмаяни влетя в стаята.

– Събудихме се и не знаехме къде си! – задъхано каза тя. След това се обърна и извика през рамо:

– Рон! Намерих го!

Ехото от раздразнения глас на Рон се дочу слабо няколко етажа по-долу.

– Хубаво! Да му кажеш от мен, че е идиот!

– Хари, моля те, недей просто така да изчезваш, ужасно ни уплаши! И защо изобщо си се качил тук? – Тя огледа разпердушинената стая. – Какво правеше?

– Погледни само какво намерих!

Той извади писмото на майка си. Хърмаяни го взе и го прочете, докато Хари я наблюдаваше. Когато стигна до края на страницата тя го погледна.

– О, Хари...

– А виж също и това.

Той и подаде фотографията и Хърмаяни се усмихна на летящото на метлата-игралка бебе.

– Търсех останалата част от писмото – каза Хари – но не е тук.

Хърмаяни се огледа наоколо.

– Ти ли направи цялата тази бъркотия, или вече беше така, когато дойде?

– Някой е претърсвал преди мен – отговори Хари.

– Така си и помислих. Всяка стая, в която погледнах на идване, беше разхвърляна. Какво мислиш са търсили?

– Информация за Ордена, ако е бил Снейп.

– Човек би помислил, че той вече има каквото му е нужно. Все пак, той беше член на Ордена, нали така?

– Ами тогава – каза Хари, тъй като имаше желание да обсъди теорията си – какво ще кажеш за информацията за Дъмбълдор? Тази, от втората страница на писмото например. Тази Батилда, която майка ми споменава в писмото, знаеш ли коя е тя?

– Коя?

– Батилда Багшот, авторът на...

– ... „История на магията“ – развълнувано допълни Хърмаяни. – Значи родителите ти са я познавали? Тя е била невероятна магьосница-историк.

– И все още е жива – каза Хари, – и живее в Годрикс Холоу. Мюриъл, лелята на Рон, говореше за нея на сватбата. Тя е познавала също и семейството на Дъмбълдор. Би било интересно да поговорим с нея, нали?

Имаше твърде много разбиране в усмивката, която му отправи Хърмаяни. Той взе писмото и снимката и ги пхна заедно в кесията на врата си, за да не се налага да я погледне.

– Разбирам, защо искаш да говориш с нея за майка ти и татко ти, а и за Дъмбълдор – каза Хърмаяни. – Но това не би ни помогнало много в търсенето на Хоркруксите, нали?

Хари не отговори и тя продължи:

– Хари, знам, че наистина искаш да идеш в Годрикс Холоу, но ме е страх. Плаши ме това колко лесно ни откриха смъртожадните вчера. Това само ме кара още повече да смятам, че трябва да избягваме мястото, на което са погребани родителите ти, защото съм сигурна, че те ще те очакват там!

– Не е така – каза Хари, като все още избягваше да я погледне – Мюриъл каза някои неща за Дъмбълдор на сватбата. Искам да знам истината...

И той разказа на Хърмаяни всичко, което Мюриъл му беше казала. Когато свърши, Хърмаяни каза:

– Разбира се, виждам защо се разстройваш Хари...

– Не съм разстроен – излъга той. – Искам само да знам дали е истина или...

– Хари, наистина ли мислиш, че можеш да научиш истината от злобна старица като Мюриъл, или пък от Рита Скийтър? Как можеш да им вярваш? Та ти познаваше Дъмбълдор!

– Мислех, че го познавам... – промърмори той.

– Много добре знаеш, колко точно истина имаше във всичко, което Рита написа за теб! Доуж е прав, как можеш да оставяш такива хора да очернят спомените ти за Дъмбълдор?

Той погледна встрани, като се опитваше да запази огорчението, което изпитваше. Ето че пак се случваше: да трябва да избира в какво да повярва. Той искаше истината. Защо всички толкова настояваха да му я спестят?

– Да отидем в кухнята? – предложи Хърмаяни след малко. – Да си намерим нещичко за закуска...

Той се съгласи неохотно, и я последва на стълбищната площадка, като мина покрай втората врата. На нея имаше дълбоко издраскани

знаци, под малък знак, който Хари преди това не беше забелязал в тъмното. Той слезе на първото стъпало, за да ги прочете. Това беше помпозен, малък знак, спретнато изписан на ръка. Беше нещо като нещата, които Пърси Уизли би сложил на вратата на спалнята си.

НЕ ВЛИЗАЙ БЕЗ ИЗРИЧНОТО ПОЗВОЛЕНИЕ НА
РЕГУЛУС АРКТУРУС БЛЕК

Хари бе обзет от вълнение, но в първия момент не можа да разбере защо. Той прочете табелката отново. Хърмаяни вече беше няколко стъпала пред него.

– Хърмаяни – каза той, и беше изненадан, че гласът му е толкова спокоен. – Ела тук.

– Какво има?

– Р. А. Б., мисля, че го открих!!

Чу се въздишка и Хърмаяни се втурна обратно по стълбите.

– В писмото на майка ти ли? Но аз не видях...

Хари поклати глава, и посочи към знака на Регулус. Тя го прочете и стисна ръката на Хари толкова силно, че той изпшкна.

– Братът на Сириус? – прошепна тя.

– Той е бил смъртожаден – каза Хари. – Сириус ми разказа за него, присъединил се е към тях още съвсем млад, а след това размислил и се опитал да напусне – и тогава те го убили.

– Пасва точно! – ахна Хърмаяни. – Ако е бил смъртожаден, е имал достъп до Волдеморт и ако се е разочаровал, може би е поискал да победи Волдеморт!

Тя пусна Хари, надвеси се над парапета и извика:

– Рон! РОН! Ела бързо тук!

Рон се появи задъхан, минута по-късно, пръчката му беше вече в ръката.

– Какво става? Ако са пак гигантски паяци, бих искал да закуся, преди да...

Той се смръщи към знака на вратата на Регулус, който Хърмаяни безмълвно му посочи.

– Какво? Това е бил братът на Сириус, нали? Регулус Арктурус... Регулус... Р. А. Б! Медальонът... нали не мислите, че...

– Хайде да проверим – каза Хари. После бутна вратата. Беше заключена. Хърмаяни насочи пръчката си към дръжката и каза:

– АЛОХОМОРА!

Чу се щракване и вратата се отвори. Те преминаха през прага заедно, като се озъртаха наоколо. Спалнята на Регулус бе малко по-малка от тази на Сириус, но и тя носеше белезите на бивше великолепие. Докато Сириус се беше стремил да изтъкне своята различност от останалите членове на семейството, Регулус се беше опитал да постигне обратното. Зеленото и сребърното на Слудерин бяха навсякъде, по драпериите на леглото, по стените и на прозорците. Гербът на Блек бе изрисуван над леглото, заедно с мотото: „TOUJOURS PUR“⁵. Под него имаше колекция от пожълтели изрезки от вестници, залепени така, че да направят колаж. Хърмаяни прекоси стаята и ги заразглежда.

– Всичките са за Волдемор – каза тя. – Регулус явно му е бил почитател, още преди да се присъедини към смъртожадните...

Малко облаче прах се вдигна от покривката на леглото, когато тя седна, за да прочете изрезките. Междувременно, Хари забеляза друга снимка: отбор по квидич от „Хогвортс“ се усмихваше и махаше от рамката. Той се приближи и видя змиите, извезани на гърдите им: Слудерин. Хари веднага разпозна Регулус, като момчето, което седеше в средата на първия ред. Имаше същата тъмна коса и леко високомерен поглед, като на брат си, въпреки че, беше по-малък, дребен и доста по-грознатав отколкото бе бил Сириус.

– Бил е търсач! – каза Хари.

– Какво? – разсеяно попита Хърмаяни. Тя все още беше задълбочена в изрезките за Волдемор. – Той седи в средата на първия ред, там където е търсачът...

– ... няма значение – промърмори Хари, като разбра, че никой не го слуша.

Рон се беше смъкнал на колене и лакти и търсеше под гардероба. Хари огледа стаята за възможни тайни места и се приближи към бюрото. И тук някой беше претърсвал преди тях. Съдържанието на чекмеджетата бе преобърнато наскоро, прах бе разпръснат, но вътре нямаше нищо ценно. Стари пера, стари календари, с които някой се бе отнесъл доста грубо, наскоро счупена бутилка мастило, чието съдържание се бе разляло по предметите в чекмеджето.

– Има и по-лесен начин – каза Хърмаяни, когато Хари изтри намастилените си пръсти в джинсите. Тя вдигна пръчката си и каза:

– АКЦИО МЕДАЛЪОН!

Нищо не се случи. Рон, който който ровеше из гънките на

5. „Винаги чист“ – фр.

избелелите завеси, се огледа разочарован.

– Това ли е? Значи не е тук?

– О, все още може да е тук, но да е скрит под контразаклинение! – каза Хърмаяни. – Сещаш се, заклинание, което да попречи да бъде призован по магически начин.

– Като заклинанието, което Волдемор беше поставил над каменния леген в пещерата – каза Хари, като си спомни как не успя да призове фалшивия медальон.

– А как тогава ще го намерим? – попита Рон.

– Ще претърсим на ръка – отговори Хърмаяни.

– Каква добра идея – отговори Рон, завъртя очи и продължи да прочува завесите.

Претърсиха всеки инч от стаята в следващия един час, но накрая се принудиха да приемат, че медальона не е в стаята.

Слънцето беше вече изгряло. Светлината ги заслепяваше, дори и през мръсните прозорци.

– Все пак може да е някъде в къщата – каза Хърмаяни с бодър глас, докато слизаха надолу.

Докато Хари и Рон изглеждаха обезкуражени, тя изглеждаше решително. – Независимо дали е успял да го унищожи или не, искал е да го запази скрит от Волдемор, нали? Спомнете си всички онези ужасни неща, от които се отървахме последния път, когато бяхме тук. Онзи часовник, който изстрелваше болтове по всеки, и онази стара мантия, която се опита да удуши Рон. Регулус може да ги е сложил, за да защитят медальона в скривалището му, въпреки че не го осъзнавахме...

Хари и Рон я погледнаха. Тя беше застинала с единия крак във въздуха, със застиналия поглед на някой, който току що е бил подложен на проклятието „Обливиате“. Дори очите и се бяха разфокусирали.

– ... тогава!... – завърши тя с шепот.

– Какво не е наред? – попита Рон.

– Медальонът беше там!!

– Какво?! – в един глас попитаха Рон и Хари.

– В шкафа в гостната. Никой не успя да го отвори. И ние... ние...

Хари се почувства, сякаш тухла се спусна от гърдите към стомаха му. Спомни си. Дори поддържа нещото, когато си го подаваха, и всеки се опитваше да го отвори. След това беше метнат в торбата с боклуци, заедно с музикалната кутия, която приспиваше всички и кутията за емфие с брадавичеста пудра...

– Крийчър отново отмъкна доста неща от нас! – каза Хари. Това

беше единственият им шанс, единствената слаба надежда, която им оставаше и той щеше да се вкопчи в нея, до последния възможен момент. – Той има цял склад с неща в шкафа в кухнята! Хайде!!

Той хукна надолу по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, а Рон и Хърмаяни тичаха след него. Вдигнаха такъв шум, че събу-диха портрета на майката на Сириус, докато минаваха през предверието.

– Боклуци! Мътнородни! Отрепки! – разпищя се тя, когато те се втурнаха в кухнята и затръшнаха вратата зад себе си.

Хари претича през стаята, плъзна се по пода, спря пред шкафа на Крийчър и дръпна вратата. Там беше гнездото от мръсни, стари одеяла, в които домашният дух някога спеше, но те вече не бяха обсипани с дрънкулките, които Крийчър беше откраднал. Единственото останало нещо беше старо издание на „Природата на благородничеството: Генеалогия на магьосниците“. Отказвайки да повярва на очите си, Хари вдигна одеялата и ги разтръска. Изпадна мъртва мишка, която се разпадна, докато се търкаляше по пода. Рон изохка и се тръшна на кухненския стол. Хърмаяни затвори очи.

– Все още не сме свършили – каза Хари, надигна глас и извика: – Крийчър!

Чу се силно пукване и домашният дух, който Хари толкова неохотно беше наследил от Сириус, се появи от нищото пред студеното и празно огнище. Дребничък, с височина половин човешки ръст, бледата му кожа се стелеше на гънки, бяла коса никнеше от прилепоподобните му уши. Все още носеше мръсната калъфка, в която беше и първия път, когато се срещна с Хари, и презрителния поглед с който се поклони на Хари, показва че становището му по отношение смяната на господаря му, е претърпяло не по-голяма промяна от облеклото му.

– Господарю – изкроя Крийчър, с жабешкия си глас, и се поклони ниско, като същевременно си мърмореше – „пак е в къщата на господарката с кръвния предател Уизли и мътнород...“

– Забранявам ти да наричаш когото и да е „кръвен предател“ или „мътнород“! – изръмжа Хари. Той би смятал Крийчър, с неговия зурлоподобен нос и кървясали очи, за определно отблъскващ, дори и да не беше предал Сириус на Волдемор.

– Имам въпрос към теб! – каза Хари, а сърцето му биеше доста бързо, докато гледаше надолу към духчето – и ти заповядвам да ми кажеш истината. Ясно ли е?

– Да, господарю... – отговори Крийчър и отново се поклони ниско. Хари видя, че устните му мърдат беззвучно, без съмнение оформяйки

обидите, които сега му беше забранено да изрече.

– Преди две години – започна Хари, а сърцето му вече блъскаше в ребрата – имаше голям златен медальон в гостната на горния етаж. Ние го изхвърлихме. Открадна ли го обратно?

За момент настъпи тишина, и Крийчър се изправи за да погледне Хари право в лицето. След това каза:

– Да.

– Къде е сега? – попита Хари тържествуващо, а Рон и Хърмаяни ликуваха.

Крийчър затвори очи, като че не можеше да понесе техните реакции на следващите му думи.

– Изчезна...

– Изчезна? – повтори Хари, а радостта се изпари. – Какво искаш да кажеш с това „изчезна“?

Духчето затрепери и започна да се олюлява.

– Крийчър! – свирепо каза Хари – заповядвам ти...

– Мъндънгъс Флечър! – изкряка духчето, с все още плътно затворени очи. – Мъндънгъс Флечър открадна всичко. Картините на мис Бела и мис Сиси, ръкавиците на господарката, орденът на Мерлин първа степен, чашата със семейния герб и... и...

Крийчър се задави. Хлътналите му гърди се повдигаха и спускаха учестено, след това очите му се отвориха и той завърши със смразяващ кръвта крясък:

– ... и медальонът, медальонът на господаря Регулус. Крийчър се провали, Крийчър не изпълни заповедите!

Хари реагира инстинктивно. В момента, в който Крийчър се хвърли към ръжена, стоящ до решетката на огнището, Хари скочи към него и го повали. Писъкът на Хърмаяни се смеси с този на Крийчър, но Хари ги надвика и двамата:

– Крийчър, заповядвам ти да стоиш мирно!

Той усети как духчето замръзна и го пусна. Крийчър остана да лежи застинал на студения каменен под, а сълзите бликаха от хлътналите му очи.

– Хари, остави го да стане – прошепна Хърмаяни.

– Да бе, та да се цапардоса с ръжена ли? – изсумтя Хари и коленичи до духчето. – Няма да стане. Така... Крийчър, искам истината. От къде знаеш, че Мъндънгъс Флечър е откраднал медальона?

– Крийчър го видя! – изпъшка духчето, докато сълзите преливаха от носа в устата му, пълна с посивели зъби. – Крийчър го видя да излиза

от шкафа на Крийчър, с ръце, пълни със съкровищата на Крийчър. Крийчър каза на гадния крадец да спре, но Мъндънгъс Флечър се изсмя и из-избяга...

– Ти каза, че медальонът е на господаря Регулус. – каза Хари. – Защо? От къде се е появил? Какво общо е имал Регулус с него? Крийчър, седни и ми разкажи всичко, което знаеш за медальона, и какво общо е имал Регулус с него!

Духчето седна, сви се на топка, с глава между коленете и започна да се клати напред-назад. Когато заговори, гласът му беше глух, но се долавяше ясно в тишината на кухнята.

– Господарят Сириус избяга, щастливо бягство, защото той беше лошо момче и разби сърцето на господарката с разюзданото си поведение. Но господарят Регулус беше възпитан добре. Знаеше какво дължи на името Блек и на честта на чистата си кръв. Години наред говореше за Тъмния Лорд, който щеше да изкара магьосниците на светло, за да управляват мъгълите... и когато стана на шестнадесет, господарят Регулус се присъедини към Тъмния Лорд. Толкова горд, толкова горд, толкова щастлив да служи... И един ден, година след като се присъедини, господарят Регулус дойде в кухнята да види Крийчър. Господарят Регулус винаги е харесвал Крийчър. И Господарят Регулус каза... той каза...

Старото духче се забърза.

– ... той каза, че Тъмният Лорд има нужда от домашно духче.

– Волдемор е имал нужда от духче?! – повтори Хари, и погледна Рон и Хърмаяни, които изглеждаха също толкова учудени.

– О, да – промърмори Крийчър. – И господарят Регулус бе предложил Крийчър. Било голяма чест, каза господарят Регулус, чест за него и за Крийчър, който трябваше да направи каквото заповяда Тъмния Лорд... и после да се в... върне у дома.

Крийчър се заклати още по-бързо, вече хлипаше.

– И Крийчър отиде при Тъмния Лорд. Тъмният Лорд не каза на Крийчър какво ще правят, а заведе Крийчър в пещера край морето. В пещерата имаше зала, а в зала имаше голямо, черно езеро...

Косата на врата на Хари настръхна. Крякащият глас на Крийчър достигаше до него като през дълбока вода. Той знаеше какво се е случило толкова ясно, все едно е бил там.

– Имаше лодка...

Разбира се, че е имало лодка. Хари помнеше тази лодка, призрачно зелена и малка, омагьосана така, че да пренесе един магьосник и неговата жертва до острова в центъра на езерото. Значи, ето как Волдемор

беше проверил защитите около Хоркрукса, като беше взел назаем налично същество, домашен дух...

– На острова имаше и л... леген пълен с отвара. Тъмният Л... Лорд накара Крийчър да я изпие...

Духчето се разтърси от глава до пети.

– Крийчър пи, и докато пиеше видя ужасни неща... Вътрешностите на Крийчър горяха... Крийчър молеше господаря Регулус да го спаси, молеше се за господарката Блек, но Тъмният Лорд само се изсмя... Той накара Крийчър да изпие цялата отвара... После пусна медальон в празния леген... и го напълни с още отвара. И Тъмният Лорд отплува, като остави Крийчър на острова...

Хари виждаше как се е случило. Виждаше бялото, змиеподобно лице на Волдеморт да изчезва в мрака, червените очи се взираха безмилостно в треперещото духче, чиято смърт щеше да настъпи всеки момент, ако се подадеше на жаждата, която отровната отвара предизвикваше в жертвите... Но тук въображението му се изчерпваше, защото не можеше да разбере как Крийчър се беше спасил...

– Крийчър искаше вода, той допълзя до брега на острова и пи от тъмната вода... и ръце, мъртви ръце се появиха от водата и завлякоха Крийчър под повърхността...

– Как успя да избягаш? – попита Хари, и не се изненада, като чу, че шепне.

Крийчър вдигна грозната си глава и погледна Хари с големите си, кървясали очи.

– Господарят Регулус каза на Крийчър да се върне обратно! – каза той.

– Да, знам – но как избяга от инферите?

Крийчър явно не го разбираше.

– Господарят Регулус каза на Крийчър, да се върне обратно – повтори той.

– Знам, но...

– Ами то е ясно бе, Хари – каза Рон. – Магипортирал се е!

– Но... той не би могъл да се магипортира в и извън пещерата – каза Хари. – иначе Дъмбълдор...

– Магията на духчетата, не е като тази на магьосниците, нали така? – каза Рон. – Искам да кажа, че те могат да се магипортират във и извън „Хогвортс“, а ние не можем.

Настъпи мълчание, докато Хари мислеше над казаното. Как е могъл Волдеморт да направи такава грешка? Но докато мислеше над това,

Хърмаяни проговори с леден глас:

– Явно Волдемор е сметнал, че магията на духчетата е доста под неговото ниво... Дори не би му и хрумнало, че те могат да правят магия, която той не умее.

– Най-висшата повеля на духчетата е подчинението на господаря им – монотонно каза Крийчър. – На Крийчър му беше казано, да се прибере у дома, така че Крийчър се прибра...

– Ами тогава значи си изпълнил това, което ти е било наредено, нали? – каза меко Хърмаяни. – Изобщо не си нарушил заповедите.

Крийчър поклати глава, все още олюлявайки се.

– А какво стана, когато се прибра? – попита Хари. – Какво каза Регулус, когато му каза, какво се е случило?

– Господарят Регулус беше много разтревожен, много разтревожен – изкроя Крийчър.

– Господарят Регулус каза на Крийчър да остане скрит и да не напуска къщата. А след това... беше малко по-късно... Господарят Регулус дойде да види Крийчър в неговия шкаф една нощ, и Господарят Регулус беше странен, не както обикновено, нещо го тревожеше, би казал Крийчър... и той помоли Крийчър да го заведе до пещерата, пещерата, в която Крийчър беше отишъл с Тъмния Лорд...

И така, те бяха отишли. Хари можеше да си ги представи съвсем ясно, уплашеното, старо духче, и слабият, тъмен търсач, който трябва да е приличал на Сириус... Крийчър е знаел как да отвори запечатания вход към подземната пещера, знаел е как да извика малката лодка. Този път неговият любим Регулус е пътувал с него към острова и неговия леген с отрова...

– И те накара да пиеш от отровата? – с отвращение попита Хари.

Но Крийчър поклати глава и захлипа. Хърмаяни притисна устата си с ръце: Явно беше разбрала нещо.

– Го... господарят Регулус извади от джоба си медальон като този на Тъмния Лорд – каза Крийчър, а сълзите се стичаха от двете страни на зурлоподобния му нос. – И той каза на Крийчър да го вземе, и когато легенът се изпразни да смени медальоните...

Хлиповете на Крийчър се превърнаха в мощен рев. Хари трябваше да се съсредоточи, за да го разбира.

– И той нареди... Крийчър да си тръгне... без него. И той каза на Крийчър... да се прибере у дома... и никога да не казва на господарката... какво е направил... а вместо това да унищожи... първият медальон. И той изпи... цялата отвара... и Крийчър смени медальоните... и

гледаше... как господарят Регулус... беше завлечен под водата... и...

– О, Крийчър! – изхлипа Хърмаяни, която вече плачеше. Тя се свлече на колене до духчето и се опита да го прегърне. Той веднага скочи на крака, като се сви далеч от нея, очевидно отвратен.

– Мътнородната докосна Крийчър, той няма да го позволи, какво би казала господарката?

– Казах ти да не я наричаш „мътнород“! – излая Хари, но духчето вече се самонаказваше. Свлече се на земята и си удари челото в пода.

– Спри го! Спри го! – изплака Хърмаяни. – О, не виждаш ли, колко е отвратителен начинът, по който трябва да се подчиняват.

– Крийчър спри, спри! – извика Хари.

Духчето лежеше на пода, като се тресеше и трепереше, зелена слуз се събираше около носа му, драсотина вече се зачервяваше на челото му, там където се беше ударил, очите му се бяха подули и кървясали и целите бяха в сълзи. Хари никога не беше виждал толкова жалка картинка.

– И ти донесе медальона у дома – каза той неумоливо, тъй като беше решен да разбере цялата история. – И се опита да го унищожиш?

– Нищо от това, което Крийчър направи, не остави и най-малката следа върху му – изстена духчето. – Крийчър опита всичко, всичко, което знаеше, но нищо, нищо не свърши работа... Имаше толкова много мощни заклинания върху капачето, Крийчър беше сигурен, че за да го унищожи, трябва да го отвори, но не можа да го отвори... Крийчър се самонаказваше, после опита отново, и се самонаказваше, и опитваше отново. Крийчър не успя да се подчини на заповедта, Крийчър не можа да унищожи медальона! А господарката щеше да се побърка от скръб, защото господарят Регулус изчезна, а Крийчър не можеше да и каже какво е станало, не, защото господарят Регулус му беше з... забранил да казва на някого от с... семейството какво се е случило в пещерата...

– Крийчър започна да хлипа толкова силно, че вече не се чуваха разбираеми думи. Сълзи се стичаха по бузите на Хърмаяни, докато наблюдаваше Крийчър, но тя не посмя да го докосне отново. Дори Рон, който не беше фен на Крийчър, изглеждаше притеснен. Хари седна на пети, и поклати глава, за да я проясни.

– Не те разбирам, Крийчър – каза той накрая. – Волдемор се е опитал да те убие, Регулус е умрял, за да се опита да спре Волдемор, а ти все пак беше щастлив, че предаде Сириус на Волдемор? Беше щастлив, че си отишъл при Нарциса и Белатрикс, и че си предал информация на Волдемор чрез тях...

– Хари, Крийчър не мисли по този начин – каза Хърмаяни, и избърса очите си с ръка. – Той е роб. Домашните духчета са свикнали на лошо, дори брутално отношение. Това, което Волдемор е направил на Крийчър, не е било по-различно от нормалното отношение към него. Какво означават магьосническите войни за духче като Крийчър? Той е лоялен към хора, които са добри с него, и госпожа Блек явно е била, а и Регулус със сигурност е бил, така че на тях е служил с желание и е повтарял техните убеждения. Знам какво ще кажеш – продължи тя, когато Хари се опита да запротестира, – че Регулус си е променил възгледите... да, но явно е пропуснал да обясни това на Крийчър, нали така? И мисля, че знам защо. Крийчър и семейството на Регулус са били в безопасност, само докато са се придържали към линията на чистокръвните. Регулус се е опитвал да ги предпази.

– Но Сириус...

– Сириус се държеше отвратително с Крийчър, Хари и не ме гледай така, знаеш, че е самата истина. Крийчър е бил сам от толкова дълго, че когато Сириус дойде да живее тук, вероятно е жадувал за мъничко привързаност. Сигурна съм, че „мис Сиси“ и „мис Бела“ са били безкрайно любезни с него, когато се е появил и той им е направил услуга, като им е казал всичко, което са искали да знаят. Винаги съм казвала, че магьосниците ще си платят накрая за това, как се отнасят с домашните си духчета. Е, Волдемор си е платил... а също и... Сириус.

Хари не намери отговор. Докато гледеше как Крийчър хлипа на пода, си спомни какво му беше казал Дъмбълдор, няколко часа след смъртта на Сириус: „Не мисля, че Сириус някога е поглеждал на Крийчър, като на същество с чувства, толкова достойно, колкото хората...“

– Крийчър, – каза Хари след малко – кагато се почувстваш по-добре, моля те, седни.

Още няколко минути Крийчър хълца в тишина. След това седна, търкайки очи с юмручета, като малко дете.

– Крийчър, ще те помоля да направиш нещо! – каза Хари. Хвърли поглед към Хърмаяни за помощ. Искеше да поднесе заповедта си меко, но в същото време не можеше да се преструва, че няма да е заповед. Промяната на тона му, обаче, явно спечели одобрението ѝ. Тя му се усмихна насърчително.

– Крийчър, моля те, искам да идеш и да намериш Мъндънгъс Флечър. Трябва да открием къде е медальонът – къде е медальонът на господаря Регулус. Много е важно. Искаме да довършим работата, която господарят Регулус е започнал – искам да сме... ъъ... сигурни, че той

не е умрял напразно.

Крийчър отпусна юмручетата си и погледна Хари.

– Да открия Мъндънгъс Флечър?!... – изкряка той.

– И да го доведеш тук, на площад „Гримолд“ 12 – допълни Хари. – Мислиш ли, че можеш да направиш това за нас?

Когато Крийчър кимна и се изправи на крака, Хари почувства внезапно вдъхновение. Той извади портмонето на Хагрид и взе фалшивия Хоркрукс, медальонът, в който Регулус беше скрил бележката за Волдемор.

– Крийчър, аз... ъ-ъ-ъ... искам да ти поверя това!... – каза той, и притисна медальона в ръката на духчето. – Това е било на господаря Регулус и съм сигурен, че той щеше да иска ТИ да го вземеш, като малка благодарност, за това, което си направил...

– Ти го разби, братче! – каза Рон, след като духчето хвърли един поглед на медальона, изпусна въздишка на дълбока изненада и се строполи отново на земята.

Отне им почти половин час да успокоят Крийчър, който беше толкова потресен, че е получил наследствено бижу на семейство Блек, че не можеше да си стои на краката. Когато накрая успя да направи няколко крачки, всички го придружиха до шкафа, погледаха го как внимателно зави медальона в мръсните си одеяла и го увериха, че ще го пазят много внимателно, докато него го няма. След това той се поклони на Рон и Хари и дори направи смешно малко поклонче по посока на Хърмаяни, който можеше да се приеме като опит за уважителен поздрав, преди да се магипортира с обичайното силно „пук“...

Глава единадесета ПОДКУПЪТ

Щом Крийчър можеше да избяга от езеро, пълно с инфери, Хари беше убеден, че залавянето на Мъндънгъс ще му отнеме най-много няколко часа и затова кръстосваше къщата цялата сутрин и следобед в добро настроение. Крийчър обаче не се върна сутринта, нито пък следобед. До вечерта Хари вече се чувстваше обезкуражен и изнервен и дори много твърдят хляб за вечеря, върху който Хърмаяни опитваше поредица от трансфигурации, не успя да го развесели.

Крийчър не се прибра и на следващия ден, нито на по-следващия. Вместо това на площад „Гримолд“ 12 се появиха двама мъже в мантии и останаха там до нощта, като се взираха към къщата, която не можеха да забележат.

– Със сигурност са смъртожадни – каза Рон, докато той, Хари и Хърмаяни надничаха през прозорците в дневната. – Мислите ли, че знаят, че сме тук?

– Не, – отговори Хърмаяни, въпреки че изглеждаше уплашена – иначе щяха да ни пратят Снейп, нали така?

– Как смятате, дали докато е бил тук, Муди му е приложил заклинание за заключване на езика?

– Да, – отговори Хърмаяни. – Иначе щеше да разкаже на тези двамата, как да влязат тук. Сега просто наблюдават дали ще се появим. Все пак са наясно, че къщата е на Хари.

– А от къде...? – започна Хари.

– Завещанията на магьосниците се преглеждат от Министерството, забрави ли? Те знаят, че Сириус ти е оставил къщата.

Присъствието на Смъртожадните засили злокобното настроение в къщата. Не бяха чули и дума от някой извън площад „Гримолд“ 12 от момента, в който господин Уизли изпрати Патронуса си и напрежението започваше да си казва думата. Неспокоен и раздразнителен, Рон придоби дразнещия навик да си играе със Загасителя в джоба си. Това особено много вбесяваше Хърмаяни, която, в очакване на Крийчър, изучаваеше „Разказите на поета Бийдъл“ и не одобряваше начина, по който светлините светкаха и гаснеха.

– Ще престанеш ли!! – развика се тя на третата вечер от отсъствието на Крийчър, когато светлините в гостната отново изгаснаха.

– Извинявай! Извинявай! – каза Рон, натисна Загасителя и възстанови светлината. – Не знам защо го правя.

– Я си намери нещо полезно, с което да се занимаваш!

– Като какво например, да чета детски приказки ли?

– Дъмбълдор ми остави книгата, Рон...

– ... а на мен ми остави Загасителя, може би за да го използвам!

Тъй като не издържаше на заяждането им, Хари се измъкна незабелязан от стаята. Тръгна надолу към кухнята, която посещаваше постоянно, тъй като беше сигурен, че е най-вероятно Крийчър да се появи там. По средата на стълбите, в предверието, той дочу тропот пред входната врата, после металически шумове и свалянето на веригата.

Всеки нерв в тялото му се опъна. Той извади пръчката си, промъкна се в сенките до главите на домашните духчета, и зачака. Вратата се отвори. Той зърна осветения площад отвън, а фигура загърната в мантия влезе в залата и затвори вратата зад себе си. Натрапникът пристъпи напред и гласът на Мууди попита: „Сивиръс Снейп?“. След това от пода се надигна фигура от прах и го нападна, като протегна мъртвата си ръка.

– Не аз те убих, Албус – каза тих глас.

Заклинанието се развали. Фигурата от прах се разсипа по пода, и вече беше невъзможно да се види новодошлия от тъмния сив облак, който остана след нея. Хари насочи пръчката си към центъра на облака.

– Не мърдай!

Обаче беше забравил портрета на госпожа Блек. При неговия вик завесата, която я скриваше се отвори и тя започна да крещи:

– Мътнородни боклуци, разрушавате къщата ми...

Рон и Хърмаяни се появиха на бегом по стълбите зад Хари, насочили пръчки като него, а непознатият стоеше с вдигнати ръце в предверието.

– Успокойте се, аз съм, Ремус!

– О, слава Богу! – слабо каза Хърмаяни и насочи пръчката си към госпожа Блек. С трясък завесата се спусна и настана тишина. Рон също свали пръчката си, но Хари не го направи.

– Покажи се! – извика той в отговор.

Лупин излезе на светло, ръцете му все още бяха вдигнати.

– Аз съм Ремус Джон Лупин, върколак, известен още и като Лун, един от четиримата създатели на Хитроумната карта, женен съм за Нимфадора, позната още като Тонкс и аз те научих как да създаваш Патронус, Хари, който при теб е във формата на елен.

– А, добре – каза Хари и свали пръчката си – но трябваше да

проверя, нали така?

– Говорейки като твой бивш учител по Защита от тъмните изкуства, не мога да не се съглася, че трябваше да провериш. Рон, Хърмаяни, не трябва толкова бързо да сваляте гарда.

Те се затичаха по стълбите към него. Той беше загърнат в плътно, черно пътническо наметало и изглеждаше изтощен, но доволен да ги види.

– Никакви признаци от Сивиръс, значи? – попита той.

– Никакви – отговори Хари. – Какво става? Всички ли са добре?

– Да – отгори Лупин – но всички сме под наблюдение. Има двама смъртожадни на площада отпред...

– Да, знаем...

– Трябваше да се магипортирам много точно върху най-горното стъпало пред предната врата, за да съм сигурен, че няма да ме видят. Те не знаят, че сте тук, сигурен съм, иначе щяха да изпратят още хора. Претърсват всяко място, което има някаква връзка с теб, Хари. Да идем долу, имам много да ви разказвам, а и искам да разбера какво е станало след като напуснахте „Хралупата“.

Спуснаха се до кухнята, където Хърмаяни насочи пръчката си към решетката. Огънят се разгоря незабавно и придаде илюзия за уют на студените каменни стени и се отрази от дългата дървена маса. Лупин извади няколко бирени шейка от пътното си наметало и седна.

– Бях там преди три дни и трябваше да се отърва от смъртожадните, които ме следяха – каза Лупин. – Вие направо тук ли дойдохте след сватбата?

– Не – каза Хари. – Дойдохме едва след като налетяхме на двама смъртожадни в едно кафене на улица „Тотъм корт роуд“.

Лупин разля повечето бира по себе си.

– Какво?!

Те му разказаха какво се беше случило. Когато приключиха, Лупин изглеждаше втрещен.

– Но как са ви открили толкова бързо? Не е възможно да проследиш някой, който се магипортира, освен ако не си се хванал за него, в момента в който изчезва.

– А и не изглежда много вероятно просто да са се шляли по „Тотъм корт роуд“, нали? – попита Хари.

– Чудехме се, – каза Хърмаяни предпазливо – дали е възможно Хари все още да има „следа“ по себе си?

– Невъзможно е – каза Лупин. Рон изглеждаше самодоволно, а

Хари изглеждаше много облекчен. – Освен всичко друго, със сигурност щяха да са наясно, че Хари е тук, ако „следа“-та все още беше на него, нали? Обаче не виждам, как може да са ви открили на „Тотнъм корт роуд“, това е притеснително, наистина притеснително.

Той изглеждаше обезпокоен, но що се отнасяше до Хари, този проблем можеше да почака.

– Кажи ни, какво стана след като тръгнахме и дума не сме чули, след като господин Уизли ни каза, че семейството е в безопасност.

– Ами, Кингсли ни спаси – каза Лупин. – Благодарение на предупреждението му, повечето гости успяха да се магипортират, преди да дойдат другите.

– Министерски хора ли бяха, или смъртожадни? – прекъсна го Хърмаяни.

– И едните и другите, но както стоят нещата по настоящем, са едно и също – каза Лупин. – Бяха цяла дузина, но не бяха наясно, че си там, Хари. Артър дочул слух, че са се опитали да изтръгнат с мъчения местонахождението ти от Скримджър, преди да го убият. Ако е истина, излиза, че не те е предал.

Хари погледна към Рон и Хърмаяни. Техните изражения отразяваха комбинацията от изненада и благодарност, която той изпитваше. Никога не бе харесвал Скримджър особено, но ако това, което казваше Лупин, бе вярно, последното нещо, което този човек беше направил, бе да защити Хари.

– Смъртожадните претърсиха „Хралупата“ от горе до долу – продължи Лупин. – Откриха таласъма, но не посмяха да се доближат до него, разпитваха тези от нас, които бяха останали с часове. Искане да получат информация за теб, Хари, но, разбира се, никой освен Орденът не знаеше, че си бил там. В същото време, докато съсипваха сватбата, други смъртожадни са нападали всяка къща в страната, свързана с Ордена. Няма смъртни случаи – добави бързо той, като превари въпроса – но са били доста груби. Изгорили са къщата на Дедалус Дийгъл, но както знаете, той не беше там и са използвали „Круциатус“ върху семейството на Тонкс. Пак за да се опитат да разберат, къде си отишъл, след като ги посети. Те са добре – разтърсени са очевидно, но иначе са добре.

– Смъртожадните са преминали през всичките защитни заклинания?! – попита Хари, като си спомни колко ефективно се бяха задействали тези заклинания през нощта, когато нахълта в градината на родителите на Тонкс.

– Това, което трябва да осъзнаеш, Хари, е, че сега смъртожадните

имат на своя страна пълната мощ на Министерството – каза Лупин. – Сега имат властта да прилагат жестоки заклинания, без опасност от разкриване или арест. Успяха да пробият всяко защитно заклинание, което бяхме издигнали срещу тях и след като проникнаха бяха пределно ясни относно целта на посещението си.

– А правят ли си труда, да дадат обяснение, защо преследват Хари? – попита пресипнало Хърмаяни.

– Амиии... – каза Лупин. Поколеба се, после извади смачкан брой на „Пророчески вести“

– Ето, – каза той и го плъзна през масата към Хари – рано или късно щяхте да разберете. Това е техния претекст да те преследват.

Хари заглади хартията. Голяма негова снимка запълваше първа страница. После прочете заглавието над нея:

ТЪРСИ СЕ ЗА РАЗПИТ ВЪВ ВРЪЗКА СЪС СМЪРТТА НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР

Рон и Хърмаяни нададоха гневни викове, но Хари не каза нищо. Той отмести вестника, не искаше да чете повече. Знаеше какво се казва в статията. Никой, освен тези, които бяха на върха на кулата, в нощта, когато Дъмбълдор умря, не знаеха кой всъщност го беше убил, а пък Рита Скитър вече беше разказала на магьосническия свят, че Хари е бил видян да бяга от мястото, секунди, след като Дъмбълдор беше паднал.

– Съжالياвам Хари – каза Лупин.

– Значи смъртожадните са превзели и „Пророчески вести“? – вбесено попита Хърмаяни.

Лупин кимна.

– Но хората със сигурност разбират какво става?

– Превратът беше гладък и напълно безшумен... – отговори и Лупин. – Официалната версия за убийството на Скримджър е, че е подал оставка. Заменен е от Пиус Тикнийс, който обаче е под проклятието Империиус.

– Защо Волдемор не обяви себе си за Министър на магията? – попита Лупин.

Лупин се засмя.

– Но на него това не му трябва, Рон. В действителност Министърът е той, но защо му е да седи зад бюро в Министерството? Неговата кула, Тикнийс, се грижи за ежедневните неща, като оставя на Волдемор времето, нужно му, да се разпростре извън Министерството.

Естествено, много хора се досещат какво става. В политиката на Министерството настъпи такава драстична промяна в последните няколко дни, и мнозина шепнат, че Волдемор е зад нея. В това обаче е проблемът: шепнат. Не се доверяват един на друг, тъй като не знаят на кого да вярват. Страхуват се да говорят открито, тъй като ако са прави, семействата им ще бъдат преследвани. Да-а, Волдемор играе много умна игра. Като се появи открито предизвика бунт; а като остана маскиран и скрит, предизвика объркване, несигурност и страх.

– И тази драматична промяна в политиката – попита Хари – изисква Магическият свят да бъде насъскан срещу мен, а не срещу Волдемор, така ли?

– Това със сигурност е част от плана, – отговори Лупин – а това е един страхотен план. Сега, след като Дъмбълдор е мъртъв, ти, „Момчето-което-оживя“, със сигурност щеше да се превърнеш в символ и обединител на съпротивата срещу Волдемор. Но, като изказва съмнение, че имаш пръст в смъртта на стареца, Волдемор не само обяви цена за главата ти, но пося страх и съмнение в много от тези, които те защитаваха. Междувременно Министерството погна мъгълородните. Лупин посочи „Пророчески вестии“:

– Погледнете страница втора.

Хърмаяни разгърна вестника, със същото отвратено изражение, което имаше когато и попадна на „Тайните на Тъмните изкуства“.

Регистър на мъгълородните! – зачете тя на глас. – *Министерството на Магията предприема инспекция на така наречените „мъгълородни“, в усилието си да разбере по-добре как им се е отдало да се сдобият с магическите тайни. Скорошните изследвания, предприети от Отдела по Мистерии разкри, че магията може да се предава от човек на човек, само когато става въпрос за възпроизводството на чистокръвни магьосници. Там където няма доказана магьосническа кръв, вероятно става дума за насилствено придобиване или кражба на магьоснически познания от страна на съответния мъгъл.*

Министерството е решено да прекрати подобна узурпация на магическата сила, и затова отправя покана към всеки тъй наречен „мъгълороден“, да дойде на интервю при новоназначената Комисия за Регистрация на мъгълородните.

– Хората няма да допуснат това да се случи! – каза Рон.

– То вече се случва, Рон – отговори Лупин. – Мъгълородните ги събират, дори в този момент.

– Но как точно се предполага, че „крадат“ магия? – попита Рон – Всичко опира до ума, ако можеше да се краде магия, не би имало безмошни!

– Да бе, знам... – каза Лупин. – Въпреки това, ако не успееш да докажеш, че имаш поне един роднина магьосник, се смята, че си придобил силите си незаконно, и трябва да си понесеш наказанието.

Рон хвърли поглед към Хърмаяни и каза:

– Ами ако чистокръвните, или полукръвните се закълнат, че мъгълородният е част от семейството им? Ще кажа на всички, че Хърмаяни ми е братовчедка...

Хърмаяни стисна ръката на Рон.

– Благодаря ти Рон, но не мога да...

– Няма да имаш избор! – отговори припряно Рон и стисна ръката и в отговор. – Ще ти разкажа всичко за семейството и ще можеш да отговориш на въпросите, които ще ти зададат.

– Рон, тъй като си беглец, заедно с Хари Потър, най-търсената личност в страната, не мисля, че това наистина е от значение. Ако се връщах в училище, щеше да е различно. Какво смята Волдемор за „Хогуортс“? – попита тя Лупин.

– Обучението е задължително, за всеки млад магьосник или магьосница – отговори и той. – Това стана известно вчера. Това е нещо ново, тъй като до сега не беше задължително. Естествено, почти всеки магьосник или магьосница в Британия е учил в „Хогуортс“, но родителите имаха право да обучават децата си и в къщи, или да ги пращат на обучение зад граница, ако така предпочитаха. Сега Волдемор ще може да държи под око цялото магическо население още от най-ранна възраст. А и това е още един начин да се отърве от мъгълородните, защото учениците трябва да получат „Кръвен статут“, ще рече, че са доказали пред Министерството, че са от магьосническо потекло, преди да им се позволи да се запишат.

Хари се почувства зле. В този момент много единадесет годишни деца залягаха над купчините новозакупени учебници, без да са наясно, че никога няма да видят „Хогуортс“, а може би и семействата си.

– Това е... това е... измърмори той, неспособен да намери думи, които да опишат ужаса, който обзе мислите му, а Лупин тихо допълни:

– Знаем...

После Лупин се поколеба.

– Ще разбера, ако не можеш да потвърдиш това, Хари, но Орденът остана с впечатлението, че Дъмбълдор ти е възложил някаква мисия.

– Да, така е – отговори Хари, – и Рон и Хърмаяни са част от нея, ще дойдат с мен.

– Ще ми довериш ли, каква е мисията ти?

Хари се загледа в преждевременно състареното лице, оброчено с гъста, но посивяла коса и му се прииска да може да даде различен отговорът това, което каза:

– Не, Ремус, съжалявам. Щом Дъмбълдор не ти е казал, не мисля, че и аз имам право...

– Помислих си, че така ще кажеш, – разочаровано каза Лупин – Но все пак мога да съм ти от полза. Знаеш какъв съм и какво мога да правя. Мога да дойда с вас за защита. Няма нужда да ми казваш, какво ще правим.

Хари се поколеба. Предложението беше много изкушаващо, въпреки че, как щяха да запазят целта на мисията си в тайна от Лупин, при положение, че щеше да е с тях, Хари не можеше да си представи.

Хърмаяни, обаче, изглеждаше объркана.

– А Тонкс? – попита тя.

– Какво за нея? – отговори Лупин.

– Ами – намръщено продължи Хърмаяни, – вие сте женени! Как би се почувствала тя, ако просто тръгнеш с нас?

– Тонкс ще е в безопасност – каза Лупин. – Ще отиде в къщата на родителите си.

Имаше нещо странно в гласа на Лупин, почти студено. Имаше и нещо странно, в самата идея Тонкс да се крие в къщата на родителите си. В крайна сметка тя беше член на Ордена, и доколкото Хари я познаваше, щеше да иска да е в центъра на събитията.

– Ремус – предпазливо започна Хърмаяни – всичко наред ли е... знаеш... между теб и...

– Всичко е наред, благодаря! – натърти Лупин.

Хърмаяни се изчерви. Настъпи неприятна, напрегната пауза, а после Лупин каза, сякаш се насилваше да изрече нещо неприятно:

– Тонкс ще има бебе.

– Ау, колко страхотно! – изпищя Хърмаяни.

– Чудесно! – добави Рон ентузиазирано.

– Поздравления! – каза Хари.

Лупин пусна една изкуствена усмивка, повече прилична на гримаса, и каза:

– Е, приемате ли предложението? Ще станат ли тримата, четирима? Не мога да си представя, че Дъмбълдор не би одобрил, в крайна сметка той ме назначи за учител по Защита от Черните изкуства. И трябва да ви кажа, че според мен, ще бъдем изправени срещу магии, които повечето от нас не са и дръзвали да си представят.

Рон и Хърмаяни погледнаха Хари.

– Само... само да сме наясно – каза той. – Искаш да оставиш Тонкс при родителите ѝ и да дойдеш с нас?

– Ще ѝ бъде съвсем добре с тях, те ще се грижат за нея, – каза Лупин. После продължи с привидно безразличие. – Хари, сигурен съм, че Джеймс щеше да иска да не се отделям от теб.

– Да, ама... – каза бавно Хари – аз пък не съм. Всъщност смятам, че баща ми би искал да знае, защо не искаш да останеш със собственото си дете!

Лицето на Лупин побеля. Температурата в кухнята сякаш спадна поне с десет градуса. Рон оглеждаше стаята, сякаш бе длъжен да я запомни, а очите на Хърмаяни прескачаха от Хари към Лупин.

– Ти не разбираш... – каза Лупин накрая.

– Ами обясни ми! – отговори му Хари.

Лупин преглътна.

– Аз... аз направих сериозна грешка като се ожених за Тонкс. Направих го против собствената си преценка и оттогава много съжалявам за това.

– Разбирам – каза Хари. – Значи просто ще зарежеш и нея и бебето и ще избягаш с нас?

Лупин скочи на крака. Столът му се преобърна и той се втренчи в тях толкова вбесено, че Хари за пръв път видя вълка в човешкото му лице.

– Не разбираш ли какво причиних на съпругата и нероденото си дете?! Не трябваше да се женя за нея, направих я изгнаник!!

Лупин изрита встрани стола, който беше преобърнал.

– Вие сте ме виждали само като член на Ордена, или под защитата на Дъмбълдор в „Хогуортс“! Не ви е ясно как повечето магьосници гледат на създания като мен! Когато разберат за състоянието ми, дори не искат да говорят с мен! Не разбирате ли какво направих? Дори собственото ѝ семейство е отвратено от брака ни, та кои ли родители биха искали единствената им дъщеря да се ожени за върколак? А детето... детето...

Лупин заскуба косата си. Изглеждаше като побъркан.

– Тези от моя вид обикновено не се възпроизвеждат! То ще бъде като мен, убеден съм, че ще е – как бих могъл да си простя, когато съзнателно рискувах да предам собственото си състояние на едно невинно дете? А дори и по чудо да не е като мен, ще е по-добре да е далеч от мен, стотици пъти по-добре, без баща, от който да трябва цял живот да се срамува!

– Ремус! – прошепна Хърмаяни със сълзи на очи. – Дори не казвай такова нещо – как би могло някое дете да се срамува от теб?

– О, ти не си наясно, Хърмаяни! – каза Хари. – Аз със сигурност БИХ се срамувал от него!

Хари не знаеше от къде се появи у него тази ярост, но тя се просмука в него до мозъка на костите му. Лупин го погледна все едно го е ударил.

– Ако според новия режим мъглокръвните са зли – каза Хари – какво ли биха сторили с полувърколак, чиито баща е в Ордена? Моят баща умря, докато се опитваше да защити майка ми и мен, а ти си въобразяваш, че би ти казал да изоставиш детето си и да хукнеш да гониш приключения с нас?!

– Как... как смееш?! – заекна Лупин. – Това няма нищо общо с желанието за... за опасности или лична слава – как смееш дори да предположиш...

– Мисля, че се чувстваш голям смелчага – отговори Хари, – и имаш желание да заемеш мястото на Сириус...

– Хари, недей! – замоли го Хърмаяни, но той продължи да се взира в посинялото лице на Лупин.

– Но никога не съм вярвал, че човекът, – продължи Хари – който ме научи да се бия с дименторите, е страхливец!

Лупин извади пръчката си толкова бързо, че Хари едва успя да се протегне за своята. Чу се силен гръм и той се почувства отхвърлен, все едно го бяха ударили. И докато се свличаше на пода, успя да зърне мантията на Лупин да изчезва през вратата.

– Ремус, Ремус, върни се! – изплака Хърмаяни, но Лупин не отговори. След секунда чуха външната врата да се затръшва.

– Хари! – развика се Хърмаяни – Как можа?

– Лесно беше... – отговори той. После се изправи и усети как там, където си беше ударил главата, се надига цицина. Все още гореше от толкова силен гняв, че трепереше.

– Не ме гледай така! – излая той на Хърмаяни.

– Не й се нахвърляй! – му изсъска Рон в отговор.

– Не, не, не трябва да се караме! – извика Хърмаяни и се хвърли помежду им.

– Не трябваше да говориш така на Лупин! – каза Рон.

– Заслужи си го! – отговори Хари. Разкъсани спомени препусаха из съзнанието му. Сириус, падащ през воала; политащия във въздуха, прекършен Дъмбълдор; зелена светкавица и гласът на майка му, молеща за милост...

– Родителите, – продължи той – не бива да изоставят децата си, освен ако не им се наложи!

– Хари – каза Хърмаяни и протегна ръка да го успокои, но той я отблъсна и се отдалечи, като се вираше в огъня, който тя беше измагьосала. Веднъж бе говорил с Лупин точно пред това огнище, търсейки подкрепа, и Лупин му я бе дал. Сега измъченото, побеляло лице на Лупин сякаш се носеше във въздуха пред него. Изведнъж усети засилващо се съжаление. Рон и Хърмаяни не проговориха, но Хари беше сигурен, че безмълвно общуваха зад гърба му. Той се обърна и ги видя припряно да се отдалечават един от друг.

– Не трябваше да го наричам страхливец.

– Не трябваше! – моментално отговори Рон.

– Но, той се държи като такъв.

– Все едно... – каза Хърмаяни.

– Знам – каза Хари. – Но ако това го накара да се върне при Тонкс, ще си е струвало, нали?

Не успя да прикрие молбата в гласа си. Хърмаяни го изгледа със симпатия, Рон с несигурност. Хари се загледа в краката си, мислейки за баща си. Щеше ли Джеймс да го подкрепи в това, което каза на Лупин, или щеше да се ядоса на това, как синът му се е отнесъл към един стар приятел?

Смълчаната кухня, като че беше изпълнена с шок от разигралата се сцена, и с неизречените упреци на Рон и Хърмаяни. „Пророчески вестни“, който Лупин беше донесъл все още лежеше на масата, а лицето на Хари се вираше в тавана от първа страница. Той се приближи, отвори вестника напосоки и се престори, че чете. Не вникваше обаче в думите. Умът му все още се занимаваше със скандала с Лупин. Беше сигурен, че Рон и Хърмаяни са подновили безмълвната си комуникация от другата страна на „Пророчески вестни“. Отгърна шумно страницата и пред него се появи името на Дъмбълдор. Отне му секунда или две, преди да вникне в смисъла на снимката. Беше семейна фотография. Под снимката се виждаше написано:

Семейство Дъмбълдор, от ляво на дясно: Албус, Пърсивал, държащ новородената Ариана, Кендра и Абърфорт.

Вниманието му се разбуди и Хари се вгледа в снимката. Бащата на Дъмбълдор – Пърсивал, беше хубав мъж, с очи, които искряха дори и на тази избеляла, стара фотография. Бебето, Ариана, беше малко по-високо от самун хляб, и не много забележително. Майката – Кендра, имаше лъскава, черна коса, навита на кок. Лицето ѝ беше като издялано. Хари си спомни снимките на коренните американци, които беше виждал, докато изучаваше тъмните и очи, високите скули и правият нос, правилно разположен над тънка шия с копринена кожа. Албус и Абърфорт носеха еднакви жакети и имаха еднакви прически. Албус изглеждаше няколко години по-стар, но иначе двете момчета много си приличаха, тъй като това явно беше преди носът на Албус да е счупен, и преди да почне да носи очила.

Семейството изглеждаше щастливо и съвсем нормално, усмихваха се стеснително от вестника. Бебето Ариана протягаше нерешително ръчичка от завивката си. Хари се загледа над снимката и видя заглавието:

ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН РЕПОРТАЖ ОТ МИНАЛОТО БИОГРАФИЯ НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР от Рита Скитър

Тъй като не мислеше, че нещо ще го накара да се почувства още по-зле, Хари се зачете:

Горда и надменна, Кендра Дъмбълдор не може да понесе да остане в Молд он дъ Уолд след широко отразения арест на съпруга ѝ, Пърсивал Дъмбълдор и последвалото му затваряне в Азкабан. Ето защо тя реши да премести семейството и се засели в Годрикс Холоу, селото, което по-късно се прочу, като мястото, на което Хари Потър се спаси от Вие-Знаете-Кой.

Подобно на Молд он дъ уолд, Годрикс Холоу бе дом на много магьоснически семейства, но тъй като Кендра не познаваше никого там, щеше да ѝ бъде спестено любопитството на околните за престъплението на съпруга ѝ. След като няколкократно откажваше опитите за завързване на приятелство от страна на някои съседни, тя най-накрая получи нужното спокойствие за семейството си.

„Затръшна ми вратата в лицето, когато отидох да я поздравя за добре дошла, с няколко котелни сладкиши“ – казва Батилда Багшот. – „През първата година почти не съм виждала двете момчета. Нямаше и да разбере, че имат и момиче, ако не бях излязла да набера момини сълзи по пълнолуние през зимата след като се нанесоха. Тогава видях Кендра, да извежда Ариана в задния двор. Разходи я веднъж по ливадата, като здраво я държеше за ръка, а после я прибра обратно вътре. Не знаех какво да направя“.

Явно Кендра е мислела, че като се премести в Годрикс Холоу, ще скрие Ариана веднъж за винаги. Това, очевидно е бил планът от самото начало. Времето е било от особена важност. Ариана точно е навършила седем години, а се смята, че на тази възраст се проявява магията, ако изобщо съществува в даден магьосник. Никой от живите днес не си спомня някога Ариана да е проявявала какъвто и да е намек за наличието на магически сили. От това става ясно, че Кендра е предпочела по-скоро да скрие съществуването на дъщеря си, отколкото да понесе срама от признанието, че е дала живот на безмоцна. Като се е отдалечила от приятелите и съседите, които са познавали Ариана, е направила затворничеството на детето по-лесно. Малкото хора, които са знаели за съществуването на Ариана, е можело да бъдат убедени да запазят тайната, в това число и двамата и братя, които са отбягвали въпросите за нея, с отговор, на който ги е научила майка им: „Сестра ми е твърде болна, за да е на училище“.

Следващата седмица очаквайте: Албус Дъмбълдор в Хогвортс – Наградите и Измамите.

Хари беше сгрешил: прочетеното наистина го накара да се почувства по-зле. Той се загледа отново в снимката на очевидно щастливото семейство. Истина ли е било? Как можеше да разбере? Искаше да отиде в Годрикс Холоу, дори и Батилда да не беше достатъчно добре, за да говори с него. Той искаше да посети мястото, където и той и Дъмбълдор бяха загубили любими хора. Тъкмо понечи да свали вестника, за да поиска мнението на Рон и Хърмаяни, когато мощно „пук“ отекна в кухнята.

За първи път от три дни Хари напълно бе забравил за Крийчър. В първия момент си помисли, че Лупин е влетял отново в стаята и за

момент не се загледа в купчината борещи се крайници, които се магипортираха от нищото точно до стола му. Вместо това скочи на крака, когато се появи Крийчър, който се поклони и изкряка:

– Крийчър се връща с крадеца Мъндънгъс Флечър, господарю.

Мъндънгъс скочи и извади пръчката си. Хърмаяни обаче, беше много по-бърза от него:

– ЕКСПЕЛИАРМУС!

Пръчката на Мъндънгъс се понесе във въздуха и Хърмаяни я хвана. С широко отворени очи, Мъндънгъс се хвърли към столовете, но с отработено движение Рон го подсече и той се стовари на каменния под с приглушено изхрущяване.

– Какво? – измуча той, съсредоточен в опитите си, да се отърве от хватката на Рон. – К'во съм ви направил? Да ми натресете проклетия домашен дух, на к'во си играете, а, к'во съм направил, пусни, пусни ме!...

– Не си в позиция да отправяш заплахи! – каза Хари. Той хвърли вестника, прекоси кухнята с няколко крачки и се отпусна на колене до Мъндънгъс, който вече не се бореше и изглеждаше ужасен. Задъхан, Рон се изправи и се загледа в Хърмаяни, която нарочно насочи пръчката си към носа на Мъндънгъс. Смърдеше на засъхнала пот и цигарен дим. Косата му беше сплътстена, а мантията – на лекета.

– Крийчър се извинява за закъснението при довеждането на крадеца, господарю – изкряка духчето. – Флечър знае как да избегне залавянето, има много скривалища и съучастници. Въпреки това Крийчър накрая успя да хване крадеца.

– Справил си се изключително добре, Крийчър! – каза Хари, и духчето се поклони ниско.

– Така, а сега искаме да ти зададем няколко въпроса! – каза Хари на Мъндънгъс, който веднага се разкрещя.

– Паникьосах се, не вдяна ли?! Нивгаш не съм искал да участвам, не се засегай, момче, 'ма никога не съм искал да умрирам за теб, а проклетият Ти-Знаеш-Кой ме гонеше, е всеки щеше да иска да се разкара. Казах още от началото, че не ща да го направя...

– За твое сведение, никой друг не избяга! – каза Хърмаяни.

– Ми тогава вие сте шайка проклетии герои, нал' т'й, 'ма аз никога не съм се преструвал на самоубиец...

– Не ни интересува защо изостави Лудоокия! – каза Хари, и приближи пръчката си до кървясалите очи на Мъндънгъс. – Вече сме наясно, че си просто един безнадежден боклук!

– Ми добре де, що тогава, мама му стара, ме преследва домашно

духче? Или пак ще се разправяме за бокалите? Никой не ми остана, иначе щях да ти ги дам...

– И за бокалите не става дума, въпреки, че се приближаваш към същността! – каза Хари. – Млъкни и слушай!

Почувства се чудесно да има нещо да прави, да има някой, от когото да изкопчи поне малка част от истината. Пръчката на Хари, толкова се приближи към лицето на Мъндънгъс, че очите му се кръстосаха в опита си да я държат на фокус.

– Когато изпразни къщата от всичко ценно... – започна Хари, но Мъндънгъс отново го прекъсна.

– Сириус никога не се е интересувал от всички тез' боклуци...

Чу се шум от крачета, проблясна излъскан бронз, отекна звън, и последва вик на болка. Крийчър се беше втурнал към Мъндънгъс и го беше цапардосал по главата с тиган.

– Спрете го, спрете го, тря'а да го запрете! – изпищя Мъндънгъс и закри главата си с ръце, в момента, в който, Крийчър вдигна тежкия тиган отново.

– Крийчър, не! – извика Хари.

Слабите ръце на Крийчър потрепераха от тежестта на тигана, застинал над главата му.

– Поне още веднъж, господарю, просто за късмет?

Рон се засмя.

– За момента ни трябва в съзнание, Крийчър, но ако има нужда от убеждаване, ще те оставим ти да свършиш работата! – каза Хари.

– Много Ви благодаря, господарю – каза Крийчър с поклон, и се оттегли малко назад, а големите му бледи очи следяха Мъндънгъс с отращение.

– Когато изпразни къщата от всичко ценно, което намери – започна отново Хари – си отмъкнал много неща от кухненския шкаф. Сред тях е имало и медальон. – Устата на Хари внезапно пресъхна. Можеше да усети нервността и вълнението на Рон и Хърмаяни. – Какво направи с него?

– Защо?... – попита Мъндънгъс. – Ценен ли е?

– Все още е у теб! – изписка Хърмаяни.

– Не, не е вече! – свадливо каза Рон. – Просто се чуди, дали е можел да му вземе повече пари.

– „Повече“? – каза Мъндънгъс. – Туй немаше как да стане. Без пари й го дадох, вдяна ли? Немах избор.

– Какво искаш да кажеш?...

– Ми продавах си на „Мракон-али“, а тя дойде и ме попита дали имам разрешително за продажба на магически вещи. Проклетата шпионка. Щеше да ме глоби, ма ѝ хареса медальончето и ми рече, че ще го вземе и ще ме пусне тоз' път и да се сметам късметлия.

– Коя беше тази жена? – попита Хари.

– Ми знам ли, нек'ва вещица от Министерството.

Мъндънгъс се замисли за момент, а челото му се набръчка.

– Малка една такава. С панделка на темето...

Той се поколеба за момент и довърши:

– ... приличаше на крастава жаба.

Хари отпусна пръчката си. Тя удари Мъндънгъс по носа, и изстреля червени искри във веждите му, които веднага пламнаха.

– АГУАМЕНТИ! – извика Хърмаяни, и струя вода се плисна от пръчката ѝ, заливайки пелтечещия и давец се Мъндънгъс.

Хари погледна на горе и видя собствената си изненада, отразена на лицата на Рон и Хърмаяни. Белегът на дясната му ръка като че отново изтръпна.

Глава дванадесета „МАГИЯТА Е МОЩ“

С настъпването на август квадратно-оформената трева в средата на площад „Гримолд“ се съсухри от слънцето и стана суха и кафява. Обитателите, а и самият номер 12 оставаха невидими за обитателите на останалите къщи. Мъгълите, които живееха на площад „Гримолд“ отдавна бяха приели нелепата грешка в номерирането на сградите, благодарение на която след номер 11 следваше направо 13.

И все пак, площадът привличаше известен брой посетители, които явно смятаха аномалията за много забавна. Не минаваше и ден без поне един-двама души да се завъртят на площад „Гримолд“, без друга очевидна причина, или поне така изглеждаше, освен да се надвесват над преградата между номер единадесет и тринадесет, и да наблюдават алеята между двете къщи. Наблюдателите никога не бяха едни и същи в два последователни дни, при все че, очевидно всички споделяха неприязънта си към нормалните дрехи. Повечето лондончани, които ги подминаваха, бяха свикнали с ексцентричното облекло, и не обръщаха голямо внимание, въпреки че понякога някои хвърляха по един поглед назад, чудейки се защо някой би носил мантия в тази жега.

Наблюдателите явно получаваха малко удоволетворение от бденията си. От време на време някой се хвърляше ентузиазирано напред, сякаш най-накрая беше видял нещо интересно, а после се оттегляше назад разочарован.

През първия септемврийски ден на площада се струпаха много повече хора от обикновено. Половин дузина мъже в дълги мантии седяха притихнали и бдящи, втренчили както винаги погледи в номера единадесет и тринадесет, но нещото което чакаха, явно все им убягваше. Когато настъпи вечерта и донесе със себе си неочакван студен дъжд за пръв път от седмици, се случи един от онези моменти, които явно пораждаха интерес. Мъжът със свитото лице посочи нещо и най-близкия му спътник, тантурест, блед мъж тръгна напред, но секунда по-късно се отпусна в предишната си поза, с ядосано и разочаровано изражение.

Междувременно, вътре на номер дванадесет, Хари точно беше влязъл в предверието. Почти бе загубил равновесие, когато се магипортира на най-горното стъпало на стълбището пред предната врата, и си беше помислил, че Смъртожадните може да са мярнали лакътя му. След като

внимателно затвори вратата зад себе си, той свали мантията-невидимка, увеси я на ръката си и се забърза по мрачния коридор, към вратата, която водеше към приземния етаж. В ръката си държеше откраднат брой от „Пророчески вестни“.

Посрещна го обичайното, прошепнато „Сивиръс Снейп?“, студена ръка се протегна, и езикът му се върза за момент.

– Не аз те убих! – каза той, щом успя, и задържа дъха си, когато прашната фигура експлодира. Той изчака, докато стигне до средата на стълбището, далеч от ушите на госпожа Блек и докато се изчисти от праха, преди да извика:

– Имам новини и няма да ви харесат...

Кухнята беше напълно променена. Всяка повърхност сега блестеше. Бакърените тенджери и тигани бяха полирани до блясък. Дървената повърхност на масата проблясваше. Бокалите и чиниите вече бяха сложени за вечеря, блестейки на светлината на веселия огън, на който къкреше котел. Нищо в стаята обаче не беше по-драстично променено от домашното духче, което се забърза да посрещне Хари, облечено в снежнобяла кърпа, косата при ушите му бе чиста и пухкава като памук, а медальонът на Регулус висеше на тънкия му врат.

– Свалете си обувките, ако обичате господарю Хари, и си измийте ръцете преди вечеря. – изкряка Крийчър, взе мантията и я повлече, за да я закачи на кука на стената, до няколко старомодни мантии, които бяха наскоро изгладени.

– Какво има? – неспокойно попита Рон. Той и Хърмаяни се потяха над сноп надраскани бележки и начертани на ръка карти, които покриваха единия край на дългата кухненска маса, но сега се втренчиха в Хари, когато той се спусна към тях и хвърли вестника върху техните разхвърляни пергаменти.

Голяма снимка на познат, с дълъг нос, чернокос мъж се вгледа нагоре в тях, под заглавие, което гласеше:

СИВИРЪС СНЕЙП УТВЪРДЕН ЗА ДИРЕКТОР НА „ХОГУОРТС“

– Не!! – високо казаха Рон и Хърмаяни.

Хърмаяни беше по-бърза. Тя грабна вестника и зачете прилежащия текст на глас:

Сивиръс Снейп – дългогодишен учител по Отвари в Училището по Магия и Вълшебство „Хогвортс“, днес беше назначен за директор, при най-важната от няколко промени в древното учебно заведение. След напускането на предишната учителка по Мъгълзнание, Алекто Кароу ще поеме този пост, а брат ѝ, Амкус, ще заеме позицията на професор по Защита от Черните изкуства.

– Приветствам възможността, да наложа най-добрите магьоснически традиции и ценности...

– Като да убиваш или режеш ушите на хората, например! Снейп директор!! Снейп на мястото на Дъмбълдор!!! – ГАЩИ НА МЕРИЛИН!!! – развика се тя, като накара Хари и Рон да подскочат. Тя скочи от масата и профуча през стаята, като извика:

– Ей сега се връщам!

– „Гащи на Мерилин“?!... – повтори Рон, с въодушевено изражение. – Явно много се ядоса!

– той придърпа вестника и продължи да чете статията за Снейп.

– Другите учители няма да приемат това. МакГонагол и Флитуик и Спраут, всички знаят истината за това как умря Дъмбълдор. Няма да приемат Снейп за директор. Кои са тези Кароу?

– Смъртожадни разбира се! – отговори Хари. – Вътре има техни снимки. Всички бяха на върха на кулата, когато Снейп уби Дъмбълдор. Така, че всички приятелчета са заедно. И... – продължи той горчиво, като си придърпа стол, – не мисля, че другите учители имат някакъв избор, освен да останат. Ако Министерството и Волдемор са зад Снейп, изборът им ще е между това да останат и да преподават, или да прекарат по няколко години в „Азкабан“ – и това ще е, ако изобщо имат някакъв късмет. Предполагам, че ще се опитат да останат и да предпазят учениците.

Крийчър влезе и започна да лъска масата с кърпа, а после извади супата, като междуременно си подсвиркваше.

– Благодаря, Крийчър! – каза Хари и сгъна вестника, така, че да не му се налага да гледа лицето на Снейп. – Е, поне вече знаем със сигурност къде е Снейп.

Той започна да яде от супата. Качеството на готвенето на Крийчър се подобри драстично, след като получи медальона на Регулус. Днешната лучена супа, бе по-добра от всичко, което Хари някога беше опитвал.

– Все още много смъртожадни наблюдават къщата, – каза Рон,

докато се хранеше – даже повече от обикновено. Като че очакват да излезем от къщата с училищните сандъци и да се отправим право към експреса „Хогуортс“.

Рон си погледна часовника.

– Цял ден си мисля за това. Тръгнал е преди шест часа. Странно е, че не сме в него, нали?

В ума си Хари можеше да види аления парен локомотив, който той и Рон веднъж бяха следили от въздуха, докато се носеха сред полетата и хълмовете. Сигурен беше, че Джини, Невил и Луна седят заедно в този момент и вероятно се чудеха къде са той, Рон и Хърмаяни, или пък обсъждаха как най-ефективно да саботират режима на Снейп.

– Почти успяха да ме зърнат като влизах – каза Хари, – приземих се лошо на най-горното стъпало и мантията се разтвори.

– На мен ми се случва всеки път. А, ето я и нея – добави Рон, и се завъртя на мястото си, когато Хърмаяни влезе отново в кухнята. – И за какво, в името на Мерилин, беше всичко това?

– Спомних си това – запъхтяно каза Хърмаяни.

Тя носеше голяма картина в рамка, която положи на пода, преди да сложи пред нея найлонова торба от шкафа. После отвори торбата и започна да тика картината вътре, и въпреки че торбата беше очевидно по-малка, след малко картината потъна в нея.

– Финиъс Нигелус – обясни Хърмаяни и хвърли торбата на кухненската маса с познатия плътен, дрънчащ звук.

– Моля? – попита Рон, но Хари разбра. Нарисуваният образ на Финиъс Нигелус Блек можеше да пътува между картината си на площад „Гримолд“ 12 и тази в кабинета на директора в „Хогуортс“, кръглата стая, където без съмнение бе Снейп в момента, триумфално влизайки във владение на колекцията от деликатни, сребърни магически инструменти на Дъмбълдор, сред които бяха каменния Мислоем, Разпределителната шапка, и освен ако не го бяха преместили някъде другаде, мечът на Грифиндор.

– Снейп може да изпрати Финиъс Нигелус да огледа къщата вместо него – обясни Хърмаяни на Рон, когато седна на мястото си. – Но нека се опита сега, всичко което Финиъс Нигелус ще успее да види, ще е вътрешността на тази торба.

– Страхотна идея – каза Рон, очевидно впечатлен.

– Мерси – усмихна му се Хърмаяни и придърпа чинията си супа към себе си. – И така, Хари, какво друго се случи днес?

– Нищо – отговори Хари. – Наблюдавах входа на Министерството

седем часа. Няма и следа от нея. Но видях татко ти, Рон. Изглежда добре.

Рон кимна признателно. Бяха се разбрали, че е твърде опасно, да се опитат да влязат в контакт с господин Уизли, докато влизаше или излизаше от Министерството, тъй като винаги беше обграден от други Министерски служители. Беше успокояващо обаче, да могат да го зърват от време на време, въпреки че той изглеждаше изцеден и притеснен.

– Татко винаги казва, че повечето служители използват пудролините, за да ходят на работа. – каза Рон. – Затова и не можем да видим Ъмбридж, тя никога не отива до там пеша, мисли се за твърде важна.

– А какво става със смешната малка магьосница и дребният магьосник, онези в моркосините мантии? – попита Хърмаяни.

– А да, онези двамата от Магическата поддръжка – каза Рон.

– А ти от къде знаеш, че работят за Поддръжката? – попита Хърмаяни, а супената ѝ лъжица застина във въздуха.

– Татко казва, че всички от Поддръжката носят моркосини мантии.

– Ама ти никога не си споменавал за това!

Хърмаяни пусна лъжицата си в чинията и придърпа към себе си купчината бележки и карти, които двамата с Рон проучваха, когато Хари влезе в кухнята.

– Тук нищо не се споменава за моркосини мантии, нищо! – каза тя, докато трескаво прехвърляше страниците.

– Добре де, какво значение има?

– Рон, ВСИЧКО има значение! Ако ще влизаме в Министерството и искаме да не се издадем, докато там следят много внимателно за натрапници, всяка малка подробност е от значение! Сто пъти говорихме за това, какъв е смисълът от цялото това разузнаване, ако ти не си правиш труда да ни кажеш...

– Дявол да го вземе, Хърмаяни, забравил съм само едно мъничко нещо...

– Нали осъзнаваш, че в момента вероятно няма по-опасно място на света от Министерството на...

– Мисля, че трябва да го направим утре – прекъсна ги Хари.

Хърмаяни застина, а ченето ѝ увисна. Рон се задави със супата си.

– Утре ли? – повтори Хърмаяни. – Не говориш сериозно, Хари.

– Съвсем сериозен съм – отговори той. – Не мисля, че ще успеем да се подготвим по-добре от сега, дори и да шпионираме входа на Министерството още месец. Колкото повече отлагаме, толкова повече се отдалечаваме от медальона. Вероятността Ъмбридж да го е изхвърлила е

вече доста голяма. Проклетията не може да се отвори.

– Освен... – каза Рон, – ако не е намерила начин да го отвори и сега е обладана.

– Ами в нейния случай няма да има голяма разлика, тя по принцип си е гаднярка! – сви рамене Хари.

Дълбоко замислена, Хърмаяни хапеше устни.

– Знаем всичко по-важно – продължи Хари като се обърна към Хърмаяни, – Знаем, че вече не се магипортират във и извън Министерството. Знаем, че само най-висшите министерски кадри могат да свързват домовете си в пудролинните, защото бащата на Рон е чул двама от Безмълвните да се оплакват по този повод. И знаем приблизително къде е кабинетът на Ъмбридж, защото от това което чу брадатият да казва на събеседника си...

– „Ще бъда на първия етаж, Долорес иска да ме види“ – изречитира Хърмаяни незабавно.

– Точно така – каза Хари. – И знаем, че използват смешните малки жетони, или каквото там са, защото видяхме едната вещица да взема на заем от приятеля си...

– Но ние нямаме от тях!

– Ако планът сработи, ще се сдобием – спокойно отговори Хари.

– Не знам, Хари, не знам... ужасно много неща могат да се объркат, толкова много зависи от късмета...

– Това щеше да е в сила, дори и ако още три месеца се подготвяме – отговори Хари. – Време е да действваме.

Можеше да види страха по лицата на Рон и Хърмаяни. Самият той не беше особено уверен, и въпреки това беше убеден, че е време да вкарат плана в действие.

През изминалите четири седмици се бяха редували да слагат мантията-невидимка и да следят главния вход на Министерството, който Рон, благодарение на господин Уизли познаваше от детството си. Бяха следили служителите при влизането им в Министерството, подслушваха разговорите им и с внимателно наблюдение научиха кой се появява сам по едно и също време всеки ден. От време на време успяваха да откраднат „Пророчески вести“ от нечие куфарче. Бавно бяха събрали и нарисували картите и нахвърляли бележките, които сега лежаха пред Хърмаяни.

– Добре – каза Рон бавно, – да кажем, че го направим утре... Мисля, че трябва да сме само аз и Хари.

– Ох, моля ти се, не започвай пак! – въздъхна Хърмаяни. – Мислех,

че сме се разбрали.

– Едно е да стоиш пред Министерството, скрит под мантията, но това е съвсем различно, Хърмаяни. – Рон заби пръст в изданието на „Пророчески вести“, от преди десет дни. – Фигурираш в списъка на мъглокръвните, които на са се явили на интервю.

– А за теб се предполага, че умираш от змейска шарка в „Хралупата!“ Ако някой не трябва да ходи, това е Хари, за главата му е обявена награда от десет хиляди галеона...

– Хубаво, оставам. – каза Хари. – Нали ще ми кажете, ако някога изобщо победите Волдемор?

Докато Рон и Хърмаяни се смееха, силна болка прониза белега на челото на Хари. Той притисна ръка към него. Видя, как Хърмаяни присви очи, и се опита да прикрие движението, като отметна косата над очите си.

– Щом всички ще ходим, ще трябва да се магипортираме поотделно – каза Рон. – Вече не влизаме всички под мантията.

Белегът на Хари го болеше все повече. Той се изправи. Крийчър веднага тръгна към него.

– Господарят не си е доял супата, може би господарят предпочита вкусна яхния, или може би плодовият пай, който господарят толкова обича?

– Благодаря ти, Крийчър, но се връщам след минутка... ъъ... банята.

Тъй като беше наясно, че Хърмаяни го гледа подозрително, Хари се забърза нагоре по стълбите, към първия етаж, където се хвърли към банята и затвори вратата зад себе си. Сумтейки от болка, той се надвеси над черния леген на мивката, и затвори очи...

Движеше се по слабо осветена улица. Сградите от двете страни на улицата имаха високи, дървени фронтони, и приличаха на къщи от джинджифилов хляб. Той се приближи към една от тях, и видя дългата си бяла ръка на вратата. Почука. Почувства надигащо се вълнение...

Вратата се отвори. Засмяна жена стоеше зад нея. Лицето ѝ се вкамени, щом погледна към лицето на Хари, веселието изчезна и се смени с ужас...

– Грегорович? – попита висок, студен глас.

Тя поклати глава. Опита се да затвори вратата. Бялата ръка я задържа отворена и не и позволи да се затръшне.

– Искам Грегорович.

– Er wohnt hier nicht mehr!⁶ – изпищя жената като клатеше глава. –

Не, тук не живее! Той не тук живее! Аз него не познавам!

Тя изостави опитите си да затвори вратата и започна да отстъпва към някаква тъмна зала, а Хари я последва, плъзгайки се към нея, а дългата му, тънкопръста ръка извади пръчката.

– Къде е той?

– Das weiss ich nicht!⁷ – Преместил се! Не знам, не знам!

Той вдигна пръчката си. Тя изпищя. Две малки деца се втурнаха в стаята. Тя се опита да ги прикрие с ръцете си. Последва светкавица зелена светлина...

– Хари! ХАРИ!

Той отвори очи. Беше се свлякъл на пода. Изправи се на крака и отключи вратата. Хърмаяни залитна вътре, възстанови равновесието си и се заоглежда подозрително. Рон я следваше по петите, и изглеждаше изнервен, докато насочваше пръчката си към ъглите на студената баня.

– Какво правиш?! – сурово попита Хърмаяни.

– Какво си мислиш, че правя? – немощно попита Хари.

– Пищеше! – отговори Рон.

– О, ами трябва да съм задрямал... или...

– Хари, много те моля, недей да обиждаш интелигентността ни! – каза Хърмаяни, дишайки дълбоко. – Знаем, че белегът те заболя долу, а и си бял като чаршаф.

Хари приседна на ръба на банята.

– Хубаво. Току що видях, как Волдемор уби една жена. До сега вече вероятно е убил цялото семейство. А нямаше нужда да го прави. Все едно се случи същото като със Седрик, просто защото беше там...

– Хари, не бива да позволяваш това да се случва повече – изплака Хърмаяни, а гласът и отекна из банята. – Дъмбълдор искаше да използваш Оклумантика! ТОЙ мислеше, че тази връзка е опасна – Волдемор може да я ИЗПОЛЗВА, Хари! Каква полза имаш от това да го гледаш как убива и измъчва, какво би могъл да направиш?

– Защото така знам какво прави! – каза Хари.

– Значи дори няма да се опиташ да си затвориш ума?

– Хърмаяни, не мога. Знаеш, че не ме бива в Оклумантиката. Така и не успях да я схвана.

– Но ти даже и не се опитваш! – ядосано каза тя. – Не разбирам Хари – харесва ли ти тази специална връзка, това общуване... или... или

6. „Той вече не живее тук!“ – нем.

7. Това не знам! – нем.

каквото и да е...

Тя се запъна при погледа, който той ѝ метна, когато се изправи.

– Да ми харесва?!... – тихо попита той. – На теб би ли ти харесала?

– Аз... не... съжалявам, Хари. Не исках да кажа...

– Мразя това, мразя факта, че той може да проникне в мен, мразя това, че го виждам, когато е най-опасен. Обаче ще се възползвам от това!

– Дъмбълдор...

– Остави го Дъмбълдор! Това е моят избор, ничий друг. Искам да разбера, защо преследва Грегорович?

– Кого?...

– Чужденец е, майстор на магически пръчки. – каза Хари. – Направил е пръчката на Крум и според него е невероятен.

– Но според теб, – каза Рон – Волдемор е заловил и държи някъде Оливандер под ключ. Вече си има майстор на пръчки, за какво му е още един?

– Може би е съгласен с Крум, може би Грегорович наистина е подобър... или пък защото мисли, че Грегорович би могъл да обясни какво направи пръчката ми, когато се бих с него, защото Оливандър не знаеше.

Хари се загледа в напуканото, прашно огледало и видя Рон и Хърмаяни да си разменят скептични погледи зад гърба му.

– Хари, ти все говориш за това, което е направила пръчката ти – каза Хърмаяни – но ТИ си предизвикал това! Защо толкова усилено се опитваш да не поемеш отговорност за собствените си сили?

– Защото знам, че не бях аз! А и Волдемор го знае, Хърмаяни! И двамата знаем какво всъщност се случи!

Те се втренчиха един в друг. Хари знаеше, че не може да убеди Хърмаяни и че тя приготвя контрааргументи, и срещу теорията му за пръчката и срещу набезите му в съзнанието на Волдемор. За негово облекчение, Рон се намеси.

– Остави това сега – каза и той. – Това си зависи от него. А и щом ще ходим в Министерството утре, не мислите ли, че трябва да обсъдим плана?

Неохотно, както им се стори, Хърмаяни се отказа от спора, въпреки че, Хари беше сигурен, щеше да го атакува отново при първа възможност. Междувременно се върнаха в приземната кухня, където Крийчър им сервира яхнията и плодовия пай.

Не си легнаха до късно тази нощ, и прекараха часове в повтрорение

на плана, докато накрая можеха да си го рецитират един на друг дума по дума. Хари, който сега спеше в стаята на Сириус, легна в леглото, освети с пръчката си старата снимка на баща си, Сириус, Лупин и Петигрю, и си мърмори плана още десетина минути. Когато изгаси пръчката си обаче, не продължи да мисли за Многоликвата отвара, Повръщащите бонбони или морско синитемантии на „Магическа поддръжка“. Мислеше си за майстора на пръчки Грегорович, и колко ли дълго се надява да остане скрит, при положение че Волдемор го издирваше толкова усилено.

Изгревът като че последва нощта с неочаквана бързина.

– Ужасно изглеждаш! – беше поздравът на Рон, когато влезе да събуди Хари.

– Не за дълго... – с прозявка отговори Хари.

Откриха Хърмаяни долу в кухнята, където Крийчър ѝ беше поднесъл кафе и горещи кифлички. На лицето и беше онзи леко маниакален вид, който Хари свързваше с преговорите и преди изпити.

– Мантии – каза тя под нос, удостои ги с нервно кимване и продължи да рови в чантата си. – Многоликвата отвара... Мантия-невидимка... Пиратки примамки... Вземете по няколко такива за всеки случай... Повръщащите бонбонки, дражета „Кръв от нослето“, разтегателните уши... Погълнаха закуската си и тръгнаха нагоре по стълбите, а Крийчър ги проводи с поклони, като им обеща пай от месо и бъбречета когато се приберат.

– Благословен да е, – каза топло Рон, – и като си помислиш, че искаха да му откъсна главата и да я закова на стената...

Стъпиха на най-горното стъпало на външното стълбище с особено внимание. Можеха да видят няколкото диментори, които наблюдаваха къщата от другия край на мъгливия площад.

Хърмаяни се магипортира първо с Рон, а после се върна за Хари.

След краткият момент на тъмнина и задушаване, Хари се пренесе на малка алея, където започваше първият етап от техния план. Тя си беше все така безлюдна, с изключение на няколкото кофи за боклук. Първите министерски служители не се магипортираха тук преди осем часа.

– Така... – каза Хърмаяни и си погледна часовника. – тя трябва да се появи след около пет минути. Веднага щом аз я вкаменя...

– Хърмаяни, знаем вече! – твърдо каза Рон. – И предполагам, че трябва все пак да отворим вратата, преди тя да се появи?

Хърмаяни изписка.

– За малко да забравя! Дръпнете се...

Тя насочи пръчката си към катинара на напълно покритата с графити врата до тях, и тя се отвори с трясък. Тъмният коридор зад нея водеше, както те добре знаеха от предишните си разузнавателни пътувания, към празен театър. Хърмаяни придърпа вратата към себе си, за да изглежда затворена.

– А сега – каза тя, като се обърна отново към тях – слагаме отново мантията...

– ... и чакаме – довърши Рон и наметна мантията на главата на Хърмаяни, като покривало над клетка за птици, и завъртя очи към Хари.

След около минута се чу едно тихо „пук“ и дребна, сивокоса магьосница от Министерството се магипортира на няколко метра от тях, като примигваше от внезапната светлина, слънцето точно се бе показало иззад облак. Тя обаче нямаше време да се порадва на неочакваната топлина, защото Безмълвното заклинание на Хърмаяни я удари в гърдите и тя се строполи.

– Добра работа, Хърмаяни – каза Рон и изскочи иззад една от кофите до вратата на театъра. Хари свали мантията-невидимка. Заедно пренесоха дребната вещица по пътеката, която водеше зад сцената. Хърмаяни отскубна няколко косъма от главата на магьосницата и ги прибави в шишенцето с мътна Многоликова отвара, която извади от чантата си. Рон прерови ръчната чанта на магьосницата.

– Това е Мафалда Хопкърк – каза той, като прочете идентификационната карта, която показваше, че жертвата им е асистент в Отдела за неправилно използване на магии. – Вземи я, Хърмаяни, а ето и жетоните.

Той и подаде няколко малки, златни монети, на които бяха щамповани буквите М. О. М., и които измъкна от портмонето на вещицата.

Хърмаяни изпи Многоликовата отвара, която сега бе придобила приятен светливиолетов цвят, и след секунди пред тях застана двойничката на Мафалда Хопкърк. Докато тя свалеше очилата на Мафалда и ги нагласяше на носа си, Рон си погледна часовника.

– Закъсняваме, господин „Магическа поддръжка“ ще дойде всеки момент.

Побързаха да затворят вратата зад истинската Мафалда. Хари и Рон се скриха под мантията, а Хърмаяни остана да чака. След секунди се чу още едно „пук“ и дребничък, приличащ на пор магьосник се магипортира край нея.

– О, здрасти Мафалда.

– Здравей – разтреперано отговори Хърмаяни. – Как си днес?

– Всъщност, не толкова добре – каза дребният магьосник, който изглеждаше доста подтиснат.

Хърмаяни и магьосникът се отправиха към главната улица, а Хари и Рон се запромъкнаха покрай тях.

– Съжалявам, че не си в настроение – топло каза Хърмаяни на магьосника и той се разприказва за проблемите си. Беше много важно да го прекъсне преди да са стигнали улицата – Ето, вземи си бонбон.

– А? О, не, благодаря...

– Настоявам! – агресивно каза Хърмаяни, и натика кесията дражета в лицето му. Доста стреснат, магьосникът си взе едно.

Ефектът беше моментален. В секундата, в която дражето докосна езика на магьосника, той започна да повръща толкова силно, че дори не забеляза как Хърмаяни откъсна шепа косми от главата му.

– Олеле-е! – каза тя, докато той заливаше алеята с повръщано. – Може би е по-добре да си вземеш болнични днес.

– Не... не! – Задави се той и се изправи, и се опита да продължи напред, въпреки че не можеше да си стои на краката. – Не... днес... трябва да...

– Но това е просто смешно! – разтревожено каза Хърмаяни. – Не можеш да отидеш на работа в това състояние. Мисля, че трябва да идеш до „Св. Мънго“, там ще те оправят.

Магьосникът се сгромоляса на земята, като все още се опитваше да излази на четири крака до главната улица.

– Не можеш да отидеш на работа така! – извика Хърмаяни.

Най-накрая, той явно възприе думите ѝ. Използва неподвижната Хърмаяни, за да се изправи отново на крака, обърна се наобратно и изчезна без следа, с изключение на чантата, която Рон бе дръпнал от ръката му, при един от поредицата напъни на повръщане.

– Брррр... – каза Хърмаяни, като придържаше манията си, за да избегне досег с повръщаното. – Щеше да стане по-малка свинщина, ако и него бях вкаменила.

– М-м, да... – отговори Рон и се показва изпод мантията, държейки чантата на магьосника в ръка. – Обаче все още смятам, че купчина народ в безсъзнание ще привлече повече внимание. Но свърши работа, нали? Хайде, раздавай косите и отварата.

След около две минути Рон застана пред тях, дребничък и подобен на пор, като повръщания магьосник, и беше облечен в морско синята мантия, която бе извадил от чантата.

– Странно е, че не я носеше днес, не мислите ли, като се има

предвид колко много искаше да стигне до работа. Все едно, сега съм Рег Катърмол, според етикета на чантата.

– Сега изчакай тук, – каза Хърмаяни на Хари, който все още се криеше под мантията-невидимка, – и ще се върнем с коса и за теб.

Той трябваше да чака десет минути, които му се сториха цяла вечност, през които се кри в оповръщаната уличка. Най-накрая Рон и Хърмаяни се появиха.

– Не знаем кой е – каза Хърмаяни и подаде на Хари няколко къдрави, черни косъма – но си отиде у дома с ужасно кървене от носа! Дръж, той е доста висок, ще ти трябва по-голяма мантия...

Тя извади стара мантия, която Крийчър беше изпрал, и Хари се оттегли, за да изпие отварата и да се трансфигурира.

Когато болезненият процес завърши, беше висок повече от два метра и както изглеждаше от добре развитите мускули – доста здрав. Освен това имаше брада. След като прибра мантията-невидимка и очилата си в новата си мантия, се присъедини към другите двама.

– Леле-е, изглеждаш супер! – каза Рон и се взря в Хари, който сега се извисяваше над него.

– Вземи един от жетоните на Мафалда и да вървим – каза Хърмаяни. – Почти девет е.

– Излязоха от алеята заедно. На около двадесет метра нататък по натоварения тротоар, имаше два високи, черни пръта, разположени до две стълбища, на едния пишеше „МЪЖЕ“, а на другия – „ЖЕНИ“.

– Ще се видим след малко... – нервно каза Хърмаяни и се отправи надолу по стълбите за „ЖЕНИ“. Хари и Рон се присъединиха към групата странно облечени мъже, които се спускаха към нещо, което приличаше на обикновена обществена тоалетна, декорирана в мръсно черно и бяло.

– Добро утро, Рег – каза друг, облечен в морскосиня мантия, магьосник, който също се вмъкна в кабината, като пъкна златния си жетон в отвора на вратата. – Дяволски дразнещо, нали? Да карат всички ни да идваме на работа по този начин! Кой точно очакват, че ще се появи, Хари Потър ли?

Магьосникът се заля от смях на собствената си шега. Рон се усмихна насила.

– Да! – каза той, – глупава работа.

Той и Хари се вмъкнаха в съседни кабинни. От ляво и дясно Хари чу шум от течаща вода. Той се сви и надзърна през отвора на пода на кабинката, само за да види как два обути крака се покатерват на

тоалетната в съседната кабинка. После погледна в ляво и видя Рон, да с
взира в него.

– Трябва да се спуснем вътре ли? – прошепна той.

– Така изглежда. – прошепна Хари в отговор. – Гласът му беше по-
таен и дрезгав.

И двамата се изправиха. Чувствайки се изключително глупаво, Ха-
ри влезе в тоалетната чиния. Моментално осъзна, че е направил правил-
ното нещо. И въпреки, че стоеше с крака във водата, обувките, чорапите
и мантията му бяха сухи. Той се протегна, дръпна веригата на казанчето
и в следващия момент се оказа всмукан в малък улей, който го изхвърли
пред камина в Министерството на Магията.

Той се изправи непохватно. Тялото му беше доста по-голямо, от-
колкото беше свикнал. Големият Атриум изглеждаше по-тъмен, откол-
кото Хари си го спомняше. Преди златен фонтан запълваше средата на
Атриума, и хвърляше златни отблясъци върху полирания дървен под и
стените. Сега огромна статуя от черен камък изпълваше помещението.
Беше доста плашеща, тази огромна скулптура на магьосник и магьосни-
ца, седящи на тронове с множество орнаменти и гледащи надолу към
служителите на Министерството, изскачащи от камините под тях. В ос-
новата на статуята с огромни букви бяха гравирани думите:

МАГИЯТА Е МОЩ

Някой силно тупна Хари по гърба. Друг магьосник точно беше из-
скочил от камината зад него.

– Махни ми се от пътя, не можеш ли... о, съжалявам Рънкорн.

Явно уплашен, плешивият магьосник отмина нататък. Явно от два-
мата магьосници, които Хърмаяни беше хванала, Рънкорн беше по-
страшният.

– Пс-с-ст! – дочу се глас. Хари се огледа и видя смълчана, дребна
магьосница и приличащ на пор магьосник от „Магическа поддръжка“,
да му ръкомахат от другата страна на статуята. Хари побърза да отиде
при тях.

– Значи всичко е наред? – прошепна му Хърмаяни.

– Не, още си е заклещен в тръбата – отговори Рон.

– Мно-ого смешно... Ужасна е, нали? – каза тя на Хари, който се
беше вторачил в статуята. – Видя ли върху какво седят?

Хари се загледа по-внимателно и осъзна, че това, което първо по-
мисли за декоративно украсени тронове, са купища изваяни хора:

стотици и стотици голи тела на мъже, жени и деца, всички с доста глупави, грозни лица, усукани и смачкани, за да поддържат тежестта на великолепно облечените магьосници.

– Мъгъли – прошепна Хърмаяни. – Поставени са на място. Хайде, да вървим.

Присъединиха се към потока магьосници, които се бяха отправили към златните врати в дъното на залата, като се оглеждаха потайно доколкото им бе възможно, но никъде наоколо не забелязаха отличаващата се фигура на Долорес Ъмбридж. Минаха през вратите в по-малка зала, където се бяха образували опашки пред златни решетки, зад които имаше асансьори. Точно се наредиха на една от опашките, когато един глас подвикна:

– Катърмол!

Огледаха се. Стомахът на Хари се преобърна. Един от смъртожадните, който бе станал свидетел на смъртта на Дъмбълдор, се приближи към тях. Служителите, които се намираха край тях замлъкнаха, а погледите им се отклониха. Хари почувства страха, който се надигна около тях.

Намръщеното, леко скотско лице на мъжа бе в контраст с великолепната му мантия, която бе обшита с множество златни нишки. Някой от тълпата подмазвачески каза:

– Добро утро, Якли.

Якли не му обърна внимание.

– Бях поискал някой от „Магическа поддръжка“ да дойде и да оправи кабинета ми, Катърмол. Все още вали вътре.

Рон се огледа наоколо, сякаш се надяваше още някой да се намеси, но никой не проговори.

– Вали... в офиса ти? Това... това не е добре, нали?

Рон се изхили нервно. Очите на Якли се разшириха.

– Мислиш си, че това е смешно, Катърмол, така ли?

Две магьосници се отделиха от опашката за асансьора и се скриха.

– Не – каза Рон, – разбира се, че не е...

– Нали си наясно, че съм тръгнал да разпитам жена ти, Катърмол? Всъщност съм много изненадан, че не си долу да й държиш ръката, докато чака. Явно вече си решил, че работата е безнадеждна, а? Мъдро от твоя страна. За по-сигурно, другия път се ожени за чистокръвна.

Хърмаяни изпусна тих, ужасен писък. Якли се вгледа в нея. Тя вяло се закашля и се обърна на другата страна.

– Аз... аз – заекна Рон.

– Ако МОЯТА съпруга бе обвинена, че е мънородна – каза Якли, – не че жената, за която се ожена, ще може да бъде сбъркана с такъв боклук, – и ако Началникът на отдела за нарушения на магическия ред искаше нещо от мен, щях да се погрижа това искане да е най-важната ми работа, Катърмол. Разбираш ли ме?

– Да – прошепна Рон.

– Ами заеми се, тогава, Катърмол, и ако до час кабинетът ми не е напълно сух, Кръвният статут на съпругата ти ще е подложен на още по-голямо съмнение, отколкото е сега.

Златната решетка пред тях се отвори. С кимване и неприятна усмивка към Хари, от който явно се очакваше да одобри отношението към Катърмол, Якли се отправи към друг асансьор. Хари, Рон и Хърмаяни влязоха в техния, но никой не ги последва. Все едно бяха заразни. Решетките се затвориха със звън и асансьорът се издигна нагоре.

– Какво да правя? – попита Рон другите двама. Изглеждаше разтърсен – Ако не отида, жена ми... искам да кажа, жената на Катърмол...

– Ще дойдем с теб, трябва да останем заедно... – започна Хари, но Рон рязко поклати глава.

– Това е откачено, нямаме толкова време. Вие двамата намерете Ъмбридж, а аз ще ида да се оправя с Якли... но как да спра дъжда?

– Опитай „Фините Инкантатем“ – веднага се намеси Хърмаяни – това ще спре дъжда, ако става въпрос за заклинание или проклятие. Ако не стане, значи нещо се е повредило при Атмосферното заклинание, което е по-трудно за оправяне, затова като временна мярка, направи „Империус“, за да предпазиш вещите му...

– Я пак, и по-бавно – каза Рон, като трескаво търсеше в джобовете си перо, но в този момент асансьорът спря. Безизразен женски глас каза:

– Етаж четвърти – „Отдел за регулация и контрол над магическите създания“, включително чудовища и същества, „Департамент призрачни създания“, „Отдел «Връзки с таласъми»“, и „Бюро за съвети за вредители“ – и решетките се отвориха отново, за да пропуснат няколко магьосника и бели хартиени самолетчета, които закръжиха около лампите на тавана на кабината.

– Добро утро, Алберт – каза мъж с рошави мустаци, и се усмихна на Хари. Той хвърли поглед на Рон и Хърмаяни, докато асансьорът се издигаше нагоре. Хърмаяни трескаво шепнеше инструкции на Рон. Магьосникът се наведе към Хари, ухили се злобно и промърмори:

– Дърк Кресуел, а? От Кабинета на таласъмите? Добра работа, Алберт. Сигурен съм, че ще успее да заема мястото му!

Той се ухили. Хари му се усмихна в отговор, с надеждата, че това ще е достатъчно. Асансьорът спря. Решетките отново се отвориха.

– Етаж втори – „Отдел за прилагане на магическите закони“, и „Администрация на Магисбора“ – каза безизразно женският глас.

Хари видя как Хърмаяни побутна Рон и той излезе забързано от асансьора, а другият магьосник го последва, като оставиха Хари и Хърмаяни сами. В момента, в който златната врата се затвори, Хърмаяни бързо каза:

– Хари, всъщност мисля, че ще е по-добре ако отида с него, не мисля, че знае какво да направи и ако го хванат, всичко...

– Етаж първи – Министър на Магията и поддържащ персонал.

Златните решетки се отвориха отново и Хърмаяни изпъшка. Четирима души стояха пред тях. Двама от тях бяха потънали в разговор: дългокос магьосник, облечен в прекрасна мантия в черно и златно, и тантуриста, приличаща на крастава жаба вещица, която носеше кадифена панделка в късата си коса, и притискаше папка към гърдите си.

Глава тринадесета КОМИСИЯТА ЗА РЕГИСТРАЦИЯ НА МЪГЪЛОКРЪВНИ

– Ах, Мафалда! – каза Ъмбридж, като погледна към Хърмаяни – Травърс те изпрати, нали така?

– Д-да... – пророни Хърмаяни.

– Добре, справяш се наистина прекрасно. – Ъмбридж се обърна към магьосника в черно и златно – Проблемът е решен, господин Министре, ако Мафалда съхранява документите, ние ще можем да поемем надалеч – тя погледна тефтера си и продължи – Десет души за днес и един от тях е жената на министерски чиновник! Пфу... дори тук, в сърцето на Министерството!

Ъмбридж, заедно с двамата магьосници, които слушаха разговора й с Министъра, влезе до Хърмаяни в асансьора.

– Отиваме право надолу, Мафалда, ще намериш всичко необходимо в съдебната зала. Добро утро, Албърт, няма ли да излизаш оттук?

– Да, разбира се – каза Хари с дълбокия глас на Рънкорн.

Той слезе от асансьора. Златните решетки се затвориха със силен звън зад него. Поглеждайки през рамо, Хари видя разтревоженото лице на Хърмаяни да се спуска надолу, с по един висок магьосник от всяка страна и кадифената панделка за коса на Ъмбридж на нивото на раменете й.

– Какво те води насам, Рънкорн? – попита новият Министър на Магията. Дългата му черна коса и брада беше нашарена със сребърно, а голямо надвиснало чело хвърляше сянка върху блестящите му очи. При вида му Хари си помисли за рак, наблюдаващ иззад скала.

– Трябваше да поговоря с – той се подвоуми за части от секундата – Артър Уизли. Някой спомена, че той бил на първия етаж.

– Ах! – каза Пиус Тикнийс – Да не би да са го хванали да контактува с някой Нежелан?

– Не – отвърна Хари, гърлото му беше пресъхнало. – Не, нищо подобно.

– О, добре. Въпрос е единствено на време. – каза Тикнийс – Ако питаш мен, родоотстъпниците са точно толкова вредни колкото и мътнородите. Приятен ден, Рънкорн.

– Приятен ден, господин Министър.

Хари проследи с поглед отдалечаващият се по коридора Тикнийс. Когато Министърът се изгуби, той измъкна мантията-невидимка от тежкото си черно палто, заметна се с нея и пое по коридора в противоположна посока. Рънкорн беше толкова висок, че Хари се видя принуден да се наведе, за да бъде сигурен, че краката му няма да се подават изпод мантията. Бавно започна да го обхваща паника. Докато преминаваше покрай многото полирани дървени врати, на всяка от която беше закачена малка гравирана табелка с име и длъжност, мощта на Министерството, неговата заплетеност и недостъпност сякаш го заливаха и планът, който Хари, Рон и Хърмаяни внимателно бяха изготвяли в последните четири седмици му се стори смехотворно детински. Те бяха съсредоточили всичките си усилия за да проникнат вътре незабелязано: и за миг не бяха мислили какво ще правят ако някой ги принуди да се разделят. Сега Хърмаяни беше набутана в някакви съдебни процедури, които непременно щяха да продължат часове: Рон се мъчеше да прави магии, които, Хари беше сигурен, бяха извън неговите умения, а свободата на една жена зависеше от неговия успех; а той, Хари, се скиташе по най-горния етаж, докато идеално знаеше, че плячката му току-що беше слязла надолу с асансьора.

Той спря да върви, подпря се на стената и се зачуди какво да прави. Тишината го притисна, не чуваше никакво движение, разговор или забързани стъпки; покритите с дебели пурпурни килими коридори бяха така притихнали, че сякаш магията „Муфлиато“ беше направена над мястото.

„Кабинетът ѝ трябва да е някъде тук“ – помисли си Хари.

Не изглеждаше особено вероятно Ъмбридж да държи скъпоценностите в кабинета си, но от друга страна щеше да бъде глупаво, ако не провери. Затова той тръгна по коридора отново, като не срещна никой друг освен един намръщен магьосник, който мърмореше указания на носещо се пред него перо, което пишеше по парче пергамент.

Вече обръщайки внимание на табелките на вратите, Хари зави зад един ъгъл. По средата на следващия коридор той влезе в широко, отворено пространство, където дузина магьосници и вещици седяха в редици на малки чинове, приличащи на училищните, въпреки че бяха много по-излъскани и по тях нямаше надписи. Хари спря да ги погледа, ефектът беше доста хипнотизиращ. Те размахваха и въртяха пръчките си в синхрон, а оцветени квадратни листчета летяха във всички посоки като малки розови хвърчила. След няколко секунди Хари установи, че имаше

определен ритъм на работа, че всички хартийки следваха един и същи образец, а след още малко време разбра, че наблюдаваше създаването на брошури и хартиените квадрати бяха страници, които, щом се съберат, сгънат и подредят на място падаха в спретнати купчинки до всеки от магьосниците и вещиците.

Хари се приближи, въпреки че работниците бяха така вгълбени в това, което правеха, че той се съмняваше, че ще обърнат внимание на заглушена от килима стъпка, и измъкна една съвсем готова брошура от купчината до млада магьосница. Той разгледа листата изпод мантията невидимка. На розовата корица стоеше голям златен надпис:

МЪТНОРОДИТЕ

и заплахата, която представляват за мирното чистокръвно общество

До заглавието имаше картинка на червена роза с превзето усмихнато лице, задушавана от навъсен зелен плевел със зъби. На листовката не пишеше автор, но отново белезите по ръката му сякаш пламнаха, докато я разглеждаше. После младата магьосница до него потвърди подозрението му, като попита, продължавайки да размахва пръчката си:

– Някой знае ли дали старата вещица ще разпитва мътнороди цял ден?

– Внимавай – рече магьосникът до нея, оглеждайки се нервно; една от неговите страници падна на пода.

– Какво, да не би освен око да има и магически уши?

Магьосницата погледна напред към блестящата махагонова врата, обръщайки се към пълното с производители на брошури пространство; Хари погледна също и ярост се надигна в него като змия. Голямо, кръгло око със светло син ирис, което беше ужасно познато на всеки, който бе познавал Аластор Муди, беше вградено в дървото, там, където на мъгълските врати би трябвало да има шпионка. За части от секундата Хари забрави къде беше и какво правеше там: дори забрави, че беше невидим. Той тръгна право към вратата, за да огледа окото. То не мърдаше: взираше се сяко напред, замръзнало. На табелката до него пишеше:

Долорес Ъмбридж
Първи Заместник-министър

Под това, на малко по-блестяща нова табелка пишеше:

Началник на Комисията за Регистрация на Мъгълоръвни

Хари погледна назад към дузината работници: въпреки че бяха погълнати от работата си, той трудно можеше да си представи, че няма да обърнат внимание, ако вратата на празен кабинет се отвори пред очите им. Затова извади от вътрешния си джоб странен предмет с малки, махащи крака и кръгъл гумен клаксон. Навеждайки се под мантията, той постави пиратката-примамка на пода. Тя веднага се връза в краката на магьосниците и вещичите пред него. Секунди след това, през които Хари беше чакал с ръка на дръжката на вратата, от ъгъла на стаята се издигна черен, парлив дим и се чу силен удар. Младата магьосница на първия ред изпищя: розови страници се разлетяха навсякъде, когато тя и колегите ѝ скочиха, оглеждайки се за източника на суматохата. Хари завъртя дръжката, влезе в офиса на Ъмбридж и затвори вратата зад себе си.

Почувства се, сякаш се е върнал назад във времето. Стаята беше досущ кабинета на Ъмбридж в „Хогуорте“: дантелки, покривки и сухи цветя покриваха всяка свободна повърхност. Стените бяха окачени със същите декоративни чинии, на всяка от които имаше шарено, накипнено с панделка коте, подскачащо отвратително мило. Бюрото беше покрито с тъкан на крещящи цветя. Зад окото на Муди се намираще телескопично приспособление, позволяващо на Ъмбридж да следи работниците от другата страна на вратата. Хари погледна през него и забеляза, че всички те все още бяха скупчени около пиратката-примамка. Той издърпа телескопа от вратата, взе магическото око от дупката и го пусна в джоба си. След това отново се обърна към стаята, вдигна пръчката си и промърмори:

– АКЦИО МЕДАЛЪОН...

Нищо не се случи, но той не беше и очаквал; без съмнение Ъмбридж знаеше всичко за защитните заклинания и магии. Затова той отиде зад бюрото ѝ и припряно започна да претърсва чекмеджетата. Видя пера, тетрадки и магипласт; омагьосани свитъци хартия, които се навиваха змиеподобно от чекмеджето си и трябваше да се пригладят; малка натруфена дантелена кутийка, пълна с различни панделки и щипки за коса; но нямаше и следа от медальон. Зад бюрото се намираще шкаф с картотека: Хари започна да го претърсва. Както на шкафовете на Филч в „Хогуорте“, там беше пълно с папки, всяка с етикет и име. Когато Хари стигна най-долното чекмедже, нещо привлече вниманието му: досието

на господин Уизли.

Той го издърпа и го отвори.

Артър Уизли

Кръвен статут: Чистокръвен, но с неприемлив интерес към мъгълите. Известен член на Ордена на Феникса.

Семейство: Жена (чистокръвна), седем деца, двете най-млади в Хогуортс.

Бележка: Най-младият син в момента е у дома, сериозно болен, министерски инспектори са потвърдили факта.

Охрана: НАБЛЮДАВАН. Всички негови придвижвания – ПОД КОНТРОЛ. Голяма вероятност Нежелан No 1 да се свърже с него (бил е при семейство Уизли и по-рано).

„Нежелан No 1“ – промърмори Хари, докато връщаше папката на господин Уизли обратно на мястото ѝ и затвораряше чекмеджето. Имаше идея кой е това, и достатъчно сигурен, щом се изправи да огледа стаята за нови скривалища, забеляза на стената плакат на себе си с думите „Нежелан No 1“, изписани на гърдите му. Малка розова бележка с картинка на коте в ъгъла беше залепена за плаката. Хари се премести за да я прочете и видя, че Ъмбридж беше написала „Да бъде наказан“.

По-бесен от всякога, той отиде да опипа дъната на вазите и кошниците със сушени цветя, но не беше изненадан, когато не намери медальона там. Хвърли на кабинета последен претърсващ поглед и сърцето му подскачи. Дъмбълдор го гледаше от малко, правоъгълно огледало, подпряно на библиотеката до бюрото.

Хари прекоси стаята на бегом и го грабна, но в момента, в който го докосна осъзна, че това изобщо не беше огледало. Дъмбълдор се усмихваше замислено от корицата на лъскава книга. Хари не забеляза веднага вълнистия зелен надпис, пресичащ шапката му:

Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор, нито доста по-малкия през гърдите му: от Рита Скийтър, автор на бестселъра „Армандо Дипит: Господар или слабоумен?“

Хари отвори книгата напосоки и видя снимка на цяла страница на две момчета, които се смееха насила, ръката на всеки от тях обгръщаша раменете на другия. Дъмбълдор, чиято коса сега стигаше до лактите, си беше пуснал малка брада, напомняща тази на Крум, която така беше подразнила Рон. Момчето, което се смееше беззвучно до Дъмбълдор, го

гледаше с весел, див поглед. Златистата му коса падеше на къдрици по раменете му. Хари се зачуди дали това беше младият Доуж, но преди да успее да провери заглавието на снимката, вратата на кабинета се отвори.

Ако Тикнийс не гледаше случайно през рамото си докато влизаше, Хари нямаше да има време да заметне мантията невидимка върху себе си. Все пак му се стори, че Министърът може би забеляза следа от движение, защото за няколко секунди остана вторачен в мястото, където Хари преди миг беше изчезнал. Вероятно решил, че всичко, което е видял е бил Дъмбълдор, който си почесва носа от корицата на книгата, която Хари бързо беше успял да върне на рафта, Тикнийс накрая се приближи до бюрото и насочи пръчката си към перото, стоящо готово в стъкленичката с мастило. То изскочи оттам и започна да дращи бележка до Ъмбридж. Много бавно, едва поемайки с дъх, Хари излезе от офиса обратно в отворената площ зад него. Производителите на брошури все още бяха натрупани около пиратката-примамка, която продължаваше да вдига шум и вяло да пуши. Хари забърза към коридора, когато младата вещица рече:

– Обзалагам се, че това нещо се е измъкнало от Отдела за Експериментални магии, те са толкова безотговорни, помните ли онази отровна патица?

Докато бързаше към асансьорите, Хари отново прегледа изборите и възможностите си. Никога не беше изглеждало особено вероятно медальонът да е скрит в Министерството, а нямаше никакви надежди чрез магия да измъкнат местонахождението му от Ъмбридж, докато тя седеше в претъпканата съдебна зала. Главната им задача в момента беше да напуснат Министерството преди да бъдат разкрити и да опитат отново друг ден. Най-важно беше Хари да намери Рон, за да могат двамата да измислят план как да измъкнат Хърмаяни от заседанието.

Когато пристигна, асансьорът беше празен. Хари скочи вътре и свали мантията невидимка, докато той се спускаше. За негово огромно облекчение, на втория етаж подгизналият и слисан Рон се вмъкна вътре.

– Д-добро утро. – изпелтечи той на Хари, щом потеглиха отново.

– Рон, аз съм бе, Хари!

– Хари! Дявол да го вземе, забравих, че изглеждаш така – защо Хърмаяни не е с теб?

– Наложил си се да слезе долу в заседателните зали с Ъмбридж, нямаше как да откаже и...

Но преди Хари да успее да довърши, асансьорът спря пак: вратите се отвориха и вътре влезе господин Уизли, говорещ с възстара

магьосница, чиято руса коса беше разчепкана до такава степен, че приличаше на мравуняк.

– ... Напълно разбирам какво искаш да кажеш, Уаканда, но се опявам, че не мога да съм на страната на...

Господин Уизли замълча; беше забелязал Хари. Беше много странно той да го гледа с такава неприязън. Вратите се затвориха и четиримата тръгнаха надолу още веднъж.

– О, здрасти, Рег! – поздрави господин Уизли, оглеждайки се при звука от равномерно капене от дрехите на Рон. – Не разпитват ли жена ти днес? О, какво се е случило с теб? Защо си толкова мокър?

– В кабинета на Яксли е протекла вода. – отговори Рон, обръщайки се към рамото на господин Уизли; Хари беше сигурен, че се страхуваше баща му да не го разпознае, ако го погледне в очите. – Не можах да я спра, затова ме изпратиха да извикам Бърни... Пилсуърт, мисля, че казаха...

– Да, в доста кабинети тече напоследък – съгласи се господин Уизли. – Опита ли заклинанието „Метеолоджинкс реканто“? Проработи при Блечли.

– „Метеолоджинкс реканто“? – прошепна Рон. – Не, не съм. Благодаря, тат... Имам предвид, благодаря, Артър.

Вратите на асансьора се отвориха; възрастната вещица напусна и Рон се втурна покрай нея навън. Хари понечи да го последва, но Пърси Уизли препречи пътя му, качвайки се в асансьора, носът му беше забит в някакви листа, които четеше. Пърси не осъзна, че е в един асансьор заедно с баща си, докато вратите не се затвориха със силен звън. Той се огледа, видя господин Уизли, изчерви се като репичка и напусна асансьора веднага щом той се отвори на долния етаж. За втори път Хари опита да излезе, но сега пътя му беше блокиран от ръката на господин Уизли.

– Един момент, Рънкорн.

Вратите се затвориха и докато асансьорът дрънчеше надолу към следващият етаж, господин Уизли рече:

– Чух, че си разпространил информация за Дърк Кресуел.

Хари остана с впечатлението, че гневът на господин Уизли не се беше уталожил след срещата с Пърси. Затова реши, че най-добрият му изход беше да се държи гупаво.

– Моля? – попита той.

– Не се преструвай, Рънкорн! – каза господин Уизли свирепо – Ти залови магьосника, който подправи родословното си дърво, нали?!...

– Аз... И какво, ако съм го направил? – заяви Хари.

– Това, че Дърк Кресуел е десет пъти по-добър магьосник от теб. – каза господин Уизли тихо, докато асансьорът потъваше все по-надолу. – И ако оцелее след „Азкабан“, ще отговаряш пред него, без да споменаваме жена му, синовете и приятелите му...

– Артър, – прекъсна го Хари – нали знаеш, че те следят?

– Заплашваш ли ме, Рънкорн? – каза господин Уизли високо.

– Не, – отрече Хари – това е факт! Наблюдават всяко твое движение...

Вратите на асансьора се отвориха. Бяха стигнали до атриума. Господин Уизли погледна Хари язвително и излезе. Хари остана там, треперещ. Щеше му се да не се бе превъздал в Рънкорн... вратите звъннаха и се затвориха.

Хари измъкна мантията невидимка и я сложи. Щеше да опита да освободи Хърмаяни сам, докато Рон се оправяше с капещия кабинет. Щом вратите се отвориха, той пристъпи в каменен, осветен с факли коридор, доста по-различен от облицованите с дърво и покрити с килими коридори по горните етажи. Когато асансьорът потегли отново, Хари леко потрепери, поглеждайки напред към отдалечената черна врата на Отдел „Мистерии“.

Той тръгна, не към черната врата, а към входа, който си спомняше от лявата страна, водещ към стълбите за съдебните зали. Той обмисли различните си възможности, докато слизаше надолу: все още имаше две пиратки-примамки, но може би щеше да е по-добре ако просто почука на вратата, влезе като Рънкорн и помоли за няколко думи с Мафалда? Разбира се, не знаеше дали Рънкорн беше достатъчно важен, за да излезе с това, а дори и да се справеше, липсата на повторна поява на Хърмаяни можеше да събуди подозрения и издирване преди те да успеят да излязат от Министерството.

Улисан в мислите си, той не забеляза веднага неестествения студ, който го полази, сякаш внезапно беше паднала мъгла. С всяка следваща стъпка ставаше все по-студено: студ, който проникваше навътре в гърлото му и съдираще дробовете му. И тогава почувства полазващото чувство на отчаяние и безнадежност, което го изпълваше и се разтягаше в него.

„Диментори!...“, помисли си той.

И щом стигна края на стълбите и се обърна на дясно, видя ужасяваща гледка. Черният коридор пред съдебната зала беше пълен с високи, качулати фигури, чиито лица бяха напълно забулени, а хрипящото им дишане беше единствения звук, който се чуваше. Вцепенените от страх

мъгълочръвни, довлечени там за разпит, седяха сбутани и треперещи на твърди дървени пейки. Повечето криеха лицата си в ръце, вероятно инстинктивно опитвайки се да се предпазят от лакомите усти на дименторите. Някои бяха придружени от семействата си, други седяха сами. Дименторите се плъзгаха напред-назад пред тях и студът, безнадеждността и отчаянието на мястото паднаха върху Хари като проклятие...

„Бори се!“ – каза си той, ала знаеше, че не може да призове Патронус без да разкрие присъствието си моментално. Затова се придвижи напред колкото по-безшумно можеше, и с всяка стъпка скованост се промъкваше в мозъка му, но той се принуди да мисли за Рон и Хърмаяни, които имаха нужда от него. Движението между високите черни фигури беше ужасяващо: безоките лица, скрити в качулките си, се обръщаха докато той минаваше, и Хари беше сигурен, че те го усещаша, чувстваха, може би, човешко присъствие, което все още имаше някаква надежда и издържливост...

И тогава, рязко и стряскащо сред замръзналата тишина, една от вратите на подземното от лявата страна на коридора се отвори и оттам екнаха писъци.

– Не, не-е-е, аз съм нечистокръвен, нечистокръвен, казвам ви! Баща ми беше магьосник, наистина беше, проверете го, Арки Алдъртон, той е добре познат проектант на метли, проверете го, казвам ви – махнете си ръцете от мен, махнете...

– Това е последното ви предупреждение! – каза мекият глас на Ъмбридж, магически увеличен, така че звучеше ясно над отчаяните крясъци на мъжа – Ако се противопоставите, ще бъдете подложен на Целувката на диментора.

Виковете на мъжа секнаха, но сух плач огласи коридора.

– Отведете го! – заповяда Ъмбридж.

Два диментора се появиха на входа на залата, изгнилите им, слюзести ръце хванаха подмишниците на мъжа, който явно се изтощи. Те се отдалечиха с него по коридора и тъмнината, която се разстиляше след тях, скоро ги погълна от поглед.

– Следващата е... Мери Катърмол! – извика Ъмбридж.

Малка женица се изправи; трепереше от глава до пети. Тъмната ѝ коса беше прибрана отзад в кок, носеше дълга обикновена мантия. В лицето ѝ не беше останала и капка кръв. Докато преминаваше покрай дименторите, Хари я видя да потръпва. Направи го инстинктивно, без никакъв план, защото не искаше да вижда как тя влиза в подземията сама: щом вратата започна да се затваря, той се вмъкна след нея в подземното.

Това не беше същата стая, в която веднъж той беше съден за неразрешено използване на магия. Тази беше много по-малка, въпреки че таванът беше също толкова висок; човек имаше клаустрофобичното чувство, че е затворен на дъното на дълбок кладенец. Тук имаше повече диментори, излъчващи ледената си аура над стаята; стояха като безлики стражи в най-отдалечените от високата платформа ъгли. Там, зад преграда, седеше Ъмбридж, с Якли от едната страна и Хърмаяни, която беше пребледняла почти колкото госпожа Катърмол, от другата. В основата на платформата напред-назад се движеше сребърна дългокосместа котка, която, както Хари се досети, защитаваше прокурорите от отчаянието, лъхашо от дименторите: то беше за обвиняемите, не за обвиняващите.

– Седнете! – каза Ъмбридж с мекия си, кадифен глас.

Госпожа Катърмол залитна в единствения стол в центъра на пода зад платформата. В мига, в който седна, вериги завързаха ръцете ѝ за стола и я приковаха там.

– Вие ли сте Мери Елизабет Катърмол? – попита Ъмбридж.

Госпожа Катърмол разтреперано кимна.

– Женена за Реджиналд Катърмол от отдела за Магическа поддръжка?

Госпожа Катърмол избухна в сълзи.

– Нямам представа къде е, трябваше да ме чака тук!

Ъмбридж не ѝ обърна внимание.

– Майка на Мейси, Ели и Алфред Катърмол?

Жената се разрида повече от всякога.

– Те са изплашени, мислят, че може и да не се прибера у дома...

– Спести ни го! – изплю се Якли – Отрочетата на мътнородите не привличат нашите симпатии.

Хлиповете на госпожа Катърмол заглушиха стъпките на Хари, когато той внимателно се отправи към стъпалата, водещи до издигнатата платформа. В мига, в който подмина мястото, където се разхождаше Патронусът, усети промяна в температурата: тук беше топло и приятно. Патронусът, Хари беше сигурен, принадлежеше на Ъмбридж и светеше ярко, защото тя беше толкова щастлива тук, в естествената си среда, подкрепяйки заплетените закони, които тя беше помогнала да напишат. Бавно и много внимателно той обиколи покрай Ъмбридж, Якли и Хърмаяни, сядайки зад последната. Притесняваше се да не накара Хърмаяни да подскочи. Хрумна му да направи „Муфлиато“ на Ъмбридж и Якли, но дори и прошепването можеше да накара Хърмаяни да го издаде. След това Ъмбридж издигна гласа си и Хари се възползва.

– Зад теб съм... – прошепна той в ухото на Хърмаяни.

Както беше очаквал, тя подскочи толкова рязко, че почти преобърна шишенцето с мастило, с което се предполагаше, че тя трябва да записва интервюто, но и Ъмбридж, и Якли бяха съсредоточени върху госпожа Катърмол, така че това остана незабелязано.

– Една пръчка беше иззета от вас, когато пристигнахте днес в Министерството, госпожо Катърмол – казваше Ъмбридж – Осем и три четвърти инча, череша, с косъм от еднорог. Познавате ли това описание?

Госпожа Катърмол кимна, бършейки с ръкав очите си.

– Можете ли, ако обичате, да ни кажете от кой магьосник задигнахте тази пръчка?

– З-задигнала?!... – изхлипа госпожа Катърмол – Не съм я от-откраднала от никого. К-купих я, когато бях на единайсет. Тя-тя-тя ме избра.

Тя се разрида отново.

Ъмбридж се размая с мазен, момичешки гласец, което накара Хари да му се прииска да я нападне. Когато се надвеси напред през бариерата, за да може да види по-добре жертвата си, нещо златно също се люшна и увисна напред: медальонът! Хърмаяни го видя и тихо изписка, но Ъмбридж и Якли, погълнати от жертвата си, бяха глухи за всичко останало.

– Не! – каза Ъмбридж – не, не мисля така, госпожо Катърмол. Пръчките избират единствено магьосници и вещици. Вие не сте магьосница. Имам отговорите на въпросника, който ви изпратихме – Мафалда, подай ми ги.

Ъмбридж протегна малката си ръка. Толкова много приличаше на жаба в този момент, че Хари се учуди, че нямаше плавателни ципи между късите ѝ пръсти. Ръцете на Хърмаяни се тресяха от уплаха. Тя потършува в купа документи, сложен на стола до нея, и накрая измъкна руло пергамент с името на госпожа Катърмол отгоре.

– Това е... – това е красиво, Долорес... – каза тя, сочейки към блещукащия в надиплената блуза на Ъмбридж медальон.

– Какво?... – сонна се Ъмбридж, поглеждайки надолу – А-а, да, ъ-ъ, стара семейна ценност. – каза тя, потупвайки лежащия на голямото ѝ деколте медальон. – „С“-то идва от Селуин, потомка съм на рода Селуин... В действителност има само няколко чистокръвни фамилии, с които не съм роднина... Колко жалко – продължи тя, с по-висок глас, първайки въпросника на госпожа Катърмол – че не мога да кажа същото за вас. Професии на родителите: градинари.

Якли се изсмая подигравателно. Отдолу пухкавата сребърна котка

патрулираше нагоре-надолу и държеше дименторите настрана.

Лъжата на Ъмбридж докара прилив на кръв в мозъка на Хари и унищожи всяко негово чувство за предпазливост; това, че тя използваше медальона, който беше взела като подкуп от изявен престъпник, за да подкрепя собствените ѝ претенции за чистокръвност. Той вдигна пръчката си и без дори да се опитва да я държи скрита под мантията невидимка, каза:

– ВЦЕПЕНИ СЕ!

Проблясна червена светлина; Ъмбридж се сгърчи и челото ѝ се фрасна в ръба на решетката: документите на госпожа Катърмол се изплъзнаха от скута ѝ и паднаха на пода, а, отдолу, дебнешата сребърна котка изчезна. Леденостуден въздух ги блъсна като насрещен вятър: Яксли, объркан, се огледа наоколо за източника на неприятностите и видя ръката и пръчката на Хари да сочат към него. Опита да извади своята пръчка, но... твърде късно.

– ВЦЕПЕНИ СЕ!

И Яксли се хлъзна и падна свит на пода.

– Хари!

– Хърмаяни, ако мислиш, че щях да си стоя тук и докато тя се преструва...

– Хари, госпожа Катърмол!

Хари се завъртя, махайки мантията невидимка; отдолу дименторите напускаха ъглите си и се плъзгаха напред към прикованата за стола жена: дали защото патронусът беше изчезнал, или защото бяха разбрали, че господарите им не са в съзнание, те явно изоставиха всякакво въздържание. Госпожа Катърмол нададе ужасен писък, когато слузеста ръка улови веригите ѝ и се приближи до лицето ѝ.

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Сребърният елен излетя от пръчката на Хари и скочи върху дименторите, които политнаха назад и се отново се стопиха в тъмните сенки. Светлината от елена, много по-силна и топла от защитата на котката, изпълни цялото подземие докато животното обикаляше стаята.

– Вземи Хоркрукса! – каза Хари на Хърмаяни.

Той изтича надолу по стълбите, прибирайки мантията обратно в чантата си, и доближи госпожа Катърмол.

– Вие?! – прошепна тя, вглеждайки се в лицето му – Но... но Рег каза, че именно вие сте добавили името ми за разпит!

– Така ли съм направил?... – промърмори Хари, дърпайки веригите, оковали ръцете ѝ. – Е, промених мнението си. ДИФИНДО!

Нищо не се получи.

– Хърмаяни, как да се отърва от тези вериги?!

– Чакай, опитвам се да направя нещо...

– Хърмаяни, заобиколени сме от диментори!

– Знам, Хари, но ако тя се свести и медальонът го няма – трябва да направя копие... ГЕМИНИО! Така... това би трябвало да я заблуди...

Хърмаяни изтича надолу по стъпалата.

– Да видим... РЕЛАШИО!

Веригите иззвъняха и се отделиха от облегалките на стола. Госпожа Катърмол изглеждаше по-изплашена от когато и да е било.

– Не разбирам!... – прошепна тя.

– Ще излезете оттук заедно с нас! – обясни й Хари, изправяйки я на крака – Върнете се у дома, взимайте децата и бягайте, напуснете страната, ако се наложи. Дегизирайте се и бягайте! Видяхте какво става, тук не можете да получите нищо като честно изслушване.

– Хари, – каза Хърмаяни – как ще се измъкнем оттук с всички тези диментори пред вратата?

– С Патронуси! – отговори Хари, насочвайки пръчката към своя: еленът се забави и тръгна, все още ярко светец, към вратата. – Колкото повече успеем да съберем; направи твоя, Хърмаяни.

– ЕКСПЕК... ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ! – каза Хърмаяни. Нищо не се случи.

– Това е единствената магия, с която тя някога е имала проблем!...

– рече Хари на напълно ошашавената госпожа Катърмол. – Малко злополучно, наистина... хайде, Хърмаяни, пак...

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Сребърна видра изскочи от края на пръчката на Хърмаяни и грациозно преплува през въздуха, за да се присъедини към елена.

– Хайде! – каза Хари и поведе Хърмаяни и госпожа Катърмол към вратата.

Уплашени писъци се разнесоха из коридора, щом Патронусите излязоха от подземие. Хари се огледа – дименторите падаха назад от двете им страни, топяха се в тъмнината, разпръсваха се пред сребърните създания.

– Решихме, че всички вие трябва да се приберете у дома и да скриете семействата си. – каза Хари на чакащите отвън мъгълкръвни, които бяха заслепени от светлината на патронусите, и все още потреперваха. – Бягайте в чужбина, ако можете. Просто се махнете от Министерството. Това е – ъ-ъ, новата официална позиция! Сега, ако просто следвате

Патронусите, ще можете да си тръгнете през Атриума.

Те гледаха да се качат по стълбите без да бъдат заловени, но когато стигнаха асансьорите, лошо предчувствие се намести в Хари. Ако се появяха в Атриума със сребърен елен и видра, плуващи пред тях, и двайсетина души, половината от които обвинени мъгълкръвни, чувстваше, че ще привлекат нежелано внимание. Той тъкмо беше стигнал до това заключение, когато асансьорът издрънча и спря пред тях.

– Рег! – извика госпожа Катърмол и се хвърли в обятията на Рон – Рънкорн ме пусна, той нападна Ъмбридж и Яксли и ни каза да напуснем страната, мисля, че ще е добре да го направим, Рег, наистина. Да побързаме у дома да вземем децата и... Защо си толкова мокър?

– Вода – измънка Рон, освобождавайки се от прегръдките на госпожа Катърмол. – Хари, те знаят, че в Министерството има неканени гости, нещо като дупка във вратата на Ъмбридж, мисля, че имаме около пет минути, ако...

Патронусът на Хърмаяни изчезна с леко „пук“, когато тя се обърна поразена към Хари.

– Хари, ами ако сме в капан?!...

– Няма да бъдем, ако се движим бързо! – каза Хари. После се обърна към притихналата група зад тях, която се беше вторачила в него.

– Кой има пръчка?

Около половината от тях вдигната ръка.

– Добре, всички, които нямат пръчки трябва да се долепят за някой, който има. Трябва да бързаме, преди да са ни попречили. Хайде.

Те успяха да се съберат в два асансьора. Патронусът на Хари бдеше пред златните решетки, когато те се затвориха и асансьорът пое нагоре.

– Осми етаж – каза студеният глас – „Атриум“.

Хари веднага разбра, че бяха в беда. Атриумът беше пълен с хора от пудролинните, движещи се от камина на камина, като им препречваха пътя.

– Хари! – изписка Хърмаяни. – Какво ще...?

– СПРЕТЕ! – извика Хари и силният глас на Рънкорн проехтя из атриума: магьосниците, препречващи камините замръзнаха. – Последвайте ме... – прошепна той на групата ужасени мъгълкръвни, които се движеха напред скупчени, водени от Рон и Хърмаяни.

– Какво става, Албърт? – попита същия оплешивяващ магьосник, който по-рано беше последвал Хари навън от камината. Изглеждаше изнервен.

– Тази група трябва да излезе преди да заградите изходите! – каза

Хари с всичкия авторитет, който успя да намери.

Групата магьосници пред него се спогледа.

– Казаха ни да блокираме всички изходи и да не пускаме никого...

– Противоречиш ли ми, бе? – изфуча Хари – Искаш ли да разследвам и твоето родословно дърво, както направих с това на Дърк Кресуел?!...

– О, извинявай! – изпъшка оплешивяващият магьосник, отдръпвайки се назад – не исках да кажа нищо, Албърт, но си мислех... Мислех, че те са там за разпит и...

– Кръвта им е чиста! – каза Хари и дълбокият му глас отекна внушително из залата – По-чиста от на много от вас, смее да кажа. Хайде, тръгвайте – подкани той мъгълкръвните, които се втурнаха напред към камините и започнаха да изчезват по двойки. Министерските служители се отдръпнаха назад, някои гледаха объркано, други уплашено и възмутено. И тогава...

– Мери!!

Госпожа Катърмол погледна през рамо. Истинският Рег Катърмол, вече спрял да повръща, но все още блед и изпит, току-що беше слязъл от асансьора.

– Р – Рег?!?...

Тя погледна от съпруга си към Рон, който ругаеше високо.

Оплешивяващият магьосник се опули, главата му се местеше нелепо ту към единия, ту към другия Рег Катърмол.

– Хей, к-какво става? Какво е това?

– Препречете изходите! НАПРАВЕТЕ ГО!

Якли беше изскочил от друг асансьор и тичаше към групата до камините, в които всички мъгълкръвни, с изключение на госпожа Катърмол, вече бяха изчезнали. Когато оплешивяващият магьосник извади пръчката си, Хари вдигна огромен си юмрук и го фрасна така силно, че той полетя във въздуха.

– Той помагаше на мъгълкръвните да избягат, Якли! – изкрещя Хари.

Колегите на плешивия магьосник надигнаха врява, под прикритие на която Рон грабна госпожа Катърмол, натика я във все още отворената камина и изчезна. Объркан, Якли погледна от Хари към ударения магьосник, докато истинският Рег Катърмол крещеше:

– Жена ми! Кой беше този със съпругата ми? Какво става?!

Хари видя лицето на Якли да се обръща, и намек че е разбрал истината се показа на животинското му лице.

– Идвай! – извика той на Хърмаяни; той сграбчи ръката ѝ заедно скочиха в камината, докато проклятието на Якли профучаваше покрай главата на Хари. Те се завъртяха за няколко секунди, преди да изскочат от тоалетната в кабинката. Хари се хвърли да отвори вратата; Рон стоеше до мивките, все още борейки се с госпожа Катърмол.

– Рег, не разбирам!

– Тръгвайте, аз не съм съпругът ви, трябва да се приберете вкъщи!

Някакъв шум дойде от кабинката зад тях; Хари се огледа; Якли току-що се беше появил.

– ХАЙДЕ! – изкрещя Хари. Той хвана дланта на Хърмаяни и ръката на Рон и се завъртя на място.

Погълна ги тъмнина и усещането за натикване в обръч, но... нещо не беше наред... Дланта на Хърмаяни се изплъзваше от хватката му...

Той се зачуди дали ще се задуши, не можеше да диша или вижда и единствените плътни неща в света бяха ръката на Рон и пръстите на Хърмаяни, които бавно се изхлузваха...

И тогава той видя вратата на площад „Гримолд“ номер 12, с држката във форма на змия, но преди да успее да си поеме дъх се чу писък и блесна пурпурна светлина; ръката на Хърмаяни внезапно го стисна и всичко отново потъна в мрак.

Глава четиринадесета КРАДЕЦЪТ

Хари отвори очи и беше заслепен от златна и зелена светлина; нямаше никаква представа какво се беше случило, знаеше само, че лежеше на някакви листа и клончета. Мъчейки се да си поеме дъх, той примигна и осъзна, че ослепителният блясък всъщност беше слънчевата светлина, която се процеждаше през балдахина от листа високо над него. Изведнъж нещо помръдна до лицето му. Хари се повдигна на ръцете и краката си, готов да посрещне някакво малко, свирепо същество, но вместо това видя, че нещото е само кракът на Рон. Оглеждайки се разбра, че те двамата и Хърмаяни лежах в някаква гора, очевидно сами.

Първата мисъл на Хари беше за Забранената гора, и за момент, макар да осъзнаваше колко глупаво и опасно щеше да бъде да се появят на територията на „Хогвортс“, сърцето му подскочи при мисълта да се промъкнат през дърветата до колибата на Хагрид. Все пак, за няколко секунди, които бяха нужни на Рон да издаде нисък стон и Хари да започне да пълзи към него, той осъзна, че това не беше Забранената гора: дърветата изглеждаха по-млади, бяха по-нарядко, земята беше по-чиста.

Завари Хърмаяни, също като него, на крака и ръце, над главата на Рон. В мига, в който очите му попаднаха върху Рон, всичките тревоги излязоха от ума му, макар лявата половина от лицето на Рон да беше обляна в кръв, а кожата му – със сивкаво бял цвят до покритата с листа земя. Многоликвата отвара вече губеше ефекта си: Рон беше наполовина себе си, наполовина Катърмол, косата му ставаше все по-червена, докато лицето му губеше малкото цвят, който му беше останал.

– Какво му се случи?

– Разчленен е! – каза Хърмаяни, пръстите ѝ вече се заемаха с ръкава на Рон, където кръвта беше най-много и най-тъмна.

Хари ги гледаше, ужасен, докато тя разкъсваше блузата на Рон. Беше си представял разчленяването като нещо комично, но това... Вътрешностите му се поддигнаха неприятно, докато Хърмаяни откриваше ръката на Рон, където голям къс плът липсваше, сякаш отрязан от нож.

– Хари, бързо, в чантата ми, има малка бутилка с етикет „Есенция от росен“...

– Чантата, ясно...

Хари забърза към мястото, където Хърмаяни беше пристигнала,

сграбчи малката мънистена чанта и пхна ръката си вътре в нея. Изведнъж различни предмети започнаха да минават през ръцете му – той усети кожените корици на книги, вълнени ръкави на плетени пуловери, токове на обувки...

– Бързо!

Той грабна пръчката си от земята и я насочи към дълбините на магическата чанта.

– АКЦИО РОСЕН!

Малка кафява бутилчица изскочи от чантата; той я хвана и се затича към Хърмаяни и Рон, чийто очи вече бяха полузатворени, между клепачите му се виждаха само ивици бяла очна ябълка.

– Много е изтощен! – каза Хърмаяни, която също беше доста бледа; тя вече не изглеждаше като Мафалда, въпреки че косата ѝ още беше сива на места. – Отвори го вместо мен, Хари, ръцете ми треперят.

Хари дръпна капачката на малката бутилка, Хърмаяни я взе и капна три капки от отварата върху кървящата рана. Зеленикав дим се издигна нагоре и когато се изпари, Хари видя, че кървенето вече е спряло. Сега раната изглеждаше няколко дни по-стара; нова кожа покриваше, кървящото досега място.

– Леле-е! – каза Хари.

– Това е всичко, за което съм сигурна, че ще е безопасно!... – каза Хърмаяни треперейки – Има заклинания, които ще го излекуват напълно, но не се осмелявам да ги направя, може да се объркам и само да му навредя... Той вече изгуби толкова много кръв...

– Как се случи? Имам предвид – Хари разтърси глава, опитвайки се да разчисти ума си, да намери логика във всичко, което току-що се беше случило – защо сме тук? Мислех, че се връщаме обратно на площад „Гримолд“ 12?

Хърмаяни въздъхна тежко. Изглеждаше, всякаш щеше да се разплаче.

– Хари, не мисля, че ще можем да се върнем там отново.

– Какво искаш да...?

– Когато се магипортирахме, Яксли ме сграбчи и не можах да се отърва от него, беше прекалено силен, той продължаваше да се държи когато пристигнахме на площада и тогава... ами, мисля, че видя вратата и помисли, че спираме там, затова отпусна ръката си и успях да се махна от него и ни доведох тук вместо там.

– Но тогава къде е той? Чакай малко... нали не мислиш, че е на площад „Гримолд“? Не може да влезе вътре?

Очите ѝ проблеснаха с насъбралите се сълзи когато кимна.

– Хари, мисля, че може. Аз... аз го накарах да се пусне с Освобождаващо заклинание, но вече го бях отвела отвъд защитата на заклинанието Фиделиус. Отакакто Дъмбълдор умря ние сме Пазители на Тайната, а аз му разкрих тайната, нали така?

Нямаше съмнение: Хари беше сигурен, че тя е права. Беше сериозна грешка. Ако сега Яксли можеше да влезе в къщата, нямаше начин да се върнат там отново. Дори можеше сега да води още смъртожадни вътре чрез магипортиране. Макар къщата да беше мрачна и потискаща, тя беше единствения сигурен подслон: особено сега, когато Крийчър беше толкова по-щастлив и мил, беше се превърнала и в дом. С пристъп на съжаление, който нямаше нищо общо с храната, Хари си представи домашното духче да се занимава над пържолата и пая с бърбечета, които Хари, Рон и Хърмаяни никога нямаше да изядат.

– Хари, съжалявам, толкова съжалявам!

– Хайде сега, не ставай глупава, не беше по твоя вина! Ако има някой виновен, то това съм аз...

Хари сложи ръка в джоба си и извади отвътре окото на Лудоокия Муди. Хърмаяни се отдръпна, изглеждаше ужасена.

– Ъмбридж го беше вдълбала в вратата на кабинета ѝ, за да шпионира хората. Не можех да го оставя там... но така са разбрали, че в Министерството има нарушители.

Преди Хърмаяни да може да отговори, Рон нададе стон и отвори очи. Кожата му още беше сива, а лицето му блестеше от пот.

– Как се чувстваш? – прошепна Хърмаяни.

– Много лошо... – отговори Рон с грачещ глас, започвайки да трепери щом усети ранената си ръка. – Къде сме?

– В горите, където се проведе Световното първенство по квидич – каза Хърмаяни – Исках да сме на някое оградено, тайно място, и това беше...

– ... първото, за което се сети! – довърши вместо нея Хари, хвърляйки бърз поглед върху очевидно пустото място. Той не можеше да не си припомни какво се беше случило последния път, когато се бяха магипортирали на първото място, което беше хрумнало на Хърмаяни; как Смъртожадните ги бяха открили за минути. Дали бяха използвали легилимантика? Знаеше ли Волдеморт или последователите му, къде ги беше завела, дори сега?

– Мислиш ли, че трябва да продължим? – попита Рон Хари, и по изражението на лицето му, Хари можеше да разбере, че и той си мислеше

същото.

– Не знам.

Рон все още изглеждаше блед и лепкав. Не беше направил никакъв опит да седне, и изглеждаше сякаш беше прекалено слаб, за да го стори. Идеята да го местят беше плашеща.

– Нека останем тук засега. – каза Хари.

Изглеждайки облекчена, Хърмаяни скочи на крака.

– Къде отиваш? – копита я Рон.

– Ако ще оставаме, трябва да направим някои защитни магии наоколо – отговори тя, и издигайки пръчката си, започна да върви в голям кръг около Хари и Рон, мърморейки заклинания. Хари забеляза малки смущения в обкръжаващия ги въздух: сякаш Хърмаяни беше създала гореща мъгла около тяхното сечище.

– САЛВИО ХЕКСИЯ... ПРОТЕГО ТОТАЛУМ... РЕПЕЛО МУГЛЕТУМ... МУФЛИАТО... Можеш да извадиш палатката, Хари...

– Палатка?!

– В чантата!

– В чан... о, да, естествено... – каза Хари.

Този път не си направи труда да бърника вътре, а отново използва Призоваваща магия. Палатката изскочи под формата на купчина от плат и въжета. Хари разпозна, отчасти заради миризмата на котки, че е същата палатка, в която бяха ношували на Световното първенство по квидич.

– Мислех, че това принадлежи на онзи Пъркинс от Министерство-то? – попита той, като започна да освобождава колчетата на палатката от въжетата.

– Явно той не я иска обратно, лумбагото му е много зле. – отговори Хърмаяни, сега изпълнявайки сложна фигура от осем движения с пръчката си – Затова бащата на Рон каза, че мога да я взема назаем. – ЕРЕКТО! – Добави тя посочвайки купчината, която с едно плавно движение се издигна във въздуха и се настани на земята, напълно сглобена пред Хари, от чиито ръце се изплъзна колчето, за да се забие с финален тъп звук накрая на едно въже.

– КЕЙВ ИНИМИКУМ! – довърши Хърмаяни с размахване към небето. – Това е всичко, което мога да направя. Най-малкото, трябва да знаем, че идват, не мога да гарантирам, че това ще задържи Вол...

– Не казвай името! – прекъсна я Рон, с острота в гласа си.

Хари и Хърмаяни се спогледаха.

– Съжалявам – изстена Рон, докато се опитваше да се изправи, за да ги вижда – Но звучи като... нещо като проклетие. Не можем ли просто

да го наричаме Ти-знаеш-кой... моля?

– Дъмбълдор каза, че страха от името... – започна Хари.

– В случай, че не си забелязал, приятелю, назоваваето на Ти-знаеш-кой с истинското му име не послужи много добре на Дъмбълдор накрая – отсече Рон – Просто... просто покажете на Вие-знаете-кого някакво уважение, става ли?

– Уважение?!... – повтори Хари, но Хърмаяни го погледна предупредително; очевидно не трябваше да спори с Рон, когато е в такова състояние.

Хари и Хърмаяни полу-носеха, полу-влачеха Рон през входа на палатката. Интериорът беше точно както Хари го помнеше: малък апартамент, допълнен с баня и малка кухня. Той бутна настрана старо кресло и положи Рон на долната част на двуетажно легло. Дори това кратко пътуване, беше направило Рон още по-блед, и веднага щом го сложиха върху дюшека, той затвори очи и дълго след това не проговори.

– Ще направя малко чай. – каза Хърмаяни, като издърпа голям чайник и чаши от дълбините на чантата ѝ, и отиде към кухнята.

Хари почувства топлата напитка точно толкова приятна и навременна, както беше Огненото уиски в нощта, когато Лудоокия беше загинал; сякаш наистина изгори малко от страха, шаваш в корема му. След минута-две Рон наруши тишината.

– Какво мислите, че е станало с двамата Катърмол?

– Ако имат късмет, може да избягат! – каза Хърмаяни, стискайки здраво своята чаша, за да се успокои – В случай, че господин Катърмол е достатъчно съобразителен, би трябвало да е транспортирал жена си чрез паралелно магипортиране и заедно с децата им сега ще бягат от страната. Хари каза на госпожата да направи точно това!

– По дяволите, дано са успели! – каза Рон, който отново легна на възглавницата си. Явно чайт му действаше добре; лицето му отново започна да придобива цвят. – Не мисля, че Рег Катърмол беше много бързомислещ, като се има предвид начина, по който всички му говореха, докато бях него. Господи, надявам се да са избягали... ако и двамата свършат в „Азкабан“ заради нас...

Хари погледна към Хърмаяни и въпросът, който мислеше да ѝ зададе – дали липсата на пръчка, ще попречи на госпожа Катърмол да се магипортира заедно със съпруга ѝ, замря в гърлото му. Хърмаяни гледаше Рон, притеснена за съдбата на Катърмол, с толкова нежност и загриженост в изражението, че Хари се почувства сякаш я беше хванал да го целува.

– Е, взе ли го? – попита Хари, отчасти, за да напомни, че беше там.

– Дали... дали съм взела какво? – отвърна тя.

– Заради какво преминахме през всичко това? Медальона! Къде е медальона?!

– Взели сте го?? – Изкрещя Рон, надигайки се малко по-нависоко на възглавницата – Никой никога не ми казва нищо! По дяволите, можеше да го споменете!

– Ами, спасявахме си живота от смъртожадните все пак. – каза Хърмаяни – Ето!

Тя издърпа медальона от джоба на мантията си и го подаде на Рон. Беше голям колкото кокоше яйце, богато украсена буква „S“, инкрустирана с много мънички зелени камъчета, бляскаха матово в отразената светлина, която влизаше през платнения таван на палатката.

– Няма ли начин, някой да го е унищожил, откакто е бил у Крийчър? – каза Рон с надежда в гласа. – В смисъл, можем ли да сме сигурни, че все още е Хоркрукс?

– Мисля, че да... – отговори му Хърмаяни, като взе предмета от Рон и го огледа отблизо. – Щеше да има някакъв знак на повреда, ако е бил магически разрушен.

Тя го подаде на Хари, който го завъртя между пръстите си. Изглеждаше идеален, незасегнат. Той си спомни разпокъсаните останки от дневника, и как камъкът на пръстена-Хоркрукс беше разбит, когато Дъмбълдор го беше разрушил.

– Смятам, че Крийчър е прав. – каза Хари – Ще трябва да измислим как да отворим това нещо, преди да го разрушим.

Изведнъж Хари осъзна какво държеше, какво живееше зад златното капаче. Дори след всичко, което направиха, за да се доберат до медальона, той изпита ужасна нужда да го хвърли настрани от него. Овладейвайки се отново, той се опита да отвори Хоркрукса с пръсти, след това опита магията, която Хърмаяни беше използвала за отварянето на вратата на Регулус. Нищо не проработи. После подаде медальона на Хърмаяни и Рон, които направиха всичко по силите им да го отворят, но не по-успешно от опитите на Хари.

– Можете ли да го почувствате? – попита Рон с притаен глас, докато го държеше здраво в юмука си.

– Какво искаш да кажеш?

Рон подаде Хоркрукса на Хари. След момент, Хари разбра какво е имал редвид приятелят му. Беше ли това собствената му кръв, течаща във вените му, или беше нещо вътре в медальона – нещо като

миниатюрно метално сърце?

– Какво ще правим с него?... – попита Хърмаяни.

– Ще го пазим внимателно, докато разберем как да го унищожим. – отговори Хари и макар да не искаше, окачи верижката на врата си, пускайки медальона под дрехите си, така че да не може да се вижда; той остана до торбичката, която Хагрид му беше дал.

– Мисля, че трябва да го носим на смени, така че да стоим на пост пред палатката. – Добави той на Хърмаяни, стоейки и протягайки се. – И трябва да помислим за някаква храна също. Ти стой там! – добави той остро на Рон, който беше направил опит да седне и беше придобил зеленикав цвят.

На масата беше настанен Опасноскопът, който Хърмаяни бе подарила на Хари за рождения му ден, и така двамата прекараха остатъка от деня, споделяйки ролята на стража. Обаче Опасноскопът стоя тих и неподвижен на мястото си през цялото време, и било то заради защитните магии и Мъгъллоотблъскващото заклинание, които Хърмаяни беше създавала около тях, или защото хора рядко минаваха оттук, тяхното парче земя остана непосетено от никого, освен от няколко птици и катерици. До вечерта нямаше промяна. Хари светна с пръчката си, когато в 10 часа с Хърмаяни си размениха местата, за да наглежда пустото място, обитавано от нищо друго освен от прилепите хвърчащи високо над него напечно на единствения къс звездно небе, което можеше да се види от тяхното защитено място.

Той се почувства гладен и малко замаян. Хърмаяни не беше сложила никаква храна в чантата си, тъй като смяташе, че ще се върнат на площад Гримолд тази вечер, затова нямаха какво да ядат, освен някакви диви гъби, които Хърмаяни беше събрала от най-близките дървета и които беше сварила в туристическата ѝ тенджерка. След две напълвания на устата си Рон беше бутнал порцията си настрана, изглеждайки погнусен; Хари беше упорит, само за да не обиди Хърмаяни.

Обкръжаващото ги мълчание беше нарушено от странно шумолене и от както звучеше чупене на съчки: Хари помисли, че тези звуци са причинени по-скоро от животни, отколкото от хора, но въпреки това държеше пръчката си в готовност. Вътрешностите му не се чувстваха много добре след тези гъби, жилави като гума и сякаш шаваха от неудобство.

Хари мислеше, че ще се почувства облекчен, щом вземат Хоркрукса, но не беше така; всичко, което чувстваше сега, докато гледаше в мрака, от който много малка част беше осветена от пръчката му, беше

притеснение за това какво ще се случи по-нататък.

Беше очаквал този момент от седмици, месеци, може би дори години, но сега беше стигнал до изненадващ край, беше излязъл извън пътя.

Някъде там имаше още Хоркрукси, но той нямаше никаква идея къде може да са. Дори не знаеше какви бяха някои от тях. Медувременно той беше в недоумение как да унищожи единственият, който бяха намерили, Хоркруксът, който в момента лежеше до голата плът на гърдите му. Любопитно беше, че медальонът не беше поел от топлината на тялото му, а беше толкова студен, сякаш току-що е бил изваден от ледена вода. Отвреме навреме Хари си мислеше, или по-скоро си представяше, че усеща малкото сърце да тупти неравномерно точно до неговото.

Неприятно предчувствие пропълзя по него, докато седеше в мрака: опита се да не му се отдава, да го отблъсне, но то упорито се връщаше в съзнанието му. Докато единият е жив, другият не може да оцелее. Рон и Хърмаяни, които сега си говореха тихо в палатката, можеха да си отидат, ако искат, той не можеше. И на Хари му се стори, че докато седеше там, опитвайки се да овладее страха и проумората си, Хоркрукса до гърдите му отбояваше оставащото му време. Глупава идея... каза си, не си мисли, че...

Белегът му отново започна да го боли. Страхуваше се, че го прави, като си мисли тези неща, и се опита да насочи мислите си в друга посока. Спомни си за бедния Крийчър, който ги очакваше у дома, а вместо това беше получил Яксли. Щеше ли домашното духче да мълчи, или щеше да разкаже на смъртожадните всичко, което знаеше? На Хари му се искаше да повярва, че Крийчър е променил отношението си към него през последния един месец, че сега ще бъде верен, но кой знаеше какво щеше да се случи?... Ами ако смъртожадните изтезаваха духчето? Отвратителни картини нахлуха в главата на Хари, който се опита да отблъсне и тях, защото не можеше да направи нищо за Крийчър: двамата с Хърмаяни вече бяха решили, че не могат да го извикат; ами ако там имаше и хора от Министерството? Не можеха да разчитат, че магипортирането на духчето ще бъде освободено от същата грешка, която беше довела Яксли на площад Гримолд, прилепен за подгъва на ръкава на Хърмаяни.

Белегът на Хари вече гореше. Помисли си, че има толкова много неща, които не знаят: Лупин беше прав за магията, с която никога не са се срещали и която никога не са си представяли. Защо Дъмбълдор не беше обяснил повече неща? Беше ли си мислил, че има време, че е щял да живее още дълги години, векове, като приятеля си Николас Фламел?

Ако е така, сгрешил е... Снейп се беше погрижил за това... Снейп, спящата змия, която беше нападнала на върха на Високата кула.

А Дъмбълдор беше паднал... паднал...

– Дай ми я, Грегорович!

Гласът на Хари беше висок, ясен и студен, пръчката му беше пред него, обхваната от бяла ръка с много дълги пръсти. Мъжът към когото сочеше беше повесен с главата надолу във въздуха, въпреки, че нямаше въжета, които да го държат; той се люлееше, зловещо и невидимо носещ се, крайниците му беха завързани за тялото, а ужасеното му лице, на нивото на това на Хари, почервенияло от прилива на кръв, нахлула в главата му. Човекът беше с чисто бяла коса и с гъста рошава брада: беше като подобен на прилеп Дядо Коледа.

– Аз го нямам, аз вече го нямам! Преди много години беше откраднато от мен!

– Не лъжи Лорд Волдемор, Грегорович. Той знае... той винаги знае.

Зениците на висящия човек бяха широко отворени, изпълнени със страх, те се уголемяваха все повече докато черният им цвят не погълна изцяло Хари...

Сега Хари тичаше по тъмен коридор непосредствено зад Грегорович, който държеше фенер високо над себе си: Грегорович връхлетя в стаята и фенера му освети, помещение, подобно на работилница: дървени рафтчета и злато проблясваха на люлеещия се извор на светлина; и там, на перваза на прозореца, беше кацнал, като голяма птица, млад мъж със златна коса. В мигът, в който светлината на фенера го освети, Хари видя насладата върху красивото му лице, след което неканения гост изпрати зашеметяващо заклинание и ловко скочи назад през прозореца с ликуващ смях. И Хари профуча обратно назад през тези широки, подобни на тунел зеници, а лицето на Грегорович беше обзето от ужас.

– Кой беше крадецът, Грегорович? – Каза високият, студен глас.

– Не знам, никога не съм знаел, млад мъж... не... моля Ви... МОЛЯ ВИ!

Писькът продължаваше и продължаваше и тогава изригна зелена светлина...

– Хари!

Той отвори очите си, задъхан, белегът му туптеше. Беше преминал страната на палатката; беше се плъзнал отстрани надолу по стената и се беше оказал на земята. Погледна нагоре към Хърмаяни, чиято рошава коса закриваше малката частица небе, която можеше да се види между

дърветата, високо над тях.

– Сън... – каза той, като седна бързо и се подготви да посрещне намръшеното изражение на Хърмаяни с невинна гримаса. – Просто съм задрямал, извинявайте!

– Знам, че беше белегът ти! Мога да го разбера от вида на лицето ти! Ти гледаше във Вол...

– Не казвай името му! – чу се ядосаният глас на Рон от дълбините на палатката.

– Добре! – изръмжа Хърмаяни. – В знаеш-на-кого-ума тогава!

– Не съм искал това да става! – каза Хари – Беше сън! Ти можеш ли да контролираш това, което сънуваш, Хърмаяни?

– Ако просто беше научил да прилагаш оклумантика...

Но Хари не беше в настроение да му се карат; той искаше да обсъди това, което беше видял.

– Той е открил Грегорович, Хърмаяни, и мисля, че го уби, но преди да го убие влезе в ума му и видях...

– Мисля, че е по-добре аз да поема смяната, ако си толкова уморен, че заспиваш. – Прекъсна го студено Хърмаяни.

– Аз мога да довърша смяната!

– Не, очевидно си много изтощен. Иди да си легнеш.

Тя се смъкна на земята под входа на палатката, изглеждайки непреклонна. Ядосан, но предпочитайки да избегне кавгата, Хари влезе обратно вътре.

Все още бледото лице на Рон се показваше от долното легло; Хари се покатери на това над него, легна по гръб и погледна тъмния платнен таван. След малко, Рон проговори с глас, толкова нисък и тих, че не можеше да се обръща към Хърмаяни, която се беше сгушила на входа.

– Какво правеше Ти-знаеш-кой?

Хари затвори очи в старанието си да си спомни всеки детайл, след което прошепна в тъмнината.

– Намерил е Грегорович. Беше го завързал, измъчваше го.

– Че как може Грегорович да му направи пръчка, ако го е завързал?

– Не знам... странно е, нали?

Хари затвори очи, мислейки за всичко, което беше чул и видял. Колкото повече си спомняше, толкова по-нелогично изглеждаше всичко... Волдемор не беше казал нищо относно пръчката на Хари, нищо за фениксовите пера-близнаци, нищо за това, че Грегорович трябва да изработи нова по-могъща пръчка, която да победи Хари...

– Той искаше нещо от Грегорович – каза Хари, все още със

затворени очи. – Каза му да му го даде, но Грегорович отговори, че е било откраднато от него... и тогава... тогава...

Той се сети как той, в тялото на Волдемор, профуча през очите на Грегорович, вътре в спомените му...

– Той прочете мислите на Грегорович, и аз видях едно младо момче, седнало на перваза на прозореца, то изпрати заклинание към Грегорович и изчезна от поглед. Той го е откраднал, той е откраднал онова, което Ти-знаеш-кой търси... И... и аз мисля, че съм виждал този човек някъде...

На Хари му се искаше да може да види още веднъж лицето на смеещото се момче. Обирът е станал много отдавна, съдейки по Грегорович. Защо ли младият крадец му беше познат?

Шумоленето на дърветата около тях беше заглушено от палатката; единственият звук, който Хари чуваше беше дишането на Рон. След малко Рон прошепна: Не можа ли да видиш какво държеше крадецът?

– Не... трябва да е било нещо малко.

– Хари?

Дървените летви на леглото на Рон изскърцаха, той се извърна.

– Хари, мислиш ли, че Ти-знаеш кой търси предмет, който да превърне в Хоркрукс?

– Хм, не знам. – каза Хари бавно. – Може би. Но не е ли опасно за него да направи още един? Хърмаяни не каза ли, че той вече е разкъсал душата си до пределна възможност?

– Да, но може би той не знае това.

– Да... може би. – отговори Хари.

Беше сигурен, че Волдемор търси разрешение на проблема с пръчките-близнаци, че го търсеше при стария производител на пръчки... и въпреки това го беше убил, явно без да го попита нито един въпрос относно това.

Какво се опитваше да намери Волдемор? Защо, при положение, че Министерството на Магията и целият магьоснически свят са в краката му, той беше далече, изцяло отдаден на преследването на предмета, който Грегорович някога е имал и който е бил откраднат от неизвестен крадец?

Хари все още можеше да види лицето на младежа с русата коса, то беше щастливо, диво: притежаваше нещо от израженията на Фред и Джордж, когато триумфираха след някоя пакост. Беше излетял от перваза на прозореца като птица, и Хари го беше виждал и друг път, но не можеше да си спомни къде...

Грегорович беше мъртъв, и сега младежът с щастливото лице беше в опасност и той беше този, към когото мислите на Хари бяха насочени, докато хъркането на Рон започнаха да тътнат от долното легло и самият Хари се унесе бавно и отново заспа.

Глава петнадесета

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ТАЛАСЪМА

Рано на другата сутрин, преди другите двама да се събудят, Хари излезе от палатката, за да претърси дърветата около нея за най-старото, загрубяло и жилаво сред тях, което можеше да открие. Там, в сянката му, той зарови окото на Лудоокия и маркира мястото, издълбавайки в кората му малък кръст с пръчката си. Не беше много, но Хари знаеше, че Лудоокият би предпочел това, отколкото да стои забучен за вратата на Долорес Ъмбридж. Тогава се върна в палатката, за да изчака останалите да се събудят и да обсъдят какво да предприемат по-нататък.

Хари и Хърмаяни смятаха, че е най-добре да не се задържат никъде прекалено дълго и Рон се съгласи с единствената уговорка, че следващият им ход ще ги отведе някъде в близост до сандвич с бекон. Затова Хърмаяни премахна заклинанията, които беше поставила около сечището, а Хари и Рон заличиха всички знаци и следи, които биха могли да издадат, че са лагерували на мястото. Тогава се магипортираха край малко пазарско градче.

Веднага щом разпънаха палатката в прикритието на малка горичка и я покриха с чисто нови защитни заклинания, Хари се пхна под мантията, отправяйки се за провизии. Това обаче не протече както беше очаквал. Едва влязъл в града, когато неестествен студ, спускащата се мъгла и потъмняването на небесата го накараха да се закове на място.

– Но ти можеш да измагьосваш брилянтен Патронус! – запротестира Рон, когато Хари се върна бездиханен и с празни ръце в палатката, изричайки една-единствена дума: „диментори!“.

– Не можах... да го направя... – задъхано изрече той, притискайки пробождащата си страна. – Не се получи.

Смаяните и разочарованите им изражения засрашиха Хари. Беше кошмарно преживяване да види как дименторите се плъзгат от мъглата в далечината, осъзнавайки, че няма да може да се защити, докато парализиращият студ го задавяше, а далечни писъци зазвучаваха в ушите му. Беше му струвало изключително усилие да се откъсне от мястото си и да се затича, оставяйки безоките диментори да се плъзгат между мъглите, които макар и да не можеха да ги видят, със сигурност усещаха отчаянието, което сееха, където и да минеха.

– Значи все още нямаме храна.

– Млъкни, Рон! – отрязва го Хърмаяни. – Хари, какво се случи? Защо мислиш, че не успя да изпълниш Патронус? Вчера се справи прекрасно.

– Не знам!...

Седна ниско в един от фотьойлите на Пъркинс и се почувства още по-унижен. Страхуваше се, че нещо не е наред в него. Вчера сякаш беше много отдавна. Днес сякаш отново беше на тринайсет, единственият припаднал в Експрес Хогуортс.

Рон изрита крака на един стол.

– Какво?! – озъби се той на Хърмаяни. – Умирам от глад! Единственото, което съм ял откакто едва не умрях от загуба на кръв, са няколко гъби!

– Тогава ти иди и си проправяй път през дименторите! – отвърна му като ужилен Хари.

– Бих, но ръката ми е превързана, ако не си забелязал!

– Колко удобно!

– А това какво трябва да...

– Разбира се! – извика Хърмаяни, удрайки ръка в челото си и те млъкнаха изумени. – Хари, дай ми медальона! Хайде! – Нетърпеливо каза тя, шракайки с пръсти към него, тъй като той не реагира. – Хоркрукса, Хари, все още го носиш!

Тя протегна ръце и Хари промуши златната верижка през главата си. В момента, в който загуби контакт с кожата му, той се почувства свободен и странно лек. Дори не беше усетил, че се чувства некомфортно, или че силна тежест притиска корема му и двете усещания се изпариха.

– По-добре ли си?

– Да, много по-добре!

– Хари, – започна тя, свивайки се пред него и използвайки тон, подхождащ за разговор с болник, – не мислиш, че си обсебен нали?

– Какво? Не! – започна да се отбранява той. – Помня всичко, което съм правил, докато съм го носил. Нямахме да знам какво съм правил, ако бях обсебен, нали? Джини ми каза, че е имало случаи, в които не е могла да си спомни нищо.

– Хмм... – промърмори Хърмаяни, поглеждайки към тежкия златен медальон. – Е, може би не трябва да го носим. Може просто да го държим в палатката.

– Няма да оставим този Хоркрукс да се мотае наоколо – твърдо заяви Хари. – Ако го изгубим или го откраднат...

– Страхотно! – прекъсна ги Рон с явна досада – а сега, след като изяснихме това, можем ли да намерим някаква храна?

– Добре, но ще отидем някъде другаде да я търсим – отговори му Хърмаяни, мятайки кос поглед към Хари. – Няма смисъл да оставаме тук, след като знаем, че има диментори наоколо.

Накрая се установиха за нощта в отдалечено поле, принадлежащо на самотна ферма, от която успяха да се сдобият с яйца и хляб.

– Това не е кражба, нали? – притеснено попита Хърмаяни, докато ядяха лакомо бъркани яйца върху филийки хляб. – Не и ако съм оставила малко пари в кокошарника?

Рон завъртя очи и изрече с издути бузи:

– Ър... ма... ни... 'е 'е 'ритеснявай то'кова... 'покойно!

И наистина, беше много по-лесно да бъдат спокойни, след като се бяха нахранили до насита. Тази нощ спорът за дименторите беше загубен сред смеха и Хари се чувстваше весел, дори обнадежден, когато пое една от трите смени.

Това беше първата им среща с факта, че пълният стомах означава висок дух, докато празният – караници и мрачно настроение. Хари беше най-малко изненадан от това, защото със семейство Дърсли беше преживявал времена, близки до гладуване. Хърмаяни понасяше относително добре тези нощи, когато не успяваха да се сдобият с нищо повече от горски плодове или стари бисквити, като все пак беше може би малко по-избухлива от обикновено, а в мълчанието си беше по-скоро намусена. Рон обаче беше свикнал на три вкусни ястия на ден, на вниманието на майка си или на хогоуртските домашни духчета и гладът го правеше едновременно и груб и сприхав. Когато липсата на храна съвпаднаше с неговия ред да носи Хоркрукса, Рон ставаше направо неприятен.

– А сега накъде? – беше редовният му въпрос. Самият той изглежда нямаше идеи, но очакваше Хари и Хърмаяни да измислят планове, докато той стоеше оплаквайки малкото хранителни провизии. Съответно Хари и Хърмаяни прекарваха безплодни часове в обсъждане на това къде биха могли да открият друг Хоркрукс или как да унищожат този, който вече имаха, като разговорите им ставаха все по-повтарящи се, тъй като не разполагаха с нова информация.

Понеже Дъмбълдор беше казал на Хари, че смята, че Волдемор би скрил Хоркруксите на места, които са важни за него, те продължаваха да изреждат като в някакъв вид монотонна мантра онези места, където знаеха, че Волдемор е живял или е посетил. Сиропиталището, където е роден и израснал; „Хогоурте“, където се е изучил; „Боргин и Бъркс“;

където е работил след дипломирането си; и накрая, Албания, където е прекарал годините си на заточение – те формираха основата на техните предположения.

– Е, да, нека отидем в Албания. Не би трябвало да ни отнеме повече от един следобед да претърсим цялата страна – каза саркастично Рон.

– Не може да има нищо там. Той вече е бил направил пет от Хоркруксите си, преди да е отишъл на заточение, а Дъмбълдор е сигурен, че змията е шестият – каза Хърмаяни. – Знаем, че змията не е в Албания, обикновено е с Вол...

– Не ти ли казах да спреш да казваш това?

– Добре – змията обикновено е с Ти-знаеш-кого, сега доволен ли си?

– Не особено.

– Не ми се вярва да е скрил нещо в „Боргин и Бъркс“ – додаде Хари, който вече го беше казвал много пъти, но го повтори само, за да наруши неприятното мълчание. – Боргин и Бъркс са били специалисти по Тъмни предмети, биха разпознали Хоркрукс от пръв поглед.

Рон подчертано се прозя. Потискайки силното си желание да го замери с нещо, Хари продължи да разисква.

– Все още мисля, че може би е скрил нещо в „Хогуортс“.

Хърмаяни въздъхна.

– Но Дъмбълдор би го намерил, Хари!

Хари повтори довода, който винаги употребяваше в полза на теорията си.

– Дъмбълдор сам ми каза, че въобще не смята, че познава всички тайни на „Хогуортс“. Казвам ви, ако има място, което Вол...

– Ох!

– ... добре, ВИЕ-ЗНАЕТЕ-КОГО! – извика Хари, изкаран извън нерви. – Ако има място, което да е наистина важно за Вие-знаете-кого, това е „Хогуортс“!

– О, я стига! – Присмя се Рон. – Училището му?

– Да, училището му! Това е бил неговият първи дом, мястото, което е доказвало, че е специален – то е значело всичко за него, дори след като го е напуснал... – каза той на Рон. Той подръпваше верижката, на която Хоркруксът висеше около шията му и Хари изпита желание да я сграбчи и да го удуши.

– Ти каза, че Вие-знаете-кой е поискал от Дъмбълдор да му даде работа след като е напуснал? – каза Хърмаяни.

– Точно така! – отговори Хари.

– И Дъмбълдор е смятал, че той просто иска да се върне, за да опита да намери нещо, вероятно друга реликва от основателите, която да превърне в Хоркрукс?

– Да – отвърна Хари.

– Но той НЕ Е получил работата, нали? – продължи Хърмаяни. – Значи не е получил възможността да намери там предмет от основателите и да го скрие в училището!

– Добре тогава – предаде се Хари. – забравете за „Хогуортс“.

Без други следи, те отпътуваха за Лондон и, скрити под мантията невидимка, потърсиха сиропиталището, където Волдемор е израснал. Хърмаяни се вмъкна в една библиотека и откри от записите им, че сградата е била съборена преди много години. Посетиха мястото и там се натъкнаха на висока бизнес сграда.

– Може би трябва да се опитаме да поровим в основите ѝ? – предложи Хърмаяни със свито сърце.

– Не може да е скрил Хоркрукс там – отговори Хари. Той през цялото време беше знаел – сиропиталището е било мястото, от което Волдемор е бил решен да избяга, никога не би приютил частица от душата си там. Дъмбълдор беше показал на Хари, че Волдемор търси величие, или мистика в своите скривалища; това мрачно кътче от Лондон беше толкова далече от „Хогуортс“ или Министерството или от сграда като „Гринготс“, магьосническата банка, със златните ѝ врати и мраморни стълбища, колкото човек изобщо можеше да си представи.

Дори и без никакви нови идеи, те продължиха да се движат през страната, разпъвайки палатката на различно място всяка нощ за по-голяма сигурност. Всяка сутрин се уверяваха, че са изличили всякакви следи от присъствието си и тогава се отправяха към друго самотно и уединено място, магипортирайки се в нови и нови гори, в сенчестите пукнатини на скали, в лилавеещи се тресавища, в обрасли с растения планински урви, а веднъж и до обсипано с камъчета заслонено заливче. На около всеки дванайсет часа те разменяха Хоркрукса помежду си – сякаш играеха на някаква извратена, забавена игра на топка, ужасени от това какво ще се случи, когато музиката спре, защото наказанието беше дванайсет часа, изпълнени с постоянно увеличаващи се страх и тревога.

Белегът на Хари продължаваше да го пробужда. Забеляза, че се случва най-често, когато носи Хоркрукса. Понякога не успяваше да прикрие болката си.

– Какво? Какво видя? – питаше Рон винаги, когато забележеше, че Хари потрепва от болка.

– Лице... – винаги промърморваше Хари. – Същото лице. Крадецът, който открадна от Грегорович.

И Рон се обръщаше, дори не се и опитвайки да прикрие разочарованието си. Хари знаеше, че Рон се надява да чуе новини от семейството си или от останалите от Ордена на Феникса, но Хари все пак не беше телевизионна антена – можеше да види единствено това, за което Волдемор мисли в момента, а не да се настрои към каквото си поиска. Очевидно Волдемор не спираше да мисли за непознатия младеж с ликуващо лице, чиито име и местонахождение, Хари беше сигурен, не знаеше по-добре от самия него. И докато белегът на Хари продължаваше да гори, а веселото, русо момче изплуваше все така недостижимо в съзнанието му, той се научи да потиска всеки признак на болка или дискомфорт, защото другите двама не показваха нищо повече от нетърпение при споменаването на крадеца; той не можеше да ги вини, при положение, че толкова отчаяно търсеха следа към Хоркруксите.

Когато дните се заразтягаха в седмици, Хари започна да подозира, че Рон и Хърмаяни водят разговори без и за него. Няколко пъти рязко спираха да говорят, когато Хари влизаше в палатката, а на два пъти случайно се натъкна на тях – скрити далече, събрали глави и говорейки бързо; и двата пъти млъкнаха, когато осъзнаха, че Хари приближава и побързаха да се престорят на заети със събиране на дърва или вода.

Хари не можеше да не се чуди дали двамата не са се съгласили да дойдат с него на това, както вече изглеждаше, безсмислено и криволичещо пътуване, само защото мислеха, че той има някакъв таен план, за който щяха да научат в движение. Рон не полагаше усилие да прикрие лошото си настроение, но Хари започваше да се страхува, че и Хърмаяни е разочарована от слабото му представяне като водач. Отчаян, той продължаваше да мисли за други възможни местоположения на Хоркруксите, но тъй като единственото, което му хрумваше, беше Хогвортс, а нито един от двамата не го взимаше на сериозно, той престана да го предлага.

Есента се изтърколи над страната, докато те пътуваха из нея. Сега вече разпъваха палатката върху купчини паднали листа. Естествени мъгли се смесиха с онези, причинени от дименторите, а вятърът и дъждът се прибавиха към тревогите им. Фактът, че Хърмаяни ставаше все по-добра в разпознаването на ядивни гъби, не компенсираше продължителната им изолация, липсата на човешка компания или пълното им неведение относно това какво се случва с войната срещу Волдемор.

– Майка ми, – каза Рон една нощ, когато седяха в палатката,

разпъната покрай река в Уелс, – може да накара хубава храна да се появи от въздуха.

Той унило побутна буците овъглена сивкава риба в чинията си. Хари автоматично погледна към врата на Рон и видя, както беше и очаквал, златната верижка на Хоркрукса да проблясва. Той успя да прогони импулса си да обиди Рон, чието отношение, както знаеше, се подобряваше, когато дойдеше време да свали медальона.

– Майка ти не може да създаде храна от въздуха – отвърна Хърмаяни. – Никой не може. Храната е първото от петте изключения в Закона на Гамп за елементарната транс...

– О, защо не говориш на английски, а? – попита я Рон, измъквайки рибна костичка измежду зъбите си.

– Невъзможно е да създадеш добра храна от нищото! Можеш да я призовеш, ако знаеш къде е, да я трансформираш, да увеличиш количеството, ако вече имаш от нея...

– Е, не се занимавай да увеличаваш това, отвратително е! – заяде се Рон.

– Хари улови рибата, а аз направих най-доброто, което можах с нея! Забелязвам, че накрая винаги аз съм тази, която се занимава с храната – предполагам, защото съм МОМИЧЕ!

– Не, защото се очаква ти да си най-добра в магиите! – изстреля Рон.

Хърмаяни подскочи и парченца препечена шука се изплъзнаха от ламаринената ѝ чинийка на пода.

– Ти можеш да готвиш утре, Рон, ти можеш да потърсиш съставки и да ги омагьосаш в нещо, което може да се яде, а аз ще стоя тук и ще се мръщя и ще мрънкам и ще видиш как ще...

– Млъкнете! – извика Хари, ставайки на крака и протягайки и двете си ръце. – Млъкнете ВЕДНАГА!

Хърмаяни изглеждаше разярена.

– Как можеш да се застъпваш за него, той никога не готви...

– Хърмаяни, тихо, чувам някого!

Той се вслушваше с все още вдигнати ръце, предупреждавайки ги да не говорят. И тогава, през вълнението и бушуването на тъмната река до тях, той отново чу гласове. Погледна към опасноскопа. Не се помръдваше.

– Нали си поставила заклинанието „Муфлиато“ над нас? – прошепна той на Хърмаяни.

– Направих всичко – прошепна му тя в отговор. – „Муфлиато“,

заклинания за отблъскване на мъгли, объркващи заклинания, всичко. Не би трябвало да могат да ни чуят, които и да са.

Звуци като от тежко тътрене и боричкане, както и шума от откъртането на камъни и клонки им разкриха, че няколко човека слизат по стръмния, обрасал с дървета склон, който отвеждаше до тесния бряг, където бяха разпънали палатката си. Те извадиха пръчки в очакване. Заклинанията, които бяха поставили около себе си, както и почти пълната тъмнина би трябвало да бъдат достатъчни, за да ги предпазят от вниманието на мъглите и обикновените магьосници. Ако това бяха смъртожадни, то тогава защитите им може би щяха да бъдат тествани срещу черна магия за първи път.

Гласовете станаха по-силни, но не и по-разбираеми, когато групата мъже достигна брега. Хари прецени, че притежателите им бяха на не повече от двайсет фута, но падащата вода правеше невъзможно да бъде сигурен. Хърмаяни сграбчи дамската си чантичка и започна да рови из нея; след секунда извади три Разтегателни уши и подаде две от тях на Хари и Рон, които побързаха да напъхат в ушите си вървите с телесен цвят и да избутат другите краища през изхода на палатката.

След секунда Хари чу изморен мъжки глас.

– Тук би трябвало да има съомга, нали, или смяташ, че още не им е дошъл сезонът? АКЦИО СЪОМГА!

Чуха се няколко отдалечени пляска и след това пляскащите звуци на удряща се в плът риба. Някой изсумтя одобрително. Хари притисна разтегателното ухо по-надълбоко в своето собствено – през шумоленето на реката можеше да различи още гласове, но те не говореха на английски или на друг човешки език, който някога беше чувал. Беше груб и немелодичен език, върволица от потракващи, гърлени звуци; изглежда имаше двама говорещи, единият от които с малко по-нисък и бавен глас от другия.

От другата страна на платното затанцува огън; огромни сенки паднаха между пламъците и палатката. Вкусният аромат на печена съомга се понесе изкусително към тях. Тогава се чу дрънченето на прибори върху чинии и първият човек отново проговори.

– Ето, Грипкук, Горнук!

– Таласъми... – изрече едва-едва Хърмаяни към Хари, който кимна.

– Благодаря! – Едновременно отговориха таласъмите на английски.

– И така, откога бягате вие тримата? – проговори нов, топъл и приятен глас; той беше бегло познат на Хари, в чието съзнание изникна представата за човек със закръглен корем и оживено изражение.

– Шест седмици... седем... забравих – отвърна измореният мъж. – Срегнах Грипкук през първите няколко дни и не след дълго към нас се присъедини и Горнук. Хубаво е да имаш компания. – Последва пауза, по време на която се чуваше звука от стържене на ножове по чинии, а ламаринени чаши бяха повдигнати и поставени на земята. – Какво те накара да потеглиш, Тед? – Продължи мъжът.

– Знаех, че ще дойдат за мен – отвърна Тед – мъжът с мекия глас и Хари изведнъж осъзна кой беше той – бащата на Тонкс! – Дочух, че наоколо се навъртат смъртожадни и реших, че е по-добре да ги изпреваря. Отказах да се регистрирам като мъгълкръвен както е според закона, така че знаех, че е единствено въпрос на време – знаех, че в края на краищата ще ми се наложи да напусна. Жена ми би трябвало да е добре, тя е чистокръвна. И тогава срещнах Дийн, преди няколко дни, нали, синко?

– Да – отговори друг глас и Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха мълчешком, но извън себе си от вълнение, защото бяха разпознали гласа на Дийн Томас – техният приятел от Грифиндор.

– Мъгълкръвен, а? – запита го първият мъж.

– Не съм сигурен – отговори Дийн. – Баща ми изоставил мама, когато съм бил дете. Но нямам доказателство, че е бил магьосник.

Известно време царуваше тишина, с изключение на звуците от дъвчене; след това Тед отново заговори.

– Трябва да кажа, Дирк, че съм изненадан, че се натъкнах на теб. Щастлив, но изненадан. Говореше се, че си заловен.

– Бях! – отвърна Дирк. – Вече бях на половината път за „Азкабан“, когато успях да се изплъзна. Някой зашемети Даулиш и аз му гехих метлата. Беше по-лесно, отколкото би предположил; не мисля, че е особено добре в момента. Може би е със заклинание за заблуждение. Ако е така, бих искал да стисна ръката на магьосника, или вещицата, който го е направил, по всяка вероятност ми спаси живота.

Последва друга пауза, по време на която огънят припукваше, а реката продължаваше да бушува. Тогава Тед каза:

– А вие къде се виевате? Аз, ъ-ъ, бях останал с впечатлението, че таласъмните са за Вие-знаете-кого?

– Останал сте с грешно впечатление – отвърна този с по-високия глас. – Ние не вземаме страни; това е война между магьосниците.

– Тогава защо се криете?

– Сметнах го за благоразумно, – отвърна таласъмът с дълбокия глас. – Отказвайки на искане, което сметнах за безочливо, осъзнах, че личната ми сигурност е в опасност.

– Че какво поискаха от теб да направиш? – попита Тед.

– Подчинение, което омърсява достойнството на расата ми – отговори таласъмът с по-суров и с по-малко човешки глас. – Да не съм домашно духче!

– Ами ти, Грипкук?

– От подобни съображения – отново проговори таласъмът с високия глас. – „Гринготс“ вече не е управляван самостоятелно от моята раса. Не приемам магьосническа намеса. – И си промърмори нещо под носа на таласъмски, а Горнук се разсмя.

– Какъв беше вицът? – запита Дийн.

– Той каза, че има неща, които магьосниците не биха приели.

След кратко мълчание, Дийн каза:

– Пак не схванах.

– Направих своето малко отмъщение, преди да си тръгна – каза Грипкук на английски.

– Човече... таласъме, искам да кажа, – бързо се поправи Тед – да не би да си успял да заключиш смъртожаден в някой от високоохраняваните трезори?

– Ако бях успял, мечът нямаше да му помогне да се измъкне – отговори Грипкук и Горнук се засмя. Дори Дирк се изкикоти хрипливо.

– Дийн и аз май сме изпуснали нещо... – каза Тед.

– Също както и Сивиръс Снейп, макар че още не знае! – заяви Грипкук и двамата таласъма се разтърсиха от злобен смях. В палатката дъхът на Хари секна от вълнение – той и Хърмаяни бяха вперили очи един в друг, вслушвайки се колкото могат по-усилено.

– Не чу ли за това, Дирк? – попита Грипкук. – За хлапетата, които опитали да откраднат меча на Снейп от кабинета му в „Хогуортс“?

Сякаш електрически заряд премина през тялото на Хари, трептейки във всеки негов нерв, докато той стоеше вкоренен на мястото си.

– Нито дума – отвърна Тед. – Не и в „Пророчески вести“, нали?

– Съмнявам се! – изкиска се Дирк. – Грипкук ми каза, чул го е от Бил Уизли, който работи за банката. Сестра му е една от тези, които се опитали да вземат меча.

Хари хвърли поглед към Рон и Хърмаяни, и двамата стиснали здраво разтегателните уши сякаш от това им зависи животът.

– Тя с няколко приятели се промъкнали в кабинета на Снейп и счутили стъклената витрина, където той очевидно държал меча. Снейп ги хванал, докато се опитвали да го изнесат по стълбището.

– Ах, Боже Господи! – каза Тед. – Как са могли да помислят, че ще

могат да използват меч срещу Вие-знаете кого? Или срещу самия Снейп?

– Е, каквото и да са замисляли да вършат с него, Снейп очевидно решил, че мечът не е на сигурно място там – каза Дирк. – Няколко дни по-късно, предполагам след като се е чула думата на Волдемор, той го изпратил в Лондон, за да бъде пазен в „Гринготс“.

Таласъмите отново започнаха да се хият.

– Все още не виждам каква е шегата... – повтори Тед.

– Фалшификат е! – изхриптя Грипкук.

– Мечът на Грифиндор?!

– О, да. Но е дубликат – чудесно копие, направено от магьоснически ръце. Оригиналът е изкован преди векове от таласъми и притежава свойства, каквито единствено таласъмското желязо има. Където и да е истинският меч на Грифиндор, определено не е в трезор в „Гринготс“.

– Разбирам... – изрече Тед. – И предполагам, че не ти се занимаваше да казваш това на смъртожадните?

– Не видях причина да ги тревожа! – каза самодоволно Грипкук и сега вече Тед и Дийн се присъединиха към смеха на Дирк и Горнук.

В палатката Хари затвори очи, молейки се някой да зададе въпроса, от който се нуждаеше, и след минута, сторила му се като десет, Дийн го направи – той беше (спомни си Хари с неприятно усещане) също бивш приятел на Джини.

– А какво се е случило с Джини и останалите? Онези, които опитали да откраднат меча?

– О, били са наказани жестоко! – отговори с безразличие Грипкук.

– Те са добре, нали?... – разтревожи се Тед. – Имам предвид, Узли не се нуждаят от още едно ранено дете, нали?

– А, не са пострадали сериозно, доколкото ми е известно – отвърна Грипкук.

– Щастливци! – каза Тед. – Предполагам, че съдейки по досието на Снейп, би трябвало да сме доволни, че все още са живи.

– Значи вярваш на тази история, Тед? – попита Дирк. – Вярваш, че Снейп е убил Дъмбълдор?

– Много ясно! – отговори Тед. – Нали няма да седнеш да ми разправяш, че смяташ, че Потър има нещо общо?

– Не знам вече на какво да вярвам вече тези дни – промърмори Дирк.

– Познавам Хари Потър! – намеси се Дийн – и смятам, че той наистина е... Избраният или там както го наричат.

– Да, на много от нас ни се иска да вярваме, че наистина е, синко, – отговори Дирк, – включително и на мен. Но къде е той? Бяга, както изглежда. Човек би си помислил, че ако знаеше нещо, което ние не знаем, или ако имаше нещо специално в него, щеше да бъде там, навън, сражавайки се, организирайки съпротива, вместо да се крие. И, знаеш ли, „Пророчески вести“ написа доста добра статия срещу него...

– „Пророчески вести ли“? – присмя му се Тед. – Заслужаваш да бъдеш лъган, ако все още четеш този парцал, Дирк. Ако ти трябвават факти, по-добре вземи „Дрънкало“.

Последва внезапна ексползия от даване и кашляне, както и солидна доза потупвания – съдейки по звуците, Дирк беше глътнал рибна кост. Накрая изпелтечи:

– „Дрънкало“ ли? Онзи безумен боклук на Ксено Лъвгуд ли?

– Май вече не е толкова безумен напоследък... – каза Тед. – По-добре му хвърли един поглед. Ксено отпечатва всичко, което „Пророчески вести“ пренебрегва, като дори не спомена и дума за Нагънаторогите квакльовци в последното издание. Но не знам колко време ще го оставят да му се размине. Ксено твърди, че всеки, който е против Виензаеете-кого, би трябвало да превърне съдействието си към Хари Потър в свое първо задължение.

– Трудно е да помогнеш на момче, което е изчезнало от лицето на земята – каза Дирк.

– Слушай, това, че още не са го хванали, си е сериозно постижение – продължи Тед. – С удоволствие бих почерпил опит от него; в крайна сметка това се опитваме да постигнем – да останем свободни, нали?

– Ех, да, тук имаш право! – тежко додаде Дирк. – С цялото Министерство и всичките им информатори по петите му бих очаквал да бъде хванат досега. Въпреки че кой може да бъде сигурен, че вече не са го хванали и убили, без да го оповестяват?

– О, не говори така, Дирк!... – промърмори Тед.

Последва още една пауза, изпълнена с потропането на вилици и ножове. Когато заговориха отново, беше, за да обсъдят дали е по-добре да пренощуват на брега или да се върнат нагоре по обраслия с дървета склон. Решавайки, че дърветата ще им дадат по-добро прикритие, те потушиха огъня си и се изкачиха обратно по склона, като гласовете им отряха постепенно.

Хари, Рон и Хърмаяни навиха обратно разтегателните уши. Хари, на когото му беше все по-трудно да запази мълчание по време на подслушания от тях разговор, сега не успя да каже нищо повече от

„Джини... мечът...“

– Знам!... – отвърна Хърмаяни.

Тя се спусна към малката си дамска чантичка, като този път ръката ѝ потъна в нея до рамото.

– Ето... я... – процеди тя през стиснати зъби и задърпа нещо, което очевидно беше в дълбините на чантата ѝ. Постепенно се появи ръба на богато орнаментирана рамка. Хари побърза да ѝ помогне. Когато освободиха празния портрет на Финиъс Нигелус от чантата на Хърмаяни, тя продължи да държи пръчката си насочена към него, готова всеки момент да отправи заклинание.

– Ако някой е разменил меча за фалшив, то това е станало в кабинета на Дъмбълдор – изпъшка тя, докато подпирала портрета на стената на палатката. – Финиъс Нигелус би трябвало да го е видял, той виси точно над витрината!

– Освен ако не е спал! – каза Хари, но все пак затаи дъх, когато Хърмаяни коленичи пред празното платно с насочена към центъра му пръчка, прочисти гърло и каза:

– Ъ-ъ... Финиъс? Финиъс Нигелус?

Нищо не се случи.

– Финиъс Нигелус? – Повтори Хърмаяни. – Професор Блек? Може ли да говорим с вас? Моля?

– „Моля“ винаги помага – изрече студен, подигравателен глас и Финиъс се плъзна в портрета си. Изведнъж Хърмаяни извика:

– ОБСКУРА!

Черна превръзка се появи пред умните, тъмни очи на Финиъс Нигелус, от което той се удари в рамката и извика от болка.

– Какво... как смеете... какво пра...?

– Много съжалявам, професор Блек, – каза Хърмаяни – но това е необходима предпазна мярка!

– Премахнете този отвратителен придагък! Махнете го, казах! Съсипвате изключително произведение на изкуството! Къде съм? Какво се случва?

– Няма значение къде сме – включи се Хари и Финиъс замръзна, изоставяйки опитите си да премахне нарисуваната превръзка.

– Да не би това да е гласът на вечно изплъзващия се г-н Потър?

– Може би – отговори Хари, знаейки, че това ще задържи интереса на Финиъс Нигелус. – Имаме няколко въпроса към вас... относно меча на Грифиндор.

– Ах, – каза Финиъс Нигелус, въртейки главата си опитвайки се да

зърне Хари – да. Това момиче действа изключително неразумно...

– Не си отваряй устата рещу сестра ми! – грубо се намеси Рон.

Финиъс Нигелус вдигна презрително вежди.

– Кой друг е там? – попита той, въртейки глава на всички посоки. –

Не ми харесва тонът ти! Момичето и приятелите й проявиха крайна дързост. Да крадат от директора!

– Не са крали – каза Хари. – Този меч не принадлежи на Снейп.

– Принадлежи на училището на професор Снейп – каза Финиъс Нигелус. – И каква претенция има момичето Уизли към него? Тя заслужи наказанието си, както и идиотът Лонгботъм и особнячката Лъвгуд.

– Невил не е идиот и Луна не е особнячка! – каза Хърмаяни.

– Къде съм? – повтори Финиъс Нигелус, започвайки да се бори отново с превръзката. – Къде сте ме отнесли? Защо сте ме преместили от къщата на предците ми?

– Няма значение! Как Снейп наказва Джини, Невил и Луна? – нетърпеливо попита Хари.

– Професор Снейп ги изпрати в гората, за да свършат някаква работа за дебелака Хагрид.

– Хагрид не е дебелак! – остро каза Хърмаяни.

– А Снейп може да е сметнал това за наказание, – продължи Хари – но Джини, Невил и Луна сигурно добре са се посмяли с Хагрид. Забранената гора, голяма работа... та те са се изправяли срещу много пострашни неща от Забранената гора!

Той се почувства облекчен – беше си представял какви ли не ужасии, най-вече проклятието „Круциатус“.

– Това, което наистина искахме да знаем, професор Блек, е дали някой друг, хъм... е вадил въобще меча? Може би е бил изнасян за почистване или нещо подобно?

Финиъс Нигелус отново спря с опитите си да освободи очите си и се изхихика.

– Мъгълкоръвни... – каза той. – Изкованото от таласъми желязо не се нуждае от почистване, просто момиче. Таласъмското сребро отблъсква обикновената мръсотия, попивайки единствено това, което го калява.

– Я не наричайте Хърмаяни проста! – каза Хари.

– Започнах да се отегчавам от спорове – обяви Финиъс Нигелус. – Може би е време да се върна в кабинета на директора?

Все още със завързани очи, той започна да опипва стената на рамката си, опитвайки се да усети пътя, извеждащ от картината и водещ в онази в „Хогуортс“. Изведнъж Хари го осени идея.

– Дъмбълдор! Не можете ли да ни доведете Дъмбълдор?

– Моля? – попита Финиъс Нигелус.

– Портрета на професор Дъмбълдор – не можете ли да го доведете тук, във вашия?

Финиъс Нигелус обърна лице в посока към лицето на Хари.

– Очевидно не само не само мъглокръвните са невежи, Потър. Портретите в „Хогвортс“ може и да могат да общуват помежду си, но не могат да напускат замъка, освен, за да посетят своя картина, висеща някъде другаде. Дъмбълдор не може да дойде тук заедно с мен, а след отношението, което срещнах тук, мога да ви уверя, че и аз няма да се завърна!

Леко унил, Хари се загледа в удвоените опити на Финиъс да напусне рамката си.

– Професор Блек, – започна Хърмаяни – можете ли да ни кажете, моля ви, кога беше последният път, когато мечът беше изваден от витрината си? Преди Джини да го изнесе, имам предвид?

Финиъс изсумтя нетърпеливо.

– Вярвам, че последният път, когато видях мечът на Грифиндор да напуска витрината си, беше когато професор Дъмбълдор го използва, за да разчупи някакъв пръстен.

Хърмаяни се извъртя към Хари. Никой от двамата не смееше да каже нищо повече пред Финиъс Нигелус, който най-сетне беше успял да намери изхода.

– Е, добра ви вечер – пожела им леко язвително той и започна отново да се губи от поглед. Виждаше се единствено ъгълчето от ръба на шапката му, когато Хари внезапно извика:

– Почакайте! Казахте ли на Снейп, че сте видели това?

Финиъс Нигелус върна превързаната си глава обратно в картината.

– Професор Снейп има достатъчно неща на главата си и без многобройните ексцентрични наклонности на Албус Дъмбълдор. Довиждане, Потър!

И с тези думи той изчезна напълно, оставяйки след себе си нищо повече от мрачния си фон.

– Хари! – извика Хърмаяни.

– Знам! – провикна се и Хари. Неспособен да се въздържа, той размахна юмрук във въздуха – това беше повече, отколкото се беше надявал. Той закричи през палатката, мислейки си, че би могъл да тича с мили; дори не беше гладен вече. Хърмаяни набутваше портрета на Финиъс Нигелус обратно в чантата си, а когато закопча катарамата ѝ я хвърли

настрана, вдигна сияещо лице към Хари.

– Значи мечът може да унищожава Хоркрукси! Изработените от таласъми остриета попиват всичко, което ги прави по-силни – Хари, този меч е напоен с отрова от БАЗИЛИСК!!

– А Дъмбълдор не ми го даде, защото все още се е нуждаел от него – искал е да го използва върху медальона...

– ... и сигурно е осъзнал, че няма да ти разрешат да го вземеш, ако го напише в завещанието си...

– ... така че е направил фалшификат...

– ... и е поставил копието във витрината...

– ... а истинския е оставил... къде??

Те се спогледаха. Хари усещаше, че отговорът се носи невидим във въздуха около тях, изкусително близо. Защо ли Дъмбълдор не му беше казал? Или всъщност му беше казал, но Хари не беше осъзнал?

– Мисли! – прошепна Хърмаяни – Мисли! Къде ли може да го е оставил?

– Не и в „Хогвортс“ – отвърна Хари, възобновявайки хода си.

– Някъде в Хогсмийд? – предположи Хърмаяни.

– В Къщата на кръсците? – попита Хари – Никой никога не стъпва там.

– Но Снейп знае как да влезе, не би ли било малко рисковано?

– Дъмбълдор вярваше на Снейп – напомни й Хари.

– Не и достатъчно, за да му каже, че е разменил мечовете! – каза Хърмаяни.

– Да, права си! – и Хари се почувства дори още по-радостен от факта, че Дъмбълдор все пак е имал някакви, макар и бегли, резерви относно това дали може да се довери на Снейп. – Е, значи би трябвало да е скрил меча доста далече от Хогсмийд, нали? Какво мислиш ти, Рон? Рон?

Хари се огледа. За един объркан миг си помисли, че Рон е напуснал палатката, но после забеляза, че Рон беше легнал в сянката на ниска кушетка, гледайки безизразно.

– О, сетихте се за мен, така ли?

– Какво?

Рон изсумтя, когато се отправи към долната страна на най-горната кушетка.

– Вие двамата продължавайте. Не ме оставяйте да ви развалям забавлението.

Изумен, Хари погледна към Хърмаяни, но тя поклати глава,

очевидно не по-наясно за какво става дума от него.

– Какъв е проблемът? – попита Хари.

– Проблем ли? Няма проблем – отвърна Рон, все още отказвайки да погледне към Хари. – Не и според теб така или иначе.

Чуха се няколко „кап-кап“ по плата над главите им. Беше започнала да вали.

– Е, очевидно ти имаш проблем – каза Хари. – Изплюй камъчето, става ли?

Рон изпружи крака от леглото си, сядайки. Изглеждаше злобен, не на себе си.

– Добре, ще го изплюя. Не очаквай от мен да подскачам из палатката, само защото има още едно проклето нещо, което трябва да намерим. Просто го прибави към списъка с нещата, които не знаеш, става ли?

– Които не знам ли? – повтори Хари. – Аз не знам?

Кап, кап, кап. Дъждът се сипеше по-силно и тежко; той трополеше по обсипания с листа бряг навсякъде около тях и в ромолящата в мрака река. Ужас удави радостта на Хари. Рон казваше точно това, което Хари подозираше и се страхуваше, че мисли.

– Не е като да не си прекарвам страхотно тук – каза Рон – нали знаеш, с осакатена ръка, без нищо за ядене и всяка нощ със замръзнал задник. Просто се надявах, че, нали знаеш, след като се въртим в кръг вече няколко седмици все пак ще постигнем нещо.

– Рон – повика го Хърмаяни, но толкова тихо, че той можеше да се престори, че не я е чул през силното барабанене на дъжда, който сега се сипваше върху палатката.

– Мислех, че знаеш с какво се заемаш – каза Хари.

– Да, и аз си мислех, че знам.

– И коя част от това не отговаря на очакванията ти? – попита Хари. Гняв се надигаше в негова защита. – Да не би да мислеше, че ще отседаме в петзвездни хотели? Че всеки ден ще намираме Хоркрукс? Мислеше, че ще се върнеш при мама за Коледа?

– Мислехме, че ЗНАЕШ какво правиш! – извика Рон, изправяйки се, думите му пробождайки Хари като нажежени ножове. – Мислехме, че Дъмбълдор ти е казал какво да правиш, мислехме, че имаш истински план!

– Рон! – повика го отново Хърмаяни, с глас, този път ясно откроявайки се през гърмящия по покрива на палатката дъжд, но, отново, той не й обърна внимание.

– Е, съжалявам, че трябваше да те разочаровам тогава – изрече

спокойно Хари, въпреки че се чувстваше празен и кух. – Бях честен с вас от самото начало, казах ви всичко, което Дъмбълдор ми беше казал. И ако не си забелязал, намерихме Хоркрукс...

– Да, и сме толкова близо до това да се отървем от него, колкото до това да намерим останалите – с една дума много далече!

– Свали медальона, Рон! – каза Хърмаяни с необичайно висок глас. – Моля те, махни го. Нямахме да говориш така, ако не го беше носил цял ден.

– Напротив, щеше – рече Хари, който не искаше Рон да бъде оправдаван. – Да не би да мислите, че не забелязах как си шушукате зад гърба ми? Да не би да смятахте, че не предполагам, че си мислите тези неща?

– Хари, не сме...

– Не лъжи! – нахвърли й се сега пък Рон. – Ти също го каза, каза, че си разочарована, каза, че смяташ, че той ще направи повече от...

– Не го казах така... Хари, не съм! – извика тя.

Дъждът трополеше по палатката, сълзи се стичаха по бузите на Хърмаяни, а вълнението от преди няколко минути беше изчезнало, сякаш никога не е било – като краткотраен фойерверк, проблясал и угаснал, оставяйки всичко тъмно, мокро и студено. Мечът на Грифиндор беше скрит неизвестно къде, а те бяха трима тийнейджъри в палатка, чието постижение е все още да не са мъртви.

– И защо още си тук? – попита Рон Хари.

– Отде да знам! – отвърна той.

– Прибирай се вкъщи тогава! – каза му той.

– Е, може би точно това ще направя! – извика Рон и направи няколко крачки към Хари, който не отстъпи. – Не чу ли какво казаха за сестра ми? Но ти не даваш и пукната пара, нали, за теб това е просто Забранената гора, на „Хари Виждал-Съм-И-По-Лошо-Потър“ не му пука какво може да й се случи там вътре, е, на мен ми пука... тия гигантски паяци и другите страхотии...

– Аз просто казах... тя е била с останалите... те са били с Хагрид...

– Да бе, разбирам, на теб не ти пука! Ами какво ще кажеш за останалите от семейството ми, „Узли нямат нужда от още едно ранено дете“, чу ли това?

– Да, аз...

– И не ти пука какво може да значи, нали?

– Рон! – извика Хърмаяни, избутвайки се между тях. – Не мисля, че това значи, че нещо ново се е случило, не и нещо, за което да не знаем: помисли, Рон, Бил вече беше ранен, досега доста хора би трябвало да са

видели, че Джордж е изгубил ухото си, а ти би трябвало да си на смъртно легло със змейска шарка, сигурна съм, че това имаше предвид...

– О, сигурна си, така ли? Е, добре тогава, няма да се безпокоя за тях тогава. На вас ви е добре, родителите ви са на сигурно място...

– Моите родители са МЪРТВИ!! – извика Хари.

– А с моите може би се случва СЪЩОТО!! – изкрещя му Рон.

– Тогава ТРЪГВАЙ! – изрева Хари. – Тръгвай си, престори се, че си оздравял след шарката и мама може би ще успее да те поохрани и да...

Рон направи рязко движение; Хари реагира, но преди която и да е от пръчките да напусне джоба на собственика си, Хърмаяни беше вдигнала своята.

– ПРОТЕГО! – извика тя и невидим щит се появи между нея и Хари от едната страна и Рон от другата; и тримата бяха отблъснати назад от силата на заклинанието, а Хари и Рон се гледаха от двете страни на прозрачната бариера сякаш се виждаха за първи път. Хари усети разрушителна омраза да се надига към Рон – нещо се беше пречупило между тях двамата.

– Остави Хоркрукса... – каза Хари.

Рон дръпна верижката от врата си и остави медальона на един стол наблизо. Обърна се към Хърмаяни.

– Идваш ли?

– Какво имаш предвид?

– Оставаш ли или какво?

– Аз... – тя погледна измъчено – ДА... да, аз оставам... Рон, казахме, че ще дойдем с Хари, обещахме, че ще помогнем!...

– Разбирам. Значи избираш него.

– Рон, не... моля те... върни се... върни се!

Тя беше отхвърлена от собственото си Защитно заклинание; докато успее го премахне, той вече беше се стопил в нощта. Хари стоеше тихо и неподвижно, слушайки я как плаче и вика името на Рон сред дърветата.

След няколко минути се върна, мократа ѝ коса полепнала по лицето.

– Няма г-г-го! Магипортирал се е!...

Хвърли се върху един стол, сви се и започна да плаче.

Хари се чувстваше зашеметен. Той се приведе, вдигна Хоркрукса и го сложи около собствената си шия. Довлече завивките от кушетката на Рон и ги метна върху Хърмаяни. След това се покатери върху собственото си легло и се загледа в тъмния платнен покрив, вслушвайки се в

трополенето на дъжда.

Глава шестнадесета

ГОДРИКС ХОЛОУ

Когато Хари се събуди на следващата сутрин, му трябваша няколко секунди преди да си припомни какво се е случило. Наивно се надяваше, че всичко е било само сън, че Рон е все още там и че никога не е напуснал. Но когато се завъртя върху възглавницата си, видя празната постеля на Рон. Беше, сякаш на мястото му имаше труп. Хари скочи от леглото си, избягвайки да гледа това на Рон. Хърмаяни, която се занимаваше с нещо в кухнята, не му пожела добро утро, а само бързо извърна лицето си, когато той я подмина. Няма го – помисли си Хари. Няма го. Той продължи да си го повтаря, докато се миеше и обличаше, сякаш това щеше да притъпи удара. Няма го и няма и да се върне. И това бе повече от ясно, знаеше Хари, защото защитните им заклинания щяха да направят невъзможно Рон да ги намери отново, след като веднъж са си тръгнали.

Двамата с Хърмаяни закусиха в тишина. Очите ѝ бяха подути и червени и изглеждаше така сякаш не бе спала цяла нощ. Опаковаха си нещата. Хърмаяни се бавеше. Хари знаеше защо иска да се поспрат на брега на реката още малко. На няколко пъти той я видя да поглежда жадно и бе сигурен, че и се е сторило че чува стъпки през шума на дъжда, но никой с червена коса не се подаваше между дърветата. Всеки път, когато Хари правеше като нея – оглеждайки се (защото сам той не можеше да не се надява малко), но не виждайки нищо, освен напоените от дъжда дървета, мъничко ярост избухваше в него. Можеше да чуе Рон да казва „Мислехме, че знаеш какво правиш“ и той се връщаше обратно към опаковането, с тежест в гърдите си. До тях мътната река се покачваше бързо и скоро щеше да залее бреговете. Постояха поне още час повече от обикновено, когато напускаха лагера си. Накрая, след като бе пренаредила мънистената чантичка три пъти, Хърмаяни не можеше повече да намери друго извинение да се забавят. Тя и Хари се хванаха за ръце и се магипортираха на някакъв брулен от ветровете хълм. В мига, който пристигнаха, Хърмаяни пусна ръката на Хари и се отдалечи, докато накрая седна на една голяма скала, с колена опрени на гърдите си, потрепваща от плач.

Гледаше я, предполагайки, че трябва да отиде и да я успокои, но нещо го задържаше на място. Всичко в него бе студено и сковано. Отново виждаше презрителното изражение на лицето на Рон. Хари крачеше

по ниските храсти, вървейки в кръг около Хърмаяни, поставяйки заклинанията, които обикновено тя правеше, за да им осигури защита.

Не говореха за Рон през следващите няколко дни. Хари бе решен да не споменава името му отново, а Хърмаяни изглежда виждаше, че няма смисъл да предизвиква тази тема, въпреки че понякога нощем, когато си мислеше, че той спи, я чуваше да плаче. Междувременно Хари започна да вади Хитроумната карта и да я гледа на светлината на свещите. Чакаше момент, когато точица с името на Рон ще се появи отново по коридорите на „Хогвортс“, доказвайки, че се е върнал в удобния замък, защитен от положението си на чистокръвен. Но Рон не се появи на картата и след време Хари усети, че вади картата просто за да погледа името на Джини в момичешките спални, чудейки се, дали ако гледа достатъчно ще се появи в снят и и тя щеше да знае, че си мисли за нея и че се надява, че е добре.

През деня се отдаваха на опитите си да определят, къде ли можеше да е мечът на Грифиндор, но колкото повече говореха за местата, където Дъмбълдор може да го е скрил, толкова повече се отчайваха и толкова повече неправдоподобно звучаха предположенията им. Съсредоточавайки се максимално, Хари не можеше да си спомни Дъмбълдор някога да е споменавал къде би скрил нещо. Имаше моменти, когато не знаеше, на кого е по-ядосан – Рон или Дъмбълдор. Мислехме, че знаеш какво правиш... Мислехме, че Дъмбълдор ти е казал какво да правиш... Мислехме си, че имаш истински план!

Не можеше да продължава да се самозаблуждава – Рон беше прав. Дъмбълдор не му бе оставил нищо повече. Бяха намерили един Хоркрукс, но нямаха никакъв начин да го унищожат. Останалите бяха също толкова недостижими както и преди. Отчаянието застрашаваше да го погълне. Бе изумен от самонадеяността си, когато бе приел приятелите му да го придружат по този криволичещ и безсмислен път. Не знаеше нищо, нямаше никакъв план и непрекъснато бдеше болезнено за някакви признаци от Хърмаяни, че и тя не може повече. Че ще го остави.

Прекарваха много вечери почти без да си говорят и Хърмаяни започна да изважда портрета на Финиъс Нигелус и да го подпира на стола сякаш може да запълни празнината от заминаването на Рон. Въпреки, че преди твърдеше, че няма да ги посети отново, Финиъс Нигелус изглежда не можеше да устои на изкушението да разбере с какво се занимаваше Хари и продължаваше да се появява наслуки през няколко дни. Хари бе донякъде доволен да го види, защото им правеше компания, въпреки притвореността си и ироничния му глас. Така получаваша и някакви

новини от „Хогоуртс“, въпреки че Финиъс Нигелус не бе най-добрият информатор. Той благоговееше пред Снейп, първият директор от Слудерин след него и те трябваше да внимават да не го критикуват много или да задават неуместни въпроси за Снейп иначе Финиъс Нигелус веднага напускаше портрета.

И все пак, той изпускаше някои откъслечни сведения. Изглежда Снейп се сблъскваше със слаба, но непрекъсната съпротива от неподатливите на новия режим ученици. На Джини бяха забранени посещенията в Хогсмийд. Снейп отново бе възстановил стария указ на Ъмбридж, който забраняваше срещите на трима или повече ученици и всички неофициални ученически групи. От всичко това Хари заключи, че Джини, а може би и Невил и Луна заедно с нея, даваха най-доброто от себе си за да продължат с Дъмбълдоровата армия.

Тази малка новина накара Хари да иска да види Джини толкова много, че се чувстваше така сякаш го боли стомахът. Освен това го накара да се замисли за Рон отново, а и за Дъмбълдор и самия „Хогоуртс“, който му липсваше почти толкова колкото и бившата му приятелка. Всъщност, докато Финиъс Нигелус говореше за съпротивата над Снейп, за секунда Хари преживя лудост, представяйки си как просто се връща в училището, за да се присъдени към саботажа на режима на Снейп. Да е добре нахранен и да има меко легло и да има други, които да отговарят за всичко, изглеждаше възможно най-доброто нещо на света в момента. Но после си спомни, че бе „Нежелан Но 1“ и че за главата му е обявена награда от десет хиляди галеона, и че да отиде в „Хогоуртс“ е толкова опасно, колкото влизането в Министерството на Магията. Всъщност Финиъс Нигелус небрежно бе подчертал този факт, задавайки уж невинно въпроси за местонахождението на Хари и Хърмаяни. Хърмаяни го натикваше в мънистената чантичка всеки път щом направеше това и Финиъс Нигелус всеки път отказваше да се появи за няколко дни след подобни безцеремонни сбогувания.

Времето ставаше студено и все по-студено. Не се осмеляваха да останат на едно място за дълго време, затова вместо да останат в Южна Англия, където замръзналата земя щеше да е единственият им проблем, те продължаваха да кръстосват страната нагоре – надолу, изправяйки се срещу планините, където суграшищата пълнеше палатката; голямо плоско мочурище, където ледено студена вода наводни палатката; малък остров по средата на едно шотландско езеро, където сняг зари половината палатка. Вече бяха забелязали коледни елхи да блещукат през прозорците на всекидневните, докато не дойде една вечер, когато Хари реши да

предложи да заговори за единствената възможност, която им бе останала. Имаха необикновено добро ядене – Хърмаяни се бе отишла в един мъгълски супермаркет скрита под мантията невидимка (грижливо оставяйки парите в едно отворено чекмедже преди да си тръгне) и Хари си помисли, че може да е по-лесна за убеждаване на пълен стомах със спагети болонезе и круши от консерва. Освен това предвидливо бе предложил да не носят Хоркрукса за няколко часа, който сега висеше от единия ъгъл на постелята му.

– Хърмаяни?

– Да? – беше се свила на един от продънените фотьйоли с „Разказите на поета Бийгъл“. Той не можеше да си представи какво още можеше да се открие в тази книга, която в крайна сметка не беше много дълга, но очевидно тя все още дешифрираше нещо в нея, защото книгата „Спелманова сричкова азбука“ стоеше отворена на креслото.

Хари се изкашля. Чувстваше се точно така, както преди няколко години, когато бе помолил професор МакГонагол дали може да посещава Хогсмийд, въпреки че не е успял да убеди Дърсли да подпишат формуляра.

Хърмаяни, аз мислих много и...

Хари, би ли могъл да ми помогнеш с нещо? – очевидно не го слушаше. Наведе се напред и му посочи „Разказите на поета Бийгъл“.

– Погледни този символ! – каза тя, сочейки отгоре на страницата.

Над това, което Хари предполагаше бе заглавието на приказката (след като не можеше да чете руни, не бе много сигурен), имаше малка картинка на нещо, което приличаше на триъгълно око, чиято зеница бе пресечена от вертикална линия.

– Аз не съм учил руни, Хърмаяни.

– Знам, но това не е никаква руна, а не е и в сричковата азбука. Цял ден си мислех, че е картинка на око, но вече не съм сигурна. То е рисувано с мастило, погледни, някой го е нарисувал тук, не е част от книгата. Мислиш ли, че си ги виждал преди?

– Не... не, почакай малко... – Хари погледна от близо. – Не е ли това същият символ като този, който бащата на Луна носеше на врата си?!

– Ами и аз така си помислих!

– Значи това е знакът на Гриндълуолд!

Тя го изгледа с отворена уста.

– Моля?!

– Крум ми каза... – той и разказа историята, която Крум му бе казал на сватбата.

Хърмаяни изглеждаше удивена.

– Знакът на Гриндълуолд?!

Тя премести погледа си от Хари към странния знак и обратно.

– Никога не съм чувала Гриндълуолд да има знак. Нищо такова не е споменато във всичко, което съм изчала за него.

– Ами както казах, Крум знаеше, че този символ е издълбан в стената на „Друмщранг“ и че Гриндълуолд го е направил!

Тя се облегна обратно на креслото намръщена.

– Много странно. Ако това е символ на Черна магия, то тогава какво прави в детска книжка?

– Да, необичайно е... – каза Хари – Мислиш ли, че Скримджър би го разpoznал. Той беше Министър, би трябвало да е наясно с Черната материя.

– Знам... Може би просто си е помислил като мен, че е око. Всички други приказки имат малки картинки над заглавието – тя замълча, но продължи да гледа съсредоточено към мистериозния знак. Хари опита отново:

– Хърмаяни?...

– Да?

– Мислех си за нещо. Аз... Искан ми се да отида до Годрикс Холоу.

Тя го гледаше, но погледът и бе отнесен и не бе сигурен дали все още не мисли за странния знак в книгата.

– Да... – каза тя – И аз това се чудех. Мисля си, че наистина ще трябва да отидем там!

– Ти... правилно ли ме чу?! – попита той.

– Разбира се. Искаш да отидеш до Годрикс Холоу. Съгласна съм. Мисля, че ще трябва да го направим. Имам предвид, не мога да си представя къде другаде може да бъде. Ще е опасно, но колкото повече мисля, толкова по-сигурна съм че е там.

– Ъ-ъ-ъ... какво е... там? – попита Хари.

При тези думи, тя изглеждаше така озадачена, както той се чувстваше.

– Ами мечът бе, Хари! Дъмбълдор трябва да е знаел, че ще искаш да се върнеш там и освен това, Годрикс Холоу е родното място на Годрик Грифиндор!

– Наистина?! Грифиндор е от Годрикс Холоу??

– Хари, бе ти въобще отварял ли си „История на магията“?!

– Ами... – каза той, усмихвайки се, което му се стори, че се случва за първи път от месеци – чувстваше странно мускулите по лицето си –

Може и да съм я поотворил, когато я купих... само веднъж...

– Ами че селото е именувано на него, мислех си, че си направил връзката! – каза Хърмаяни. Приличаше на себе си повече от всякога, от известно време насам. Хари очакваше тя да каже, че отива в библиотеката.

– Има малко за селото в „История на магията“, почакай...

Тя отвори мънистената чантичка и затършува за момент, докато не извади нейният екземпляр на учебника „История на Магията“ от Батилда Багшот, който запрелиства докато не намери страницата, която ѝ трябваше.

Вследствие подписването на Международния магьоснически статут на Тайната през 1689 година, магьосниците започнали веднъж завинаги да се укриват. Може би е нормално, че са установили своите поселения в други селища. Голям брой малки села и паланки са привличали някои магически семейства, които се обединили за взаимна подкрепа и защита. Селата Тинуорш в Корнуол, Горно Флагли в Йоркшир и Отъри Сейнт Катчпол на южния бряг на Англия са известни домове за групи магически семейства, които живеели заедно и понякога смесвайки се с мъгълите. Може би най-известното от тези полумагически селища е Годрикс Холоу в западната част на страната, където е роден великият магьосник Годрик Грифиндор и където Боуман Райт – магьоснически ковач е направил първия златен снич. Гробището е пълно с имена на стари магически семейства, което без съмнение подхранва историите за блуждаещи призраци, които през вековете обитават малката църква до него.

– Ти и родителите ти не сте споменати... – каза Хърмаяни, затваряйки книгата – защото професор Багшот не се занимава с нищо, което е след 19-ти век. Но нали го виждаш? Годрикс Холоу, Гордик Грифиндор, мечът на Грифиндор. Не мислиш ли, че Дъмбълдор е очаквал да направиш връзка?

– Ами да!...

Хари не искаше да си признае, че въобще не е мислел за меча, когато бе предложил да отидат до Годрикс Холоу. За него, селото бе просто мястото, където бяха гробовете на родителите му, къщата, в която на косьм бе избегнал смъртта, и Батилда Багшот.

– Спомняш ли си какво каза Мюриел? – попита той накрая.

– Кой?

– Знаеш... – поколеба се той. Не искаше да споменава името на Рон. – Пралелята на Джини. На сватбата бе! Онази, която каза, че имаш кльощава глезени.

– О... – каза Хърмаяни. Беше неприятен момент – Хари знаеше, че тя е усетила името на Рон в подтекста. Той заговори бързо:

– Тя каза, че Батилда Багшот все още живее в Годрикс Холоу.

– Батилда Багшот – пошепна Хърмаяни, прокарвайки пръст по релефа, с който бе написано името на авторката на „История на магията“. – Ами предполагам...

Тя въздъхна толкова драматично, че вътрешностите на Хари се преобърнаха, той извади пръчката си, погледна входа, почти в очакване да види ръка, която се опитва да премине през входната цепка, но там нямаше нищо.

– Какво стана? – каза той, полу-ядосан, полу-успокоен – Какво беше това? Помислих си, че най-малкото видя някой смъртожаден да отваря ципа на палатката...

– Хари, ами ако мечът е в Батилда? Ако Дъмбълдор ѝ го е поверил?!...

Хари се замисли над възможността. Батилда вече трябваше да е много стара и според Мюриел вече бе изкуфяла. Имаше ли вероятност Дъмбълдор да е скрил меча при нея? На Хари му се струваше, че ако бе така, то тогава Дъмбълдор бе разчитал на късмета твърде много; той никога не му бе казвал, че е заменил меча с фалшификат и не бе споменавал приятелството си с Батилда. Но сега не бе моментът се хвърля съмнения над теорията на Хърмаяни, не и след като изненадващо бе готова да осъществят най-съкровенното желание на Хари.

– Да, възможно е! Значи отиваме в Годрикс Холоу?

– Да, но трябва да го обмислим внимателно, Хари! – тя се изправи и Хари бе сигурен, че възможността за съставянето на нов план бе повдигнало духа ѝ колко и на него – първо, ще се наложи да се упражняваме в магипортиране под мантията невидимка и може би в Обезверяващи заклинания, освен ако не искаш да си спестим това и да вземем от Многоликовата отвара? В този случай се нуждаем някой, от когото да си набавим коса. Мисля, че така ще е най-добре, Хари, колкото по-убедителна е маскировката ни, толкова по-добре...

Хари я остави да говори, кимвайки и съгласявайки се с нея, всеки път щом тя се спираше, но умът му бе далеч от разговора. За първи път откакто разбра, че мечът в „Гринготс“ е фалшификат, той се почувства

въодушевен.

Щеше да се прибере удома, да се върне на мястото където бе имал семейство. Ако не беше Волдемор, той щеше да прекарва всяка ваканция в Годрикс Холоу. Щеше да си кани приятели у дома... дори можеше да има братя и сестри... неговата собствена майка щеше да направи тортата за седемнайсетия му рожден ден. Животът, който бе загубил, никога не му бе изглеждал по-близо от сега, когато знаеше, че ще види мястото, където му бе отнет. След като Хърмаяни си легна, той тихичко извади раницата си от мънистената чанта и оттам издърпа албума със снимки, който Хагрид му бе дал толкова отдавна. За първи път от много месеци насам той разглеждаше внимателно старите снимки на родителите си, които му се усмихваха и му махаха от снимките, които бяха всичко останало му от тях.

Хари с удоволствие щеше да отиде до Годрикс Холоу още на следващия ден, но Хърмаяни бе намислила друго. Убедена, че Волдемор ще очаква Хари да се върне на мястото, където са загинали родителите му, тя бе решена да тръгнат само в случай, че са си осигурили възможно най-добрата маскировка. Затова измина цяла седмица, докато най-сетне тайничко отмъкнаха няколко косъма от неподозиращи мъгли, които пазаруваха за Коледа и след като се упражняваха в магипоритране под мантията невидимка. Тогава най-сетне Хърмаяни бе съгласна да отпътуват. Трябваше да се магипортират под прикритието на нощта и затова изпиха Многоликовата отвара в късния следобед. Хари се превърна в оплешивяващ мъгл на средна възраст, а Хърмаяни в ниска и плаха съпруга. Мънистената чанта, в която бяха всичките им неща (с изключение на Хоркрукса, който Хари носеше на врата си), бе затъкната във вътрешния джоб на палтото на Хърмаяни. Хари метна мантията невидимка върху тях и за пореден път бяха заобиколени от задушаващ мрак.

Хари отвори очи, докато сърцето му напираше в гърлото. Седяха хванати за ръце на заснежена пътека под тъмно синьото небе, по което първите звезди вече блещукаха слабо. От двете страни на пътя имаше къщурки с коледна украса, която светеше от прозорците им. Златисти светлини сочеха, че центърът на селото е малко по-нататък.

– Всичкият този сняг – пошепна Хърмаяни под мантията – Защо не се сетихме, че може да завали сняг? След всичките предпазни мерки, които взехме, ще оставим следи! Трябва да се отървем от тях. Ти върви отпред, а аз...

Хари не искаше да влиза в селото като кон на театрално представление, опитвайки се да останат незабелязани, докато покриват следите

си с магия.

– Да махнем мантията – каза Хари и понеже Хърмаяни го погледна уплашено той каза:

– О хайде де, не изглежда така сякаш има някой наоколо.

Прибра мантията под якето си и двамата закрачиха необезпокоявани, а леденият въздух жилеше лицата им, докато преминаваха покрай къщурките. Всяка една от тях можеше да е тази където бяха живели Джеймс и Лили, или пък тази, в която живееше Батилда. Хари гледаше входните врати с техните затрупани от снега покриви и входни врати, чудейки се дали някоя от тях не му е позната, знаейки, че това е невъзможно. Той е бил на малко повече от годинка, когато бе напуснал това място завинаги. Дори не беше сигурен, че въобще ще може да види къщата – не знаеше какво става след като скритите от магията „Фиделиус“ бяха починали. После малката пътека, по която ходеха, свърши и се озоваха в сърцето на селото. Малък площад се разкри пред погледа им.

По средата имаше нещо, което приличаше на паметна плоча от войната, осветена от цветни светлини и отчасти засенчена от подухваната от вятъра елха. Имаше няколко магазина, поща, кръчма и малка църква, чийто стъклописи светеха като скъпоценни камъни от другата страна на площада. Тук снегът бе отъпкан – там където хората бяха крачили цял ден бе твърдо и хлъзгаво. Жителите на селото пресичаха пред тях, а фигурите им се осветяваха за кратко от уличните лампи. Чува откъслечен смях и поп музика, когато вратата на кръчмата се отвори и затвори, а после и химните, идващи откъм малката църква.

– Хари, мисля, че е Коледа! – каза Хърмаяни.

– Наистина?

Бе загубил представа за времето – не бяха виждали вестници от седмици.

– Сигурна съм! – каза Хърмаяни, гледайки църквата – те би трябвало да са тук, нали? Майка ти и татко ти? Виждам гробището отзад!

Хари почувства тръпката на нещо далеч повече от възбуда, беше по-скоро страх. Сега, когато бе толкова близо, се чудеше дали наистина иска да ги види. Хърмаяни може би разбираше какво изпитва, защото се протегна и хвана ръката му и поведе за първи път, дърпайки го напред. Но по средата на площада се закова на място.

– Погледни, Хари!

Тя сочеше паметната плоча от войната. Докато преминаваха, тя се промени. Вместо обелиск покрит с имена, се появи статуя на трима души – мъж с рошава коса и очила, жена с дълга коса и мило, красиво

лице и бебе, която бе в ръцете на майка си. Главите им бяха покрити със сняг, който им седеше като пухкави бели шапки. Хари се приближи, вирайки се в лицата на родителите си. Никога не си бе представял, че може да има статуя... Беше странно да се види на статуя като щастливо бебенце, без белег на лицето си...

– Хайде! – каза Хари, когато се нагледа и се обърна към църквата. Докато пресичаха пътя, той се обърна през рамо; статуята се беше превърнала отново в паметна плоча.

Пеенето ставаше по-шумно, докато се приближаваха към църквата. То накара гърлото на Хари да се свие. Напомняше му толкова много за „Хогуортс“, за Пийвс пеещ неприлични песни скрит в рицарски доспехи, за дванайсетте коледни дървета в голямата зала, за Дъмбълдор носещ шапчица намерена във фойерверк, за Рон с домашен плетен пуловер...

На входа на гробището имаше портичка. Хърмаяни я отвори възможно най-тихо и те се промъкнаха през нея. От двете страни на хлъзгавата пътека снегът бе дълбок и непокътнат. Движеха се сред снега, оставяйки коловози след себе си, докато вървяха покрай сградата в сенките на искрящите прозорци. Зад църквата имаше редове от заснежени надгробни камъни, изникнали от бледо синьо одеало, което бе нашарено с червено, златисто и зелено, там където се открояваше светлината идваща от прозорците. Със здраво стисната пръчка в ръка Хари се приближи до най-близкия гроб.

– Виж, тук има някой си Абът, може да е някой далечен роднина на Хана!

– Говори тихо... – помоли Хърмаяни.

Запробиваха си път навътре и все по-навътре в гробището, оставяйки зад себе си тъмни следи в снега, навеждайки се за да погледнат написаното на надгробните плочи и хвърляйки бегъл поглед от време на време, колкото да се уверят, че са сами.

– Хари, ето тук!

Хърмаяни беше два реда по-назад, над замръзнала и обрасла в мъх плоча. Хари трябваше да се върне обратно докато стигне до нея, а сърцето му биеше лудешки.

– Това ли?...

– Не, но погледни!

Тя посочи тъмния камък. Хари е наведе и видя, на замръзалия и обрасъл гранит думите „Кендра Дъмбълдор“, малко по-долу датите на раждане и смърт и надпис „Дъщеря ѝ Ариана“. Имаше и цитат:

Там, където е съкровището, ще бъде и сърцето ти.

Значи в крайна сметка Рита Скийтър и Мюриел бяха прави за някои неща. Семейството на Дъмбълдор наистина бе живяло тук и част от него бе починала тук също. Да го види бе много по-лошо от това да чуе за него. Хари не можеше да спре да си мисли, че той и Дъмбълдор имат своите дълбоки корени на това гробище и че Дъмбълдор трябваше да му каже, докато всъщност той никога не бе помислял да сподели тази връзка с Хари. Можеше да посетят това място заедно. За момент Хари си представи как идва тук с Дъмбълдор и какво сплотение би било това, колко много би значело за него. Но изглежда за Дъмбълдор, фактът че семействата им лежат едно до друго на гробището бе маловажно съвпадение, без връзка със задачата, която той искаше да свърши Хари.

Хърмаяни гледеше Хари и той бе доволен, че лицето му е скрито в сянка. Прочете думите на надгробния камък отново. „Там, където е съкровището, ще бъде и сърцето ти.“ Не разбираше какво значат тези думи. Сигурно Дъмбълдор ги бе избрал, като най-възрастен в семейството след смъртта на майка му.

– Сигурен ли си, че не го е споменавал...? – започна Хърмаяни.

– Да – отсече Хари – да продължим нататък.

И той се извърна, желаейки никога да не бе виждал надгробния камък. Не искаше възбудата му да бъде помрачена от някаква обида.

– Ето тук! – отново извика Хърмаяни след малко. – О не, извинявай! Мислех, че пише „Потър“... Тя търкаше ронлив и обрасъл с мъх камък, гледайки надолу с леко намръщено лице.

– Хари, ела за момент.

Той не искаше да бъде отклонен отново, но неохотно се върна, крачейки в снега.

– Какво?

– Погледни това! – Надгробната плоча бе много стара и Хари едва разчиташе името. Хърмаяни му посочи символа над нея.

– Хари, това е знакът от книгата!

Той погледна там където тя му сочеше. Камъкът бе толкова стар, че едва си личеше какво бе гравирано на него, но въпреки това изглеждаше сякаш имаше триъгълен знак над почти изтритото име.

– Да... възможно е...

Хърмаяни запали пръчката си и я приближи до името.

– Пише Иг... „Игнациус“ мисля...

– Виж, ще продължа да търся гроба на родителите си – каза Хари с

глас на ръба и той отново тръгна, оставяйки я наведена над стария гроб.

От време на време разпознаваше имена като Абът, които бе срещнал в „Хогуортс“. Понякога имаше няколко поколения магьосници. Гледайки датите Хари можеше да разбере дали бяха изчезнали напълно или просто са се преместили от Годрикс Холуу. Докато навлизаше все по-дълбоко, всеки път, щом видеше някой по-нов камък изпитваше известна доза страх и очакване.

Изведнъж тъмнината и тишината заизглеждаха много по-дълбоки. Хари се огледа притеснен, мислейки си за диментори и осъзна, че коледните химни са отшумели и че бърбенето и суматохата на тези, които бяха в църквата също отшумяваха, докато те се придвижваха към площада. Някой в църквата изгаси светлините. Остър и ясен гласът на Хърмаяни дойде от тъмнината за трети път на няколкото крачки от него.

– Хари, те са тук... ето тук.

От тона ѝ той разбра, че бяха неговите родители. Приблужи се към нея, а нещо тежко натискаше гърдите му – същото чувство, както когато Дъмбълдор бе умрял, мъка, която тежеше на сърцето и дробовете му. Надгробната плоча бе на два реда зад тази на Кендра и Ариана. Бе направена от бял мрамор също като тази на Дъмбълдор и затова бе лесно да бъде прочетена – сякаш светеше в тъмнината. Хари нямаше нужда да коленичи или дори да се приближава много близко за да прочете написаните думи.

Джеймс Потър
Роден на 27 март 1960
Починал на 31 октомври 1981

Лили Потър
Родена на 30 януари 1960
Починала на 31 октомври 1981

Последният враг, който ще бъде разгромен, е смъртта.

Хари прочете думите бавно, сякаш имаше само една възможност за да разбере значението им и прочете на глас последните.

– „Последният враг, който ще бъде разгромен, е смъртта“... – дойде му страшна мисъл, придружена с паника – това не е ли идеята на някой смъртожаден? Защо това е тук?

– Не е като да победиш смъртта така, както смъртножадните го виждат, Хари – каза Хърмаяни – То е... нали знаеш... живот след

смъртта. Да живееш след смъртта...

Но те не бяха живи – помисли си Хари. Бяха си отишли. Празните думи не можеха да променят факта, че тленните останки на родителите му бяха под снега и камъка, безразлични и незнаещи. Топли сълзи наляха очите му преди да може да ги спре, а после веднага замръзнаха на лицето му. И какъв бе смисъл да се преструва? Той ги остави да се ронят със стиснати устни, гледайки към дебелия сняг, който криеше от очите му мястото, където лежах останките на Лили и Джеймс, навярно превърнали се в кости или прах, без да знаят или да се интересуват, че синът им е толкова близо и сърцето му все още бие, жив заради тяхната саможертва и толкова близо в този момент до желанието да лежеше заспал до тях под снега.

Хърмаяни го бе хванала за ръката и сега я стискаше силно. Той не можеше да я погледне, но отвърна на стискането, дишайки дълбоко нощния въздух, опитвайки се да се да спре да трепери и да си върне самообладанието. Трябваше да им донесе нещо, но не бе помислил за това, а и всяко растение на гробището бе голо и замръзнало. Но Хърмаяни вдигна пръчката си, описа кръг във въздуха и венец от коледни рози разцъфна пред тях. Хари го взе и го положи на гроба на родителите си.

Прииска му се да си тръгне веднага щом се изправи: не мислеше, че ще издържи още миг тук. Той сложи ръка около раменете на Хърмаяни, а тя го хвана през кръста и се обърна тихо и закрачиха в снега, покрай майката и сестрата на Дъмбълдор през портичката към тъмната църква.

Глава седемнадесета ТАЙНАТА НА БАТИЛДА

– Спри, Хари!

– Какво има? – тъкмо бяха стигнали до гроба на неизвестния Абът.

– Там има някой! Някой ни гледа. Чувствам го. Там до храстите!

Застанаха неподвижно, държейки се един-друг и взирайки се в дебелината и тъмната ограда на гробището.

– Сигурна ли си?

– Видях нещо да се движи. Мога да се закълна... – тя се го пусна и се освободи, пригответвайки пръчката си.

– Ние сме мъгли – сети се Хари.

– Мъгли, които току що положиха цветя на гроба на родителите ти?! Хари, сигурна съм, че видях някого там!

Хари се сети за „История на магията“. Гробището трябваше да е населено с духове, ами ако...? Но тогава чу скърцане и видя неутъпкан сняг, който се завихри около храста, към който бе посочила Хърмаяни. Призраците не можеха да карат снега да се движи!

– Котка е – каза Хари след секунда-две – или птица. Досега да сме мъртви, ако беше смъртожаден. Но хайде да се махаме от тук и да се скрием под мантията.

Докато излизаха от гробището погледнаха още няколко пъти. Хари, който не се чувстваше толкова уверен, колкото се престори пред Хърмаяни бе доволен да се добере до портичката и хлъзгавия път. Отново се скриха под мантията-невидимка. Кръчмата бе по-пълна от преди. От там се чуваха много гласове, които пееха коледните химни, които преди се чуваха от църквата. Хари се замисли за момент дали да не се скрият вътре, но преди да каже нещо Хърмаяни пошепна:

– Хайде, оттук... – и го дръпна по тъмна уличка, водеща извън селото и противоположна на тази, по която бяха дошли.

Хари можеше да види там, където свършваха колибите и започваше откритото поле. Вървяха бързо, доколкото се осмеляваха, подминавайки светещите в различни цветове прозорци, зад пердетата на които се очертаваха силуетите на коледни елхи.

– Как ще намерим къщата на Батилда? – попита Хърмаяни, която леко трепереше и продължаваше да се озърта през рамо. – Хари? Как мислиш? Хари?

Тя дръпна силно ръката му, но Хари не ѝ обърна внимание. Гледаше към нещо тъмно, което стоеше на края на редицата от къщи. В следващия момент се забърза, повличайки Хърмаяни след себе си, която се подхлъзна лекичко на леда.

– Хари...

– Погледни... Погледни го, Хърмаяни...

– Аз не... О!

Можеше да го види. Силата на заклинанието „Фиделиус“ трябваше да си е отишла с Джеймс и Лили. За седемнадесетте изминали години, откакто Хагрид бе извадил Хари от развалините, бяха пораснали високи бурени и живият плет бе избуял навсякъде. По-голямата част от къщата все още стоеше, покрита от бръшляна и снега, въпреки че дясната страна на горния етаж бе отнесена, както Хари знаеше, когато проклятието бе рикоширало. Двамата с Хърмаяни седяха пред портата, гледайки развалините на къщата, която някога бе била точно като останалите къщурки наоколо.

– Чудя се защо никой не я е възстановил? – прошепна Хърмаяни.

– Може би не може да се възстанови?... – отговори Хари – Може би е като раните оставени от Черна магия и затова повреденото не може да се поправи.

– Той провря ръката си през мантията и стисна заснежената и силно ръждясала порта, по-скоро за да докосне част от къщата, а не за да я отвори.

– Няма да влизаш вътре нали? Изглежда опасно и може... О, Хари, погледни!

Докосването на портата изглежда бе променило нещо. От земята през заплетените коприва и бурени пред тях изникна знак, сякаш бе някакво странно и бързо растящо цвете, а със златни букви бе написано:

На това място, през нощта на 31 октомври 1981 Лили и Джеймс Потър загинаха. Техният син Хари продължава да живее, като единствен магьосник, оцелял след Смъртоносно проклятие. Тази къща – невидима за мъгълите – е оставена разрушена като паметник на семейство Потър и за да напомня за насилието, което раздели това семейство.

Навсякъде около чисто изписаните думи имаше послания оставени от други вещици и магьосници, които бяха дошли да видят мястото, където „момчето, което оживя“, се бе спасило. Някои от тях просто бяха

оставили имената си с неизтриваемо мастило, а други бяха издълбали инициалите си в дървото, трети бяха оставили послания. Най-скорошните от тях светеха ярко над всички оставени отпреди шестнадесет години и казваха неща като:

Късмет Хари, където и да си!
Ако четеш това Хари, ние сме с теб!
Дълъг живот за Хари Потър!

– Не е трябвало да пишат това тук! – каза Хърмаяни възмутена.

Но Хари я погледна усмихнат радостно.

– Жестоко е! Доволен съм, че са го направили. Аз...

Той се сепна. Една тежко загърнатата фигура куцаше по пътя към тях, открояваща се в светлините на далечния площад. Въпреки че бе трудно да се определи, Хари си помисли, че е жена. Тя се движеше бавно, вероятно от страх да не се подхлъзне по заснежения път. Прегърбената ѝ стойка, пълнотата и несигурната походка създаваха впечатление за изключително възрастен човек. Те гледаха тихо, докато тя се приближаваше. Хари чакаше, за да види дали ще свърне към някоя от къщите, знаейки инстинктивно, че това няма да се случи. Тя спря на десетина крачки от тях и просто застана по средата на замръзналия път, гледайки ги.

Хари нямаше нужда от ошипването на Хърмаяни по ръката. Нямаше почти никаква вероятност тази жена да е мъгъл. Тя седеше и гледаше към къщата, която би трябвало да е невидима за нея, ако не е магьосница. Но дори да беше, си беше странно да дойде в толкова студена вечер, просто за да погледа руините. А и с обикновена магия, тя не би трябвало изобщо да може да види него или Хърмаяни. Въпреки това, Хари изпитваше странното чувство, че тя знаеше, че са там и кои бяха всъщност. Точно, когато той осъзна това, тя вдигна облечена в ръкавица ръка и ги повика с жест. Хърмаяни се прилепи до него под мантията с ръка притисната до неговата.

– Как знае?!

Той поклати глава. Жената отново ги повика с ръка, този път по-енергично. Хари можеше да се сети за много причини да не се подчини на повикването, а съмненията му коя бе тя се засилваха с всяка секунда, през която седяха лице в лице на изоставената улица. Дали бе възможно да ги е чакала през всички тези месеци? Дали Дъмбълдор и е казал да чака и че Хари ще дойде накрая? Не беше ли възможно тя да е тази,

която се бе спотайвала в сенките на гробището и бе ги последвала до тук? Дори способността и да ги усети, предполагаше за някаква сила произтичаща от Дъмбълдор, с която не се бе сблъсквал преди.

Накрая Хари проговори, което накара Хърмаяни да ахне и да подскочи.

– Вие ли сте Батилда?

Загърнатата фигура кимна и отново повика с жест. Под мантията Хари и Хърмаяни се спогледаха отново. Хари повдигна вежди, а Хърмаяни кимна лекичко и нервно.

Те се приближиха към жената и тя веднага се обърна и закуцука обратно по пътя, откъдето бяха дошли. Превеждайки ги през няколко къщи, тя се обърна пред една порта. Те я последваха до входната пътека през градина, която бе почти толкова обрасла, както тази, от която дойдоха. Тя се позабави неумело с ключа на входната врата, после я отвори и ги пусна да влязат.

Или тя миришеше лошо или пък миризмата идваше от къщата. Хари потърка носа си, докато минаваха покрай нея и отметна мантията. Сега, когато беше до нея, той осъзна колко малка беше. Прегърбена от старостта, тя стигаше едва до гърдите му. Затвори вратата с белещата се боя по нея зад тях; пръстите ѝ бяха посинели и на петна. После се обърна и погледна в лицето на Хари. Очите ѝ бяха мътни с пердета по тях, потънали в кухини от прозрачна кожа, а цялото и лице бе набраздено от изпъкнали вени и старчески петна. Той се запита дали въобще може да го различи, и дори да беше така всичко, което можеше да види бе плешивия мъгъл, чиято самоличност бе откраднал. Мирисът на старост, прах, непрани дрехи и мухлясала храна се усилваше, докато развиваше прояден от молците шал, откриващ глава с оскъдна бяла коса, под която ясно си личеше кожата.

– Батилда? – повтори Хари.

Тя отново му кимна. Хари почувства медальона върху кожата си. Нещото в него, което цъкаше и туптеше се бе събудило, можеше да усети през студеното злато как пулсира. Дали знаеше, можеше ли да усети, че това, което ще го унищожи бе толкова близо?...

Батилда премина тромаво покрай тях, избутвайки Хърмаяни настрана, сякаш не я виждаше и изчезна, навярно към всекидневната.

– Хари, това никак не ми харесва!... – изсъска Хърмаяни.

– Погледни колко е голяма, мисля, че бих можем да я надвием, ако се наложи – каза Хари – Виж, нали ти казах, че не е съвсем наред. Мюриъл я нарече „кукувичарник“.

– Ела – повика Батилда от съседната стая.

Хърмаяни подскочи и стисна Хари за ръката.

– Всичко е наред! – каза Хари насърчително и поведе към всекидневната.

Батилда куцукаше наоколо, палейки свещи, но въпреки това бе много тъмно, без да се брои това, че бе изключително мръсно. Дебел слой прах хрускаше под краката им, и носът на Хари усети нещо друго освен влагата и мухала – сякаш наблизко имаше мърша. Зачуди се кога за последно някой е дошъл в къщата, за да види дали Батилда е добре. Освен това сякаш бе забравила, че може да прави магия, защото непохватно запали свещите на ръка, а дантеленят ѝ ръкав непрекъснато рискуваше да се запали.

– Нека аз... – предложи Хари и взе кибритата от нея.

Тя остана да го гледа, докато той свърши със запалването на свещите, които бяха на чинийки за чаши из цялата стая върху купчини с книги или на малки масички, затрупани със счупени и покрити с мухъл чаши. Последното място, където Хари видя свещ беше нисък шкаф с чекмеджета, където имаше няколко снимки. Докато пламъкът се разпалваше, отражението му потрепна върху прашното стъкло и сребро. Видя малките движения откъм снимките. Докато Батилда се мотаеше с цепениците за огъня, той промърмори:

– ТРЕГО!

Прахът изчезна от снимките и той видя, че около половин дузина от тях липсваха от най-големите и натруфени рамки. Чудеше се дали Батилда или някой друг ги бе махнал. Една от снимките, които бяха най-отзад му направи впечатление и той я грабна.

От сребърната снимка лениво му се усмихваше златокосият крадец с весело лице – младият мъж, който бе застанал на прозореца на Грегорович. Изведнъж Хари се сети къде го беше виждал преди – в „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ – двамата като юноши, държейки се за ръце. Там трябваше да са всички изчезнали снимки – в книгата на Рита!...

– Госпожо... госпожице... Багшот? – каза той, а гласът му потрепери – Кой е това?

Батилда стоеше по средата на стаята, гледайки Хърмаяни, която палеше огън.

– Госпожице Багшот? – повтори Хари и се приближи със снимката в ръка, докато огънят бързо се разпалваше в камината. Батилда го погледна, а Хоркруксът започна да пулсира по-силно по гърдите му.

– Кой е този човек? – попита я Хари, побутвайки снимката напред. Тя погледна сериозно към нея, а после към Хари.

– Знаете ли кой е това? – попита той с много по-бавен и висок глас.
– Този човек? Познавате ли го? Как се казва?

Батилда само погледна празно. Хари почувства ужасно безсилие. Как Рита Скийтър бе успяла да отключи спомените на Батилда?

– Кой е този човек? – повтори той високо.

– Хари, какво правиш? – попита Хърмаяни.

– Тази снимка. Хърмаяни, това е крадецът, крадецът, който открадна нещо от Грегорович!

– Моля Ви! – каза той на Батилда – Кой е това?

Но тя само го гледаше.

– Защо ни повикахте да дойдем с Вас, госпожо... госпожице Багшот? – попита Хърмаяни повдигайки глас – Има ли нещо, което искате да ни кажете?

Без да дава знак, че е чула Хърмаяни, Батилда се приближи с няколко крачки към Хари. Тя изви глава и така погледна обратно към коридора.

– Искате да си тръгнем? – попита той.

Тя повтори същия жест, но този път първо посочи към него, после към себе си и накрая към тавана.

– О-о, ясно... Хърмаяни, мисля, че иска да се кача горе с нея.

– Добре... – каза Хърмаяни – да вървим!

Но когато Хърмаяни помръдна, Батилда поклати глава с изненадваща енергичност и отново посочи първо към Хари, а после към себе си.

– Тя иска да отида с нея сам.

– Защо ли? – попита Хърмаяни и гласът и прозвуча остър и ясен в осветената от свещи стая, а старичката поклати глава при силния шум.

– Може би Дъмбълдор ѝ е казал да даде меча само и единствено на мен?

– Наистина ли мислиш, че тя знае кой си?

– Да... – каза Хари, гледайки млечнобелите очи, които се взираха в неговите. Мисля, че знае.

– Добре тогава, но побързай, Хари.

– Води ме! – каза Хари на Батилда.

Тя изглежда го разбра, защото се промъкна покрай него към вратата. Хари погледна към Хърмаяни с насърчителна усмивка, но не бе сигурен, че го е видяла. Тя стоеше свита в осветената от свещите нищета, гледайки към библиотеката. Докато излизаше от стаята, Хари прибра в

якето си снимката в сребърна рамка на непознатия, без Батилда или Хърмаяни да го видят. Стълбите бяха стръмни и тесни. Хари бе изкушен да сложи ръцете си на гърба на Батилда, за да не падне тя върху него, което изглеждаше твърде вероятно. Бавно и хриптейки по-малко, тя се качи до горната площадка, веднага се обърна на дясно и го въведе в ниска спалня. Беше тъмно като в рог и миришеше ужасно. Хари успя да различи нощно гърне, което се подаваше изпод леглото преди Батилда да затвори вратата и то да потъне в мрак.

– ЛУМОС! – каза Хари и върхът на пръчката му се запали. Той се огледа – Батилда се бе приближила до него за няколко мига в тъмнината без той да я чуе.

– Ти си Потър? – прошепна тя.

– Да, аз съм.

Тя кимна тихо и сериозно. Хари усети Хоркруксът да тупти бързо, по-бързо от собственото му сърце. Беше неприятно и тревожно чувство.

– Имаш ли нещо за мен? – попита Хари, но тя изглежда се бе разсеяла от светлината на пръчката му. – Имаш ли нещо за мен? – повтори той.

Тогава тя затвори очи и няколко неща се случиха едновременно – белегът на Хари го заболя силно, Хоркруксът потрепна толкова силно, че пуловерът на Хари се разтегли, а тъмната зловонна стая изчезна мигновено. Той почувства пристъп на радост и висок студен глас:

– Дръж го!

Хари се олюля на мястото си – тъмната и противно миришеща стая сякаш се смаляваше около него отново, не знаеше какво точно се бе случило.

– Имаш ли нещо за мен? – за трети път попита с много по-силен глас.

– Ето тук... – прошепна тя, сочейки ъгъла. Хари вдигна пръчката си и видя очертанията на тоалетка под прозорец с пердетата. Този път тя не го поведе. Хари се промъкна между нея и неоправеното легло с вдигната пръчка. Не искаше да я изпуска от поглед.

– Какво е това?... – попита той, когато стигна тоалетката, която беше затрупана от нещо, което изглеждаше и миришеше на мръсно бельо.

– Там... – каза тя, сочейки безформената купчина.

В момента, в който той погледна в купчината, мислейки, че е видял нещо като рубин от ръкохватката на мечата, който търсеха, тя се размърда странно. Видя я с крайчеца на окото си. Обърна се панически, а ужас го парализира, докато гледаше, как старото тяло да се свлича и голяма

змия да изниква от мястото, където бе шията.

Змията му се нахвърли още докато той вдигаше пръчката си. Ударът при ухапването по ръката му запрати пръчката към тавана. Светлината на пръчката се люшна по стаята и изгасна. Тогава силен удар от опашката на змията се стовари по диафрагмата му и му изкара дъха. Той падна на тоалетката в купчината мръсни дрехи... Претърколи се настрани, избягвайки на косъм отново опашката на змията, която счупи тоалетката на мястото, където бе седял Хари преди миг. Частички от счупеното стъкло го засипаха, докато падаше на пода. Чу гласът на Хърмаяни да идва от долу.

– Хари?...

Не можеше да си поеме достатъчно въздух, за да ѝ отвърне. После тежка и гладка маса го смаза на пода и той усети да се плъзга по него, силна и мускулеста...

– Не!!... – простена той, притиснат към пода.

– Да-а... – прошепна змията – Да... държ-ж-жа те... държа те...

– АКЦИО... АКЦИО ПРЪЧКА...

Но нищо не се получи. А той имаше нужда и от двете си ръце, за да махне змията от себе си, докато тя увиваше тялото си около неговото, изкарвайки въздуха му и притискайки Хоркрукса към гърдите му – парченце лед, което туптеше от живот, на сантиметри от собственото му лице, а съзнанието му бе залято от студена бяла светлина, докато мислите му се изличаваха, дъхът му секваше, а далечните стъпки заглъхваха... Извън гърдите му беше метално сърце и сега той летеше, летеше ликувайки в душата си без метла или тестрал...

Изведнъж се събуди в зловонна тъмнина. Наджини го бе пуснала. Той се надигна и видя силуета на змията осветен от светлината, идваща от площадката. Тя помръдна и Хърмаяни се отдръпна с писък. Отклоненото ѝ заклинание удари прозореца, който се строши. Студен въздух изпълваше стаята, докато Хари се опитваше да избегне хвърчащите стъкла, а кракът му се подхлъзна на нещо като молив – пръчката му...

Той се наведе и я грабна, но змията бе навсякъде, а опашката ѝ се мяташе. Не можеше да види Хърмаяни и за миг си помисли най-страшното, но после се чу силен трясък и блесна светкавица от червена светлина, а змията политна във въздуха, и удари силно в лицето на Хари, докато преминаваше покрай него, а намотаното ѝ тяло все още се издигаше към тавана. Хари вдигна пръчката си, но в този момент белегът му започна да пари още по-болезнено, по-силно отколкото през всичките тези години.

– Той идва! Хърмаяни, ТОЙ идва!!!

Докато крещеше змията се приземи с диво съскане. Всичко бе в хаос. Тя разби рафтовете по стената, а парченца порцелан полетяха навсякъде, докато Хари подскочи над леглото и хвана една тъмна и неясна фигура, която знаеше, че е Хърмаяни...

Тя изпищя от болка, докато той я издърпа на леглото. Змията се надигна отново, но Хари знаеше, че нещо по-лошо от нея идваше и дори вече трябваше да е пред портите, а главата му щеше да се разцепи от болката в белега...

Змията замахна, докато той подскочи стремително, повличайки Хърмаяни със себе си. Когато удари, Хърмаяни изкрещя „КОНФРИНГО!“ и заклинанието ѝ се понесе през стаята, взривявайки огледалото на гардероба и рикошира обратно към тях, като подскачаше от тавана към пода. Хари почувства обгарянето му по гърба и ръката си. Парче стъкло поряза бузата му, докато влачейки със себе си Хърмаяни, той подскочи от леглото към тоалетката, а оттам направо през счупения прозорец към неизвестното, а викът му проехтя в нощта, докато се изви ваха във въздуха... И тогава белегът му отново го заболя с голяма сила... и той бе Волдемор... и тичаше през зловонната спалня, а дългите му ръце стиснаха рамката на прозореца, докато гледаше как плешивият мъж и дребната жена, се извиха и изчезнаха... и закрещя от ярост, а кръсците му се сляха с тези, на момичето и отекнаха през тъмните градини над камбанния звън, който известяваше настъпването на Коледа...

И неговият вик бе викът на Хари, неговата болка бе болката на Хари... сега можеше да види, какво се беше случило тогава... тук, където се виждаше къщата, в която бе толкова близко до това да разбере какво е да умреш... да умреш... болката бе толкова силна... разкъсваща тялото му... Но ако нямаше тяло, как можеше да го боли толкова много. Ако бе мъртъв, как можеше да се чувства толкова непоносимо, нима болката не спираше със смъртта, не си ли отиваше?...

Нощта бе мокра и ветровита, две деца, маскирани като тикви си пробиваха път през площада, а прозорците на магазините бяха покрити с хартиени паяци. Всички безвкусни мъгълски представи за свят, в който не вярваха... И той се промъкваше тихо, а чувството за целеустременост, сила и чувството, че е прав го изпълваше както винаги в такива случаи... Не гняв... той бе за по-слаби от неговата душа... а ликуване... Бе чакал този час, беше се надявал...

– Страхотна маска, господине!

Той видя как усмивката на момчето се помрачава, докато се

приближаваше тичайки, за да види какво има в качулката на фигурата, видя страхът изписан по обърканото му лице. Детето се обърна и избяга... Под мантията си той докосна с пръсти пръчката си... Едно леко движение и детето никога нямаше да стигне до майка си... но бе ненужно, наистина ненужно... Той сви по друга, по-тъмна улица, където най-сетне можеше да види целта си – след като заклинанието „Фиделиус“ бе безсилно, въпреки, че те все още не го знаеха... Докато стигне до живия плет и премине оттатък, бе по-тих и от падналите листа, които се хлъзгаха по пътя... Не бяха спуснали завесите и той можеше ясно да ги види в дневната – високият тъмнококо мъж с очила, който караше облачета от цветен дим да излизат от пръчката му, за да забавлява малкото тъмнококо момче в синя пижама. Детето се смееше и се опитваше да хване дима и да го стисне в малкото си юмруче... Вратата се отвори и влезе майката с тъмно червена коса спускаща се около лицето и, казвайки нещо, което не можеше да чуе. Бащата пое сина и го подаде на майката. Той захвърли пръчката си на дивана и се изтегна, прозявайки се.

Вратата леко проскърца, докато я отваряше, но Джеймс Потър не чу нищо. Белите му ръце извадиха пръчката изпод мантията и я насочи към вратата, която се отвори с трясък... Докато преминаваше през прага, Джеймс изтича в коридора. Беше лесно, твърде лесно, та той дори не си бе взел пръчката...

– Лили, вземи Хари и тръгвай! Той е! Върви! Тичай! Ще го задържа!

Да го задържи без пръчка в ръка?! Той се разсмя преди да направи проклятието...

– АВАДА КЕДАВРА!

Зелена светлина обля тесния коридор, освети детската количка облеганата на стената и направи стълбището да заприлича на електрически стълбове, а Джеймс Потър падна като марионетка, на която бяха откъснали конците.

Можеше да я чуе да крещи от горния етаж, хваната натясно, но стига да бе разумна, нямаше от какво да се страхува... Той се изкачи по стълбите, слушайки със смътно удоволствие, опитите ѝ да се барикадира... Та тя дори нямаше пръчка... Колко глупави бяха, колко доверчиви, мислейки си, че сигурността им зависи от приятелите им, че защитните средства могат да бъдат оставени настрана за малко...

Той блъсна вратата, бутна настрана бързо струпаните пред вратата стол и кутии с едно лениво помръдване на пръчката... и ето че тя бе там с детето на ръце. Когато го видя, тя остави сина си в креватчето и

разпери ръце, сякаш това можеше да помогне, сякаш искаше да го предпази от гледката...

– Не Хари, не Хари, моля ви, не Хари!

– Стой настрана, глупаво момиче... стой настрана!

– Не Хари! Моля ви не, вземи мен, убий мен вместо...

– Това е последното ми предупреждение...

– Не Хари! Моля... милост... милост... Не Хари! Не Хари! Моля...

аз ще направя всичко...

– Стой настрана! Стой настрана, момиче!

Можеше да я отблъсне настрана от детското креватче, но... изглежда беше по-добре да ги довърши всичките...

В стаята лумна зелена светлина и тя се строполи като съпруга си. Детето не бе проплакало през цялото време. Беше се изправило, стискайки решетките на креватчето и гледайки лицето на натрапника с особено любопитство, може би си мислеше, че под мантията се криеше баща му, който правеше такива красиви светлинки и че майка му ще изникне всеки момент, смеейки се... Той насочи пръчката много внимателно към лицето на момчето. Искаше да види как се случва – унищожението на тази неочаквана заплаха. Детето започна да плаче – бе видяло, че това не е Джеймс. Не му хареса плачът му, така и не можеше да понася плача на малките деца в сиропиталището.

– АВАДА КЕДАВРА!

И тогава пропадна. Нямаше нищо, нищо друго, освен болка и страх, трябваше да се скрие, не тук в развалините на разрушената къща, където детето бе в капан, плачейки, а далече... много далече...

– Не-е-е... – простена той.

Змията запълзя по мръсния, разхвърлян под и той бе убил момчето, но все пак беше момчето...

– Не...

А сега седеше пред счупения прозорец на къщата на Батилда, потънал в спомени за най-голямата си загуба, а в краката му голямата змия се плъзгаше по счупен порцелан и стъкло... Той погледна надолу и видя нещо... нещо изключително...

– Не...

– Хари, всичко е наред, добре си!

Той се наведе и взе счупената снимка. Там беше той, непознатият крадец, крадецът който търсеше...

– Не... изпуснах я... изпуснах я...

– Хари, всичко е наред, събуди се, събуди се!

Той бе Хари... Хари, не Волдемор... и това, което шумолеше не беше змия... Той отвори очите си.

– Хари!... – пошепна Хърмаяни – Добре ли си?

– Да... – излъга той.

Беше в палатката, лежейки на едно от ниските легла върху купчина одеала. Можеше да различи, че почти е съмнало от тишината и особена-та студена, блудкава светлина отвъд брезентния покрив. Целият беше облян в пот. Можеше да го почувства по чаршафите и одеалата.

– Измъкнахме се!

– Да... – каза Хърмаяни – трябваше да използвам Левитираща магия, за да те сложа в леглото ти. Не можех да те повдигна. Беше... Е не беше съвсем...

Под кафявите ѝ очи имаше лилави сенки и той забеляза малка гъба в ръката и. Бе бърсала лицето му.

– Беше зле – каза тя накрая – много зле.

– Преди колко време се измъкнахме?

– Преди часове. Вече е почти сутрин.

– И аз бях... в безсъзнание?

– Не точно – каза Хърмаяни притеснено – Ти крещеше и стенеше, и... други работи – прибави тя с тон, който накара Хари да се почувства неудобно. Какво бе направил? Бе крещял заклинания като Волдемор, плакал като малко бебе в яслата?

– Не можех да взема Хоркрукса от теб – каза Хърмаяни и той знаеше, че тя иска да смени темата на разговора – Беше се прилепил, залепнал за гърдите ти. Имаш белег, съжалявам. Трябваше да използвам Разриващо заклинание за да го махна. Освен това змията те ухапа, но аз почистих раната и и сложих малко росен...

Той махна от себе си фанелката, която носеше и погледна. Имаше мораво овално петно над сърцето му, където медальонът го бе изгорил. Можеше да види и полузарасналите като дупки белези на ръката си.

– Къде сложи Хоркрукса?

– В чантичката ми. Мисля, че трябва да спрем да го носим за известно време.

Той легна на възглавницата си и погледна измъченото ѝ сивкаво лице.

– Не трябваше да ходим в Годрикс Холоу. Вината е моя, цялата вина е моя. Съжалявам, Хърмаяни.

– Вината не е само твоя. Аз също исках да отида. Наистина си мислех, че Дъмбълдор ти е оставил мечата там.

– Е, да... в това сбъркахме нали?

– Какво стана, Хари? Какво стана, когато тя те заведе на горния етаж? Змията ли се криеше някъде? Просто изскочи, уби Батилда и те нападна?

– Не, не... – каза той – Тя беше змията... или змията беше нея... през цялото време.

– К-какво?!...

– Той затвори очи. Все още можеше да усети миризмата от къщата на Батилда по себе си, а това правеше всичко да изглежда все още про- тивно ярко.

– Батилда трябва да е била вече мъртва от известно време. Змията беше... беше в нея. Ти-знаеш-кой я беше заложил в Годрикс Холоу, за да чака. Ти беше права. Знаел е, че ще се върна.

– Змията е била в нея?!

Той отново отвори очи. Хърмаяни изглеждаше погнушена, отвратена.

– Лупин каза, че ще има магия, каквато не сме си представяли – ка- за Хари – тя не искаше да говори пред теб, защото можеше да говори са- мо змийски език, само змийски и аз не се усетих, въпреки че, разбира се, можех да я разбера. След като се качихме, змията изпрати съобщение до Ти-знаеш-кой, чух го да се случва в главата ми, почувствах, че той се развълнува и й каза да ме задържи там... и после...

Той си спомни как змията изникна от шията на Батилда. Хърмаяни не знаеше подробностите.

– ... тя се промени, превърна се в змия и ме нападна.

Погледна към раната от ухапването.

– Не беше за да ме убие, а просто да ме задържи, докато Ти-знаеш- кой дойде.

Ако само бе успял да убие змията, то тогава всичко това нямаше да е напразно... С натежало сърце той се изправи и отметна одеалото си.

– Не, Хари. Убедена съм, че трябва да си почиваш!

– Ти си тази, която се нуждае от сън. Не ми се сърди, но изглеждаш ужасно. Аз съм добре. Ще постоя на пост за малко. Къде ми е пръчката?

Тя не му отговори, а само го погледна.

– Къде ми е пръчката Хърмаяни?...

Тя хапеше устните си, с наливащи се със сълзи очи.

– Хари...

– Къде ми е пръчката?...

Тя се присегна през леглото и му я подаде.

Пръчката му от зеленика и фениксово перо бе почти на две половини. Крехка нишка от фениксовото перо държеше двете парчета заедно. Дървото се бе счупило напълно. Хари я пое сякаш бе живо същество, което бе сериозно ранено. Не можеше да мисли правилно – всичко бе в мъгла от паника и страх. Той подаде пръчката на Хърмаяни.

– Поправи я! Моля те!

– Хари не мисля, че когато е счупена така...

– Моля те, Хърмаяни, опитай се!

– Р-РЕПАРО!

Висящата част от пръчката се поправи сама. Хари я вдигна.

– ЛУМОС!

Пръчката просветна слабо и после изгасна. Хари я насочи срещу Хърмаяни.

– ЕКСПЕЛИАРМУС!

Пръчката на Хърмаяни потрепна, но остана в ръката ѝ. Немощният опит за магия дойде в повече на пръчката му и тя отново се счупи на две. Той се загледа в нея ужасен, без да разбира какво виждаше... пръчката, която бе преживяла толкова много.

– Хари... – промълви Хърмаяни толкова тихичко, че той едва я чу. – Толкова съжалявам. Мисля, че вината е моя. Докато тръгвахме, змията се приближаваше до нас и аз направих Ударно заклинание, а то отскачаше навсякъде и сигурно... сигурно е ударило...

– Беше случайно! – каза Хари машинално. Почувства се празен и зашеметен. – Ще... ще намерим начин да я поправим.

– Хари, не мисля, че ще можем... – каза Хърмаяни, със сълзи стичащи се по лицето ѝ – Спомняш ли си... спомняш ли си Рон? Когато си счупи пръчката, разбивайки колата? Тя никога повече не беше същата и той трябваше да си купи нова.

– Ами... – каза той с престолено уверен глас – ами добре, тогава просто ще взимам твоята. Докато е мой ред да пазя.

С лице покрито със сълзи Хърмаяни подаде пръчката си и той я остави да седи на леглото си, желеайки единствено да се отдалечи от нея.

Глава осемнадесета „ЖИВОТЪТ И ЛЪЖИТЕ НА АЛБУС ДЪМБЪЛДОР“

Слънцето се издигаше в небето. Чистата му безцветна необятност се разпростря, безразлична към Хари и страданията му. Хари седна до входа на палатката и си пое дълбоко глътка чист въздух. Самият факт, че е жив и че може да види слънцето, което искреше по заснежения склон би трябвало да е най-голямото богатство на света, но въпреки това, той не можеше да го оцени. Всичките му сетива бяха прободени от гибелната загуба на пръчката му. Погледна към покритата от снежно одеяло долина, а далечни църковни камбани звъняха през великолепната светлина. Несъзнателно забиваше пръсти в ръцете си, сякаш се опитваше да изтърпи някаква физическа болка. Беше проливал кръвта си безброй пъти, веднъж бе загубил всички кости на дясната си ръка, това пътешествие пък го бе възнаградило с белези по гърдите и ръцете, които да допълнят тези на челото и дланите му, но никога досега не се бе чувствал толкова пагубно слаб, уязвим и гол, сякаш най-хубавото от магическата му сила бе откъснато от него. Знаеше точно какво би казала Хърмаяни, ако изразеше чувствата си така: „пръчката е толкова добра, колкото е магьосникът“. Но тя грешеше, при него беше различно. Не бе преживявала това, пръчката ѝ да се завърти като стрелката на компас и да изстрелва самостоятелно златисти пламъци към някой враг. Бе изгубил защитата на идентичността си и чак сега бе осъзнал колко много разчиташе на нея. Той извади парчетата от счупената пръчка от джоба си и без да ги гледа, ги натъпка в кесията-подарък на Хагрид около врата му. Кесията вече бе препълнена от счупени и безполезни неща за да поеме още нещо. Пръчката на Хари докосна стария снич през магарешката кожа и за момент, бе изкушен да го извади и да го хвърли. Непроницаем, неотзивчив, безполезен като всичко, което Дъмбълдор бе оставил...

И ядът към Дъмбълдор отново го заля като лава, изгаряйки го отвътре и помитайки всяко друго чувство. От чисто отчаяние бяха заговорили за да повярват, че в Годрикс Холоу има някакви отговори за тях, бяха се убедили, че трябва да се върнат и че всичко това е някаква част от таен план, който Дъмбълдор им бе оставил. Само че нямаше карта, нямаше план. Дъмбълдор ги бе оставил сами и безпомощни да се придвижват слепешката в тъмното, да се борят с непознати и несънувани

ужаси. Нищо не беше ясно, нищо не им бе дадено даром, нямаха и меча, а сега Хари бе изгубил и пръчката си. А и беше изпуснал снимката на крадеца, а за Волдемор сигурно бе лесно да разбере кой беше този...

Сега Волдемор имаше цялата информация...

– Хари?

Хърмаяни изглеждаше уплашена, сякаш той щеше да я прокълне със собствената ѝ пръчка. С набраздено от сълзи лице, тя се наведе до него с две чаши чай в треперещите ѝ ръце и нещо обемисто под лакътя.

– Благодаря... – каза той, взимайки една от чашите.

– Имаш ли нещо против да поговорим?

– Не – каза той, защото не искаше да нарани чувствата ѝ.

– Хари, знам кой е бил човекът от снимката. Ами... аз взех книгата.

Тя плахо сложи книгата в скута му съвсем нов екземпляр на „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“

– Откъде... как...?

– Беше във всекидневната на Батилда, просто си седеше там... Тази бележка се подаваше от нея...

Хърмаяни прочете на глас няколко остро написани в отровно зелено реда.

Скъпа Бали, мерси за помощта ти. Ето ти един екземпляр от книгата, дано ти хареса. Каза ми всичко, дори да не си го спомняш.

Рита.

Мисля, че е пристигнала, още когато истинската Батилда е била жива, но може би тя не е била в състояние да я прочете.

– Не, навярно не е била!...

Хари погледна надолу към лицето на Дъмбълдор и почувства прилив на диво удоволствие. Сега щеше да знае всички онези неща, за които Дъмбълдор бе сметнал, че не си заслужават да му бъдат казани, без значение дали Дъмбълдор го иска или не.

– Все още си ми ядосан, нали? – каза Хърмаяни. Той я погледна и видя нови сълзи да се стичат от очите и и осъзна колко яростно трябва да е изглеждало лицето му.

– Не!... – каза тихо той – Не, Хърмаяни, беше случайно! Ти се опитваше да ни измъкнеш от там живи и се справи невероятно. Щях да съм мъртъв, ако не беше там да ми помогнеш!

Опита се да отвърне на вялата ѝ усмивка и после насочи

вниманието си към книгата. Изглеждаше някак скована, очевидно никога преди не беше отваряна. Той запрелиства страниците, търсейки снимки. Видя една от тях, на която младият Дъмбълдор и красивият му другар се смееха шумно на някаква отдавна забравена шега. Хари погледна надписа отдолу:

Албус Дъмбълдор, малко след смъртта на майка си с
неговия приятел Гелърт Гриндълуолд

Известно време Хари гледаше изумен последните думи. Гриндълуолд. Неговият ПРИЯТЕЛ Гриндълуолд! Той погледна настрани към Хърмаяни, която все още съзерцаваше името, сякаш не можеше да повярва на очите си. Тя погледна към Хари.

– ГРИНДЪЛУОЛД!!!

Без да се заглежда в останалите снимки, Хари търсеше по страниците около тях за това съдбоносно име. Той скоро го намери и започна жадно да чете, но се изгуби. Бе необходимо да започне със самото начало на главата озаглавена „По-голямото добро“. Заедно, той и Хърмаяни започнаха да четат:

Наближаващ осемнадесетия си рожден ден, Дъмбълдор напуснал „Хогуортс“ окъпан в слава – Отличник, Префект, спечелил „Наградата на Барнабас Финкли за изключителна направа на заклинания“, Младежки представител на Великобритания в Магисбора, носител на златен медал „За извънреден принос“ на Международната алхимическа конференция в Кайро. След всичко това, Дъмбълдор възнамерявал да предприеме голямо пътешествие заедно с Елфиас „Лошият дъх“ Доуж, заваян, но предан приятел, който намерил в училище. Двамата младежи били отседнали в „Продънения котел“ в Лондон, подготвяйки се да отпътуват за Гърция на следващата сутрин, когато пристигнала сова с новината за смъртта на майката на Дъмбълдор. Доуж Лошия дъх, който отказа да даде интервю за тази книга, сам представи на обществеността своята сантиментална версия на това, какво се случило после. Той представя смъртта на Кендра като трагичен удар, а решението на Дъмбълдор да се откаже от експедицията – като акт на благородна саможертва.

Разбира се, Дъмбълдор веднага се прибрал в Годрикс Холоу, по общо мнение за да „се грижи“ за по-малките си брат и сестра. Но каква грижа им е дал наистина?

– АБЪРФОРТ беше труден случай. – разказва Енид Смиък, чието семейство по това време живеело в покрайнините на Годрикс Холоу. – Беше много див. Естествено, човек щеше изпитва съжаление над него, само дето той непрекъснато ме замерваше с кози дардонки по главата. Не мисля, че Албус правеше въпрос от това. Във всеки случай никога не ги видях заедно.

Какво може да е правил Албус, ако не е утешавал по-малкия си брат? Отговорът, изглежда, е – дългото заточение на сестра му. Дори първият ѝ тъмничар да е бил починал, нямало промяна в жалкото състояние на Ариана Дъмбълдор. Самото ѝ съществуване, продължило да бъде известно само на няколко външни човека като Доуж Лошия дъх, било обяснено с историята за „лошото ѝ здраве“.

Друг приятел на семейството, който се е задоволил с това обяснение, била Батилда Багшот – известният магьоснически историк, която живее в Годрикс Холоу от години. Кендра, разбира се, отблъснала Батилда първия път, когато тя се опитала да приветства семейството в селото. След няколко години обаче, тя изпратила сова на Албус в „Хогвортс“ след като била силно впечатлена от статията му за превръщането на видовете в „Трансфигурацията днес“. Този първи контакт довел до познанството ѝ с цялото семейство. Преди смъртта на Кендра, Батилда била единственият човек в Годрикс Холоу, която си говорела с майката на Дъмбълдор.

За съжаление блясъкът, който Батилда е излъчвала някога, сега е доста угаснал. „Огънят е запален, но котелът е празен“ както ми сподели Ивор Дилонсби или Енид Смиък доста по-грубо – „Покривът ѝ отдавна е протекъл“. Въпреки това, съчетанието от опитни и проверени журналистически умения ми позволи да измъкна достатъчно късчета от достоверни факти, за да разкрия цялата скандална история.

Както знае целия магьоснически свят, Батилда обяснява ранната смърт на Кендра с провалило се заклинание, версия повтаряна от Албус и АБЪРФОРТ през последните години. Батилда също така повтаря историята с Ариана, наричайки я „крехка“ и „деликатна“. В едно отношение Батилда си струваше всички усилия,

през които минах за да се снабдя с Веритасерум, защото тя и само тя знае цялата история на най-добре пазената тайна в живота на Албус Дъмбълдор. Разровена за първи път сега, тя поставя под въпрос всичко, в което почитателите на Дъмбълдор са вярвали – неговата предполагаема нетърпимост към Черните изкуства, съпротивата му срещу подгисничество над мъгълите, дори всеотдайността му към собственото му семейство.

Същото лято, през което Дъмбълдор се е прибрал у дома в Годрикс Холоу, вече сирак и глава на семейството, Батилда Багшот се е съгласила да приеме в дома си пра-племенника си – Гелърт Гриндълуолд. Името на Гриндълуолд с право е толкова известно. В списъка на най-опасните Тъмни магьосници, той се нарежда на второ място, само заради появата на Вие-Знаете-Кой поколение след това, открадвайки му короната. След като Гриндълуолд никога не е продължил делото си до Великобритания, подробностите за издигането на силата му не са широко известни тук. Обучен в „Дурмшранг“, училище известно със злостастното си толериране на Черните изкуства, Гриндълуолд от рано се е показал толкова надарен колкото и Дъмбълдор. Вместо да използва способностите си за постигане на награди, Гелърт Гриндълуолд се отдал на други стремежи. Когато бил на шестнадесет дори в „Дурмшранг“ вече не можели да си затварят очите пред извратените експерименти на Гелърт Гриндълуолд и той бил изключен. Досега, всичко, което е било известно от следващите действия на Гриндълуолд е, че е „попътувал за няколко месеца“. Днес можем да разкрием, че Гриндълуолд избрал да посети пра-леля си в Годрикс Холоу и там, колкото и шокиращо да звучи на мнозина, той завързал близко приятелство с не кой да е, а с Албус Дъмбълдор.

– Изглеждаше ми очарователно момче – казва в брътвежа си Батилда – в каквото и да се е превърнал после. Естествено, аз го представих на бедничкия Албус, на когото му липсваха приятели на неговата възраст. Момчетата се харесаха веднага. И определено така се е случило. Батилда ми показва писмо, пазено от нея, което Албус Дъмбълдор е изпратил на Гелърт Гриндълуолд посред нощ.

– Да, прекарвах цели дни в разговори... и двамата бяха толкова надарени млади момчета, те бяха като котел на огъня... понякога можех да чуя совата да почуква на прозореца на спалнята на Гелърт, носейки му писмо от Албус! Някаква идея му идваше

в главата и той веднага трябваше да я сподели с Гелърт! При това какви! Доста шокиращи идеи за привържениците на Албус Дъмбълдор, както те сами ще видят от мислите на техния герой, когато е бил на седемнадесет в писмо до новия му най-добър приятел. (Снимка на истинското писмо може да бъде видяна на страница 463.)

Гелърт,

Гледната ти точка относно надмощието на магьосниците ЗА ДОБРОТО НА САМИТЕ МЪГЪЛИИ, мисля е жизненоважната същина. Да, на нас са ни дадени сили и да, тази сила ни дава правото да властване, но освен това ни налага отговорности над подчинените. Трябва да наблегне над това, то ще бъде крайгълнения камък, на който ще изграждаме. Когато ни се противопоставят, което със сигурност ще се случи, това трябва да е основата на всички наши аргументи. Ние вземаме контрол В ИМЕТО НА ПО-ГОЛЯМО ДОБРО. И от това следва, че когато срещнем съпротива, трябва да използваме сила, само колкото е необходимо и не повече. (Това е била грешката ти в „Дурмицранг“! Но аз не се оплаквам, защото ако не беше изключен, ние никога нямаше да се срещнем.)

Албус

Колкото и учудващо да звучи за неговите почитатели, но това писмо е основата, довела до Статута за секретност и до установяването на Магически контрол над мъгълите. Какъв удар за тези, които винаги са описвали Дъмбълдор като най-великия защитник на мъгълите! Колко празно звучат всичките му речи в подкрепа на правата на мъгълите и светлината на този нов изобличителен факт! Колко жалък изглежда Дъмбълдор, зает с кроежите си за издигане на силата си, когато е трябвало да оплаква майка си и да се грижи за сестра си! Без съмнение, тези, решени да задържат Дъмбълдор на неговия разпадащ се пиедестал ще хленчат, че той, в крайна сметка, не е осъществил плановете си, че е претърпял душевен обрат, че здравия разум е дошъл в него. Въпреки това, истината изглежда още по-шокираща.

След едва два месеца славно приятелство Дъмбълдор и Гриндлуолд се разделили, за да не се видят повече до легендарния им дуел (за повече информация виж глава 22). Какво е

причинило тази рязка пукнатина? Дали Дъмбълдор е дошъл на себе си? Казал ли е на Гриндлуолд, че вече не иска да участва в кръежите му? Уви, не.

– Мисля, че със смъртта на Ариана приключи всичко – казва Батилда – Дойде като ужасен удар. Галърт бе в къщата, когато то се случи, дойде при мен у дома целият треперещ и ми каза, че иска да си отиде вкъщи на следващия ден. Виждате ли, ужасно бе разстроен. Затова му уредих летекод и след това повече не го видях. Албус бе извън себе си при смъртта на Ариана. Беше ужасно и за двамата братя. Бяха изгубили всички освен един-друг. Нищо чудно, че атмосферата бе обтегната. Абърфорт, обвиняваше Албус, разбирате, при такива ужасни обстоятелства. Но Абърфорт винаги си говореше малко побъркано, бедното момче. Освен това, счупването на носа на Албус по време на погребението бе не на място. Кендра би била дълбоко наранена да види синовете си да се бият така над мъртвото тяло на дъщеря ѝ. Жалко, че Галърт не остана за погребението... Поне щеше да бъде някаква утеха за Албус. Тази отвратителна кавга до ковчегата на сестра им, известна само на присъствалите на погребението на Ариана Дъмбълдор, повдига няколко въпроса. Защо точно Абърфорт Дъмбълдор е обвинявал Албус за смъртта на сестра им? Дали както „бати“ претендира да е било само изливане на мъката? Или е имало някаква конкретна причина за тази ярост? Гриндлуолд, който бил изключен от „Дурмшранг“ за почти фатални нападения над съучениците си, избягал от страната часове след смъртта на момичето, а Албус (от срам или страх?) никога вече не го видял, не и докато не бил принуден от молбите на Магическия свят. Нито Дъмбълдор, нито Гриндлуолд не са споменавали това кратко момчешко приятелство по-късно в живота си. Въпреки това няма съмнение, че Дъмбълдор е отложил с цели пет години, изпълнени със смут, смърт и изчезвания, атаката си над Гелърт Гриндлуолд. Дали някаква останала привързаност или страха, да не излезе наяве, че е някога е бил един от най-добрите му приятели е накарал Дъмбълдор да се колебае? Дали Дъмбълдор не е отишъл с нежелание да залови човека, от когото някога е бил очарован?

И как бе починала тайнствената Ариана? Дали е била неумишлена жертва на някакъв тъмен ритуал? Дали не се е натъкнала на нещо, на което не е трябвало, докато двамата младежи са се упражнявали в опитите си за слава и надмошие? Възможно ли е

Ариана Дъмбълдор да е била първата умряла „в името на по-голямо добро“?

Главата свършваше тук и Хари вдигна глава. Хърмаяни бе стигнала до края на страницата преди него. Тя издърпа книгата от ръцете на Хари, леко обезпокоена от изражението му и я затвори без да я гледа, сякаш криеше нещо непристойно.

– Хари...

Той поклати глава. Някаква вътрешна сигурност се сгромоляса в него. Беше точно както бе казал Рон, когато ги бе напуснал. Бе се доверил на Дъмбълдор, бе повярвал във възплъщението на добротата и мъдростта. Всичко бе на пух и прах. Колко още можеше да изгуби? Рон, Дъмбълдор, фениксовата пръчка...

– Хари – изглежда, че бе прочела мислите му – Чуй ме. Това... това не ми изглежда добро четиво...

– Да де, може да се каже така...

– ... и нека не забравяме, че е написано от Рита Скийтър.

– Ти прочете писмото до Гриндълуолд, нали?

– Да, аз... прочетох го – тя се поколеба, изглеждайки разстроена и въртейки чашата си чай в студените си ръце – Мисля, че това беше найлошото. Знам, че Батилда си е мислила, че това са само празни приказки, но „В името на по-голямо добро“ е станало мотото на Гриндълуолд, оправданието му за всички жестокости, които извършил след това. И... от това... изглежда, че Дъмбълдор му е дал тази идея. Казват, че „В името на по-голямо добро“ е издълбано на входа на „Нумегард“.

– Какво е „Нумегард“?...

– Затворът, който Гриндълуолд е построил, за да държи там противниците си. Накрая сам завършил там, когато Дъмбълдор го спипал. Както и да е, мисълта... мисълта, че Дъмбълдор е помогнал на Гриндълуолд да се възкачи е ужасна. Но от друга страна, дори Рита не може отрече, че са се познавали само за няколко месеца през едно лято, докато и двамата са били много млади...

– Е, знаех си, че ще кажеш това – каза Хари. Не искаше да излива гнева си над нея, но му беше трудно да не повиши тон. – Знаех си, че ще кажеш „Били са млади“. Те са били на същата възраст като ние сега. А ето ни сега нас тук, рискувайки живота си в борба с Черните изкуства, а ето го него съвещавайки се с най-добрия си приятел, кроящ как да се въздигне над мъгълите.

Гневът му вече не можеше да стои обуздан. Той се изправи и

закрачи наоколо, опитвайки се така да излее част от него.

– Не се опитвам да защита това, което Дъмбълдор е написал – каза Хърмаяни. – Цялото това „право да властва“ са разбира се, глупости, то си е като „Магията е мощ“. Но Хари, майка му току-що е била починала и той е останал сам в къщи...

– Сам? Не е бил сам! Имал е брат си и сестра си за компания, безмощната си сестра, която е държал заключена...

– Не го вярвам – каза Хърмаяни. Тя също се изправи. – Каквото и да не е било наред с това момиче, не вярвам да е била безмощна. Дъмбълдор, когото познавахме, никога не би допуснал...

– Дъмбълдор, когото си мислехме, че познаваме, не искаше да властва над мъгълите със сила! – извика Хари, а гласът му ехтеше по празния склон и няколко коса излетяха във въздуха грачейки и виейки се в бисерното небе.

– Той се е променил, Хари, променил се е! Толкова е просто! Може би наистина е вярвал истински в тези неща, когато е бил на седемнадесет, но през останалата част от живота си се е посветил на борбата с Черните изкуства! Дъмбълдор е този, който е спрял Гриндълуолд, този който винаги се е произнасял в защита на мъгълите и на тези идващи от мъгълски семейства, този който се е биел с Вие-знаете-кой от самото начало и който загина, докато се опитваше да го унищожи!

Книгата на Рита лежеше на земята между двамата, така че лицето на Дъмбълдор се усмихваше печално и на двамата.

– Съжалявам, Хари, но мисля, че истинската причина да си толкова ядосан на Дъмбълдор е, че сам никога не ти е казал за всичко това!

– Може би е така! – извика силно Хари и после обхвана главата си с ръце, без да знае дали се опитваше да задържи гнева си, или да се защити от товара на разочарованието си.

– Виж какво поиска от мен, Хърмаяни! „Рискувай живота си, Хари!“ И отново! И отново! „И не очаквай от мен да ти обяснявам всичко, просто ми се довери сляпо, довери се, че знам какво правя, довери ми се, въпреки че аз ти нямам доверие!“ Никога цялата истина! Никога!

Гласът му секна пресипнало и те стояха гледайки се един-друг в белотата и празнината и Хари се почувства незначителен като насекомите под голямото небе.

– Той те обичаше! – прошепна Хърмаяни – знам, че те обичаше!...

Хари отпусна ръцете си.

– Не знам кого е обичал, Хърмаяни, но не съм бил аз. Кашата в която ме забърка не е обич. С Гелърт Гриндълуолд е споделял много повече

от това, което наистина е мислел, отколкото с мен...

Хари взе пръчката на Хърмаяни, която бе изпуснал на снега и отново седна на входа на палатката.

– Благодаря за чая. Аз ще охранявам, а ти се върни на топло...

Тя се поколеба, но прие оправданието му. Взе книгата и когато минаваше покрай него, за да влезе в палатката, докосна лекичко с ръка главата му. Той затвори очи при докосването ѝ и се намрази, защото му се искаше да е права – Дъмбълдор наистина да го е било грижа.

Глава деветнадесета СРЕБЪРНАТА КОШУТА

В полунощ Хърмаяни пое смяната, докато навън валеше сняг. Сънищата на Хари бяха объркани и тревожни: Наджини се появяваше и изчезваше, първо през огромен пръстен, а след това – през венец от коледни рози. Хари се будеше няколко пъти, въобразявайки си, че някой го вика в далечината. Вятърът, който вееше около палатката, му приличаше на нечии стъпки или глас.

Накрая Хари се изправи в тъмнината и отиде при Хърмаяни, която се беше свила на входа на палатката и четеше „История на магията“, осветявайки си с магическата пръчка. Снегът валеше обилно и тя приветства идеята на Хари да съберат нещата си рано и да заминат.

– Ще потърсим подслон другаде – съгласи се тя, докато обличаше жилетка върху пижамата си. – Мислех си, че чувам стъпки навън. Дори ми се струва, че видях някого веднъж или два пъти!

Хари спря за момент, докато обличаше пуловера си и загледа тихия, неподвижен врагоглед на масата.

– Сигурна съм, че си въобразявам! – каза изнервено Хърмаяни. – Снегът и тъмнината заблуждават очите... И все пак, защо не се магипортираме под мантията-невидимка за всеки случай?...

Половин час по-късно двамата свиха палатката и бяха готови за магипортиране. Хари носеше Хоркрукса, а Хърмаяни – украсената чантичка. Двамата бяха обзети от напрежение; краката на Хари се издигнаха над земята, след което се спънаха силно в нещо, което приличаше на замръзнала почва, покрита с листа.

– Къде сме?... – попита той, загледан в свежата гора, докато Хърмаяни отваряше чантата и започна да разпъва краищата на палатката.

– В гората на Дийн – отговори тя – Веднъж лагерувахме тук с мама и татко.

Беше ужасно студено и снегът не спираше да вали, но поне двамата бяха защитени от вятъра. Те прекараха по-голямата част от деня в палатката, където свити търсеха топлина около сините пламъчета, които Хърмаяни умееше да прави и които можеха да се скриват и разнасят в буркан. Хари се чувстваше, сякаш се съвзема от някаква кратка, но лоша болест; това чувство беше подсилено и от загрижеността на Хърмаяни. Следобедните снежинки валяха върху тях и не пощадиха дори

закътания подслон, който се покри с пухкав сняг.

След две почти безсънни нощи сетивата на Хари се бяха изострили. Бягството им от Годрикс Холоу беше толкова трудно, че Волдемор изглеждаше все по-близо до тях, все по-заплашителен. Щом отново настъпи мракът, Хари отказа на Хърмаяни да го смени на пост и я отпрати да спи.

Хари седна на изхода на палатката на една стара възглавница. Той облече всичките си жилетки и въпреки това трепереше от студ. Тъмнината проникваше с всеки изминал час, докато стана невъзможно да се вижда. Той мислеше да извади Хитроумната карта, за да погледа точката на Джини за малко, но се сети, че в момента „Хогвортс“ е в Коледна ваканция и тя вероятно се е върнала в „Хралупата“.

Огромната гора преувеличаваше дори най-малките движения. Хари знаеше, че наоколо е пълно с живи твари, но се надяваше те да останат мирни и тихи, за да може да различава невинното им движение от зловещите шумове. Той си спомняше звука от плъзгащата се по мъртви листа мантия преди много години и му се стори, че я е чул отново, преди да се опомни. Техните защитни заклинания работеха успешно толкова време; защо да се пречупят точно сега? Въпреки това, той не можеше да се освободи от чувството, че нещо не е както трябва тази вечер.

Няколко пъти се изправяше рязко, а вратът го болеше от неудобния ъгъл на стената на палатката, под който беше заспал. Нощта с нейната дълбока, кадифена тъмнина го караше да се чувства, сякаш е прекъснат по средата на магипортиране. Когато Хари вдигна ръка пред лицето, за да различи пръстите си, то се случи.

Ярка сребърна светлина, движеща се между дърветата, се появи точно пред него. Каквото и да беше това, се движеше напълно безшумно. Светлината просто плаваше към него.

Със замръзнал в гърлото глас, той скочи и вдигна пръчката на Хърмаяни. Закри очите си, които бяха ослепени от светлината. Между катранените силуети на дърветата нещото приближаваше към него.

И тогава източникът на светлината се показа зад един дъб. Беше сребристо бяла кошута, ярка и ослепителна като Луната. Тя прокарваше пътя си в снега тихо и без да оставя стъпки. Тя пристъпи към него и го погледна изпод дългите мигли на широките си очи.

Хари се вгледа в създанието, изпълнен с учудване, но не заради странния ѝ вид, а заради необяснимото чувство, че я познава отнякъде. Почувства, че я е очаквал, но е забравил да са си уговарили среща. Импулсът да повика Хърмаяни вече беше изчезнал. Той знаеше с пълна

сигурност, че тя е дошла само и единствено за него.

Те се гледаха известно време, след това тя се обърна и си тръгна.

– Не!... – извика той, а гласът му спря, разбирайки, че няма полза –
Върни се!

Тя продължи да стъпва предпазливо между дърветата и яркостта ѝ изчезна между тъмните им дънери. За една кратка секунда той се поколеба. Предпазливостта му шептеше, че това е измама, примамка, капан. Но превъзходящият инстинкт му казваше, че това не беше Черна магия. Хари тръгна след кошутата.

Снегът скърцаше под краката му, но кошутата не издаваше никакъв звук, докато преминаваше през дърветата, тъй като беше само светлина. Те навлизаха все по-надълбоко в гората и Хари вървеше бързо с надеждата, че щом тя спре, ще му позволи да я доближи. И след това тя щеше да проговори и ще му каже всичко, което трябва да знае.

Накрая кошутата спря. Тя обърна красивата си глава към него още един път и той се затича с желанието да ѝ зададе въпрос. Ала щом отвори устата си, тя изчезна.

Макар и погълната от тъмнината, лъскавият ѝ образ се отразяваше в ретините му; затъмни зрението му, като светеше, докато той мигаше с клепачите си. Сега започна да се страхува: нейното присъствие значеше безопасност.

– ЛУМОС! – прошепна той и краят на пръчката се запали.

С всяко следващо мигване отпечатъкът на кошутата се губеше, докато той стоеше там, слушаше звуците от гората – далечното пукане на клонки и мекото шумолене на снега. Дали щяха да го нападнат? Дали беше хванат в клопка? Дали той си въобразяваше, че някой стои отвъд светлината на пръчката и го наблюдава?

Той вдигна пръчката по-високо. Никой не изскочи пред него, нито блясък от зелена светлина се появи иззад някое дърво. Тогава защо тя го доведе тук? Нещо проблясна в светлината на пръчката и Хари се обърна, но видя единствено малко, замръзнало езеро, чиято черна повърхност искреше, докато той я разглеждаше. Той се приближи внимателно и погледна надолу. Ледът отрази разкривената му сянка и излизация от пръчката лъч, но дълбоко под дебелината, замъглена повърхност блестеше нещо друго. Голям сребърен кръст...

Сърцето му се качи в гърлото: той падна на колене на ръба на езерото и насочи пръчката, така че да освети максимално дъното. Отблясък на тъмно червено... Това беше МЕЧ с блестящи рубини по дръжката... Мечът на Грифиндор лежеше на дъното на горското езеро!

Едва дишайки, той се втрени в него. Как беше възможно?! Как можеше да попадне в горското езеро, толкова близо до мястото на техния лагер? Дали някаква неизвестна магия беше довела Хърмаяни до това място или кошутата, която той помисли за Патронус, беше пазач на езерото? Или пък мечът бе сложен в езерото след като пристигнаха и именно заради това? Тогава кой беше човекът, който искаше да го предаде на Хари? Той отново насочи пръчката към заобикалящите го дървета, търсейки човешки силует, проблясване на око, но не видя нищо. Всичко беше същото, освен увеличаващия се страх, когато отново обърна погледа си към лежащия на дъното на езерото меч.

Той посочи с пръчката сребрилата форма и прошепна:

– АКЦИО МЕЧ!

Не последва реакция, но Хари и не очакваше. Ако беше толкова лесно, мечът щеше да лежи на земята, а не на дъното на замръзнало езеро. Той започна да обикаля ледения кръг, мислейки за последния път, когато мечът се беше появил при него. Тогава той беше в голяма опасност и беше молил за помощ.

– Помощ!... – прошепна той, но мечът си остана на дъното, безучастен и неподвижен. Ходейки, Хари се запита какво беше това, което Дъмбълдор му беше казал последния път, когато получи меча? „Само истински грифиндорец можеше да извади меча от Шапката“. И какви качества са характерни за грифиндореца? Тъничък глас в главата на Хари му отговори: „смелост и твърдост предпочиташе Грифиндор“. Хари спря да ходи и въздъхна тежко. Димящият му дъх бързо се разпръсна в замръзалия въздух. Той знаеше какво трябва да направи. Всъщност той се сети, още щом видя меча в замръзналото езеро. Той отново се обърна към дърветата, но вече знаеше, че никой няма да го нападне. Беше имал късмет, докато той вървеше сам през гората, а и след това, докато разглеждаше езерото. Единствената причина да отлага досега беше, че незабавното действие не беше особено добра идея...

С треперещи пръсти Хари започна да съблича всичките си дрехи. Не беше уверен дали това е проява на доблест, но поне не викна Хърмаяни да направи това вместо него. Някаква сова се чу, докато се събличаше и той се сети за Хедуиг с тъга... Вече трепереше целият, зъбите му тракаха страховито, но той не спря и се събличаше, докато остана по бельо, бос в снега. Той остави торбичката, съдържаща пръчката, писмото на майка му, късчето от огледалото на Сириус и стария снич на върха на купчината дрехи, след което насочи пръчката на Хърмаяни към леда.

– ДИФИНДО!

Тишината се пропука със звук, като от куршум. Повърхността на езерото се начупи и парчета тъмен лед се завъртяха в развълнуваната вода. Хари разбра, че не е дълбоко, но за да вземе меча, трябваше да се потопа изцяло във водата.

Обмислянето на задачата нямаше да я направи по-лесна, нито пък водата – по-топла. Той стъпи до ръба на езерото и остави светещата пръчка на Хърмаяни на земята. След това скочи без да мисли колко е студено или колко много ще трепери.

Цялото му тяло сякаш изрева от студ. Въздухът в дробовете му като че замръзна и той потъна до рамене в ледената вода. Дишаше трудно и водата се плискаше навън по края на езерото. Искаше да се гмурне само веднъж. Отлагаше с всяка следваща секунда пълното потапяне, пъшкаше и трепереше, докато не се самоубеди напълно. Събра всичката си смелост и се гмурна.

Студът го обзе като огън, беше като агония. Чувстваше, че дори мозъкът му е замръзнал, докато си пробиваше път през мрачната вода до дъното, където напипа меча. Пръстите му хванаха дръжката и той я дръпна нагоре.

Тогава нещо се уви около врата му. Помисли, че това са водни растения, макар че нищо не го беше докоснало като се гмуркаше и вдигна ръка, за да се освободи. Но това не беше растение: верижката на Хоркрукса се беше затегнала и притискаше трахеята му.

Хари риташе бясно, опитвайки се да се изтласка обратно на повърхността, но стигна единствено до каменната стена на басейна. Докато се мятеше и задушаваше, той започна да драска по веригата, но замръзналите му пръсти не можеха да я разхлабят. Малки светлинки пукаха в главата му и той започна да се дави. Нямаше какво да направи и ръцете, които го стискаха, бяха със сигурност ръцете на смъртта. Докато се задвяваше и повдигаше, измокрен и студен, както никога през живота си, той дойде на себе си, лежащ по лице в снега. Някъде наблизко друг човек пъшкаше, кашляше и се клатеше наляво и надясно. Хърмаяни отново идваше навреме, както при нападението на змията... И все пак... не звучеше като нея, не и с тази дълбока кашлица и тежки стъпки...

Хари нямаше сили да повдигне глава и да види спасителя си. Всичко, което можа да направи, беше да вдигне трепереща ръка към гърлото си и да опипа мястото, където медальонът се беше впил силно в плътта му. Той беше изчезнал. Някой го беше освободил. След това над главата му се чу задъхан глас:

– Ти... нормален ли си, бе?!

Нищо друго, освен изненадата да чуе този глас, не можеше да накара Хари да стане. Зъзнейки свирепо, той се олюля на краката си. Пред него стоеше Рон, напълно облечен, но мокър и с кичури коса по лицето. Той държеше меча на Грифиндор в едната ръка и Хоркрукса със счупената му верижка в другата.

– Защо по дяволите, – задъхано каза Рон, вдигайки Хоркрукса, който се клатушкаше на скъсената си верижка – не свали това нещо преди да се гмурнеш?

Хари не можа да отговори. Сребърната кошута беше нищо в сравнение с появата на Рон; той не можеше да повярва. Тресейки се от студ, хвана купчината дрехи на ръба на езерото и започна да се облича. Докато слагаше пуловер след пуловер, Хари се втрени в Рон, наполовина очаквайки го да изчезне всеки момент, докато го губеше от поглед, и все пак той беше истински: току-що се беше гмурнал в езерото и спаси живота на Хари.

– Т-ти ли беше? – накрая каза Хари с тракащи зъби и отслабнал вследствие на душенето глас.

– Ами, да – каза Рон, гледайки леко объркано.

– Т-ти ли измагьоса кошутата?

– Какво?! Не, разбира се, че не! Мислех, че ти я измагьосваш!

– Моят Патронус е елен.

– А, да. Забелязах, че е различен. Нямахме рога.

Хари отново закачи торбичката на Хагрид на врата си, сложи последния пуловер, наведе се да вземе пръчката на Хърмаяни и отново зяпна Рон.

– Как успя да дойдеш?...

Очевидно Рон се надяваше тази част да дойде по-късно, или изобщо да не идва.

– Е, аз... такова... нали се сещаш... Аз се върнах. Ако... – той прочисти гърлото си – Нали знаеш. Ако все още ме искате...

Настъпи пауза, в която причината за заминаването на Рон се издигна като стена между тях. Но той вече беше тук. Върна се и спаси живота на Хари.

Рон погледна надолу към ръцете си. Учуди се искрено, щом видя какво държи в тях.

– О-о, ясно! Схванах... – малко закъсняло каза той, вдигайки меча, за да може Хари да го погледне – Затова скочи, нали?

– Да... – съгласи се Хари – Но не разбирам. Как дойде дотук? Как ни намери?

– Дълга история – отвърна Рон – Търсех ви с часове, това е голяма гора все пак. И щом си помислих, че ще е по-добре да преношувам под някое дърво и да изчакам до сутринта, видях този елен да се задава, а след него и ти.

– Никой друг ли не видя?

– Не – каза Рон – Аз...

Той се поколеба и погледна към две дървета, израснали едно до друго наблизко.

– Струва ми се, че видях нещо да се движи там, но тогава вече ти чах към езерото, защото ти се гмурна и не се появи, така че нямаше да обикалям... Хей!

Хари вече бързаше към мястото, което Рон беше посочил. Двата дъба растяха много близко един до друг; имаше дупка, широка едва няколко инча на нивото на очите, едно идеално място, за да гледаш, без да бъдеш гледан. По земята около корените обаче нямаше сняг и Хари не съумя да види никакви стъпки. Той тръгна обратно към мястото, където Рон го чакаше с меча и Хоркрукса в ръцете си.

– Намери ли нещо? – попита той.

– Не... – отговори Хари.

– Как тогава мечът се е озовал в това езеро?

– Вероятно го е сложил онзи, който измагьоса Патронуса.

И двамата погледнаха към богато украсения сребърен меч, чиято рубинена дръжка присвягваше на светлината от пръчката на Хърмаяни.

– И ти мислиш, че този е истинският? – попита Рон.

– Има само един начин да разберем, нали? – заяви Хари.

Хоркруксът все още се люлееше от ръката на Рон. Медальонът потрепваше съвсем слабо. Хари знаеше, че нещото в него се беше раздвижило отново. То усещаше присъствието на меча и беше предпочело да опита да убие Хари, отколкото да му позволи да го вземе. Сега не беше времето за дълги разговори; сега беше моментът да разрушат медальона завинаги. Хари се огледа с пръчката на Хърмаяни и видя мястото: гладка скала в сянката на висок чинар.

– Ела – рече той и го заведе дотам, изчисти снега от повърхността на скалата и протегна ръка за хоркрукса. Рон му предложи меча, обаче Хари поклати глава.

– Не, ти ще го направиш...

– Аз?! – изненада се Рон – Но... защо?

– Защото ТИ извади меча от езерото. Мисля, че е по-редно да си ти!

Постъпката на Хари не беше особено благородна. Тъй като беше уверен, че кошутата не може да го нарани, той знаеше, че мечът се полага на Рон. Дъмбълдор беше научил Хари поне на някои неща за определени видове магия, за огромните последствия на някоя постъпка.

– Аз ще го отворя, – започна Хари – а ти го промуши. Веднага, чу ли? Защото каквото и да има вътре, то ще се съпротивлява. Частицата душа в дневника на Риддъл се опитваше да ме убие.

– Как ще го отвориш?! – попита Рон. Изглеждаше ужасен.

– Ще му кажа да се отвори на змийски език – отвърна Хари. Толкова бързо се сети за отговора, че си помисли, че го е знаел винаги, дълбоко в себе си. Може би скорошната му среща с Наджини му беше помогнала да го осъзнае. Той погледна надолу към извитата по змийски „С“, инструктирана с блестящи зелени камъни. Беше лесно да си представи малка змия, извита върху студената скала.

– Не! – спря го Рон – Не, не го отваряй! Сериозно говоря!

– Защо не? – учуди се Хари – Хайде да се отървем от това проклето нещо, вече минаха месеци...

– Не мога, Хари, сериозно – ти го направи...

– Но защо?

– Защото това ми влияе зле! – рече Рон, докато се отдръпваше от медальона – Не мога да се справя! Не се извинявам, но на мен ми се отразява по-зле, отколкото на теб и Хърмаяни, и ме кара да мисля неща, които така или иначе си мисля, но това влошава всичко. Не мога да го обясня и след това го свалям и всичко е наред, но после трябва отново да слагам това ужасяващо нещо. Не мога да го направя, Хари!

Той се дърпаше назад, влачейки меч с със себе си и клатейки глава.

– Можеш да го направиш – каза Хари – МОЖЕШ! Току-що извади меч, ЗНАМ, че ТИ трябва да си този, който ще го използва. Моля те, освободи ни от него, Рон.

Звукът от името му сякаш го мотивира. Рон преглътна, после, все още дишайки тежко през дългия си нос, отново се приближи към скалата.

– Каж ми кога!... – изграчи той.

– На три! – отвърна Хари, поглеждайки пак надолу към медальона и присвивайки очи, докато се концентрираше върху буквата „С“, представяйки си змия. В това време съдържанието на медальона тропаше като хлебарка, хваната в капан. Щеше да бъде лесно да го съжали, но раната по врата на Хари все още гореше.

– Едно... две... ТРИ!... Отвори с-с-се...

Последната дума прозвуча като съскане и ръмжене и златните капаци на медальона се отвориха широко с леко щракване. Зад двете стъклени прозорчета блеснаха нечии очи, тъмни и красиви, като очите на Том Риддъл преди да станат алени и със зеници като резки.

– Промуши го! – нареди Хари, докато държеше медальона върху камъка.

Рон издигна меча в треперещите си ръце: той се извиси над лудо въртящите се очи и Хари хвана медальона още по-здраво и започна да си представя как кръвта пада от празните прозорци.

И тогава някакъв глас изсъска от Хоркрукса:

– Видях сърцето ти и то е мое!

– Не го слушай! – рязко каза Хари – Промуши го!

– Видях мечтите ти, Роналд Уизли, видях и страховете ти. Всичко, което желаш е възможно, но възможно е и всичко, от което се страхуваш!

– Намушкай го!! – крещеше Хари. Гласът му отекваше из заобикалящите ги дървета, острието на меча се тресеше, а Рон се втренчил в очите на Риддъл.

– Най-малко обичан, винаги, от майката, която копнееше за дъщеря... най-малко обичан, сега, от момичето, което предпочита твоя приятел... Вечно втори, вечно засенчен.

– Рон, намушкай го СЕГА! – викна Хари. Той можеше да усети как медальонът трепери и се плашеше от това, което предстои. Рон вдигна меча още по-високо, и щом го направи, очите на Риддъл започнаха да блестят в алено. От прозорчетата на медальона, от очите, изникнаха, като два разкривени мехура нещо подобно на главите на Хари и Хърмаяни.

Рон изкрещя от изненада и се дръпна назад, когато призрачните фигури тръгнаха да излизат от медальона: първо гърдите, после кръстът и краката, докато не застанаха в медальона, един до друг като дървета с общ корен, накланяйки се над Рон и истинския Хари, който се беше отдръпнал от внезапно нажежилия се медальон.

– Рон! – извика той, но риддълският Хари в момента говореше с гласа на Волдемор и Рон зяпаше, хипнотизиран в лицето му.

– Защо се върна? Ние се справяхме по-добре без теб, бяхме по-щастливи без теб, радвахме се на отсъствието ти... надсмивахме са над глупостта ти, страхливостта ти, надменността ти...

– Надменност! – отекна гласът на риддълската Хърмаяни, която беше по-хубава и въпреки това – по-ужасяваща от истинската. Тя се

наклони, кикотейки се, пред Рон, който изглеждаше ужасен и вцепенен, а до него мечът се люлееше наляво-надясно – Кой би те погледнал, кой би ти обърнал внимание, освен Хари Потър? Какво си направил ти, в сравнение с Избания? Какво си ти в сравнение с „момчето-което-оцеля“?

– Рон, намушкой го, НАМУШКАЙ ГО!!! – викаше Хари, но Рон не помръдна. Очите му се бяха разширили и отразяваха риддълските Хари и Хърмаяни. Косите им се вееха като пламъци, очите им блестяха в червено, а гласовете им се извисяваха в зловещ дует.

– Майка ти си призна... – подиграваше се риддълският Хари, докато риддълската Хърмаяни се смееше – че би предпочела аз да съм й син, отколкото ти... С радост би ни заменила.

– Коя жена нямаше да предпочете него, коя жена би избрала теб? Ти си НИЩО, нищо, нищо в сравнение с него!... – продължаваше да нарежда риддълската Хърмаяни, протягайки се и целувайки риддълския Хари.

На земята пред тях, лицето на Рон се изпълни със силен гняв. Той вдигна меч високо, докато ръцете му се тресяха.

– Хайде, давай Рон! – заповяда Хари.

Рон погледна към него и на Хари му се стори, че видя алена следа в очите му...

– Рон!...

Мечът проблясна и се заби. Хари се отскочи встрани, когато парчето метал се счупи с протяжен писък. Завъртя се в кръг, хлъзгайки се в снега, с високо вдигната пръчка, готов да се отбранява. Нямаше обаче от какво...

Чудовищните призраци на него и Хърмаяни бяха изчезнали. Там беше само Рон, който стоеше с отпуснатия в ръката си меч и гледаше останките от медальона върху гладката скала.

Хари бавно тръгна към него, без да знае какво да каже или направи. Рон дишаше тежко. Очите му вече не бяха червени, а влажни и в нормалния си син цвят.

Хари се наведе, преструвайки се, че не е видял, и вдигна счупения Хоркрукс. Рон беше разбил стъклата и на двете прозорчета. Очите на Риддъл бяха изчезнали, а изцапаната копринена подплата на медальона димеше леко. Нещото, което беше живяло в медальона, беше изчезнало; изтезаването на Рон се оказа последното му действие. Мечът издрънча, когато Рон го изпусна. Той беше паднал на колене, хванал се с ръце за главата си. Тресеше се, но не от студа, както и Хари разбра. Хари

наблъска счупения медальон в джоба си, коленичи до Рон и предпазливо сложи ръка на рамото му. Прие за добър знак това, че Рон не го отхвърли.

– След като си тръгна – започна той тихо, благодарен, че лицето на Рон беше скрито – тя плака цяла седмица. Може и за по-дълго, но не искаше да я виждам. Имаше много нощи, в които дори не си продумвахме. Заради твоего отсъствие...

Той не можа да довърши; чак сега, когато Рон се беше завърнал, Хари осъзна колко много им е струвало отсъствието му.

– Тя ми е като сестра... – продължи той – Обичам я като сестра и смятам, че тя чувства същото към мен. Винаги е било така. Мислех, че знаеш...

Рон не отговори, но извърна лицето си настрана от Хари и шумно избърса носа си с ръкав. Хари се изправи на крака и отиде до мястото, където лежеше огромната раница на Рон, на няколко ярда от тях, изоставена, тъй като Рон се беше хвърлил в езерото да спасява Хари. Той я сложи на собствения си гръб и се върна при Рон, който се изправи, щом Хари се върна към него. Очите му бяха кървясали, но иначе изглеждаше спокоен.

– Съжалявам – тихо прошепна той – Съжалявам, че си тръгнах. Знаем, че бях а... а...

Той се огледа наоколо в мрака, с надеждата, че някоя лоша дума ще го връхлети в този момент.

– Ти изкупи всичката си вина тази вечер! – успокои го Хари – Като завладя мечата... Като унищожи Хоркрукса... Като спаси живота ми...

– Така звучи много по-героично, отколкото всъщност беше... – промърмори Рон.

– Такива неща винаги звучат много по-героично, отколкото са – каза Хари – Опитвам се да ти го набия в главата от години!...

Едновременно те се втурнаха напред и се прегърнаха, като Хари притисна все още мокрия гръб на якето на Рон.

– И сега... – продължи Хари, щом се пуснаха – Всичко, което трябва да направим, е да намерим палатката отново.

Това не беше трудно. Въпреки, че разходката през тъмната гора с кошутата изглеждаше дълга, с компанията на Рон обратният път му се струваше много по-кратък. Хари нямаше търпение да събуди Хърмаяни и влезе с огромно вълнение в палатката, докато Рон изоставаше малко зад него.

Вътре беше топло след езерото и гората, а единственото осветление

бяха сините пламъци, които все още трептяха в паничка на пода. Хърмаяни бързо беше заспала, свита под одеялата си, и не мърдаше, докато Хари не повтори името ѝ няколко пъти.

– Хърмаяни!

Тя се размърда, после бързо седна, махайки падналата пред очите ѝ коса.

– Какво има? Хари? Добре ли си?

– Всичко вече е наред, да! Повече от добре! Чудесно се чувствам! И има още някой тук.

– Какво имаш предвид? Кой...?

Тя видя Рон, който стоеше, хванал меча и от него капеше вода по вехтия килим. Хари се дръпна в един тъмен ъгъл, свали раницата на Рон и опита да се смеси с пейзажа.

Хърмаяни стана от леглото си и се затича като сомнамбул към Рон с очи, впити в бледото му лице. Спря точно пред него, с леко разтворени устни и широко отворени очи. Рон ѝ се усмихна плахо и вдигна ръцете си наполовина.

Хърмаяни се хвърли върху него и започна да го налага по всяко свободно място от тялото му, което виждаше.

– Ох... а-а-у... махай се! Какво, по...? Хърмаяни – ОХ!

– Ти... пълен... глупак... Роналд... Уизли!

Тя придружаваше всяка дума с удар Рон тръгна да отстъпва, защитавайки лицето си, докато Хърмаяни го преследваше.

– Ти... се дотътри... обратно... тук... след... седмици... и... седмици... ох, къде ми е пръчката?

Тя изглеждаше готова да я избие от ръцете на Хари и той реагира по инстинкт.

– ПРОТЕГО!

Появи се невидимият щит между Рон и Хърмаяни. Силата му я изхвърли назад на пода. Докато плюеше коса от устата си, тя се изправи отново.

– Хърмаяни! – викна Хари – Успокой се...

– Няма пък да се успокоя! – крещеше тя. Никога преди той не я беше виждал да губи контрол по този начин; изглеждаше напълно превъртяла.

– Върни ми пръчката! Върни ми я!!

– Хърмаяни, може ли...

– Не ми казвай какво да правя, Хари Потър! – изписка тя – Да не си посмял! Върни ми пръчката! И ТИ!

Тя сочеше Рон с ужасяващо обвинение. Изглеждаше като проклятие и Хари не можеше да вини Рон, задето отстъпи назад.

– Тичах след теб! Виках те! Умолявах те да се върнеш!

– Знам... – каза Рон – Съжалявам, Хърмаяни. Наистина, аз...

– О, ти съжаляваш!

Тя се изсмя с писклив, неконтролируем смях; Рон погледна към Хари за помощ, но Хари само показа безпомощна физиономия.

– Ти се върна след седмици... седмици... и мислиш, че всичко ще се оправи, ако просто се извиниш?

– А какво пък друго мога да кажа? – извика Рон, а Хари беше доволен, че той се съпротивлява.

– О, откъде ли да знам! – отвърна Хърмаяни с ужасен сарказъм – Раздвижи мозъка си, Рон, ще отнеме само няколко секунди...

– Хърмаяни! – прекъсна я Хари, който усети, че думите му няма да имат особен смисъл – Той току-що ми спаси...

– Не ме интересува! – извика тя – Не ме интересува какво е направил! Седмици и седмици, можеше вече да сме мъртви.

– Знаех, че не сте мъртви! – виеше Рон, заглушавайки гласа ѝ за първи път и доближавайки се до нея толкова, колкото щитът му позволяваше – Хари постоянно присъства в „Пророчески вести“, по радиото, търсят ви навсякъде, постоянно пускат слухове и шантави истории около вас. Щях да разбера, ако бяхте мъртви, не знаете какво ми беше...

– К-какво ти е било на теб??!!

Гласът ѝ беше толкова писклив, че скоро само прилепите щяха да я чуват, но покрай възмущението си, гласът ѝ падна и Рон се възползва от момента.

– Исках да се върна в същия миг, когато се магипортирах, но попаднах на банда „ловци“, Хърмаяни, и не можех да се скрия никъде!

– Каква банда?! – попита Хари, а Хърмаяни се хвърли на един стол, с толкова здраво кръстосани ръце и крака, че изглеждаше малко възможно да ги разплете в следващите няколко години.

– „Ловци“ – отново каза Рон – Те са навсякъде, това са банди, които опитват да спечелят злато, залавяйки мътнороди и мъгълкръвни. Министерството е обявило награда за всеки заловен. Понеже бях сам и изглеждах като ученик, те се заинтересуваха от мен и помислиха, че съм мъгълкръвен, който се крие. Трябваше да говоря бързо, за да се спася от залавяне от Министерството.

– Какво им каза?

– Казах им, че съм Стан Шънпайк. Това беше първият човек, за

когого се сетих...

– И те ти повярваха?

– Е, не бяха кой знае колко умни. Един от тях определено беше наполовина трол, егати как смърдеше...

Рон погледна за кратко Хърмаяни с надеждата тя да поомекне от тази шегичка, но изражението ѝ остана каменно над здраво кръстосаните ѝ крайници.

– Както и да е, те спориха за това дали съм Стан или някой друг. Беше малко унижително, честно казано, но бяхме петима на един, а и те бяха взели пръчката ми. После двама от тях се сбиха и докато останалите не бяха внимателни, аз успях да ударя този, който ме държеше през корема и сграбчих неговата пръчка, обезоръжих онзи, който държеше моята и се магипортирах. Не се справих особено добре, отново се разчлених – Рон вдигна ръката си, за да покаже двата липсващи нокъта на дясната си ръка. Хърмаяни повдигна студено вежди – И се появих на мили от вас. Щом се върнах обратно при реката, където пренощувахме... вас вече ви нямаше.

– Боже мой, каква увлекателна история! – реагира Хърмаяни с високия глас, който използваше, щом искаше да засегне някого – Сигурно си бил просто вцепенен. През това време ние отидохме до Годрик Холоу и – я да помислим, какво стана там, Хари? О, да, змията на Ти-знаеш-кой се появи отнякъде и едва не ни уби, а след това дойде самият Ти-знаеш-кой и ни изпусна съвсем за малко!

– Какво?!... – вцепени се Рон, зяпайки от нея към Хари, но Хърмаяни не му обърна внимание.

– Представи си да загубиш нокти, Хари! Това наистина омаломаважава страданията ни, нали така?

– Хърмаяни!... – тихо рече Хари – Рон току-що ми спаси живота.

Тя се направи, че не го е чула.

– Все пак ми се ще да разбере нещо... – каза тя, фиксирайки погледа си в една точка около фут над главата на Рон.

– Как точно ни намери тази вечер? Това е важно. Ако разберем, ще знаем със сигурност, че не сме посетени от някого, когото не желаем.

Рон погледна гневно към нея, след което извади малък сребърен предмет от джоба си.

– Това!

Наложил ѝ се да погледне към Рон, за да види какво е извадил.

– Загасителят? – учуди се тя и дори забрави да го погледне свирепо и студено.

– Той не само спира и пуска светлините – поясни Рон. Не знам как работи, нито пък защо се случи именно тогава, а не по някое друго време, защото исках да се върна в същия момент, когато заминах. Но аз слушах магическото радио в ранното коледно утро и чух... и чух теб!

Той гледаше към Хърмаяни.

– Чул си ме по радиото?! – невярващо го попита тя.

– Не, чух гласа ти от джоба ми. Твоят глас – той вдигна Загасителя отново – идваше оттук.

– И какво точно казах? – запита го Хърмаяни, като тонът ѝ беше нещо средно между скептицизъм и любопитство.

– Името ми. „Рон“. И каза... нещо за някаква пръчка...

Хърмаяни се вцепени. Хари се сети: това беше първият път, когато името на Рон беше произнесено на глас от един от двамата, от времето, когато той си тръгна; Хърмаяни го спомена, докато говореха за поправката на пръчката на Хари.

– Така че го извадих от джоба си – продължи Рон, гледайки към Загасителя – И той не изглеждаше по-различен, или нещо подобно, обаче бях сигурен, че съм те чул. Затова го натиснах. И светлината изчезна от стаята ми, но в същото време друга светлина се появи точно пред прозореца ми.

Рон вдигна празната си ръка и посочи пред него, с очите концентрирани в нещо, което нито Хари, нито Хърмаяни можеха да видят.

– Беше топка светлина, пулсираща и синя.

– Да – автоматично казаха Хари и Хърмаяни заедно.

– Знаех, че е това... – рече Рон – Събрах нещата си, сложих ги в раницата, после я взех и отидох в градината. Малката топка светлина се носеше там, чакаше ме, и щом отидох при нея, тя започна да подскача, аз я последвах зад бараката и после... ами, тя се промъкна в мен.

– Моля? – каза Хари, убеден, че не е чул правилно.

– Понесе се към мен, така да кажем – поясни Рон, и посочи движението със свободния си показалец – Право към гърдите ми, и след това – просто мина през мен. Беше тук – той докосна място, близо до сърцето му – Усещах го, беше горещо. И щом беше в мен, вече знаех какво трябва да направя. Знаех, че ще ме заведе там, където трябва да отида. И ето, че се магипортирах и се появих на склона на някакъв хълм. Снегът беше навсякъде...

– Ние бяхме там – обясни му Хари – Прекарахме две нощи и на втората имах натрапчивото чувство, че някой се движи и ме вика в тъмното.

– Ами да, вероятно това съм бил аз. – продължи Рон – Обаче защитните ви заклинания наистина действат, защото не можах нито да ви видя, нито да ви чуя. Бях сигурен, че сте наоколо, така че накрая легнах в спалния си чувал и изчаках някой от вас да се появи. Смятах, че ще ви се наложи да се покажете, щом тръгнете да прибирате палатката.

– Всъщност не – каза Хърмаяни – магипортирахме се под невидимата мантия, за всеки случай. И си тръгнахме много рано, защото, както каза Хари, ни се струваше, че чуваме някого наоколо.

– Ама аз стоях на онзи хълм цял ден! – говореше Рон – Надявах се, че ще се появите, но щом взе да се стъмнява, си знаех, че съм ви изпуснал, така че отново натиснах Загасителя, синята светлина се появи и влезе в мен, аз се магипортирах и се появих тук, в тази гора. Така и не можах да ви видя и само се надявах някой от вас да се покаже най-накрая – и Хари го направи. Очевидно видях кошутата първи.

– Какво си видял?? – остро го репликира Хърмаяни.

Те обясниха какво се беше случило и когато историята за сребърната кошута и мечът в езерото се разкри, Хърмаяни започна да се цупи и на двамата, толкова педантично, че дори забрави да държи крайниците си кръстосани.

– Но това трябва да е бил Патронус! – рече тя – Не можахте ли да видите кой го е направил? Никого ли не видяхте? И кошутата ви е завела до меча! Не мога да повярвам! Какво стана след това?

Рон обясни как е наблюдавал Хари, докато скачаше в езерото и го е чакал да се появи на повърхността; след това как разбра, че има проблем, как се гмурна и спаси живота на Хари, а след това се върна за меча. Стигна до отварянето на медальона, където се поколеба, и Хари отсече.

– ... и Рон го намушка с меча.

– И... и това нещо си отиде? Просто ей така? – прошепна тя.

– Е, ами то... то изпищя – каза Хари, поглеждайки Рон. – Ето, Виж.

Хвърли медальона в скута ѝ; тя го взе въодушевено и разгледа счупените прозорчета.

Щом прецени, че е безопасно, Хари премахна предпазния щит с едно махане на пръчката на Хърмаяни и се обърна към Рон.

– Не каза ли преди малко, че си избягал от „ловците“ с още една пръчка?

– Какво? – зачуди се Рон, който гледеше как Хърмаяни проучва медальона – А, да. Той отвори един джоб на раницата си и извади една къса и тъмна пръчка – Заповядай. Прецених, че винаги ще е добре да имаме една под ръка.

– Правилно си преценил. – отвърна Хари, докато подаваше ръка – Моята се счупи.

– Шегуваш се, нали?!... – изуми се Рон, но в този момент Хърмаяни скочи на крака и той отново се почувства неспокоен.

Хърмаяни сложи сломения Хоркрукс в украсената чантичка, после се покатери обратно на леглото си и легна без да каже нито дума.

Рон подаде новата пръчка на Хари.

– Това е най-доброто, на което можеше да се надяваш засега... – прошепна Хари.

– Да... – потвърди Рон – Можеше да е по-лошо. Помниш ли онези птички, които тя прати по мен?

– Още не съм го изключила! – чу се заглъхналият глас на Хърмаяни между одеялата, но Хари видя как Рон се усмихва леко, докато вади изоставената си пижама от раницата.

Глава двадесета

КСЕНОФИЛИУС ЛЪВГУД

Хари не очакваше гневът на Хърмаяни да отслабне през нощта и затова на сутринта не беше изненадващо, че тя комуникираше само с мръсни погледи и беше много тиха. Рон издържаше нейното лошо държание защото се чувстваше виновен. Всъщност, когато тримата най-сетне бяха заедно, Хари почувства, че е сякаш единственият неопечален на някакво погребение. По време на тези кратки моменти, които прекарваше само с Хари (докато носеха вода или събираха гъби), Рон стана безсрамно жизнерадостен.

– Някой ни помогна! – повтаряше той. – Някой прати тази кошута при нас, някой е на наша страна, а и един Хоркрукс по-малко, приятелю!

Въодушевени от унижението на медальона, те започнаха да обсъждат местата на следващите Хоркрукси, въпреки че бяха говорили по тази тема толкова много преди. Хари беше настроен оптимистично, сигурен, че още открития ще последват след първото. Лошото настроение на Хърмаяни не можеше да смъкне духа на Хари. Внезапното проработване на късмета им, появата на мистериозната кошута, намирането на меча на Грифиндор и най-вече завръщането на Рон, направи Хари толкова щастлив, че той не можеше да добие на лицето си нормално изражение. Късно следобед той и Рон се измъкнаха от опасното присъствие на Хърмаяни под предлога, че ще търсят (несъществуващи) къпини и продължиха да обменят новини. Хари най-накрая разказа цялата история на Рон за техните странствания, както и пълната история за станалото в Годрикс Холоу. Сега Рон споделяше с Хари за своите открития в широкия Магически свят през седмиците, в които отсъстваше.

– ... и как разбра за Табуто? – попита той Хари след като му разказа за отчаяните опити на мъгълкръвните да се изплъзнат от Министерството.

– Кое?

– Ти и Хърмаяни вече не казвате името на Ти-Знаеш-Кой!

– О, да, ами това е само лош навик, с който привикнахме. Но нямам проблем да го наричам Вол...

– Не!! – извика Рон, карайки Хари да скочи от мястото си и Хърмаяни (забучила нос пред входа на палатката) да им се намръщи.

– Съжалявам – каза Рон, издърпвайки Хари от храстите. – но името е омагьосано, Хари, така проследяват хората! Когато се използва името му се нарушава магическата защита, причинява някакъв вид магически смущения, ето как ни откриха на Тотенхъм Корт Роуд!

– Защото използвахме името му?!

– Точно така! Трябва да сме им дали възможност, това е логично. Само хора, които сериозно му се опълчват, като Дъмбълдор, смеят да използват името му! Сега са го направили Табу, та всеки, който го използва, ще бъде проследен. Така лесно намират членовете на Ордена! Те почти бяха пипнали Кингсли!

– Шегуваш ли се?!

– Не, група смъртожадни го обсадили, каза Бил, но той намерил начин да се измъкне. Той сега се крие също като нас. – Рон почеса брадичката си с върха на магическата си пръчка.

– Нали не мислиш, че Кингсли е изпратил кошутата?...

– Неговият Патронус е рис, видяхме го на сватбата. Помниш ли?

– О, да...

Те се придвижиха до оградата далеч от палатката и Хърмаяни.

– Хари... мислиш ли, че е бил Дъмбълдор?

– Дъмбълдор какво?

Рон изглеждаше засрамен, но каза с тих глас.

– Дъмбълдор... кошутата? Имам предвид – Рон гледеше Хари с тъгълчетата на очите си – в него беше истинския меч последно, нали?

Хари не се засмя на Рон, защото той разбра твърде добре желанието зад въпроса. Идеята Дъмбълдор да е успял да се върне, да ги е наглеждал, изглеждаше много удобна. Той разтърси глава.

– Дъмбълдор е мъртъв. – каза той. – Видях как стана това, видях тялото му. Той определено си е отишъл. А и неговият Патронус беше феникс, не кошута.

– Патронусите могат да се променят, нали така? – каза Рон. – Този на Тонкс се промени, нали?

– Да, но ако Дъмбълдор беше жив, защо не се е показал? Защо просто не ни беше дал меча?

– Не знам – каза Рон, – може би по същата причина, поради която не ти го беше дал, докато беше жив. По същата причина, заради която ти остави стар снич, а на Хърмаяни книжка с детски приказки?

– Което означава какво? – попита Хари като погледна Рон право в лицето с отчаяно желание за отговор.

– Не знам... – каза Рон – понякога си мисля, че когато си тръгнах,

той се е подсмивал, или просто е искал да го направи по-трудно, но вече не мисля така, стига толкова. Той е ЗНАЕЛ какво прави, когато ми остави Загасителя, нали? Той, добре де... – ушите на Рон станаха мораво червени и изведнъж той се поинтересува от стръкче трева на обувката му – той е знаел, че аз ще избягам.

– Не точно... – поправи го Хари. – Той е знаел, че ти винаги ще се връщаш.

Рон го погледна благодарно, но все пак странно. За да може да смени темата, Хари каза:

– Като говорим за Дъмбълдор, прочете ли какво Скийтър е написала за него?

– О, да – каза Рон наведнъж, – хората говорят за това доста. Естествено, ако нещата бяха различни, щеше да е огромна новина това, че Дъмбълдор е бил приятел с Гриндълуолд, но сега това е причина тези, които не харесваха Дъмбълдор, да му се смеят и нещо като шамар за тези, които си мислеха, че той е добър човек. Не мисля, че това е голяма работа, все пак. Той е бил много млад, когато...

– Той е бил на нашата възраст. – каза Хари, също както беше отговорил на Хърмаяни и нещо в лицето му накара Рон отново да смени темата. Голям паяк стоеше на замръзнала мрежа в храста. Хари насочи пръчката, която Рон му беше дал снощи към паяка и каза:

– ЕНГОРДЖИО!

Паякът леко потръпна на мрежата си, но нищо друго не стана. Хари опита отново. Този път паякът порасна значително.

– Спри това! – каза Рон. – Съжалявам, че казах, че Дъмбълдор е бил млад!...

Хари беше забравил за фобията на Рон от паяци. Той погледна към пръчката си от трънка.

– Съжалявам... РЕДУКТО!

Паякът не се смали. Всяка второстепенна магия, която той правеше с нея изглеждаше по-слаба, от тази, която той правеше с фениксовата си пръчка. Той чувстваше новата досадно непозната, сякаш имаше протеза закрепена за рамото си.

– Просто трябва да се упражняваш. – каза Хърмаяни, която беше дошла при тях безшумно и гледаше неспокойно как Хари се мъчеше да уголеми и намали паяка.

– Всичко е въпрос на увереност, Хари. Той знаеше защо тя толкова искаше всичко да е наред; тя все още чувстваше вина за счупването на неговата пръчка. Той възпря отговора, който сега стискаше зад зъбите

си, че тя може да вземе трънковата пръчка, като толкова не виждаше разлика, а той да вземе нейната. Но когато Рон даде на Хърмаяни неуверена усмивка, тя се обърна и изчезна зад книгата си отново. И тримата се върнаха в палатката, когато падна мрака и Хари пое първата смяна. Той се опитваше да накара малки камъчета да полетят с трънковата пръчка. Но магията му все още изглеждаше тромава и по-слаба от това, което той правеше преди. Хърмаяни сега лежеше на леглото си и четеше, а Рон изнервен от многото погледи, които хвърляше към нея, сега беше извадил малко дървено радио от чантата си и се опитваше да го настрои.

– Тук имаше една програма, – каза той на Хари с тих глас – която казва новините такива, каквито са. Всички други са на страната на Гизнаеш-кой и са на страната на Министерството, но тази... изчакай да я чуеш, страхотна е. Само че те не могат да го правят всяка вечер, трябва да сменят местонахождението си в случай, че бъдат нападнати и ти трябва парола, за да ги засечеш... Проблема е, че изпуснах последната.

Той барабанеше леко с пръчката си по радиото и мърмореше различни думи. Той хвърляше на Хърмаяни много скрити погледи като явно се боеше от нов изблик на ярост, но тя се правеше, че той не е в палатката. За десет минути или повече в почукване и мърморене, Хърмаяни отгърна страниците на книгата си, а Хари се упражняваше с трънковата си пръчка. Най-накрая Хърмаяни скочи от леглото си и Рон каза:

– Ако те дразня, ще спра! – каза той нервно, но тя се направи, че не го чу. Хърмаяни приближи Хари.

– Трябва да поговорим – каза тя все още държейки книгата в пръстите си. Беше „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“.

– Какво?!... – каза той несигурно. Всичко излетя от ума му като се сети, че в книгата има глава за него; той не беше сигурен, че иска да чуе версията на Рита Скийтър за приятелството му с Дъмбълдор. Все пак, отговорът на Хърмаяни беше неочакван.

– Искам да отидем да се видим с Ксенофилиус Лъвгуд.

Той я погледна.

– Кой?

– Ксенофилиус Лъвгуд, бащата на Луна. Искам да отидем да говорим с него!

– Ъъ... защо?

Тя пое дълбоко въздух и каза – Това е този знак! Знакът в „Разказите на поета Бийдъл“ Погледни!

Тя мушна „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ под очите на

Хари. Там беше снимка на оригиналното писмо на Дъмбълдор до Гриндлуолд с неговия тънък и наклонен почерк. Той мразеше това доказателство, че Дъмбълдор наистина е писал тези думи, а те не са поредната измислица на Рита Скийгър.

– Подписят! – каза Хърмаяни. – Виж подписа, Хари!

Той се подчини. За секунда той не разбираше за какво става дума, но като се вгледа с помощта на светлината от пръчката си, той разбра за какво става въпрос. Дъмбълдор беше поправил „А“ в Албус на малкия тригълнен знак от заглавието на „Разказите на поета Бийдъл“...

– Тъъ – започна Рон, – какво...

Той млъкна, защото Хърмаяни го стрелна с поглед и тя отново се обърна към Хари.

– Той продължава да се появява, нали? – каза тя. – Знам, че Виктор каза, че това е знака на Гриндлуолд, но го имаше и на онзи гроб в Годрикс Холоу и датите на камъка бяха много преди Гриндлуолд да се роди! И сега това! Е, не можем да попитаме Дъмбълдор или Гриндлуолд, а това означава, че може да попитаме г-н Лъвгуд. Той носеше този знак на сватбата. Сигурна съм, че това е важно, Хари!

Хари не отговори веднага. Той погледна към нейното напрегнато и въодушевено лице и там, в тъмнината той си помисли. След дълга пауза той каза:

– Хърмаяни, не ни е нужно още един Годрикс Холоу. Преди го уточнихме, а сега...

– Но той продължава да се появява, Хари! Дъмбълдор ми остави „Разказите на поета Бийдъл“ и може да го е направил, за да открием знака!

– Пак се започва! – каза Хари раздражено. – Продължаваме да се убеждаваме, че Дъмбълдор ни е оставил тайни следи и знаци...

– Загасителят се оказа доста полезен. – бързо каза Рон. – Хърмаяни е права, трябва да отидем да видим Лъвгуд!

Хари му хвърли мрачен поглед. Той беше сигурен, че Рон подкрепата на Рон за Хърмаяни има малко общо с тригълното око.

– Няма да бъде като в Годикс Холоу, Хари. – прибави Рон. – Лъвгуд е на твоя страна, „Дрънкало“ пише за теб постоянно, хората искат да те подкрепят!

– Сигурна съм, че това е важно! – каза Хърмаяни сериозно.

– Но не мислиш ли, че ако беше, Дъмбълдор щеше да ми каже, докато беше жив?

– Може би... може би това е нещо, което ти трябва да откриеш сам.

– каза тя.

– Да – каза Рон подмазвачески, – има смисъл в това...

– Не, няма! – озъби му се Хърмаяни. – Но все още мисля, че трябва да говорим с г-н Лъвгуд. Символ, който свързва Дъмбълдор, Гриндълуолд и Годрикс Холоу? Хари, сигурна съм, че трябва да научим повече за това!

– Мисля, че трябва да гласуваме. – каза Рон. – Тези, които са „За“ да отидем при Лъвгуд да вдигнат ръка!

Неговата ръка се стрелна преди тази на Хърмаяни. Нейните устни потрепериха подозрително и тя вдигна ръка.

– Бием те, Хари. – каза Рон като потупа Хари по гърба.

– Добре. – каза Хари полуразвеселен, полураздразнен. – Ще видим Лъвгуд, но след това ще се опитаме да намерим още Хоркрукси, става ли? Между другото къде живее Лъвгуд? Някой знае ли?

– Да, те живеят недалеч от нас. – каза Рон. – Мама и татко винаги посочват отвъд планините като стане дума за тях. Няма да е трудно да ги намерим.

Когато Хърмаяни се върна на леглото си, Хари каза с тих глас на Рон:

– Единствено се съгласих, за да можете отново да сте в добри отношения.

– Всичко е нечестно в любовта и войната. – весело каза Рон. – А това е по-малко и от двете. Усмихни се, Коледа е, Луна ще си бъде вкъщи!

Те имаха идеална видимост към Огъри Сейнт Кечпоул от ветровития склон, на който се магипортираха следващата сутрин. От тяхното местоположение селото изглеждаше като колекция от къщи-играчки. Те стояха минута или две като гледаха към „Хралупата“ с ръце над очите си заради слънцето, но всичко, което можеха да видят, бяха хълмчетата, които скриваха „Хралупата“ от любопитните очи на мъгълите.

– Странно е да сме близо, но да не можем да я посетим. – каза Рон.

– Е, не е като да не си я видял. Ти беше там за Коледа. – каза Хърмаяни студено.

– Не бях в „Хралупата“ – каза Рон с необичаен смях. – Да не мислиш, че щях да отида там и да им разкажа всичко? Да, Фред и Джордж щяха да бъдат много радостни, но Джини щеше да бъде объркана.

– Но тогава къде беше? – попита Хърмаяни изненадана.

– При Бил и Флър – в новата им къща. Малка къщурка. Бил винаги е бил добър към мен. Той... той беше впечатлен от това, което направих, но не задава въпроси. Той знаеше, че наистина съжалявам. Никой

от останалата част от семейството не знаеше, че съм там. Бил каза на мама, че двамата с Фльор искат да прекарат Коледа сами. Нали знаете, първия празник след сватбата им. Не мисля, че Фльор имаше нещо против. Знаете, че тя мрази Селестина Уорбек. – Рон обърна гръб на „Хралупата“. – Нека да опитаме отгук.

Той посочи пътя към върха на склона. Те вървяха няколко часа, а Хари, заради настойчивостта на Хърмаяни, скрит под мантията-невидимка. Отрупаните със сняг ниски склончета изглеждаха непроходими пред малката постройка, която изглеждаше необитаема.

– Мислиш ли, че е тяхна и са заминали някъде за Коледа? – каза Хърмаяни, надниквайки през прозореца на спретната кухня със здравец, сложен на перваза. Рон изпръхтя.

– Слушай, имам чувство, че ще можеш да ми кажеш кой живее вътре, ако погледнеш през прозореца на Лъвгуд. Нека продължим да търсим.

Те се магипортираха няколко мили на север.

– Аха! – извика Рон, когато вятърът изду мантиите им. Рон сочеше нагоре, малко над мястото, където се бяха магипортирали. Там се намираще най-странната къща, която бяха виждали. Тя се издигаше вертикално на небето и с огромен черен цилиндър и призрачна луна, които стояха закачени отзад.

– Това трябва да е къщата на Луна! Кой би живял на място като това? Прилича на огромен гарван!

– Няма нищо общо с птица. – каза Хърмаяни като се мръщеше към кулата.

– Говорех за шахматен топ. – каза Рон. – Замък за теб.

Краката на Рон бяха най-дълги той стигна пръв. Когато Хари и Хърмаяни стигнаха до него задъхани и търкайки се между ребрата, го откриха ухилен до уши.

– Това е тяхната къща. – каза Рон. – Виж.

Три ръчно написани знака бяха поставени пред портата.

„ДРЪНКАЛО“, РЕДАКТОР К. ЛЪВГУД
ИЗБЕРИ СИ СОБСТВЕН ИМЕЛ
ПАЗИ СЕ ОТ ЛЕТЯЩИ СЛИВИ

Вратата изскърца, когато я отвори. Криволичещата пътека, която водеше до входната врата беше обрасла с най-различни растения, включително и храст, покрит с оранжеви плодове, които понякога Луна

носеше като обещи. Хари си помисли, че разпозна драките-вероломки и даде на съсухрения пън място. Две стари диви ябълкови дървета се полюшваха от вятъра. Те бяха без листа, но все още тежки от червени плодове, а венци от бял имел стояха закачени на вратата. Малка сова с леко ястребовидна глава литна от най-близкия клон.

– Най-добре махни мантията-невидимка, Хари. – каза Хърмаяни. – Г-н Лъвгуд иска да помогне на теб, не на нас.

Той направи това, което му казаха и подаде мантията на Хърмаяни, която я пхна в малката чанта. Тогава тя почука три пъти на дебелия черна врата, която беше покрита с метални черни нокти, а чукалото на вратата беше с формата на орел. Минаха почти десет секунди и вратата внезапно се отвори, а пред тях стоеше Ксенофилиус Лъвгуд, необут и беше облечен с нещо, което приличаше на оцапана пижама. Неговата бяла и прилична на захарен памук коса беше рошава и мръсна. Ксенофилиус беше доста по-спретнат на сватбата на Бил и Флор, отколкото беше сега.

– Какво? Какво има? Кой си ти? Какво искаш? – извика той с необичайно висок и раздразнителен глас като гледаше първо към Хърмаяни, после към Рон и най-накрая към Хари и устата му се отвори в перфектно и комично „О“.

– Здравейте г-н Лъвгуд. – каза Хари като протегна ръката си. – Аз съм Хари, Хари Потър.

Ксенофилиус не пое ръката му, въпреки че очите му се издигнаха към белега на челото на Хари.

– Не е ли по-добре да влезем? – попита Хари. – Има нещо, което бихме искали да ви попитаме.

– Аз... Не мисля, че е препоръчително. – прошепна Ксенофилиус като преглътна и погледна към градината. – Това е изненада... Моята дума... Аз... Аз не мисля, че съм длъжен...

– Няма да отнеме много време. – каза Хари, разочарован от не толкова топлото посрещане.

– Аз... ох, добре влизайте. Бързо!

Те едва бяха прекрачили прага, когато Ксенофилиус затръшна вратата зад тях. Те стояха в най-чудатата кухня, която Хари бе виждал. Стаята беше абсолютно кръгла и той се почувства, сякаш е в огромен буркан за червен пипер. Всичко беше извито така, че да пасва на стените. Печката, мивката и шкафове – всичко беше обрисувано с цветя, птици и насекоми в ярки цветове. Хари разпозна стила на Луна. Ефектът в такова заградено пространство беше наистина поразителен. По средата на

пода имаше извита метална стълба към по-горните етажи. Чуваше се силен шум от бръмчене над тях. Хари се чудеше какво ли прави Луна.

– Най-добре се качете... – каза Ксенофилиус, все още изглеждайки притеснен и ги поведе.

Стаята над тях беше смесица от дневна и работилница и даже беше още по-разхвърляна от кухнята. Беше много по-малка и отново кръгла, стаята някак напомняше на Нужната стая, която се беше превърнала в скривалище за разни вещи. Имаше купчини с книги и вестници по цялата повърхност. Имаше модели на създания, които Хари не разпозна. Всички или пляскайки с криле, или щракайки с челюсти, висяха от тавана. Луна не беше там. Нещото, което произвеждаше шума беше дървен предмет с магически зъбни колела и други части. Приличаше на странен потомък на работно бюро и няколко шкафа, но след малко Хари разбра, че това е старомодна печатарска машина и бълваше новите броеве на „Дрънкало“.

– Извинете ме! – каза Ксенофилиус като пристъпи към машината и хвана изцапаната покривка изпод огромния брой на вестници и книги и те всички рухнаха на земята. Той я метна върху машината и приглуши силния шум. И тогава той се обърна към Хари.

– За какво си дошъл тук? – преди Хари да може да отговори, Хърмаяни издаде лек писък на ужас.

– Г-н Лъвгуд какво е това?! – тя сочеше към огромен, сив и спираловиден рог, който не приличаше на такъв от еднорог. Беше закрепен на стената и заемаше няколко стъпки от стаята.

– Това е рог от Нагънаторог шнорхелоподобен квакльо – каза Ксенофилиус.

– Не, не е! – каза Хърмаяни.

– Хърмаяни... – тихо каза Хари засрамен, – не е сега моментът!

– Но Хари това е рог от Еруммент! Това е Клас Б на Забранените неща и е невероятно опасен, за да се държи в къща!

– Как разбра, че това е рог от Еруммент? – попита Рон като се отдръпваше от рога колкото се може по-бързо.

– Има описание в „Невероятни животни и къде да ги намерим“! Г-н Лъвгуд трябва да се отървете от това нещо възможно най-бързо! Не знаете ли, че може да избухне при най-лекия допир?

– Нагънаторогия шнорхелоподобен квакльо – каза Ксенофилиус много ясно с инатлив магарешки израз на лицето си, – е срамежливо и много магическо създание, а неговият рог...

– Г-н Лъвгуд, разпознавам признаците в основата му. Това е рог от

Ерумент и е невероятно опасен – не знам откъде го имате...

– Купих го – каза Ксенофилиус арогантно. – Преди две седмици ми го продаде един младеж, който знаеше за интереса ми към нагънаторогите шнорхелоподобни квакълъвци. Коледен подарък, подарък за моята Луна. Сега – каза Ксенофилиус като се обърна към Хари – защо точно се появихте тук, г-н Потър?

– Имаме нужда от помощ – каза Хари преди Хърмаяни да започне отново.

– Ааа... – каза Ксенофилиус. – Помощ, хммм.

Неговото око отново се плъзна към белега на Хари. Той изглеждаше едновременно ужасен и хипнотизиран.

– Да, само че работата е... да помагам на Хари Потър... е доста опасно.

– Не бяхте ли Вие, който казвахте, че нашата главна задача е да помагаме на Хари? – попита Рон. – Във вашето списание?

Ксенофилиус погледна към скритата печатарска машина, все още шумяща под покривката.

– Във... да. Изразих становището си. Както и да е...

– Това важи за всички останали, но не и за вас, така ли? – каза Рон. Ксенофилиус не отговори, а продължи да преглъща като местеше очи от един към друг. Хари имаше чувството, че той води силна вътрешна борба.

– Къде е Луна? – попита Хърмаяни – Нека видим какво мисли тя.

Ксенофилиус преглътна. Той се забави с отговора и най-накрая каза с разтреперан глас – Луна е долу при реката и лови риби-гълтачи. Тя... тя ще се радва да ви види. Ще отида да я повикам и тогава – да, добре. Ще се опитам да ви помогна.

Той изчезна и те чува как той отваря предната врата. Те се спогледаха.

– Страхлив стар човек! – каза Рон. – Луна е десет пъти по-добра от него!

– Вероятно се страхува от това, какво може да им се случи ако смъртожадните научат, че съм бил тук – каза Хари.

– Е, аз съм съгласна с Рон. – каза Хърмаяни. – Ужасен стар хипократ, който казва на останалите какво да правят и да предпази себе си. И за Бога, стой далеч от този рог!

Хари се приближи към прозореца и можеше да види реката, която изглеждаше като панделка от мястото на наблюдателя. Те наистина бяха много нависоко. Птица премина покрай прозореца и Хари погледна по

посока на „Хралупата“. Джини беше някъде там. Те бяха близо един до друг за пръв път след сватбата на Бил и Флър, но тя нямаше и идея, че сега той гледа към нея, мисли си за нея. Той си мислеше, че трябва да се радва за това. Всеки, който сега беше в контакт с него, беше в опасност. Поведението на Ксенофилиус беше ясен пример за това. Той се извърна от прозореца и сега погледът му падна върху още един чудат предмет, който стоеше на една дъска; това беше камък на красива, но просто облечена вещица, която носеше много странна шапка. Два предмета, които представляваха златна тръба за ухо завъртяна от двете страни. Малък чифт от блестящи сини крилца бяха окачени на кожен ремък, който минаваше през главата ѝ, докато едната ѝ облица репичка беше закачена за втори ремък, който минаваше през челото ѝ.

– Погледни това – каза Хари.

– Прелестно – отговори Рон – Изненадан съм, че не беше така на сватбата.

Те чуха предната врата да се затваря и след момент Ксенофилиус се качи по спираловидните стълби и дойде при тях, неговите тънки крака сега бяха обути в ботуши, носейки поднос с чаши и пушещ чайник.

– А, вие сте забелязали моето откритие. – каза той и посочи към статуята в ръцете на Хърмаяни. – Моделирано по подобие на главата на Роуина Рейвънклоу. „Има ли нейде дар по-голям от ум бърз, пъргав и прям.“ Той посочи предметите, които приличаха на тръби за уши. – Това са Хапливи Бързоблаци – премахват всички смущения около главата на мислещия. Ето – той посочи към малките крилца – дълга шапка с перка, за да издигне нивото на ума. И най-накрая – той посочи към оранжевата репичка, – летящата слива, за да повиши възможността да приемаме свръхестественото.

Ксенофилиус се върна към таблата, която Хърмаяни беше успяла да закрепил на извитата маса.

– Мога ли да ви предложа отвара от стражеви корен? – каза Ксенофилиус. – Правим си я сами.

Когато започна да сипва от течността, която се оказа тъмнолилава, Ксенофилиус добави:

– Луна е отвъд моста Боушън, повече от развълнувана е, че сте тук. Няма да се бави много, скоро ще налови достатъчно риби-гълтачи, за да направя супа за всички. Сега – каза той и премахна люлеещата се купчина от вестници – как мога да ви помогна, г-н Потър?

– Ами – каза Хари като погледна към Хърмаяни, която кимна насърчително – Става въпрос за символа, който носехте на сватбата на Бил

и Флър, г-н Лъвгуд. Чудехме се какво означава.

Ксенофилиус вдигна вежди и каза:

– Да не би да имате предвид знака на Реликвите на Смъртта?

Глава двадесет и първа ИСТОРИЯТА НА ТРИМАТА БРАТЯ

Хари се обърна и погледна към Рон и Хърмаяни. Нито един от тях не изглеждаше ни най-малко да е разбрал за какво Ксенофилиус говореше.

– Реликвите на Смъртта?!...

– Точно така! – каза Ксенофилиус. – Не сте чували за тях? Не съм изненадан. Много, много малко магьосници вярват. Доказателство е онзи млад мъж на сватбата на брат ти, който си разпукуваше ставите на ръката... – той кимна към Рон, – който ме нападна за това, че нося символа на известен черен магьосник. Какво невежество! Няма нищо злоещо, свързано с Реликвите – поне не и в прекия смисъл. Някои хора просто използват символа, за да открият други вярващи, с надеждата че те могат да им помогнат в Търсенето.

Той разбърка няколко бучки захар в своята отвара от стражеви корен и отпи малко.

– Съжалявам. – каза Хари. – Аз все още не разбирам.

За да бъде любезен, той също отпи една глътка от своята чаша и почти си запуши устата: веществото беше достатъчно отвратително, за да си помислиш, че някой е втечил Всякаквокусово бобче с вкус на труп.

– Ами вижте, вярващите търсят Реликвите на Смъртта. – каза Ксенофилиус, хапейки устните си с видима признателност към отварата от стражеви корен.

– Но... какво са Реликвите на Смъртта? – попита Хърмаяни.

Ксенофилиус сложи настрана празната си чаена чаша.

– Приемам, че сте запознати с „Историята на тримата братя“.

Хари каза „Не“, но Рон и Хърмаяни казаха едновременно „Да“. Ксенофилиус кимна сериозно.

– Така, така, господин Потър, всичко започва с „Историята на тримата братя“... Имам изданието някъде тук...

Той хвърли неясен поглед наоколо в стаята, върху купчината пергамент и книги, но Хърмаяни каза:

– Аз имам книгата, господин Львгуд, ето я тук.

И тя извади книгата „Разкази на поета Бийгъл“ от малката чанта, украсена с мъниста.

– Оригинален? – попита Ксенофилиус настървено и когато тя кимна, каза. – Добре тогава, защо не я прочетеш на глас? Най-добрият начин да бъдем сигурни, че всички разбираме.

– А... добре – каза Хърмаяни нервно. Тя отвори книгата и докато се покашляше, Хари видя най-отгоре на страницата символа, който търсеше. Тя започна да чете.

– „Имало едно време трима братя, които пътували по samotен, ветровит път по здрач...“

– Посред нощ, мама винаги така казваше – каза Рон, който сложи ръце зад главата си и се приготви да слуша.

Хърмаяни му хвърли поглед, пълен с раздражение.

– Извинявай, просто мислех, че е по-призрачно, ако е посред нощ – каза Рон.

– Да, защото имаме нужда от още повече страх в живота си! – каза Хари, преди самия той да спре. Ксенофилиус не изглеждаше да внимава особено, а гледаше навън през прозореца към небето. – Продължавай, Хърмаяни.

– „По едно време братята достигнали река, твърде дълбока, за да бъде прегазена и твърде опасна, за да се преплува. Както и да е, тези братя били учили магически изкуства и те просто размахали техните пръчки и направили така, че да се появи мост над коварната вода. Те били вече по средата му, когато пътят им бил преграден от фигура с качулка.

И Смъртта им проговорила...“

– Извинявай – възкликна Хари, – но Смъртта им проговорила?

– Това е приказка, Хари!

– Точно така, извинявай. Продължавай.

– „И Смъртта им проговорила. Тя била ядосана, защото била измамена от трите нови жертви, пътниците обикновено се давели в реката. Но Смъртта била лукава. Тя се престорила, че поздравява тримата братя за тяхната магия и казала, че всеки е спечелил награда, затова, че е бил достатъчно умен да ѝ се изплъзне.

И така най-големият брат, който бил войнствен мъж, поискал магическа пръчка, по-могъща от всяка съществуваща досега: пръчка, която винаги да печели дуели за своя собственик, пръчка,

достойна за магьосник, надвил Смъртта. Така че, Смъртта отишла до един бъзов храст на брега на реката, изработила пръчка от клоните му и я дала на най-възрастния брат.

Тогава вторият брат, който бил арогантен човек, решил, че иска да унижи Смъртта още повече и поискал силата да връща другите от Отвъдния свят. Смъртта вдигнала камък от речния бряг и го дала на втория брат и му казала, че камъкът има силата да съживява мъртвите.

И тогава Смъртта попитала третия, най-малък брат, какво иска. Най-малкият, който бил и най-скромен и най-мъдър сред братята, не се доверил на Смъртта. Така, че той поискал нещо, което да му позволи да си тръгне от това място, без да бъде последван от Смъртта. И Смъртта, с особено нежелание, му подала собствената си мантия-невидимка.“

– Смъртта има мантия невидимка?! – Хари се намеси отново.

– Така може да дебне хората – каза Рон. – понякога тя се отегчава да тича след тях, размахвайки ръце, крещейки... опа, извинявай, Хърмаяни.

– „Тогава Смъртта застанала отстрани и разрешила на тримата братя да продължат по своя път, а те разговоряли с почуда за приключението, което преживели и се възхищавали на даровете от Смъртта.

Когато му дошло времето, братята се разделили, всеки в своята посока.

Първият брат пътувал още една седмица и достигнал до отдалечено село, издирвайки магьосник, с когото бил във вражда. Естествено, с Могъщата пръчка като негово оръжие, той не можел да загуби дуела с този магьосник. Оставяйки своя враг мъртъв на пода, най-възрастният брат отишъл в една странноприемница, където се похвалил с мощта на своята пръчка, която самият той бил откраднал от Смъртта и как го правела напобедим. Същата вечер друг магьосник пропълзлял дебнешком при най-стария брат, след като той си легнал, пиян от виното. Крадецът взел пръчката и с добре премерено движение прерязал гърлото му. И така Смъртта прибрала първия брат при себе си.

Междувременно, вторият брат пътувал към дома си, където живеел сам. Тук той извадил камъка, който съживява мъртвите и

го завъртял три пъти в ръката си. За негова изненада и удоволствие, фигурата на момичето, за което се е надявал да се ожени, преди нейната ненавременна смърт, се появила веднага пред него. Тя все още била тъжна и хладна, отделена от него от завеса. Той мислел, че тя се е върнала в света на смъртните, но в действителност тя не принадлежала на това място и страдала. Накрая, вторият брат, полудял от безнадежден копнеж по нея, се самоубил, за да бъдат най-после заедно. И така Смъртта прибрала втория брат при себе си.

Смъртта търсела третия брат с години, но била неспособна да го намери. Те се срещнали едва, когато достигнал дълбока старост, той дал мантията невидимка на своя син. Тогава приветствал Смъртта като стар приятел и я последвал доброволно и като равни те напуснали този живот.“

Хърмаяни затвори книгата. Мина минута или две преди Ксенофилиус да осъзнае, че тя е спряла да чете, тогава той отдръпна втрещения си поглед от прозореца и каза:

– Ами, ето ги.

– Извинете? – каза Хърмаяни объркана.

– Това са реликвите на Смъртта – каза Ксенофилиус.

Той взе едно паче перо от претрупаната маса и дръпна разкъсано парче пергамент от измежду книгите.

– Могъщата пръчка – каза той и начерта права вертикална линия върху пергаментата – Възкресяващият камък – той добави кръг на върха на линията – Мантията-невидимка – завърши той, затваряйки линията и кръга с триъгълник, образувайки символа, от който толкова се интересуваше Хърмаяни. – Заедно – каза той. – Реликвите на Смъртта.

– Но никъде не са споменати думите „Реликвите на смъртта“ в Магическата история – каза Хърмаяни.

– Ами, не разбира се. – каза Ксенофилиус с вбесяващо самодоволство – Това е детска приказка, разказана по-скоро за забавление, отколкото да информира. Тези от нас, които разбират от тези работи, разпознават, че старата история се отнася за три предмета, или Реликви, които ако се съберат на едно място, ще направят притежателя си господар на Смъртта.

Последва кратко мълчание, през което Ксенофилиус хвърли поглед през прозореца. Слънцето вече беше ниско в небето.

– Луна би трябвало скоро да улови достатъчно риби-гълтачи – каза

той тихо.

– Когато казавате „господар“ на Смъртта... – каза Рон.

– Господар – каза Ксенофилиус, размахвайки леко ръка. – Завоевател, покорител. Който термин предпочиташ.

– Но тогава... искате да кажете – каза Хърмаяни бавно и Хари можеше да се закълне, че тя се опитва да се отърве от целия скептицизъм в гласа си – че вярвате, че тези предмети, тези Реликви, наистина съществуват?

Ксенофилиус повдигна вежди отново.

– Ами, разбира се.

– Но – каза Хърмаяни и Хари беше сигурен, че тя се въздържа да повишава глас. – Господин Лъвгуд, как е възможно да вярвате в това?!

– Луна ми е разказвала всичко за теб, млада госпожице – каза Ксенофилиус. – Подразбирам, че не си глупава, но си болезнено ограничена. Тесногръда. Със затворено мислене.

– Може би ти трябва да пробваш шапката, Хърмаяни – каза Рон, кимайки към нелепото украшение за глава. Гласът му трепереше от усилието да не се смее.

– Господин Лъвгуд – Хърмаяни започна отново – ние всички знаем, че съществуват неща като мантии невидимки. Те са рядкост, но съществуват. Но...

– А, но третата реликва е истинска Мантия-невидимка, госпожице Грейнджър! Искам да кажа, че това не е пътническа мантия, с направена Обезвидяваща или Заслепяваща магия или такава, изплетена от козина от Демигиз⁸, която би скрила някого първоначално, но с годините прозрачността ѝ се губи, докато стане матова. Ние говорим за мантия, която в действителност наистина прави носещия я невидим и работи вечно, давайки непроменливо и непрогледно укриване, без значение с какви заклинания я омагьосват. Колко манитии като тази сте виждали, госпожице Грейнджър?

Хърмаяни отвори уста да отговори, пак я затвори, изглеждайки побъркана от всякога. Тя, Хари и Рон хвърлиха поглед един към друг и Хари знаеше, че те всички мислеха едно и също. Така се случи, че точно такава мантия, за каквата говореше Ксенофилиус се намираше в тази стая точно в този момент.

– Точно така – каза Ксенофилиус, сякаш ги беше разбил с някакъв

8. Демигиз (Demiguise) – миролюбиво сребристо маймуноподобно животно с черни очи, което има способността да става невидимо. То е тревопасно и се среща в Близкия изток. – бел. авт.

основателен аргумент. – Никой от вас никога не е виждал подобно нещо. Собственикът ѝ може ако пожелае да бъде безмерно богат или не!

Той погледна през прозореца отново. Небето сега беше обагрено в бледо розово.

– Добре – каза Хърмаяни смутено. – Да кажем, че Мантията съществува... ами Камъка, господин Лъвгуд? Този, който нарекохте Възкресяващия камък?

– Какво за него?

– Как той може да бъде истински?

– Докажи, че не е! – каза Ксенофилиус.

Хърмаяни погледна възмутено.

– Но това, съжалявам, това е напълно нелепо! Как е възможно да докажа, че не съществува? Нима очаквате да взема всички, всички камъчета по света и да ги изпробвам? Имам предвид, че вие бихте могли да претендирате, че нещо съществува, само въз основа на това, че никой не може да докаже, че не съществува!

– Да, вие бихте могла – каза Ксенофилиус – Радвам се да видя, че отваряте съзнанието си малко повече.

– А Могъщата пръчка – каза Хари бързо, преди Хърмаяни да отговори. – Вие мислите, че тя също съществува?

– О, ами, в този случай има безкрайно много доказателства. – каза Ксенофилиус. – Могъщата пръчка е Реликвата, която е най-лесна за проследяване, поради начина, по който преминава от ръка на ръка.

– Който е?

– Който се състои в това, че притежателят на пръчката трябва да я спечели от предишния ѝ собственик, ако е предопределено да бъде неин истински собственик. – каза Ксенофилиус. – Сигурно сте чули как пръчката е отишла при Егбърт Забележителния, след като е заколил Емерик Злия? Как Годлот умира в собственото си подземие, след като синът му Хиърурд взема пръчката от него? Ужасният Локсиас, който взема пръчката от Бараабас Деверил, когото е убил? Кръвта, проляна от Могъщата пръчка е разплискана по страниците на „История на Магията“.

Хари погледна Хърмаяни. Тя се беше смръщила към Ксенофилиус, но не го опроверга.

– Значи, къде мислите, че е Могъщата пръчка сега? – попита Рон.

– Уви, кой знае?... – каза Ксенофилиус, като се вторачи в прозореца. – Кой знае къде Могъщата пръчка лежи скрита? Дирята се губи при Аркус и Ливиус. Кой може да каже кой от тях наистина е победил Локсиас и е взел пръчката? И кой може да каже кой пък е победил тях?

Историята, уви, не ни казва.

Последва пауза. Най-накрая Хърмаяни попита остро:

– Господин Лъвгуд има ли семейство Певерел нещо общо с Реликвите на Смъртта?

Ксенофилиус пак се обърна към тях, докато нещо премина бързо през паметта на Хари, без да може да се задържи. Певерел... той беше чувал някъде това име и преди.

– Но ти ме заблуди, млада госпожице! – каза Ксенофилиус, седейки сега по-изправен в своя стол, ококорил очи към Хърмаяни. – Мислех, че си нова в Търсенето на Реликвите! Много от нас, Търсещите, вярват, че семейство Певерел имат всичко, всичко общо с Реликвите!

– Кои са семейство Певерел? – попита Рон.

– Това беше името на гроба със знака върху него в Годрикс Холоу – каза Хърмаяни, гледайки все още Ксенофилиус. – Игнациус Певерел.

– Точно така! – каза Ксенофилиус, неговият показалец се вдигна педантично. – Знакът на Реликвите на Смъртта върху гроба на Игнациус е убедително доказателство.

– На какво? – попита Рон.

– На това, че тримата братя в историята са всъщност тримата братя Певерел – Антиох, Кадмус и Игнациус! Те са истинските притежатели на Реликвите.

С още един поглед към прозореца той стана, вдигна таблата и се насочи към спираловидното стълбище.

– Ще останете ли за вечеря? – попита той като изчезна долу отново. – Всички винаги искат рецептата за супата от пресни риби-гълтачи.

– Може би, за да я занесат в отделение „Отравания“ в „Св. Мънго“... – каза Рон тихо.

Хари изчака да чуе дали Ксенофилиус се движи долу в кухнята, преди да заговори.

– Какво мислиш? – попита той Хърмаяни.

– О, Хари, – каза тя изморено – това са куп безмислици. Не може да бъде това, което знакът наистина означава. Това е просто невероятният смисъл, който той му придава. Каква загуба на време! – Аз мисля, че това е човекът, който ни донесе нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци.

– И ти не му вярваш, нали?

– Пфу, тази история е от тези, които се разказват на децата, за да им дадеш урок, нали? „Не си търси неприятности, не си търси повод да се биеш, не се забърквай с неща, които е по-добре да се оставят на мира!“

Просто навеждай глава, занимавай се само с твоите си работи и всичко ще бъде наред!“ Помислете – добави Рон – може би тази история е за това, че пръчки от бъз са предопределени да носят нещастие.

– За какво говориш?...

– За едно от онези суеверия, нали? – „Родените през май вещици ще се омъжат за мъгли.“, „По здрач – нещастие, в полунощ – погубен“, „Пръчка от ябълка никога не успява.“ – Трябва да сте ги чували, майка ми е пълна с такива.

– Хари и аз сме отгледани от мъгли – Хърмаяни му напомни. – Ние сме учили други суеверия.

Тя въздъхна дълбоко, когато остра миризма се понесе от кухнята. Единственото хубаво в нейното раздражение към Ксенофилиус, беше че я накара да забрави, че е ядосана на Рон.

– Мисля, че си прав – тя му каза, – това е просто поучителна история, очевидно е кой дар е най-добрия, който всеки би избрал...

Тримата говореха едновременно: Хърмаяни каза: „Мантията“, Рон – „Пръчката“, а Хари – „Камъкът“.

Те се гледаха наполовина изненадано, наполовина развеселено.

– Ти предполагаш, че това е Мантията – Рон се обърна към Хърмаяни, – но, няма да има нужда да бъдеш невидима, ако имаш пръчката. Хайде, Хърмаяни, това е непобедима пръчка!

– Ние вече имаме мантия-невидимка. – каза Хари.

– И ни помага доста често, ако си забелязал! – каза Хърмаяни. – Докато пръчката ще бъде сигурен начин да привличаш неприятности...

– Само ако разгласяваш за нея! – оспори Рон. – Само ако си достатъчно глупав да танцуваш с нея, размахвайки я над главата си и да пееш „Имам Могъща пръчка, ела и я вземи ако мислиш, че си достатъчно силен!“... Докато си държиш устата затворена...

– Да, но можеш ли да си държиш устата затворена? – каза Хърмаяни, гледайки скептично.

– Знаете ли, че единственото вярно нещо, което той ни каза е, че има истории за свръхмощни пръчки от стотици години.

– Има ли?! – попита Хари.

Хърмаяни изглеждаше въбесена: изражението ѝ беше толкова неприщудено, че Хари и Рон се ухилиха един на друг.

– Пръчката на Смъртта, Пръчката на Съдбата, появява се под различни имена през вековете, обикновено в притежание на някой черен магьосник, който се хвали с нея. Професор Бинс спомена някои от тях, но... ох, всичко това са глупости. Пръчките са точно толкова могъщи,

колкото са магьосниците, които ги използват. Някои магьосници просто обичат да се хвалят, че пръчките им са по-големи или по-добри, отколкото тези на другите.

– Но откъде знаеш, че тези пръчки – Пръчката на Смъртта и Пръчката на съдбата, не са една и съща, обикаляйки света под различни имена? Ами ако те всички всъщност са Могъщата пръчка, направена от Смъртта? – каза Рон.

Хари се засмя: историята, която му беше хрумнала, беше преди всичко нелепа. Неговата пръчка, припомни си той, беше направена от бодлива зеленика, не от бъз и беше измайсторена от Оливандър. От каквото и да беше направена, в нощта, когато Волдемор го преследваше в небето, ако беше непобедима, как успя да се счупи.

– Така, защо би избрал Камъка? – Рон го попита.

– Ами, ако можехме да възкресяваме хората, бихме върнали Сириус... Лудоокия... Дъмбълдор... родителите ми.

Рон и Хърмаяни не се усмигнаха.

– Но според книгата, те няма да се върнат, нали? – каза Хари, мислейки си за историята, която токущо бяха чули. – Предполагам, че няма много истории за Камък, който възкресява мъртвите, нали? – попита той Хърмаяни.

– Не – отговори тя тъжно. – Не мисля, че някой освен господин Лавгуд са заблуждава, че това е възможно. Бийдъл (автора на книгата) може би е взел идеята от Философския камък, нали се сещате, вместо камък, който те прави безсмъртен, такъв, който те връща от смъртта.

Миризмата от кухнята стана по-силна. Беше нещо подобно на горене на долни гащи. Хари се чудеше дали е възможно да изядеш достатъчно от каквото Ксенофилиус готвеше, за да не нараниш чувствата му.

– Ами Мантията? – каза Рон бавно. – Не осъзнавате ли, той е прав! Използвал съм Мантията на Хари и никога не съм спирал да се чудя колко е добра. Никога не съм чувал за друга такава като на Хари. Тя е безпогрешна! Никога не съм бил забелязван под нея...

– Разбира се, че не... ние сме невидими, когато сме под нея, Рон!

– Но всички неща, които той ни разказа за останалите мантии знаете, че е вярно! Преди не ми беше хрумвало, но съм чувал неща за магии, които подминават, когато мантиите остаряят или такива мантии, които се разкъсват на части от заклинания, така че целите стават на дупки. Хари е наследил своята от баща си, така че тя не е точно нова, но е просто... идеална!

– Да, така е, но Рон, Камъкът...

Докато те тихо спореха, Хари се разхождаше из стаята, слушайки ги бегло. Достигайки до спираловидното стълбище, той вдигна очи разсеяно нагоре, към следващия етаж и изведнъж се смути. Собственото му лице го гледаше от тавана на стаята по-горе. След момент на озадаченост, той осъзна, че това не е огледало, а картина. Любимитен, той започна да изкачва стълбите.

– Хари, какво правиш? Не мисля, че трябва да разглеждаш наоколо, когато той не е тук?

Но Хари вече се беше качил на следващия етаж. Луна беше украсила тавана на своята стая с пет красиви картини на лица: Хари, Рон, Хърмаяни, Джини и Невил. Те не се движеха като портретите в „Хогвортс“, но определено в тях имаше същата магия. На Хари му се струваше, че те дишат. Тънки златни нишки се виеха около картините, свързвайки ги една с друга, но след като ги изучава повече от минута, Хари осъзна, че нишките всъщност поватаряха хиляди пъти едно нещо, написано със златно мастило: приятели... приятели... приятели... Хари изпита огромен изблик на привързаност към Луна. Той се огледа в стаята. Край леглото имаше огромна снимка на малката Луна и на жена, която приличаше много на нея. Те бяха прегърнати. На тази снимка, Луна беше по-добре облечена, отколкото Хари някога я беше виждал. Снимката беше прашна. Това се стори малко странно на Хари. Той се заглежда наоколо. Нещо не беше наред. Бледосиният килим също беше пълен с прах. Нямахме никакви дрехи в гардероба, чиито врати стояха открити. Леглото имаше студен, неприветлив вид, сякаш никой не беше спал в него от седмици. На най-близкия прозорец, на фона на кървавочервено небе, се очертаваше една паяжина.

– Какво има? – Хърмаяни попита Хари, когато той слезе по стълбите, но преди той да може да отговори Ксенофилиус се изкачи по стълбището от кухнята, носейки поднос с купи.

– Господин Лъвгуд – каза Хари. – Къде е Луна?

– Извинете?

– Къде е Луна?

Ксенофилиус спря на най-горното стъпало.

– Аз... аз вече ви казах. Тя е долу на моста Боушън, лови риби-гълтачи.

– Тогава защо на този поднос има прибори само за четирима?

Ксенофилиус се опита да отговори, но никакъв звук не излезе от устата му. Единственият звук идваше от пухтенето на печатарската машина и лекото потракване на подноса, поради треперенето на ръцете на

Ксенофилиус.

– Мисля, че Луна не е била тук от седмици! – каза Хари. – Дрехите ѝ ги няма, леглото ѝ не е използвано. Къде е тя? И защо непрекъснато гледате през прозореца?

Ксенофилиус изпусна подноса. Купичките паднаха и се разбиха. Хари, Рон и Хърмаяни извадиха пръчките си. Ръката на Ксенофилиус спря преди да влезе в джоба му. В този момент печатарската преса направи купчина и голямо количество списания „Дрънкало“ се изсипаха на пода, идвайки от под покривката за маса, пресата най-после спря. Хърмаяни се наведе и взе едно от списанията, с пръчка все още насочена към господин Лъвгуд.

– Хари, погледни това.

Той прекрачи към нея, колкото можеше по-бързо, въпреки целия хаос. На корицата на „Дрънкало“ беше неговата собствена снимка, придружена с думите „Нежеланият номер едно“ и съответната сума пари за награда.

– „Дрънкало“ работи вече в нова насока нали?!... – Хари попита студено, умът му работеше много бързо. – Това ли правехте в градината, господин Лъвгуд? Изпращахте сова в Министерството?

Ксенофилиус облиза устните си.

– Те... взеха моята Луна. – прошепна. – Това е, което написах. Те взеха моята Луна и аз не знам къде е, нито какво са направили с нея. Но може би ще ми я върнат, ако... ако аз...

– ... хванат Хари? – довърши вместо него Хърмаяни.

– Не става. – каза Рон категорично. – Махнете се от пътя ни, ние си тръгваме.

Ксенофилиус изглеждаше ужасно, състарен с години, устните му се свиха много злобно.

– Те ще бъдат тук всеки момент. Трябва да спася Луна. Не мога да я изгубя. Не трябва да си тръгвате!

Той разпери ръцете си пред стълбището и Хари имаше внезапно видение за майка си, която прави същото пред неговото детско креватче.

– Не ни карайте да ви нараним. – каза Хари. – Преместете се, господин Лъвгуд!

– ХАРИ! – изпищя Хърмаяни.

Фигури върху метли летяха от другата страна на прозореца. Докато тримата не гледаха към него, Ксенофилиус извади пръчката си.

Хари осъзна грешката им точно навреме. Той се хвърли настрани,

бутайки Рон и Хърмаяни извън обсега на зашеметяващото проклятие на Ксенофилиус, което премина през стаята и улучи рога от Еруммент. Екна страшна експлозия. Звукът от нея сякаш отвя стаята надалеч. Части от дърво, хартия и останки от стените летяха във всички посоки, придружени с гъст облак прах. Хари полетя във въздуха, след това се строполи на пода, неспособен да види отломките, които падаха върху него, защото беше закрил главата си с ръце. Той чу Хърмаяни да пищи, Рон да вика и серия от болезнено остри тупвания, които му подсказваха, че Ксенофилиус падаше по спираловидното стълбище. Наполовина затрупан с отломки, Хари се опита да се изправи. Той не можеше да диша и вижда от прах. Половината от тавана беше паднал вътре и края на леглото на Луна висеше през дупката. Статуята на Роуина Рейвънклоу лежеше до него, с липсващо наполовина лице, парчета пергамент се носеха из въздуха и по-голямата част от печатарската преса лежеше настрана, блокирайки горния край на стълбите към кухнята. Тогава друга бяла фигура се приближи и Хърмаяни, покрита с прах, приличаща на статуя, допря пръст до устните си. Вратата долу се разби с трясък.

– Нали ти казах, че няма нужда да бързаме, Травърс? – каза груб глас. – Нали ти казах, че този тиквеник само ни баламосва както винаги?

Чу се удар и вик от болка от страна на Ксенофилиус.

– Не... не... горе... е Потър!

– Казах ти миналата седмица, Лъвгуд, че няма да се върнем, освен за някаква достоверна информация! Помниш ли миналата седмица? Когато ти искаше да размениш дъщеря си за тази глупава кървяща шапка? А предходната седмица – още един удар, още един вик. – Когато си мислеше, че ще ти я върнем, ако ни дадеш доказателство, че има нагънато-роги – фрас – шнорхелоподобни – фрас – квакльовци?

– Не... не... моля ви! – изхлипа Ксенофилиус. – Наистина е Потър, наистина!

– А сега ни извика тук, само за да пробваш да ни взривиш! – изрева смъртожадният и последва поток от удари, разнообразявани с виковете на болка от Ксенофилиус.

– Мястото изглежда сякаш всеки момент ще се срути, Селуин. – каза друг студен глас, отеквайки на горния етаж. – Стълбите са напълно блокирани. Бих могъл да ги разчистя. Но може и да се срути.

– Говориш само лъжи! – изкрещя магьосникът, наречен Селуин. – Никога през живота си не си виждал Потър, нали? Мислеше си да ни подадамиш тук, за да ни убиеш, нали? И мислиш, че така ще си върнеш

момичето?

– Кълна се... кълна се Потър е горе!

– ХОМЕНУМ РИВЕЛИО! – каза гласът от долния край на стълбището.

Хари чу Хърмаяни да шепти и той имаше странното усещане, че нещо връхлита слабо върху него, потапяйки тялото му в неговата сянка.

– Май има някого горе, Селуин! – каза вторият мъж остро.

– Потър е, казвам ви, че е Потър! – хлипаше Ксенофилиус. – Моля ви... моля ви... върнете ми Луна, просто ме оставете да си я взема...

– Ще можеш да си получиш момиченцето, Лъвгуд – каза Селвин, – ако се качиш горе и ми доведеш Хари Потър. Но ако това е заговор, ако е номер, ако имаш съучастник, който чака горе в засада, ще видим дали ще остане парченце от дъщеря ти, което да погребеш!

Ксенофилиус издаде стон на страх и отчаяние. Чу се шум от бързи стъпки и хвърляне на буклуци. Ксенофилиус се опитваше да премине през развалините на стълбите.

– Хайде!... – прошепна Хари – трябва да изчезваме оттук.

Той започна да се изравя от отломки под прикритието на шума, който създаваше Ксенофилиус на стълбите. Рон беше затрупан надълбоко. Хари и Хърмаяни се катереха по останките, колкото могат по-тихо, за да достигнат до мястото, където лежеше той, пробвайки да отместят тежък скрин с чекмеджета от краката му. Докато Ксенофилиус хлопаше и хвърляше отломки все по-близо и по-близо, Хърмаяни успя да освободи Рон като използва Хвърковата магия.

– Добре. – промълви Хърмаяни, когато счупената печатарска преса на върха на стълбите започна да се клати. Ксенофилиус беше на крачка от тях. Тя беше още бяла от праха. – Вярваш ли ми, Хари?

Хари кимна.

– Добре тогава... – Хърмаяни шепнеше – дай ми мантията-невидимка. Рон, ти ще си я сложиш.

– Аз?!... Ами Хари?

– Моля те, Рон! Хари, дръж се здраво за ръката ми, Рон, хвани рамото ми.

Хари я хвана с лявата си ръка. Рон изчезна под мантията. Печатарската преса се люлееше. Ксенофилиус се опитваше да я премести, използвайки Хвърковата магия. Хари не знаеше какво още чака Хърмаяни.

– Дръжте се здраво. – прошепна Хърмаяни. – Дръжте се здраво... всеки момент...

Бялото като лист лице на Ксенофилиус се появи на върха на

стълбището.

– ОБЛИВАТЕ! – изкрещя Хърмаяни, насочвайки пръчката си първо към лицето му, след това и към пода. – ДЕПРИМО!

Тя беше пробила дупка в пода на всекидневната. Те паднаха като големи камъни. Хари още се държеше за ръката ѝ отчаяно, отдолу последва писък и той зърна двама мъже да се опитват да се измъкнат изпод голямото количество отломки от счупените мебели, падащи от пробития таван. Хърмаяни се завъртя във въздуха и трясъка от срутващата се къща отекна в ушите на Хари, когато тя го дръпна в тъмнината.

Глава двадесет и втора РЕЛИКВИТЕ НА СМЪРТТА

Хари падна върху тревата и веднага скочи. Явно се бяха приземили в края на голямо поле. Вече се здрачаваше, а Хърмаяни тичаше около тях, размахвайки пръчката си и редеше:

– ПРОТЕГО ТОТАЛУМ! САЛВИО ХЕКСИЯ!

– Този дърт предател! – каза Рон, появявайки се под мантията-невидимка и я хвърли към Хари. – Хърмаяни, ти си гений, абсолютен гений! Не мога да повярвам, че се измъкнахме от това!...

– КАВЕ ИНИМИКУМ!... Нали ви казах, че това е Изригващ рог, не му ли казах и на него? И сега домът му е взривен!

– Точно, каквото заслужаваше! – каза Рон, гледайки разкъсаните си джинси и раните по краката си. – Какво смятате, че ще му се случи?

– О, надявам се да не го убият! – изстена Хърмаяни. – Точно затова исках смъртожадните да видят Хари, преди да изчезнем, за да знаят, че Ксенофилиус не ги е лъгал!

– Защо тогава ме скри под мантията? – попита Рон.

– Ти трябва да си в леглото със своята змейска шарка, Рон! Отвлекли са Луна, защото баща ѝ е подкрепял Хари! Какво би станало с твоето семейство, ако знаеха, че сега си с него?

– А какво ще стане с твоите родители? – попита я Рон.

– Те са в Австралия! – отвърна Хърмаяни – би трябвало да са добре. Не знаят нищо.

– Ти си гений!... – отвърна Рон със страхопочитание.

– Да, наистина, Хърмаяни – съгласи се Хари разпалено. – Не знам какво бихме правили без теб.

Тя засия, но стана сериозна почти веднага.

– А какво ще стане с Луна?

– А ако те казват истината и тя е жива? – започна Рон.

– Не го казвай, не го казвай! – изкрещя Хърмаяни – Тя трябва да е жива, просто трябва!

– Тогава очаквам тя да е в „Азкабан“ – каза Рон. – Дали ще оцелее вътре обаче... Не з...

– Ще оцелее – каза Хари. Той не можеше да понесе размисли върху алтернативата.

– Луна е силна, много по-силна отколкото си мислите. Сигурно

обяснява на останалите затворници какво са наргълите и останалите странни същества.

– Дано си прав – каза Хърмаяни. Тя сложи ръка върху очите си. – Толкова съжалявам за Ксенофилиус, само ако...

– Ако не беше се опитал да ни предаде на смъртожадните, да! – каза Рон.

Те разпънаха палатката и се настаниха вътре, където Рон им приготви чай. След бягството, хладното, плесенясало, старо място беше като техен дом: сигурно, познато и приятелски изглеждащо.

– О, защо трябваше да ходим там?... – изстена Хърмаяни след няколко минути мълчание.

– Хари, ти беше прав, това пътуване беше пълна загуба на време... Реликвите на Смъртта... какви глупости... въпреки, че – внезапна идея сякаш я осени – той трябва да си го е измислил, нали? Той сигурно не вярва в тези реликви, просто искаше да останем, докато Смъртожадните пристигнат!

– Не мисля така... – каза Рон. – Много по-трудно е да си измисляш разни неща, когато си под напрежение, отколкото ако си ги знаеш. Открих това, когато „ловците“ ме хванаха. Беше много по-лесно да се преставя за Стан, отколкото да измислям някаква нова личност. Стариат Лъвгуд беше под голям натиск, за да ни задържи. Мисля, че той ни каза истината, или поне това, което счита за истина, само и само да ни задържи.

– Така или иначе, не смятам, че е от значение! – въздъхна Хърмаяни. – Дори и да е бил откровен, не съм чувала по-големи глупости през целия си живот.

– Я чакай малко! – каза Рон. – Стаята на Тайните трябваше също да е мит, нали?

– Но Реликвите на Смъртта не могат да съществуват, Рон!

– Продължаваш да го казваш, но една от тях – мантията-невидимка на Хари...

– „Приказката за тримата братя“ е само притча! – каза убедено Хърмаяни. – Приказка за това как хората се страхуват от смъртта. Ако оценяването беше толкова просто, като криенето под мантия-невидимка, значи имаме всичко необходимо!

– Не знам. Непобедима пръчка няма да ни дойде зле... – каза Хари, въртейки пръчката от трънка, която толкова не харесваше в ръцете си.

– Тя не съществува, Хари!

– Каза, че е имало много такива пръчки – Смъртоносните пръчки,

или както там се казват...

– Добре, дори да искаш да се заблуждаваш, че Могъщата пръчка съществува, какво смяташ за Камъка на Възкресението? – пръстите й нарисоваха въпросителни знаци около името и тонът ѝ се изпълни със сарказъм – Някоя магия не може да съживява мъртвите и това е факт!

– Когато пръчката ми се свърза с тази на Ти-Знаеш-Кой, това накара майка ми и баща ми да се появят... и Седрик...

– Но те не се върнаха наистина от мъртвите, нали? – каза Хърмаяни. – Тези... бледи имитации не са точно връщане от света на мъртвите.

– Но и тя, момичето от приказката, не се е върнала наистина, нали? Приказката разказва, че ако си мъртъв, продължаваш да си пребиваваш в света на мъртвите. Но вторият брат все пак я е видял и е говорил с нея, може би дори е живял с нея за известно време...

Той видя загриженост и нещо, което по-трудно можеше да се определи в изражението на Хърмаяни. После, когато тя погледна Рон, Хари осъзна, че това е страх – той я беше уплашил с думите си за живот с мъртви хора.

– Та този човек, Певерел, който е погребан в Годрикс Холоу – каза той припряно, опитвайки се да звучи пределно нормално, – ти не знаеш нищо за него, така ли?

– Не – отвърна тя, облекчена от смяната на темата. – Проверих, след като видях знака на гроба му; ако е бил известен или е направил нещо важно, сигурна съм, че щеше да е в някоя от книгите, които нося. Единствената книга, в която намерих името „Певерел“ беше „Вродено благородство: Магьосническо родословие“. Взех я назаем от Крийчър – поясни тя, след като Рон повдигна вежди. – Описва чистокръвните магьоснически семейства, които са вече изчезнали по мъжка линия. Очевидно Певерел са една от първите фамилии, които изчезват.

– Изчезнали по мъжка линия? – повтори Рон.

– Означава, че името е изчезнало – обясни Хърмаяни – векове назад, в случая на Певерел. Още може да има наследници, но те да се казват по друг начин.

И тогава, в един кратък момент, Хари си спомни къде беше чувал името Певерел: стар, мръсен мъж, размахващ грозен пръстен в лицето на пратеник на Министерството, крещящ...

– МАРВОЛО ГАУНТ!

– Моля?!... – казаха Рон и Хърмаяни в един глас.

– МАРВОЛО ГАУНТ! Дядото на Ти-Знаеш-Кой! В Литъл Хенглетън! С Дъмбълдор! Марволо Гаунт каза, че той е наследник на Певерел!

Рон и Хърмаяни изглеждаха зашеметени.

– Пръстенът, който стана Хоркрукс? Марволо каза, че пръстенът носи герба на Певерел! Видях го да го поднася пред аврора от Министерството, почти го навря в носа му!

– Гербът на Певерел? – каза рязко Хърмаяни. – Видя ли какъв беше?

– Не точно – каза Хари, опитвайки се да си спомни. – Нямах нищо запомнящо се, доколкото можах да видя; може би няколко драскотини. Видях го отблизо чак след като беше унищожен.

Хари видя, че Хърмаяни е разбрала, след като видя разширяващите ѝ се очи. Рон гледаше от единия към другия, изумен.

– По дяволите, мислиш, че е бил същият знак? Знакът на Реликвите?

– Защо не? – каза Хари възбудено – Марволо Гаунт беше прост, стар глупак, който живееше като свиня, всичко от което се интересуваше, беше потеклото. Ако този пръстен е бил предаван през вековете, той може да не е знаел какъв е наистина. Нямах никакви книги в къщата му и повярвайте ми, не беше от типа хора, които четат приказки на децата си. Той би искал да мисли, че драскотините върху пръстена са герб, защото според неговите разбирания, ако си чистокръвен, си почти крал!

– Да... и това е много интересно, – каза Хърмаяни предпазливо, – но Хари, ако си мислиш, че...

– А защо не? Защо не? – каза Хари, забравяйки всякаква предпазливост. – Пръстенът имаше камък, нали? – той погледна Рон за подкрепа. – Какво ако това е бил Камъкът на Възкресението?

Устата на Рон остана широко отворена.

– А дали все още работи, ако Дъмбълдор го е повредил?

– Да работи? Да работи?! Рон, той никога не е работил! Няма такова нещо като Камък на Възкресението! – Хърмаяни скочи на крака, бясна. – Хари, ти се опитваш да нагласиш всичко да се вписва в историята с Реликвите...

– Да го наглася? – повтори той. – Хърмаяни, всичко само се наглася! Знам, че знакът на Реликвите беше върху този камък! Гаунт каза, че го е наследил от Певерел!

– Преди минута ни каза, че не си могъл да разгледаш знака върху камъка добре!

– Къде мислиш, че е пръстенът в момента? – Рон попита Хари. – Какво направи Дъмбълдор с него, след като го разби?

Но въображението на Хари препускате бясно, много пред това на

Рон и на Хърмаяни. Три предмета, или Реликви, които, обединени биха направили притежателя им Повелител на Смъртта... Завоевател... Господар... „Последният враг, който ще бъде унищожен е Смъртта“... И той се видя като притежател на трите Реликви, изправяйки се пред Волдемор. Чиито Хоркрукси нямат равни... Никой от двамата не може да оцелее, докато другият е жив... Това ли беше отговорът?! Реликвите на Смъртта срещу Хоркруксите? Имаше ли, какъвто и да е начин, да се подсигури, че точно той – Хари Потър – ще триумфира накрая? Ако той станеше притежател и на трите Реликви на Смъртта, би ли бил той в безопасност?

– Хари?

Но той почти не чу Хърмаяни. Той извади мантията-невидимка и я прекарваше през пръстите си, материята, мека и гъвкава като вода, лека като въздух. Той не беше виждал абсолютно нищо, което да приличаше на тази мантия за седемте си години в Магическия свят. Мантията беше точно такава, каквато Ксенофилиус я описваше: мантия, която прави този, който я носи напълно невидим, на практика е вечна, дава постоянно и непробиваемо укриване, независимо какви заклинания се отправят по нея... И след това с въздишка, той се сети!...

– Дъмбълдор е взел мантията в нощта, когато родителите ми са били убити!

Гласът му трепереше и той усещаше цвета на лицето си, но не му пукаше.

– Майка ми е казала на Сириус, че Дъмбълдор е взел назаем мантията! Ето защо! Той е искал да я изследва, защото е допускал, че тя е третата Реликва! Игнациус Певерел е погребан в Годрикс Холоу...

Хари вървеше без да вижда накъде през палатката, чувствайки, че нови истини се откриват пред очите му.

– Той е мой предшественик! Аз съм потомък на третия брат! Всичко се връзва!

Той се почувства толкова сигурен, вярвайки в Реликвите на Смъртта, че дори смътната идея да ги притежава, му даваше сигурност, чувствайки се радостен той се обърни към двамата си приятели.

– Хари... – каза Хърмаяни отново, но той беше зает да развързва торбичката около врата си, пръстите му трепереха.

– Прочети го! – каза й Хари, тиквайки писмото на майка си в ръцете и. – Прочети го! Дъмбълдор е взел мантията, Хърмаяни! Защо му е било да го прави? Той не се е нуждаел от мантия, той можеше да прави Прикриваща магия, толкова мощна, че го правеше напълно невидим,

дори и без мантия!

Нещо падна на земята и се завъртя, блестейки, под един стол. Хари беше бутнал сница, когато беше извадил писмото. Той се наведе да го вдигне и тогава потокът от открития, които беше направил му даде друг подарък и прозрението и удивлението изригнаха в него, когато той изкрещя:

– Пръстенът е вътре, той го е оставил в сница!

– Мис... мислиш ли?

Той не можеше да разбере защо Рон и Хърмаяни отстъпваха назад. Беше толкова очевидно, толкова ясно за Хари. Всичко пасваше, всичко... Мантията-невидимка беше третата Реликва и когато откриеше как да отвори сница, щеше да има и вторият, и всичко от което се нуждаеше след това, беше Могъщата пръчка, и тогава... Сякаш завеса падна върху сцена: цялото му вълнение, всичките му надежди и щастливи мигове бяха заличени за секунда, а той стоеше сам в мрака и красивата, мощна магия бе разрушена.

– Това е, което ТОЙ преследва!

Промяната в гласа му уплаши Рон и Хърмаяни дори повече.

– Вие-Знаете-Кой търси Могъщата пръчка!

Той обърна гръб на изумените им, застинали лица. Той знаеше, че това е истина. Всичко пасваше, Волдемор не търсеше нова пръчка; той търсеше древна пръчка, много стара в интерес на истината. Хари излезе от палатката, напълно забравил за Рон и Хърмаяни, гледайки в нощта, той мислеше...

Волдемор беше израснал в мъгълско сиропиталище. Никой не му беше разказвал „Разказите на на поета Бийдъл“, когато той е бил дете, точно както Хари никога не ги беше чувал като малък. Почти никой магьосник не вярваше в историята за Реликвите на Смъртта. Беше ли възможно Волдемор да знае за тях?

Хари гледаше в мрака... Ако Волдемор знаеше за Реликвите, той със сигурност щеше да ги е потърсил досега, щеше да е направил всичко да ги притежава – три предмета, които биха направили притежателя си Господар на Смъртта? Ако той знаеше за тези Реликви, нямаше да се нуждае от Хоркрукси, така или иначе. Не беше ли очевидно, че щом е взел един от Реликвите и го е превърнал в Хоркрукс, то той не е знаел за тази голяма, древна магическа тайна?

Кое то значеше, че Волдемор е търсил Могъщата пръчка, без да осъзнава пълната ѝ мощ, без да знае, че е един от Трите... пръчката беше тази Реликва, за чието съществуване се знаеше най-много, тази която

не беше скрита... Кървавата дияра на Могъщата пръчка е описана на страниците на Магическата история...

Хари гледаше облачното небе, странни сенки от сиво и сребърно минаваха през бялата луна. Той се почувства замаян от откритията, които беше направил. Върна се обратно в палатката и беше шокиран да види Рон и Хърмаяни да стоят, точно където ги беше оставил. Хърмаяни все още държеше писмото на Лили, Рон изглеждаше доста угрижен, седейки до нея. Не осъзнаваха ли те колко далеч бяха стигнали в последните минути?

– Това ли е? – каза Хари, опитвайки се да им придаде усещането на неговата абсолютна убеденост. – Това обяснява всичко, Реликвите на Смъртта съществуват и аз притежавам една, може би две от...

Той им показа сница.

– ... И Вие-Знаете-Кой е по следите на Третата, но не го съзнава... той просто си мисли, че това е някаква мощна пръчка...

– Хари – каза Хърмаяни, приближавайки се към него и връщайки му писмото на Лили, – съжалявам, но мисля, че си разбрал всичко твърде грешно.

– Но не виждаш ли, всичко пасва...

– Не, не пасва – каза тя. – Не пасва, Хари, ти просто се отнесе. Моля те, само ми отговори на този въпрос: Ако Реликвите на Смъртта наистина съществуват и Дъмбълдор е знаел за тях, знаел е, че този, който ги притежава би станал Господар на Смъртта, защо не ти е казал? Защо?

Той имаше готов отговор:

– Но ти сама го каза, Хърмаяни! Трябва сам да го откриеш, това е приключение!

– Но аз го казах само, за да те убедя да дойдеш до къщата на Лъвгуд! – извика Хърмаяни вбесена. – Аз не го вярвам в действителност!

Хари въобще не й обърна внимание.

– Дъмбълдор обикновено ме оставяше да откривам нещата сам. Той ме оставяше да изпробвам силите си, да поемам рискове. Това прилича на нещо, което той би направил!

– Хари, това не е игра, това не са уроци! Това е нещо истинско и Дъмбълдор ти остави достатъчно ясни инструкции: Намери и унищожи Хоркруксите! Този символ не значи нищо, забрави тези Реликви, не можем да си позволим да се отклоняваме...

Хари почти не я слушаше. Той въртеше сница в ръцете си, очаквайки той да се отвори сам, да им даде Камъкът на Възкресението, за да докаже на Хърмаяни, че е прав, че Реликвите на Смъртта наистина

съществуват.

Тя се обърна към Рон.

– Ти не вярваш в това, нали?

Хари го погледна, Рон се поколеба.

– Не знам... Аз мисля... Някак си нещата пасват, – каза Рон озадачен, – но когато се вгледаш в пълната картина... – Той си пое дълбок дъх – Мисля че трябва да се отървем от Хоркруксите, Хари. Това е, което Дъмбълдор ни каза да направим. Може би... може би трябва да забравим за тези Реликви.

– Благодаря ти, Рон – каза Хърмаяни. – Аз ще поема първия пост.

И тя премина покрай Хари и седна на изхода на палатката, слагайки точка на разговора.

Но Хари почти не спа тази нощ. Идеята за Реликвите на Смъртта го беше обсебила и той не можеше да си почине преди да премисли нещата отново и отново: Пръчката, Мантията, Камъкът, ако той само можеше да ги притежава...

„Отварям се наблизо“... Кое обаче беше близо? Защо не можеше да има Камъка сега? Ако само го имаше, той можеше да пита Дъмбълдор тези въпроси лично... и Хари мърмореше заклинания към сница в тъмнината, опитвайки всичко, дори змийски език, но златната топчица не се отваряше... И пръчката, Могъщата пръчка, къде ли беше скрита? Къде търсеше Волдемор сега? Хари искаше белегът да го заболи и да му покаже мислите на Волдемор, защото за първи път той и Волдемор бяха обединени в търсенето на едно и също нещо. Хърмаяни не би харесала идеята, разбира се... Но тя не вярваше... Ксенофилиус беше прав за някои неща – ограничена, тесногръда. Истината бе, че тя е уплашена от идеята за Реликвите, най-вече от Камъкът на Възкресението... и Хари притисна уста до сница, целувайки го, почти гълтайки го, но студеният метал си оставаше затворен...

Беше почти на зазоряване, когато той се сети за Луна, може би в единична килия в „Азкабан“, обградена от диментори и той се почувства засрамен от себе си. Той напълно я беше забравил, покрай размислите за Реликвите. Само ако можеха да я измъкнат, но толкова много диментори наоколо – би било непристъпно. Сега като се замисли, не се беше опитвал да направи Патронус с новата си пръчка от трънка... Трябваше да пробва на сутринта... Само ако можеше да си осигури по-добра пръчка... И желанието да притежава Могъщата, Смъртоносната пръчка, непобедимо, безвъзвратно, го погълна още веднъж...

На следващата сутрин опаковаха багажа си и палатката и

продължиха пътя си под студен, мрачен дъжд. Облакът ги преследва почти до брега, където те решиха да си направят лагер и останаха там цялата седмица, както и дъждът. Мократа земя караше Хари да се чувства мрачен и депресиран. Той мислеше само за Реликвите на Смъртта. Сякаш огън бе запален в него онази сутрин и нито скептицизма на Хърмаяни, нито постоянните колебания на Рон можеха да го угасят. И колкото по-бурно ставаше желанието за Реликвите, толкова по-нешастен се чувстваше той. Той обвиняваше за това Рон и Хърмаяни: тяхната упорита незаинтересованост беше толкова лоша, колкото и непрестанния дъжд, за обезсърчаването на духа му, но нищо не можеше да прекърши неговата убеденост, която беше абсолютна. Вярата на Хари в и желанието му за Реликвите беше толкова поглъщаща, че той се почувства изолиран от двамата си приятели и тяхната мания за Хоркруксите.

– Мания? – каза Хърмаяни с тиха ярост в гласа си, когато Хари беше невнимателен и използва думата една вечер, когато тя му направи забележка за неговата незаинтересованост, относно намирането на останалите Хоркрукси. – Не сме ние тези с някаква мания, Хари! Ние сме тези, които правят това, което Дъмбълдор искаше от нас!

Но той остана безучастен към проявения към него критицизъм. Дъмбълдор ѝ беше оставил знакът на Реликвите, за да може тя да го дешифрира и също така, Хари беше сигурен в това, беше оставил Камъкът на Възкресението в златния снеч. Нито един не може да оцелее, докато другият е жив... Господар на Смъртта. Защо Рон и Хърмаяни не разбираха?

– Последният враг, който трябва да бъде унищожен е Смъртта – цитира Хари спокойно.

– Мислех, че трябва да се борим с Ти-Знаеш-Кой? – отвърна Хърмаяни и Хари се отказа да говори с нея.

Дори приключението със сребърната кошута, която другите двама държаха да дискутират, изглеждаше на Хари доста по-безинтересно в момента.

Единственото нещо, което имаше значение за него беше, че усеща лек бодеж в белега отново, въпреки че той се мъчеше да го скрие от приятелите си. Търсеше усамотение винаги, когато се случеше, но беше разочарован от това, което видя. Виденията, които той и Волдемор имаха бяха променили качеството си: бяха станали размазани и неясни, сякаш влизаха и излизаха от фокус. Хари единствено успя да отличи предмет, който приличаше на череп и нещо като планина, която беше по-скоро сянка, отколкото материя. Свикнал да вижда неща, почти като

реални, Хари беше объркан от промяната. Беше притеснен, че връзката, която имаше с Волдемор е увредена, връзка, която го плашеше, но, независимо какво казваше на Хърмаяни, ценеше. Някак си, Хари свързваше тези размазани, неясни обекти с разрушаването на собствената му пръчка, сякаш вината за това, че не виждаше толкова ясно в мислите на Волдемор, беше на пръчката от трънка. С минаването на седмиците, Хари не можеше да не забележи, въпреки вглъбяването в себе си, че сега Рон е поел командването. Може би, защото той беше решен да навакса бягството си от тях, може би защото апатията на Хари събуди латентните му качества на лидер. Рон беше този, който ги окуражаваше и дори насилваше да действат.

– Три Хоркрукса останаха – продължаваше да казва той. – Трябва ни план на действие, хайде! Къде не сме проверили? Нека отново повторим – сиропиталището... „Диагон-Али“, „Хогуортс“, къщата на Риддъл, „Боргин и Бъркс“, Албания, всяко място, на което те знаеха, че Том Риддъл е живял или работил, посетил или убил, Рон и Хърмаяни преравяха наново и наново. Хари се намесваше само да каже на Хърмаяни да го остави на мира. Той би бил щастлив само да си седи в мълчание, мъчейки се да прочете мислите на Волдемор, да открие още нещо за Могъщата пръчка, но Рон беше настоятелен да посещават какви ли не места, само и само Хари да прояви някакъв интерес.

– Нищо не се знае, – беше постоянният мотив на Рон – Ъпър Флагли е магьосническо селище, може да е искал да отиде да живее там. Нека отидем и се поровим малко.

В тези постоянни пътувания в магическите територии, те постоянно се натъкваха на „ловци“.

– Някои от тях са почти толкова лоши, колкото и смъртожадните – каза Рон. – Тези, които ме хванаха бяха доста жалки, но Бил каза, че някои от тях са наистина опасни. Казаха го по „Стражата на Потър“...

– По... какво?... – каза Хари.

– „Стражата на Потър“, не ти ли казах, че така се казва? Програмата, която постоянно се мъча да хвана по магическото радио, единствената, която казва истината, за това, което се случва. Почти всички програми следват Ти-Знаеш-Кой, всички освен „Стражата на Потър“, наистина искам да го чуеш, но е толкова трудно да се включа...

Рон прекарваше вечер след вечер, почуквайки с пръчката си различни ритми върху радиото, но единственото, което хващаша от време на време бяха съвети как да третира драконова шарка и веднъж няколко ноти от „Казан, пълен с вряща, силна любов“. Докато почукваше, Рон

продължаваше да се мъчи да налучка вярната парола, мрънкайки различни произволни думи под носа си.

– По принцип са свързани с Ордена на Феникса – каза им той. – Бил има страхотен нюх да ги разгадава, все някога и аз ще я позная...

Но до март късметът не споходи Рон. Хари стоеше на изхода на палатката, на пост, гледайки няколко розови зюмбюла да си проправят път през замръзналата земя, когато Рон изкрещя възбудено от вътрешността на палатката.

– Намерих го, намерих го, паролата беше „Албус“! Ела тук, Хари.

Откъснат за пръв път от дни от размисъла за Реликвите на Смъртта, Хари изтича вътре, за да открие Рон и Хърмаяни, коленичили пред малкото радио. Хърмаяни, която полираше меча на Грифиндор, колкото да се занимава с нещо, седеше с отворена уста, взирайки се в малкия високоговорител, от която познат глас говореше:

... Извиняваме се за временната загуба на сигнал, която беше причинена от няколко проверки на къщи в района от очарователните смъртожадни...

– Но... това е Лий Джордан! – каза Хърмаяни.

– Знам! – каза Рон. – Готино, а?

– „... сега се намираме на сигурно място... – казваше Лий – и съм радостен да ви представя някои от редовните ни участници, които са с нас тази вечер. Здравсти момчета!“

„Здравей!“

„Добър вечер, Ривър“

– Лий е Ривър – обясни Рон. – Те имат кодови названия, но винаги можеш...

– Шшшт! – каза Хърмаяни.

„Но преди да чуем Роял и Ремулус – продължи Лий – Нека за момент да съобщим за смъртта на тези, които «Безжични магически новини» и «Пророчески вести» не смеят съобщят. С голямо съжаление информираме нашите слушатели, че Тед Тонкс и Дирк Кресуел са убити.“

Хари почувства гадене в стомаха си. Той, Рон и Хърмаяни се вгледаха един в друг с ужас.

„Таласъм с името Горнук също е убит. Вярваме, че Дийн Томас, чиито родители са мъгъли и втори таласъм, които са пътували с убитите, може би са избягали. Ако Дийн слуша, или някой знае местоположението му, родителите и сестрите му са отчаяни за новини.

Междувременно, в Гадлей, мъгълско пет-членно семейство е

намерено мъртво в дома си. Мъгълските власти приписват смъртта им на изтичане на газ, но членовете на Ордена на Феникса ме информираха, че Смъртоносното проклятие е стоварено върху тях и за това има повече доказателства от необходимото. Очевидно е, че убийствата на мъгли са станали нещо като спорт при новия режим.

И накрая, със съжаление, информираме нашите слушатели, че останките на Батилда Багшот са открити в Годрикс Холоу. Доказателствата сочат, че тя е починала преди няколко месеца, но Ордена на Феникса ме информира, че тялото ѝ показва неоспорими доказателства за контузии, нанесени от Черна магия.

Слушатели, искам да ви помоля за минутка мълчание в памет на Тед Тонкс, Дирк Кресуел, Батилда Багшот, Горнук и неназованите по име, но не по-малко ценни мъгли, убити от смъртожадните...“

Мълчанието започна и Хари, Рон и Хърмаяни не проговориха; част от Хари искаше да научи още новини, другата част се страхуваше какво може да чуе. За пръв път от много време насам той се чувстваше напълно свързан с външния свят.

„Благодаря – каза гласът на Лий. – И сега можем да се върнем към познатия ни участник Роял, за това как новият магьоснически ред се отразява на мъгълите.“

„Благодаря, Ривър“ – каза глас, който не можеше да бъде сбъркан – дълбок, умерен, убедителен.

– Кингсли! – извика Рон.

– Знаем! – каза Хърмаяни, успокоявайки го.

„Мъгълите остават в неведение за източника на техните страдания, въпреки, че търпят тежки загуби – каза Кингсли. – Въпреки това, ние продължаваме да чуваме за магьосници и вещици, които, рискувайки собствената си безопасност, защитават приятели и съседи мъгли, често без знанието на самите мъгли. Искам да призова всички наши слушатели да последват техния пример и да направят по една Защитна магия над всяка мъгълска къща на тяхната улица. Много животи могат да бъдат спасени с една такава проста процедура.“

„А какво би казал, Роял, на тези слушатели, които смятат, че в тези смутни времена, би трябвало да е «Магьосниците първо»?“ – попита Лий.

„Бих казал, че една малка крачка разделя «Магьосниците първо» от «Чистокръвните първо» и след това до «Смъртожадните първо».“ – отвърна Кингсли – „Всички ние сме хора, нали? Всеки човешки живот струва еднакво скъпо, и си струва да се спаси.“

„Чудесно казано, Роял, и имаш гласа ми за Министър на Магията, когато се измъкнем от тази каша – каза Лий. – А сега към Ромулус за нашата популярна рубрика «Приятели на Потър».“

„Благодаря, Ривър“ – каза друг много познат глас.

Рон започна да говори, но Хърмаяни му каза безгласно:

– Знаем, че е Лупин!

„Ромулус, твърдиш ли, както всеки път, когато се появиш в нашето предаване, че Хари Потър е още жив?“

„Да – каза Лупин убедено. – Няма съмнение за мен, че смъртта му би била широко прокламирана от смъртожадните, ако се беше случила, защото би причинила голям удар върху вярата и духа на тези, които се противопоставят на новия режим. «Момчето, което оцеля» продължава да бъде символ на всичко, за което ние се борим: триумфът на доброто, силата на невинността, нуждата да продължим да се борим.“

Смесица от благодарност и срам се надигна у Хари. Дали Лупин му беше простил за ужасните неща, които му наговори при последната им среща?

„И какво би казал на Хари ако знаеше, че той слуша, Ромулус?“

„Бих му казал, че всички ние сме мислено с него – каза Лупин, след това се поколеба за малко. – И бих му казал да следва инстинктите си, защото са добри и почти винаги верни.“

Хари погледна Хърмаяни, чиито очи бяха пълни със сълзи.

– Почти винаги верни?! – повтори тя.

– О, а не ви ли казах? – учуди се Рон. – Бил ми каза, че Лупин отново живее с Тонкс! И очевидно тя става доста обемна...

„... и разбира се нашата постоянна рубрика за приятелите на Хари Потър, които са пострадали заради своята вяроност?“ – каза Лий.

„Както нашите редовни слушатели знаят, някои от най-върлите последователи на Хари са били вкарани в затвора, включително Ксенофилиус Лъвгуд, главният редактор на «Дрънкало».“ – каза Лупин.

– Поне е жив! – каза Рон.

„Също така чухме, в последните няколко часа, че Рубиъс Хагрид – и тримата поеха рязко въздух и почти пропуснаха края на изречението – добре познатият пазител на дивеча в Хогвортс, едва е избегнал арест на територията на училището, където, според слуховете, Хагрид е провел парти под надслов «Подкрепете Хари Потър» в къщата си. Както и да е, Хагрид не е хванат и, както ние вярваме, и той е беглец.“

„Предполагам, че помага, при бягство от смъртожадните, когато имаш 16 фута висок полу-брат?“ – попита Лий.

„Сигурно би ти дало предимство“ – съгласи се Лупин с дрезгав глас. – „Може ли да добавя, че докато ние тук в «Стражата на Потър» аплодираме Хагрид за неговия дух, трябва да спрем дори най-крайните последователи на Хари Потър да се въздържат от това, което Хагрид е направил, тъй като «Подкрепете Хари Потър» партита не са най-мъдрото нещо в настоящия момент.“

„Напълно си прав, Ромулус“ – каза Лий – „така, че покажете предаността си към човека с белег на челото, като слушате «Стражата на Потър»! И сега, нека се обърнем към новините, касаещи този, срещу когото се бори Хари. Ние се обръщаме към него като към Главният Смъртожаден, и тук сега, давайки собствените си впечатления, за новите, най-откачени слухове за Главният Смъртожаден, бих искал да ви представя нашият нов кореспондент. Родент?“

„Родент?“ – каза друг познат глас и Хари, Рон и Хърмаяни извикаха в един глас:

– Фред!

– Не е ли Джордж?

– Фред е мисля, – каза Рон, накланяйки се още по-близо до радиото, когато който и от близнаците да беше каза:

„Аз няма да бъда Родент в никакъв случай, искам да бъда «Рейпиър»!“

„О, добре, Рейпиър, би ли могъл да ни осветлиш за последните слухове, които се чуват за Главният Смъртожаден?“

„Да, Ривър, мога – каза Фред. – Както нашите слушатели ще узнаят, освен ако не търсят укритие на дъното на някой градински кладенец или друго подобно място, стратегията на Вие-Знаете-Кой е да създаде лек, «приятен» климат на паника. Повярвайте ми, ако всички, които твърдят че са го видели, казват истината, то трябваше да имаме поне 19 Вие-Знаете-Кои да се разхождат наляво-надясно.“

„Кое е напълно в негов стил“ – каза Кингсли. – „Самата

атмосфера на неговата мистичност е много по-страшна от самото му появяване.“

„Съгласен съм – каза Фред. – Така че, хора, нека се успокоим, атмосферата е достатъчно напрегната и без да си измисляте неща за него. Например, тази нова идея, че *Вие-Знаете-Кой* може да убива хора само като ги погледне. Това е *Базилиск*, слушатели. Един прост тест: проверете дали съществува, което ви гледа има крака. Ако има, значи е съвсем безопасно да го погледнете в очите, въпреки, че ако това е *Вие-Знаете-Кой*, то тогава това, най-вероятно, ще е последното нещо, което ще видите.“

За първи път от седмици, Хари се смееше: той почувства как тежестта на напрежението го напуска.

„А слуховете, че е бил забелязан в чужбина?“ – попита Лий.

„Е, кой не би искал малко почивка, след всичката работа, която е свършил? – попита Фред. – Хора, не се поддавайте на някакво фалшиво чувство на сигурност, мислейки, че той е извън страната. Може да е, а може и да не е, но фактът, че той може да се движи по-бързо, отколкото трае срещата между *Сивиръс Снейп* и шампоанът му, когато иска, така че не разчитайте на това, че той е далеч, ако мислите да поемате някакви рискове. Никога не съм мислил, че ще го кажа, но сигурността на първо място!“

„Благодаря ти за тези мъдри думи, *Рейтиър* – каза Лий. – Слушатели, това беше краят на днешната *«Стража»*. Не знаем кога ще можем да предаваме отново, но със сигурност ще се върнем. Продължавайте да търсите радиото, следващата парола е *«Лудоокия»*. Пазете се, имайте вяра. Лека нощ.“

– Добро е, нали? – каза Рон щастливо.

– Брилянтно! – отвъна Хари.

– Толкова смело от тяхна страна, само ако ги хванат... – простена Хърмаяни.

– Е, те продължават да се местят, нали? – каза Рон. – Точно като нас.

– Но нали чу какво каза Фред? – попита Хари възбудено; сега, когато предаването свърши, мислите му се върнаха още по-силно върху фикс-идеята, която го бе обсебила.

– Той е в чужбина! Търси *Могъщата пръчка*, знам го.

– Хари...

– О, хайде, Хърмаяни, защо не искаш да го признаеш? Вол...

– ХАРИ, НЕ!!

– ... демор търси Могъщата пръчка!

– Името е Табу! – извика Рон, скачайки на крака, след като силно „пук“ се чу отвън. – Казах ти, Хари, казах ти, че не може да споменаваме името повече... Трябва бързо да сложим защитните магии около нас... така те откриват...

Но Рон спря да говори и Хари разбра защо. Опасноскопът започна да се върти и да свети върху масата, те чуха гласове идващи от все по-близо и по-близо: възбудени, груби гласове. Рон извади Загасителя от джоба си и го натисна: лампите изгаснаха.

– Излезте с вдигнати ръце оттам! – чу се яростен вик от тъмнината.
– Знаем, че сте вътре! Тук има половин дузина пръчки насочени към вас и не ни пука кого точно ще прокълнем!

Глава двадесет и трета ИМЕНИЕТО МАЛФОЙ

Хари погледна двамата си приятели, които сега бяха като тъмни силиуети. Той видя Хърмаяни как насочва пръчката си не навън, а към лицето му; чу се гръм, сноп бяла светлина и той се присви в агония, неспособен да вижда. Той усещаше как лицето му се подуваше бързо под ръцете му, докато тежки стъпки го заобикаляха.

– Изправи се, сган!

Неизвестни ръце издърпаха Хари грубо от земята. Преди да може да го спре, някой пребърка джобовете му и извади пръчката му. Хари притискаше лицето си, което го болеше изключително много и беше станало неузнаваемо под пръстите му, разтегнато, подуто и пухесто, сякаш след алергична реакция. Очите му бяха станали с размерите на цепнатини и той едва виждаше; очилата му паднаха, докато безцеремонно го издърпваха от палатката; единственото което можеше да види бяха замъглените силиуети на четирима или петима души да се борят с Рон и Хърмаяни, за да ги изкарат навън.

– Махни се от нея! – извика Рон. Чу се несъмнен звук от юмруци, удрящи плът. Рон изсумтя от болка, а Хърмаяни изпищя.

– Не! Оставете го, оставете го!

– На гаджето ти ще му случи нещо много по-лошо, ако е в списъка ми! – каза познатият груб глас. – Вкусно момиченце... каква почерпка... обичам мекичка кожа...

Стомахът на Хари се преобърна. Той знаеше кой бе това: Фенрир Грейбек, върколакът, на когото бе разрешено да се облича като смъртожаден в замяна за неговата свирепа служба.

– Претърсете палатката! – каза друг глас.

Хари бе захвърлен по лице на земята. Друго тупване до него го извести, че и Рон бе захвърлен до него. Те чуваха стъпки и трясъци; мъжете преобръщаха столовете в палатката докато я претърсваха.

– Сега да видим, кого имаме тук!... каза Грейбек злорадо, преобръщайки Хари по гръб. Лъч светлина от пръчката на Грейбек го освети и той се изсмя.

– Май ще ми трябва малко Бирен шейк да го оправим тоя. К'во ти се е случило бе, грознико?

Хари не отговори веднага.

– КАЗАХ! – повтори Грейбек и Хари получи удар в диафрагмата, който го накара да се свие от болка – какво ти се е случило?

– Нажилен съм... – промърмори Хари. – Ужилиха ме...

– Да, изглежда е така... – каза втори глас.

– Как се казваш? – озъби се Грейбек.

– Дъдли – каза Хари.

– И първото ти име?

– Аз... Върнън. Върнън Дъдли.

– Провери списъка, Скейбиър! – каза Грейбек и Хари го чу да се премества към Рон. – Ами ти, червенокоско?

– Стан Шънпайк! – каза Рон.

– Как пък не! – каза мъжът на име Скейбиър. – Познаваме го Стан Шънпайк, бачка за нас!

Чу се още едно „туп“.

– Афс зъм Барди... каза Рон и Хари разбра, че устата му бе пълна с кръв. – Барди Уидли.

– Уизли, а? – дрезгаво каза Грейбек. – Значи си роднина на ония кръвни предатели, въпреки, че не си мътнород. И накрая, красивата ти приятелка... – от сладникавия тон на Грейбек Хари го побиха тръпки.

– Леко, Грейбек! – каза Скейбиър сред подигравките на другите.

– О, няма да хапя точно сега. Да видим дали ще си спомни името по-бързо от Барни. Коя си ти, момиче?

– Пенелопи Клиъруотър – каза Хърмаяни. Тя звучеше ужасена, но убедителна.

– Какъв е кръвният ти статут?

– Полукръвна... – каза Хърмаяни.

– Лесно е да се провери... каза Скейбиър. – 'Ма 'сичките са на училищна възраст!

– Набузнагхме... каза Рон.

– Напуснали сте, а червенокоско? – каза Скейбиър. И решихте да отидете на излет? И си помислихте, на шега да споменете името на Тъмния Лорд?

– Дне на жега... – каза Рон. – Инцидент.

– Инцидент? Появи се още подигравателен смях.

– Знаеш ли кой обичаше да използва името на Тъмния Лорд, Уизли? – изръмжа Грейбек. – Ордена на Феникса. Да ти говори нещо?

– Хне.

– Е, те не показват на Тъмния Лорд заслуженото уважение, затова името е Табу. Няколко члена от Ордена бяха открити по този начин. Ще

видим. Завържи ги при другите затворници!

Някой издърпа Хари за косата, завлече го на кратко разстояние, бутна го така, че да е в седнало положение, след което започна да го завързва гръб в гръб с други хора. Хари все още бе полусляп, едвам успявайки да види нещо през подпухналите си очи. Когато най-сетне мъжа който ги връзваше се отдалечи, Хари прошепна на другите затворници.

– Някой да има още пръчка?

– Не... – казаха Рон и Хърмаяни от двете му страни.

– Вината е изцяло моя. Аз казах името, съжалявам...

– Хари?

Бе нов, но познат глас и дойде точно зад Хари, от човека завързан отляво на Хърмаяни.

– Дийн?!

– Значи си ти! Ако разберат кого са хванали! Те са „ловци“, търсят бегълци, за да ги предават за злато!

– Добра стока за една вечер! – казваше Грейбек, докато чифт подковани ботуши минаха покрай Хари и те чува още трясъци откъм палатката. – Мътнород, таласъм и трима бегълци. Провери ли дали са в списъка, Скейбиър? – изрева той.

– Да. Няма такъв Върнън Дъдли тука, Грейбек.

– Интересно... – каза Грейбек. Това е интересно...

Той приклекна до Хари, който видя, през безкрайно малката пролука между подутите му клепащи, лице покрито в сплъстена сива коса и мустаци, със заострени кафяви зъби и възпаление по краищата на устата. Грейбек смърдеше както и на кулата където Дъмбълдор бе загинал: на мръсотия, пот и кръв.

– Значи не си търсен тогава, а, Върнън? Или си в списъка, само че под друго име? В кой дом беше в „Хогуортс“?

– Слидерин! – механично отвърна Хари.

– Смешно, как 'сички мислят, че искаме да чуем точно т'ва! – присмя се Скейбиър отстрани. – Но ни един от тях не мо'е да каже къде е общата им стая!

– В подземията е! – спокойно каза Хари. – Влиза се през стената. Пълно е с черепи и други неща и е под езерото, така че светлината е зелена.

Имаше кратка пауза.

– Виж ти, изглежда наистина сме си 'фанали малко слидеринче! – каза Скейбиър. – Браво на теб, Върнън, щото няма много мътнороди слидеринци. Кой е баща ти?

– Работи в Министерството... – излъга Хари. Той знаеше, че цялата му лъжа ще излезе наяве и при най-малкото разследване, но от друга страна, така, или иначе, имаше малко време, само докато лицето му възвърнеше нормалния си вид, преди да се разкрийт картите. – „Отдел за Магически инциденти и катастрофи“

– Знаеш ли к'во, Грейбек! – каза Скейбиър. Мисля, че имаше нек'ъв Дъдли там.

– Хари притаи дъх: би ли могъл късмет, чиста проба късмет да ги измъкне невредими?

– Брей, брей! – каза Грейбек и Хари можеше да чуе леката тревога в безчувствения му глас и той знаеше, че Грейбек се чудеше дали току-що не бе нападнал и пленил сина на служител в Министерството. Сърцето на Хари биеше силно във въжетата около ребрата му; той не би бил изненадан, ако Грейбек можеше да забележи. – Ако казваш истината, грознико, няма да се плашиш от едно посещение до Министерството. Очаквам, че баща ти ще ни възнагради, че сме те намерили!

– Но... – каза Хари, устата му бе суха, – ако само ни пуснете...

– Хей! – от палатката долетя вик. – Погледни това, Грейбек!

Тъмна фигура дотича към тях и Хари видя сребърен проблясък в светлината от пръчките им. Те бяха намерили меча на Грифиндор.

– Мн-оо-ого хубаво!... каза Грейбек благодарно, взимайки меча от другаря си. – О, много хубаво, наистина. Изглежда като таласъмска изработка. От къде намерихте нещо като това?!

– На баща ми е... – излъга Хари, надявайки се, че е прекалено тъмно за Грейбек да види името изковано на меча. – Взехме го назаем да сечем дърва за огъня...

– Стой малко, Грейбек! Я виж т'ва в „Пророчески вест!“!

Докато Скейбиър казваше това, белегът на Хари, който бе разтегнат върху подутото му чело, загоря свирепо. По-чисто отколкото можеше да различи каквото и да е било около него, той видя огромна страда, зловеща крепост, смолисточерна и отблъскваща; мислите на Волдемор отново бяха станали остри като бръсначи; той се носеше плавно към огромното здание спокойно-еуфорично с цел...

Толкова близо... толкова близо...

С огромно усилие на волята си Хари затвори съзнанието си за мислите на Волдемор, връщайки се където седеше, завързан до Рон, Хърмани, Дийн и Грипкук в тъмнината, слушайки Грейбек и Скейбиър.

– „Ърмани Грейнджър“ – казваше Скейбиър, – „мъгълородна, за която се знае, че пътува с 'Ари Потър.“

Белегът на Хари гореше в тишината, но той полагаше огромни усилия да остане в съзнание, да не се изплъзне в мислите на Волдемор. Той чу ботушите на Грейбек да проскърцват докато прилякаше до Хърмаяни.

– Знаеш ли какво, малко девойче? Тая снимка дяволски прилича на теб!

– Не! Не съм аз!

Ужасеното изпискване на Хърмаяни бе все едно самопризнание.

– ... „за която се знае, че пътува с Хари Потър“ – повтори тихо Грейбек.

Тишина бе настанала над тази сцена. Белегът на Хари бе ужасно болезнен, но той се бореше срещу привличането на мислите на Волдемор; никога не беше толкова важно да остане в собственото си съзнание.

– Е, това променя нещата нали?... – прошепна Грейбек.

Никой не проговори: Хари усещаше как бандата „ловци“ наблюдаваха, замръзнали и усети ръката на Хърмаяни да трепери до неговата. Грейбек се изправи, направи няколко крачки до където седеше Хари, прилякайки отново да огледа деформираните му черти.

– Какво е това на челото ти, Върнън? – попита той спокойно, дъхът му бе ужасен за ноздрите на Хари, а Грейбек постави мръсния си пръст на изпънатия белег.

– Не го докосвай! – извика Хари; той не можа да се възпре; мислеше си, че ще му прилошее от болката.

– Мислих, че носиш очила, Потър? – промълви Грейбек.

– Намерих едни очила! – излая един от „ловците“, спотайващ се настрана. – Имаше очила в палатката, Грейбек!

– Чакай...

И след няколко секунди очилата на Хари бяха набутани обратно на лицето му. Апашите се приближиха сега, взирайки се в него.

– Той е! – дрезгаво каза Грейбек. – Хванали сме Потър!

Всички се отдръпнаха няколко крачки назад, удивени от това което бяха сторили. Хари, все още борейки се да остане в съзнание, не можеше да измисли да каже каквото и да е: частични видения се прокрадваха в съзнанието му...

... той се носеше плавно около стените на черната крепост...

Не, той беше Хари, завързан и без пръчка, в смъртна опасност!

... поглеждайки нагоре, нагоре към най-високия прозорец, на най-високата кула.

Той беше Хари и те обсъждаха съдбата му на тих глас...

... време е да лети...

– ... до Министерството?

– По дяволите Министерството! – изръмжа Грейбек. Ще си припишат заслугите и ние няма да получим нищичко. Аз казвам да го закараме направо на Ти-Знаеш-Кой.

– Ш' го призовеш? Тука?! – каза Скейбиър изумен и ужасен.

– Не бе! – озъби се Грейбек – Няма нужда, – казват, че използва къщата на Малфой като щаб. Ще заведем момчето там.

Хари мислеше, че знае защо Грейбек не вика Волдемор. На върколака бе позволено да носи смъртожадни отличителни знаци, когато искаха да го използват, но само членовете на Вътрешния кръг на Волдемор бяха жигосани с Черния знак: Грейбек не бе удостоен с тази чест.

Белегът на Хари загоря отново...

... и той се изправи в нощта, летейки нагоре към прозореца на най-високата кула...

– ... напълно сигурен, че е той? Щот', ако не е, Грейбек, сме мъртви!

– Кой отговаря тук? – изрева Грейбек, прикривайки моментната си нерешителност – Казвам, че това е Потър и той, плюс пръчката му, това са двеста хиляди галеона точно тук! Но, ако сте толкова страхливи да не дойдете, всичко е за мен и с повече късмет, ще вмъкна и момичето!

... прозорецът бе най-малката цепнатина в черната скала, недостатъчна за човек да влезе... костелива фигура беше видима през нея... мъртва или спяща...?

– Добре! – каза Скейбиър. – Добре, ще участваме! Ами останалите, Грейбек, к'во да ги правим?

– Направо да ги вземем всичките. Пипнахме два мънтнорода, това са още десет галеона. Дай ми и меча. Ако това са рубини, ще си имаме още едно малко съкровище.

Пленниците бяха изправени на крака. Хари можеше да чуе дишането на Хърмаяни, учестено и изплашено.

– Дръжте ги и то здраво. Аз ще се заема с Потър! – каза Грейбек, хващайки една шепа от косата на Хари; Хари усещаше дългите му, жълти нокти как драскат скалпа му. – На три! Едно – две – три!

Те се магипортираха, издърпвайки пленниците си заедно с тях. Хари се бореше да се измъкне от ръката на Грейбек, но беше безнадеждно: Рон и Хърмаяни бяха притиснати силно до него от всяка страна, той не можеше да се отдели от групата и докато дъхът му бе изтискван от

гърдите му белегът гореше по-силно:

... той се промуши през цепнатината която бе прозореца, като змия и се приземи, сякаш дим, в стаята...

Затворниците се накланяха един върху друг докато се приземяваха на една полянка. Очите на Хари, все още подпухнали, отнеха момент да се нагодят, тогава той видя артистично изковани железни порти в началото на (както смяташе) дълга алея. Той изпита малка капчица успокоение. Най-лошото не се бе случило още: Волдемор не бе тук. Той беше, Хари знаеше, защото се опитваше да устои на видението, в някаква странна крепост в най-високата ѝ кула. Колко време би му отнело да стигне до тук, след като разбереше, че Хари е заловен, бе друг въпрос...

Един от ловците закрачи към портите и ги раздруса.

– Как да влезем бе? Заключени са, Грейбек, не мога – ау!

Той отхвърли ръце от уплаха. Желязото се изкривяваше, превръщайки се от навивки и приложения в стряскащо лице, което проговори с дрънчащ и ехтящ глас:

– СЪОБЩЕТЕ ЦЕЛТА СИ!

– Хванахме Потър! – изрева триумфално Грейбек. – Заловихме Хари Потър!

Портите се отвориха.

– Хайде! – каза Грейбек на хората си и пленниците бяха промушени през вратите нагоре по алеята, между високия жив плет, който заглуши стъпките им. Хари видя бяло, призрачно очертание над него и осъзна, че е чисто бял паун. Той се препъна и бе изправен на крака от Грейбек; сега залиташе на всички страни, завързан гръб в гръб с другите пленници.

Затваряйки подутите си очи той позволи на болката да го завладее за момент, желяйки да разбере какво прави Волдемор, дали знае, че Хари е пленен:

... измършавялата фигура се размърда под завивката си и се обърна към него, очите се отвориха в лицето подобно на череп... крехкият човек се изправи, хлътналите очи сега фиксирани върху него, върху Волдемор и тогава той се усмихна. Повечето му зъби ги нямаше...

– Значи най-сетне дойде. Смятах, че ще го направиш... един ден. Но пътуването ти беше напразно. Тя никога не е била в мен!

– Лъжеш!

Докато гневът на Волдемор туптеше в него, белегът на Хари заплашваше да експлодира от болка и той се върна обратно в собственото си тяло, борейки се да остане в съзнание, докато пленниците се

препъваха върху чакъла.

Всички ги озари светлина.

– Какво е това? – каза студен женски глас.

– Тук сме за да се срещнем с Този-Който-Не-бива-Да-Се-Назовава!
– изкръца Грейбек.

– Кой сте вие?

– Знаеш кой съм! – имаше възмущение в гласа на върколака – Фен-рир Грейбек! Заловихме Хари Потър!

Грейбек хвана Хари и го довлече на светлината, карайки другите пленници да се разместят.

– 'Нам, че е малко подут, госпо'о, 'ма е той! – обади се Скейбиър. – Ако се вгледате по-отблизо, ша му видите белега. И т'ва тука, виждате ли момичето? Това е мътнородка която пътува с не'о, госпо'о. Няма съмнение, че са те и взехме пръчката му също! Ето госпо'о...

Хари видя Нарциса Малфой да изучава внимателно подутото му лице. Скейбиър подаде мушна пръчката му. Тя повдигна вежди.

– Въведете ги! – каза тя.

Хари и останалите бяха набутани и ритани нагоре по каменните стълби в коридор, осеян с портрети.

– Последвайте ме! – каза Нарциса, водейки ги през коридора. – Си-нът ми, Драко, си е вкъщи за Великденските празници. Ако това е Хари Потър, той ще знае!

Гостната стая заслепяваше тъмнината отвън; дори с почти затворени очи Хари можеше да различи широките пропорции на стаята. Кристален полилей висеше от тавана, още портрети висяха от тъмно лилавите стени. Две фигури станаха от столовети си пред богато окрасената мраморна камина докато пленниците бяха вкарвани насила в стаята от „ловците“.

– Какво е това?!...

– Ужасно познатият, провлачен глас на Луциус Малфой стигна до ушите на Хари. Той се паникьосваше: не можеше да види изход от ситуацията и беше по-лесно, докато страхът му се покачваше, да възспира мислите на Волдемор, въпреки че белегът му все още гореше.

– Казват, че са хванали Потър! – каза студеният глас на Нарциса. – Драко, ела тук!

Хари не смееше да погледне Драко в лицето, но го видя изкосо: силует, малко по-висок от него, се изправяше от фотьойла, лицето му бе бледо и заострено петно под бяло-русата коса.

Грейбек накара пленниците да се завъртят отново така, че да

постави Хари под полилея.

– Е, момче? – проскърца върколакът.

Хари бе обърнат срещу огледало над камината, огромно позлатено нещо със сложна, спираловидна рамка. През цепките на очите си той видя отражението си за пръв път откакто бяха напуснали площад Гримолд.

Лицето му бе огромно, блестящо и розово, всяка черта изкривена от проклятието на Хърмаяни. Черната му коса достигаше раменете му и имаше тъмна сянка около челостта му. Ако не знаеше кой стои там, би се почудил кой носеше очилата му. Той реши да не говори, защото гласът му със сигурност би го издал; въпреки това той все още избягваше очен контакт с Драко, докато той се приближаваше.

– Е, Драко? – каза Луциус Малфой. Той звучеше с надежда. – Той ли е? Хари Потър ли е?

– Не мога – не мога да съм сигурен... – каза Драко. Той се държеше надалеч от Грейбек и изглеждаше уплашен да погледне Хари, както и Хари бе да погледне него.

– Погледни го по-внимателно, виж! Ела по-близо!

Хари никога не бе чувал Луциус Малфой толкова развълнуван.

– Драко, ако ние сме тези които предадат Потър на Тъмния Лорд, всичко ще бъде просто...

– Нали няма да забравим кой всъщност го залови, надявам се, г-н Малфой? – каза Грейбек заплашително.

– Разбира се, разбира се! – нетърпеливо изрече Луциус. Той се доближи до Хари толкова близо, че Хари можеше да види обикновено отпуснатото, бледо лице с всеки детайл дори през подутите му очи, сякаш гледаше през решетка.

– Какво сте му направили? – попита Луциус Грейбек. – Как стана в това състояние?

– Това не бяхме ние...

– Прилича ми повече на Жилещо проклятие! – каза Луциус.

Сивите му очи обходиха челото на Хари.

– Има нещо тук... – прошепна той – може и да е белегът, разтегнат... Драко, ела тук, погледни внимателно! Какво мислиш?

Хари видя лицето на Драко отблизо, сега, до това на баща му. Те си приличаха толкова много, с тази разлика, че баща му изглеждаше извън себе си от вълнение, а изражението на Драко бе изпълнено с отвращение, дори страх.

– Не знам... – каза той и се отправи към камината където майка му

наблюдаваше.

– По-добре да сме сигурни, Луциус! – обърна се Нарциса към съпруга си, с нейния студен, ясен глас. – Напълно сигурни, че това е Потър, преди да призовем Тъмния Лорд... Казват, че е негова... тя изучаваше отблизо пръчката от трънка, – но не съпада с описанието на Оливандер... Ами ако сгрешим, ако повикаме Тъмния Лорд тук за нищо... помниш ли какво стори с Роул и Долохов?...

– Ами мътнородката тогава? – изръмжа Грейбек. Хари почти загуби равновесие докато „ловците“ караха пленниците да се завъртят отново така, че светлината да падне върху Хърмаяни.

– Я чакай! – остро каза Нарциса. – Да, да, тя беше при мадам Молкин с Потър! Видях снимката ѝ в „Пророчески Вести“! Виж Драко, това не е ли онази Грейнджър?

– Аз... може би... да.

– Но тогава това е момчето Уизли! – извика Луциус, прекрочвайки около пленниците, за да погледне Рон. – Това са те, приятелите на Потър! Драко огледай го, не е ли синът на Артър Уизли, или как му беше там името?...

– Да... – каза Драко, отново с гръб към пленниците. Възможно е...

Вратата на гостната се отвори зад Хари. Проговори жена, чийто глас покачи страха на Хари до нови висоти.

– Какво е това? Какво става, Сиси?

Белатрикс Лестранж спокойно мина покрай пленниците и спря отъдно на Хари, втрещвайки се в Хърмаяни през тежките си клепащи.

– Но със сигурност... – каза тя тихо, това е мътнородката! Това ли е Грейнджър?!

– Да, да, Грейнджър е! – извика Луциус. – И до нея, смятаме – Потър! Потър и приятелите му, най-сетне заловени!

– Потър?! – изпищя Белатрикс и отстъпи назад за да огледа Хари. – Сигурен ли си? Тогава, Тъмният Лорд трябва незабавно да бъде осведомен!

Тя дръпна левия си ръкав: Хари видя Черния знак прогорен в плътта ѝ и знаеше, че тя щеше да го докосне, да призове обичания си господар...

– Аз щях да го викна! – каза Луциус и неговата ръка хвана Белатрикс за китката, предотвратявайки я да докосне Знака. – АЗ ще го призова, Бела, Потър бе доведен в МОЯТА къща и следователно правото е МОЕ!

– Твоето право! – подигра му се тя, опитвайки се да отскубне

ръката си от хватката му. – Ти загуби правото си, когато загуби пръчката си, Луциус! Как смееш! Махни си ръцете от мен!

– Това няма нищо общо с теб, не ти залови момчето!

– Извинете ме, г-н Малfoy! – намеси се Грейбек, – но бяхме ние тези които заловиха Потър и ние ще бъдем тези, които ще вземат златото!

– Златото! – изсмя се Белатрикс, все още опитвайки се да отхвърли зет си, със свободната ръка претърсвайки джоба си за пръчката. – Взemi си златото боклукчия такъв, на мен за какво ми е?! Желая единствено и само честта от неговото... от...

Тя спря да се бори, тъмните ѝ очи фиксирани върху нещо, което Хари не можеше да види. Ликуващ от капитулацията ѝ, Луциус отхвърли ръката ѝ и дръпна собствения си ръкав.

– СПРИ! – изпищя Белатрикс. – Не го докосвай, или всички ще бъдем унищожени, ако Тъмният Лорд дойде точно сега!

Луциус замръзна, показалецът му над неговият Знак. Белатрикс изчезна от полезрението на Хари.

– Какво е това? – чу я той да казва.

– Меч! – изсумтя един „ловец“ отстрани.

– Дай ми го!

– Не твой, госпо'о, мой е, мислим, че аз си го намерих...

Чу се гръм и проблясък червена светлина: Хари знаеше, че „ловецът“ бе зашеметен. Дочу се рев от другарите му: Скейбиър извади пръчката си.

– К'во си мислиш, че пра'иш бе, жено?

– ВЦЕПЕНИ СЕ! – изпищя тя – ВЦЕПЕНИ СЕ!

Те не бяха пречка за нея, въпреки че бяха четирима срещу един: тя бе вещица, Хари знаеше, че е с огромни умения и без капка съвест. Те паднаха където стояха, всички освен Грейбек, който бе насилен в клекнала позиция, ръцете му разперени. С ъгъла на очите си Хари видя как Белатрикс упражняваше натиск над върколака, мечът на Грифиндор бе стиснат здраво в ръката ѝ, лицето ѝ бе восъчно.

– Къде намерихте този меч? – прошепна тя на Грейбек докато измъкваше пръчката му от несъпротивляващата му се хватка.

– Как смееш? – озъби се той, устата му бе единственото нещо което можеше да се движи, а главата му бе насилена да погледне към нея. Той оголи острите си зъби. – Пусни ме, жено!

– Къде намерихте този меч? – повтори тя, размахвайки го пред лицето му. – Снейп го изпрати в моя трезор в „Гринготс“!

– Беше в палатката им! – дрезгаво каза Грейбек. – Казах ти да ме

пуснеш!

Тя махна с пръчката си и върколакът скочи на крака, но изглеждаше прекалено предпазлив и не посмя да я доближи. Той застана зад едно кресло, мръсните му, изкривени нокти се бяха вкопчили в облегалката му.

– Драко, изкарай тези боклуци навън! – каза Белатрикс посочвайки към мъжете в безсъзнание. – Ако нямаш смелостта да ги довършиш, тогава ги остави на двора за мен!

– Не смей да говориш на Драко така! – каза Нарциса гневно, но Белатрикс изкрещя:

– Тихо! Ситуацията е по-лоша отколкото можеш да си представиш, Сиси! Имаме много сериозен проблем.

Тя стоеше, леко задъхана, гледайки меча, изучавайки дръжката му. Тогава тя се обърна към мълчаливите пленници.

– Ако това наистина е Потър, то той не бива да бъде нараняван... – промърмори тя повече на себе си, отколкото на другите. Тъмният Лорд желае сам да се отърве от Потър,... но ако разбере... трябва... трябва да знам...

Тя се обърна към сестра си отново.

– Пленниците трябва да бъдат отведени в подземие, докато обмисля какво да правим!

– Това е моята къща, Бела, няма да се разпореждаш!

– Направи го! Нямаш си и представа в каква опасност сме! – изпищя Белатрикс: тя изглеждаше стряскащо луда; тънка струя огън изкочи от пръчката ѝ и прогори дупка в килима.

Нарциса се поколеба за момент след това се обърна към върколака.

– Заведи тези пленници в подземие, Грейбек!

– Чакай! – каза Белатрикс остро. Всички освен... освен мътнородката.

Грейбек изсумтя от удоволствие.

– Не! – изкрещя Рон. – Вземи мен, задръж мен!

Белатрикс го удари през лицето; ударът оттегна из стаята.

– Ако тя умре по време на разпита, ти ще си следващият! – каза тя. „Кръвен предател“ е еквивалент на „мътнород“ за мен! Заведи ги долу, Грейбек, но не прави нищо... още!

Тя метна обратно пръчката на Грейбек, после извади къс сребърен нож изпод робата си. Тя освободи Хърмаяни от другите затворници и я завлачи за косата по средата на стаята, докато Грейбек насилваше останалите да се доберат до друга врата, водеща в тъмен коридор, с

пръчката пред него, излъчваща невидима и неустойа сила.

– Мислите ли, че ще ме оставят малко от момичето като приключат? – изтаниника тихичко Грейбек, докато ги буташе надолу по коридора. – Бих казал, че ще получа една две хапчици, как мислиш, а, червенокоско?

Хари усещаше Рон да се тресе. Те бяха заставени да слязат по стръмно стълбище, все още завързани гръб в гръб и бяха в опасност да се подхлъзнат и да счупят вратовете си всеки момент. В дъното имаше тежка врата. Грейбек я отключи с почукване на пръчката си и ги въведе в една влажна и мухлясала стая и ги остави в пълна тъмнина. Екотът от затръшната врата на мазето едва бе затихнал, преди да долети ужасен, измъчен писък директно над тях.

– ХЪРМАЯНИ! – изрева Рон и започна да се извива и бори с въжетата които ги обвързваха, така че Хари залитна. – ХЪРМАЯНИ!!!

– Млъкни! – каза Хари. Млъкни, Рон, трябва да измислим начин...

– ХЪРМАЯНИ!!! ХЪРМАЯНИ!!!

– Трябва ни план, спри да крещиш – трябва да се развържем!...

– Хари?... – дочу се шепот в тъмнината. – Рон? Вие ли сте?

Рон спря да крещи. Чу се звук от раздвижване близо до тях и Хари видя една сянка да се приближава до тях.

– Хари? Рон?!...

– Луна?!...

– Да, аз съм! О, не, не исках да ви заловят!

– Луна, можеш ли да ни помогнеш да се отвържем? – каза Хари.

– О, да, мисля че да... има един стар пирон, който използваме, ако ни се налага да счупим нещо... само момент...

Хърмаяни изпищя отново над тях и можеха да чуят и Белатрикс да крещи също, но думите ѝ бяха неразбираеми, защото Рон извика отново:

– ХЪРМАЯНИ! – ХЪРМАЯНИ!

– Г-н Оливандер? – Хари чу Луна да казва. – Г-н Оливандер, при вас ли е пиронът? Ако се мръднете малко... мисля, че беше някъде до каната с вода...

Тя се върна след няколко секунди.

– Ще трябва да стоите мирни! – рече тя.

Хари я усещаше как търсеше възлите за да ги развърже. Отгоре долетя гласът на Белатрикс.

– Ще те попитам още веднъж! От къде взехте този меч? От къде?!

– Намерихме го – намерихме го – МОЛЯ ВИ! – Хърмаяни изпищя отново; Рон се бореше все по-ожесточено и ръждивият пирон одраска

Хари по китката.

– Рон, стой мирно! – прошепна Луна. – Не виждам какво правя...

– Джобът ми! – сети се Рон. – В джоба ми има Загасител и е пълен със светлина!

След няколко секунди се чу щракване и светещите сфери които Загасителят бе измукал от лампите в палатката, изкочиха в подземие: неспособни да се присъединят към източниците си, те просто висяха, като слънца, изпълвайки подземната стая със светлина. Хари видя Луна, със съсредотечено, но бяло лице, г-н Оливандер – майсторът на пръчки, свит в ъгъла.

Проточвайки врат, той видя съпленниците си: Дийн и таласъмът Грипкук, който едва беше в съзнание и се поклащаше на въжетата, които го държаха вързан с хората.

– О, така е много по-лесно, благодаря, Рон! – каза Луна и започна да кълца въжетата. – Здравей, Дийн!

Отгоре дойде гласът на Белатрикс:

– Лъжеш, мръсен мътнород, знам го! Били сте в трезора ми в „Гринготс“! Кажи истината, кажи истината!!

Още един ужасен писък...

– ХЪРМАЯНИ!!!

– Какво още взехте? Какво още? Кажи ми истината или, кълна се ще те нарежа на парчета с този нож!

– Ето!

Хари усети въжетата да падат и се обърна, потривайки китките си, да види Рон, който тичаше из мазето, поглеждайки към ниския таван; търсеше врата. Дийн, чието лице бе подпухнало и кърваво каза „Благодаря“ на Луна и стоеше там треперейки, но Грипкук падна към пода, изглеждайки замаян и дезориентиран, с много синини по мургавото лице.

Рон сега се опитваше да се магипортира без пръчка.

– Няма изход, Рон! – каза Луна, наблюдавайки безрезултатните му опити. Подземие е напълно защитено. Опитвах се в началото. Г-н Оливандер е тук от по-отдавна, той също е опитал всичко.

Хърмаяни пицеше отново: звукът премина през Хари като физическа болка. Със замъглено съзнание от жестокото пламтене на белега му, той също започна да тича из мазето, опипвайки стените без съсем да знае за какво; знаеше в сърцето си, че бе безсмислено.

– Какво още взехте, какво още? ОТГОВОРИ МИ! КРУЦИО!

Писъците на Хърмаяни отскачаха от стените, Рон почти плачеше, докато блъскаше по тях с юмруци и Хари в пълно отчаяние, свали

кесийката на Хагрид от врата си и се разтърси из нея: той извади сница на Дъмбълдор и го раздруса, надявайки се на и той не знаеше какво – нищо не стана; той размаха счупените части на фениксовата си пръчка, но те бяха безжизнени – парчето от огледалото падна блещукащо на пода и той видя проблясване от най-светлото синьо – окото на Дъмбълдор се вторачи в него от огледалото!

– Помогни ни! – извика той в отчаяние. – В подземие то на имението Малфой сме, помогни ни!

Окото мигна и изчезна.

Хари не беше сигурен дали то наистина бе там. Той наклони парчето от огледалото насам натам, но нищо не се отрази там освен стените и таванът на техният затвор, а горе Хърмаяни пишеше най-зле от всякога и до него Рон крещеше:

– ХЪРМАЯНИ!!! ХЪРМАЯНИ!!!

– Как влязохте в трезора ми? – те чува Белатрикс да крещи. – Онзи малък, мръсен таласъм в мазето ли ви помогна?

– Ние го срещнахме тази вечер! – плачеше Хърмаяни. – Никога не сме влизали в трезора ти... това не е истинският меч! Копие е, просто дубликат!

– Копие, а? – зловещо изкрещя Белатрикс. – О, колко правдоподобна история!

– Но можем лесно да разберем! – дойде гласът на Луциус. – Драко, я доведи таласъма, той може да ни каже дали мечът е истински или фалшификат!

Хари хукна натам, където Грипкук се бе свил на пода.

– Грипкук!... – прошепна той в заостреното ухо на таласъма – трябва да им кажеш, че мечът е фалшификат, НЕ ТРЯБВА да разберат, че е истинският, Грипкук, моля те!...

Той чу някой да тича надолу по стълбите; в следващият момент, треперещият глас на Драко заговори от другата страна на вратата.

– Отдръпнете се. Застанете до стената. Не опитвайте нищо или ще ви убия!

Те сториха така както бе заповядано; докато ключалката се завърташе Рон щракна със Загасителя и всичката светлина се всмука обратно в джоба му, възвръщайки пълния мрак в мазето. Вратата се отвори; Малфой влезе вътре, пръчката му бе пред него, блед и непоколебим. Той хвана малкия таласъм за ръката и се отдръпна назад, влачейки Грипкук след него. Вратата се затръшна и в същия момент... силно „пук“ ечна из подземие то!

Рон щракна Загасителя. Трите топки светлина отново изкочиха във въздуха от джоба му, разкривайки... домашното духче Доби, което се бе магипортирало сред тях.

– ДОБИ!

Хари удари Рон по ръката за да го възпре да извика и Рон изглеждаше ужасен от грешката си. Стъпки оттегнаха по тавана над тях: Драко отиваше с Грипкук при Белатрикс.

Огромните сякаш като тенис-топки очи на Доби бяха оцъклени; той трепереше от глава до пети. Той се бе върнал в дома на старата си господарка и беше явно, че е вцепенен от самата мисъл.

– Хари Потър! – изписука той, най-леко треперящ гласец – Доби дойде да ви спаси!...

– Но как?...

Ужасен писък удави думите на Хари: Хърмаяни беше изтезавана отново. Той пропусна подробностите.

– Можеш ли да се магипортираш от подземие? – попита той Доби, който кимна, а ушите му се раздвижиха.

– И да вземеш хора с теб?

Доби кимна отново.

– Така... Доби искам да вземеш Луна, Дийн и г-н Оливандер и да ги заведеш... да ги заведеш...

– ... къщата на Бил и Флър – каза Рон. – „Къщурката на раковините“ в покрайнините на Тинуърт!

Духчето кимна за трети път.

– И после се върни! – каза Хари. – Можеш ли да го направиш, Доби?...

– Разбира се, Хари Потър!... – прошепна малкото духче. Той побърза към г-н Оливандер който бе едва в съзнание. Той взе една от ръцете на майстора в собствената си, после протегна другата към Луна и Дийн, нито един от тях не помръдна.

– Хари, искаме да ти помогнем! – прошепна Луна.

– Не можем да те оставим тук... – каза Дийн.

– Вървете и двамата! Ще се видим при Бил и Флър.

Докато изричаше думите, белегът му загоря по-зле от всякога и за няколко секунди той не гледаше майстора на пръчки, а друг мъж който бе също толкова стар и толкова тънък, но се смееше пребрежително.

– Убий ме, тогава, Волдемор, аз приветствам смъртта! Но тя няма да ти донесе това което търсиш... има толкова неща, които не разбираш...

Той почувства яростта на Волдемор, но като Хърмаяни изпищя отново се изключи, връщайки се в подземие и при ужаса на настоящето.

– Вървете! – Хари умоляваше Луна и Дийн. – Вървете! Ние ще ви последваме, просто тръгвайте!

Те хванаха протегнатите пръсти на духчето. Чу се още едно силно „пук“ и Доби, Луна, Дийн и Оливандер изчезнаха.

– Какво пък беше това?! – извика Луциус Малфой над тях.

Хари и Рон се спогледаха.

– Драко, ти не, повикай Опаш! Накарай го той да провери!

Стъпки прекосиха стаята над главите им и последва тишина. Хари знаеше, че хората в гостната се ослушваха за още звуци отдолу.

– Ще трябва да се опитаме да го преборим! – прошепна той на Рон. Те нямаха избор: в момента в който някой влезеше в стаята и видише, че липсват трима затворници, бяха загубени.

– Остави светлината!... добави Хари и те чува някой да слиза по стълбите за вратата, те се подпряха от двете ѝ страни.

– Отдръпнете се! – дойде гласът на Опаш. – Отдръпнете се от вратата. Влизам!

Вратата се отвори. За част от секундата Опаш бе втръснен в привидно празното мазе, изпълнено със светлина идваща от трите миниатюрни слънца плаващи във въздуха. Рон грабна ръката на Опаш в която бе пръчката му и я изви нагоре; Хари запуши устата му с ръка, заглушвайки писъка му. Те се бореха тихо: пръчката на Опаш изхвърляше искри; сребърната му ръка стисна гърлото на Хари.

– Какво стана, Опаш? – повика го Луциус Малфой отгоре.

– Нищо! – отвърна му Рон, като добре имитираше на хрипкавия глас на Опаш. – Всичко е наред!

Хари едвам дишаше.

– Ще ме убиеш ли?... – задави се Хари опитвайки се да разтвори металните пръсти. – След като ти спасих живота?! Длъжник си ми, Опаш!

Сребърните пръсти се отпуснаха. Хари не го бе очаквал: той се освободи, изумен, държейки ръката си върху устата на Опаш. Той видя дребните очи на мъжа, подобен на плъх, да се разширяват от страх и изненада: той изглеждаше толкова изненадан, колкото и Хари от това, което бе направила ръката му. След този моментен порив на милост, той продължи да се бори все по-силно, сякаш да оправдае моментната си слабост.

– И ние ще вземем това!... – прошепна Рон измъквайки пръчката на

Опаш с другата си ръка.

Без пръчка и безпомощен, зениците на Петигрю се разшириха от ужас. Очите му изплъзнаха от лицето Хари към нещо друго. Собствениците му сребърни пръсти безжалостно се насочваха към гърлото му...

– Не!...

Без да се замисля, Хари се опита да издърпа обратно ръката, но тя нямаше спиране. Сребърният инструмент който Волдемор бе дал на най-страхливия си слуга, се бе обърнал срещу обезоръжения си и безполезен собственик; Петигрю пожънваше това което бе посял, когато се бе поколебал, в моментното си съжаление; той се самоудушаваше пред очите им!

– Не!

Рон също бе пуснал Опаш и двамата, той и Хари се опитваха да издърпат смазващите метални пръсти от гърлото на Опаш, но не се получаваше. Петигрю посиняваше.

– РЕЛАШИО! – каза Рон посочвайки с пръчката на Опаш към сребърната ръка, но нищо не се случи; Петигрю падна на колене и в същият момент Хърмаяни нададе ужасен вик над тях. Очите на Опаш се обърнаха нагоре на лилавото му лице, той потрепери за последно и остана неподвижен.

Хари и Рон се спогледаха, оставиха тялото на Опаш на пода зад тях, изтичаха нагоре по стълбите и обратно в тъмния коридор, водещ в гостната. Внимателно, те се промъкваха по него докато не стегнаха до вратата на гостната, която бе открехната. Сега видяха ясната картина на Белатрикс, която гледаше към Грипкук, който държеше меч на Грифиндор с дългите се пръсти. Хърмаяни лежеше в краката на Белатрикс. Тя едвам помръдваше.

– Е? – каза Белатрикс на Грипкук. – Истинският меч ли е?

Хари чакаше, притаявайки дъх, борейки се срещу паренето в белега.

– Не! – каза Грипкук. Фалшификат е.

– Сигурен ли си? – задъха се Белатрикс. – Напълно сигурен?!

– Да. – рече таласъмът.

Успокоение се изписа по лицето й, всичкото напрежение се източи от него.

– Добре!... каза тя и с небрежно трепване на пръчката си тя разряза още една дълбока рана на лицето на му, който падна с вой на колене в краката й. Тя го отритна настрана. – Сега, – каза тя с глас изпълнен с триумф – вече можем да призовем Тъмния Лорд!

Хари го знаеше; белегът му бе преизпълнен от болка и можеше да усети как Волдемор лети през небето далеч оттук, над тъмно и бурно море и скоро щеше да е достатъчно близо за да се магипортира при тях и Хари не виждаше изход...

– Сега... – каза тихо Белатрикс, докато Драко бързаше обратно с пръчките им – Сиси, мисля, че трябва да завържем малките герои отново, докато Грейбек се погрижи за г-ца Мътнород. Сигурна съм, че Тъмният Лорд няма да прояви недоволство, Грейбек, след всичко което си направил за него тази вечер...

След последните думи дойде особен стържещ звук отгоре. Всички погледнаха нагоре тъкмо навреме да видят как кристалният полилей потрепера. С изкърцване и заплашително поклащане той падна и се разби на пода с експлозия от кристали и верижки, падайки върху Хърмаяни и таласъма, който все още стискаше меча на Грифиндор. Блещукащи парченца кристал се разхвърчаха на всички посоки; Драко се преви на две, покривайки с ръце окървавеното си лице.

Докато Рон тичаше да извади Хърмаяни от развалините, Хари се възползва от тази възможност; той прескочи креслото, изтръгна трите пръчки от хватката на Драко, насочи ги и трите към Грейбек и изрева:

– ВЦЕПЕНИ СЕ!!! – Върколакът бе изхвърлен от тройната магия чак до тавана, след което се размаза на пода.

Докато Нарциса издърпваше Драко по-далеч от опасността, Белатрикс скочи на крака, косата ѝ беше на всички посоки, размахвайки заплашително сребърния си нож; но Нарциса насочи пръчката си към вратата.

– Доби!! – изпищя тя и дори Белатрикс замръзна. – Ти!! ТИ разби полилея?!!...

Дребното духче изприпка в стаята, клатейки пръста си, сочещ към старата си господарка.

– Не бива да наранявате Хари Потър! – изписука той.

– Убий го, Сиси! – изпищя Белатрикс, но се разнесе ново „пук“ и пръчката на Нарциса също хвъркна във въздуха и се приземи на другата страна на стаята.

– Ти, малка, мръсна маймуно! – побесня Белатрикс. – Как смееш да отнемаш пръчката на вещица, как смееш да се противопоставяш на господарката си?!!

– Доби няма господари! – изкряка духчето. – Доби е свободен и Доби дойде да спаси Хари Потър и приятелите му!

Белегът на Хари го заслепяваше от болка. Смътно той съзнаваше,

че остават някакви моменти, може би секунди, преди Волдеморт да се появи сред тях.

– Рон хващаш – ТРЪГВАШ! – извика той, подмятайки една от пръчките на него; наведе се да издърпа Грипук изпод полилея. Помествайки таласъма, който още стискаше меча, на едното си рамо, Хари хвана ръката на Доби и се завъртя, за да се магипортира.

Докато го обгръщаше тъмнина, той огледа за последно гостната: бледите, вцепенени фигури на Нарциса и Драко, червена ивица, което бе косата на Рон и неясният образ на летящият нож на Белатрикс, който прелетя през стаята към него...

Къщата на Бил и Фльор... Къщурката на раковините... Къщата на Бил и Фльор...

Той се стопи в небитието; всичко което можеше да направи бе да повтаря името на целта и да се надява, че ще му е достатъчно да стигне до там. Болката в белега му го прониза и тежестта на таласъма го притискаше; той можеше да усети острието на меча на Грифиндор да се блъска в гърба му; Ръката на Доби потръпна в неговата; той се чудеше дали духчето се опитваше да ги поеме, за да ги насочи в правилната посока...; той се опита, стискайки пръстите, да го увери, че всичко бе наред...

Изведнъж се удариха в солидна земя и подушиха солена въздух. Хари падна на колена, пускайки ръката на Доби и се опита да положи леко Грипук на земята.

– Добре ли си? – каза той.

Таласъмът се размърда и изскимтя.

Хари присви очи в тъмнината. Изглежда имаше къщурка наблизо под огромното обсипано със звезди небе. Той сметна, че забеляза движение отвън.

– Доби, това ли е Къщурката на раковините? – прошепна той, стискайки и двете пръчки, които бе конфискувал от семейство Малфой, готов да се бие, ако се налагаше. – На правилното място ли сме? Доби?...

Той се обърна. Малкото духче стоеше на няколко метра от него.

– ДОБИ!!!

Духчето се помръдна леко, звездите се отразяваха в огромните му, блестящи очи. Заедно, той и Хари погледнаха сребърната дръжка на ножа, който бе пробил повдигащите се гърди на духчето.

– Доби... – не!... – ПОМОЩ!! – извика Хари към къщурката, към хората движещи се там.

– ПОМО-ОЩ!!!

Не го интересуваха дали бяха магьосници или мъгли, приятели или врагове; всичко което го интересуваха бе, че тъмно петно се разпространяваше върху гърдите на Доби; той разтвори тънките си ръце към Хари в смирена молба. Хари го хвана и го положи върху спокойната трева.

– Доби, не!! Не умирай, не умирай...

Очите на духчето го намериха и устните му потръпнаха опитвайки се да образуват думи.

– Хари... Потър...

И тогава... духчето леко потръпна и се отпусна неподвижно... Очите му вече бяха нищо повече от големи, стъклени топки, озарени от светлината на звездите, които не можеха да видят...

Глава двадесет и четвърта МАЙСТОРЪТ НА МАГИЧЕСКИ ПРЪЧКИ

Беше като да потъваш в стар кошмар; за секунда Хари коленичеше отново до тялото на Дъмбълдор в основата на най-високата кула на „Хогвортс“, но всъщност се бе вторачил в дребното телце, свито на тревата, пронизано от сребърния нож на Белатрикс. Хари все още нареждаше „Доби...“, „Доби...“, макар и да съзнаваше, че духчето бе отишло там, откъдето той не можеше да го повика обратно.

След минута две, той осъзна, че са дошли на правилното място, защото Бил и Флър, Дийн и Луна, се събираха около него докато той коленичеше до духчето.

– Хърмаяни? – каза той изведнъж. – Къде е тя?

– Рон я заведе вътре! – каза Бил. – Ще се оправи...

Хари погледна обратно към Доби. Той протегна ръка и издърпа сребърното острие от тялото на духчето, след това свали собственото си яке и покри с него Доби като в одеалце.

Морето се разбиваше в скалите някъде на близо; Хари го послуша известно време, докато другите обсъждаха въпроси, от които Хари не можеше да не се интересува, ако трябваше да взема решения. Дийн отнесе ранения Грипкук в къщата, Флър бързаше след тях; сега Бил предлагаше как да погребат духчето. Хари се съгласи, без да знае какво всъщност говори. Докато правеше това, той погледна отново малкото телце, белегът му загоря и в една част от съзнанието си видя, сякаш през грешния край на дълъг телескоп Волдемор да наказва тези които бяха останали в имението на Малфой. Яростта му бе страшна, ала тъгата на Хари за Доби някак го надви, така че се получи като ехо от далечна буря, която достигаше Хари през огромен тих океан.

– Искам да го направя както му е редът... – бяха първите думи, с които Хари бе напълно наясно, че е казал. – Не с магия. Имате ли лопата?

И не след дълго той се бе хванал за работа, сам, копаейки гроба на мястото, където Бил му бе показал, в края на градината, между храстите. Той копаеше с нещо като ярост; удоволствието от ръчния труд, без магия, за всяка капка от потта му той чувстваше като дар за духчето, което бе спасило живота им. Белегът му гореше, но той владееше болката; чувстваше я, ала бе далеч от нея. Най-сетне той се бе научил на контрол,

бе се научил да затваря съзнанието си за Волдемор, нещото което Дъмбълдор толкова бе желал той да научи от Снейп! Точно както Волдемор не бе способен да обземе Хари, докато той бе погълнат от мъка за Сириус, така мислите му не можеха да проникнат в Хари, докато скърбеше за Доби. Скръбта, явно, отблъскваше Волдемор... въпреки че Дъмбълдор, разбира се, би казал, че е любов...

Хари копаеше ли копаеше, все по-дълбоко и по-дълбоко в твърдата, студена земя, давейки тъгата в потта си, пренебрегвайки болката в белега. В мрака нямаше нищо, освен звукът от собствения му дъх и морето, което да му прави компания; събитията, които се бяха случили у семейство Малфой се завръщаха, всичко, което беше чул се върна в него и осмислянето им сякаш процъфтя в този мрак. Равномерният ритъм на ръцете му туптеше заедно с мислите му...

Реликви... Хоркрукси... Реликви... Хоркрукси... Обаче в него вече не гореше това странно, вманиачено желание. Загубата и страхът го бяха унищожили; той се чувстваше, сякаш му бяха ударили шамар, който го бе отрезвил отново.

По-дълбоко и по-дълбоко Хари потъваше в гроба; той вече знаеше къде бе Волдемор тази нощ и кого бе убил в най-високата килия на „Нурменгард“ и защо... И той се замисли за Опаш, мъртъв, заради един неумишлен, милостив импулс... Дъмбълдор го бе предвидил... колко ли още е знаел?...

Хари загуби представа за времето. Той знаеше само, че тъмнината се бе осветлила леко, когато Рон и Дийн се присъединиха към него.

– Как е Хърмаяни?

– По-добре!... – каза Рон. – Флър я наглежда.

Хари бе готов с отговор в случай, че го попитат, защо просто не бе създал хубав гроб с магия, но не му се наложи да го използва. Те скочи-ха в дупката, която той бе изкопал, с лопати в ръце и заедно те работеха в тишина, докато дупката не изглеждаше достатъчно дълбока.

Хари уви духчето по-плътнo в якето си. Рон седна на ръба на гроба, свали обувките и чорапите си и ги обу върху босите крака на Доби. Дийн извади вълнена шапка, която Хари внимателно постави на главата на Доби, покривайки ушите му...

– Трябва да му затворим очите...

Хари не бе чул другите да идват през мрака. Бил беше облечен в пътническа мантия; Флър – в голяма, бяла престилка, от чийто джоб стърчеше бутилка, с което Хари разпозна като „Контраст“. Хърмаяни беше увита в халат, бледа и не много стабилна; Рон сложи ръка около

нея когато тя стигна до него. Луна, която се бе загърнала с едно от палтата на Фльор, приклепна и постави нежно пръсти върху клепачите на духчето, плъзгайки ги, за да покрие втрещения му поглед.

– Ето... – каза меко тя. – Сега ще бъде, сякаш спи...

Хари постави духчето в гроба, нагласи ръцете му така, сякаш си почиваше, след което излезе и погледна за последен път в малкото телце. Той се насили да издържи, спомняйки си за погребението на Дъмбълдор и редовете златни столове и Министърът на Магията на първия ред, рецитацията за постиженията на Дъмбълдор и гробницата от бял мрамор. Той чувстваше, че Доби заслужава също толкова величествено погребение, а ето, че духчето лежеше между храсталците в грубо изкопана дупка.

– Мисля, че трябва да кажем нещо... – обади се Луна. – Аз ще бъда първа, става ли?

И всички я погледнаха, докато тя се обръщаше към мъртвото духче на дъното на гроба.

– Благодаря ти толкова много, Доби, че ме спаси от онова подземие. Толкова е нечестно, че трябваше да умреш, след като бе толкова добър и смел. Винаги ще помня какво направи за нас. Надявам се да си щастлив сега...

Тя се обърна и погледна Рон в очакване, който прочисти гърло и каза с пресиричан глас:

– Да... благодаря, Доби...

– Благодаря... – измърмори Дийн.

Хари преглътна.

– Сбогом, Доби... – каза той. Това бе всичко което можеше да каже, Луна бе казала всичко за него. Бил вдигна пръчката си и купчината пръст до гроба се издигна във въздуха и падна спретнато върху него, като се получи малка, червеникава могила.

– Имате ли нещо против да остана тук за момент? – попита Хари останалите.

Те промърмориха думи, които той не разбра; усети нежни потупвания по гърба си и всички, крачейки бавно към къщата, оставиха Хари сам до духчето.

Той се огледа: имаше голям брой големи, бели камъни, изгладени от морето, които отбелязваха края на цветните лехи. Той взе най-големия и го положи като възглавница над мястото където главата на Доби сега почиваше. Той се потърси в джоба си пръчка. Имаше две. Той бе забравил, съвсем бе изключил; той си спомни, че ги бе измъкнал от

нечия ръка. Той избра по-късата, която чувстваше по-дружелюбна в ръката си и я насочи към камъка.

Бавно, след измърморените тихо заклинания, дълбоки вдълбани резки се появиха върху повърхността на камъка. Той знаеше, че Храмяни би го направила по-спретното и може би по-бързо, но той самият искаше да отбележи мястото, също както искаше сам да изкопае гроба. Когато Хари се изправи, на камъка пишеше:

Тук почива Доби,
Свободното духче

Той погледна творението си за секунди, след което си отиде, белегът му пареше, а главата му беше пълна с мислите, които го бяха осенили на гроба, едновременно впечатляващи и ужасни.

Всички седяха във всекидневната когато той влезе в малкото антре, с внимание насочено към Бил, който говореше. Стаята беше силно осветена, красива, с малък огън от плавей горящ в камината. Хари не искаше да нацапа килима с кал, затова остана на вратата, слушайки.

– ... имаме късмет, че Джини беше ваканция. Ако беше в „Хогуортс“ щяха да я откънат преди да я бяхме достигнали. Сега знаем, че е в безопасност.

Той се обърна и видя Хари да стои там.

– Измъквам всички от „Хралупата“ – обясни той. – Преместихме ги при леля Мюриел. Смъртожадните вече знаят, че Рон е с теб и непременно ще се насочат към семейството – не се извинявай! – добави той, при вида на изражението на Хари. – Беше въпрос на време, татко го повтаряше с месеци. Ние сме най-голямото семейство „кръвни предатели“...

– Как са защитени? – попита Хари.

– Заклинанието „Фиделиус“. Татко е Пазител на тайната. Направихме го и на къщурката тук; аз съм Пазител. Никой от нас не може да ходи на работа, но това едва ли е най-важното в момента. Щом Оливандър и Грипкук са по-добре, ще ги преместим и тях при Мюриел. Няма много място тук, а тя има предостатъчно. В момента краката на Групхук заздравяват, Флър му даде „Костраст“ най-вероятно ще ги преместим за час или...

– Не! каза Хари, Бил изглеждаше изненадан. – Трябват ми и двама-та тук. Трябва да говоря с тях. Важно е...

Той усети власт в гласа си. Убеждението, усещането за цел се бе

върнало, докато копаеше гроба на Доби. Всички лица се обърнаха към него, озадачени.

– Отивам да се измия... – каза Хари на Бил, поглеждайки ръцете си, все още покрити в кал и кръв от Доби. – След това ще трябва да ги видя, незабавно!...

Хари влезе в малката кухня, отиде до мивката с форма на раковина под прозореца, в който се отразяваше морето. Зазоряваше се над хоризонта, розово и бледо златно и докато се миеше, все още бе с мислите които му бяха дошли в тъмната градина...

Доби вече ни би могъл да му каже кой го бе изпратил в подземие, но Хари знаеше какво бе видял. Пронизващо синьо око го бе погледнало от парчето огледало и помощта бе дошла. „Помощ винаги ще бъде оказана в «Хогвортс» на тези които я искат...“

Хари изсуши ръцете си, неотзивчив към красотата навън и разговорите на другите във всекидневната. Той погледна навън към океана и почувства по-близо този изгрев, отколкото някога преди, по-близо до сърцето на всичко. Белегът му все още пареше и той знаеше, че Волдемор също осъзнава това. Хари разбираше и не разбираше. Инстинктът му казваше едно, мозъкът му – друго. Дъмбълдор в главата на Хари се усмихна, сякаш проверяваше Хари над пръстите му, присвити сякаш в молитва. Даде на Рон Загасителя. Разбираше го... даде му начин да се връща... Разбираше и Опаш... знаеше, че има малко съжаление някъде в него...

„И ако ги разбираше... какво знаеше за мен Дъмбълдор? Да не би да ми е предназначено да знам, но не да търся? Знаеше ли колко трудно ще ми е да го намеря? Затова ли направи всичко толкова трудно? За да имам време да го премисля?“

Хари стоеше неподвижен, с втрещени очи, гледайки мястото където светло-златистият край на ослепителното слънце изгряваше над хоризонта. Тогава погледна към чистите си ръце и с изненада видя кърпата, която държеше в тях. Той я остави, върна се в антрето и докато вървеше, усети белегът му да пулсира злобно и в съзнанието му просветна бързо отражението на водно конче над водата; очертанията на сграда която добре познаваше. Бил и Флър стояха в началото на стълбите.

– Трябва да разговарям с Грипук и Оливандър – каза Хари.

– Не – каза Флър. – Ще трябва да почакаш, 'Ар-ри. И двамата са зле и изморени...

– Съжалявам! – каза той, но не може да се чака. Трябва да

разговрям с тях сега – поотделно! Спешно е...

– Какво по дяволите става, Хари? – попита Бил. – Появяваш се тук с мъртъв домашен дух и таласъм в полусъзнание. Хърмаяни изглежда все едно е била изтезавана и Рон отказва да ми каже каквото и да е било!

– Не можем да ти кажем какво правим! – категорично отвърна Хари. – Ти си в Ордена, Бил, знаеш, че Дъмбълдор ни остави задача. Не трябва да говорим с никой за нея.

Флър издаде нетърпелив звук, но Бил не ѝ обърна внимание; той се бе втренчил в Хари. Дълбоко белязаното му лице бе трудно да се разчете. Накрая, Бил каза:

– Добре. С кого ще разговаряш първо?

Хари се подвоуми. Той знаеше какво зависи от решението му. Нямаше време вече: сега бе моментът да реши: Хоркруксите или Реликвите?

– Грипкук! – каза Хари. – Ще говоря с Грипкук първо.

Сърцето му биеше силно, сякаш бе тичал и преминал през огромно препятствие.

– Насам, тогава! – каза Бил, като го поведе.

Хари се качи на няколко стъпала и погледна назад.

– Вие двамата също ми трябва! – повика той Рон и Хърмаяни, които се спотайваха, полузакрити от вратата на всекидневната.

И двамата минаха под светлината, изглеждаха странно спокойни.

– Как си? – попита Хари Хърмаяни. – Беше невероятна – да измислиш тази история, докато тя те нараняваше...

Хърмаяни се усмихна леко, а Рон я стисна лекичко с ръка.

– Какво ще правим сега, Хари? – попита той.

– Ще видите. Хайде сега!

Хари, Рон и Хърмаяни последваха Бил по стръмните стълби до малка площадка. Три врати извеждаха от нея.

– Тук! – каза Бил отваряйки вратата към стаята на него и Флър. Тя също имаше гледка към морето, сега озарено в златната слънчева светлина. Хари се приближи към прозореца, обърна гръб на невероятната гледка, с кръстосани ръце и парене в белега. Хърмаяни седна на стола до нощната масичка; Рон се облегна на перваза.

Бил се появи отново, носейки малкия таласъм, когото постави внимателно на леглото. Грипкук изсумтя благодарно и Бил напусна, като затвори вратата.

– Съжалявам, че те изкарвам от леглото! – каза Хари. – Как са

краката ти?

– Болят... – отговори таласъмът. – Но заздравяват.

Грипкук все още стискаше здраво меча на Грифиндор и по лицето му бе изписан странен поглед; полуагресивен, полузаинтригуван. Хари забеляза жълтеникавата кожа на таласъма, дългите, тънки пръсти, черните му очи. Фльор бе събула обувките му: дългите му стъпала бяха мръсни. Той бе малко по-голям от домашен дух. Куполовидната му глава бе по-голяма от тази на човек.

– Вероятно не си спомняш... – започна Хари.

– ... че аз бях таласъмът, който те заведе в трезора ти, когато за пръв път посети „Гринготс?“ каза Грипкук. – Спомням си, Хари Потър. Дори сред таласъмите ти си много известен.

Хари и таласъмът се погледнаха, изучавайки се един друг. Белегът на Хари все още пареше. Той искаше да проведе този разговор с Грипкук по-бързо и в същото време се страхуваше да не направи погрешното действие. Докато се опитваше да реши кой бе най-добрият начин да обясни желанието си, таласъмът наруши тишината.

– Ти погребва духчето! – каза той, звучейки неочаквано враждебно. – Гледах те от прозореца на съседната стая.

– Да! – каза Хари.

Грипкук го погледна с краищата на полегатите си очи.

– Ти си необикновен магьосник, Хари Потър...

– По какъв начин? – попита Хари, потърквайки белега си разсеяно.

– Изкопа гроба.

– И?

Грипкук замълча. Хари сметна, че му се подиграват, че се бе държал като мъгъл, но нямаше особено значение за него, дали Грипкук одобряваше погребението на Доби или не. Той се подготви за настъпление...

– Грипкук, трябва да те попитам...

– Също така спаси таласъм.

– Моля?...

– Доведе ме тук. Спаси ме.

– Мисля, че не съжаляваш? – каза Хари, леко нетърпеливо.

– Не, Хари Потър! – каза Грипкук и с пръст нави черната си брадичка – но наистина си... доста странен за магьосник.

– Добре... – каза Хари. – Е, и аз имам нужда от малко помощ, Грипкук и ти можеш да ми я окажеш.

Таласъмът не показа и следа от окуражаване и продължи да се

мръщи срещу Хари, сякаш никога не бе виждал нещо подобно на него.

– Трябва да се вмъкна в един от трезорите на „Гринготс“!

Хари не искаше да го изтърси толкова смело; думите изкочиха от него, когато болка бе преминала през белега като светкавица и той видя отново очертанията на „Хогвортс“. Той плътно затвори съзнанието си. Трябваше да се оправи с Грипкук. Рон и Хърмаяни се бяха вторачили в него така, сякаш бе загубил разсъдъка си.

– Хари... – каза Хърмаяни, но бе прекъсната от Грипкук:

– Да се вмъкнеш в един от трезорите в Гринготс?!... – повтори таласъмът, потрепвайки леко, докато се наместваше в леглото. – Невъзможно е!

– Напротив! – опроверга го Рон. – Вече е правено!

– Да! – каза Хари. – В същия ден, когато те срещнах Грипкук. На рождения ми ден, преди седем години.

– Въпросният трезор бе празен по това време! – сопна се таласъмът и на Хари му стана ясно, макар че Грипкук да не работеше вече в „Гринготс“, се обиждаше от идеята защитите да са били преодоленни. – Защитата му бе минимална.

– Е, трезорът който ни трябва не е празен и предполагам, че има доста силни защити! – каза Хари. – Принадлежи на семейство Лестранж.

Той видя Хърмаяни и Рон да се споглеждат, изумени, но имаше достатъчно време да обясни щом Грипкук дадеше отговора си.

– Нямате шанс! отсече Грипкук. – Никаква възможност! „Под пода ако търсиш ти, туй що не ти принадлежи...“

„... там ще намериш за заслуга освен богатство, нещо друго!“ Да, знам, спомням си! – каза Хари. – Но не се опитвам да открадна ничие съкровище, не се опитвам да взема нищо оттам за собствена изгода. Можеш ли да ми повярваш?

Таласъмът изгледа Хари под ъгъл; белегът на челото му пареше, но той не му обръщаше внимание, отказвайки и болката и подканата му.

– Ако имаше магьосник, комуто бих повярвал, че не търси собствена изгода, – най-сетне рече Грипкук, – то би било на теб, Хари Потър. Таласъмите и духчетата не са свикнали на покровителство, или уважение, което ти показва тази нощ. Не и от пръчконосици.

– „Пръчконосици“?... – повтори Хари: фразата легна странно върху ушите му, а белегът му пареше, докато Волдемор насочваше мислите си на север, а Хари гореше от желание да разпита Оливандър в съседната стая.

– Правото да използваш пръчка, – каза таласъмът тихо, – дълго време е било предмет на разногласие между таласъми и магьосници.

– Но таласъмите могат да правят магии и без пръчки – каза Рон.

– Няма значение! Магьосниците отказват да споделят тайните в науката за пръчките с други магически създания, отказват ни възможност да разширим силите си!

– Е, и таласъмите също не споделят знанията си за тяхната магия! – каза Рон. – Не искате да ни кажете как правите мечове и брони. Таласъмите знаят как да обработват метала по начини, които магьосниците никога...

– Няма значение! – каза Хари, като видя променения цвят в лицето на Грипкук. – Тук не става въпрос за магьосници срещу таласъми, или някакви други магически създания...

Грипкук се изсмя противно.

– Но винаги за това става въпрос накрая! Тъмният Лорд става все по-силен и вашата раса все още е плътно над моята! „Гринготс“ пада под магьоснически контрол, домашни духчета са избивани и кой измежду пръчконосците протестира?!

– НИЕ! – викна Хърмаяни. Тя се бе изправила, очите ѝ бяха оживени. – НИЕ протестираме! И мен ме преследват като всеки един домашен дух или таласъм, Грипкук! Аз съм мътнород!

– Не се наричай... – промърмори Рон.

– И защо не? – каза Хърмаяни. – Мътнород съм и съм горда с това! Нямам по-висока позиция в този нов режим отколкото теб самият, Грипкук! Мен избраха да измъчват при семейство Малфой!

Казвайки това, тя разгъна леко халата, който покриваше врата ѝ и разкри малък разрез, който ножът на Белатрикс бе оставил; аленееше върху гърлото ѝ.

– Знаеш ли, че Хари бе този, който освободи Доби от робство? – попита тя. – Знаеш ли, че от години сме искали домашните духчета да бъдат свободни? (Рон помръдна неудобно върху облегалката на стола.) – Не би могъл да желаш Ти-Знаеш-Кой да бъде сразен повече, отколкото нас, Грипкук!

Таласъмът се вторачи в Хърмаяни със същото любопитство което бе показал на Хари.

– Какво ще търсите в трезора на семейство Лестранж? – попита той внезапно. – Мечът, който е в него е фалшив. Този е истинският! – той огледа всеки един от тях. – Мисля, че вече знаете това. Помолихте ме да излъжа когато бяхме там.

– Но фалшивият меч не единственото нещо което е в трезора, нали?
– попита Хари. – Може би си виждал и други неща вътре. Сърцето му туптеше по-силно от всякога. Той засили усилията си да заглуши пулсиращия белег.

Таласъмът отново навиваше с пръст брадичката си.

– Против нашия кодекс е да говорим за тайните на „Гринготс“... Ние сме пазители на невероятни съкровища. Имаме задължение към предметите оставени под наша грижа, които в много случаи са изработени от собствените ни ръце.

Таласъмът погали меча и черните му очи блуждаеха от Хари, към Хърмаяни и Рон и обратно.

– Толкова млади... – най-сетне каза той – за да се сражавате с толкова много...

– Ще ни помогнеш ли? – каза Хари. – Нямаме надежда да се промъкнем, без помощ от таласъм. Ти си единственият ни шанс.

– Ще... си помисля!... – каза Грипкук раздражено.

– Но... започна Рон ядосано, но Хърмаяни го мушна в ребрата.

– Благодаря ти! – каза Хари.

Таласъмът поклони голямата си, куполообразна глава в знак на признателност, след което размърда късите си крака.

– Мисля, – каза той, настанявайки се подобаващо върху леглото на Бил и Флър, – че „Контраст“–ът си свърши работата. Ще мога да поспя най-сетне. Извинете ме...

– Да, разбира се... каза Хари, но преди да напусне стаята, той се пресегна и взе меча на Грифиндор. Грипкук не протестира, но Хари видя негодувание в очите му, докато затваряше вратата.

– Дребен досадник!... – прошепна Рон. – Наслаждава се, като ни оставя да висим така...

– Хари!... – прошепна Хърмаяни, издърпвайки ги и двамата на тъмната, тиха площадка, – да не би да мислиш, каквото си мисля?!... Смяташ ли, че има Хоркрукс в трезора на семейство Лестранж??

– Да! – каза Хари. – Белатрикс беше побесняла при мисълта, че сме били там, беше извън себе си. Защо ли?... Какво си мислеше, че сме видели там, какво друго смяташе, че може да сме взели? Нещо, което силно би разгневило Ти-знаеш-кой, ако беше разбрал!

– Но аз смятах, че търсим места, където Ти-Знаеш-Кой е бил, където е направил нещо важно – каза Рон изглеждайки смаян. – Бил ли е някога в трезора на рода Лестранж?

– Не знам дали изобщо е бил някога в „Гринготс“... каза Хари. –

Той никога не е имал злато като малък, защото никоой не му е оставил нищо. Виждал е банката само отвън, сигурно, когато е стъпил за пръв път на „Диагон-али“.

Белегът му пулсираше, но той не му обърна внимание; искаше Рон и Хърмаяни да разберат за „Гринготс“, преди да разговарят с Оливандър.

– Мисля, че би завидял на всекиго, който е имал ключ от трезор в „Гринготс“. Мисля, че би го видял като истински символ на принадлежност в Магическия свят. И да не забравяме, че имаше голямо доверие на Белатрикс и съпруга ѝ. Те са били най-преданите му служители преди да падне и дори са го търсили, когато е изчезнал. Каза го в нощта когато се върна, чух го!

Хари потърка белега си.

– Обаче не мисля, че би казал на Белатрикс, че е Хоркрукс. Така и не бе казал на Луциус Малfoy истината за дневника. Вероятно ѝ е казал, че е някакво ценно притежание и я е помолил да го постави в трезора ѝ. Най-безопасното място да скриеш нещо, ми каза Хагрид... освен „Хогуортс“

Когато Хари бе свършил да говори, Рон поклати глава.

– Ти наистина го разбираш...

– Части от него... – каза Хари. Частици... Но ми се иска да разбера така и Дъмбълдор. Но ще видим... Хайде! Сега при Оливандър!

Рон и Хърмаяни изглеждаха озадачени, но впечатлени, докато го следваха и почукаха на вратата срещу тази на Бил и Фльор. Слабо „Влез!“ им отвърна.

Майсторът на магически пръчки лежеше на двоен креват най-далеч от прозореца. Той бе държан в подземие то повече от година и изтезаван. Хари знаеше това, поне за един път. Той изглеждаше измършавял, костите на лицето му бяха остро изпъкнали под жълтеникавата му кожа. Големите му, сребристи очи изглеждаха огромни в хлътналите им орбити. Ръцете, които лежаха върху одеалото можеха да принадлежат на скелет. Хари седна на празното легло до Рон и Хърмаяни. Изгряващото слънце не се виждаше тук. Стаята гледаше към градината и прясно изкопаният гроб.

– Г-н Оливандър, съжалявам, че ви безпокоя!... – каза Хари.

– Мило мое момче!... гласът на Оливандър бе немощен. – Ти ни спаси. Мислих си, че ще умра в онова място. Никога не бих могъл... никога не бих могъл да ти се отблагодаря... достатъчно.

– За нас беше удоволствие...

Белегът на Хари туптеше. Той знаеше, беше сигурен, че едва ли е останало някакво време да стигне пръв до целта на Волдеморт, или да се опита да му попречи. Той усети полъх на паника... но бе взел решение то си, когато бе избрал да говори с Грипук първо. Преструвайки се на спокоен, както всъщност не се чувстваше, той се разтърси из кесийката около врата му и извади двете половини на счупената пръчка.

– Г-н Оливандър, имам нужда от помощ.

– Каквото и да е. Каквото и да е... – каза тихо майсторът.

– Можете ли да поправите това? Възможно ли е?

Оливандър протегна трепереща ръка и Хари постави едва свързани-те части в дланта му.

– Бодлива зеленика и фениксово перо... – каза Оливандър с треперещ глас. – Двайсет и осем сантиметра. Чудесна и податлива.

– Да... – каза Хари. Можете ли?...

– Не... – прошепна Оливандър. – Съжалявам, много съжалявам, но пръчка, която е претърпяла такъв стадий на повреда не може да бъде поправена по нито един от начините, които знам.

Хари се бе подготвил, но беше удар да го чуе, въпреки това. Той взе половинките на пръчката и ги прибра обратно в кесийката около врата си. Оливандър се вторачи в мястото, където потрошената пръчка се бе изпарила и не отмести поглед докато Хари не извади от джоба си двете пръчки които бе донесъл от дома на Малфой.

– Можете ли да идентифицирате тези? – попита Хари.

Майсторът взе първата от пръчките и я приближи до бледите си си очи, въртейки я с изпъкналите си, кокалести пръсти, огъвайки я лекичко.

– Орех и змейска сърдечна нишка, – каза той. – Тридесет сантиметра. Неподатлива. Тази пръчка принадлежи на Белатрикс Лестранж.

– А тази?

Оливандър приложи същото проучване.

– Глог и косъм от еднорог. Точно двадесет и пет сантиметра. Сравнително гъвкава. Това беше пръчката на Драко Малфой.

– Беше? – повтори Хари. – Не е ли още негова?

– Може би не. Ако си я взел...

– Така направих...

– ... значи може да бъде твоя. Разбира се, начинът на отнемане е от значение. Много зависи и от самата пръчка. Обичайно, когато пръчка е спечелена, тя сменя предаността си!

В стаята настъпи тишина, освен далечното вълнение на морето.

– Говорите за пръчките, сякаш имат чувства! – каза Хари. – Сякаш могат да мислят...

– Пръчката избира магьосника – каза Оливандър. – Това винаги е било ясно на тези от нас, които са изучавали науката за правене на магически пръчки.

– Човек може да използва пръчка, въпреки че не го е избрала, нали? – попита Хари.

– О да, ако си магьосник, ще можеш да насочваш магията си през почти всеки инструмент. Най-добрите резултати, обаче, трябва винаги да идват от там, където има най-голяма връзка между магьосник и пръчка. Тези връзки са сложни. Първоначално привличане и тогава взаимно търсене за опит, пръчката се учи от магьосника, магьосникът се учи от пръчката...

Морето се вълнуваше напред назад; беше тъжен звук.

– Отнех тази пръчка от Драко Малфой насила! – каза Хари. – Мога ли да я използвам безопасно?

– Мисля, че да. Сложни закони регулират притежанието на пръчки, но завладяните обикновено се подчиняват на желанията на новият господар.

– Значи да използвам тази? – каза Рон, изваждайки пръчката на Опаш от джоба си и я подаде на Оливандър.

– Кестен и сърдечна нишка от змей. Двадесет и два и половина сантиметра. Крехка. Накараха ме да изработя тази, недълго след отвлечането ми, за Питър Петигрю. Да, ако си я спечелил, е по-вероятно да ти се подчини и да го прави по-добре, отколкото друга пръчка.

– И това важи за всички пръчки, така ли? – попита Хари.

– Така мисля... – отвърна Оливандър, разглеждайки с изпъкналите си очи лицето на Хари.

– Питате дълбоки въпроси, г-н Потър. Науката за магическите пръчки е сложен и мистериозен клон от Магията.

– Значи е нужно да се убие предишният собственик, за да се смени собственикът напълно? – попита Хари.

– Нужно ли? Не, бих казал, че не е нужно да се убива...

– Има легенди, обаче, – каза Хари и пулсът му се ускори, болката в белега се увеличи; той бе сигурен, че Волдемор бе решил да задейства идеята си – ... легенди за пръчка – или пръчки – които се предават от ръка на ръка чрез убийство!

Оливандър пребледня. Върху снежната възглавница той изглеждаше светло-сив, но очите му станаха огромни, кръвясали и

изпълнени със страх.

– Само една пръчка, мисля... – прошепна той.

– И Вие-знаете-кой се интересува от нея, нали? – попита Хари.

– Аз – как?!... – дрезгаво изрече Оливандър и погледна умопително към Рон и Хърмаяни за помощ. – Откъде знаете това?...

– Искаше да му кажете как да преодолее връзката между пръчките ни! – каза Хари.

Оливандър изглеждаше уплашен.

– Той ме изтезаваше, трябва да разберете това! Проклятието „Круциатус“, аз... аз няхах избор, освен да му кажа каквото знаех, каквото предполагам!

– Разбирам! – каза Хари. Казали сте му за сърцевините? Предложили сте му да вземе нечия друга пръчка?

Оливандър изглеждаше изплашен и вкаменен от нещата, което Хари знаеше. Той кимна бавно.

– Но не проработи! – продължи Хари. – Моята победи взетата назаем. Знаете ли защо?

Оливандър поклати глава бавно, досущ както бе кимнал.

– Аз... никога не бях чувал за подобно нещо. Вашата пръчка направи нещо уникално онази вечер. Връзката на сърцевините е изключително рядка, но защо вашата пръчка счупи взетата пръчка, не знам...

– Говорихме за другата пръчка, пръчката която сменя собственика си чрез убийство. Когато Вие-Знаете-Кой осъзна, че моята пръчка бе направила нещо странно, той се върна и попита за другата пръчка, нали?

– Откъде знаете всичко това?!

Хари не отговори.

– Да, попита... – прошепна Оливандър. – Той искаше да знае всичко което можеш да му кажа за пръчката известна като Пръчката на Смъртта, Пръчката на Съдбата или Могъщата пръчка.

Хари хвърли бърз поглед към Хърмаяни. Тя изглеждаше потресена.

– Тъмният Лорд – каза Оливандър с тих и изплашен глас, – винаги е бил доволен от пръчката която му направих – тис и фениксово перо, тридесет и три и половина сантиметра, докато не откри връзката между сърцевините. Сега той търси друга, по-силна пръчка, като единствен начин да надделее над вашата.

– Но скоро ще узнае, ако не знае вече, че моята е счупена, невъзможно да се поправи! – каза Хари тихо.

– Не! – каза Хърмаяни звучейки ужасена. – Няма как да разбере, Хари, как би могъл?!

– Чрез заклинанието „Приори Инкататем“ – каза Хари. – Оставихме твоята пръчка и трънковата ми пръчка при семейство Малфой, Хърмаяни. Ако ги прегледат както трябва, ще ги накарат да пресъздадат магиите, които са правели напоследък и ще открият, че твоята е счупила моята, ще видят, че си се опитала да я поправиш безуспешно и ще осъзнаят, че оттогава съм използвал трънковата!

Малкото цвят, който Хърмаяни бе възобновила откакто бяха дошли, сега се източи от лицето ѝ. Рон хвърли на Хари укорителен поглед и каза:

– Нека не се тревожим за това сега...

Но г-н Оливандър се намеси.

– Тъмният Лорд вече не търси Могъщата пръчка само за унищожението ви, г-н Потър. Той е твърдо решен да я притежава, защото вярва, че ще го направи напълно неуязвим.

– И ще го направи ли?

– Собственикът на Могъщата пръчка трябва винаги да се страхува от нападение! – каза Оливандър, – но идеята Тъмният Лорд да притежава Смъртоносната пръчка е, трябва да призная... вдъхва големи опасения!

Хари изведнъж си припомни колко несигурен бе, когато се бяха срещнали за пръв път колко бе харесал Оливандър. Дори сега, след като е бил измъчван и държан в плен от Волдеморт, идеята Черен магьосник да притежава такава пръчка, изглежда, го увличаше толкова, колкото и го отблъскваше.

– Мислите ли – мислите ли, че Пръчката съществува наистина, г-н Оливандър? – попита Хърмаяни.

– О, да! – каза Оливандър. – Да, напълно възможно е да се проследи развитието на пръчката. Има празнини, разбира се и то големи, когато тя изчезва от полезрение, временно загубена, или скрита; но винаги се появява. Има определени идентифициращи качества, които тези, изучаващи науката за магическите пръчки разпознават. Има записи, някои от тях неясни, които аз и други майстори изучаваме. Те са автентични!

– Значи... значи не вярвате да е просто приказка или мит? – попита с надежда Хърмаяни.

– Не... – каза Оливандър. Дали е нужно пръчката да премине в друг чрез убийство, не знам! Историята ѝ е кървава, но това може би просто се дължи на факта, че е толкова желан обект и възбужда такива страсти у магьосниците. Необикновено силна, опасна в погрешните ръце и обект на невероятно очарование за всички нас които изучаваме силата

им!

– Г-н Оливандър! – каза Хари – Казахте на Вие-Знаете-Кой, че Грегорович притежава Могъщата Пръчка, нали?

Оливандър стана, ако изобщо бе възможно, още по-блед. Той изглеждаше призрачен, преглъщаше.

– Но как... как?!

– Няма значение как знам! – каза Хари, затваряйки за един момент очи, докато белегът му гореше и видя, за секунди, видение за главната улица в Хогсмейд, все още тъмно, защото бе много по на север. – Казахте на Вие-Знаете-Кой, че пръчката е у Грегорович?

– Беше слух... – прошепна Оливандър. – Слух, години, години, много преди да сте били родени! Вярвам, че Грегорович сам го бе пунал. Можете да си представите, колко добре би било за работата му: той изучаваше и възпроизвеждаше качествата на Могъщата пръчка!

– Да, виждам това... – каза Хари. Той стана. – Г-н Оливандър, едно последно нещо и тогава ще ви оставим да си починете. Какво знаете за Реликвите на Смъртта?

– К-кое? – попита майсторът, изглеждайки напълно озадачен.

– Реликвите на Смъртта.

– Страхувам се, че не знам за какво говорите. Има ли нещо общо с възшебни пръчки?

Хари погледна хлътналото лице и вярваше, че Оливандър не се преструва. Той не знаеше за Реликвите.

– Благодаря Ви! – каза Хари. – Много Ви благодаря. Ще ви оставим да си починете...

Оливандър изглеждаше потресен.

– Той ме изтезаваше! – изпъшка той. – Проклятието „Круциатус“... нямате си и представа...

– Имам! – каза Хари. – Наистина имам. Моля Ви, починете си. Благодаря Ви, че ми казахте всичко това.

Той поведе Рон и Хърмаяни надолу по стълбите. Хари съзря Бил, Флър, Луна и Дийн, седнали около масата в кухнята, с чаши чай пред тях. Всички погледнаха към Хари, когато той се появи отново на вратата, но той само им кимна и продължи към градината, следван от Рон и Хърмаяни. Червеникавата могила която покриваше Доби бе отпред и Хари се отправи към нея, докато болката в главата му нарастваше все повече и повече. Беше огромно усилие, сега, да се затваря от виденията които сами нахлуваха върху него, но знаеше, че трябва да издържи още малко. Той щеше да им се предаде скоро, защото трябваше да разбере

дали теорията му е вярна. Трябваше да положи само още едно малко усилие, за да обясни на Рон и Хърмаяни.

– Грегорович е притежавал Могъщата пръчка много отдавна! – каза той. – Видях Вие-Знаете-Кой да го търси. Когато го откри, разбра, че тя не бе вече в Григорович: била му е открадната от Гриндълуолд. Как е разбрал, че пръчката е у Грегорович, не знам... но ако той е бил достатъчно глупав да разпространи слух, не е било прекалено трудно.

Волдемор вече бе пред портите на „Хогвортс“; Хари го виждаше да стои там и виждаше, също така изплуващото слънце все по-близо и по-близо.

– И Гриндълуолд използвал Могъщата пръчка, за да стане могъщ. И е бил в зенита на силата си, когато Дъмбълдор е разбрал, че е единственият който може да го спре; той се дуелирал с Гриндълуолд, победил го е и е взел Могъщата пръчка.

– Дъмбълдор е притежавал Могъщата пръчка?! – изуми се Рон. – Но тогава... къде е тя?!

– В „Хогвортс“! – каза Хари, борейки се да остане с тях в градината.

– Но... тогава да тръгваме!! – подкани го Рон. – Хари да вървим да я вземем, преди той да го стори!

– Твърде късно е за това... – каза Хари. Не можеше да направи нищо, освен да притиска главата си, опитвайки се да ѝ помогне да издържи. Той знае къде е. Вече е там...

– Хари! – гневно кресна Рон. – Колко време си знаел това... защо губихме време? Защо говори първо с Грипкук? Можехме да отидем... още можем да отидем!...

– Не! – каза Хари и той падна на колене върху тревата. – Хърмаяни е права. Дъмбълдор не искаше да я притежавам. Не искаше да я взема. Искаше да намеря Хоркруксите.

– Непобедимата пръчка, Хари! – изстена Рон.

– Не е предназначена за мен!... Трябва да намеря Хоркруксите...

Сега всичко беше спокойно и тъмно... слънцето едва се виждаше над хоризонта, докато той се носеше плавно до Снейп през землището към езерото.

– Ще се присъединя към теб в замъка не след дълго! – каза той с високия си, студен глас. – Остави ме сега...

Снейп се поклонил и закричал обратно по пътеката, черното му наметало се развявало зад него. Хари ходеше бавно, чакайки Снейп да изчезне. Не биваше нито той, нито никой друг да види къде отива. Но

нямаше светлини в прозорците на замъка и той можеше да се прикрие... и за секунда той направи Прикриваща магия върху себе си която го скри дори и от собствените му очи.

Той вървеше по ръба на езерото оглеждайки очертанията на любимия му замък, първото му царство, неговото първородно право... И ето, че бе тук, до езерото, отразена в тъмните води. Бялата мраморна гробница, ненужно петно върху познатата гледка. Той отново почувства онзи прилив на контролирана еуфория, онова неудържимо чувство за цел в унищожението. Той вдигна старата си тисова пръчка: колко удобно бе това, да бъде последното й велико дело.

Гробницата се пропука на две отгоре до долу. Покритата вътре фигура бе дълга и слаба, както бе приживе. Той вдигна пръчката отново. Погребалният саван се разтвори. Лицето бе полупрозрачно, бледо, хлътно, почти идеално запазено. Бяха оставили очилата върху кривия нос; той се чувства развеселен. Ръцете на Дъмбълдор бяха сгънати върху гърдите му и там лежеше тя, притисната под тях, погребана с него.

Дали старият глупак си бе въобразил, че мраморът, или смъртта биха защитили пръчката? Смятал ли е, че Тъмният Лорд не би се осмелил да оскверни гробницата му? Паякоподобната ръка се спусна и издърпа пръчката от хватката на Дъмбълдор и взимайки я, сноп изкри изкочиха от края й, блещукащи над тялото на предишният й собственик, готова, най-сетне, да служи на нов господар...

Глава двадесет и пета КЪЩУРКАТА НА РАКОВИНИТЕ

Къщата на Бил и Фльор беше построена върху скала с изглед към морето, а стените ѝ бяха покрити с раковини и боядисани в бяло. Беше самотно и красиво място. Винаги, когато Хари влезеше вътре в малката къщурка или в градината, той можеше да чуе звука на морето, който звучеше като равномерното дишане на някое огромно същество. Той прекара следващите няколко дена, за да си търси оправдания, да избяга от сега гъсто населената къщичка, за да може да се изкачи на върха на скалата, наблюдавайки морето и да чувства соления бриз върху лицето си.

Важността на решението да не се надпреварва с Волдемор за това, кой пръв да стигне до пръчката, все още плашеше Хари. Той не можеше да си спомни някой друг път да е избирал да „не действа“. Беше изпълнен със съмнения, съмнения, които и Рон не спираше да изразява на глас всеки път, когато бяха заедно.

– Ами ако Дъмбълдор е искал ние да успеем да разгадаем знака навреме, за да стигнем до пръчката? Ами ако това, че разбрахме какво значи знакът ни прави достойни да вземем Реликвите? Хари, ами ако това е наистина е Могъщата пръчка, как по дяволите ще успеем да довършим Ти-знаеш-кой?

Хари не можеше да отговори... На моменти се чудеше дали не е луд, че ще позволи на Волдемор да отвори гробницата необезпокояван. Той дори нямаше задоволителен отговор на въпроса защо изобщо реши да не действа. Всеки път, когато се опитваше да си припомни мисловният път, който го бе довел до това решение, доводите му се струваха все по-слаби и по-слаби.

Но най-странното нещо бе подкрепата на Хърмаяни. Тя го объркваше дори повече, отколкото съмненията на Рон. Хърмаяни, принудена да признае, че Могъщата пръчка все пак съществува, продължаваше да твърди, че тя е зла и че начинът, по който Волдемор смята да я вземе е отблъскващ и не подлежи на обсъждане.

– Ти никога няма да направиш това, Хари! – повтаряше тя. – Ти никога не би осквернил гробницата на Дъмбълдор.

Но мисълта за тялото на мъртвия Дъмбълдор плашеше Хари много по-малко от възможността, да не е разбрал добре намеренията на живия

Дъмбълдор. Той все още се чувстваше несигурен, бе избрал пътя си, но все още гледаше назад и се чудеше дали не е разбрал грешно знаците, дали не е трябвало да тръгне в друга посока.

От време на време, гневът му към Дъмбълдор го завладяваше отново със силата на вълните, които се разбиваха в скалата под къщурката, гняв, че Дъмбълдор не бе успял да му обясни нищо преди да умре.

– Но дали той наистина е мъртъв? – попита Рон, три дни след като пристигнаха в къщурката.

Хари точно гледаше към скалите през оградата на градината, когато Рон и Хърмаяни го намериха. На него му се искаше да не се бяха появявали, нямаше желание да се включва в спора им.

– Да, умрял е, Рон, моля те, не почвай отново!

– Погледни фактите, Хърмаяни! – каза Рон, докато Хари продължаваше да гледа към хоризонта. – Кошутата! Мечът! Окоето, което Хари видя в огледалото...

– Хари си признава, че може да си е въобразил за окоето! Нали така, Хари?

– Да, възможно е... – отвърна Хари без да я поглежда.

– Но ти не мислиш така, нали? – попита Рон.

– Не, не мисля така! – отвърна Хари.

– Ето видя ли! – бързо каза Рон преди Хърмаяни да успее да продължи. – Ако не е бил Дъмбълдор, обясни как тогава Доби знаеше, че сме в подземие, а, Хърмаяни?!

– Не мога да обясня това... но ти пък можеш ли да обясниш, как Дъмбълдор го е изпратил, при положение, че лежи в гробницата в „Хогуортс“?

– Не знам, може да е бил неговият призрак!

– Дъмбълдор никога не би се върнал обратно като призрак... – каза Хари. Той се чувстваше уверен за все по-малко неща, засягащи Дъмбълдор, но това бе едно от тях. – Той би продължил нататък...

– Какво имаш предвид под „продължил“? – попита Рон, но преди Хари да може да отговори, чу глас зад себе си.

– 'Ари? – Флър тъкмо бе излязла от къщурката и вятърът развяваше дългата ѝ сребриста коса. – 'Ар-ри, Грипкук иска да говори с теб. Той е в най-малката спалня, казва че не иска да бъде подслушван.

Неприязната, която изпитваше към това, че таласъмът я е изпратил да донесе съобщението беше очевидна – тя изглеждаше много раздразнена по пътя обратно към къщурката.

Грипкук ги чакаше, точно както Флър каза в най-малката спалня,

където по принцип спяха Хърмаяни и Луна. Той бе пуснал червените памучни завеси, което придаваше на стаята затъмнен призрачен вид, в ярък контраст с останалата част от светлата къщурка.

– Взех своето решение, Хари Потър! – каза таласъмът, който седеше с кръстосани крака и потропваше по облегалката на ниския си стол с дългите си пръсти. – Въпреки че таласъмите в „Гринготс“ ще го приемат за предателство, аз реших да ти помогна...

– Но... това е чудесно! – каза Хари облекчен. – Грипкук, много ти благодарим, ние не знаем как да...

– ... в замяна – прекъсна го таласъмът, – искам заплащане.

– Колко искаш? Имам злато... – каза Хари учудено.

– Не злато! – отвърна Грипкук. – Имам си злато. – черните му очи блестяха – Искам меч. Меч на Годрик Грифиндор!

– Не можем да ти дадем това! – каза Хари разгорещен. – Съжалявам...

– Тогава имаме проблем... – меко отвърна таласъмът.

– Можем да ти дадем нещо друго – нетърпеливо допълни Рон. – Сигурен съм, че Лестрандж имат много неща, можеш да си избереш нещо, когато отидем там.

Той каза грешното нещо, Грипкук се ядоса:

– Аз да не съм крадец, момче!?! Няма да взема съкровище, над което нямам права!

– Но мечът е наш...

– Не, не е! – каза таласъмът.

– Ние сме грифиндорци, а това е мечът на Годрик Грифиндор...

– А преди да е бил на Грифиндор, на кого е бил?!... – изсъска таласъмът, докато се изправяше.

– Ничий... – отвърна Рон. – Бил е направен за него, не е ли така?

– Не! – извика таласъмът, сочейки Рон яростно с пръст. – Отново магьосническата арогантност! Този меч е бил на Ракнук Първи и му е бил взет от Годрик Грифиндор! Той е шефдовър на таласъмското майсторство! И принадлежи на таласъмите. Този меч е цената на моята помощ, приемате ли или не?

Грипкук ги изгледа. Хари се спогледа с другите и каза:

– Трябва да го обсъдим насаме, Грипкук, ще ни дадеш ли няколко минути?

Таласъмът кимна в знак на съгласие.

Надолу по стълбите, в празния хол, Хари отиде до камината и се опита да измисли какво да направи. Зад него Рон каза:

– Той ни се подиграва! Не можем да му позволим да вземе меча.

– Вярно ли е? – попита Хари Хърмаяни – Мечът наистина ли е бил откраднат от Грифиндор?

– Не зная!... – каза тя безнадеждно. – Магическата история често пропуска фактите около това какво магьосниците са правили на другите магически раси, но не знам за източник, където се казва, че Грифиндор е откраднал меча.

– Сигурно е някоя от онези таласъмски истории, – каза Рон, – за това, как магьосниците винаги се опитват да ги преметнат. Можем да се считаме за късметлии, че не поиска и някоя от нашите магически пръчки.

– Таласъмите имат ред причини да не харесват магьосниците, Рон! – каза Хърмаяни. – С тях са се отасяли много грубо в миналото.

– Все пак таласъмите не са точно малки пухкави зайчета, нали така? – каза Рон. – Те са убили много от нас. И те са се били нечестно!

– Но не е сега моментът да спорим с Грипкук чия раса е по-кръвожадна, това няма да го накара да ни помогне.

В последвалата пауза те се опитаха да измислят решение на проблема. Хари погледна през прозореца към гроба на Доби. Луна точно поставяше морска лавандула в буркан от сладко до надгробния камък.

– Добре... – каза Рон и другите се обърнаха към него. – Какво ще кажете за това: казваме на Грипкук, че имаме нужда от меча докато влезем вътре в съкровищницата и после той може да го има. Вътре има дубликат, нали така? Може да ги разменим и да му дадем дубликата.

– Рон, та той може да го различи много по-добре от нас! – каза Хърмаяни. – Все пак, нали точно заради него знаем, че е имало замаяна.

– Да, но ние може да избягаме преди той да е осъзнал... – той замръзна под погледа на Хърмаяни.

– Това – каза тя тихо, – е отвратително. Да го помолим за помощ и после да го преметнем? И после се чудиш защо таласъмите не харесват магьосниците?...

Ушите на Рон пламнаха в червено:

– Добре де, добре! Това беше единственото нещо, което успях да измисля! Какво е решението, според теб?

– Трябва да му предложим нещо друго, нещо също толкова ценно.

– Отлично, отивам да донеса някой от нашите древни таласъмски мечове и можеш да му го опаковаш с панделка.

Отново се възцари мълчание. Хари беше сигурен, че таласъмът няма да приеме нищо друго освен меча, дори и да му предложи нещо

също толкова ценно. А мечът беше единственото им сигурно оръжие срещу Хоркруксите.

– Той си затвори очите за момент и се заслуша в шума от морето. Мисълта, че Грифиндор може да е откраднал меча му беше неприятна. Той винаги се бе гордял с това, че е грифиндорец. Грифиндор е бил защитникът на мъгълкръвните, магьосникът, който се е изправил срещу привърженика на чистокръвните – Слидерин...

– Може би той лъже – каза Хари като си отвори очите. – Грипкук. Може би Грифиндор не е откраднал меча. Как можем да разберем дали таласъмската история е вярна?

– Какво значение има това? – попита Хърмаяни.

– Има значение за това как аз се чувствам – каза Хари. Той си пое дълбоко дъх. – Ще му кажем, че може да има меч след като ни помогне да влезем в трезора... но ще внимаваме да не уточняваме ТОЧНО КОГА ще му го дадем.

Рон се ухили, но Хърмаяни изглеждаше разтревожена.

– Хари, не можем...

– Ще му го дадем! – продължи Хари, – след като го използваме да унищожим всички Хоркрукси. Ще се уверя, че ще го получи тогава. Ще спазя думата си.

– Но това може да отнеме години! – каза Хърмаяни.

– Знам това, но той няма нужда да го знае. Това няма да е точно лъжа... наистина.

Хари срещна погледа ѝ със смес от дързост и срам. Той си спомни думите, които бяха гравирани над пътя за Нуменгард: „ЗА ОБЩОТО БЛАГО“. Той подтисна тази мисъл. Просто нямаха друг избор.

– Това не ми харесва! – каза Хърмаяни.

– На мен също... – призна си Хари.

– Аз пък мисля, че е гениално! – каза Рон докато се изправяше. – Да отидем да му кажем.

Върнаха се обратно в най-малката спалня и Хари прие предложението, като внимаваше да не издава някакво определено време за предаването на меча. Хърмаяни се мръщеше през цялото време докато той говореше, той се раздражни от това, страхуваше се, че тя ще ги издаде. Грипкук обаче не сваляше очи от Хари.

– Имам ли думата ти, Хари Потър, че ще ми дадеш меча на Грифиндор, ако ти помогна?

– Да – каза Хари.

– Тогава да се ръкуваме, – каза таласъмът и изпъна ръката си.

Хари я пое и я разтърси. Чудеше се дали тези черни очи виждаха неговите намерения. В този миг Грипкук го пусна, събра си ръцете и каза:

– Така, нека започваме!

Беше все едно отново планираха проникването си в Министерството. Настаниха се да работят в най-малката спалня, която продължаваше да е затъмнена, според предпочитанията на Грипкук.

– Само веднъж съм влизал в трезора на Лестрандж, – уведоми ги Грипкук, – тогава, когато трябваше да сложа вътре фалшивия меч. Това е едно от най-древните помещения. Най-старите магьоснически родове съхраняват съкровищата си на най-долното ниво, където трезорите са най-големи и най-добре охранявани...

Те стояха в малката стая с часове. Бавно дните се превърнаха в седмици. Непрекъснато изникваха нови проблеми, които трябваше да се разрешат. Не на последно място беше фактът, че запасът им от Многоликова отвара беше силно намалял.

– Останало е само колкото за един от нас – каза Хърмаяни докато разглеждаше гъстата отвара на светлината на лампата.

– Това ще е достатъчно – отвърна Хари, който разглеждаше картата на най-дълбоките коридори, която Грипкук им бе начертал.

Останалите обитатели на Къщурката на раковините нямаше как да не забележат, че нещо се случва, Хари, Хърмаяни и Рон се появяваха само за да се хранят. Никой не задаваше въпроси, въпреки че Хари често усещаше как Бил ги наблюдава, замислено и съсредоточено, докато вечеряха. Колкото повече време прекарваха заедно, толкова повече Хари осъзнаваше колко много не харесва таласъма. Грипкук беше изненадващо кръвожаден, смееше се над идеята да избягват да нараняват по-малки създания и изглежда разчиташе на това, че ще се наложи да се бият с други магьосници, за да стигнат до съкровищницата на Лестрандж. Хари забелязваше, че и другите двама споделяха неприязънта му към таласъма, но и дума не ставаше за това. Те имаха нужда от Грипкук.

Таласъмът не обичаше да се храни с останалите. Дори след като краката му се оправиха, той продължаваше да изисква храната да му се носи в стаята, също като на все още невъзстановения Оливандер, докато Бил (след поредното нервно избухване на Флър) не отиде при него да му каже, че това не може да продължава. След тази случка Грипкук се присъедини към тях на пренаселената маса, въпреки че отказваше да яде същата храна като тях, а настояваше да му се приготвя сурово месо, корени и разнообразни гъби.

Хари се чувстваше виновен, все пак той бе настоял Грипкук да остане в къщурката, за да могат да го разпитват, негова бе и вината, че цялото семейство Уизли трябваше да се крие и че Бил, Фред, Джордж и г-н Уизли не можеха да работят.

– Толкова съжалявам!... – каза той на Флър една вечер през април, докато ѝ помагаше да приготви вечерята. – Не съм искал да ти се налага да се разправяш с всичко това.

Тя точно бе накарала няколко ножа да започнат да режат пържоли за Грипкук и за Бил, който предпочиташе месото си алангле след атаката на Грейбек. Докато ножовете режеха зад тях, нейното иначе раздражено изражение се смекчи.

– 'Ари, ти спаси живота на сестра ми, никога няма да го забравя.

Това не беше точно цялата истина, но Хари реши да не ѝ напомня факта, че Габриел никога не е била в истинска опасност.

– Както и да е – продължи Флър, посочвайки с пръчката си купа със сос върху печката, която започна на ври – г-н Оливандер-р отива при Мюр-риел тази вечер. Това ще направи нещата по-лесни. Таласъмът, – намръщи се тя като го спомена, – може да се премести долу, а ти, Р-рон и Дийн можете да вземете малката спалня.

– Ние нямаме нищо против да спим в хола – каза Хари, който знаеше, че Грипкук не би приел да спи на дивана, а за плана им беше важно да го държат колкото се може по-щастлив. – Не се притеснявай за нас, – парира протестите ѝ той, – ние скоро тръгваме и без това, Рон, Хърмаяни и аз. Няма да сме тук още дълго.

– Но какво искаш да кажеш? – намръщи се тя докато местеше едно блюдо с магическата си пръчка. – Р-разбира се, че никъде няма да ходите, тук сте в безопасност!

Тя звучеше доста като г-жа Уизли докато казваше това и Хари беше доволен, че задната врата се отвори в този момент. Луна и Дийн влезнаха, косите им бяха мокри от дъжда навън, а ръцете им бяха пълни с дърва за огъня.

– ... и има малки ушички – точно казваше Луна, – нещо като тези на хипопотам, казва татко, само че лилави и космати. И ако искаш да ги извикаш, трябва да тананикаш, само помни, че те предпочитат валс, не нещо бързо...

Дийн повдигна рамене като минаваше покрай Хари и последва Луна в другата стая, която бе трапезария и хол едновременно, където Рон и Хърмаяни точно слагаха масата за вечеря. Хари използва шанса да избяга от въпросите на Флър като взе две кани сок от тиква и отиде при тях.

– ... а, ако някой ден дойдеш вкъщи, ще мога да ти покажа рога, татко ми писа за него, но още не съм го видяла, защото смъртожадните ме отвлякоха от „Хогвортс Експрес“ и не успях да се прибера вкъщи за Коледа, – обясняваше Луна, докато тя и Дейн разпалваха огъня.

– Луна, казахме ти – каза ѝ Хърмаяни, – този рог експлодира. Той беше от Еруммент, а не от нагънаторог шнорхело...

– Не е вярно, със сигурност е бил рог от нагънаторог шнорхелоподобен квакльо, – увери я Луна. – Татко ми каза. Досега сигурно ще се е възстановил, те много бързо се регенерират, нали знаете.

Хърмаяни поклати глава и продължаваше да подрежда вилиците, когато се появи Бил с г-н Оливанър. Майсторът на пръчки все още изглеждаше много крехък и Бил му служеше за опора, освен че носеше големия му куфар.

– Ще ми липсват, г-н Оливанър! – каза Луна и се доближи до стария мъж.

– И ти на мен, миличка... – отвърна Оливанър, потупвайки я по рамото. – Ти ми беше незаменима опора в онова ужасяващо място.

– Au revoir, г-н Оливанър-р... – каза Фльор и го целуна по двете бузи. – Чудя се дали мога да ви помоля да доставите една пратка на лелята на Бил Мюр-риъл? Така и не успях да ѝ върна тиарата.

– За мен ще бъде чест! – поклони се Оливанър, – това е най-малкото, което мога да направя в замяна на вашето гостоприемство.

Фльор извади изтъркано кадифено ковчеже и го отвори пред майстора на вълшебни пръчки. Тиарата блестеше и улавяше светлината на ниската лампа.

– Лунни камъни и диаманти... – каза Грипкук, който се бе промъкнал в стаята без Хари да забележи. – Таласъмска направа, нали?

– И платена от магьосници... – тихо отвърна Бил, а таласъмът го прониза с поглед, който бе едновременно обиден и предизвикателен.

Вятърът духаше силно в прозорците на къщурката когато Бил и Оливанър изчезнаха в нощта. Останалите се сгъчкаха около масата, лакът до лакът и започнаха да ядат. Огънят искреше в огнището до тях. Хари забеляза, че Фльор само разбутваше храната си и гледаше към прозореца на всеки няколко минути. За тяхно облекчение, Бил се върна обратно още преди да довършат първото си ядене, косата му беше разрошена от вятъра.

– Всичко е наред – каза той на Фльор. – Оливанър се е настанил. Мама и татко ви пращат поздрав. Джини ви изпраща цялата си обич, Фред и Джордж продължават да ядосват Мюриел – все още въртят

бизнес с поръчки по сови под носа ѝ. Тя се разведри като ѝ предадохме тиарата, каза, че вече мислела, че сме я свили...

– Ех, да, тази мила душица, леля ти... – каза Фльор сърдито, докато използваше вълшебната си пръчка да подреди мръсните чинии в редица във въздуха, а след това ги изпрати извън стаята.

– Татко направи тиара! – обади се Луна. – Е, всъщност, прилича повече на корона...

Рон хвана погледа на Хари и се ухили, Хари усети, че и той си бе припомнил налудничевия накит, който видяха, когато посетиха Ксенофилиус.

– Той всъщност се опитва да пресъздаде загубената диадема на Рейвънклоу. Той мисли, че вече е успял да идентифицира повечето от основните елементи. Наистина си пролича, особено когато добави крила от Пръчести...

Чу се похлопване по предната врата. Всички погледнаха в тази посока. Фльор дотърча от кухнята изплашена, Бил скочи на крака, извади вълшебната си пръчка и я насочи към вратата, Хари, Рон и Хърмаяни направиха същото. Грипкук се плъзна под масата, без да издаде и звук.

– Кой е? – извика Бил.

– Аз съм Ремус Джон Лупин! – отвърна му глас, приглушен от виещия вятър. Хари усети как го побиват тръпки: какво ли се беше случило? – Аз съм върколак, женен съм за Нимфадора Тонкс; ти си Пазител на тайната на Къщурката на раковините и ми каза адреса и да дойда, ако има спешен случай!

– Лупин е... – промърмори Бил и изтича да отвори вратата.

Лупин се спъна в прага. Беше блед и увит в пътното си наметало, прошарената му коса бе разрошена от вятъра. Той се изправи, огледа стаята, за да види кой точно беше там и извика:

– Момче е! Кръстихме го Тед, на бащата на Дора!

– Какво...?? Тонкс? Тонкс е родила??... – изписка Хърмаяни.

– Да, да, тя роди! – извика Лупин.

Навсякъде около масата се чуваха радостни викове и въздишки на облекчение. Хърмаяни и Фльор го поздравиха едновременно, а Рон си мърмореше „Леле, бебенце!“, сякаш за пръв път чуваше за нещо такова да се случва.

– Да... да... момче! – каза Лупин отново, опиянен от собственото си щастие. Той заобиколи масата и прегърна Хари, сякаш сцената в къщата на площад Гримолд никога не се бе случила.

– Ти ще му бъдеш ли кръстник? – попита той, когато пусна Хари.

– А-аз?!... – заекна Хари.

– Ти, разбира се... Дора също е съгласна, няма никой по-добър...

– Аз... ами да...

Хари се чувстваше изумен, учуден, възхитен; Бил побърза да донесе вино, а Флор се опитваше да убеди Лупин да остане за едно питие.

– Не мога да остана дълго, трябва да се върна – каза Лупин докато ги оглеждаше. Той изглеждаше много подмладен, много по-млад от колкото Хари го бе виждал някога. – Много ти благодаря, Бил.

Бил напълни чашите им и всички заедно ги вдигнаха за тост.

– За Теди Ремус Лупин – каза Лупин, – бъдещ велик вълшебник!

– На кого прилича? – поиска да знае Флор.

– Мисля, че прилича на Дора, а тя мисли, че прилича на мен. Няма много коса. Беше чернокос, когато се роди, но мога да се закълна, че стана рижава час по-късно. Вероятно ще е рус когато се върна. Андромеда каза, че косата на Тонкс е започнала да се променя още в деня на раждането й... – той изпразни чашата си. – Добре де, може да изпия още едно – допълни той докато Бил му наливаше.

– Вятърът се удряше в малката къщурка, огънят продължаваше да хвърля искри, а Бил не след дълго отваряше нова бутилка вино. Новините на Лупин сякаш бяха избутали техните собствени грижи – мисълта за новородения живот беше опияняваща. Само таласъмът изглеждаше недокоснат от празничната атмосфера и не след дълго той се оттегли в спалнята си, която сега бе запазена само за него. Хари си мислеше, че само той го е забелязал, докато не видя как Бил проследява таласъма с поглед.

– Не, стига толкова... наистина трябва да се връщам – каза Лупин, като отклони още една чаша с вино. Той стана и се загърна с наметалото си за път. – До скоро виждане, до скоро... ще се опитам да ви донеса малко снимки след няколко дена... всички ще са толкова радостни, че съм успял да ви видя...

Той завърза наметалото си и се сбoguва с тях, прегърна момичетата и се ръкува с момчетата, и после изчезна в бурната нощ.

– Кръстник, Хари! – каза Бил когато отидоха в кухнята, за да погнат в прибирането на масата. – Това е истинска чест! Поздравления!

След като изчака Хари да остави чашите, които носеше, Бил затвори вратата зад тях, изолирайки шумните гласове на другите, които продължаваха с празненството дори и след отпътуването на Лупин.

– Искам да поговоря с теб насаме, Хари, но нямах възможност покрай всичките тези хора наоколо. – Бил се поколеба.

– Хари, ти планираш нещо с Грипкук.

– Това беше твърдение, а не въпрос и Хари не си направи труда да отрича. Той само погледна към Бил, очаквайки го да продължи.

– Познавам таласъмите! – каза Бил. – Работя за „Гринготс“ откакто напуснах „Хогуортс“. Доколкото е възможно да съществува приятелство между магьосници и таласъми, може да се каже, че имам приятели таласъми... или поне такива, които познавам добре и харесвам... – той се поколеба отново. – Хари, какво искате от Грипкук и какво сте му обещали в замяна?

– Съжалявам, Бил – отвърна Хари, – но не мога да ти кажа!

Кухненската врата зад тях се отвори, Флър се опитваше да донесе още празни чаши.

– Изчакай една минута... – помоли я Бил.

Тя се отдръпна и той затвори вратата отново.

– Тогава трябва да ти кажа това... – продължи Бил. – Ако сте се забъркали в някаква сделка с Грипкук, особено ако се отнася за някоя скъпоценност, трябва да сте особено внимателни. Таласъмските представи за собственост, заплащане и отплата не са същите, като тези на хората.

Хари се почувства напрегнат, все едно малка змия се бе раздвижила вътре в него.

– Какво искаш да кажеш? – попита той.

– Говорим за съвсем различни гледни точки – отвърна Бил. – Сделки между магьосници и таласъми са се сключвали от столетия насам... но ти сигурно знаеш това от „История на Магията“. Имало е грешки и от двете страни, никога няма да твърдя, че магьосниците са били винаги невинни. Както и да е, но повечето таласъми, а особено пък тези в „Гринготс“, вярват че на магьосниците не може да им се има доверие, когато става въпрос за злато и съкровища, че те нямат никакво уважение към собствеността на таласъмите.

– Аз уважавам... – започна Хари, но Бил поклати глава.

– Не разбираш, Хари, никой не може да разбере, освен ако не е живял с таласъми. За един таласъм истинският господар на всеки предмет е този, който го е направил, а не този, който го е поръчал. Всеки предмет, изработен от таласъм в техните очи им принадлежи с право.

– Но ако е бил купен...

– ... тогава ще го сметнат за нает от този, който е платил парите. Но те изпитват трудност да приемат идеята, че предмети, изработени от таласъми, преминават от магьосник на магьосник. Видя лицето на Грипкук, когато видя тиарата. Той не одобрява това. Вярвам, че той мисли

(също като голяма част от своята раса), че тя е трябвало да бъде върната на таласъмите веднага, след като първоначалният собственик е умрял. Те смятат навика ни да пазим изработени от таласъми предмети и да ги предаваме от магьосник на магьосник, без да плащаме допълнително, за нещо повече от кражба!

Хари се почувства странно. Чудеше се дали Бил не се бе досетил за повече, отколкото показваше.

– Това което искам да кажа – продължи Бил като сложи ръка на вратата, – е да бъдеш изключително внимателен когато обещаваеш нещо на таласъми, Хари. По-безопасно би било да откраднеш от „Гринготс“, отколкото да пренебрегнеш такова обещание.

– Разбрах – каза Хари когато Бил отвори вратата, – Благодаря ти. Ще го имам пред вид.

Докато следваше Бил обратно при другите, му хрумна странна мисъл, без съмнение под влияние на виното, което бе изпил. Изглежда, че щеше да стане също толкова безрасъден кръстник на Теди Лупин, колкото Сириус Блек беше за него.

Глава двадесет и шеста „ГРИНГОТС“

Плановете им бяха съставени, приготовленията завършени; в най-малката спалня няколко дълги черни косъма (накъсани от пуловера, който Хърмаяни бе носила в имението на Малфой) лежаха навити в мъничка стъкленица над камината.

– ... и при това ще използваш истинската й пръчка – каза Хари, посочвайки към пръчката от орех, – така че мисля, че ще бъдеш доста убедителна.

Хърмаяни изглеждаше уплашена, че пръчката може да я заплете или ухапе, докато я взимаше.

– Мразя това нещо – каза тя с отслабнал глас. – Наистина. Чувствам употребата на пръчката й като нещо нередно, тя не работи правилно за мен... Тя е... все едно част от нея.

Хари не можеше да пропусне да си спомни как Хърмаяни беше пренебрегнала неохотата му към пръчката от черна трънка, настоявайки, че той си въобразява, когато тя не работеше така добре, както неговата собствена, казвайки му, че просто трябва да се упражнява. Все пак той реши да не й връща обратно собствения й съвет – някак си навечерието на опита им за покушение над „Гринготс“ изглеждаше като неправилен момент да й се противопоставя.

– Поне вероятно ще ти помогне да навлезеш в ролята си – рече Рон. – Помисли какво е било извършено с тази пръчка!

– Но нали това имам предвид! – каза Хърмаяни. – Това е пръчката, измъчвала майката и бащата на Невил и кой знае още колко хора. Това е пръчката, убила Сириус!

Хари не бе помислял за това; погледна надолу към пръчката и получи внезапен порив да я строши грубо, да я разреже на две с меч на Грифиндор, който беше подпрян на стената край него.

– Липсва ми моята пръчка... – каза тъжно Хърмаяни. – Ще ми се господин Оливандър да беше направил още една и за мен.

Господин Оливандър беше изпратил на Луна нова пръчка тази сутрин. Тя бе навън в задния двор в момента, за да изпробва способностите й под късното следобедно слънце. Дийн, който беше загубил своята пръчка, останала у „ловците“, наблюдаваше доста мрачно.

Хари погледна надолу към пръчката от глог, която преди бе

принадлежала на Драко Малфой. Той бе изненадан, но приятно, да открие, че тя работеше за него поне толкова добре, колкото по-рано тази на Хърмаяни. Спомняйки си какво им бе споделил Оливандър за тайното действие на пръчките, Хари реши, че знае какъв е проблемът на Хърмаяни: тя не бе спечелила верността на ореховата пръчка чрез лично отнемане от Белатрикс.

Вратата на спалнята се отвори и Грипук влезе. Хари инстинктивно се пресегна към дръжката на меча и го изтегли по-близо до себе си, но веднага съжали за действието си. Беше сигурен, че таласъмът е забелязал. Опитвайки се да замаже неприятния момент, той каза:

– Точно правехме последна проверка на екипировката ни, Грипук. Казахме на Бил и Фльор, че тръгваме утре сутрин и ги предупредихме да не стават да ни изпратят.

По тази точка бяха настояли твърдо, защото Хърмаяни трябваше да се преобрази в Белатрикс, преди да тръгнат, а колкото по-малко Бил и Фльор знаеха или подозираха за това какво смятат да правят, толкова по-добре. Бяха обяснили също, че няма да се връщат. Тъй като бяха загубили старата палатка на Пъркинс в нощта, когато ги бяха хванали „ловците“, Бил им беше дал една друга назаем. Тя сега беше натъпкана в мънистената чантичка, която, Хари бе впечатлен да научи, Хърмаяни бе опазила от „ловците“ чрез съвсем прост подход – скривайки я в чорапа си.

Макар че щяха да му липсват Бил, Фльор, Луна и Дийн, да не споменаваме домашния уют, на който се бяха наслаждавали през последните няколко седмици, Хари очакваше с нетърпение да избяга от ограниченията в Къщурката на раковините. Беше се уморил от това да се старее да не бъдат чути и от това да стоят затворени в малката тъмна спалня. Преди всичко, копнееше да се отърве от Грипук. При все това, точно как и кога щяха да се откъснат от таласъма, без да му предадат меча на Грифиндор, си оставаше въпрос, на който Хари нямаше отговор. Беше невъзможно да реши как да го направят, защото таласъмът рядко оставяше Хари, Рон и Хърмаяни сами заедно за повече от пет минути наведнъж.

– Би могъл да дава уроци на майка ми! – ръмжеше Рон, тъй като дългите таласъмски пръсти продължаваха да се появяват около ръбовете на вратите. С предупреждението на Бил наум, Хари не можеше да не заподозре, че Грипук просто следи за възможно мошеничество. Хърмаяни толкова разпалено не одобряваше планираната измама, че Хари се бе отказал от опитите да се допитва до нея как най-добре да го направят.

А Рон, от редките възможности, които им се удаваше случай да открадват, без да са под надзора на Грипкук, не беше измислил нищо по-добро от: „Просто ще трябва да го фраснем, братле!“

Хари спа лошо тази нощ. Лежейки в ранните часове, той се замисли за начина, по който се бе чувствал в нощта преди проникването им в Министерството на магията и си спомни своята решителност, почти въодушевление. Сега изпитваше вълни на тревожно глождещи го съмнения: не можеше да се отърве от страха, че всичко ще вземе да се обърка. Постоянно си повтаряше, че планът им е добър, че Грипкук е наясно срещу какво се изправят, че са добре подготвени за всички трудности, с които може да се сблъскат, и все пак се чувстваше неспокоен. Един или два пъти чу Рон да се размърдва и бе сигурен, че и той е буден, но те деляха гостната стая с Дийн, така че Хари не проговори.

Беше истинско облекчение, когато дойде шест часа и можеха да се измъкнат от спалните си чували, да се облекат в полумрака, а после да се промъкнат в градината, където трябваше да се срещнат с Хърмаяни и Грипкук. Зората беше мразовита, но имаше съвсем малко вятър сега – през май. Хари погледна към звездите, все още блещукащи бледо в мрачното небе и се заслуша в морето, миещо напред и назад по брега: Щеше да му липсва този звук.

Малки зелени стръкове си пробиваха път през червеникавата почва върху гроба на Доби сега, а след година вероятно мястото щеше да е покрито с цветя. Белият камък, който изобразяваше името на домашното духче, вече бе придобил износен от времето вид. Сега Хари осъзна, че едва ли са можели да положат Доби на по-красиво място, но го болеше от мисълта, че трябва да го остави зад себе си. Гледайки гроба, той отново се почуди, как духчето беше разбрало къде да дойде, за да ги спаси. Пръстите му се придвижиха несъзнателно към малката кесийка, все още закачена около врата му. Струваше му се, че може да почувства назъбеното парче огледало, в което бе сигурен, че бе видял окото на Дъмбълдор. После звукът от отваряне на врата го накара да се огледа.

Белатрикс Лестранж вървеше през поляната към тях, придружавана от Грипкук. Докато крачеше, напъхваше малката мънистена чантичка във вътрешния джоб на още една стара мантия, която бяха взели от площад Гримолд. Макар Хари да знаеше съвсем добре, че това вдействителност е Хърмаяни, не можеше да потисне тръпката на отвращение. Тя бе по-висока от него, дългата ѝ черна коса се спускаше на вълни по гърба ѝ, а силно присвитите ѝ очи го измерваха с презрение; но тогава тя проговори и той чу Хърмаяни през ниския глас на Белатрикс.

– Нейната отвара беше отблъскваща на вкус, по-зле и от гърдико-ренчета! Добре, Рон, ела тук да се погрижа и за теб...

– Добре, но запомни, не искам брадата да е прекалено дълга.

– О, за Бога, не става дума за това да изглеждаш привлекателен!

– Не е това, ще ми се пречка! Но харесах носа си малко по-къс, опитай да го направиш по същия начин като последния път.

Хърмаяни въздъхна и се захвана за работа, мърморейки под нос, докато преобразяваше различни аспекти от вида на Рон. Трябваше да му дадат изцяло фалшива самоличност и разчитаха на злобното излъчване около Белатрикс да го защитава. Междувременно, Хари и Грипкук щяха да бъдат скрити под мантията-невидимка.

– Ето – каза Хърмаяни, – как изглежда, Хари?

Почти можеше да различи Рон под неговата нова външност, но само, помисли Хари, защото го познаваше така добре. Косата на Рон сега беше дълга и вълниста; имаше гъста кестенява брада и мустаци, никакви лунички, къс широк нос и тежки вежди.

– Е, не е мой тип, но ще свърши работа – каза Хари. – Да тръгваме тогава?

И тримата погледнаха назад към Къщурката на раковините, притихнала под тлеещите звезди, после се обърнаха и закрачиха към мястото, точно след края на защитената зона, където заклинанието „Фиделиус“ вече не действаше и щяха да могат да се магипортират. Щом преминаха входните врати, Грипкук проговори:

– Сега би трябвало да се кача на раменете на Хари Потър, мисля?

Хари се наведе и таласъмът се покатери на гърба му, ръцете му се ключиха върху гърлото на Хари. Не беше тежък, но Хари не харесваше усещането от близостта на таласъма и учудващата сила, с която се вкопчи в него. Хърмаяни изтегли мантията-невидимка от мънистената чантичка и я прехвърли върху двамата им.

– Идеално! – каза тя, навеждайки се да провери стъпалата на Хари. – Нищо не се вижда. Да вървим.

Хари се завъртя на място, с Грипкук на раменете си, концентрирайки цялата си воля върху „Продънения котел“, страноприемницата, която беше вход към „Диагон-али“. Таласъмът се вкопчи дори още по-здраво, докато се движеше през състената тъмнина и след няколко секунди краката на Хари усетиха павета и той отвори очи на улица „Чаринг Крос“. Мъгли се мотаеха наоколо с унили сутрешни физиономии, доста незаинтересовани от съществуването на малката кръчма. Барът на „Продънения котел“ беше почти празен. Том, прегърбеният и беззъб

съдържател, бършеше чаши зад тезгяха; няколко магьосници, бърборещи в далечния ъгъл, погледнаха към Хърмаяни и се отдръпнаха в сенките.

– Мадам Лестранж... – промърмори Том и, докато Хърмаяни направи пауза, той раболепно наклони глава.

– Добро утро! – каза Хърмаяни, и докато Хари се промъкваше отсрани, все още носейки Грипкук на раменете си под мантията, той видя Том да поглежда изненадано.

– Твърде любезно се държиш... – прошепна Хари в ухото на Хърмаяни, докато излизаха от кръчмата в малкия заден двор. – Трябва да се отнасяш с хората като с измет!

– Добре, добре!

Хърмаяни извади пръчката на Белатрикс и почука по една тухла в магическата стена пред тях. Моментално тухлите започнаха да се завихрят и превъртат: по средата им се появи дупка, която нарастваше все по-широка и по-широка и накрая оформи свод, водещ към тясна калдаръмена улица, представляваща „Диагон-али“. Беше тихо, магазините едва бяха отворили и почти нямаше пазаруващи хора навън. Кривата калдаръмена улица беше доста променена в сравнение с оживеното място, което Хари беше посетил в началото на първия си срок в „Хогвортс“, преди толкова години. Повече магазини от всякога бяха заковани с кръстосани дъски, макар също и някои нови сгради, посветени на Черните изкуства да бяха създадени от последното му посещение. Собственото му лице гледаше Хари свирепо от плакатите, разлепени по много прозорци, винаги придружено от думите „Нежелан номер едно“. Доста на брой дрипави хора стояха превити пред вратите. Той ги чуваше да простенват към малкото преминаващи наблизо, молейки за злато, настоявайки, че са истински магьосници. Един човек имаше кървава превръзка през окото си.

Докато минаваха по улицата, просещите забелязваха Хърмаяни. Те сякаш се разтваряха във въздуха пред нея, спускайки ниско качулките върху лицата си и бягаха колкото могат по-бързо. Хърмаяни ги гледаше с любопитство, докато човекът с кървавата превръзка не застана, кладушайки се, точно на пътя ѝ.

– Децата ми! – извика той, сочейки към нея. Гласът му беше смахнат, изтънен, звучеше като побъркан. – Къде са децата ми? Какво е сторил той с тях? Ти знаеш, ти знаеш!

– А-аз наистина... – заекна Хърмаяни.

Мъжът се приближи до нея, посягайки към гърлото ѝ. Тогава, с

трясък и взрив от червена светлина той беше захвърлен назад на земята, в безсъзнание. Рон стоеше там, все още с насочена пръчка и видимо шокиран от себе си, изпод брадата. По прозорците от двете страни на улицата се появиха любопитни физиономии, докато малка група благоприсътошно изглеждащи минавачи рязко ускориха походка до умерен тръс, внезапно придобили желание да напуснат сцената.

Влизането им в „Диагон-али“ едва ли можеше да се получи по-позрително; за момент Хари се почуди дали не би било по-добре да напуснат сега и да се опитат да измислят различен план. Преди да могат да помръднат или да обсъдят положението помежду си, обаче, те чуха вик изотзад.

– Виж ти, мадам Лестранж!

Хари се завъртя и Грипкук затегна хватката си около врата му: Висок, слаб магьосник с корона от гъста сива коса и дълъг остър нос крачеше към тях.

– Това е Травърс – изсъска таласъмът в ухото на Хари, но в този момент Хари не можеше да разсъждава кой ли е този Травърс. Хърмаяни се беше изпънала до пълния си ръст и каза с толкова презрение, колкото можа да изтръгне от себе си:

– А ти какво искаш?

Травърс спря в движение, явно оскърбен.

– Той е един друг смъртожаден! – изшептя Грипкук, и Хари се промъкна плахо встрани да повтори информацията в ухото на Хърмаяни.

– Просто реших да те поздравя! – каза студено Травърс, – но ако присъствието ми е нежелано...

Хари разпозна гласа му сега: Травърс беше един от смъртожадените, които се бяха появили в къщата на Ксенофилиус.

– Не, не, съвсем не, Травърс! – каза Хърмаяни бързо, опитвайки се да прикрие грешката си. – Как си?

– Е, признавам, че съм доста изненадан да те видя наоколо точно сега, Белатрикс.

– Наистина? Че защо? – попита Хърмаяни.

– Ами... – позакашля се Травърс, – чух, че обитателите на имението Малфой са... задържани в къщата, след онова... ъ... бягство...

Хари силно се надяваше Хърмаяни да реагира разумно. Ако това бе истина, и Белатрикс се предполагаше да не може да бъде видяна навън на публично място...

– Тъмният Лорд прощава на тези, които са му служили истински върно в миналото – каза Хърмаяни с великолепно подражание на най-

презрителните маниери на Белатрикс. – Може би доверието му в теб, Травърс, не е така голямо, каквото е в мен.

Макар смъртожадният да изглеждаше засегнат, също така сякаш стана по-малко подозрителен. Той хвърли поглед към човека, който Рон току що беше вцепенил.

– Как те обиди този?

– Няма значение, няма да го стори отново! – каза Хърмаяни студено.

– Някои от тези, лишени от пръчки, се случва да създават проблеми – каза Травърс. – Докато не правят нищо друго, освен да просят, нямам нищо против, но предната седмица една от тях направо ме помоли да пледирам в Министерството за нейния случай. „Аз съм магьосница, сър, аз съм магьосница, нека ви го докажа!“ – каза той, имитирайки с квичене. – Като че ли ще взема да ѝ дам моята пръчка... но чия пръчка – полюбопитства Травърс, – използваш ти в момента, Белатрикс? Чух, че твоята собствена е била...

– Пръчката ми си е тук у мен – каза студено Хърмаяни, повдигайки пръчката на Белатрикс. – Не знам какви слухове си чул, Травърс, но ми се виждаш печално дезинформиран.

Травърс изглеждаше малко изненадан от новините и се обърна вместо това към Рон.

– Кой е приятелят ти? Май не го познавам.

– О, това е Драгомир Деспард – каза Хърмаяни; бяха решили, че измислен чужденец е най-сигурното прикритие, което Рон може да използва. – Говори съвсем малко английски, но симпатизира на целите на Тъмния Лорд. Пропътувал е дотук разстоянието от Трансилвания, за да види нашия нов режим.

– Наистина?! Добър ден, Драгомир! Как сте?

– 'Обърден... – рече Рон, протягайки ръка.

Травърс изправи напред само два пръста и се ръкува с ръката на Рон все едно се страхуваше да не се изцапа.

– Е, какво ви води – теб и твоя... а-а... симпатичен приятел – на „Диагон-али“ толкова рано? – попита Травърс.

– Трябва да посетя „Гринготс“ – каза Хърмаяни.

– Уви, аз също! – каза Травърс. – Злато, злато, мръсно злато! Но не можем да живеем без него, а и все пак признавам, че не съм във възторг от необходимостта да влизам в пряк контакт с нашите дългопръсти приятелчета.

Хари почувства моментално как пръстите на Грипкук се стегнаха

около врата му.

– Да тръгваме тогава? – предложи Травърс, посочвайки на Хърмаяни напред. Хърмаяни нямаше друг избор, освен да тръгне неохотно след него и нататък по кривата калдаръмена уличка към мястото, където снежнобялата сграда на „Гринготс“ се извисяваше над другите малки магазинчета. Рон се мъкнеше редом с тях, а Хари и Грипкук ги следваха отзад.

Наблюдателен смъртожаден беше най-последното нещо, от което имаха нужда. И най-лошото беше, че Травърс крачеше редом, както той смяташе, до Белатрикс, което не даваше възможност на Хари да комуникира с Хърмаяни или Рон. Сякаш без време, групата пристигна в основата на мраморните стъпала, водещи нагоре към големите бронзови врати. Както Грипкук бе предупредил по-рано, таласъмите с ливреи, които обикновено стояха на входа, бяха заменени от двама магьосници, всеки от които държеше по един дълъг тънък златен жезъл.

– Ах, Неподкупни Проверители!... – въздъхна Травърс театрално, – толкова грубо... но толкова ефективно!

И той забърза нагоре по стъпалата, кимвайки наляво и надясно към магьосниците, които вдигнаха златните жезли и ги прекараха нагоре-надолу по тялото му. Проверителите, Хари знаеше, засичаха заклинания за преобразяване и скрити магически обекти. Знаейки, че разполага само със секунди, Хари насочи пръчката на Драко към всеки от стражите подред и измърмори „КОНФУНДО!“ два пъти. Незабелязано от Травърс, който гледаше през бронзовите врати във вътрешната зала, всеки от стражите леко трепна, когато заклинанието го удари.

Дългата черна коса на Хърмаяни се спускаше на вълни зад нея, докато се качваше по стълбището.

– Един момент, мадам – каза стражът, повдигайки своя Проверител.

– Но вие току що вече направихте това! – каза Хърмаяни със запovedническия арогантен глас на Белатрикс. Травърс се огледа, с повдигнати вежди.

Стражът беше объркан. Той погледна надолу към тънкия златен Проверител и после към своя колега, който каза, леко слисан:

– Да, ти току що ги провери, Мариус.

Хърмаяни профуча напред. Рон беше до нея, а Хари и Грипкук изприпкаха невидимо зад тях. Хари хвърли поглед назад, докато прекосява прага. И двамата магьосници се почесваха по главите.

Два таласъма стояха пред втората двойна врата, този път сребърна, на която бяха гравирани стиховете, предупреждаващи за ужасното

възмездие, очакващо потенциални крадци. Хари погледна към тези думи и изведнъж го прободе ясен спомен: как стоеше на съвсем същото място в деня, когато беше навършил единайсет, най-чудесния рожден ден в живота му, и как Хагрид беше редом с него, изричайки: „Нали ти казах... трябва да си луд, за да се опиташ да я ограбиш.“ Банката „Гринготс“ бе изглеждала място на чудесата в онзи ден, омагьосания трезор с купчина злато, което никога не бе знаел, че притежава, и никога дори за момент не би му хрумвало, че би се върнал тук да краде... Но само след секунди се намериха наред огромната мраморна зала на банката.

Зад дългата преграда множество таласъми седяха на високи столове и обслужваха първите посетители за деня. Хърмаяни, Рон и Травърс се насочиха към стар таласъм, който изследваше дебела златна монета през голяма лупа. Хърмаяни позволи на Травърс да мине преди нея под предтекст, че иска да разясни особеностите в залата на Рон.

Таласъмът захвърли монетата, която държеше, настрани, измърморвайки безадресно: „Леприкорнка“. После поздрави Травърс, а той му подаде малък златен ключ, който беше проверен и върнат обратно. Хърмаяни пристъпи напред.

– Мадам Лестранж! – каза таласъмът, очевидно изненадан. – Боже мили! Как... как мога да ви помогна днес?

– Искам да вляза в трезора си! – рече Хърмаяни.

Старият таласъм сякаш се отдръпна леко. Хари се огледа. Не само Травърс наблюдаваше отзад, но и доста други таласъми бяха вдигнали поглед от работата си, за да се вторачат в Хърмаяни.

– И имате... удостоверение за самоличност? – попита таласъмът.

– Удостоверение? Аз... никога досега не са ми искали удостоверение за самоличност тук! – каза Хърмаяни.

– Те знаят – прошепна Грипкук в ухото на Хари. – Трябва да са били предупредени, че може да има измамник!

– Пръчката ви би била достатъчна, мадам – каза таласъмът. Той протегна леко трепереща ръка и с ужасяващ изблик на осъзнаване, Хари разбра, че таласъмите от „Гринготс“ вероятно бяха информирани, че пръчката на Белатрикс е била открадната.

– Действай веднага, действай веднага!... – просъска Грипкук в ухото на Хари, – проклятието „Имперіус“!

Хари вдигна пръчката от глог изпод мантията, насочи я към стария таласъм и прошепна, за първи път в живота си:

– ИМПЕРИО!

Странно усещане прониза ръката на Хари, чувство на тръпнеща

топлина сякаш се изливаше от съзнанието му, надолу през сухожилия и вени, свързвайки го с пръчката и проклятието, което току що беше направил. Таласъмът взе пръчката на Белатрикс, огледа я отблизо и после каза:

– А, направили са ви нова пръчка, мадам Лестранж!

– Какво? – каза Хърмаяни. – Не, не, това си е моята...

– Нова пръчка? – каза Травърс, приближавайки преградата отново: все още таласъмите отвсякъде наблюдаваха. – Но как е станало, кой майстор на пръчки използва?

Хари реагира, без да мисли. Насочвайки пръчката си към Травърс, той промърмори:

– ИМПЕРИО! – още веднъж.

– О, да, разбирам – рече Травърс, гледайки пръчката на Белатрикс – да, много е хубава. А действа ли добре? Винаги съм на мнение, че магическите пръчки искат малко дресировка, нали?

Хърмаяни изглеждаше крайно объркана, но за огромно облекчение на Хари, тя прие странното развитие на събитията без коментар. Старият таласъм зад преградата плесна с ръце и един по-млад таласъм се приближи.

– Ще ми трябват Хлопките – каза той на таласъма, който се втурна нататък и се върна след момент с кожена торба, сякаш пълна с подрънкващ метал, която той подаде на своя началник. – Добре, добре! Значи, ако нямате против да ме последвате, мадам Лестранж – рече старият таласъм, скачайки от стола и скривайки се от поглед, – ще ви заведа до вашия трезор.

Той се появи от другата страна на преградата, с бодра крачка в посока към тях, а съдържанието на кожената торба все така дрънчеше. Травърс сега стоеше съвсем неподвижно с увиснала челюст и широко отворена уста. Рон допълнително привличаше внимание върху този странен феномен като гледаше Травърс с учудване.

– Чакай... Богрод!

Друг таласъм дотича иззад преградата.

– Имаме инструкции – каза той с поклон към Хърмаяни. – Простете ми, мадам, но сме получили специални заповеди по отношение трезора на семейство Лестранж.

Той зашепна бързо в ухото на Богрод, но омагьосаният таласъм се отърси от него.

– Наясно съм с инструкциите, мадам Лестранж иска да посети трезора си... Много стара фамилия... стари наши клиенти... Оттук, моля...

И, все още подрънквайки, той забърза към една от множеството врати, водещи извън залата. Хари погледна назад към Травърс, който все още стоеше на място, необичайно безучастен, и взе решение. С махане на пръчката си, той накара Травърс да дойде с тях, крачейки примирено по следите им, докато не достигнаха вратата и преминаха в грубия каменен проход отзад, осветен от горящи факли.

– В беда сме; те заподозряха нещо... – каза Хари, щом вратата се тръшна зад тях и свали мантията-невидимка. Грипкук скочи от раменете му: нито Травърс, нито Богрод показаха и най-малка изненада от неочакваната поява на Хари Потър помежду им. – Те са под „Имперіус“ – добави той, в отговор на незададените объркани въпроси на Хърмаяни и Рон, относно Травърс и Богрод, които стояха там с празни погледи. – Не съм сигурен, че го направих достатъчно силно, не знам...

И още един спомен се стрелна през ума му, как истинската Белатрикс Лестранж му бе изкрещяла, когато за първи път се бе опитал да използва непроситимо проклетие: „Трябва наистина да го искаш, Потър!“

– Какво ще правим? – попита Рон. – Дали да не се измъкнем сега, докато все още можем?

– Ако можем... – рече Хърмаяни, гледайки назад по посока на вратата към основната зала, където кой знае какво се случваше.

– Стигнахме толкова далеч, предлагам да продължим – каза Хари.

– Добре! – каза Грипкук. – Значи, трябва ни Богрод да управлява вагончето; аз вече нямам правомощия там. Но няма да има място за магьосника.

Хари насочи пръчката си към Травърс.

– ИМПЕРИО!

Магьосникът се обърна и се отдалечи по дългата пътека в добро темпо.

– Какво го караш да направи?

– Да се скрие! – рече Хари, докато насочваше пръчката си към Богрод, който подсвирна, за да призове малко вагонче и то се дотътри из тъмнината по релсите към тях. Хари беше сигурен, че може да чуе виковете отзад в основната зала, докато се покатериха вътре, Богрод пред Грипкук, Хари, Рон и Хърмаяни, наблъскани заедно отзад.

С раздрусване вагончето потегли, набирайки скорост: те прелетяха покрай Травърс, който се бе изгърбил навътре в една пукнатина сред стената, после вагончето продължи да се криви и извива през подобните на лабиринт проходи, наклонено надолу през цялото време. Хари не можеше да чуе нищо през тракането на вагончето по релсите: Косата му

летеше зад него, докато те профучаваха покрай сталактити, спускайки се все по-надълбоко под земята, но той продължаваше да поглежда назад. Все едно бяха оставили огромни отпечатьци от стъпки след себе си; колкото повече мислеше за това, толкова по-глупаво му се виждаше, че бяха предрешили Хърмаяни като Белатрикс, че бяха взели със себе си пръчката на Белатрикс, когато смъртожадните знаеха добре кой я е откраднал...

Бяха по-дълбоко, отколкото Хари някога бе прониквал из „Гринготс“; взеха един извит завой на скорост и видяха пред себе си, само на секунди от него, мощен водопад, стоварващ се върху релсите. Хари чу Грипкук да изкрещява „Не!“; но нямаха спирачки. Те се хвърлиха през водопада. Вода изпълни очите и устата на Хари, той не можеше да вижда или да диша: Тогавя с ужасно накланяне напред вагончето се преобръна и всички те бяха изхвърлени от него. Хари чу вагончето да се разбива на парчета в стената на прохода, чу Хърмаяни да изпищява нещо, и почувства как се плъзва назад към земята, все едно в безтегловност, приземявайки се безболезнено на каменистия под.

– О-омекотяващо заклинание! – изпелтечи Хърмаяни, докато Рон я издърпваше на крака, но за ужас на Хари, той видя, че тя вече не беше Белатрикс; вместо това тя стоеше там с възголеми дрехи, вир вода и напълно себе си; Рон беше червеносок и голобрад отново. Те го осъзнаваха, докато поглеждаха един към друг, опипвайки собствените си лица.

– „Водопадът на крадците!“ – каза Грипкук, като се изправяше на крака и гледаше назад към наводнените релси, потънали сред, Хари знаеше сега, нещо повече от вода. – Измива всички заклинания, всяко магическо укриване! Знаят, че има нарушители в „Гринготс“, пуснали са всички защиты срещу нас!

Хари видя Хърмаяни да проверява дали все още притежава мънистената чантичка и бързо пхна ръка под връхната си дреха, за да се увери, че не е загубил мантията невидимка. После се обърна да види Богрод, който тръскаше главата си с недоумение: Падението на крадците явно беше премахнало неговото подчиняващо проклятие.

– Имаме нужда от него... – каза Грипкук, – не можем да влезем в трезора без таласъм от „Гринготс“. И също така се нуждаем от Хлопките.

– ИМПЕРИО! – каза пак Хари; гласът му проехтя през каменния проход и той почувства отново онова усещане за опияняващ контрол, което протичаше от мозъка към пръчката му. Богрод още веднъж се подчини на волята му, сменяйки обърканото си изражение с любезна

незаинтересованост, докато Рон побърза да вземе кожената торба с метални инструменти.

– Хари, мисля, че чувам хора да се приближават! – каза Хърмаяни, посочи с пръчката на Белатрикс към водопада и извика:

– ПРОТЕГО! Видяха защитното вълшебство да разбива потока от омагьосана вода, която полетя обратно нагоре по коридора.

– Добра идея – рече Хари. – Води ни, Грипкук!

– А как ще излезем обратно? – попита Рон, докато забързаха пеш през мрака след таласъма, а Богрод пъшкеше по следите им като старо куче.

– Нека да се тревожим за това, когато ни се наложи – каза Хари. Опитваше се да се вслуша: Стори му се, че чува нещо да подрънква и да се движи наблизо. – Грипкук, колко още остава?

– Не много, Хари Потър, не сме далеч...

И те завиха зад ъгъла и видяха нещото, за което Хари се бе подготвял, но което въпреки това накара всички тях да замръзнат на място.

Гигантски змей беше завързан към земята пред тях, преграждайки пътя към четири-пет от най-дълбоките трезори в банката. Люспите на звяра бяха станали избледнели и напукани през дългото му затворничество под земята, очите му бяха млечнорозови; и двата му задни крака носеха тежки окови, от които вериги стигаха до огромни пилони, забити дълбоко в каменистата земя. Великанските му крила, увенчани с шипове и сега свити близо до тялото му, щяха да изпълнят цялото пространство наоколо, ако ги разпереше, и когато обърна грозната си глава към тях, той изрева със звук, който накара скалата да потрепери, отвори уста и изстреля огнена струя, която ги запрати назад, бягайки нагоре по коридора.

– Наполовина сляп е... – изпъшка Грипкук, – но дори още по-сви-реп заради това. И все пак, ние имаме средство да го контролираме. Той е бил обучен какво да очаква, когато Хлопките наблизат. Дайте ми ги.

Рон подаде торбата на Грипкук и таласъмът извади отвътре множество малки метални инструменти, които при разтърсване издаваха продължителен звънтящ звук, като миниатюрни чукчета по наковалня. Грипкук ги раздаде наоколо: Богрод прие покорно своята хлопка.

– Знаете какво да правите – каза Грипкук на Хари, Рон и Хърмаяни. – Той ще очаква болка, когато чуе този звук. Ще се отдръпне и Богрод трябва да постави дланта си върху вратата на трезора.

Те продължиха зад завоя отново, тръскайки Хлопките, и шумът проехтя сред скалните стени, чудовищно усилен, така че дори

вътрешността на черепа на Хари сякаш вибрираше заедно с подземието. Змеят нададе още един дрезгав рев, а после отстъпи. Хари можеше да го види как трепери, и докато се приближаваха, той видя белези, издълбани чрез злобни прорязващи удари по лицето му, и предположи, че змеят е бил приучен да се страхува от горещи остриета, когато чуе звука на Хлопките.

– Накарай го да докосне ръката си до вратата! – подкани Грипкук Хари, който отново обърна пръчка към Богрод. Старият таласъм се подчини, притискайки дланта си към дървото, и вратата на трезора се разтопи пред тях, разкривайки малко пространство, подобно на пещера, претъпкано от пода до тавана със златни монети и бокали, сребърни брони, кожи от странни създания – някои с дълги шипове, други с клюмнали криле, отвари в скъпоценни шишенца, и един череп, все още носещ корона.

– Търсете, бързо! – каза Хари, докато всички забързаха навътре в трезора.

Той беше описал чашата на Хафълпаф на Рон и Хърмаяни, но ако другият, неизвестен Хоркрукс, беше нещото, което бе скрито в този трезор, тогава нямаха представа как изглежда. Едва бе имал време да хвърли поглед наоколо, обаче, преди да чуят приглушено тропване изотзад: вратата се бе появила отново, заключвайки ги в трезора, и потапяйки ги в пълен мрак.

– Няма значение, Богрод ще бъде способен да ни освободи! – каза Грипкук, след като Рон нададе вик от изненада. – Осветете с пръчки, не можете ли? И побързайте, имаме малко време!

– Лумос! – Хари огря със запалената си пръчка наоколо из трезора, лъчът ѝ се спусна над проблясващите скъпоценности; той видя фалшиво копие на меч на Грифиндор да лежи върху висока полица, сред бъркотия от вериги. Рон и Хърмаяни също бяха запалили пръчките си и сега изследваха обкръжаващите ги купчини от предмети.

– Хари, дали не е това...? Аа-у!

Хърмаяни изкрещя от болка и Хари завъртя пръчка към нея навреме, за да види скъпоценен бокал да се изхлузва от ръцете ѝ. Но падайки, той се разцепи, превърна се в дъжд от бокали, така че секунда по-късно, с оглушителен шум, подът беше покрит с еднакви чаши, търкалящи се във всички посоки, а оригиналът беше невъзможно да бъде различен измежду тях.

– Изгори ме! – простена Хърмаяни, смучейки изприщените си пръсти.

– Добавили са проклятията „Гермино“ и „Флагранте“! – рече Грипкук. – Всичко, до което се докоснете ще ви изгаря и ще се умножава, но фалшификатите са безполезни... и ако продължите да хващате съкровището, в крайна сметка ще бъдете смазани до смърт под тежестта на нарастващото злато!

– Добре, не пипайте нищо! – каза Хари с отчаяние, но още в същия момент Рон, без да иска, бутна с крак един от падналите бокали и още двацет от тях мигновено се появиха, докато Рон подскочаше на място, с частично отнесена от огъня обувка при контакта с нажежения метал.

– Стойте на място, не мърдайте! – извика Хърмаяни, стискайки Рон.

– Просто се оглеждайте наоколо! – каза Хари. – Помнете, чашата е малка и златна, има надпис гравирани върху нея и две дръжки... иначе вижте дали не можете да забележите символа на „Рейвнклоу“ някъде тук, орела...

Те насочваха пръчки към всяко кътче и пукнатина, въртейки се внимателно на място. Беше невъзможно да не докоснат нищо; Хари запрати огромна каскада от фалшиви галеони към земята, където те се присъединиха към бокалите, и сега едва имаше място, където да стъпят, а блестящото злато пламтеше с горещина, така че трезорът прилича на фурна. Светлината от пръчката на Хари преминаваше през щитове и изработени от таласъми шлемове, спираше се по полиците, стигащи до тавана; все по-високо и по-високо повдигаше лъча, докато внезапно падна на предмет, който накара сърцето му да пропусне удар и ръката му да потрепери.

– Там е, ето там горе!

Рон и Хърмаяни също насочиха пръчките си към нея, така че малката златна чаша заблещука сред светлината, идваща от три посоки: чашата, принадлежала на Хелга Хафълпаф, предадена по-късно във владение на Хепзиба Смит, от която я е откраднал Том Риддъл.

– И как, по дяволите, ще се качим там горе, без да докосваме нищо? – попита Рон.

– АКЦИО ЧАША! – изкрещя Хърмаяни, която явно бе забравила в отчаянието си какво им бе казал Грипкук по време на обсъжданията по плана им.

– Няма смисъл, няма смисъл – изръмжа таласъмът.

– Тогава какво ще правим? – каза Хари, гледайки ядно таласъма. – Ако искаш да си получиш меча, Грипкук, ще трябва да ни помогнеш малко повече от... чакайте! Мога ли да докосвам нещата тук с меча?

Хърмаяни, дай го насам!

Хърмаяни потършува сред дрехите си, извади мънистената чантичка, претърси я за няколко секунди и изтегли бляскавия меч. Хари го сграбчи за рубинената дръжка и допря върха на острието му до сребърен змей наблизо, който не се умножи.

– Ако само мога да провра меча през една от дръжките... но как ще стигна дотам горе?

Рафтът, където бе сложена чашата, беше извън обсега на когото и да било от тях, дори на Рон, който беше най-висок. Жегата от омагьосаното съкровище нарастна на вълни, и пот се стече по лицето и гърба на Хари, докато се бореше да измисли начин да се качи до чашата; и тогава той чу змейски рев от другата страна на вратата на трезора, и звука от дрънчене нарастна все по-силен и по-силен.

Бяха наистина в капан сега: Нямаше изход навън, освен през вратата, и ордата от таласъми изглежда приближаваше от другата страна. Хари погледна Рон и Хърмаяни и видя ужас по лицата им.

– Хърмаяни – каза Хари, докато дрънченето нарастваше все по-силно, – трябва да се кача там горе, трябва да се отървем от чашата...

Тя вдигна пръчката си, насочи я към Хари и прошепна:

– ЛЕВИКОРПУС!...

Изтеглен във въздуха за глезена си, Хари се удари в комплект доспехи и дубликати избухнаха от него като нажежени до бяло тела, изпълвайки претъпканото пространство. С писъци от болка, Рон, Хърмаяни и двамата таласъми бяха прекатурени върху други предмети, които също започнаха да се множат. Полузаровени сред нарастващата вълна от горещото до червено съкровище, те се мъчеха и крещяха, докато Хари провря меча през дръжката на чашата на Хафълпаф, закачайки я с острието.

– ИМПЕРВИУС! – кресна Хърмаяни в опит да защити себе си, Рон и таласъмните от изгарящия метал.

Тогава най-ужасният писък досега накара Хари да погледне надолу: Рон и Хърмаяни бяха потънали до кръста в съкровището, борейки се да запазят Богрод да не се плъзне под нарастващата вълна, но Грипкук беше напълно изчезнал от поглед; нищо друго от него, освен върховете на няколко дълги пръсти, не беше останало видимо. Хари сграбчи пръстите на Грипкук и задържа. Изприщеният таласъм се появи малко по малко, виейки от болка.

– ЛИБЕРАКОРПУС! – изрева Хари, и с трясък той и Грипкук се приземиха на повърхността на прииждащото съкровище и мечът

отхвъркна от ръката на Хари.

– Вземи го! – извика Хари, борейки се с болката от горещия метал върху кожата си, докато Грипкук се покатери върху раменете му отново, твърдо решен да избегне въздигащата се маса от нажежени до червено предмети. – Къде е мечът? Чашата беше с него!

Дрънченето от другата страна на вратата нарастваше оглушително... беше прекалено късно...

– Там!

Грипкук беше този, който го бе забелязал и който бе извикал и в този миг Хари разбра, че таласъмът нито за момент не бе очаквал те да спазят думата си. Стискайки здраво с една ръка пълна шепа от косата на Хари, за да се подsigури да не падне в издигащото се море от изгарящо злато, Грипкук сграбчи дръжката на меча и го запрати далеч от досега на Хари. Малката златна чаша, нанизана през дръжката си върху острието на меча, се метна из въздуха. Все още с яхналия го таласъм върху себе си, Хари се хвърли и я улови и макар да можеше да почувства как тя изгаряя плътта му, не я пусна, докато междувременно безброй чаши на Хафълпаф избухнаха от юмука му, валейки върху него, а входа на трезора се отвори отново и той се намери пързаящ се неконтролируемо върху разрастваща се лавина от огнено злато и сребро, които понесоха него, Рон и Хърмаяни към външното помещение. Смътно осъзнавайки болката от изгарянията, покриващи тялото му, и все още носен по вълните от умножаващото се съкровище, Хари бутна чашата в джоба си и се пресегна да си възвърне меча, но Грипкук го нямаше. Изплъзвайки се от раменете на Хари в първия възможен момент, той бе избягал да се скрие между обкръжаващите ги таласъми, размахвайки меча и крещейки: „Крадци! Крадци! Помощ! Крадци!“ Той се шмугна по средата на приближаващата тълпа, всички сред която държаха кинжали, и те го приеха без въпроси.

Хлъзгайки се по нагорещения метал, Хари се пребори да застане на крака, знаейки, че единственият изход навън е през тълпата.

– ВЦЕПЕНИ СЕ! – изрева той, и Рон и Хърмаяни го последваха; струи от червена светлина полетяха към тълпата от таласъми и някои се катурваха, но други продължаваха и Хари видя няколко стражи-магьосници да дотичват иззад ъгъла.

Вързаният змей нададе рев и поток от пламъци полетя над таласъмите; магьосниците побягнаха, скупчени, обратно по пътя, от който бяха дошли и тогава едно вдъхновение, или лудост, осени Хари. Насочвайки пръчка към дебелиите вериги, приковали звяра към пода, той

изрева:

– РЕЛАШИО!

Веригите се строшиха с шумни взривове.

– Насам! – изрева Хари и докато все още изстрелваше вцепеняващи заклинания към приближаващите таласъми, той се затича към слепия змей.

– Хари... Хари... какво правиш?! – изпищя Хърмаяни.

– Върху него, качвайте се, хайде...

Змеят още не беше осъзнал, че е свободен: стъпалото на Хари намери извивката на задния му крак и той се изтегли нагоре, върху гърба му. Люспите му бяха твърди като стомана; дори не изглеждаше да го е усетил. Хари подаде ръка; Хърмаяни се вдигна нагоре; Рон се покатери зад тях и секунда по-късно змеят разбра, че вече не е окован. С рев той се надигна; Хари се приведе ниско на колене, стискайки колкото можеше по-силно назъбените люспи. Крилата се отвориха и събаряйки пиращите таласъми настрани като кегли, змеят полетя във въздуха. Хари, Рон и Хърмаяни, проснати на гърба му, се мятаха срещу тавана, докато той се спускаше към отвора на прохода, а преследващите ги таласъми запращаха по тях кинжали, които отскачаха от хълбоците му.

– Никога няма да успеем да излезем, прекалено е голям! – изпищя Хърмаяни, но змеят отвори уста и отново забълва пламъци, като прочисти тунела, чиито под и таван се напукаха и изрониха. Носен от незайна сила, змеят дращеше с нокти и си пробиваше път напред. Очите на Хари бяха плътно затворени заради жегата и прахоляка наоколо; оглушен от трясъците на скали и ревовете на змея, той само можеше да стои прилепнал за гърба му, очаквайки всеки момент да бъде изтръскан; и тогава чу Хърмаяни да извиква силно:

– ДЕФОДИО!

Тя помагаше на змея да разшири прохода, разчупвайки тавана, докато той се бореше нагоре към по-свежия въздух, далеч от кряскащите и дрънчащи таласъми: Хари и Рон я последваха, разбивайки тавана на парчета с още Дълбаещи заклинания. Те преминаха покрай подземното езеро, а гигантският пълзящ и ръмжащ звяр изглежда усети свободата и пространството пред себе си; зад тях проходът беше изпълнен заради разрушителната му, обсипана с шипове опашка, с едри скални буци, гигантски начупени сталактити и дрънченето на таласъмните, което сякаш заглъхваше... докато отпред Змейският огън разчистваше пътя им...

И тогава, най-накрая, с комбинираните усилия на техните заклинания и грубата сила на звяра, те си пробиха път навън от коридора право

в мраморната зала. Таласъми и магьосници пищяха и търсеха място да се скрият. Най-сетне змеят имаше пространство да разпери крилата си; обръщайки рогатата си глава към студения въздух отвън, който можеше да подуши откъм входа, той пое натам и все още с Хари, Рон и Хърмаяни прилепнали на гърба му. Изби в движение металните врати, като ги остави изкривени и висящи настрани от пантите си, колебливо се заклати по „Диагон-али“ и изведнъж се изстреля нагоре, към небето...

Глава двадесет и седма ПОСЛЕДНОТО УБЕЖИЩЕ

Нямаше никаква полза от опити да го управляват – змеят не можеше да види накъде отива и Хари знаеше, че ако се завърти рязко, или се обърне във въздуха, те нямаше да успеят да се покатерят обратно на гърба му. Въпреки това, докато се изкачваха все по-високо и по-високо и Лондон се разстла под тях като сиво-зелена карта, Хари почувства облекчение. Бяха се измъкнали, когато бягството изглеждаше невъзможно. Той залегна над врата на звяра, хвана се здраво за металическите люспи, а хладният ветрец успокояваше изгорялата му кожа. Крилете на змея се движеха като крилата на вятърна мелница. Някъде зад него Рон продължаваше да ругае с всичка сила, а Хърмаяни изглежда хлипаше, дали от радост или от страх, Хари не можеше да знае. След около пет минути Хари се поуспокои, че змеят няма да ги изхвърли, той изглежда не искаше нищо друго, освен да се отдалечи колкото се може по-далеч от подземния си затвор, но въпросът кога и къде ще успеят да слязат звучеше плашещо.

Хари нямаше представа колко време змейовете можеха да прекарат във въздуха без да се приземят, нито пък как точно този змей, който бе полусляп, щеше да намери добро място за приземяване. Той се оглеждаше непрекъснато. Колко време щеше да отнеме на Волдемор да разбере, че са проникнали в трезора на Лестранж? Кога ли таласъмните ще кажат на Белатрикс? Колко ли бързо ще осъзнаят какво е взето? И после, когато осъзнаят, че златната купа липсва? Тогава Волдемор най-сетне ще разбере, че те преследват Хоркруксите му.

Змеят изглежда се нуждаеше от свеж въздух. Те се изкачваха постоянно и не след дълго летяха сред хладни облаци. Хари вече не можеше да различи малките цветни точки, които представляваха колите на излизане от столицата. Продължаваха да летят все по-далеч, над сиво-кафяви полета, над пътища и реки, които се виеха като ленти от матова и лъскава панделка под тях.

– Какво търси той, според вас? – извика Рон докато летяха все по-на север.

– Нямам и идея! – извика му Хари. Ръцете му бяха изтръпнали от студа, но той не смееше да ги помръдне. Той си мислеше от известно време какво щяха да правят, ако видят, че змеят се отправя в открито

море. Чувстваше се скован и замръзнал, освен че беше ужасно гладен и жаден в същото време. Хари се чудеше кога ли за последно беше ял звярът?... Сигурно не след дълго ще има нужда от храна? И какво щеше да стане, ако по това време осъзнае, че има трима доста годни за ядене човечи на гърба си?!...

Слънцето се спускаше все по-надолу в небето, което вече бе станало тъмносиньо, но змеят продължаваше да лети, подминаваше градове и села, а сянката, която хвърляше върху земята беше като голям тъмен облак. Хари се бореше с цялото си същество, за да се задържи на място.

– Въобразявам ли си, – провикна се Рон след продължително мълчание – или се снижаваме?

Хари погледна надолу и видя, че зелените планини и тъмните езера сякаш ставаха по-големи и по-детайлни и се зачуди дали змеят бе привлечен от миризмата на прясна вода, или от отразената слънчева светлина. Змеят определено се снижаваше, сега описваше големи кръгове над едно от по-малките езера.

– Предлагам да скочим, когато се снижи достатъчно! – отвърна Хари. – Право във водата, преди още да се е усетил, че сме тук!

Те се съгласиха и сега Хари виждаше как коремът на змея докосва повърхността на водата.

– СЕГА! – той се плъзна по страната на змея и се гмурна с краката напред към водата. Падането бе по-дълго, отколкото бе преценил и ударът с водата бе силен. Той падна като камък в ледената, зелена, пълна с водорасли вода. С усилие се отправи към повърхността и се показа точно навреме, за да види големите кръгове, образувани от падането на Рон и Хърмаяни. Змеят изглежда не бе забелязал нищо, той вече бе на около петнадесет метра от тях и пикираше ниско над водата, за да може да засмуква вода с алената си муцуна.

Докато Рон и Хърмаяни се измъкваха от дълбините на езерото, брейки се да си поемат дъх, змеят се приземи на далечния бряг. Хари, Рон и Хърмаяни се отправиха към противоположния. Оказа се, че езерото не е дълбоко и по-скоро трябваше да си проправят път през водораслите, отколкото да плуват; най-накрая успяха да се доберат до мократа трева, изтощени и подпухнали. Хърмаяни падна на земята, кашляйки. Хари също искаше да се просне долу и да заспи, но вместо това извади магическата пръчка и започна да прави обичайните защитни заклинания около тях. Когато приключи, се присъедини към останалите. Сега, за пръв път след бягството, той имаше възможност да ги огледа – лицата и ръцете и на двамата бяха покрити с изгряния, а дрехите им бяха скъсани

на много места. Те примижаваха от болки, докато слагаха екстракт от росен на многобройните си рани. Хърмаяни подаде шишенцето на Хари и извади три бутилки тиквен сок, и сухи, чисти роби за тримата, всичко това донесено от Къщурката на раковините. Те се преоблякоха и изпиха сока.

– Хубавото е... – каза Рон накрая, докато гледаше как кожата на ръцете му се възстановява, – че взехме Хоркрукса. Лошото е...

– ... че вече нямаме меча... – промълви Хари през стиснатите си зъби, докато натриваше с росен през дупката на дънките тежкото изгаряне отдолу.

– Нямаме меча! – повтори Рон. – Тази подла, дребна гад...

Хари извади Хоркрукса от джоба на току що сваленото си яке и го постави на земята пред тях. Той отразяваше слънчевите лъчи и те го наблюдаваха докато пресушаваха бутилките сок.

– Поне този път няма да можем да го носим, ще изглежда много странно, ако виси около вратовете ни... – каза Рон докато бършеше устата си с ръка.

Хърмаяни гледаше към отсрещния бряг, където змеят още пиеше вода.

– Според вас, какво ще се случи с него? – попита тя. – Дали ще се оправи?

– Звучиш като Хагрид! – каза Рон. – Това е змей, Хърмаяни, може да се грижи за себе си. Трябва да се тревожим за нас.

– Какво искаш да кажеш?

– Не знам как да ти го обясня! – каза Рон, – но си мисля, че те все ще са забелязали, че нахълтахме в „Гринготс“!

Тримата избухнаха в смях и веднъж започнали, им бе трудно да спрат. Ребрата на Хари го боляха, беше изгладнял до смърт, но той продължи да се смее, докато гърлото му не пресъхна съвсем.

– И все пак, какво ще правим? – каза Хърмаяни, насилвайки се да стане сериозна отново. – Той ще разбере, нали? Вие-знаете-кой ще разбере, че ние знаем за неговите Хоркрукси!

– Може би те ще са толкова изплашени, че няма да му кажат! – обнадежди ги Рон. – Може би ще го замажат...

Небето, мирисът на водата, гласът на Рон бяха затъмнени от болката, която прониза главата на Хари като удар с меч. Той стоеше в слабо остветена стая срещу полукръг от магьосници, а на земята беше коленичила дребна, трепереща фигура.

– Какво каза?! – гласът беше висок и студен, но яростта и страхът в

него се долавяха ясно. Единственото нещо, от което се боеше... но не, това не можеше да е истина, той не можеше да разбере как... Таласъмът трепереше, неспособен да срещне погледа на червените очи. – Повтори го! – промърмори Волдемор. – Кажете го пак!

– Г-господарю – заекна таласъмът ужасен, – г-господарю... ние с-се опитах-хме да г-ги спрем... Самозванци, г-господарю... про-проникна-ха в... в т-трезора на Лестранж...

– Самознанци? Какви самозванци? Мислех, че в „Гринготс“ си има начини да се разкриват самозванците?! Кой бяха те?

– Б-бяха... б-бяха онова м-момче – П-потър и д-двама други...

– И какво взеха? – гласът му се повиши, ужасът го обгръщаше. – Кажете ми!! Какво взеха?

– Една м-малка златна к-к-купа, г-господарю...

Волдемор почувства в себе си рев на ярост и омраза, все едно друг го бе издал. Той бе обезумял, не можеше да повярва, та това беше невъзможно, кой би могъл да знае?! Как би могло това момче да е узнало тайната му? Могъщата пръчка прорязва въздуха, зелена светлина се стрелна през стаята и коленичилият таласъм бе вече мъртъв. Стоящите наоколо магьосници се пръснаха ужасени. Белатрикс и Луциус Малfoy изблъскаха другите, за да стигнат първи до вратата, а Пръчката продължаваше да изстрелва зелена светлина, убивайки тези, които бяха останали назад, за това че бяха донесли лоши новини, за това, че чуха за златната купа!...

Останал сам сред трупове, той ходеше напред-назад, а пред погледа му се нижеха видения за съкровищата му, пазачите му, връзките му с безсмъртието... дневникът беше унищожен, а купата – открадната. Ами ако... ами ако момчето знаеше за другите? Възможно ли бе това, беше ли проследил и тях?! Дъмбълдор ли стоеше зад всичко това? Дъмбълдор, който винаги го бе подозирал! Дъмбълдор, мъртъв по негова заповед! Дъмбълдор, чиято вълшебна пръчка бе негова сега, но който се протягаше от бездните на смъртта чрез момчето, пак това момче!!

Но не, сигурно, ако момчето бе унищожило други от неговите Хоркрукси, той, Лорд Волдемор, щеше да го е почувствал... Той, най-великият магьосник на света, той, най-силният, той, убиецът на Дъмбълдор и на още редица безполезни, безименни хора. Как би могъл Лорд Волдемор да не разбере, ако той, най-важният, бе атакуван?! Наистина, той не бе почувствал нищо, когато дневникът е бил разрушен, но той го отнасяше към това, че тогава той нямаше никакво тяло, че тогава той бе по-малко от дух... Не, със сигурност останалите бяха в безопасност...

Другите Хорксуски трябваше да бъдат непокътнати... Но той трябваше да знае, да се увери... Той продължи да ходи из стаята, като подритваше трупа на таласъма, когато минаваше покрай него, а виденията замъгляваха и изгаряха врящия му мозък: езерото, колибата и „Хогуортс“. Яростта му малко се охлади. Как би могло момчето да знае, че е скрил пръстена в колибата на Гаунт? Никой никога не е знаел, че той е свързан със семейство Гаунт, той бе скрил връзката, а така и не бяха проследили убийствата до него. Поне пръстенът със сигурност бе в безопасност. А как би могло момчето, или който и да е друг, да знае за пещерата и да премине през защитата ѝ? Идеята, че медальонът може да бъде откраднат беше абсурдна... Колкото до училището: само той знаше къде в „Хогуортс“ се намира Хоркруксът, защото само той бе стигнал до най-дълбоките тайни на това място. Оставаше също и Наджини, която трябваше да държи близо сега... повече нямаше да я праща да изпълнява заповедите му, щеше да стои под неговата закрила... Но за да бъде сигурен, за да бъде съвсем сигурен, трябваше да посети отново всяко едно от скривалищата си и да удвои защитата около всеки един от Хоркруксите... Работа, която също както взимането на Могъщата пръчка, трябваше да извърши сам... Къде трябваше да отиде първо, кое място беше най-застрашено? Нещо потрепера вътре в него. Дъмбълдор знаеше средното му име! Дъмбълдор може би бе разкрил връзката му със семейство Гаунт... Техният изоставен дом беше може би най-несигурното от скривалищата му, там трябваше да отиде първо... Езерото... беше ли възможно?... Дъмбълдор може би бе узнал за престъпленията, които бе извършил в сиропиталището. А „Хогуортс“... Хоркруксът там беше в безопасност, за Потър щеше да е невъзможно да пристъпи в Хотсмийд без да бъде забелязан, камо ли в училището. Във всички случаи, той трябваше да предупреди Снейп, че момчето може да се опита да влезе в замъка... Да каже на Снейп по каква точно причина би се върнало момчето щеше да е глупаво, разбира се, както беше огромна грешка това, че се бе доверил на Белатрикс и Малфой. Тяхната глупост и небрежност не доказваха ли колко безсмислено е изобщо да се доверява на някого? Той щеше да посети колибата на Гаунт първо, а Наджини щеше да дойде с него. Повече нямаше да се отделя от змията... той се отдалечи от стаята и излезе в тъмната градина, където се чуваше фонтанът. Той извика змията на змийски език и тя се плъзна към него като дълга сянка...

* * *

Очите на Хари се отвориха, когато той се насили да се върне

обратно в настоящето. Той лежеше до брега на езерото, слънцето залягваше, а Рон и Хърмаяни го гледаха. Съдейки по разтревожените им лица и по продължаващата болка в белега му, внезапното пътешествие в съзнанието на Волдемор не бе минало незабелязано. Той се изправи, треперейки, смътно усещаше, че все още е мокър до кости и видя купата, която лежеше невинно в тревата пред него, и езерото, тъмносино и златно от светлината на скриващото се слънце.

– Той знае!... – собственият му глас звучеше странно тих след силните крясъци на Волдемор. – Той знае и ще отиде да провери къде са останалите, а последният – изправи се той на крака, – е в „Хогуортс“! Знаех си, знаех си!!...

– Какво? – примигна Рон. Хърмаяни се изправи разтревожена.

– Какво видя? Откъде знаеш?

– Видях го как разбира за купата... аз... аз бях в главата му, той е – Хари си спомни убийствата, – той е много ядосан и изплашен, в същото време, не може да разбере как е възможно ние да знаем и сега ще отиде да провери дали останалите са в безопасност, първо пръстена. Той си мисли, че този в „Хогуортс“ е в най-голяма безопасност, защото Снейп е там и защото ще бъде прекалено трудно да влезем там без да ни забележат. Мисля, че там ще провери за последно, но въпреки това той може да е там след часове.

– Видя ли къде в „Хогуортс“ е скрит? – пита Рон, който също се бе изправил на крака.

– Не, той се беше концентрирал върху това да предупреди Снейп, не мислеше за това точно къде е скривалището...

– Чакайте, чакайте! – извика Хърмаяни, когато Рон вдигна Хоркрукса, а Хари извади мантията-невидимка. – Не можем просто така да отидем, нямаме план, трябва да...

– Трябва да тръгваме – прекъсна я Хари. Той се бе надявал, че ще успеят да поспят в новата палатка, но това беше невъзможно сега. – Можеш ли да си представиш какво ще се случи, когато той разбере, че пръстенът и медальонът ги няма?! Ами ако реши да премести Хоркруксът от „Хогуортс“, ами ако реши, че там не е достатъчно безопасно?...

– Но как ще влезем вътре?

– Ще отидем до Хогсмийд – каза Хари – и ще се опитаме да измислим нещо, след като видим какви защити има около училището. Влизай под мантията, Хърмаяни, този път ще се движим заедно.

– Но ние не можем да се съберем...

– Ще бъде тъмно, никой няма да забележи краката ни.

Те чуха пляскането на огромните криле отвъд езерото. Змеят се беше напоил и се вдигаше във въздуха отново. Те спряха за миг и го загледаха как отива все по-високо, черен силует на фона на бързо потъмняващото небе, докато не се скри зад близката планина. Тогава Хърмаяни стана и зае мястото си между двамата. Хари дръпна мантията-невидимка възможно най-плътено около тях и те изчезнаха заедно.

Глава двадесет и осма ЛИПСВАЩОТО ОГЛЕДАЛО

Краката на Хари докоснаха пътя. Той огледа до болка познатата главна улица на Хогсмийд: тъмните витрини на магазините, мъгливата линия на планините зад селото, завоят на пътя, който водеше към „Хогвортс“, светлините от прозорците на „Трите метли“ и с внезапен проблясък си спомни, как преди близо година, се приземи наблизко, придържайки отчаяно отслабения Дъмбълдор. След това, в момента, в който пусна ръцете на Рон и Хърмаяни, нещото се случи.

Въздухът беше раздран от рев, много подобен на този, който нададе Волдемор, когато разбра, че чашата е открадната. Звукът разклати всеки нерв в тялото на Хари и той разбра, че появата им го е предизвикала. Докато гледаше към другите двама под мантията, вратата на „Трите метли“ се отвори с трясък и дузина облечени в мантии смъртожадни се изсипаха на улицата с вдигнати пръчки. Хари сграбчи ръката на Рон, когато той се опита да вдигне пръчката си. Смъртожадните бяха твърде много. Ако опитаха да се бият, щяха да издадат позицията си.

Един от смъртожадните вдигна пръчката си и писъкът престана, като все още отекуваше от далечните планини.

– АКЦИО МАНТИЯ! – извика друг от смъртожадните.

Хари стегна хватката си, но мантията не помръдна. Призоваващото заклинание не ѝ действаше.

– Не си под покривката, така ли, Потър? – извика смъртожадният, който бе опитал заклинанието, а после се обърна към останалите. – Разделете се. Той е тук.

Шест от смъртожадните се втурнаха към тях. Хари, Рон и Хърмаяни се оттеглиха възможно най-бързо назад в пряката и смъртожадните профучаха край тях. Те зачакаха в тъмнината, вслушани в стъпките, а искри светлина изхвърчаха от търсещите пръчки на смъртожадните.

– Хайде, да се махаме от тук! – прошепна Хърмаяни. – Да се магипортираме.

– Чудесна идея! – каза Рон, но преди Хари да успее да отговори, един от смъртожадните се провикна:

– Знаем, че си тук, Потър, няма къде да се скриеш! Ще те открием!

– Причакваха ни!... – прошепна Хари. – Направил е заклинанието, за да ги предупреди, че идваме. Предполагам, че е направил нещо, за да

ни задържат тук, да ни хванат в капан...

– Ами дименторите? – извика в това време друг от смъртожадните.

– Хайде да ги пуснем, те ще го открият за нула време!

– Тъмният Лорд не иска никои друг да убие Потър освен него...

– Дименторите няма да го убият, бе! Тъмният Лорд иска живота на Потър, не душата му. По-лесно ще го хванем, ако първо е подложен на Целувката!

Чу се шум от спор. Страх изпълни Хари. Ако се наложеше да отблъскват дименторите, щеше да се наложи да призват Патронусите си, което веднага щеше да ги издаде.

– Ще се наложи, да се опитаме да се магипортираме, Хари! – прошепна Хърмаяни.

В момента, в който тя проговори, Хари усети неестествен студ да се простира по улицата. Светлината бе изсмукана от въздуха чак до звездите, които изчезнаха. В плътната тъмнина, той усети как Хърмаяни го хвана за ръка и заедно тръгнаха напред.

Въздухът, през който се движеха все едно бе станал твърд. Не можеше да се магипортират. Смъртожадните бяха направили заклинанията си добре. Студът се пиваше все по-дълбоко в плътта на Хари. Той, Рон и Хърмаяни се оттеглиха навътре в уличката, като се движеха възможно най-тихо покрай стената. Тогава иззад ъгъла, носейки се безшумно, се появиха дименторите, десет или повече, и се виждаха, само защото бяха още по-тъмни от тъмата наоколо им, с черните им мантии и протегнатите и изгнили ръце. Дали можеше да усетят страха в близост? Хари можеше да се обзаложи, че могат, защото започнаха да се движат по-бързо, с онези техни, провлачени, дълбоки дъхания, които донасяха отчаянието във въздуха. Приближаваха се.

Хари вдигна пръчката си. Не можеше, нямаше да се подложи на Целувката на диментора, каквото и да се случеше след това!

Той си мислеше за Рон и Хърмаяни, в момента, в който прошепна:

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Сребърният елен изригна от върха на пръчката му и се разгърна във въздуха. Дименторите се пръснаха и от околността се надигна триумфален рев:

– Той е, там долу, там долу, видях Патронуса му, беше елен!

Дименторите се бяха отдръпнали, звездите отново се показаха и стъпките на смъртожадните се чуваха все по-ясно. Но преди обзетия от паника Хари да реши какво да прави, се чу отварянето на врата от лявата страна на лявата улица и груб глас каза:

– Потър, влизай тук бързо!

Той се подчини без да се замисля и тримата се втурнаха през отворената врата.

– По стълбите, не сваляй мантията, по-тихо! – измърмори високата фигура, докато ги подмина, за да затвори вратата зад тях.

Хари нямаше представа къде са, но на мъждивата светлина на едничката запалена свещ, успя да разпознае мръсния, покрит с трици бар на „Свинската глава“. Те минаха зад бара през втора врата, която ги изведе до стръмно дървено стълбище, по което се изкачиха възможно най-бързо. Стълбите свършиха в гостна, покрита с паркет и малка камина, над която висеше маслена рисунка на блондинка, която се взираше в стаята с леко отсъстващо изражение.

На улицата отдолу се чува викове. Без да свалят мантията, тримата се приближиха до мрачния прозорец и погледнаха надолу. Спасителят им, който Хърмаяни бе идентифицирала като бармана на „Свинската глава“, бе единственият, който не носеше мантия и качулка.

– Е? – викаше барманът към едно от скритите лица. – Е, и какво? Пратихте диментори на улицата ми, а пък аз им пратих Патронуса си! Няма да ги търпя близо до мен! Казах ви! Няма да търпя!!

– Това не беше твоят Патронус! – каза смъртожадният. – Това беше елен. Това е Патронусът на Потър!

– Елен ли?! – избухна барманът и вдигна пръчката си – Елен! Ти, идиот такъв!! ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Нещо голямо и рогато изригна от пръчката. С наведена глава, нещото се втурна към главната улица и се скри от поглед.

– Не това видях... – каза смъртожадният, но доста по-несигурно.

– Вечерният час беше нарушен, чул си шума – каза един от другите смъртожадни. – Някой беше излязъл на улицата, в нарушение на наредбата...

– Ако искам да си изведа котката, ще го направя, по дяволите вашия вечерен час!

– Ти ли задейства Известяващото заклинание?

– И какво ако съм? Ще ме пратиш в „Азкабан“ ли? Ще ме убие, защото съм си подал носа от вратата? Ами направете го, тогава! Но, за ваше добро се надявам, да не сте притискали малките си Черни значета, защото на него няма да му хареса, да го викате тук заради мен и моята черна котка, нали така?

– Не се притеснявай за нас! – каза един от смъртожадните, – а се притеснявай, че си нарушил вечерния час!

– И къде ще си търгувате с отварите и отровите, когато кръчмата ми е затворена, а? Какво ще стане с малките ви сделчици тогава?

– Ти заплашваш ли ни, бе?!

– Аз си държа устата затворена, затова и идвате тук, нали?

– Аз все още твърдя, че Патронусът беше елен! – извика първият смъртожаден.

– Елен ли? – извика барманът. – Това беше козел бе, идиот!

– Добре, добре, станала е грешка! – каза вторият смъртожаден. – Но, ако пак нарушиш вечерния час, няма да сме толкова снисходителни...

Смъртожадените се отправиха отново към главната улица. Хърмаяни изохка от облекчение, измъкна се изпод мантията и се отпусна на един разклатен стол. Хари свали мантията от себе си и Рон. Чуваше се как барманът отново заключва вратата на бара и после се заизкачва по стълбите.

Вниманието на Хари бе привлечено от нещо на полицата над камината. Върху нея бе поставено малко, четвъртито огледало, точно под картината на момичето. Барманът влезе в стаята.

– И вие, малки глупаци! – грубо каза той, като ги заоглежда – Какво си мислехте, като дойдохте тук?

– Благодаря ви!... – не мога да намеря думи, да ви благодаря! Спасихте ни живота!

Барманът изсумтя. Хари се приближи и го погледна в лицето: опитваше се да го види зад дългата, сплъстена, посивяла брада. Барманът носеше очила. Зад мръсните стъкла, очите му бяха... пронизително, брилянтно сини!

– Вашите очи съм виждал в огледалото!!

В стаята стана много тихо. Хари и барманът се гледаха.

– Вие сте изпратил Доби!...

Барманът кимна и се огледа наоколо за духчето.

– Мислех, че ще е с вас. Къде го оставихте?

– Той е мъртъв... – каза Хари. – Белатрикс Лестранж го уби.

Лицето на бармана остана безизразно. След секунда той каза:

– Съжалявам да го чуя, харесвах това духче.

Той се обърна и започна да пали лампите с пръчката си, без да поглежда към тях.

– Вие сте Абърфорт! – каза Хари на гърба на мъжа.

Той нито потвърди, нито отрече, а се наведе да запали огъня.

– Как се сдобихте с това? – попита Хари и се приближи към

огледалото на Сириус, което беше близнакът на онова, което той беше счупил преди почти две години.

– Купих го преди година – каза Абърфорт. – Албус ми каза какво представлява. Исках да мога да те държа под око.

Рон въздъхна.

– Сребърната кошута! – каза той развълнувано – Това бяхте пак вие, нали?...

– За какво говориш? – попита Абърфорт.

– Някой изпрати кошута Патронус при нас!

– С акъл като твоя, спокойно можеш да станеш смъртожаден, момчето ми. Не видя ли току що, че моят Патронус е козел?!

– О... – каза Рон – да... ами, гладен съм! – добави той отбранително, а стомахът му изкъркори убедително.

– Имам храна – каза Абърфорт и се измъкна от стаята. След малко се появи с голям самун хляб, сирене и калаена кана с медовина, които постави на малка маса пред огъня.

Те се нахвърлиха лакомо върху храната и за известно време се чуваше само дъвчене.

– Сега – каза Абърфорт, след като се бяха нахранили, – трябва да измислим как да ви измъкнем от тук. Не може да стане през нощта, чухте какво става, ако някой се покаже навън след залез. Известяващото заклинание се включва и ще ви се нахвърлят. Не мисля, че ще успее да представя за втори път моят козел за елен. Изчакайте да се съмне, да се вдигне вечерният час и тогава можете да сложите мантията и да се измъкнете пеша. Като излезете от Хогсмийд и стигнете до планините, ще можете да се магипортирате. Може даже да видите Хагрид. Той се крие там в някаква пещера, заедно с Гроуп, откакто се опитаха да го арестуват.

– Няма да си тръгнем! – каза Хари. – Трябва да влезем в „Хогуртс“.

– Не ставай глупав, момче! – каза Абърфорт.

– Трябва да отидем – отговори Хари.

– Това, което трябва да направите – каза Абърфорт и леко се наведе напред – е да се махнете колкото може по-далеч от тук.

– Не разбирате. Нямаме много време. Трябва да влезем в замъка. Дъмбълдор – искам да кажа, брат ви – искаше ние да...

Светлината на огъня за момент направи мръсните стъкла на очилата на Абърфорт да изглеждат непрозрачни, съвсем бели и това напомни на Хари за слепите очи на огромния паяк Арагог.

– Брат ми Албус искаше много неща... – каза Абърфорт – и хората имаха навика да страдат, докато той изпълняваше своите големи планове. Бягай далеч от това училище, Потър, и далеч от тази страна, ако можеш. Забрави брат ми, и неговите хитри схеми. Там, където е той, вече никой не може да го нарани, а ти не му дължиш нищо.

– Не разбирате... – повтори Хари.

– А, така ли?... – тихо каза Абърфорт. – Мислиш, че не разбирам собствения си брат? Мислиш, че си познавал Албус по-добре от мен??

– Не това имах предвид... – каза Хари, чиито мозък вече отказваше от изтощение. – Той... той ми остави да свърша нещо.

– О, така значи? – каза Абърфорт – Хубавка задачка, надявам се? Приятничка? Лесничка? Нещо, което недоучени магьосници да могат да свършат без да се попренапрягат?

Рон нададе доста мрачен смях. Хърмаяни изглеждаше напрегната.

– Не, не е лесна, не – отговори Хари. – Но аз трябва да...

– Трябва? Защо да трябва? Той е мъртъв, нали? – грубо го прекъсна Абърфорт. – Зарежи това момче, преди да си го последвал! Спасявай се!

– Не мога!

– Защо?

– Аз... – Хари се чувстваше смазан. Не можеше да обясни, затова премина в атака. – Но вие също се сражавате, вие сте в Ордена на Феникса...

– Бях... – каза Абърфорт. – С Ордена на Феникса е свършено. Вие-Знаете-Кой спечели, и всеки, който си мисли нещо друго, се заблуждава. Тук никога няма да е безопасно за теб, Потър, той толкова много те иска. Така че, замини зад граница, скрий се някъде, погрижи се за себе си. И най-добре вземи и тези двамата с теб. – Посочи той с пръст Рон и Хърмаяни. – Те ще са винаги в опасност, всички са наясно, че работят с теб.

– Не мога да си тръгна – каза Хари. – Имам работа...

– Нека някой друг я свърши!

– Не мога. Трябва да съм аз, Дъмбълдор всичко ми обясни...

– Ама наистина ли?!... И съвсем всичко ли ти каза, беше ли напълно откровен с теб?!

От цялото си сърце Хари искаше да може да каже „Да“, но някак си тази простичка дума не можа да се отрони от устните му.

Абърфорт сякаш прочете мислите му.

– Аз познавах брат си, Потър. Той се научи на потайност още край полата на майка ни. Тайни и лъжи, ето как израснахме, а на Албус... на

него това му идваше отвътре.

Очите на възрастния мъж се насочиха към картината на момичето над камината. Това беше, сега Хари се огледа внимателно наоколо, единствената картина в стаята. Нямаше снимка на Албус Дъмбълдор, нито на някой друг.

– Господин Дъмбълдор – несигурно се обади Хърмаяни – това сестра ви Ариана ли е?

– Да. – язвително отговори той. – Чела си Рита Скийтър, нали госпожичке?

Дори на неясната светлина на огъня, беше видно, че Хърмаяни се изчерви.

– Елфиас Дож я спомена – каза Хари, опитвайки се да защити Хърмаяни.

– Това старо тъпанарче... – измърмори Абърфорт, и отпи от медовината си. – Мислеше си, че едва ли не слънцето грее заради брат ми. Е, много хора мислеха така, и вие в това число, като ви гледам!...

Хари си замълча. Не искаше да изказва на глас съмненията и подозренията, които таеше за Дъмбълдор от месеци. Беше взел решение, докато копаеше гроба на Доби, да приеме това което му е казано, и просто да се довери. Нямаше повече желание да се съмнява. Не искаше да чува вече нищо, което да го отвлече от целта му. Той срещна погледа на Абърфорт, който беше толкова подобен на този на брат му. Ясните, сини очи създаваха впечатлението, че сканират обекта, към който се насочваха, и Хари знаеше, че Абърфорт чете мислите му и го презира за тях.

– Професор Дъмбълдор много държеше на Хари... – тихо каза Хърмаяни.

– Нима?... – отвърна Абърфорт. – Странно пък как, много от хората, на които брат ми държеше, се оказаха в доста по-лошо състояние от това, в което щяха да са, ако ги беше оставил на мира.

– Какво искате да кажете?! – задъхано попита Хърмаяни.

– Не е твоя работа! – каза Абърфорт.

– Но това е доста сериозно обвинение! – възрази тя. – За... за сестра си ли намекувате?

Абърфорт се втренчи в нея. Устните му мърдаха, сякаш предъвкваше неизречените думи. След това избухна:

– Когато сестра ми беше на шест години, беше нападната от три мъгълски момчета! Бяха я видели да прави магия, докато я шпионирали през градинската ограда. Тя беше още дете, не можеше да се

контролира, никоя вещица или магьосник може да го прави на тази възраст. Това което са видели, вероятно ги е уплашило. Нахълтали в градината и когато тя не могла да повтори фокуса, се увлекли в усилията си да я накарат да престане завинаги да го прави.

Очите на Хърмаяни бяха станали огромни. Рон изглеждаше, сякаш му е зле. Абърфорт се изправи, висок като Албус и страшен в гнева и болката си.

– Това, което й направиха, я съсипа. Тя никога вече не беше съвсем в ред. Не използваше магия, но не можеше да се отърве от нея. Вместо това магията се насочи навътре в нея и я побърка. Избухваше от нея, когато тя не можеше да се контролира, и понякога беше странна и опасна. Но най-често беше сладка, уплашена и безвредна. А баща ми погна копелдаците, които и причиниха това, – продължи Абърфорт – и ги нападна! И затова го затвориха в „Азкабан“. Той никога не каза, защо го е направил, защото ако в Министерството знаеха какво се е случило с Ариана, щяха да я затворят в „Св. Мънго“ завинаги. Щяха да я сметнат за сериозна заплаха за Международната спогодба за сигурност, с магията, бликаща от нея, когато не можеше да я държи под контрол. Трябваше да я държим затворена. Сменихме къщата, изкарахме я болна, и майка ми се грижеше за нея, и се опитваше да я поддържа щастлива и в добро настроение.

– Аз бях нейният любимец – продължи той, и с това сякаш задсбръчканото, брадато лице на Абърфорт надникна някогашният ученик. – Не Албус, той винаги беше в стаята си, когато си беше у дома, четеше книгите си и броеше наградите си, водеше кореспонденция „с най-забележителните магьосници на своето време“. Той не искаше да бъде притесняван от нея. Тя харесваше най-много мен. Можех да я накарам да яде, когато мама не успяваше, можех да я успокоя, когато изпаднаше в някое от нейните настроения, а когато беше спокойна ми помагаше да нахраня козите.

– И тогава, когато тя стана на четиринадесет... виждате ли, аз не съм бил там. – каза той. – Ако съм бил, може би щях да успея да я успокоя. Тя изпаднала в една от кризите си, а майка ми вече не беше толкова млада и... било е нещастен случай. Ариана не е можела да се контролира. Но майка ми... загина.

Хари почувства ужасна смесица от съжаление и отвращение. Не искаше да слуша повече, но Абърфорт продължи да говори и Хари се зачуди, от кога не беше говорил за това. Дали в същност изобщо беше говорил за случая?

– Така че, това сложи край на околосветското пътешествие на Албус с малкия Доуж. Двамата дойдоха за погребението на майка. След това Доуж замина сам, а Албус остана да се прави на глава на семейството. ХА!

Абърфорт се изплю в огъня.

– Аз се грижех за нея, казах му го, мен не ме интересуваше училището, аз си стоях у дома и изпълнявах задълженията си. Той ми каза, че трябва да завърша обучението си, и че ТОЙ ще поеме задачите на майка ни. Малко отстъпление за господин Брилянтният, защото не съм чул да раздават награди, когато гледаш полулудата си сестра или когато я възпираш да взривява къщата през ден. Но той, като че се справяше за няколко седмици... а после дойде онзи.

По лицето на Абърфорт пробягна опасно изражение.

– Гриндлуолд. И накрая брат ми имаше равен на себе си, някой също толкова блестящ и талантлив, някой, с когото да си говори. И грижите за Ариана отстъпиха на заден план, докато те мъдреха плановете си за нов магически ред, и търсеха Реликвите, или каквото беше там това, което толкова ги интересуваше. Правеха велики планове за доброто на магьосниците, а ако едно малко момиче бъдеше изоставено, е какво от това, когато Албус работеше за ПО-ГОЛЯМОТО ДОБРО?

– След няколко седмици обаче ми писна. Беше почти време да се връщам в „Хогвортс“ и затова им казах, и на двамата им казах, лице в лице, така, както и на вас сега – и Абърфорт погледна на долу към Хари, и на него му потрябна повечко въображение за да си го представи като тийнейджър, жилав и сърдит, конфронтиращ се с по-големия си брат. – Казах му, че ще е най-добре веднага да се откаже, че не може да я мести, тя не беше в състояние, не можеше да я вземе с него, където и да искаше да ходи, не можеше да я влачи със себе си, докато произнася речите си, и се опитва да се измъкне от последствията. Думите ми не му харесаха – каза Абърфорт и очите му отново бяха замъглени от светлината на огъня. Отново изглеждаха бели и слепи. – И на Гриндлуолд това изобщо не му хареса. Много се разгневи. Каза ми, че съм глупаво малко момче, да се опитвам да попреча на него и на брилянтния ми брат... Не ми ли било ясно, че бедната ми сестра нямало да е вече затворена, след като те променят света, изведат магьосниците от скривалищата им, и поставят мъгълите на мястото им?

– След това се скарахме... аз извадих пръчката си, а той извади своята и аз бях подложен на проклятието „Круциатус“ от най-добрия приятел на брат ми. Албус се опитваше да го спре и в един момент и тримата

се дуелирахме, трясъците я разстроиха и тя не можа да издържи... Лицето на Абърфорт побеля, сякаш беше получил смъртоносна рана.

– ... мисля, че искаше да помогне, но не знаеше какво да направи, и не съм сигурен кой от нас го направи, може да е бил всеки от нас – и тя... беше мъртва.

Гласът му се пречупи на последната дума и той се строполи в най-близкия стол. Лицето на Хърмаяни беше мокро от сълзи, а Рон беше блед почти като Абърфорт. Хари чувстваше отвращение. Искаше му се да не беше чул всичко това, искаше му се да промие мозъка си от него.

– Толкова... толкова съжалявам – прошепна Хърмаяни.

– Няма я!... – изграчи Абърфорт – Отиде си завинаги.

После си издуха носа и си прочисти гърлото.

– Разбира се, Гриндълуолд избяга. Вече имаше досие в родината си, и не искаше и Ариана да се води на негова сметка. А Албус вече беше свободен. Освободен от бремето на сестра си, свободен да стане най-великият магьосник...

– Той никога не е бил свободен! – каза Хари.

– Моля? – попита Абърфорт.

– Никога! – повтори Хари. – В нощта, когато брат ви умря, той изпи отвара, която временно го лиши от разсъдък. Той плачеше и молеше някой, който не беше там. „Не ги наранявай, моля те... измъчвай мен“.

Рон и Хърмаяни се втренчиха в Хари. Той никога не им беше разказвал в детайли какво се беше случило на острова на езерото в онази нощ; старателно беше премълчавал събитията, случили се, след като двамата с Дъмбълдор се бяха върнали в „Хогуортс“.

– Той си мислеше, че е отново там, в къщата, заедно с вас и Гриндълуолд. Знаем, че си го мислеше! – каза Хари, припомняйки си как Дъмбълдор шептеше и се молеше. – Той мислеше, че вижда как Гриндълуолд измъчва вас и Ариана... За него това беше мъчение, ако го бяхте видели, нямаше да кажете, че е бил свободен.

Абърфорт изглеждаше унесен в съзерцание на собствените си жилести ръце. След малко каза:

– От къде можеш да си сигурен Потър, че брат ми не е бил по-заинтересуван от „по-голямото добро“, отколкото от теб? От къде знаеш, че не си бил просто време, също като сестра ми?

Сякаш парче лед се заби в сърцето на Хари.

– Не ви вярвам. Дъмбълдор обичаше Хари. – каза Хърмаяни.

– Защо тогава не го е посъветвал да се скрие? – изстреля в отговор Абърфорт. – Защо не му е казал: „Погрижи се за себе си, само така ще

оцелееш“?

– Защото – отговори Хари, преди Хърмаяни да се намеси – понякога ТРЯБВА да се мисли за нещо повече от личната безопасност! Понякога се НАЛАГА да се мисли за по-голямото добро! Това е ВОЙНА!

– Ти си на седемнайсет, момче!

– Пълнолетен съм и ще се боря, дори и вие да се предадете!

– Кой казва, че се предавам?...

– „С Ордена на Феникса е свършено“! – изрецитира Хари – Брат ви знаеше как да довърши Вие-Знаете-Кой и ми завеща това знание. Ще продължа, докато успея, или – докато умра. Не мислете, че не съм наясно как може да свърши всичко това. От години съм наясно!!

Хари очакваше Абърфорт да му се подиграе или да започне да спори, но той не го направи. Дори не се помръдна.

– Трябва да влезем в „Хогвортс“ – повтори Хари – Ако не можете да ни помогнете, ще изчакаме до зазоряване, ще ви оставим на спокойствие и сами ще потърсим начин да проникнем. Ако все пак МОЖЕТЕ да ни помогнете – сега е моментът!

Абърфорт седеше неподвижно в стола си и се взираше в Хари с очи, които толкова приличаха на братовите му. Най-накрая си прочисти гърлото, изправи се, заобиколи масата и се приближи към портрета на Ариана.

– Знаеш какво да направиш – каза той.

Тя се усмихна, обърна се и отдалечи, не както правеха другите фигури от портретите, от едната страна на рамката, а по, както изглеждаше, дълъг тунел, нарисуван зад нея. Наблюдаваха как малката ѝ фигура се отдалечава, докато накрая беше погълната от тъмнината.

– Тъж... какво?... – започна Рон.

– Сега има само един начин да се влезе там. – каза Абърфорт. – Източниците ми твърдят, че те са успели да открият и затворят всички стари проходи към училището, а дименторите обикалят около стените и редовно патрулират и вътре в училището. Това място никога преди не е било толкова силно охранявано. Как точно очаквате да свършите нещо, след като проникнете, като Снейп е нашрек, а братът и сестрата Кароу са му заместници... е, но ти това и очакваш, нали? Каза, че си готов да умреш.

– Но какво...? – започна Хърмаяни, сочейки картината на Ариана.

Малка, бяла точка се появи в края на нарисувания тунел и Ариана се върна в портрета. Но с нея имаше още някой, някой по-висок от нея, някой, който накуцваше и изглеждаше силно развълнуван. Косата му бе

по-дълга, отколкото си спомняше Хари. Все по-големи и по-големи, двете фигури се приближаваха, докато главите и раменете им изпълниха портрета. След това цялата картина се премести от стената, като отваряща се врата и се откри вход към истинския тунел. И от него, с пораснала коса, разранено лице и разкъсана мантия се измъкна Невил Лонгботъм, който нададе вик на радост, скочи от лавицата и извика:

– Знаех, че ще дойдеш! ЗНАЕХ СИ, Хари!

Глава двадесет и девета ИЗГУБЕНАТА ДИАДЕМА

– Невил... ама какво... как...?

Но Невил беше видял Рон и Хърмаяни и се хвърли да ги прегръща с радостни викове. Колкото по-внимателно го оглеждаше Хари, толкова по-зле му изглеждаше Невил. Едното му око беше отекло и насинено, на лицето му имаше дълбоки драскотини, а целият му раздърпан вид издаваше, че доста е преживял. Въпреки това, израненото му лице бе озарено от щастие, когато пусна Хърмаяни и повтори:

– Знаех си, че ще дойдеш! Повтарях на Шеймъс, че е само въпрос на време!

– Невил, какво е станало с теб?

– Кое? Това ли? – Невил поклати успокоително глава. – Това не е нищо. Шеймъс е по-зле. Ще видите. Ще вървим ли? О, – обърна се той към Абърфорт – Аб, още няколко души тръгват насам.

– Още няколко?! – злобно повтори Абърфорт. – Какво искаш да кажеш с това, „още няколко“, Лонгботъм? Наложен е вечерен час и е направено Известяващо заклинание на цялото село!

– Да, знам, затова ще се магипортират направо в бара – каза Невил. – Просто ги преведи по коридора, като дойдат, става ли? Много ти благодаря!

Невил подаде ръка на Хърмаяни и ѝ помогна да се покатери на полицата и да влезе в тунела. Рон я последва, а после и Невил. Хари се обърна към Абърфорт.

– Не знам как да ви благодаря. Два пъти ни спасихте живота.

– Научете се да се спасявате сами! – грубо каза Абърфорт. – Може да не успее третия път.

Хари се покачи на полицата и се вмъкна в дупката зад гърба на Ариана. От другата страна имаше гладко, каменно стълбище. Тунелът, като че беше бил там от години. Медни лампи стояха по стените, а подът беше топъл и гладък. Докато вървяха, сенките им се къдреха на стената на тунела.

– От кога пък е тук този тунел? – попита Рон. – Няма го на Хитроумната карта, нали Хари? Мислех, че има само седем тунела, водещи към или извеждащи от училище.

– Всички останали ги запечатаха преди началото на годината – каза

Невил. – Вече не може да се минава през тях, не и с всичките проклетия на входовете и със смъртожадните и дименторите на изходите. Но това няма значение... Вярно ли е? Вие ли проникнахте в „Гринготс“? Наистина ли сте избягали със змея?! Новината гърми навсякъде, всички само за това говорят. Тери Бут бе набит от Кароу, защото разправяше за това на вечеря в Голямата зала.

– Да, вярно е... – отговори Хари.

Невил се засмя щастливо.

– Какво направихте със змея?

– Пуснахме го на свобода – отговори му Рон. – Хърмаяни обаче искаше да си го задържи като домашен любимец.

– Не преувеличавай, Рон...

– Но какво правихте? Хората говорят, че си избягал, Хари, но аз не го вярвах. Мисля, че си намислил нещо.

– Прав си – каза Хари. – но, кажи ни нещо за „Хогуортс“, Невил, ние нищичко не знаем.

– Ами, сега е... е, това всъщност, вече не прилича на „Хогуортс“... – каза Невил и усмивката се стопи от лицето му. – Знаете ли за двамата Кароу?

– Двамата смъртожадни, които преподават ли?

– Те не само преподават, – каза Невил. – Отговарят за цялата дисциплина. Кароу си падат по наказанията.

– Като Ъмбридж ли?

– Не-е-е, пред тях тя беше като агънце. Останалите учители са задължени да ни прашат при Кароу ако направим нещо нередно. Не го правят обаче, ако могат да го избегнат. Според мен, те ги мразят толкова, колкото и ние. Амикус преподава това, което преди беше Защита от Черните изкуства, само дето сега предметът е просто Черни изкуства. Изисква се да упражняваме „Круциатус“ върху учениците, които са се провинили...

– КАКВО?!

Обединените гласове на Хари, Рон и Хърмаяни отекнаха по коридора.

– М-да... – каза Невил. – Затова и изглеждам така. – той посочи една особено дълбока драскотина на брадичката си. – Отказах да го направя. Някои хора, обаче, се подчиняват, а на Краб и Гойл страшно им харесва. Това май е първият път, когато са най-добрите в нещо. Алекто пък, сестрата на Амикус, преподава Мъгълзнание. Предметът е абсолютно задължителен. Всички сме принудени да слушаме как обяснява,

че мъгълите са като животни, глупави и мръсни, как принуждават магьосниците да се крият, като се държат гадно с тях, и как естественият ред на нещата е променен. Това ми е – и той посочи друг белег на лицето си – защото попитах точно колко мъгълска кръв имат тя и брат ѝ.

– По дяволите, Невил! – каза Рон – Има си време и място да се правиш на отворко!

– О, ти не си я виждал. – каза Невил. – И ти нямаше да я изтърпиш. Важното е, че има смисъл да им се противопоставяме. Това дава надежда на останалите. Забелязах го, когато го правеше ти, Хари!

– Но са те използвали като точило за ножове – каза Рон и леко се наведе, когато минаха под една лампа, и раните на Невил станаха дори още по-видни.

Невил сви рамене.

– Това няма значение. Те не искат да проливат твърде много чиста кръв, ето защо ни измъчват само по малко, и то, ако много си отваряме устите, но в действителност няма опасност да ни убият.

Хари не знаеше кое е по-лошо: нещата, които Невил им разправяше, или спокойният тон, с който го правеше.

– В истинска опасност са само онези, чиито семейства и приятели навън създават проблеми. Те всъщност са заложници тук. Старият Ксенофилиус Лавгуд се беше разприказвал твърде много в „Дрънкало“-то, затова те просто извлякоха Луна от влака, когато се прибирахме за Коледа.

– Невил, тя е добре, видяхме я...

– Да, знам, тя ми прати съобщение!

Той извади джоба си златна монета и Хари позна един от фалшивите галеони, които Дъмбълдоровата армия бе използвала, за да си изпраща съобщения.

– Тези са страхотни – каза Невил и се усмихна на Хърмаяни. – Кароу не можеха да разберат как си разменяме съобщения и това ги побъркваше. Промъквахме се нощем в коридорите и пишехме с неизтриваема боя по стените „Дъмбълдоровата Армия набира нови попълнения“ и други такива... Снейп откачаше от злоба.

– Не го ли правите вече? – попита Хари, който обърна внимание на миналото време в думите на Невил.

– С времето това ставаше все по-трудно. Загубихме Луна по Коледа, Джини изобщо не се върна след Великден, а ние бяхме нещо като лидери. Кароу явно знаеха, че аз бях зад повечето саботажки и затова ме погнаха доста яко, а после хванаха Майкъл Корнър, когато се опитвахте

да освободи един първокурсник, когото бяха оковали и го изтезваха много сериозно. Това подплаши останалите.

– Без майтап... – промърмори Рон, а тунелът започна да се изкачва.

– Да, ами не можех повече да моля хората да изтърпят, това което понесе Майкъл, и затова се наложи да престанем с тези изпълнения. Но все още се борехме, извършвахме доста подривна дейност до преди няколко седмици. Тогава явно решиха, че има само един начин да ме спрат, и погнаха баба ми.

– Те КАКВО?! – заедно казаха Хари, Рон и Хърмаяни.

– Да! – каза Невил, леко задъхан, защото тунелът беше станал много стръмен – мисля, че можем да разберем начина им на мислене. Да отвлечат деца, за да накарат родителите да се държат добре, вършеше много добра работа. Предполагам, че беше въпрос само на време, да обърнат нещата и в другата посока. Проблемът беше – обърна се той към Хари, и Хари видя, че се усмихва, – че с баба ми отхапаха по-голям залък, отколкото можеха да преглътнат... Какво ли са си казали – стара, малка вещица, сигурно са решили, че не си заслужава да пращат някой особено силен. Обаче – Невил се засмя – Даулиш е още в „Св. Мънго“, а баба се изпари. Успя да ми изпрати писмо, – и той се потупа по джоба, – за да ми каже, че се гордее с мен, че съм достоен син на родителите си, и да продължавам в същия дух.

– Супер! – каза Рон.

– Да! – щастливо отговори Невил. – Лошото беше, че след като разбраха, че нямат с какво да ме шантажират, решиха, че „Хогоуртс“ може да мине и без мен. Не съм сигурен дали искаха да ме убият или да ме пратят в „Азкабан“, но и в двата случая беше време да изчезвам.

– Но... – започна доста обърканият Рон – ... не... не сме ли тръгнали право към „Хогоуртс“?

– Разбира се, – каза Невил. – Ей сега ще видиш. Пристигнахме.

Завиха зад ъгъла, и там, право пред тях, беше краят на тунела. Друго малко стълбище ги отведе до врата, много подобна на онази, скрита зад портрета на Ариана. Невил я отвори и се изкачи отатък. Когато Хари го последва, го чу да вика на някого:

– Вижте кой е тук! Не ви ли казах?

Когато Хари влезе в стаята зад тунела, се чуха няколко вика:

– ХАРИ! Това е Потър, ПОТЪР! Рон! Хърмаяни!

Хари придоби объркано впечатление за цветни завеси, лампи и много лица. В следващия момент той, Рон и Хърмаяни бяха обградени, прегръщаха ги, потупваха ги по гърба, косите им се разрошваха, ръцете

им се стискаха, от както изглеждаше, повече от двадесет човека. Все едно току що бяха спечелили финала по квидич.

– Добре, добре, успокойте се! – провикна се Невил, и когато тълпата се отдръпна, Хари успя да се огледа наоколо.

Изобщо не успя да познае спалнята. Беше огромна и приличаше повече на вътрешността на разкошна къщичка на дърво, или на огромна корабна каюта. Разноцветни хамаци висяха от тавана и на балкона, който опасваше покритите с тъмна ламперия стени без прозорци, и на които висяха пъстри гоблени. Хари видя златният лъв на Грифиндор избродиран на ален фон, черният язовец на Хафълпаф – на жълт фон, бронзовият орел на Рейвънклоу – на син. Само сребърното и зеленото на Слизерин липсваха. Имаше пълни с книги куфари, няколко метли бяха подпярени на стените, а в ъгъла имаше голямо, дървено радио.

– Къде сме?

– В Нужната стая, разбира се! – каза Невил. – Този път е надминала себе си, нали? Кароу ме преследваша и знаех, че има само едно място, където да се скрия: успях да мина през вратата и намерих това! Е, не изглеждаше точно така, когато пристигнах, беше доста по-малка, имаше само един хамак, и само знамето на Грифиндор беше тук. Но тя се разширява с всеки следващ член на ДА, който пристига.

– Кароу явно не могат да влязат тук? – попита Хари и се огледа към вратата.

– Не! – отговори Шеймъс Финиган, който Хари не успя да разпознае, докато не проговори. Лицето на Шеймъс беше разранено и подпухнало. – Това е чудесно скривалище, докато поне един от нас е тук, те не могат да влязат, вратата няма да се отвори. Всичко зависи от Невил. Той наистина РАЗБИРА тази стая. Трябва да си пожелаеш, точно каквото искаш – например: „Не искам никой поддръжник на Кароу да може да влиза тук“ – и тя ще го направи! Трябва само да сме сигурни, че сме затворили амбразуриите. Невил е нашият водач!

– Доста е лесно, всъщност... – скромно каза Невил. – Бях тук около ден и половина и бях адски гладен, и си пожелах да има нещо за ядене, и тогава се отвори тунелът към „Свинската глава“. От там се снабдяваме с храна, защото по някаква причина, това стаята не може да прави.

– Ами, да, храната е едно от петте изключения от Закона на Гамп за Трансфигурацията на елементите – каза Рон за всеобщо удивление.

– Така че, се крием тук от почти две седмици! – каза Шеймъс, – и тя просто прави още хамаци всеки път, когато имаме нужда от още, и дори успя да произведе доста прилични бани, щом заприиждаха и

момичетата...

– ... се сетихте, че те ще искат и да се мият, да. – допълни Лавендър Браун, която Хари не беше забелязал до този момент. Сега, като се огледа добре наоколо си, той видя много познати лица. Двете близначки Патил бяха тук, а също и Тери Бут, Ърни Макмилън, Антъни Голдщайн и Майкъл Корнър.

– Кажете ни, с какво все пак се занимавате! – каза Ърни. – Толкова слухове витаят, опитваме се да ви следим чрез програмата „Стражата на Потър“ – Той посочи към радиото. – Нали вие сте проникнали в „Гринготс“?

– Направили са го! – каза Рон. – И за змея е истина!

Надигнаха се ръкопляскания и няколко подсвирвания. Рон се поклони.

– Какво търсехте? – нетърпеливо попита Шеймъс.

Преди някой да успее да отговори, Хари усети ужасна, разкъсваща болка в белега. Той бързо обърна гръб на любопитните и щастливи лица и в този момент Нужната стая изчезна и сега той стоеше в полуразрушена каменна колиба, изгнилото дюшеме лежеше изтръгнато в краката му, стара, златна кутия лежеше празна до дупката, а бесният крясък на Волдемор вибрираше в главата му.

С невероятно усилие той се отдръпна от ума на Волдемор, и се съсредоточи върху стаята в която беше, потта се стичаше по лицето му, а Рон го беше прихванал.

– Добре ли си, Хари? – питаше Невил. – Искаш ли да седниш? Сигурно си уморен...

– Не – каза Хари. Той погледна към Рон и Хърмаяни, като се опита да им каже без думи, че Волдемор е открил липсата на още един Хоркрукс. Времето им бързо изтичаше: Ако Волдемор решише да посети „Хогуортс“, те щяха да пропуснат шанса си.

– Трябва да тръгваме... – каза той, и по израженията им видя, че го разбраха.

– Какво трябва да направим, Хари? – попита Шеймъс. – Какъв е планът?

– Планът? – повтори Хари. Той полагаше ниemoверни усилия, за да не се поддаде отново на яростта на Волдемор. Белегът отново гореше. – Ами, има нещо, което ние – аз, Рон и Хърмаяни – трябва да свършим, и след това се махаме от тук.

Вече никой не се смееше или подсвиркваше. Невил изглеждаше притеснен.

– Какво искаш да кажеш с това, „да се махаме от тук“?

– Не сме се върнали за постоянно! – каза Хари, и потърка белега, за да успокои болката. – Има нещо важно, което трябва да направим...

– Какво е то?

– Аз... аз не мога да ти кажа.

Надигна се ропот: Невил склучи вежди.

– Защо да не можеш да ни кажеш? Има нещо общо с Ти-Знаеш-Кой, нали?

– Ами... да...

– Тогава ще ти помогнем.

Другите членове на Дъмбълдоровата армия закимаха, някои с ентузиазъм, други тържествено. Някои даже се надигнаха от столовете си, за да демонстрират желанието си за незабавни действия.

– Не разбирате... – каза Хари. Май доста често се налагаше да казва това, през последните няколко часа. – Ние... ние не можем да ви кажем. Трябва да го направим... сами.

– Защо? – попита Невил.

– Защото... – в отчаянието си да започне търсенето на липсващия Хоркрукс, или поне да обсъди с Рон и Хърмаяни от къде да започнат да търсят, на Хари му бе трудно да събере мислите си. Белегът все още го болеше. – Дъмбълдор постави на нас тримата задача, – внимателно започна той, – и не трябва да я разкриваме, искам да кажа, че той искаше ние да свършим работата, само ние тримата.

– Ние сме неговата армия – каза Невил. – Армията на Дъмбълдор. Всички сме заедно и продължавахме, дори и когато вас ви нямаше...

– И ние не сме ходили на пикник, друже – каза Рон.

– Не съм казал това, но не виждам защо не можете да ни се доверите. Всички в тази стая са се сражавали и се оказаха тук, защото Кароу ги преследваха. Всички тук са доказали своята лоялност към Дъмбълдор – своята лоялност към теб!

– Виж, – започна Хари, без да е наясно какво иска да каже, но не успя да продължи. Вратата на тунела се отвори.

– Получихме съобщението ти, Невил! Здравейте, вие тримата! Помислих си, че ще сте тук!

Това бяха Луна и Дийн. Шеймъс нанаве радостен вик и скочи да прегърне най-добрия си приятел.

– Здравейте, всички! – щастливо каза Луна. – О, колко е хубаво да съм пак тук!

– Луна! – слисано попита Хари – какво правиш тук? Как...?

– Аз я повиках! – каза Невил и им показа галеона. – Обещах на двете им с Джини, че ще ги уведомя, ако се появите. Всички смятахме, че ако се появите, това ще означава революция. Че ще свалим режима на Снейп и Кароу.

– Естествено, че това означава! – весело го прекъсна Луна. – Нали, Хари? Ще ги изритаме от „Хогуортс“?

– Слушайте – каза Хари със засилваща се паника – много съжалявам, но ние не се върнахме заради това. Има нещо, което трябва да свършим, а после...

– Ще на зарежете насред целия този хаос? – настоя да узнае Майкъл Корнър.

– Не! – каза Рон. – Това, което правим, ще е от полза за всички, опитваме се да се отървем от Вие-Знаете-Кой...

– Тогавя нека помогнем! – ядосано го прекъсна Невил. – Искаме да участваме.

Зад гърбовете им отново се чу шум и Хари се обърна. Сърцето му се вкочани: Джини се прекачваше през дупката в стената, следвана от Фред, Джордж и Лий Джордан. Джини отправи сияйна усмивка на Хари. Той като че ли беше забравил колко красива е тя, и все пак, никога не се беше радвал по-малко да я види.

– Абърфорт взе леко да се изнервя – каза Фред и вдигна ръка, за да спре няколкото приветствени вика. – Твърди, че барът му е заприличал на бордей, и че е станал като Централна гара!

Ченето на Хари увисна. Точно зад Лий Джордан пристъпваше предишното му гадже – Чо Чан. Тя му се усмихна.

– Получих съобщението – каза тя, размаха собствения си фалшив галеон и отиде да седне до Майкъл Корнър.

– Та, какъв е планът, Хари? – попита Джордж.

– Няма план – каза Хари, все още разконцентриран от появата на всички тези хора, неспособен да възприеме всичко, заради изгарящата болка в белега.

– Значи, ще го измайсторим в движение? Така най-обичам – каза Фред.

– Трябва да прекратиш това! – каза Хари на Невил. – За какво изобщо ги призова? Това е лудост...

– Ще се бием, нали така? – попита Дийн и извади галеона си. – В съобщението се казва, че Хари се е върнал и ще се бием! Обаче трябва да си взема пръчката...

– Нямах пръчка...? – започна Шеймъс.

Рон се обърна внезапно към Хари.

– А защо да не могат да ни помогнат?

– Какво?

– Те могат да ни помогнат. – Той понижил глас, за да не могат останалите, освен Хърмаяни, която седеше до тях, да го чуят. – Не знаем къде е. Трябва бързо да го намерим. Не е нужно да им казваме, че е Хоркрукс.

Хари погледна от Рон към Хърмаяни, която промърмори:

– Мисля, че Рон има право. Дори не сме наясно какво точно търсим, имаме нужда от тях. – И тъй като Хари не изглеждала убеден, добави:

– Не е нужно всичко да направиш сам, Хари.

Хари мислеше бързо. Белегът все още го пробуждала, и главата му отново започваше да се върти. Дъмбълдор го беше предупредил, да не казва на никого, освен на Рон и Хърмаяни за Хоркруксите. „Тайни и лъжи, така израснахме, а Албус... на него му идваше отвътре...“ Нима се превръщаше в подобие на Дъмбълдор, затваряйки тайните в себе си, страхуващ се да се довери? Но Дъмбълдор беше повярвал на Снейп и докде го доведе това? До смърт на върха на кулата...

– Добре, – тихо каза той на другите двама. – Добре – извика той към стаята като цяло, и шумът утихна. Фред и Джордж, които пускаха шеги за забавление на околните, замлъкнаха, а всички останали изглеждаха нащрек.

– Има едно нещо, което трябва да намерим – каза Хари. – Нещо... нещо, което ще ни помогне да победим Вие-Знаете-Кой. То е тук, в „Хогуортс“, но не знаем къде точно. Може би е принадлежало на Рейвънклоу. Някой чувал ли е за такъв предмет? Някой да е попадал на нещо, на което да е бил инкрустиран нейният орел, например?

Той погледна очаквателно към малката група от Рейвънклоу, към Падма, Майкъл, Тери и Чо, но му отговори Луна, приседнала на стола до Джини.

– Ами, тук някъде е скрита нейната диадема. Казвала съм ти затова, помниш ли, Хари? Изгубената диадема на Рейвънклоу? Татко се опитва да и направи копие.

– Да, но изгубената диадема – каза Майкъл Корнър, като завъртя очи – е ЗАГУБЕНА, Луна. В това е въпроса.

– Кога се е загубила? – попита Хари.

– Казват, че преди векове – отговори Чо и сърцето на Хари подскочи. – Професор Флитуик казваше, че диадемата е изчезнала заедно със

самата Рейвънклоу. Търсили са я, но... – тя се обърна към съучениците си от Рейвънклоу. – никога нищо не са открили, нали?

Всички поклатиха отрицателно глави.

– Извинявайте, но какво е диадема? – попита Рон.

– Нещо като корона – отговори Тери Бут. – Предполага се, че Рейвънклоу е имала магически предмети, които са увеличавали магическите способности на този, който ги е носил.

– Да, и Водораслоизхвърлящите сифони на баша ми...

Но Хари прекъсна Луна.

– И никой от вас ли не е виждал нещо, което да прилича на нея?

Всички отново поклатиха отрицателно глави. Хари погледна към Рон и Хърмаяни и собственото му разочарование се отрази в техните лица. Предмет, който бе изчезнал толкова отдавна и явно без следа, не изглеждаше вероятен кандидат за скрит в замъка Хоркрукс... Преди обаче да успее да зададе друг въпрос, Чо проговори отново.

– Ако искаш да видиш как вероятно е изглеждала диадемата, мога да те заведа в общата ни стая и да ти покажа, Хари. Има я на статуята на Рейвънклоу.

Белегът отново се обади. За момент Нужната стая потъна и той видя тъмна земя да се простира далеч под него и усети как голямата змия се обвива около раменете му. Волдемор отново летеше, но дали към подземното езеро, или насам, към замъка, Хари не знаеше. И в двата случая нямаха никакво време.

– Той се раздвижи – каза той тихо на Рон и Хърмаяни. После се втренчи в Чо и пак ги погледна. – Вижте, знам, че не е кой знае каква следа, но ще ида да погледна статуята, поне да разбера как изглежда диадемата. Чакайте ме тук и пазете, знаете – останалите – в безопасност.

Чо се изправи на крака, но Джини каза много ядосано:

– Не, Луна ще заведе Хари, нали така, Луна?

– О, да, с удоволствие – щастливо каза Луна, а Чо разочаровано си седна на мястото.

– Как да излезем? – попита Хари Невил.

– Оттук.

Той отведе Хари и Луна до ъгъла, където отвори малък шкаф към стръмно стълбище.

– Всеки път изходът е на различно място, така че те не успяват да го открият. – каза той.

– Единственият проблем е, че и ние не знаем къде ще излезем. Внимавай Хари, винаги има патрули по коридорите през нощта.

– Няма проблем – каза Хари. – Ще се видим след малко.

Двамата с Луна се забързаха нагоре по стълбището, което беше стръмно, осветено от факли и правеше завои на неочаквани места. Накрая стигнаха до нещо, което изглеждаше като здрава стена.

– Влизай отдолу – каза Хари на Луна, извади Мантията невидимка и я наметна върху им. После бутна стената.

Тя се отдръпна при натиска му и двамата излязоха в коридора. Хари се обърна и видя, че стената веднага отново се затвори. Сега стояха в тъмен коридор. Хари издърпа Луна назад в сенките и извади Хитроумната карта. Държейки я близо до лицето си, той я разгледа и успя да локализира себе си и Луна.

– Сега сме на петия етаж – прошепна той, докато гледаше как Филч се отдалечава от тях по коридора. – Хайде, насам.

И те се запромъкваха напред. Хари беше обикалял замъка много нощи преди, но никога сърцето му не беше било толкова силно и никога толкова много не бе зависило от безопасното му придвижване наоколо. Двамата се движеха, като проверяваха Хитроумната карта, всеки път, когато светлината позволяваше и на два пъти спираха, за да може някой призрак да ги подмине без да ги забележи. Хари очакваше всеки миг да се натъкнат на препятствие. Най-големият му страх бе Пийвс, ето защо надаваше ухо при всеки шум, за да долови издайнически знаци за приближаването на полтъргайста.

– От тук, Хари – прошепна Луна, хвана го за ръкава и го побутна към спираловидно стълбище.

Изкачваха се по високи, стръмни стълби. Хари никога преди не беше идвал насам. Накрая стигнаха до една врата. На нея нямаше нито ключалка, нито брава; нищо друго освен просто, старо дърво, и бронзово чукче във формата на орел.

Луна протегна бледата си ръка, която изглеждаше странно сама във въздуха, несвързана с рамо или тяло. Тя почука веднъж и в тишината почукването прозвуча на Хари като експлозия. Ключът на орела се отвори, но вместо птичи грак, мек, мелодичен глас каза:

– Кое е първо, Фениксът или Огънят?

– Хм... какво ще кажеш, Хари? – попита несигурно Луна.

– Какво?! Няма ли парола?

– А не, трябва да се отговори на въпрос – отговори тя.

– Ами ако отговорът е грешен?

– Ами, тогава се налага да чакаш, докато дойде някой, който може да отговори правилно. – каза Луна. – Разбираш ли, така научаваш нещо

ново.

– Ами... проблемът ни, Луна, е че не можем да си позволим да чакаме някой друг.

– Да, разбирам какво искаш да кажеш – сериозно каза тя. – Ами тогава, отговорът е, че кръгът няма начало и край.

– Добър отговор – каза гласът и вратата се отвори.

Празната обща стая на Рейвнклоу, беше голямо, кръгло помещение, по-просторно от всичко, което Хари беше виждал в „Хогвортс“. Красиви, арковидни прозорци бяха издълбани в стените, които бяха декорирани в синя и сребърна коприна. През деня Рейвнклоу трябва да имаха разкошен изглед към околните планини. Таванът беше омагьосан и изпълнен със звезди, които се отразяваха в килима в тъмно синьо. Имаше маси, столове и лавици за книги, а в ниша срещу вратата стоеше висока статуя от бял мрамор.

Хари разпозна Роуина Рейвнклоу. Беше виждал нейн бюст в дома на Луна. Статуята стоеше до врата, която според Хари, водеше към спалните на горния етаж. Той се отправи право към мраморната жена и тя сякаш отговори на погледа му с една насмешлива полуусмивка, красива и все пак плашеща. Нежно на вид венче от мрамор, бе възпроизведено на главата и. Беше подобно на тиарата, която Флър носеше на сватбата си. На венчето бяха изписани думи. Хари излезе изпод манитята и се качи на цокъла в основата на статуята, за да ги разчете.

Ум, отвъд най-смелите представи, е най-голямото съкровище

– И това те прави да изглеждаш най-големият бедняк, безмозъчен глупако! – каза крякащ глас.

Хари се завъртя, подхлъзна се и падна на пода. Широкоплещестата фигура на Алекто Кароу се беше изправила пред него и в момента, в който Хари вдигна пръчката си, тя притисна пръст към изображението на скелет на китката си.

Глава тридесета

УВОЛНЕНИЕТО НА СИВИРЪС СНЕЙП

В момента, в който, пръстът на Алекто докосна Знака, белегът на Хари изригна от болка, стаята сякаш потъна и той отново стоеше на гола скала под един нос, а морето се плискаше наоколо му и сърцето му се изпълни с триумф:

Бяха хванали момчето.

Силен трясък върна Хари към реалността. Той вдигна неориентирано пръчката си, но вещицата пред него вече падаше на земята. Удари се в пода толкова силно, че стъклата на шкафовете с книги издрънчаха.

– Никого не бях Вцепенявала, освен по време на уроците във ДА – каза Луна, доста заинтересовано. – Беше по-шумно отколкото предполагах.

И почти моментално таванът започна да трепери. Шумът от бягащи стъпки се заливаше все повече зад вратата, водеща към спалните. Заклинанието на Луна бе разбудило Рейвънклоуци, които спяха на горния етаж.

– Луна къде си? Трябва да влезе под мантията!

Единият крак на Луна се показа от нищото. Той забърза към нея и тя спусна отново мантията над двамата, в момента в който, вратата се отвори и поток от Рейвънклоуци, всички облечени в пижами, се изсипа в общата стая. Надигнаха се въздишки и викове на изненада при вида на лежащата в безсъзнание Алекто. После учениците се събраха предпазливо около нея, като около звяр, който всеки миг можеше да се събуди и да ги нападне. След това един смел първокурсник се приближи и я побутна по гърба с крак.

– Мисля, че може и да е мъртва – с наслада каза той.

– Я виж ти! – щастливо промърмори Луна, докато учениците се събираха около Алекто. – Те са доволни!

– Да, бе... страхотно...

Хари затвори очи и когато белегът се обади отново, се гмурна в съзнанието на Волдеморт... Движеше се през тунела към първата пещера... Беше решил да дойде и да провери първо медальона... това обаче нямаше да отнеме много време...

На вратата на Общата стая се чу почукване и всички Рейвънклоуци замръзнаха. Хари чу, как от другата страна на вратата, мекият,

музикален глас на орела на вратата попита:

– Къде отиват Изчезналите предмети?

– Не знам, ясно ли ти е? Я да млъкнеш! – изръмжа недосялан глас, който Хари разпозна като гласът на братът на Алекто, Амикус. – Алекто? Алекто? Тук ли си? Хвана ли го? Отвори вратата!

Ужасени, учениците от Рейвнклоу си зашушукаха. После, без предупреждение откъм вратата се чува серия от силни удари, сякаш някой стреляше с пистолет.

– АЛЕКТО! Ако той дойде и не сме хванали Потър, – искаш ли да ти се случи същото като на Малфой? ОТГОВОРИ МИ! – викаше Амикус, като дърпаше и тресеше вратата с цялата си сила, но тя все пак не се отваряше. Рейвнклоуци започнаха да се отдръпват, а по-страхливите се втурнаха обратно по стълбите към леглата си. Тогава, точно докато Хари се чудеше, дали да не отвори вратата и да вкамени Амикус, преди смъртожадният да успее да направи нещо, зад вратата се чу втори, много познат глас:

– Може ли да попитам, какво правите, професор Кароу?

– Опитвам се... да мина... през проклетата... врата! – извика Амикус. – Вървете и доведете Флитуик! Доведете го, веднага!

– Но няма сестра ви не е вътре? – попита професор МакГонагол. – Нали точно професор Флитуик я пусна вътре по-рано снощи, и то по изрична Ваша молба? Може би тя ще ви отвори вратата? Не е нужно да будите половината замък.

– Тя не ми отговаря, ти дърта метла такава! ТИ ще ми отвориш! Проклатие! Действай, веднага!

– Но, разбира се, щом желаете – каза професор МакГонагол с ужасна студенина в гласа. Чу се леко почукване с чукчето и музикалният глас попита отново:

– Къде отиват Изчезналите предмети?

– В нищото, което ще рече, навсякъде – отговори професор МакГонагол.

– Добре формулирано! – каза чукчето орел и вратата се отвори.

Няколкото Рейвнклоуци, които все още бяха в стаята, хукнаха към стълбите, когато Амикус се втурна в стаята, размахвайки пръчката си. Прегърбен като сестра си, той имаше бледо, грозно лице и малки очи, които веднага се спряха на Алекто, просната безжизнена на пода. Той нададе вик на гняв и ярост.

– Какво са й направили, малките пикльовци?! – развика се той. – Ще ги подложат всичките на „Круциатус“, докато не си признаят кой го е

направил! – и какво ще каже сега Тъмният Лорд? – изпищя той, докато стоеше над сестра си и се удраше с юмрук по челото. – Не сме го хванали, а те са я убили!

– Тя е само вцепенена! – нетърпеливо каза професор МакГонагол, която оглеждаше Алекто. – Ще се оправи!

– Не-е, със сигурност няма да се оправи! – извика отново Амикус – Не и след като Тъмният Лорд се разправи с нея! Тя го призова, усетих как Черният знак гори, а той ще помисли, че сме хванали Потър!

– Хванали сте Потър?! – разко рече професор МакГонагол. – Какво искате да кажете с това „Хванали сме Потър“?

– Той ни каза, че Потър може да се опита да проникне в Кулата на Рейвънклоу, и да го призовем, ако го хванем!

– Защо ще му е на Хари Потър да се опитва да прониква в Кулата на Рейвънклоу! Потър е от моя дом!

Под гнева и неверието Хари усети гордост от тона на гласа ѝ, и го изпълни силна привързаност към Минерва МакГонагол.

– Беше ни казано, че може да се опита да проникне! – каза Кароу. – Не знам защо, ясно?!

Професор МакГонагол се изправи и острите и очи обходиха стаята. На два пъти минаха върху мястото, на което стояха Хари и Луна.

– Можем да прехвърлим вината на дечурлигата!... – каза Амикус, и свинеподобното му лице внезапно придоби хитро изражение. – Да, точно така ще направим. Ще кажем, че те са устроили засада на Алекто, дечурлигата горе – говореше той като впери поглед в тавана. – и ще му кажем, че те са я накарали да натисне Знака, и затова е призован по фалшива тревога... той ще може да накаже тях. Няколко дечурлига повече или по-малко, каква е разликата?

– Разликата е само между истината и лъжата, между смелостта и страхливостта – каза преbledнялата професор МакГонагол. – Накратко, разлика, която явно вие и сестра ви не можете да доловите. Но нека ви поясня нещо. Няма да пренасяте собствената си некадърност върху учениците на „Хогвортс“. Няма да го позволя!

– Моля?!

Амикус пристъпи напред, докато не се оказа опасно близо до професор МакГонагол, а лицето му беше на няколко инча от нейното. Тя не се отдръна, а го погледна сякаш беше нещо отвратително, полепнало по тоалетната чиния.

Той я заплю.

Хари отхвърли мантията от себе си, вдигна пръчката и каза:

– Е, точно това не биваше да правиш!

И докато Амикус се обръщаше, извика:

– КРУЦИО!

Смъртожадният бе повдигнат над пода. Понесе се из въздуха, като парцалена кукла, тресейки се и стенейки от болка, след това с трясък от счупено стъкло се заби в един от шкафовете за книги и се свлече безчувствен на земята.

„Сега разбирам какво искаше да каже Белтрикс! – каза си Хари, а кръвта се втурна в главата му, – че трябва наистина да го искаш!“

– Потър! – прошепна професор МакГонагол, поклащайки глава. – Потър... ти си тук?! Какво?... Как?... – Тя се опита да се вземе в ръце. – Потър, това беше глупаво!

– Той ви заплю! – каза Хари.

– Потър, аз... това беше много... галантно от твоя страна... но не разбираш ли...?

– О, да, разбирам! – увери я Хари. Някак си нейната паника му подейства мобилизиращо. – Професор МакГонагол, Волдемор се приближава.

– О, нима вече можем да произнасяме името? – попита с интерес Луна, като смъкна мантията. Появата на втори беглец явно дойде в повече на професор МакГонагол и тя се строполи в един от близките столове.

– Не мисля, че вече има значение как го наричаме... – каза Хари на Луна. – Той вече знае къде съм.

Частта от мозъка на Хари, която беше свързана с горящия белег, можеше да види как Волдемор пътува бързо през тъмното езеро, в призрачната зелена лодка... Той почти бе стигнал до острова, където беше каменният леген...

– Трябва да се махате оттук... – прошепна професор МакГонагол – Веднага Потър, колкото може по-бързо!

– Не мога... – каза Хари. – Има нещо, което трябва да направя. Професоре, знаете ли къде е диademата на Рейвънклоу?

– Ди... diademата на Рейвънклоу? Не, разбира се... тя не е ли загубена от векове? – Тя се поизправи. – Потър, беше лудост, абсолютна лудост, да се опитваш да проникнеш в замъка...

– Трябваше. – отговори той. – Професоре, тук има нещо скрито, нещо, което трябва да намеря, и това може да е diademата – ако само успея да говоря с професор Флитуик...

Чу се шум от хрущящо стъкло. Амикус се свестяваше. Преди Хари

и Луна да успеят да направят нещо, професор МакГонагол се изправи, насочи пръчката си към клатушкация се смъртожаден и каза:

– ИМПЕРИО!

Амикус се изправи, отиде до сестра си, взе пръчката ѝ, и после покорно я връчи на професор МакГонагол заедно със своята. След това легна на пода до Алекто. Професор МакГонагол отново вдигна пръчката си и от въздуха се появи тънко, блестящо сребърно въже, което се обви около двамата Кароу и здраво ги завърза.

– Потър – каза професор МакГонагол и се обърна към него, като демонстрира абсолютно пренебрежение към двамата Кароу. – ако Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава наистина знае, че си тук...

В този момент, гняв, силен като физическа болка, прониза Хари, и за част от секундата той гледаше надолу към каменния леген, чиято отвара сега беше прозрачна, и виждаше, че златният медальон не е на сигурно място на дъното му...

– Потър, добре ли си? – попита нечий глас и Хари се върна към действителността. Беше се вкопчил в рамото на Луна, за да се задържи на крака.

– Времето ни изтича, Волдемор се приближава, професоре. Действам по заповед на Дъмбълдор, трябва да открия това, което той искаше да открия! Но ще трябва да евакуираме учениците, докато претърсвам замъка – Волдемор иска мен, но няма да го е грижа ако избие няколко души повече или по-малко, сега вече не... – „... не и сега, след като той вече знае, че атакувам Хоркруксите му... – завърши той в тишината на главата си.“

– Действаш по заповед на Дъмбълдор? – повтори тя с изражение на неподправена изненада. След това се изправи.

– Ще защитим училището от Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава, докато ти търсиш този... този предмет.

– Можете ли да го направите?

– Да, така мисля!... – сухо каза професор МакГонагол – Ние, учителите, сме доста добри в магиите, както знаеш. Убедена съм, че ще можем да го задържим за известно време, ако всички вложим цялата си сила. Естествено, трябва да направим нещо с професор Снейп...

– Нека аз!...

– И ако „Хогвортс“ наистина ще бъде подложен на обсада от Тъмния Лорд, наистина ще е добре да евакуираме колкото се може повече невинни. Но Летежната мрежа е под наблюдение и магипортирането е невъзможно...

– Има начин – бързо я прекъсна Хари и и обясни за прохода, водещ към „Свинската глава“.

– Потър, говорим за стотици ученици...

– Зная, професоре, но ако Волдеморт и смъртожадните се концентрират върху училището, няма да следят за магипортиране от „Свинската глава“...

– Имаш право! – съгласи се тя. После насочи пръчката си към двамата Кароу и от нея се появи сребърна мрежа, която ги обви, пристегна ги един към друг, а после ги издигна във въздуха, където те се заклаушкаха под синьо-златния таван като две големи, грозни морски чудовища. – Елате. Трябва да предупредим другите Глави на Домове. Вие двамата по-добре отново влезте под мантията.

Тя се отправи към вратата и вдигна пръчката си. От върха и се появиха три сребърни котки, с шарки във формата на очила около очите. Трите Патронуса се плъзнаха гладко напред, като изпълниха спиралното стълбище със сребърна светлина, а професор МакГонагол, Хари и Луна забързаха надолу.

Бързаха по коридорите и един по един Патронусите ги напускаха. Карираната мантия на професор МакГонагол забърсваше пода, а Хари и Луна бързаха след нея под мантията.

Бяха се спуснали два етажа по-долу, когато още един чифт стъпки се присъедини към техните. Хари, чийто белег все още се обаждаше, ги чу пръв. Той бръкна в портмонето на врата си за Хитроумната карта, но преди да успее да я извади, професор МакГонагол също усети, че имат компания. Тя спря, вдигна пръчката си, и каза:

– Кой е там?

– Аз съм – отговори нисък глас.

Сивиръс Снейп пристъпи иззад комплект доспехи.

Яростта се надигна в Хари, когато го видя. На фона на престъпленията на Снейп, Хари беше забравил външния му вид, беше забравил, как мазната му черна коса се спуска като завеса пред слабото му лице, как черните му очи гледат с мъртъв, студен поглед. Не носеше нощна мантия, а беше облечен в обичайната си черна мантия и също беше вдигнал пръчката си с готовност да се бие.

– Къде са двамата Кароу? – попита той.

– Вероятно там, където ти си им казал да бъдат, Сивиръс – отговори професор МакГонагол.

Снейп пристъпи по-близо и очите му се отместиха от професор МакГонагол към околното пространство, сякаш знаеше, че Хари е там.

Хари също вдигна пръчката си – готов да нападне.

– Бях останал с впечатлението – каза Снейп, – че Алекто отиде да залови нарушител.

– Нима? – каза професор МакГонагол. – И какво ти създаде това впечатление?

Снейп си позволи леко потръпване на лявата ръка, там, където беше Черния знак.

– О, ама разбира се!... – отговори си сама професор МакГонагол, – вие смъртожадните си имате собствени методи на комуникация, бях забравила.

Снейп се направи, че не я е чул. Очите му все още изучаваха въздуха около нея, и я приближаваше все повече, като че не забелязваше какво прави.

– Не знаех, че е твой ред да патрулираш по коридорите, Минерва.

– Имаш нещо против ли?

– Чудя се, какво може да те е изкарало от леглото, в този час на нощта.

– Стори ми се, че чух шумове – отговори професор МакГонагол.

– Наистина ли? Всичко изглежда спокойно.

Снейп я погледна в очите.

– Виждала ли си Хари Потър, Минерва? Защото ако си, длъжен съм да настоявам...

Професор МакГонагол реагира по-бързо, отколкото Хари мислеше, че е възможно. Пръчката ѝ разцепи въздуха и за част от секундата Хари помисли, че Снейп ще се строполи в безсъзнание, но неговото Защитно заклинание бе толкова бързо, че МакГонагол загуби равновесие. Тя замахна с пръчката към факела на стената и той изхвърча от поставката си.

Хари, на път да прокълне Снейп, бе принуден да избута Луна настрана от пътя на пламъците, които образуваха огнен обръч, който изпълни коридора и се понесе като ласо към Снейп...

Пламъците изчезнаха и бяха заменени от огромна черна змия, която МакГонагол превърна в дим, и трансформира след секунди в ято летящи кинжали. Снейп успя да ги избегне, като блъсна доспехите пред себе си и със звън кинжалите западаха върху тях...

– Минерва! – изписка един глас и като все още криеше Луна зад себе си от прелитащите проклетия, Хари се обърна и видя професорите Флитуик и Спраут да тичат по коридора към тях, облечени в нощните си мантии, а огромният професор Слъгхорн се носеше в края на колоната.

– Не! – извика Флитуик и вдигна пръчката си. – Ти повече убийства в „Хогвортс“ няма да извършиш!

Заклинанието на Флитуик удари доспехите, зад които се криеше Снейп. Те оживяха със звън. Снейп се откъсна от стискащите го железни ръце и хвърли доспехите обратно към нападателите си. Хари и Луна се хвърлиха към двете страни на коридора, за да ги избегнат. Когато Хари отново се надигна Снейп бягаше с все сила, а МакГонагол, Флитуик и Спраут го гонеха. Той се хвърли през вратата на една от класните стаи и след секунда се чуха виковете на МакГонагол:

– Страхливец! СТРАХЛИВЕЦ!

– Какво стана, какво стана? – питаше Луна.

Хари я изправи на крака и двамата хукнаха по коридора, влачейки мантията след себе си, към стаята, където професорите МакГонагол, Флитуик и Спраут стояха пред разбит прозорец.

– Скочи! – каза професор МакГонагол, когато Хари и Луна влетяха в стаята.

– Искате да кажете, че е МЪРТЪВ? – Хари хукна към прозореца, като пренебрегна шокираните от появата му викове на Флитуик и Спраут.

– Не, не е мъртъв – горчиво каза професор МакГонагол. – За разлика от Дъмбълдор, той все още имаше пръчката си... и явно е понаучил някой и друг фокус от учителя си.

В пристъп на ужас Хари видя в далечината, голяма, подобна на прилеп фигура, да лети към стените на училището.

Зад тях се чува тежки стъпки и силно пухтене. Слъгхорн точно беше пристигнал.

– Хари! – задъхваше се той, като масажираше големият си гръден кош, скрит под изумрудено зелена пижама. – Скъпо мое момче... каква изненада... Минерва, обясни, моля те... Сивиръс... как...?

– Нашият директор си взе известна отпусака – каза професор МакГонагол и посочи към дупката с формата на Снейп в прозореца.

– Професоре! – извика Хари и притисна ръка към челото си. Виждаше как пълното с Инфери езеро се носи под него, и почувства как призрачно зелената лодка опря в подземния бряг, а Волдемор излезе от нея с желание за убийство...

– Професоре, трябва да барикадираме училището, той пристига!

– Много добре. Този-Който-Не-Бива-Да-Се-Назовава пристига! – каза тя на другите учители. Спраут и Флитуик ахнаха. Слъгхорн тихо изохка. – По заповед на Дъмбълдор, Потър има да свърши нещо в

замъка. Трябва да издигнем всяка всяка възможна защита, докато Потър върши това, за което е дошъл.

– Нали съзнавате, че нищо от това, което направим, няма да спре Вие-Знаете-Кой за дълго? – изписка Флитуик.

– Но можем да го задържим – каза професор Спраут.

– Благодаря ти, Помона – отговори професор МакГонагол и двете магьосници си отправиха погледи на мрачно разбирателство. – Предлагам да издигнем основна защита около замъка, да съберем учениците и да се срещнем в Голямата зала. Повечето трябва да се евакуират, но според мен, ако някои от пълнолетните поискат да останат, трябва да им позволим.

– Съгласна съм – каза Професор Спраут и бързо се отправи към вратата. – Ще бъда в Голямата зала след двадесет минути с Дома си.

И докато се отдалечаваше на бегом, се чуваше мърморенето ѝ:

– Тентакула, Дяволска примка. И Лозата удушвачка... уха-а, искам да видя как смъртожадните ще се справят с тях!...

– Аз мога да действам и от тук! – каза професор Флитуик и въпреки че едва стигаше до перваза, насочи пръчката си през строщения прозорец и зашепна много сложни заклинания. Хари чу странен шум, сякаш професор Флитуик бе освободил силата на вятъра върху околните поляни.

– Професоре! – каза Хари и се приближи към дребничкия учител по Вълшебство. – Професоре, съжалявам, че ви прекъсвам, но това е много важно. Имате ли представа, къде може да е скрита диадемата на Рейвънклоу?

– ПРОТЕГО ХОРИБИЛИС!... – диадемата на Рейвънклоу? – изскряка Флитуик. – Малко допълнителна мъдрост никога не е излишна, Потър, но не мисля, че тя би ни помогнала много в тази ситуация!

– Искам да кажа... знаете ли къде е? Виждали ли сте я?

– Да съм я виждал! Никой в последните векове не я е виждал! Отдавна е загубена, момче.

Хари почувства смесица от жестоко отчаяние и паника. Какво тогава беше Хоркруксът?

– Ще се срещнем с теб и твоите Рейвънклоуци в Голямата зала, Филиъс! – каза професор МакГонагол, като махаше на Хари и Луна да я последват.

Точно бяха стигнали до вратата, когато Слъгхорн проговори.

– Бога ми, – изпуктя той, блед и потен, огромните му мустаци потреперваха. – Каква работа! Изобщо не съм уверен, че това е разумно,

Минерва. Той ще си пробие път, знаеш го, и всеки, който се опита да го забави, ще изпадне ужасна опасност...

– Теб също ще те очакваме след двадесет минути, заедно с учениците от Слдерин в Голямата зала. – прекъсна го професор МакГонагол. – Ако решиш да напуснеш, заедно с учениците, няма да ви спираме! Но, ако който и да е от вас се опита да ни попречи при отбраната, или да вдигне ръка срещу нас, докато сте в замъка, Хорас, тогава ще се бием до смърт!

– Минерва! – потресено каза той.

– Настъпи моментът, в който Домът на Слдерин трябва да реши на чия страна е! – каза професор МакГонагол. – Върви и доведи учениците си, Хорас!

Хари не остана, за да изчака пелтечещия Слъгхорн. Той и Луна последваха професор МакГонагол, която застана в средата на коридора и вдигна пръчката си.

– ПИЕРТОТУМ... – о, за Бога, Филч, сега пък какво...

Старият пазач се появи с викове:

– Ученици извън леглата! Ученици по коридорите!

– Тук им е мястото, идиот такъв! – развика се професор МакГонагол. – Сега изчезвай и свърши нещо полезно! Върви и намери Пийвс!

– П... Пийвс?! – запелтечи Филч, като че никога не беше чувал името преди.

– Да, Пийвс, дръвнико, Пийвс! Нима не се оплакваш от него вече четвърт век? Върви и го доведи, моментално!

Филч явно реши, че професор МакГонагол е откачила, но закуцука по коридора с приведени рамене, като си мърмореше нещо под носа.

– А сега – ПИЕРТОТУМ ЛОКОМОТОР! – извика МакГонагол. Статуите и доспехите от целия коридор скочиха от поставките си и по трясъците долитащи от горните и долните етажи, Хари разбра, че и останалите статуи и доспехи в замъка бяха направили същото.

– „Хоргоуртс“ е заплашен! – извика професор МакГонагол. – Охранявайте го, защитете ни, изпълнете дълга си към училището!

С тракане и викове ордата статуи и доспехи се втурнаха покрай Хари, някои от тях малки, а други – направо гигантски. Имаше също и животни, а тракащите комплекти доспехи размахваха мечове, брадви и топузи.

– Сега, Потър – каза МакГонагол – вие и мис Лавгуд най-добре се върнете при приятелите си и ги доведете в Голямата зала... – аз ще разбудя останалите от Грифиндор.

Хари и Луна хукнаха към стълбището и назад към Нужната стая. Докато тичаха подминаваха тълпи ученици, повечето в пътнически мантии наметнати над пижамите им, които биваха насочени надолу към Голямата зала от учителите и префектите.

– Това беше Потър!

– Хари Потър!!

– Видях го, кълна се, видях го току що!

Но Хари не се обръщаше и накрая стигнаха до входа на Нужната стая. Хари се облегна на стената, тя се отвори, за да го пропусне и двамата с Луна забързаха надолу по стълбището.

– Как...?

В момента, в който видя Стаята, Хари, изненадан се препъна по стъпалата. Тя беше претъпкана, в нея имаше много повече хора от последния път, когато беше в нея. Кингсли и Лупин го гледаха, а също и Оливър Ууд, Кейти Бел, Анджелина Джонсън и Алиша Спинет, Бил и Фльор и господин и госпожа Уизли.

– Хари, какво става? – попита Лупин, като го посрещна в подножието на стълбите.

– Волдемор идва, барикадираме училището, Снейп избяга... какво правите тук? Как сте разбрали?!

– Изпратихме съобщения до останалите от Дъмбълдоровата армия! – обясни му Фред. – Не можеш да очакваш останалите да пропуснат купона, Хари, а пък ДА предупредиха Ордена на Феникса, и нещата малко излязоха от контрол.

– Първо кое, Хари? – попита Джордж. – Какво става?

– Ще евакуираме по-малките деца; всички се събират в Голямата зала – каза Хари. – Ще се бием!

Надигна се силен рев и той беше избъскан към стената до стълбите, тъй като омесените членове на Ордена на Феникса, Дъмбълдоровата армия и старият отбор по куидич на Хари се втурнаха нагоре по стълбите с извадени пръчки и хукнаха към главната част на замъка.

– Хайде, Луна – извика Дийн, докато я подминаваше, подаде и ръка и тя го последва обратно нагоре по стълбите.

Тълпата се смаяваше. Само няколко човека останаха в Нужната стая и Хари се приближи към тях. Госпожа Уизли се бореше с Джини. Около тях стояха Лупин, Фред, Джордж, Бил и Фльор.

– Ти си малолетна! – викаше госпожа Уизли на дъщеря си, когато Хари се приближи. – Няма да ти позволя! Момчетата добре, но ти..., ти си отиваш в къщи!

– Няма!

Косата на Джини се развя, когато тя изтръгна ръката си от хватката на майка си.

– Аз съм от Дъмбълдорвата армия...

– Гийнейджърска банда!

– Гийнейджърска банда, която се готви да му се опълчи, нещо, което никой друг не е дръзвал да стори! – каза Фред.

– Тя е на шестнадесет! – викаше госпожа Уизли. – Не е достатъчно голяма! Къде ви беше акълът, на вас двамата, да я доведете тук...

Фред и Джордж изглеждаха леко засрамени.

– Мама е права, Джини! – меко каза Бил. – Не можеш да участваш. Всеки малолетен ще трябва да напусне, така е правилно.

– Няма да си ида у дома – викаше Джини и сълзи на гняв изпълниха очите ѝ – цялото ми семейство е тук, не мога да стоя там самичка, без да зная нищо и...

Очите и се спряха на Хари за пръв път. Тя го погледна умолително, но той поклати глава и тя ядосано се извърна.

– Хубаво – каза тя, и тръгна към входа на прохода, обратно към Свинската глава. – Тогавя, сега ще ви кажа довиждане и...

От тунела се чу шум и боричкане. Още някой напираше да си измъкне от изхода, после изгуби равновесие и се претърколи в Стаята. Примъкна се до най-близкия стол, огледа наоколо през лупоподобните си очила и попита:

– Закъснях ли? Започнахте ли? Току що научих, и аз... аз...

Пърси запелтечи в надвисналата тишина. Очевидно, той не беше очаквал, че ще налети на почти цялото си семейство. В стаята се проточи удивено мълчание, което бе прекъснато от Флър, която се обърна към Лупин:

– Е, как е малкият Теди?

Озадачен Лупин примига насреща ѝ. Мълчанието между членовете на семейство Уизли се втвърдяваше, като лед.

– О,... ами... добре е, благодаря! – високо каза Лупин. – и Тонкс е с него... при майка и са...

Пърси и останалите членове на семейството все още се гледаха един друг като замръзнали.

– Ето, имам негова снимка. – почти извика Лупин, извади снимката от вътрешния джоб на якето си и я показа на Флър и Хари, и те видяха мъничко бебенце с ярко тюркоазено перчемче, което размахваше пълничко юмруче към камерата.

– Бях такъв глупак! – избухна Пърси, толкова силно, че Лупин почти изпусна фотографията. – Бях абсолютен идиот, помпозен дърдорко, бях...

– Влюбен в Министерството, срам за семейството, мегаломански кретенонид! – довърши Фред.

Пърси преглътна.

– Да, така е...

– Не можеше да го кажеш по-добре! – каза Фред и протегна ръка на Пърси.

Госпожа Уизли избухна в сълзи. Тя изтича напред, блъсна Фред настрана и сграбчи Пърси в задушаваша прегръдка, а той я потупваше успокоително по гърба, докато очите му бяха вперени в баща му.

– Съжалявам, татко... – каза той.

Господин Уизли примигна бързо, после и той се втурна да прегърне сина си.

– Какво ти върна здравия разум бе, Пърси? – попита Джордж.

– Задаваше се от доста време насам – каза Пърси, и изтри очите си под очилата, с крайчеца на мантията си. – Но трябваше да намеря как да се измъкна, това не е толкова лесно, когато си в Министерството, в момента непрекъснато арестуват „предатели“. Успях да вляза в контакт с Абърфорт и преди десет минути той ми прати съобщение, че „Хоруортс“ ще бъде нападнат, и ето ме и мен.

– Ами да, ние очакваме Префектите ни да поемат своята отговорност, в размирни времена, като това – каза Джордж, като успешно имитираше най-помпозните речи на Пърси. – А сега, да вървим горе да се бием, иначе всички свестни смъртожадни вече ще са заети.

– Значи, ти сега си ми снаха? – попита Пърси, който се здрависваше с Флър, докато бързаха нагоре по стълбището заедно с Бил, Фред и Джордж.

– Джини! – изляз госпожа Уизли.

Джини се опитваше под прикритието на сдобряването, да се промъкне нагоре.

– Моли, а какво ще кажеш – започна Лупин, ако Джини остане тук. Така поне ще е на мястото на събитията и ще знае какво става, а пък няма да е наред битката?

– Аз...

– Това е добра идея! – твърдо каза господин Уизли. – Джини, ти ще останеш тук, чуваш ли ме?

Джини очевидно не хареса особено идеята, но кимна, при

необичайно твърдия поглед на баща си. Господин и госпожа Уизли, и Лупин също се отправаха по стълбите.

– Къде е Рон? – попита Хари. – Къде е Хърмаяни?

– Трябва вече да са тръгнали към Голямата зала – извика господин Уизли през рамо.

– Но аз не ги видях да минават покрай мен – каза Хари.

– Казаха нещо за тоалетна – каза Джини – малко след като ти тръгна.

– Тоалетна ли?!

Хари прекоси стаята, отиде до отворената врата на Стаята на желанията и провери в тоалетната отвън. Беше празна.

– Сигурна ли си, че казаха тоалетна?...

В този момент белегът му избухна в болка и Нужната стая отново изчезна. Той гледаше през високите железни врати към тъмните поляни и замъка, който сега беше целият осветен. Наджини се беше навила около раменете му. Беше обзет от студено, жестоко чувство, чувство, което предхождаше убиването...

Глава тридесет и първа БИТКАТА ЗА „ХОГУОРТС“

Омагьосаният таван на Голямата зала бе тъмен и обсипан със звезди, а под него четирите маси на домовете бяха заети от разчорлените ученици, някои по пътнически наметала, а други по халати. Тук-таме блестяха перленобелите фигури на духовете-бродници. Всички очи, живи и мъртви, бяха приковани върху професор МакГонагол, която говореше от издигнатата в най-далечния край на залата платформа. Зад нея стояха останалите преподаватели, включително кентавъръ Фирензи и членовете на Ордена на Феникса, които бяха пристигнали, за да се бият.

– ... евакуацията ще бъде наблюдавана от господин Филч и мадам Помфри. Префекти, когато дам сигнал, всеки ще организира учениците от своя дом и по определения ред ще ги заведе до евакуационната точка.

Много от учениците изглеждаха като вкаменени. Обаче, докато Хари се движеше покрай стените и търсеше Рон и Хърмаяни на масата на Грифиндор, Ърни Макмилън се изправи на масата на Хафълпаф и извика:

– И какво ще стане ако пожелаем да останем и да се бием?

Чу се откъслечно ръкопляскане.

– Който е пълнолетен, може да остане.

– А какво ще стане с багажа ни? – попита едно момиче от Рейвънклоу. – Нашите куфари, нашите сови?

– Нямаме никакво време за събиране на вещи – отвърна професор МакГонагол. – Най-важното е да ви изведем от тук невредими.

– Къде е професор Снейп? – извика момиче от масата на Слизерин.

– Той... хмм... така да се каже... офейка! – отговори професор МакГонагол и масите на Грифиндор, Хафълпаф и Рейвънклоу изригнаха в радостни викове.

Хари прекосяваше Голямата зала успоредно на масата на Грифиндор, все още търсейки Рон и Хърмаяни. Докато преминаваше, лица се обръщаха след него и в съзнанието му проникваше шепот.

– Ние вече поставихме охрана около замъка, – продължи професор МакГонагол, – но е малко вероятно да издържим дълго, ако не я подсилим. Затова трябва да ви помоля да се придвижвате бързо и тихо и да слушате префектите...

Но нейните последни думи бяха заглушени от друг глас, който

прокълтя навсякъде из голямата зала. Той беше висок, студен и кристален. Никой не разбра откъде идваше. Изглежда, сякаш проникваше през стените, като спящо от векове чудовище, на което е дадена заповед...

– Знам, че се подготвяте за битка! – чуха се писъци сред учениците, някой се вкопчиха едни в други, оглеждайки се наоколо за източника на гласа. – Вашите усилия са напразни. Вие не можете да ме победите. Не искам да ви убивам. Аз уважавам много преподавателите в „Хогвортс“. Не желая да проливам магьосническа кръв.

Сега в Голямата зала се стелеше тишина, тишина, която притискаше тъпанчетата, тишина, която стените не можеха да удържат.

– Предайте ми Хари Потър, – каза гласът на Волдемор – и те няма да бъдат наранени. Предайте ми Хари Потър и няма да докосна училището. Предайте ми Хари Потър и ще бъдете възнаградени. Имате време до полунощ.

Тишината пак ги задави. Всички глави се обърнаха, всяко око се завъртя за да намери Хари, да го задържи завинаги в сиянието на хиляди невидими лъчи. Тогавя една фигура се изправи на масата на Слидерин и той разпозна Панси Паркинсон, която вдигна треперещата си ръка и изпищя:

– Но той е там! Потър е там! Някой да го хване!

Преди Хари да успее да проговори, всички се раздвижиха. Грифиндорци пред него се изправиха и застанаха лице в лице със слидеринци. След това се изправиха хафълпафци и почти едновременно с тях станаха учениците от Рейвънклоу, всички с гръб към Хари и гледащи към Панси Паркинсон. Хари, объркан, но благодарен, забеляза магически пръчки, подаващи се отвсякъде, извадени изпод мантии и от ръкави.

– Благодаря Ви, госпожице Паркинсон! – каза професор МакГонагол със стегнат глас. – Вие първа ще напуснете Голямата зала с господин Филч. Вашият дом ще ви последва.

Хари чу стърженето на пейките, а после звука на слидеринци, тълпящи се в другия край на залата.

– Рейвънклоу, последвайте Слидерин! – извика професор МакГонагол.

Бавно, четирите маси се изпразниха. Масата на Слидерин беше напълно пуста, но някои от по-старите рейвънклоуци бяха останали на местата си, докато другарите им излизаха, още повече хафълпафци останаха назад, а половината от Грифиндор останаха седнали, което накара професор МакГонагол да слезе от платформата, за да отпрати малолетните.

– Абсолютно „НЕ“, Крийви! За теб се отнася същото, Пийкс!

Хари изтича до семейство Уизли, всички седящи на масата на Грифиндор.

– Къде са Рон и Хърмаяни?

– Ти не ги ли намери... – започна господин Уизли, изглеждайки разтревожен.

Но той спря, когато Книгсли се качи на платформата, за да призове останалите да се бият.

– Ние имаме само около половин час до полунощ, затова трябва да действаме бързо. Преподавателите и Ордена на Феникса изготвиха план за битка. Професорите Флитуик, Спраут и МакГонагол ще поведат групи от бойци в трите най-високи кули на замъка – Астрономическата, както и тези на Грифиндор и Рейвънклоу – където ще имат добър изглед и отлични позиции за отправяне на проклетия. Междувременно Ремус и Артър – той посочи Лупин и господин Уизли, които седяха на масата на Грифиндор – и аз ще ръководим групи в подземията. Нуждаем се от някой, който да организира защитата на входовете или на тайните проходи в училището.

– Звучи като работа за нас! – каза Фред, посочвайки себе си и Джордж, и Книгсли кимна в знак на съгласие.

– Добре тогава, водачите да дойдат тук, за да разделим групите!

– Потър, – каза професор МакГонагол, бързайки към него, докато учениците затрупваха платформата, бутайки се за позиции, получавайки инструкции. – Мисля, че ти трябваше да търсиш нещо!

– Какво? О-о – възкликна Хари. – О-о, да!

Той почти бе забравил за Хоркрукса, почти забравил че битката скоро ще започне и той трябва да той трябва да го търси – необяснимото отсъствие на Рон и Хърмаяни беше изместило всичко от ума му.

– Тогава върви, Потър, върви!

– Да, тръгвам...

Той усещаше вперени в него очи, докато излизаше във Входната зала, където учениците все още се евакуираха. Той се остави да го избутат до мраморната стълба, но на края побърза по един пуст коридор. Страх и паника замъгляваха ума му. Той се опита да се успокои, да се концентрира върху намирането на Хоркрукса, но мислите му бръмчаха така обезумяло и безплодно, както оса, хваната под чаша. Без Рон и Хърмаяни, които да му помагат, той сякаш не можеше да подреди идеите си. Той забави крачка, стигайки до половината на коридора, където седна на постаментата на една статуя и извади Хитроумната карта от торбичката,

висяща на врата му. Той не можа да види имената на Рон и Хърмаяни никъде по нея; помисли, че наситеността на много точки по нея, бързашци всички към Нужната стая, ги скрива. Той прибра картата и опря глава на ръцете си, опитвайки се да се концентрира.

„Волдемор смята, че ще отида в кулата на Рейвънклоу.“

Имаше сигурно доказателство, че там беше мястото, откъдето трябва да започне. Волдемор беше изпратил Алекто Кароу в общата стая на Рейвънклоу и това можеше да има само едно обяснение – Волдемор се страхуваше дали Хари вече не е научил, че неговия Хоркрукс е бил поставен там. Но единственият предмет, който някой можеше да свърже с Рейвънклоу, беше изгубената диадема... как можеше Хоркруксът да бъде диадемата? Беше ли възможно Волдемор, потомък на Слудерин, да намери диадемата, неоткрита от поколения потомци на Рейвънклоу? Кой би могъл да му каже къде да търси, когато никои жив човек не беше виждал диадемата?

Жив човек...

Под пръстите си Хари леко отвори очите си. Той скочи от перваза и хукна по пътя, по който дойде, преследвайки последната си надежда. Звукът от стотици ученици, крачещи към Стаята на Нуждата, се усилваше все повече и повече, докато той се връщаше към Мраморната стълба. Префектите крещяха инструкции, опитвайки се да задържат учениците в редиците на техните домове. Всички се бутаха и викаха, Хари видя Захариас Смит да събаря първокурсници, за да стигне до началото на опашката, тук и там по-малките ученици бяха обляни в сълзи, докато по-големите викаха отчаяно братята, сестрите и приятелите си.

Хари забеляза перленобяла фигура, носеща се над Входната зала и извиси глас с цяло гърло над врявата:

– Ник! НИК! Налага се да поговорим!

Той си проби път през потока от ученици и най-накрая достигна началото на стълбите, където Почтибезглавия Ник – духът бродник на Грифиндор, го чакаше.

– Хари! Моето момче!

Ник се здрависа с Хари и той се почувства, така, сякаш е потопил ръцете си в леденостудена вода.

– Ник, трябва да ми помогнеш! Кой е духът бродник на Рейвънклоу?

Почтибезглавия Ник изглеждаше изненадан и малко обиден.

– Сивата дама, разбира се! Но ако има нещо, което трябва да бъде извършено от призрак...

– Тя значи. Знаеш ли къде е сега?

– Да видим...

Главата на Ник се поразклати на яката му, докато той се оглеждаше насам-натам, блестейки над главите на тълпящите се ученици.

– Това там е тя, Хари, младата жена с дългата коса.

Хари погледна в посоката, в която сочеше прозрачния пръст на Ник и съзря висок призрак. Тя забеляза, че Хари я гледа и вдигнала вежди, се понесе през една дебела стена. Хари побягна след нея. Когато мина през вратата на коридора, в който тя изчезна, Хари я забеляза накрая на новия коридор, все още носейки се спокойно далече от него.

– Хей, чакайте, върнете се!

Тя спря, плавайки във въздуха на няколко инча над земята. Хари предположи, че тя е била красива със своите дълги до кръста коси и дълго до пода наметало, но тя също така изглеждаше надута и горда. Когато я приближи, той се сети, че няколко пъти е минавал покрай нея по коридорите, но никога не я е заговарял.

– Вие ли сте Сивата дама?

Тя кимна, но не проговори.

– Духът бродник на Рейвънклоу?

– Точно така.

Тонът ѝ не беше никак насърчителен.

– Нуждая се от малко помощ. Бихте ли ми казали всичко, което знаете за изчезналата диадема?

Студена усмивка се разля по устните ѝ.

– Страхувам се, – каза тя, обръщайки се, за да си тръгне – че не мога да ти помогна.

– ЧАКАЙ!

Той нямаше намерение да извика, но паника и гняв заплашваха да го залепят. Той хвърли поглед на часовника си, докато тя се рееше пред него. Оставаха 15 минути до полунощ.

– Това е важно! – каза той напрегнато. – Ако диадемата е в „Хогвортс“, аз трябва да я намеря бързо!

– Ти не си първият ученик, пожелал диадемата – отговори тя пренебрежително. – Поколения ученици са ме безпокоили.

– Това не е опит за повишаване на оценката!! – изкрещя ѝ той. – Става дума за Волдеморт – за побеждаването на Волдеморт – или това не ви интересува?!

Тя не можеше да се изчерви, но бузите и бяха по-плътни и гласът и беше по-топъл, когато отговори:

– Аз... разбира се че... как можа да предположиш...

– Помогнете ми тогава!

Спокойствието ѝ изчезна.

– Това... това не е въпрос на... – заекваше тя. – Диадемата беше на майка ми!...

– На вашата майка?!

Тя изглеждаше ядосана на себе си.

– Когато бях жива... – каза тя твърдо. – аз бях Хелън Рейвънклоу.

– Вие сте била нейна дъщеря? Но тогава трябва да знаете какво се е случило с диадемата!

– Макар че диадемата раздаваше мъдрост – започна тя с явни усилия да се издърпа надалеч – се съмнявам, че тя ще повиши много шансовете ти да се пребориш с магьосника, наричащ себе си „Лорд...“

– Нали ви казах, че не нямам намерение да я нося!! – извика Хари бясно. – Нямам време за обяснения, но ако ви е грижа за „Хогвортс“, ако искате да видите Волдемор довършен, трябва да ми кажете всичко, което знаете за диадемата!

Сивата дама притихна, носейки се във въздуха, вторачена в него и чувство на безнадеждност обзе Хари. Разбира се, ако тя знаеше нещо, щеше да го каже на Дъмбълдор или на Флитуик, които със сигурност я бяха попитали същото. Той разтърси глава и се наклони да се обърне, когато тя проговори с тих глас.

– Аз откраднах диадемата от майка си...

– Вие... вие какво?!...

– Аз откраднах диадемата... – повтори Хелън Рейвънклоу шепнейки. – Аз копнеех да стана умна, по-важна от майка си. Аз избягах с нея.

Хари не проумяваше как е спечелил доверието ѝ, а и не попита, той просто слушаше, докато тя продължи:

– Говори се, че майка ми никога не признала, че диадемата я няма, а продължавала да твърди, че все още я притежава. Тя криела загубата и моето ужасно предателство дори и от другите създатели на „Хогвортс“. Скоро майка ми се почувствала болна – смъртно болна. Въпреки моята измяна, тя отчаяно желала да ме види още веднъж. Тя изпрати човек, който отдавна ме обичаше, мислейки че ще няма да отблъсна опитите му. Тя знаеше, че той няма да намери покой, докато не успее.

Хари чакаше. Тя вдиша дълбоко и отметна назад глава.

– Той ме проследи до гората, в която се криех. Когато отказах да се върна, той започна да ме насилва. Баронът винаги е бил избухлив мъж. Побеснял от моя отказ, ревнуващ свободата ми, той ме прободете.

– Баронът?!... Вие имате предвид...

– Кървият барон, да... – каза Сивата дама и отметна настрана наметалото, което носеше, за да разкрие тъмна рана на прозрачните си гърди. – Когато видя какво стори, той бе обзет от разкаяние. Вдигна оръжието, което отне живота ми и го използва, за да се самоубие. Всички тези векове по-късно, той носи окови като акт на разкаяние... както му се и пада!... – добави тя горчиво.

– А... а диадемата?...

– Остана там, където я скрих, когато чух препускането на барона през гората към мен. Скрита в едно кухо дърво.

– Кухо дърво ли?... – повтори Хари. – Какво дърво? Къде е това дърво?

– В една гора в Албания. Самотно местенце, където мислех, че съм далеч от майка си.

– Албания... – повтори Хари. Спомен изникна като по чудо от тази бъркотия в главата му и сега той разбра защо тя му казваше това, което бе отказала на Дъмбълдор и Флитуик. – Вие вече сте разказвала тази история на някого, нали? На някой друг ученик?

Тя затвори очите си и кимна.

– аз няхах... никаква представа... Той ме ласкаеше... изглеждаше така, сякаш ме разбира, сякаш ми симпатизира.

„Определено“ – помисли си Хари. – „Том Риддъл със сигурност е разбрал желанието на Хелън Рейвънклоу да притежава ценни предмети, над които няма много право.“

– Ами... ти не си първият човек, от когото Том Риддъл е измъкнал някаква информация – измърмори Хари. – Той може да бъде много омайващ, когато пожелае...

„Така... значи, Волдемор е успял да разбере местонахождението на изгубената диадема от Сивата дама. Той е отишъл до тази голяма гора и е взел диадемата от скривалището, може би веднага, след като е напуснал Хогвортс, още преди да започне работа при «Боргин и Бъркс». И не са ли се сторили тези усамотени албански гори отлично скривалище за Волдемор, толкова години по-късно, когато му се е налагало да лежи тихо и необезпокояван за десет дълги години? Но диадемата, веднъж превърнала се в един от скъпоценните му Хоркрукси, не е била оставена в онова сухо дърво... Не, диадемата е била върната тайно в нейния истински дом и Волдемор трябва да я е оставил там...“

– ... в нощта, в която е поискал работа!!... – възкликна Хари, довършвайки мисълта си.

– Моля?...

– Той е скрил диадемата в замъка в нощта, в която е помолил Дъмбълдор да му позволи да преподава! – каза Хари. Казвайки го на глас, Хари успя да го обмисли. – Той трябва да е скрил диадемата по пътя си нагоре, към кабинета на Дъмбълдор, или по обратния път! Но не само това е била целта на опита му да получи работа – така той е можел да получил и шанс да открадне и меча на Грифиндор! Благодаря ви, благодаря!

Хари я остави да се рее из въздуха, напълно объркана. Докато завишаваше по коридора към Входната зала, той си погледна часовника. Оставаша пет минути до полунощ, а вече знаейки какво представлява последният Хоркрукс, той нямаше ни най-малка представа как да го открие...

Поколения ученици не бяха успели да намерят диадемата – това предполага, че тя не е била скрита в Кулата на Рейвънклоу – но ако не там, къде? Какво тайно място е открил Том Ридъл в Хогуортс, за което е повярвал, че ще запази тайната завинаги?

Изгубен в отчаяни размишления, Хари зави зад ъгъла, но бе изминал само няколко стъпки по новия коридор, когато прозорецът отляво се счупи с оглушителен, раздробяващ удар. Отскачайки настрани, той видя гигантско тяло, което влетя през прозореца и се удари в срещуположната стена. Нещо огромно и покрито с козина се отдели от него и все още скимтящо от пристигането, налетя на Хари.

– Хагрид! – извика Хари, отклонявайки вниманието на хрътката Фанг, докато огромната брадата фигура с мъка се изправи на крака. – Какво?...

– Хари, ти тук! Тук!

Хагрид се наведе, прегърна Хари с бърза, смазваща ребрата прегръдка, после изтича обратно до строшения прозорец.

– Добро момче, Граупи! – извика той през дупката на прозореца – Шъ се видим след момент, тука има един добър младеж.

Оттатък Хагрид, във в тъмната нощ, Хари видя експлозии от светлина и пронизващ, неземеен писък. Той погледна часовника си. Беше полунощ. Битката беше започнала.

– Брей, Хари – задъхваше се все още Хагрид. – Туйто, а? Време за битка?

– Хагрид, ти пък от къде се взе?!

– Чух Ти-Знаеш-Кой от наш'та пещера! – каза Хагрид мрачно. – Високо гласче, а? „Имате време до полунощ да ми дадете Потър“. Знайх, че трябва да съм тук, знайх, че някога трябва да се случи. Слез, Фанг!

Тъй че, дойдохме да се включим, аз и Граупи и Фанг. Проби'име си път през границата през гората, Граупи ни носеше, Фанг и мене. Казах му да ни остави в замъка и той ни метна през прозореца, дявол го 'зел. Е не буквално де... 'де са Рон и Хърмаяни?

– Това – отговори Хари. – е наистина добър въпрос. Ела.

Те забързаха по коридора. Фанг се влачеше след тях. Хари долавяше движения по коридорите наоколо: бягащи стъпки, викове, през прозорците можеше да види много проблясъци светлина в тъмнината наоколо.

– 'де отиваме? – изпуктя Хагрид, вървейки тежко след Хари, карайки пода да се тресе.

– Не знам точно, – отвърна Хари, правейки друг произволен завой. – но Рон и Хърмаяни трябва да са тук някъде...

Първите последици от битката бяха на лице в края на коридора – двата каменни водоливника, които обикновено пазеха входа към стаята на преподавателите, бяха разбити на парчета от проклятие, изпратено през друг строшен прозорец. Останките им мърдаха слабо на пода и когато Хари прескачаше една каменна глава, отделена от тялото, тя изстена тихо:

– О-о, не ми обръщай внимание... Аз ще си лежа тук и ще се руша...

Нейното грозно каменно лице напомни на Хари за мраморния бюст на Роуина Рейвънклоу в къщата на Ксенофилиус, носещ онази налудничава шапка и статуята в кулата на Рейвънклоу, с каменната диадема на нейните бели къдрици.

И в момента, в който стигна края на коридора, споменът за трета каменна статуя се появи в съзнанието му – тази на грозен стар магьосник, на чиято глава Хари бе поставил перука и смачкана стара шапка. Шокът от досещането удари Хари със силата на Огнено уиски и той насмалко не падна.

Той най-сетне разбра къде беше Хоркрукса, който го очакваше...

Том Риддъл, който нямаше доверие на никого и винаги действаше сам, може би беше и достатъчно самоуверен, за да реши, че никой друг, а само той бе навлязъл в най-дълбоките тайни на замъка „Хогвортс“. Разбира се, Дъмбълдор и Флитуик, тези прилежни ученици, никога не бяха стъпвали на това забранено място, но той, Хари, се беше отклонил от правия път по времето си в училище – това беше тайната зона, за която Хари и Волдемор знаеха, а Дъмбълдор никога не бе открил...

Той се опомни, когато професор Спраут мина покрай него,

следвана от Невил и още половин дузина ученици, всеки от които носеше наушници и приличащи на засяти растения неща.

– Мандрагори – извика през рамо Невил към Хари, докато тичаше.
– Ще ги хвърляме през прозорците – това няма да им хареса!

Сега Хари знаеше накъде да върви. Той забърза с Хагрид и Фанг, тичащ зад тях. Те преминаваха портрет след портрет, а рисуваните фигури се надбягваха покрай тях, вещици и магьосници с яки и бричове, с брони или наметала, блъскайки се един друг в съседните платна, крещейки новини от другите части на замъка. Когато стигнаха до края на коридора, целият замък се разтресе и докато гигантска ваза падаше от постаментата си със страшна сила, Хари разбра, че това е дело на много по-зли магии от тези на преподавателите или на Ордена.

– 'сичко е наред Фанг, 'сичко е наред! – извика Хагрид, но огромната хрътка беше побягнала, когато прачета порцелан полетяха във въздуха като шрапнели и Хагрид побягна след изплашеното куче, оставяйки Хари сам.

Той продължи по тресящите се коридори, с пръчката си в готовност, и по дължината на коридора, малкия нарисуван рицар, сър Кадоган, тичаше от картина на картина зад него, дрънчейки с бронята си, викайки окуражаващо, а малкото му дебело пони галопираше зад него.

– Самохвалковци и мошеници, кучета и негодници, прогонете ги, Хари Потър, разкажи им играта!

Хари профуча по един завой и попадна на Фред и малка група ученици, включваща Лий Джордън и Ханна Абът, стоейки зад друг празен постамент, чиято статуя някога закриваше един от тайните проходи. Пръчките им бяха извадени и те се заслушваха към тайния проход.

– Приятна вечер за битка! – извика Фред, докато замъкът се тресе отново, и Хари продължи да тича, възбуден и още по-ужасен. В следващия коридор, по който хукна, имаше само сови навсякъде, а Госпожа Норис съскаше и се опитваше се да ги удря с лапичките си, без съмнение искайки да ги върне по местата им...

– Потър!

Абърфорт Дъмбълдор стоеше пред него, преграждайки коридора, пръчката му беше в готовност.

– Стотици хлапета минаха през кръчмата ми, Потър!

– Знаем, ние ги евакуираме! – каза Хари. – Волдемор...

– Напада, защото не са те предали, да! – довърши Абърфорт. – Не съм глух, цял Хогсмейд го чу! И никой от вас не се сети да вземе няколко слидеринеца за заложници! Пълно е с деца на смъртожадни, а вие

просто ги пратихте на безопасно място! Няваше ли да е малко по-умно да ги задържите тук?

– Това няма да спре Волдемор, – отвърна Хари. – а и БРАТ ВИ НИКОГА НЕ БИ ГО СТОРИЛ!

Абърфорт изгрухтя и продължи в обратна посока.

„Брат ви никога не би го сторил... Ами, това си е чистата истина! – помисли си Хари, докато тичаше – Дъмбълдор, който бе пазил Снейп толкова дълго време, никога не би взел за заложници ученици...“

Той се плъзна по следващия коридор и вик, смесващ в себе си облекчение и ярост се изплъзна от устата му – той ги видя – Рон и Хърмаяни, и двамата с големи, криви, жълти и мръсни предмети в ръце, а Рон – и с метла под мишница.

– Къде, по дяволите, бяхте? – изкрещя Хари.

– В Стаята на Тайните! – отвърна Рон.

– Стаята... какво?! – попита Хари залитайки.

– Беше Рон, изцяло идея на Рон! – каза Хърмаяни без дъх. – Не беше ли абсолютно брилянтно? Там бяхме, след като те напуснахме и аз казах на Рон, че дори и да намерим другия Хоркрукс, как ще се отървем от него? Ние все още не сме унищожили чашата! И тогава той се сети! Базилискът!

– Какво, по дя...

– Нещо, което да унищожи Хоркрукса! – отговори Рон просто.

Хари погледна нещата, които Рон и Хърмаяни бяха сграбчили – огромни извити зъби, отчупени, осъзна той, от черепа на мървия базилиск.

– Но... как се вмъкнахте там? – попита той, пулейки се от зъбите към Рон. – Вие трябва да може да говорите змийски, за да влезете!

– Той го направи! – прошепна Хърмаяни. – Покажи му, Рон!

Рон издаде ужасяващ, странен, съскащ звук.

– Това е, което ти произнесе, за да отвориш медальона... – каза той на Хари извинително. – Наложил се да се пробвам няколко пъти, но – и той скромно сви рамене – най-накрая влязохме!

– И... – Хари се опитваше да запази спокойствие. – И...

– И ние занесохме Хоркрукса долу, – продължи Рон и извади изпод якето си обезобразените останки на чашата на Хафълпаф. – Хърмаяни я прониза. Помислих си, че така трябва. Тя е нямала това удоволствие досега!

– Гениално!! – извика Хари.

– Нищо работа... – каза Рон, изглеждайки доволен от себе си. – И така, какво ново с теб?

Докато казваше това, нещо над тях експлодира. И тримата погледнаха нагоре, докато от тавана се посипваше прах и чуха отдалечен писък.

– Аз пък знам, как изглежда диадемата и къде е! – каза Хари, говорейки бързо. – Той я е скрил точно там, където аз скрих стария си учебник на Принца по Отвари, където всеки е криел вещите си векове. Той е мислил, че е единственият, който е намерил това място! Елате.

Стените отново се разтресоха, докато той отвеждаше другите двама обратно през тайния коридор и надолу по стълбите към Нужната стая. Тя беше празна, с изключение на три жени – Джини, Тонкс и стара вещица, носеща проядена от молци шапка, която Хари позна като бабата на Невил.

– О, Потър! – каза тя твърдо, сякаш точно него е очаквала. – Ти можеш ли да ни кажеш какво става!

– Всичко наред ли е? – попитаха Джини и Тонкс в един глас.

– Доколкото знам да... има ли още ученици по пътя към „Главата на Свинята“?

Той знаеше, че стаята няма да се промени, докато в нея все още има хора, които я използват.

– Аз бях последната, която мина – отвърна госпожа Лонгботъм. – Запечатах го, не мисля че ще се намери глупак, който да го остави отворен, сега, когато Абърфорт е напуснал кръчмата си. Виждал ли си внука ми?

– Той се сражава! – отвърна Хари.

– Естествено. – каза госпожа Лонгботъм гордо. – Извинете ме. Ще отида да му помогна.

С учудваща бързина тя се запъти към каменните стълби.

Хари погледна към Тонкс.

– Аз мислех, че с майка си ще сте при Теди.

– Не можех да стоя, без да знам какво става – каза Тонкс с мъка. – Тя ще се грижи за него... Виждал ли си Ремус?

– Той планираше да води група бойци в подземията...

Без да продума повече, Тонкс забърза.

– Джини, – каза Хари. – Съжалявам, но се налага и ти да излезеш. Само за малко. После може да влезеш пак.

Джини изглеждаше очарована, че ще напусне убежището си.

– После можеш пак да влезеш! – изкрещя той след нея, докато тя изтичваше по стълбите след Тонкс. – Налага се да влезеш!

– Чакай малко! – каза Рон остро. – Ние забравихме някого!

– Кого? – попита Хърмаяни.

– Домашните духчета, те всички са долу в кухнята, нали?

– Искаш да кажеш, че трябва да ги накараме да се бият?! – попита Хари.

– Не бе, не! – отговори Рон сериозно. – Искам да кажа, че трябва да ги предупредим да напуснат! Ние не искаме още такива като Доби, нали? Не можем да им наредим да умират за нас...

Чу се дрънчене, когато зъбите на базилиска се изсипаха от ръцете на Хърмаяни.

Тя се хвърли на врата на Рон и го целуна по устата. Рон захвърли зъбите и метлата, които държеше, и отвърна с такъв ентузиазъм, че повдигна Хърмаяни от пода.

– Подходящ ли е моментът?... – измънка Хари тихо и когато нищо не се случи, освен това, че Рон и Хърмаяни се сграбчиха още по-здраво и се залюляха, той повиши глас. – Хей, тук се води война!

Рон и Хърмаяни се пуснаха, но все още се обгръщаха с ръце.

– Знам, приятелю!... – каза Рон, който изглеждаше така, сякаш е ударен от блъджър в тила – така че, сега или никога, нали?

– Това сега няма значение, ами Хоркруксите?! – изкрещя Хари. – Мислиш ли че можем да... да го задържим, докато намерим диадемата?

– Да... прав си... съжалявам... – и той и Хърмаяни събраха зъбите, и двамата изчервени.

Беше чисто, когато тримата стъпиха на горния коридор, защото за минутите, които бяха прекарвали в Нужната стая ситуацията се беше влошила доста – стените и тавана се тресяха по-лошо от преди, прах се носеше във въздуха, а през близкия прозорец Хари видя експлозии от зелена и червена светлина, толкова близко до подножието на замъка, че той разбра, че смъртожадните вече са близо до входа.

Поглеждайки надолу, Хари видя великана Грауп, олюляващ се, наведен над нещо, което приличаше на каменен водоливник, откъртен от покрива, изразяващ с мърморене своето недоволство.

– Да се надяваме, че той стъпва по някой от тях! – каза Рон, докато нови писъци ехтяха наоколо.

– Дано това не е някой от нашите хора! – каза глас. Хари се обърна и видя Джини и Тонкс, и двете с пръчки, насочени през другия прозорец, от чието стъкло липсваха няколко части. Както видя, Джини изпрати добре насочено проклетие в група бойци долу.

– Добро момиче! – избоботи фигура, тичаща през прахта към тях и Хари видя Абърфорт пак, неговата коса се развя, докато той премина с

малка група ученици покрай тях. – Изглежда, че ще нападнат северните бойници, докарали са от великаните на тяхна страна!

– Виждал ли си Ремус? – викна Тонкс след него.

– Той се дуелираше с Долохов! – изкрещя Абърфорт. – Не съм го виждал оттогава!

– Тонкс... – започна Джини. – Тонкс, сигурен съм че той е добре...

Но Тонкс беше хукнала сред прахоляка след Абърфорт.

Джини се обърна, безпомощна, към Хари, Рон и Хърмаяни.

– Те ще се оправят, – каза Хари, знаейки, че това са празни думи. – Джини, ние ще се върнем след малко, просто не пускай никого, пази се... елате – обърна се той към Рон и Хърмаяни и те тримата хукнаха обратно към пролуката в стената, зад която Нужната стая чакаше желанието на следващия влязъл.

„Нуждая се от място, където всичко може да се скрие!“ Хари си го помисли и на третото им преминаване, вратата изплува.

Грохотът от битката умря в момента, в който те пресякоха прага и затвориха вратата зад себе си – всичко беше тихо. Те бяха на място с големината на катедрала, с вида на град, неговите внушителни стени бяха затрупани с предмети, скрити тук от хиляди отдавна заминали си ученици.

– И той никога не е осъзнал, че някой може да влезе тук? – попита Рон, неговия глас ехтеше в тишината.

– Мислил е, че е единственият, – отвърна Хари. – Твърде лошо за него, че ми се наложи да крия вещи... насам, – добави той. – Аз мисля, че е тук долу...

Те побързаха по близките пътеки, Хари можеше да чуе стъпките на другите, ехтящи през внушителните купчини от вехтории, бутилки, шапки, кафези, столове, книги, оръжия, метли, тояги...

– Някъде тук... – промърмори си Хари. – Някъде, някъде...

Все по-дълбоко, дълбоко в лабиринта, в който влезе, търсейки предмети, които да разпознае от предишното си посещение на стаята. Дъхът му ехтеше в ушите му, и изведнъж душата му потръпна. Ето го там, прашния стар шкаф, в който беше скрил учебника си по Отвари, а на върха му, сипаничавия стар магьосник, носещ прашна стара перука, и нещо, изглеждащо на антична потъмняла корона...

Той вече беше протегнал ръка, мислейки, че му остават само няколко крачки, когато глас зад него каза:

– Задръж така, Потър!

Той се спря на половината и се обърна. Краб и Гойл стояха зад

него, рамо до рамо, с насочени към него пръчки. През малкото пространство между техните подигравателни лица той видя Драко Малфой.

– Това, което държиш е моята пръчка, Потър! – каза Малфой, посочвайки се през пролуката между Краб и Гойл.

– Вече не! – каза Хари, хващайки по-здраво глоговата си пръчка. – Който я завладее си е негова, Малфой. Кой ти зае тази?

– Майка ми... – отвърна Драко.

Хари се засмя, макар че нямаше нищо смешно в цялата ситуация. Той вече не можеше да чуе Рон и Хърмаяни. Явно бяха се отдалечили много, търсейки диадемата.

– Е, как дойдохте вие тримата тук, с Волдемор ли? – запита Хари.

– Ние ще бъдем възнаградени! – каза Краб. Неговия глас беше учудващо мек за такава огромна личност – Хари рядко го беше чувал да говори преди. Краб говореше като малко дете, на което е обещана голяма чанта със сладкиши. – Ние се върнахме, Потър. Ние решихме да не отиваме! Решихме да те заведем при него.

– Добър план!... – каза Хари иронично. Той не можеше да повярва, че е бил толкова близо, а сега ще бъде спрял от Малфой, Краб и Гойл. Започна да се прокрадва назад, към мястото, където Хоркруксът висеше върху бюста. Ако само можеше да го вземе преди битката да свърши...

– Е, как влязохте тук? – попита Хари, опитвайки се да отвлече вниманието им.

– Всъщност аз живях в Нужната стая на това място цяла година. – каза Малфой с глас, изразяващ обида. – Аз знаех как да се вмъкна тук.

– Ние пък се криехме в коридора отвън, – изгруктя Гойл. – Ние сега вече можем да правим Маскиращи заклинания. А после, – неговото лице се разтегли в глупашка усмивка – ти се появи точно пред нас и каза че търсиш „диа-диня“. Какво е това „диа-диня“?

– Хари?... – гласът на Рон изведнъж прозвуча от другия край на стената от дясно на Хари. – Говориш ли с някого?

С мълниеносно движение, Краб посочи с пръчката си петдесет фтовата стена от стари вехтории, счупени куфари, стари книги и роби и неизползваеми боклуци и извика:

– ДЕСЦЕНДО!

Стената започна да се олюлява, изведнъж най-горната част се сгромоляса върху пътеката, където стоеше Рон.

– Рон!! – извика Хари, когато някъде далеч Хърмаяни изпищя и той чу безброй предмети, падащи на пода от разрушената стена. Хари посочи натам с пръчката си и извика:

– ФИНИТО!

Стената се стабилизира.

– Не! – извика Малфой и хвана ръката на Краб, когато той се нае да повтори магията си. – Ако разбиеш стаята, може да затрупаш това „диа-динено“... нещо!

– Какво значение има? – каза Краб, освобождавайки се от захвата. – Тъмният Лорд иска Потър, на кого му дреме за тази „диа-диня“?

– Потър е дошъл тука за да я вземе!... – каза Малфой, раздразнен от бавното загриване на приятеля си. – Коего трябва да означава...

– Трябва да означава? – Краб се обърна към Малфой с нескрита ярост. – На кого му пука какво мислиш, бе?! Аз вече не изпълнявам твоите заповеди, Драко! С теб и баща ти е свършено!

– Хари? – извика пак Рон от другия край на купчината вехтории. – Какво става?

– „Хари?“ – изимитира го Краб. – „Какво става“... Не, Потър! КРУЦИО!

Хари се бе пресегнал за диадемата. Проклятието на Краб го пропусна, но уцели каменния бюст и той полетя във въздуха. Диадемата се извиси нагоре и падна извън погледа му в купчината предмети, върху които бюстът беше кацнал.

– Спри! – извика Малфой на Краб, неговия глас проехтя през огромната стая. – Тъмният Лорд го иска жив...

– Така ли?! Да не го убивам, нали?! – изкрещя Краб, отмествайки прещещата ръка на Малфой. – Но ако мога, ще го направя, Тъмния Лорд го иска мъртъв, има ли значение...

Струя червена светлина мина на сантиметри от Хари – Хърмаяни беше изтичала от завоя зад Хари и беше пратила Зашеметяващо заклинание към главата на Краб. То пропусна, само защото Малфой го издърпа от пътя му.

– Пак онзи мътнород! АВАДА КЕДАВРА!

Хари видя Хърмаяни да се хвърля настрани и гневът му, че Краб се опита да убие, изтри всичко от съзнанието му. Той се опита да зашемети Краб, който залитна и се отстрани от пътя му, бутайки пръчката от ръката на Малфой. Тя се изтърколи зад планина от счупени мебели и боклуци.

– Не го убивайте! НЕ ГО УБИВАЙТЕ! – изкрещя Малфой към Краб и Гойл, които се целеха в Хари. Тяхното колебание беше единственото, от което Хари се нуждаеше.

– ЕКСПЕЛИАРМУС!

Пръчката на Гойл излетя от ръката му и изчезна в купчината предмети зад него; той се хвърли глупашки на земята, опитващ се да я намери, Малфой отскочи от обсега на второто Зашеметяващо проклятие на Хърмаяни и Рон, внезапно появявайки се от края на пътеката, изпрати към Краб проклятие за Пълно тяловкочаняване, което почти уцели. Краб се превъртя и извика отново:

– АВАДА КЕДАВРА!

Рон се скри, за да се изплъзне от струята зелена светлина. Останалият без пръчка Малфой се скри зад един трикрак гардероб, когато Хърмаяни изпрати Зашеметяващо проклятие срещу него, което удари Гойл.

– Тя е тук някъде! – изкрещя Хари към нея, посочвайки купчината вехтории, в които падна диадемата. – Иди и я потърси, докато аз помогна на Ро...

– ХАРИ! – изпищя тя.

Бучащ, силен шум зад него го предупреди. Той се обърна и видя Рон и Краб, тичащи колкото могат по-бързо към пътеката пред тях.

– Харесва ли ти топлината, отрепко? – избоботи Краб, докато тичаше.

Но изглежда, че той не можеше да контролира това, което бе измагьосал. Огромни пламъци ги преследваха и лижеха куповете вехтории, които ставаха на сажди при тяхното докосване.

– АГУАМЕНТИ! – извика Хари, но струята вода, бликнала от неговата пръчка се изпари във въздуха.

– БЯГАЙ!

Малфой хвана зашеметения Гойл и го издърпа при себе си, Краб ги изпревари, изглеждайки ужасен. Хари, Рон и Хърмаяни го замерваха с проклетия, докато бягаше, но огънят започна да преследва тях. Това не беше обикновен пламък, Краб беше използвал проклятие, за което Хари не беше чувал. Докато завиваха зад ъгъла, пламъците ги гонеха, сякаш бяха живи, мислещи и имащи намерение да ги убият. Сега огънят се променяше, образувайки огромен комплект от огнени зверове – огнени змии, химери и змейове, бълващи и бълващи огън и които се подемаха нагоре-надолу и после пак нагоре. Те изгаряха и камъните, като ги подхвърляха нагоре и ги гълтаха с алена паст.

Малфой, Краб и Гойл бяха завладяни от гледката: Хари, Рон и Хърмаяни спряха на място – огнените чудовища обикаляха около тях, идвайки все по-близо и по-близо; нокти, рога и опашки ги шибаха и горещината беше като стена около тях.

– Какво можем да направим? – изпищя Хърмаяни през

оглушителното бучене на огъня.

– Тук!

Хари сграбчи чифт големи метли от купчината вехтории наблизко и хвърли едната на Рон, който издърпа Хърмаяни зад себе си. Хари претметна крака си над другата и със силно отблъскване от земята те се понесоха във въздуха, едва избягвайки острия клон на една огнена граблива птица, която щракна с него към тях. Пушекът и горещината бяха поразителни – под тях измагьосаният огън унищожаваше вещите на поколения преследвани ученици, престъпните резултати на хиляди забранени експерименти, тайните на хиляди хора, потърсили убежище в стаята. Хари не можеше да види и следа от Малфой, Краб и Гойл. Той се спусна колкото можеше по-ниско над грабещите огнени чудовища, опитвайки се да ги намери, но нямаше нищо друго, освен огън. Какъв ужасен начин да умрат... той никога не е искал това...

– Хари, да се махаме, да се махаме! – извика Рон, макар че не можеше да види къде е вратата през черния пушек.

И тогава Хари чу слаб, плачлив човешки писък от бъркотията, която лакомите пламъци причиняваха.

– Прекалено... е... опасно! – извика Рон, но Хари се завъртя във въздуха. Очилата даваха известна защита на очите му от пушека, той леко докосна огнената буря отдолу, търсейки признаци за живот, крайник или лице, което още не е обгорено като въглен...

И той ги видя – Малфой, с ръце, обвиняващи тялото на Гойл, който беше в безсъзнание, и двамата върху нестабилна купчина обгорели бюра и се гмурна надолу. Малфой го видя да се приближава и вдигна ръка, но макар че я хвана, Хари знаеше, че това не е на добре. Гойл беше прекалено тежък и ръката на Малфой, покрита с пот, се изплъзна веднага от тази на Хари...

– АКО УМРЕМ ЗАРАДИ ТЯХ, ЩЕ ТЕ УБИЯ, ХАРИ! – изкрещя Рон, и докато огромна огнена химера ги нападеше, той и Хърмаяни издърпаха Гойл на тяхната метла и се издигнаха, въртейки се и криволичейки из въздуха, а Малфой се изкатери зад Хари.

– Вратата, давай към вратата, вратата! – изпищя Малфой в ухото на Хари и той побърза след Рон, Хърмаяни и Гойл през издигания се на таллази въздух, едва дишайки. Навсякъде около тях последните неизгорели предмети създанията на измагьосания огън ги хвърлиха във въздуха като по време на лудешко парти. Чаши и щитове, блещукаща огърлица и стара, потъмняла диадема...

– Какво правиш, какво правиш, вратата е натам!! – изкрещя

Малфой, но Хари направи остър завой и се гмурна. Той виждаше на забавен кадър как диадемата пада, обръщайки се и блестейки, докато падаше към пастта на зинала огнена змия и тогава... той я улови! Хари пикира отново, когато змията се хвърли след него, извиси се високо и се насочи право към вратата, която, надяваше се стои отворена – Рон, Хърмаяни и Гойл бяха изчезнали. Малфой пищеше отчаяно и беше сграбчил Хари толкова здраво, че чак го болеше. Тогава, през дима, Хари видя правоъгълен отвор на стената и насочи метлата към нея; мигове след това чист въздух запълни дробовете им и те се блъснаха в стената пред тях. Малфой, на който му се повдигаше, падна от метлата и легна по лице, задъхвайки се и кашляйки. Хари се извъртя и се изправи, вратата на Нужната стая беше изчезнала и Рон и Хърмаяни седяха на земята зад все още безжизнения Гойл, дишайки тежко.

– К-краб? – заеквайки изрече Малфой, когато успя да проговори. – К-к-краб...

– Той е мъртъв! – каза Рон остро.

Тегнеше тишина, нарушавана само от кашляне и пъхтене. Тогава няколко силни удара разтърсиха замъка и процесия перленобели безглави фигури преминаха покрай тях на коне, галопирайки, техните глави ревяха кръвожадно под мишниците им. Хари се олюля на краката си, когато безглав ловец премина и се огледа наоколо – битката все още продължаваше навсякъде около тях. Хари можеше да чуе повече писъци от тези на оттеглящите се призраци. Паника се надигна в него...

– Къде е Джини? – попита той остро. – Тя беше тук. Мислех, че ще се върне в Нужната стая.

– Брей, смяташ ли, че Стаята все още ще работи след тоя пожар? – каза Рон, но също се изправи на крака, разтърквайки гърдите си и оглеждайки се наляво и надясно. – Да се разделим и да разгледаме...

– Не... – прекъсна го Хърмаяни, ставайки също на крака. Малфой и Гойл останаха свлечени безнадеждно на пода на коридора, никой от тях нямаше пръчка. – Нека стоим заедно. Искам да кажа, че ще отидем... Хари, какво е това в ръката ти?

– Какво? О, да...

Той разтвори дланта си и показа диадемата. Тя бе все още топла, покрита със сажди, но когато я погледна от близо, той успя да разчете гравираниите на нея ситни думи – „Безграничният разум е най-голямото богатство на човека“. Вещество, приличащо на кръв, тъмно и лепкаво, изглежда се бе просмукало във диадемата. Внезапно Хари почувства, че тя завибрира грубо... после се разпадна на части в ръцете му и когато го

направи, му се стори, че е чул най-немощния, най-отдалечения писък на болка, ечаш не от околностите, или от замъка, а от предмета, който току-що стана на парчета между пръстите му.

– Това беше Демоничният огън! – изхленчи Хърмаяни, гледайки към парчетата.

– Моля?!

– Демоничен огън; това е вълшебен пламък – едно от нещата, които унищожават Хоркруксите, но аз никога не бих посмяла да го използвам, толкова е опасен! От къде Краб е знаел как...

– Трябва да го е научил от двамата Кароу! – каза Хари мрачно.

– Жалко, че не е внимавал, когато са му казвали как да го спре, наистина... – каза Рон, чиято коса, като тази на Хърмаяни, бе опърлена и лицето му бе почернено. – Ако не бе опитал да убие всички ни, щях да бъда доста тъжен, че е мъртъв.

– Но не разбирате ли?! Това значи, че ако само успеем да се доберем до змията...

Но тя млъкна, когато викове, крясъци и ясните звуци на дуели изпълниха коридора. Хари се огледа и сърцето му щеше да се пръсне – смъртожадните бяха проникнали в „Хогоуртс“! Фред и Пърси току-що се бяха появили, и двамата дуелирайки се с маскирани и качулати мъже.

Хари, Рон и Хърмаяни се притекоха на помощ. Струи светлина се носеха във всички посоки и мъжът, дуелиращ се с Пърси отстъпи бързо – качулката му се смъкна и те видяха високо чело и прошарена коса...

– О, здравейте, господин Министър! – извика Пърси, изпращайки силно проклетие срещу Тикнийс, който изпусна пръчката си и сграбчи робата си, силно смутен. – Споменах ли, че си подавам оставката?

– Я, шегуваш ли се бе, Пърси?! – извика Фред, докато смъртожадният, с когото се биеше рухна на земята след три Зашеметителни проклетия. Тикнийс бе паднал на земята и по него израстваха тънки бодлички. Изглеждаше, сякаш се превръща в някакъв вид морски таралеж. Фред изгледа радостно Пърси.

– Ти наистина се шегуваш, Пърси... не мисля, че съм те чувал да се шегуваш, откакто беше на...

Въздухът сякаш експлодира. Те бяха заедно – Хари, Рон, Хърмаяни, Фред, Пърси и двамата смъртожадни, единия зашеметен, а другия трансфигуриращ се и в онзи момент, когато изглеждаше, че опасността е временно преминала, като че светът се разцепи. Хари почувства, че се носи във въздуха, и всичко, което можеше да направи, беше да се вкопчи колкото може по-здраво в тънката дървена пръчка, която беше

единственото му оръжие и защити главата си с ръце. Той чу писъците и виковете на другите, без да знае какво се случва с тях...

И тогава светът се превърна в болка и полумрак – той беше полуза-ровен в останките на коридор, който бе обект на ужасната атака. Студен въздух му подсказа, че стената на замъка е отнесена и по топлата кръв по бузата си той разбра, че кърви обилно. Тогава той чу ужасяващ стон, който преобърна вътрешностите му, който изрази страшна мъка, каква-то никакъв огън, дори и омагьосан не може да причини... и той се изп-рави, олюлявайки се, по-уплашен, отколкото е бил през целия ден, по-уплашен, може би, отколкото е бил през целия си живот...

Хърмаяни се изправи с усилие на крака сред руините. Там, където се бе срутила стената, бяха паднали трима червенокоси мъже. Хари хва-на ръката на Хърмаяни, докато те залитаха и се препъваха в камъни и дърво.

– Не... не... не... – пищеше някой – Не, Фред, НЕ-Е-Е-Е-Е-Е!!!

Пърси разтърсваше брат си, а Рон бе коленичил зад тях. Очите на Фред се вираха без да виждат... призракът на последната му усмивка все още бе застинал на лицето му...

Глава тридесет и втора МОГЪЩАТА ПРЪЧКА

Светът като че ли свърши, а защо битката не спря, защо замъкът не се потопа в тих ужас, защо всеки боец не се предаде? Съзнанието на Хари беше необузвано, бушувайки, неспособно да приеме истината, защото Фред Уизли НЕ МОЖЕШЕ да бъде мъртъв, доказателството за всички негови мисли трябваше да лежи...

Тогава някакво тяло падна в дупката, направена в стената на замъка и проклятия се понесоха към тях през тъмнината, удряйки стената зад главите им.

– Залегнете!! – изкрещя Хари, когато нови проклятия бяха изпратени – той и Рон бяха сграбчили Хърмаяни и я бяха повалили на земята, но Пърси беше легнал върху трупа на Фред, защитавайки го от проклятията и когато Хари изкрещя:

– Пърси, идвай, трябва да отстъпим! – Пърси поклати глава. – Пърси! – Хари видя сълзи, стичащи се на струйки по мръсотията по лицето на Рон, когато той сграбчи раменете на Пърси и ги дръпна, но Пърси не помръдна. – Пърси, не можеш да направиш нищо за него! Ние трябва да...

Хърмаяни извика и Хари се обърна, без да има нужда да пита защо. Чудовищен паяк с големината на малка кола се опитваше да се покачи през дупката на стената. Един от потомците на Арагог се присъединяваше към битката.

Рон и Хари викнаха в един глас – техните магии удариха чудовището, което бе запратено назад, неговите крака потрепериха ужасяващо и то изчезна в тъмнината.

– То води приятели! – викна той, поглеждайки през дупката, която проклятията бяха направили. Още грамадни паяци се изкачваха по стената на замъка, освободени от Забранената гора, в която смъртожадните бяха проникнали. Хари изстрелваше Зашеметителни проклятия срещу тях и събори водача върху останалите; те се затъркаляха обратно по стената и изчезнаха от поглед. Тогава нови проклятия се понесоха към Хари и минаха само на сантиметри над главата му, но той усети силата им.

– Да се махаме СЕГА!

Хари бутна напред Рон и Хърмаяни и се наведе, за да хване трупа на Фред под мишница. Пърси, осъзнавайки какво какво иска да направи

Хари, спря да се притиска в тялото и помогна – наведени ниско, за да позволят на проклятията да минават над тях, те издърпаха тялото на Фред на безопасно място.

– Тук! – каза Хари и те поставиха тялото в една ниша, където по-рано бе стояла някаква броня. Хари не можеше да понесе да гледа Фред и секунда по-дълго отколкото му се налагаше и когато се увери, че тялото беше добре скрито, той забърза след Рон и Хърмаяни. Малфой и Гойл бяха изчезнали, но накрая на коридора, който сега беше пълен с прах, паднала мазилка и стъкла, той видя много хора, тичайки напред-назад, дали приятели или врагове, той не би могъл да каже. Завивайки зад ъгъла, Пърси изрева като ранен бик:

– РУКУУД!!! – и се понесе към висок мъж, който преследваше няколко ученици.

– Хари, тук! – извика Хърмаяни.

Тя бе издърпала Рон зад един гоблен. Изглежда, че те се бореха, в един налудничав миг Хари помисли, че пак се прегръщат и тогава той осъзна, че Хърмаяни се опитва да задържи Рон, да го спре да тръгне след Пърси.

– Чуй ме... ЧУЙ МЕ, РОН!

– Искам да помогна... Искам да убивам смъртожадни!... – Лицето му беше изкривено и оцапано с прах и сажди, той се тресеше от мъка и ярост.

– Рон, ние сме единствените, които можем да го спрем! Моля те... Рон... ние се нуждаем от змията, трябва да убием змията! – задъхваше се Хърмаяни.

Но Хари знаеше как се чувства Рон – преследването на друг Хоркрукс не би могло да донесе удовлетворение като това от отмъщението. Той също искаше да се бие, да ги накаже, хората, които убиха Фред, и искаше да намери другите Уизли, и над всичко, да бъде сигурен, да бъде достатъчно сигурен, че Джини не е... но той не можеше да допусне тази идея да се заформира в съзнанието му...

– Ще се бием! – каза Хърмаяни. – Ние трябва да достигнем змията. Но нека не забравяме какво трябва да п-правим! Ние сме единствените, които можем да сложим край на това!

Тя също плачеше и докато говореше, избърса лицето си със скъсания си, изгорен ръкав, но пое няколко големи глътки въздух и идвайки на себе си и все още прилагайки здрав захват върху Рон, тя се обърна към Хари.

– Ти трябва да разбереш къде е Волдеморт, защото змията ще е с

него, нали? Направи го Хари... проникни в него!

Защо ли стана толкова лесно? Защото неговия белег гореше от часове, желайки да му покаже мислите на Волдемор? Той затвори очи при нейната команда и изведнъж пищенето и ударите, и всички неприятни звуци на борбата се заглушаваха, докато се отдалечиха, като че ли той беше далеч, далеч от тях...

Той стоеше по средата на пуста, но странно позната стая с тапети по стените. Всички прозорци бяха заковани, освен един. Звучите от щурма на замъка бяха заглушени и отдалечени. Единственият откован прозорец показваше експлозии от светлина там, където беше замъкът, но вътре в стаята беше тъмно, само една газена лампа хвърляше малко светлина.

Той въртеше пръчката между пръстите си, гледайки я, а мислите му бяха в стаята в замъка, тайната стая, която единствено той бе намерил... Той беше сигурен, че момчето няма да намери диадемата... макар че марионетката на Дъмбълдор беше стигнала по-далече, отколкото той някога бе очаквал... прекалено далече...

– Господарю!... – каза глас, дрезгав и отчаян. Той се обърна – това беше Луциус Малфой, стоящ в най-тъмния ъгъл, дрипав и все още носещ белега на наказанието, което бе получил, след последното измъкване на Хари. Едното му око все още бе затворено и подуто. Господарю... моля ви... синът ми...

– Ако синът ти е мъртъв, Луциус, то това не е по моя вина. Той не дойде и не се присъедини към мен, както останалите от Слидерин. Може би той е решил да бъде приятел на Хари Потър.

– Не... никога!... – прошепна Малфой.

– Надявай се да е така!

– Не се ли боите, господарю, че Потър може да бъде убит от друга ръка, а не от Вашата? – попита Малфой с треперещ глас. – Няма ли да бъде по... извинете ме... по благоразумно да спрете битката, да влезете в замъка и да го откриете сам?

– Не се преструвай Луциус. Ти искаш битката да спре, за да откриеш какво се е случило със сина ти. И няма нужда аз да търся Потър. Преди разсъмване Потър сам ще дойде да ме намери.

Волдемор пак се вгледа в пръчката между пръстите си. Тя го тревожеше, а нещата които тревожеха лорд Волдемор трябваше да бъдат оправени...

– Иди и доведи Снейп.

– Снейп, г-господарю?!...

– Снейп. Трябва ми. Имам... работа за него. Тръгвай!

Ужасен, препъвайки се в мрака, Луциус напусна стаята. Волдемор продължаваше да стои там, въртейки бързо пръчката в пръстите си, взирайки се в нея.

– Това е единственият начин, Наджини... – той прошепна и се огледа наоколо, и там беше огромната дебела змия, сега висеща във въздуха, извивайки се елегантно във измагьосаното защитно място, което той бе направил за нея, сияеща прозрачна сфера, нещо между блестящ кафез и котел.

С въздишка, Хари се дръпна и отвори очи в същия момент, в който ушите му бяха пронизани от писъците и плача, ударите и гърма на битката.

– Той е в Къщата на кръсъците. Змията е там, тя е обградена от някакъв вид магическа защита. Той току-що прати Луциус Малfoy да намери Снейп.

– Волдемор се намира в Къщата на кръсъците?! – попита Хърмаяни изумено. – Той дори не се... не се бие?!

– Той мисли, че няма нужда да се бие... – каза Хари – Мисли, че аз ще отида при него!

– Но защо?

– Знае, че съм след Хоркруксите... той пази Наджини близо до него... очевидно аз трябва да ида до него, за да се приближа до Хоркрукса...

– Точно така, – каза Рон, свивайки рамене. – така че ти не трябва да отидеш, това е което той иска, което очаква! Ти стой тук и се грижи за Хърмаяни, а аз ще отида да взема...

Хари прекъсна Рон.

– Вие двамата оставате тук, а аз ще ида под мантията и ще се върна колкото мога по...

– Не! – каза Хърмаяни. – най-добре ще е аз да взема мантията и...

– Дори не си го и помисляй! – озъби й се Рон.

Хърмаяни отговори:

– Рон, аз просто съм по-способна...

И тогава гобленът на края на стълбата, зад който те стояха, беше разкъсан.

– ПОТЪР!

Двама маскирани смъртожадни стояха там, но преди още да вдигнат напълно пръчките си, Хърмаяни извика:

– ГЛИСЕО!

Стълбите под краката им се превърнаха в пързалка и Хърмаяни, Хари и Рон паднаха и се понесоха на долу, без да могат да контролират скоростта си, но толкова бързо, че Зашеметителните проклетия на смъртожадните профучаха над главите им. Те изпратиха проклетие към гоблена на края на стълбите и се приземиха на етажа, удряйки се в стената.

– ДУРО! – изплака Хърмаяни, посочвайки гоблена с пръчката си и се чуха два високи тъпи удара, когато гобленът се превърна в камък и двамата смъртожадни, преследвайки ги, се сблъскаха с него.

– Назад! – извика Рон и той, Хари и Хърмаяни се хвърлиха към една врата, когато стадо галопиращи чинове, водени от тичащата след тях професор МакГонагол мина покрай тях. Тя се появи не за да ги предупреди. Косата и беше разпусната и имаше дълбока рана на бузата си. Когато зави зад ъгъла, те чуха вика ѝ:

– АТАКА!

– Хари, ти вземи мантията – каза Хърмаяни, – Не се бой за нас...

Но той я метна върху тримата – макар че бяха високи, той се съмняваше, че някой би могъл да види краката им през наслоения с прах въздух, между падащата мазилка и проблясването на проклетия. Те изтичаха по следващата стълба и се намериха в коридор, пълен с дуелиращи се. Портретите зад бойците бяха изпълнени с фигури, крещейки съвети и окуражавайки, докато смъртожадните, замаскирани или не, се биеха с ученици и учители. Дийн бе лице в лице с Долохов, Парвати се дуелираше с Травърс. Хари, Рон и Хърмаяни издигнаха пръчките си едновременно, готови да стрелят, но бойците бяха така преплетени, че имаше голяма вероятност да уцелят своите хора, ако измагьосат проклетие. Докато стояха неподвижни, търсейки възможност за действие, те чуха едно силно „Йеееее!“ и поглеждайки нагоре, Хари видя Пийвс, движейки се над тях, хвърляйки Грудки-капани върху смъртожадните, чиито глави изведнъж потънаха и се разтегнаха като дебели червеи.

– А-А-А-А-XXXX!

Шепа грудки удариха мантията над главата на Рон – влажните зелени коренчета сякаш се закачиха във въздуха, докато той се опитваше да ги изтърси.

– Има някой невидим там! – извика маскиран смъртожаден, посочвайки към тях. Дийн се възползва от моментното разсейване на смъртожадния, нокаутирайки го с едно Зашеметително проклетие, Долохов се опита да отмъсти, но Парвати изпрати към него Заклинание за пълно тяловкочаняване.

– Да вървим! – извика Хари и той, Рон и Хърмаяни хванаха здраво

мантията и забързаха към края на Мраморната стълба във Входната зала с наведени глави, през мелето от бойци, подхлъзгайки се в локви от сок от грудките...

– Аз съм Драко Малfoy, аз съм Драко, аз съм на ваша страна!

Драко беше на горната стъпало, умоляващ друг маскиран смъртожаден. Хари зашемети смъртожадения, докато минаваха покрай тях. Малfoy, ухилен, се оглеждаше наоколо за своя спасител; Рон го цапардоса изпод мантията. Малfoy падна върху смъртожадения, напълно объркан, устата му кървеше.

– За втори път днес ти спасяваме живота, двулично копеле такова! – изкрещя Рон.

Имаше все повече дуелиращи се по стълбите и в залата, смъртожадени, накъдето Хари погледнеше: Яксли, близо до входната врата, дуелиращ се с Флитуик; маскиран смъртожаден, биещ се с Кингсли точно до тях. Ученици тичаха във всички посоки, някои носещи или влачещи ранени приятели. Хари изпрати Зашеметяващо проклетие към маскирания смъртожаден, той пропусна, но насмалко да уцели Невил, който се появи отнякъде, заплашително размахвайки наръч Отровни Тентакули, които се закачиха радостно около близкия смъртожаден и започнаха да се увиват около него. Хари, Рон и Хърмаяни се втурнаха по мраморната стълба и някакво стъкло се разби отляво – слидеринският часовник, който отброяваше точките на дома, разсипа изумрудите си навсякъде и бягащите хора се запрепъваха и изпопадаха. Две тела паднаха от балконите, когато те достигнаха вратите и нещо сиво, което Хари бе взел за животното, се втурна на четирите си крака, за да забие зъби в тялото на единия от падналите.

– НЕ! – изпищя Хърмаяни и със оглушителен взрив от пръчката си отхвърли Фенрир Грейбек от тялото на немощно борещата се Лавендър Браун. Той се удари в мраморните перила и се опита да се изправи на крака. Тогава, с ярка бяла светкавица и пукот една кристална топка се изтресе на главата му и той се сгърчи на земята, без да мръдне повече.

– Имам още! – изпищя професор Трелони от перилата. – Още за всеки, който поиска! Ето...

И с движение подобно на сервис, тя извади друга огромна кристална сфера от торбата си, махна с пръчката си във въздуха и накара топката да полети из Голямата зала, преди да изхвърчи през прозореца. В този момент огромните дъбови входни врати се пръснаха на парчета и още от грамадните паяци си проправиха път през залата. Письци на ужас разцепиха въздуха – биещите се, независимо смъртожадени или не, се

разпръснаха и струи червена и зелена светлина полетяха към паяците, които ръмжаха и потръпваха, по-ужасяващи от всякога.

– Как ще се измъкнем от тук? – извика Рон изпод мантията, но преди Хари или Хърмаяни да могат да отговорят, те бяха изблъскани настрани – Хагрид се беше появил, изкачвайки бясно стълбите, размахващ розовия си чадър на цвета.

– Не ги 'ранявайте, не ги 'ранявайте! – викаше той.

– ХАГРИД, НЕ-Е!

Но той не бе и на половината път до Хагрид, когато го видя да се случва – Хагрид изведнъж изчезна между паяците и припчайки, с гнусни масови движения, те заотстъпваха под яростни атаки от заклинания, Хагрид се бе вмъкнал по средата им.

– ХАГРИД! – Хари чу някой да вика него, приятел или враг – не го интересуваше. Той скачаше от стъпало на стъпало надолу към тъмните дворове, а паяците се отдалечаваха на тълпи с плячката си. Той не можеше да зърне Хагрид.

– ХАГРИД!

Стори му се, че вижда огромна ръка измежду паяците, но когато понечи да хукне след тях, пътят му бе препречен от огромен крак, който се появи от тъмнината и разтресе земята, на която стоеше. Той погледна нагоре – огромен великан, двадесет стъпки висок стоеше пред него, главата му бе скрита някъде в тъмнината нагоре, само огромните му, подобни на дървета космати пищяли бяха осветени от светлината на замъка. С едно ужасяващо, плавно движение той счупи с юмрук един от горните прозорци и дъжд от стъкла заваля върху Хари, карайки го да се заслони във входа.

– О, Боже... – изплака Хърмаяни, докато тя и Рон изтичаха с Хари и се вторачиха във великана, който сега се опитваше да сграбчи хора през прозорците над тях.

– НЕДЕЙ! – извика Рон, хващайки ръката на Хърмаяни, докато тя издигаше пръчката си. – Зашемети го и той ще събори половината замък...

– ХАГЪР?...

Грауп се появи изад ъгъла на замъка, залитайки. Единственото, което хрумна на Хари бе, че Грауп е дребен великан. Огромното чудовище, опитващо се да сграбчва хора от горните етажи, се обърна и изрева. Каменните стъпала се разтресоха, когато той извика към по-дребния себеподобен и несиметричната уста на Грауп се отвори, показвайки пожълтели зъби с големина на половин тухла, които се притиснаха с лъвско

зверство едни към други.

– БЯГАЙТЕ! – изкрещя Хари. Ношта бе изпълнена с противни виковете и задахвания, които гигантът издаваше; докато се движеше с усилие, Хари сграбчи ръката на Хърмаяни и се втърна по стълбите към двора. Рон беше зад тях. Хари не беше изгубил надежда за намирането и спасяването на Хагрид – той тичаше толкова бързо, че те бяха вече на половината път до гората, преди да им се наложи пак да спрат за малко.

Въздухът около тях замръзна; дъхът на Хари се спря в гърдите му и се кристализира. Фигури се движеха в тъмнината, плъзгащи се фигури, зловни, черни фигури, движещи се на тъпци към замъка, бяха с качулки и дишането им бе хрипящо...

Рон и Хърмаяни се приближиха към него, когато изведнъж звуците на битката зад тях бяха заглушени, защото тишината, която само дименторите можеха да причинят се настилаше плътно в ношта; Фред си беше отишъл, и Хагрид сигурно умираше или вече бе мъртъв...

– Давай, Хари! – каза гласът на Хърмаяни сякаш от много далеч. – Патронус, Хари, хайде!

Той вдигна пръчката си, но притъпяваща безнадеждност го заливаше целия, колко ли още лежах мъртви, а той не знаеше? Той се почувства, сякаш душата му бе наполовина излязла от тялото...

– ДАВАЙ, ХАРИ! – изпищя Хърмаяни.

Стотици диментори се приближаваха, плъзгайки се към тях, скъсвайки разстоянието между тях и надеждата на Хари, която беше като обещание за угощение...

Той видя сребърният териер на Рон да се появява във въздуха, блещукайки слабо, и разпадайки се, видрата на Хърмаяни да се извива във въздуха и да изчезва и неговата собствена пръчка потрепваща в ръката му, и той почти заприветства забравата, обещанието за нищо, за никакви чувства...

И тогава сребърни заек, глиган и лисица минаха покрай Хари, Рон и Хърмаяни, дименторите заотстъпваха, преди съществата да приблизят. Още трима бяха излезли от тъмнината, техните пръчки бяха вдигнати и измагьосваха още Патронуси – Луна, Ърни и Шеймъс.

– Точно така. – каза Луна обнадеждаващо така, сякаш бяха отново в Нужната стая и това беше просто упражнение на ДА. – Точно така, Хари... хайде, помисли си за нещо щастливо...

– Нещо щастливо? – повтори той с дрезгав глас.

– Ние всички все още сме тук. – прошепна тя. – Ние все още се бием. Хайде, ела...

Появи се сребърна искра, после колеблива светлина, и накрая, с най-голямото усилие, което някога му беше струвало, сребърният елен се появи от върха на пръчката на Хари. Сега дименторите се разпокъсаха и изчезнаха, ношта отново беше топла, но звуците на заобикалящата ги битка зазвучаха гръмка в ушите му.

– Не мога да ви се отблагодаря, – каза Рон с треперещ глас, обръщайки се към Луна, Ърни и Шеймъс. – вие току що спасихте...

С рев и стъпки, които разтърсваха земята, друг великан се появи, залитайки в тъмнината откъм гората, размахвайки тояга, по висока от всеки от тях.

– БЯГАЙТЕ! – извика Хари отново, но другите нямаха нужда от това – те всички се разпръснаха и секунда по късно огромният крак на чудовището падна точно там, където бяха стояли. Хари се огледа – Рон и Хърмаяни го бяха последвали, но другите се бяха върнали в битката.

– Да му дсе изплъзем! – извика Рон, когато великанът размахна отново тоягата си и нейното свистене проехтя в ношта, през градините, които все още бяха озарявани от червени и зелени лъчи.

– Плащещата върба! – каза Хари. – Давайте!

Някак той зазида всичко в ума си, натъпка мислите си в местенце, в което не можеше да ги достигне сега – мислите за Фред и Хагрид, и страха си за всички хора, които обичаше и които бяха разпръснати вътре и вън в замъка, всичко трябваше да почака, защото те трябваше да тичат, трябваше да стигнат до змията и Волдемор, защото това беше, както Хърмаяни каза, единствения начин да го спрат...

Той се втурна, вярвайки, че ще остави смъртта зад себе си, пренебрегвайки лъчите светлина, летящи навсякъде около него и звуците на езерото, вълните на което се разбиваха в бреговете му като на море, и шумоленето на Забранената гора, макар че беше ветровита вечер, макар че дворовете изглеждаха, сякаш самите те бяха въстанали. Той тичаше по-бързо, отколкото през целия си живот и беше първият, който зърна огромното дърво, върбата, която пазеше тайната на своите корени с клонове, шибащи като камшици.

Задъхвайки се и пъшкайки, Хари забави темпото, заобикаляйки клоните, взирайки се през тъмнината към нейното дебело стъбло, опитвайки се да види издутото място на кората на старото дърво, което щеше да го парализира при натискане. Рон и Хърмаяни го догониха, Хърмаяни толкова задъхана, че не можеше да говори.

– Как... как ще влезем? – изпръхтя Рон. – Аз мога... да видя мястото... ако Крукшанкс беше тук пак...

– Крукшанкс? – повтори Хърмаяни с хрипящ глас, превивайки се на две и притискайки силно гърдите си. – Ти магьосник ли си, или какво?

– О... да... вярно...

Рон се огледа наоколо, после насочи пръчката си към един клон на земята и каза:

– УИНГАРДИУМ ЛЕВИОСА! – клонът полетя от земята, стрелна се във въздуха, носен от полъха на вятъра, после се насочи към ствола на върбата през нейните злобно мятаци се клони. Той натисна издутината близо до корените и изведнъж гърчещото се дърво замръзна.

– Перфектно! – похвали го Хърмаяни.

– Чакайте!

В една секунда на колебание, през която ударите и експлозиите на битката изпълниха въздуха, Хари се подвоуми. Волдемор искаше той да направи това, искаше той да отиде при него... Повеждаше ли той Рон и Хърмаяни в капан? Но изглежда реалността го заля, ужасяваща и недвусмислена – единствения начин беше да убият змията, а змията беше където беше Волдемор, а Волдемор беше на края на този тунел...

– Хари, ние идваме, просто влез там! – каза Рон, побутвайки го напред.

Хари влезе в подземния тунел, скрит между корените на дърветата. Беше много по-тъсно отколкото предния път, когато бяха влезнали в тунела. Беше им се наложило да се свият на две, за да минат през него преди четири години – сега не им оставаше нищо друго, освен да пълзят. Хари мина пръв, пръчката му светеше, очаквайки всеки момент да срещне препятствие, но нямаше нищо. Те се движеха тихо, погледът на Хари бе фиксиран върху люлещия се лъч на пръчката, която стискаше в юрука си. Накрая, тунелът започна да се издига, Хари видя снопче светлина над тях. Хърмаяни го дръпна за глезена.

– Мантията! – прошепна тя. – Сложи си мантията!

Той опипа зад себе си и тя набута фината дреха в свободната му ръка. С усилие той я наметна върху себе си, промърморвайки:

– НОКС!

Заклинанието загаси светлината на пръчката му и той продължи на четири крака, колкото можеше по-тихо, напрегнал до край всичките си сетива, очаквайки всеки момент да бъде открит, да чуе студения ясен глас, да види проблясъка на зелената светлина.

И тогава той чу гласове, идващи от стаята точно над главите им, леко заглушени, защото краят на тунела бе блокиран от нещо, което

изглеждаше като стара щайга. Едва дишайки, Хари се насочи към отвора и надзърна през тънка пролука между щайгата и стената. Стаята беше слабо осветена, но той виждаше Наджини, извивайки се елегантно, сякаш беше под водата, на безопасно място във своята омагьосана, блестяща сфера, която плуваше нестабилно във въздуха. Той можеше да види очертанието на маса и бяла ръка с дълги пръсти, играеща си с пръчка. Тогава заговори Снейп и сърцето на Хари подскочи – Снейп беше на сантиметри от мястото на което той беше клекнал, скрит.

– ... господарю, тяхната съпротива рухва...

– Което става без твоята помощ... – прекъсна го Волдемор с високия си, ясен глас. – Макар че си вещ магьосник, Сивиръс, не мисля че можеш да промениш нещо. Ние почти сме вътре... почти.

– Позволете ми да намеря момчето. Позволете ми да Ви доведем Потър. Сигурен съм, че мога да го намеря, господарю. Моля!

Снейп мина покрай пролуката и Хари се отдръпна малко, все още вирайки се в Наджини, чудейки се дали съществува някаква магия, която може да проникне през заобикалящата я защита, но не можеше да се сети за нищо. Един грешен опит и той ще се разкрие...

Волдемор се изправи. Хари можеше да го види сега, да види червените очи, плоското змиеподобно лице, блясъка на крехката му фигура в полумрака.

– Имам проблем, Сивиръс. – каза Волдемор меко.

– Господарю? – каза Снейп.

Волдемор вдигна Могъщата пръчка, държейки я така нежно и прецизно, като палка на диригент.

– Защо тя не работи за мен, Сивиръс?

В тишината на Хари му се стори, че може да чуе съскането на змията, докато се виеше и развиваше, или това беше хрипящият дъх на Волдемор, който се спираше във въздуха.

– Гос... господарю, – каза Снейп безучастно. – Не разбирам. Вие... вие сте направили необикновена магия с пръчката.

– Не – отговори Волдемор. – Аз направих магията, която обикновено използвам. Аз съм необикновен, но тази пръчка... не е. Няма обяснение за чудесата, които бе обещала да направи. Не усещам никаква разлика между тази пръчка и онази, която купих от Оливандър преди толкова години.

Тонът на Волдемор бе замислен, спокоен, но страхът на Хари бе започнал да пулсира – изпитваше болка в челото си и можеше да почувства чувството на ярост, което кипеше във Волдемор и което той

контролираше.

– Никаква разлика!... – повтори Волдемор.

Снейп не проговори. Хари не можеше да види лицето му. Хари се чудеше дали Снейп е почувствал опасността, дали се опитваше да намери правилните думи да умилостави своя господар.

Волдемор започна да се движи из стаята, Хари го загуби от поглед за секунди, докато той дебнеше, говорейки с онзи добре премерен глас, а болката и яростта се надигаха в Хари.

– Аз мислих дълго и неуморно, Сивиръс... Знаеш ли защо те повиках от битката?

И за момент Хари видя профила на Снейп. Той гледаше към извиващата се змия в нейната измагьосана клетка.

– Не, господарю, но се надявам, че ще ми позволите да се върна. Позволете ми да намеря Потър.

– Ти звучиш като Луциус. Никой от вас не е разбрал така добре Потър както мен. Той няма нужда да бъде търсен. Потър ще дойде до мен. Както виждаш, аз знам единствения му голям недостатък, единственото му слабо място. Той няма да понесе да гледа как другите около него загиват и да знае че това е заради него. Той ще иска да го спре на всяка цена. Той ще дойде.

– Но господарю, той може да бъде убит по погрешка от някой друг, не от вас...

– Инструкциите ми към смъртожадните бяха напълно ясни. Пленете Потър. Убийте приятелите му – повечето, по добрите – но не убивайте Потър. Но аз исках да говоря с теб, Сивиръс, с теб, а не с Потър. Ти ми беше много полезен. Много полезен.

– Господарю, знаете, че аз се опитвах единствено да служа на вас. Но... позволете ми да отида и да намеря момчето, господарю. Позволете ми да Ви го доведа. Аз знам, че мога...

– Аз ти казах, не! – отговори Волдемор и Хари забеляза блясъкът на червеното в очите му, когато се обърна отново и свистенето на мантията му бе като съскане на змия, и той чувства нетърпението на Волдемор в изгарящия го страх. – Загрижен съм за това, което ще стане, когато накрая срещна момчето.

– Господарю, не може и дума да става за съмнения, сигурен...

– Напротив, може Сивиръс. Има!

Волдемор спря и Хари можеше да го види отново, докато той превъртя Могъщата пръчка между пръстите си, взирайки се в Снейп.

– Защо и двете пръчки, които използвах се провалиха, насочени

към Потър?

– Аз... аз не мога да отговоря, господарю.

– Не можеш ли?

Пристъпът на гняв бе сякаш острие, забито в главата на Хари – той юмрук в устата си, за да не изреве от болка. Той затвори очи и изведнъж стана Волдемор, гледащ в очите на Снейп.

– Моята тисова пръчка направи всичко, за което я помолих, Сивиръс, освен да убие Хари Потър. Два пъти се провали. Оливандър, ми каза, докато го изтезавах, че е заради еднаквите сърцевини, каза ми да взема пръчката на друг. Направих го, но пръчката на Луциус се раздробила при срещата с тази на Потър.

– Аз... аз не мога да го обясня, господарю.

Снейп не гледеше към Волдемор сега. Тъмните му очи бяха все още фиксирани върху въртящата се в защитеното си място змия.

– Аз опитах с трета пръчка, Сивиръс. Могъщата, Пръчката на Съдбата, Смъртоносната Пръчка. Аз я взех от предишния й господар. Аз я взех от гроба на Албус Дъмбълдор.

Сега Снейп погледна към Волдемор, а лицето му бе като на мъртвец. Беше мраморно бяло и толкова замръзнало, че когато проговори беше шокирашо, че има нещо зад тези празни очи.

– Господарю... позволете ми да се добера до момчето...

– През цялата тази нощ, през която съм на косъм от победата, аз стоях тук... – продължи Волдемор, гласът му бе малко по-висок от шепот. – Чудейки се, чудейки се защо Могъщата пръчка отказва да бъде каквато трябва да бъде, отказва да прави магии, макар че легендата казва, че тя трябва да се подчинява на законния си господар... и мисля, че имам отговора.

Снейп не отговори.

– Вероятно ти вече го знаеш? Ти си умен мъж, освен всичко, Сивиръс. Ти беше добър и верен слуга и аз съжалявам, че това трябва да се случи.

– Господарю...

– Могъщата пръчка не може да ми служи както трябва, Сивиръс, защото аз не съм истинският й господар. Могъщата пръчка принадлежи на магьосника, който е убил предишния й собственик. Ти уби Албус Дъмбълдор. Докато ТИ си жив, Сивиръс, Могъщата пръчка не може да бъде истински моя.

– Господарю! – възрази Снейп, вдигайки пръчката си.

– Не може да стане по друг начин! – каза Волдемор. – Аз трябва да

владее Пръчката, Сивиръс. Владеейки пръчката, ще владее и Потър накрая.

И Волдемор замахна с Могъщата пръчка във въздуха. Тя не стори нищо на Снейп, който за части от секундата изглежда помисли, че се е спасил, но после намерението на Волдемор се изясни. Клетката на змията се носеше из въздуха, и преди Снейп да може да направи каквото и да е, освен да извика, тя обви главата и раменете му и Волдемор заповяда на змийски език:

– Уби-и-ий!

Чу се ужасяващ вик. Хари видя как лицето на Снейп изгуби и малкото цвят, който му бе останал, то побеля, черните му очи се разшириха, докато зъбите на змията се забиваха в гърлото му. Той неуспешно се опита да избута клетката от себе си, но коленете му отказаха и той се строполи на земята.

– Съжалявам – каза Волдемор студено.

Той се обърна, не изпитваше и капчица тъга, нито угризение. Беше време да напусне бараката и да атакува, с пръчка, която сега щеше да изпълнява напълно заповедите му. Той я насочи към блестящата клетка на змията, която се издигна нагоре, освободи Снейп, който удари глава в земята, кръв струеше от раната на врата му. Волдемор прекоси стаята без да погледне назад и огромната змия се понесе след него със защитата си.

Обратно в тунела и в съзнанието си, Хари отвори очи – той бе наранил кокалчетата на ръката си, когато я бе захапал за да не извика. Сега гледаше през тънката цепка между щайгата и стената, наблюдавайки крак в черен ботуш да стъпва по пода.

– Хари! – прошепна Хърмаяни зад него, но той вече бе насочил пръчката си към щайгата, която му пречеше да вижда. Тя се вдигна във въздуха на няколко сантиметра и кацна тихо настрани. Колкото можеше по-тихо, той се вмъкна в стаята.

Той не знаеше защо го прави, не знаеше защо приближава към умиращия мъж, не разбираше какво бе почувствал, когато бе зърнал бялото лице на Снейп, пръстите, опитващи се да запушат кървящата рана на врата му. Хари свали мантията-невидимка и погледна надолу към човека, когото бе мразил, чийто разширени черни очи бяха зърнали Хари, докато се бе опитвал да проговори. Хари се надвеси над него и Снейп хвана мантията му и го дръпна към себе си.

Ужасяващ, стържещ, бълбукащ шум се разнесе от гърлото на Снейп:

– Вземи това... вземи го...

Още нещо, освен кръв, се процеждаше от Снейп. Нещо сребристо-синьо, нито газ, нито течност бликаше от устата, ушите и очите му и Хари знаеше какво е, но не знаеше какво да прави... но тогава бутилка, измагьосана от въздуха бе мушната в треперещите му ръце от Хърмаяни. Хари изля сребърното вещество с пръчката си в нея. Когато бутилката бе пълна до горе, а Снейп изглеждаше, сякаш в него не бе останала и капка кръв, захвата му върху робата на Хари отслабна.

– Погледни... ме... – прошепна той.

Зелените очи срещнаха черните, но след секунда нещо в дълбините на тъмните изглежда изчезна, оставяйки ги фокусирани, празни и безизразни. Ръката, която държеше Хари тупна на пода и Снейп не помръдна повече.

Глава тридесет и трета ПРИКАЗКАТА НА ПРИНЦА

Хари остана коленичил до Снейп и просто се взираше в него, докато съвсем изненадващо един висок студен глас проговори толкова близо до тях, че Хари подскочи на крака, стискайки здраво бутилката в ръце, помислил, че Волдемор е влязъл отново в стаята.

Гласът на Волдемор отекна през стените и вратата и Хари осъзна, че говореше на „Хогвортс“ и околностите, така че жителите на Хогсмийд и тези, които все още се биеха в замъка да могат да го чуят ясно, все едно е застанал до тях, дишайки във вратовете им, на един смъртоносен удар разстояние.

– Вие се бихте – каза студеният висок глас – храбро. Лорд Волдемор умее да цени смелостта.

При все това, понесохте тежки загуби. Ако продължавате съпротивата срещу мен, всички ще умрете, един по един. Не желая това да става. Всяка пропиляна капка магическа кръв е загуба и разточителство. Лорд Волдемор е милостив. Заповядвам на войските си да се оттеглят незабавно. Имате един час. Приберете жертвите си и се отнесете с тях достойно. Лекувайте ранените измежду вас. Сега се обръщам, Хари Потър, директно към теб. Ти позволи на своите приятели да умрат за теб, вместо да се изправиш лично срещу мен. Ще чакам един час в Забранената гора. Ако в края на този час не си дошъл при мен, не си се предал, тогава битката продължава. Този път ще вляза в боя лично, Хари Потър, и ще те намеря, и ще накажа всеки останал мъж, жена и дете, които са се опитали да те скрият от мен. ЕДИН ЧАС...

Рон и Хърмаяни едновременно клатеха глави с вълнение, гледайки към Хари.

– Не го слушай! – каза Рон.

– Всичко ще бъде наред – рече разпалено Хърмаяни. – Нека да... да се върнем в замъка, ако той е в гората, ще трябва да измислим нов план...

Тя хвърли поглед към трупа на Снейп, после побърза обратно към входа на тунела. Рон я последва. Хари сгъна мантията невидимка, после погледна към Снейп. Не знаеше какво да чувства, освен шок заради начина, по който беше убит Снейп и причината това да бъде сторено...

Те пропълзяха обратно през тунела, без никой от тях да проговори,

и Хари се зачуди дали Рон и Хърмаяни можеха още да чуят Волдемор, звънящ в главите им, както той.

„Ти позволи на своите приятели да умрат за теб, вместо да се изправиш лично срещу мен. Ще чакам един час в Забранената гора... Един час...“

Изглеждаше все едно малки вързопи се ваяха по моравата пред замяка. Вероятно имаше само около час до идването на зората, и все пак бе тъмно като в рог. Тримата забързаха към каменните стъпала. Самотен дървен налъм с размерите на малка лодка лежеше изоставен пред тях. Нямаше друга следа от Гроуп или нападателя му.

Замъкът беше неестествено притихнал. Сега нямаше светлинни проблясъци, нито взривове, нито пищене, нито викове. Плочите сред изоставената входна зала бяха изцапани с кръв. Все още по пода се търкаляха разпилени смарагди, заедно с мраморни късове и дървени трески. Част от перилата на стълбите бяха отнесени.

– Къде са всички?... – прошепна Хърмаяни.

Рон поведе напред към Голямата зала. Хари се спря на вратата. Масите на училищните домове ги нямаше и залата беше претъпкана. Оцелелите стояха на групи, прегърнати през врата. Върху повдигнатия подиум мадам Помфри и група помощници лекуваха пострадалите. Фирензи беше между ранените; от хълбока му шуртеше кръв и той се превиваше на място, неспособен да се изправи.

Загиналите лежах на редица по средата на залата. Хари не можеше да види тялото на Фред, защото семейството му се беше скупчило около него. Джордж бе коленичил до главата му; госпожа Уизли бе полегнала напъряко през гърдите на Фред и тялото ѝ потръпваше. Господин Уизли я галеше по косата, докато малки водопади от сълзи течаха по бузите му.

Безмълвно, Хари, Рон и Хърмаяни закрачиха нататък. Хари видя Хърмаяни да приближава Джини, чието лице бе подпухнало и посивяло, и да я прегръща. Рон се присъедини към Бил, Флър и Пърси, който прехвърли ръка през раменете на Рон. Докато Джини и Хърмаяни се преместваха по-близо до останалите от семейството, пред Хари се разкриха трупове, лежащи редом с Фред. Ремус и Тонкс, бледи, застинали и изпълнени с покой, изглеждаха като заспали под тъмния, омагьосан таван.

Голямата зала сякаш отлетя надалеч, стана по-малка, сви се, докато Хари залиташе назад към входа. Не можеше да си поеме дъх. Не можеше да понесе да гледа никои от телата, да види кой още беше умрял за

него. Не можеше да понесе да се присъедини към семейство Уизли, не бе способен да ги погледне в очите, при положение, че ако се бе предал от самото начало, Фред може би нямаше да загине... Обърна се и побягна нагоре по мраморното стълбище. Лупин, Тонкс... Искаше му се да не чувства... Имаше желание да изтръгне сърцето си, вътрешностите си, всичко, което крещеше в него...

Замъкът бе съвсем празен; дори призраците изглежда се бяха присъединили към всеобщия траур в Голямата зала. Хари тичаше, без да спира, стискайки кристалната колба с последните мисли на Снейп, и не забави темпото си, докато не достигна каменния водоливник, охраняващ директорския кабинет.

– Парола?

– „Дъмбълдор“! – каза Хари, без да се замисли, защото това бе човекът, когото копнееше да види и за негова изненада водоливникът се хлъзна встрани, разкривайки спираловидното стълбище отзад.

Но щом Хари нахлу в овалния кабинет, откри промяна. Портретите, висящи наоколо по всички стени, бяха празни. Нито един директор или директорка не бяха останали да го видят; изглежда всички бяха побързали да отскочат до другите картини из замък, така че да имат добър поглед какво се случва наоколо. Хари се взря безнадеждно в изоставената рамка на Дъмбълдор, която висеше точно зад директорския стол, после ѝ обърна гръб. Каменният Мислоем стоеше точно на мястото си в кабинета, където винаги се бе намирал. Хари го вдигна върху бюрото и изля спомените на Снейп в широкия съд с неговите рунически символи около ръба. Да избяга в главата на някой друг щеше да бъде благословено облекчение... Нищо, оставено дори от самия Снейп, не можеше да бъде по-лошо от собствените му мисли. Спомените се навиваха, сребристо бели и странни, и без колебание, с чувство за безразсъдно изоставяне на реалността, като че това щеше да потисне измъчващата го скръб, Хари се гмурна.

* * *

Падна през глава сред слънчева светлина и стъпалата му усетиха топлата земя. Когато се изтупа, видя, че е в почти изоставена детска площадка. Единствен огромен комин се издигаше на фона на далечните очертания на небето. Две момиченца се люлееха напред-назад, а едно слабичко момченце ги наблюдаваше иззад група храсти. Черната му коса беше прекалено дълга, а дрехите му така несъответстващи, че изглеждаше нарочно: твърде къси дънки, опърпано възголямо палто, което

може да бе принадлежало на възрастен мъж, странна риза с вид на дамска. Хари се приближи до момчето. Снейп изглеждаше на не повече от девет или десет години, дребничък, бледен и мършав. Имаше нескрита алчност по слабото му лице, докато наблюдаваше по-малкото от двете момиченца, което се люлееше все по-високо и по-високо от сестра си.

– Лили, не го прави! – изписка по-голямата от двете.

Но момичето бе отпуснало замаха си на най-високото място от неговата дъга и бе полетяло във въздуха, съвсем буквално полетяло, самоизстреляло се към небето със силен вик и смях. И наместо да се стовари върху асфалта на площадката, тя се извиси като изпълнител на трапец през въздуха, задържайки се нависоко за твърде дълго време и приземявайки се твърде леко.

– Мама ти каза да не го правиш!

Петуния спря своя замах като провлачи петите на сандалите си по земята, произвеждайки скърцащ звук на триене, докато подскочи, с ръце на бедрата.

– Мама каза, че не ти е позволено, Лили!

– Но ми няма нищо – рече Лили, все още подхилквайки се. – Туни, виж това. Гледай какво мога.

Петуния се огледа. Игрището беше пусто, с изключение на тях двете и, макар момичетата да не знаеха това, Снейп. Лили беше вдигнала паднал цвят от храста, зад който се криеше Снейп. Петуния се приближи, очевидно разкъсвана между любопитство и неодобрение. Лили изчака, докато Петуния бе достатъчно близко, за да вижда всичко, после протегна дланта си. Цветчето стоеше там, разтваряйки и затваряйки лисценцата си, като някоя чудата стриди с много устни.

– Престани! – изпищя Петуния.

– Но то не те наранява – каза Лили, ала затвори ръката си върху цветето и го хвърли обратно на земята.

– Не е правилно – рече Петуния, но очите ѝ бяха проследили полета на цветето до земята и блуждаеха в него.

– Как го правиш? – добави тя и определено имаше копнеж в гласа ѝ.

– Нима не е очевидно? – Снейп не можеше да се сдържа повече и бе изскочил иззад храстите. Петуния изкрещя и побягна обратно към люлките, но Лили, макар видимо стъписана, остана, където беше. Снейп изглежда съжаляваше за появата си. Едва доловим изблик на цвят се настани по бледите му бузи, докато гледаше към Лили.

– Какво е очевидно? – попита Лили.

Снейп изглеждаше изпълнен с нервно въодушевление. Хвърляйки бегъл поглед към отдалечената Петуния, която сега се бе хванала за люлките, той понижи тон и каза:

– Знам какво си.

– Какво имаш предвид?

– Ти си... ти си вещица... – прошепна Снейп.

Тя изглеждаше обидена.

– Това не е особено мило нещо, което да кажеш на някого!

Тя се завъртя с вирнат нос и закрачи с маршова стъпка към сестра си.

– Не! – рече Снейп. Той бе силно изчервен сега и Хари се почуди защо не свали от себе си нелепо огромното палто, освен ако не беше... защото не желаше да разкрива дамската риза под него. Той изпляска с ръкави подир момичетата, комично наподобявайки прилеп, както на стари години.

Сестрите го измериха с поглед, обединени в своето неодобрение, и двете, хванати за един от пилоните на люлката, като че това беше безопасното място при игра на гоненица.

– Ама ти наистина си! – каза Снейп на Лили. – Ти си вещица. Наблюдавам те от известно време. Но няма нищо лошо в това. Майка ми също е такава, а пък аз съм магьосник.

Смехът на Петуния беше като студена вода.

– Магьосник! – изписка тя, сега с възвръната смелост, след като се беше съвзела от изненадата при неочакваното му появяване. – Знам те кой си. Ти си онова момче на семейство Снейп! Те живеят на улица „Спинърс Енд“ до реката – каза тя на Лили, и по тона ѝ си личеше, че възприема адреса като свидетелство за пропадналост. – Защо си ни шпионирал?

– Не съм шпионирал! – каза Снейп, разгорещено и неловко, с тази своя мазна коса под яркото слънце. – Тебе пък не бих те шпионирал, така или иначе!... – добави той злобно. – Ти си мъгъл.

Макар очевидно Петуния да не разбра думата, тя трудно можеше да сбърка тона.

– Лили, хайде, тръгваме си! – пискливо отсече тя. Лили се подчини на сестра си незабавно, гледайки свирепо Снейп, докато си тръгваше. Той стоеше и ги изпращаше с поглед, докато преминаха маршово през входа на игралната площадка и Хари, единственият останал да го види, разпозна горчивото разочарование на Снейп и разбра, че Снейп бе планирал този момент от известно време и че всичко се бе объркало...

Сцената се разтопи и преди Хари да усети, се появи отново около него. Сега той беше сред няколко близко растящи дървета. Можеше да различи огряна на дневната светлина река да проблясва между дънерите им. Затуляйки слънцето, дърветата оформяха малко заливче от прохладна зеленикава сянка. Две деца седяха един срещу друг, с преплетени крака, на земята. Снейп бе свалил палтото си сега; странната му дамска риза изглеждаше по-малко необичайна в полусянката.

– ... и Министерството може да те накаже, ако правиш магии извън училище – получаваш писма за това.

– Но аз съм правила магии извън училище!

– Ние сме добре. Все още нямаме магически пръчки. Оставят те на свобода, докато си детенце и не можеш да се сдържаш. Но щом навършиш единайсет – кимна той с важност, – и започнат да те обучават, тогава трябва да внимаваш.

Последва кратка тишина. Лили беше взела едно паднало клонче и го превърташе из въздуха, и Хари знаеше, че си представя как искри излизат от края му. После тя пусна клончето, наведе се към момчето и каза:

– Истина е, нали? Не е някаква шега? Петуния казва, че ме лъжеш. Петуния казва, че няма никакво училище „Хогуортс“. Но то е истинско, нали?

– Истинско е за нас – каза Снейп. – Не за нея. Но ние ще получим писма, ти и аз.

– Наистина?!... – прошепна Лили.

– Определено... – рече Снейп, и дори с лошо подстриганата си коса и чудноватите си дрехи, демонстрира странно внушителна фигура, изтегната пред нея, изпълнен с увереност за своята съдба.

– И наистина ли ще пристигне със сова? – прошепна Лили.

– Обикновено, да! – каза Снейп. – Но ти си родена сред семейство на мъгли, така че някой от училището ще трябва да дойде и да обясни на родителите ти.

– Има ли разлика дали си роден сред мъгли?

Снейп се поколеба. Черните му очи, пламенни сред зеленикавия сумрак, се придвижиха по бялото ѝ лице и червената коса.

– Не – каза той. – Няма никаква разлика.

– Добре – въздъхна облекчено Лили. Видно беше, че се бе притеснявала за това.

– Ти притежаваш много силни магически способности – каза Снейп. – Виждал съм те. Всички тези пъти, когато те наблюдавах...

Гласът му се изгуби; тя не го слушаше, а се бе протегнала върху обсипаната с листа земя и гледаше нагоре към зеления дървесен свод над тях. Той я наблюдаваше така жадно, както и преди на игрището.

– Как са нещата у вас? – попита Лили.

Мъничка гънка се появи между очите му.

– Добре – каза той.

– Вече не се карат?

– О, да, карат се! – рече Снейп. Той взе пълна шепа с листа и започна да ги накъсва, явно, без да съзнава какво прави. – Но няма да мине много време преди да се махна.

– Ами баща ти, той не обича ли магията?

– Той нищо не обича особено много... – каза Снейп.

– Сивиръс?

Лека усмивка се изви по устните на Снейп, когато тя произнесе името му.

– Да?

– Каж ми отново за дименторите.

– За какво ти е да знаеш за тях?

– Ако използвам магия извън училище...

– Няма да те дадат на дименторите за това! Дименторите са за хора, които вършат наистина лоши работи. Те охраняват магьосническия затвор, „Азкабан“. Ти няма да завършиш в „Азкабан“, ти си прекалено...

Той почервеня отново и накъса още листа. После неясно прошумоляване иззад Хари го накара да се обърне: Петуния, криещ се зад едно дърво, бе загубила опора.

– Туни! – възкликна Лили, с изненада и поздрав в гласа си, но Снейп беше скочил на крака.

– Кой шпионира сега, а?! – изкрещя той. – Какво искаш?

Петуния беше останала без дъх, стресната от това, че е била хваната. Хари видя, че се мъчеше да измисли нещо обидно в отговор.

– Ти пък с какво си се облякъл? – рече тя, сочейки към гърдите на Снейп. – Блузата на майка си?

Чу се силен пукот. Един клон над главата на Петуния бе паднал. Лили изпищя. Клонът беше пернал Петуния по рамото и тя се бе катурнала назад и избухнала в сълзи.

– Туни!

Но Петуния бягаше надалеч. Лили се нахвърли върху Снейп.

– Ти ли го направи?

– Н-не... – той изглеждаше едновременно непокорен и уплашен.

– Ти го направи! – тя отстъпваше от него. – Ти беше! Ти я нарани!

– Не... не, не съм!

Но лъжата не успя да убеди Лили. След един последен изгарящ поглед тя побягна от малкия гъсталак подир сестра си, а Снейп изглеждаше нещастен и объркан...

* * *

И сцената се преобрази. Хари се огледа. Беше на перон „Девет и три четвърти“ и Снейп стоеше до него, леко прегърбен, до слаба жена с изпито лице и кисело изражение, която страшно приличаше на него. Снейп се бе вторачил към едно семейство от четирима души, на известно разстояние от тях. Двете момичета стояха малко настрана от родителите си. Лили изглежда опитваше да се защити пред сестра си. Хари се приближи да чуе.

– ... съжالياвам, Туни, съжالياвам! Слушай... – тя взе ръката на сестра си и се хвана здраво за нея, макар Петуния да се опита да я издърпа. – Може би щом стигна там... не, слушай, Туни! Може би щом стигна там, ще мога да отида при професор Дъмбълдор и да го убедя да промени решението си!

– Не – искам – да – ходя! – заяви Петуния и изтегли ръката си обратно от хватката на сестра си. – Мислиш, че искам да отида в някакъв глупав замък и да се уча да бъда от-...

Бледите ѝ очи обхождаха перона, котките мяукащи в ръцете на собствениците си, совите, пляскащи с криле и кряскащи една към друга от клетките, учениците, някои вече носещи дългите си черни мантии, товарици куфари в ярко червената парна машина или поздравяващи се с радостни възгласи след като са били разделени цяло лято.

– ... мислиш, че искам да бъда от... откачалка?!

Очите на Лили се напълниха със сълзи, когато Петуния успя да дръпне ръката си.

– Аз не съм откачалка! – каза Лили. – Ужасно е да се говори така.

– Натам си се запътила – каза Петуния с охота. – В Специалното училище за откачалки. Ти и онова момче на Снейп... странни птици, това сте вие двамата. Добре е, че ви разделят от нормалните хора. Прави се, заради нашата безопасност.

Лили погледна към родителите си, които оглеждаха перона с вид на пълно наслаждение, попивайки гледката. После погледна обратно към

сестра си и гласът ѝ беше тих и злобен.

– Май не смяташе, че е училище за откачалки, когато писа до директора и го умоляваше да те вземе, а?...

Петуния стана ярко червена.

– Умолявала? Не съм го умолявала!

– Видях отговора му. Беше много любезен.

– Не е трябвало да четеш... – прошепна Петуния, – беше моето лично... как си могла...?

Лили се издаде с бърз поглед към мястото, където Снейп стоеше наблизко. Петуния ахна.

– Това момче го е намерило! Ти и това момче сте се промъкнали в стаята ми!

– Не... не сме се промъквали... – сега Лили беше в защита. – Сивиръс видя писмото и не можеше да повярва, че мъгъл може да се е свързал с „Хогвортс“, това е всичко! Той казва, че трябва да има магьосници, работещи под прикритие в пощенската служба, които да се грижат за...

– Явно магьосниците си врат носа навсякъде! – каза Петуния, сега побледняла, както се бе изчервила преди. – Откачалка такава! – изсъска тя срещу сестра си и се втурна към мястото, където стояха родителите ѝ...

* * *

Сцената се преобрази отново. Снейп бързаше по коридора на „Хогвортс Експрес“, докато влакът потракваше, пътувайки през провинцията. Вече се бе преоблякъл в училищната си мантия, вероятно използвайки първата възможност да се отърве от ужасните си мъгълски дрехи. Най-сетне той спря до едно купе, в което група буйни момчета говореха. Изгърбена на седалката в ъгъла до прозореца беше Лили, с лице допряно към стъклото.

Снейп отвори плъзгащата се врата на купето и седна срещу Лили. Тя погледна към него и после отново през прозореца. Беше плакала.

– Не искам да говоря с теб – рече тя, стягайки се.

– Защо не?

– Туни ме м-мрази. Защото видяхме онова писмо от Дъмбълдор.

– Е, и?

Тя му хвърли поглед, изпълнен с антипатия.

– Е, ами тя ми е сестра!

– Тя е само един... – той се удържа бързо; Лили, прекалено заета да

се опитва да избърше очите си незабелязано, не го чу.

– Но ние отиваме! – каза той, неспособен да потисне веселието в гласа си. – Това е то! Отиваме в „Хогуортс“!

Тя кимна, бършейки очите си, но противно на волята си, наполовина се усмихна.

– Гледай да си в „Слидерин“ – рече Снейп, окуражен, че тя се бе оживила мъничко.

– „Слидерин“?

Едно от момчетата в купето, което не бе показало никакъв интерес към Лили или Снейп до този момент, се огледа при тези думи, и Хари, чието внимание се беше насочило изцяло към двойката до прозореца, видя баща си: слаб, чернокос като Снейп, но с този необясним вид на човек, за когото са се грижили добре, дори обожавали; вид, така издائнически липсващ на Снейп.

– Кой би искал да е в „Слидерин“? Мисля, че по-скоро бих напуснал, а ти? – попита Джеймс момчето, излегнало се на седалките срещу него и с потрес Хари осъзна, че това беше Сириус. Сириус не се усмихна.

– Цялото ми семейство са били от „Слидерин“... – каза той.

– Бога ми! – рече Джеймс, – пък си мислех, че изглеждаш наред!

Сириус се ухили.

– Може би аз ще променя традицията. Ти къде би отишъл, ако имаше избор?

Джеймс повдигна невидим меч.

– „Грифиндор, където са сърцата смели!“ Като баща ми.

Снейп издаде тих, пренебрежителен звук. Джеймс се обърна към него.

– Проблем ли имаш?

– Не – рече Снейп, макар едва доловимата подигравка в гласа му да казваше друго. – Ако предпочиташ да си силен вместо умен...

– Ами ти къде се надяваш да попаднеш, щом явно не си нито едното, нито другото? – прекъсна го Сириус.

Джеймс се разсмя гръмогласно. Лили се изправи, доста изчервена, и погледна от Джеймс към Сириус с недоброжелание.

– Хайде, Сивиръс, да намерим друго купе.

– О-о-о-о-о-о...

Джеймс и Сириус имитираха високия й глас; Джеймс се опита да спъне Снейп, докато преминаваше.

– Чао, до скив, Снивълс!⁹ – извика нечий глас, докато вратата на

купето се затръшваше...

* * *

И сцената се преобрази още веднъж...

Хари стоеше точно зад Снейп, както бяха обърнати към осветените от свещи маси на домовете, всички деца наредени един зад друг, с погълнати изражения. Тогава професор МакГонагол каза:

– Евънс, Лили!

Той гледаше майка си как крачи напред с треперещи крака и сяда на неустойчивия стол. Професор МакГонагол спусна Разпределителната шапка върху главата ѝ и само секунда след като тя бе докоснала тъмночервената коса, шапката извика: „Грифиндор!“

Хари чу Снейп да изпъшква леко. Лили свали шапката, върна я на професор МакГонагол, после побърза към поздравяващите я грифиндорци, но по пътя хвърли поглед обратно към Снейп и на лицето ѝ имаше тъжна малка усмивка. Хари видя Сириус да се премества по пейката, за да ѝ направи място. Тя го погледна за миг, явно го позна от влака, скръсти ръце и решително му обърна гръб.

Повикванията за разпределяне продължиха. Хари видя как Лупин, Петигрю и баща му се присъединяват към Лили и Сириус на масата на „Грифиндор“. Най-сетне, когато само около дузина ученици оставаха да бъдат разпределени, професор МакГонагол повика Снейп.

Хари отиде заедно с него до стола, видя го как поставя шапката на главата си.

– „Слидерин“! – извика Разпределителната шапка.

И Сивиръс Снейп се придвижи към другата страна на залата, далеч от Лили, където слидеринците го приветстваха, а Луциус Малfoy, със значка на префект, проблясваща на гърдите му, потупа Снейп по гърба, докато той сядаше до него...

* * *

И сцената се смени...

Лили и Снейп се разхождаха из двора на замъка, явно спорейки. Хари побърза да ги настигне, за да чуе разговора им. Когато се добра до тях, той осъзна колко по-високи бяха и двамата. Няколко години изглежда бяха изменили от тяхното Разпределение.

9. Снивълъс – подигравателна имитация на името Сивиръс. Идва от англ. дума „snivel“ – „разсополявам се“

– ... мислех, че се предполага да сме приятели? – казваше Снейп. – Най-добри приятели?

– Ние сме, Сев, но не харесвам някои от хората, с които се размотаваш наоколо! Съжалявам, но мразя Ейвъри и Мълсибър! Мълсибър! Какво намиращ у него, Сев, той е ужасен! Знаеш ли какво се опита да стори с Мери МакДоналд онзи ден?

Лили бе стигнала до една колона и се облегна на нея, гледайки нагоре към слабото, изпито лице.

– Това беше нищо – рече Снейп. – Беше просто шега, това е всичко...

– Беше Черна магия и ако смяташ, че това е смешно...

– Ами нещата, дето ги вършат Потър и другарите му? – настоя Снейп. Цветът на кожата му отново се засили, като го каза, не можейки, изглежда, да сдържи яда си.

– Какво общо има Потър с каквото и да било? – каза Лили.

– Те се промъкват навън през нощта. Има нещо странно около този Лупин. Къде ли ходи постоянно?

– Той е болен... – каза Лили. – Казват, че е болен...

– Всеки месец по пълна луна?!... – рече Снейп.

– Знам теорията ти! – каза Лили и прозвуча студено. – Както и да е, защо си толкова обсебен от тях? Защо те вълнува, какви ги вършат по нощите?

– Просто се опитвам да ти покажа, че не са така чудесни, каквито явно всички ги възприемат.

Силата на погледа му я накара да се изчерви.

– Само че те не използват черна магия – тя сниши гласа си. – А ти се държиш наистина неблагоприятно. Чух какво е станало онази нощ. Отишъл си да се промъкваш по тунела под Плашещата върба и Джеймс Потър те е спасил от това, което е било там долу...

Цялото лице на Снейп се изкриви и той запелтечи:

– Спасил? Спасил?! Мислиш, че е бил в ролята на герой? Спасяваше собствената си кожа и тази на приятелите си също! Ти няма да... няма да ти позволя...

– Да ми позволиш? Да ми позволиш?!

Светло зелените очи на Лили станаха като процеци. Снейп си върна думите веднага.

– Нямах предвид... Просто не искам да видя как се подиграват с теб... Той те харесва, Джеймс Потър те харесва! – думите прозвучаха като изтръгнати насила от него. – А той не е... всички мислят... големия

куидичен герой... – горчивината и омразата на Снейп го караха да говори несвързано и веждите на Лили се повдигаха все по-високо и по-високо на челото ѝ.

– Знам, че Джеймс Потър е арогантен гадняр – каза тя, прекъсвайки Снейп. – Няма нужда и ти да ми го казваш. Но представите на Мълсибър и Ейвъри за хумор са просто зли. Зли, Сев. Не разбирам как можеш да си приятел с тях.

Хари се съмняваше, че Снейп дори е чул критиката ѝ по адрес на Мълсибър и Ейвъри. В момента, щом бе обидила Джеймс Потър, цялото му тяло се отпусна и докато се отдалечаваха имаше нова скокливост в стъпките на Снейп...

* * *

И сцената се преобрази...

Хари наблюдаваше как Снейп напуска Голямата зала след като бе завършил своя изпит СОВА по защита срещу Черните изкуства, как се отдалечава от замъка и се оказва по невнимание близо до мястото под буковото дърво, където Джеймс, Сириус, Лупин и Петигрю седяха заедно. Но Хари запази дистанция този път, защото знаеше какво се бе случило след като Джеймс бе издигнал Сивиръс във въздуха и се бе подиграл с него; знаеше какво бе направено и казано и не му доставяше удоволствие да го чуе отново... Видя как Лили се присъедини към групата и се постави в защита на Снейп. Отдалеч, той чу Снейп да изкрещява по нея, в своето унижение и ярост, непростимата дума: „Мътнород“.

* * *

Сцената се смени...

- Съжалявам.
- Не ме интересува.
- Съжалявам!
- Спести си дъха. Беше кошмарно. – Лили, която бе по халат, стоеше със скръстени ръце пред портрета на Дебелата дама, на входа за кулата на „Грифиндор“. – Дойдох само, защото Мери ми каза, че си заплашил да преспиш тук.
- Да, така щях да направя. Не съм искал да те нарека „мътнород“, то просто...
- Изплъзна се от езика ти?! – нямаше състрадание в гласа на Лили.
- Твърде късно е. От години правя извинения заради теб. Никой от

приятелите ми не може да разбере защо изобщо говоря с теб. Ти и твоите скъпоценни смъртожадни приятелчета – виждаш ли, ти дори не го отричаш! Дори не отричаш, че това е, към което се стремите всички вие! Нямах търпение да се присъединиш към Ти-знаеш-кой, нали?

Той отвори уста, но я затвори, без да проговори.

– Не мога да се преструвам повече. Ти си избрал своя път, аз – моя.

– Не... слушай, нямах намерение да...

– ... да ме наречеш „мътнород“? Но ти наричаш ВСЕКИ с моя произход – „мътнород“, Сивиръс. Защо трябва аз да бъда различната?...

Той се бореше със себе си, на ръба да проговори, ала с презрителен поглед Лили се обърна и прескочи обратно през дупката зад портрета...

* * *

Коридорът се разтвори във въздуха и сцената отне малко по-дълго да се преобрази: Хари сякаш летеше през изменящи се форми и цветове, докато обкръжението му придоби плътност отново и той стоеше на върха на един изоставен студен хълм в мрака, а вятърът свиреше между клоните на няколко дървета без листа. Възрастният Снейп дишаше тежко, въртейки се на място, стискайки здраво пръчката си в ръка, в очакване на нещо или някого... Неговият страх се отрази и на Хари, макар той да знаеше, че не би могъл да бъде досегнат, и той погледна през рамо, чудейки се какво чакаше Снейп...

Тогава ослепителен назъбен сноп от бяла светлина прелетя през въздуха. Хари си помисли за светкавица, но Снейп беше паднал на колене и пръчката му бе отхвъркнала от ръката му.

– Не ме убивайте!

– Нямах такова намерение!

Звукът от магипортирането на Дъмбълдор беше заглушен от шума на вятъра сред клоните. Той стоеше срещу Снейп с развяваща се мантия около себе си и лицето му беше осветено отдолу от светлината, произведена от пръчката му.

– Е, Сивиръс? Какво послание има Лорд Волдемор за мен?

– Не... никакво послание... Тук съм на своя глава!

Снейп кривеше ръце. Изглеждаше малко като луд, с разхвърляната си коса, летяща около него.

– Идвам... идвам с предупреждение... не, молба... моля...

Дъмбълдор махна с пръчка. Макар листа и клони все още да свистяха из нощния въздух около тях, тишина падна на мястото, където той и Снейп бяха застанали лице в лице.

- Каква молба би могъл да ми отправи един смъртожаден?
– Про-... пророчеството... предсказанието... Трелони...
– А, да – рече Дъмбълдор. – Колко от него издаде на Лорд Волдемор?
– Всичко... всичко, което чух! – каза Снейп. – Затова... по тази причина... той мисли, че то означава Лили Евънс!
– Пророчеството не се отнася за жена – каза Дъмбълдор. – В него се говори за момче, родено в края на юли...
– Знаете какво имам предвид! Той мисли, че става дума за нейния син. Той смята да я преследва... да ги избие всички...
– Ако тя означава толкова много за теб, – каза Дъмбълдор – със сигурност Лорд Волдемор ще я пощади? Не можа ли да измолиш милост за майката, в замяна на сина ѝ?
– Молих... молих го...
– Отвращаваш ме!... – рече Дъмбълдор, и Хари никога не бе чувал такова презрение в гласа му. Снейп сякаш леко се смали. – Значи не те вълнува смъртта на съпруга и детето ѝ? Те могат да умрат, доколкото ти би получил това, което искаш?
Снейп не каза нищо, само погледна нагоре към Дъмбълдор.
– Скрийте ги всички тогава! – изграчи той. – Пазете я... ги... на сигурно място. Моля.
– И какво ще ми дадеш в замяна, Сивиръс?
– В... в замяна? – зяпна Снейп насреща на Дъмбълдор и Хари очакваше, че ще се противи, но след дълга пауза, той отвърна. – Всичко.

* * *

Хълмът избледня и Хари стоеше в кабинета на Дъмбълдор, и нещо произвеждаше ужасен звук, като ранено животно. Снейп се бе отпуснал напред в един стол, а Дъмбълдор бе застанал над него, с мрачен вид. След миг-два, Снейп вдигна лицето си, и приличаше на човек, който е живял сто години в нищета, откак бяха напуснали бурния хълм.

- Мислех, че... вие ще... я запазите... на сигурно...
– Тя и Джеймс са се доверили на погрешния човек – каза Дъмбълдор. – Доста подобно на теб, Сивиръс. Или се надяваше, че Лорд Волдемор ще я пощади?

Снейп дишаше на пресекулки.

– Нейното момче оцеля – каза Дъмбълдор.

С леко кимване на главата си Снейп сякаш прогони досадна муха.

– Синът ѝ е жив. Той има нейните очи, точно нейните очи. Ти

помниш формата и цвета на очите на Лили Евънс, убеден съм?

– НЕДЕЙТЕ! – изрева Снейп. – Няма я... мъртва...

– Това разкажание ли е, Сивиръс?

– Ще ми се... ще ми се аз да бях умрял...

– И от каква полза би било това за когото и да е? – рече хладно Дъмбълдор. – Ако си обичал Лили Евънс, ако истински си я обичал, тогава пътят ти напред е ясен.

Снейп сякаш се вираше през мъгла от болка и думите на Дъмбълдор явно отнемаха дълго време да достигнат до него.

– Какво... какво имате предвид?

– Ти знаеш как и защо тя е умряла. Постарай се да направиш така, че това да не е било напразно. Помогни ми да защита сина на Лили.

– Той не се нуждае от защита. Тъмният Лорд го няма...

– Тъмният Лорд ще се завърне и Хари Потър ще бъде в ужасна опасност, когато това стане.

Последва дълга пауза и бавно Снейп възвърна контрола над себе си, овладявайки дишането си. Най-накрая той каза:

– Много добре. Много добре. Но никога... никога не казвайте за това, Дъмбълдор! Това трябва да си остане между нас! Закълнете се! Не мога да понеса... особено сина на Потър... Искам думата ви!

– Думата ми, Сивиръс, че никога няма да разкрия най-доброто у теб? – въздъхна Дъмбълдор, гледайки отгоре лицето на Снейп, изпълнено с жестока мъка. – Щом настояваш...

* * *

Кабинетът се разтопи, но се възвърна моментално. Снейп крачеше напред-назад пред Дъмбълдор.

– ... посредствен, арогантен като баща си, целенасочен нарушител на правилата, наслаждаващ се на новооткритата си известност, нахален и търсещ внимание...

– Виждаш това, което очакваш да видиш, Сивиръс!... – каза Дъмбълдор, без да вдига очите си от един брой на „Трансфигурацията днес“. – Други учители ми докладват, че момчето е скромно, симпатично и умерено талантливо. Лично аз го намирам за приятно дете – Дъмбълдор обърна страницата и добави, без да поглежда нагоре. – Ще хвърляш по едно око на Куиръл, нали?

Водовъртеж от цветове и сега всичко се бе стъмнило, а Снейп и Дъмбълдор стояха на малко разстояние сред входната зала, докато последните групички от Коледния бал минаваха покрай тях на път за

леглата.

– Е? – промърмори Дъмбълдор.

– Знакът на Каркаров също е започнал да потъмнява. Обзела го е паника, страхува се от разплата; знаете колко голяма помощ оказа на Министерството след падането на Тъмния Лорд – Снейп погледна странно профила с крив нос на Дъмбълдор. – Каркаров смята да избяга, ако знакът започне да го изгаря.

– Така ли смята? – рече Дъмбълдор меко, докато Флър Делакор и Роджър Дейвис дойдоха, хилейки се, откъм поляните. – А ти изкушаваш ли се да се присъединиш към него?

– Не! – каза Снейп и черните му очи следяха отдалечаващите се фигури на Флър и Роджър. – Не съм такъв страхливец.

– Не! – съгласи се Дъмбълдор. – Ти си далеч по-смел човек от Игор Каркаров. Знаеш ли, понякога си мисля, че твърде рано разпределяме учениците по домовете...

Той се отдалечи, оставяйки Снейп с вид на поразен...

* * *

И сега Хари стоеше в директорския кабинет още веднъж. Беше посед нощ и Дъмбълдор бе увиснал странично в стола зад бюрото, подобен на трон, явно в полусъзнание. Дясната му ръка бе провесена свободно, почерняла и обгорена. Снейп мърмореше заклинания, насочил пръчката си към ранената китка, докато с лявата си ръка изсипваше чаша, пълна с гъста златиста течност, в гърлото на Дъмбълдор. След миг-два клепачите на Дъмбълдор потрепнаха и се отвориха.

– Защо – каза Снейп, без предисловие, – защо сте сложил този пръстен на ръката си?! Той носи заклинание, със сигурност сте осъзнавал това. Защо изобщо го докоснахте?

Пръстенът на Марволо Гаунт лежеше на бюрото пред Дъмбълдор. Той беше пукнат; мечът на Грифиндор лежеше до него.

Дъмбълдор направи физиономия.

– Аз... бях глупак. Болезнено изкушен...

– Изкушен от какво?

Дъмбълдор не отговори.

– Чудо е, че сте успял да се върнете тук! – Снейп звучеше разярен. – Този пръстен носеше проклетие с изключителна мощ и да го удържим е всичко, на което можем да се надяваме; пленил съм проклятието в рамките на една ръка за момента...

Дъмбълдор вдигна своята почерняла, безполезна ръка и я разгледа с

изражението на човек, на когото му показват интересен куриоз.

– Справи се много добре, Сивиръс. Колко време мислиш, че имам?

Тонът на Дъмбълдор беше разговорен; все едно бе попитал за прогнозата за времето. Снейп се поколеба и после каза:

– Не мога да кажа. Може би година. Нищо не може да задържи такова заклинание завинаги. В крайна сметка то ще се разпростре, това е вид проклятие, което се засилва с времето.

Дъмбълдор се усмихна. Новината, че му остава по-малко от година живот изглежда съвсем малко или дори изобщо не го притесняваше.

– Късметлия съм, невероятен късметлия, че те имам, Сивиръс.

– Ако само ме бяхте призовали малко по-рано, може би щях да мога да направя повече, да откупя по-дълго време за вас! – яростно каза Снейп. Той погледна към счупения пръстен и меча. – Мислехте ли, че като счупите пръстена ще разрушите проклятието?

– Нещо такова... не бях на себе си, без съмнение... – рече Дъмбълдор. С усилие той се изправи на стола си. – Е, наистина, това прави нещата много по-еднопосочни.

Снейп изглеждаше напълно объркан. Дъмбълдор се усмихна.

– Имам предвид плана, който Лорд Волдемор ми е скроил. Плана му да накара бедното момче на Малфой да ме убие.

Снейп седеше в стола, който Хари така често беше заемал, срещу бюрото на Дъмбълдор. Хари можеше да познае, че му се иска да добави още нещо по темата за поразената ръка на Дъмбълдор, но другият я беше вдигнал в любезен отказ да обсъжда въпроса по-нататък. Намръщен, Снейп каза:

– Тъмният Лорд не очаква Драко да успее. Това е само наказание за грешките на Луциус напоследък. Бавно мъчение за родителите на Драко, докато те го гледат как се проваля да плати за неуспехите им.

– Накратко, на момчето е била произнесена смъртна присъда, точно както със сигурност и на мен! – рече Дъмбълдор. – Така, бих помислил, че естественият продължител на тази задача, щом Драко се провали, ще си ти?

Последва кратка пауза.

– Това ми се струва, че е планът на Тъмния Лорд.

– Лорд Волдемор предвижда момент в близкото бъдеще, когато няма да се нуждае от шпионин в „Хогуортс“?

– Той вярва, че училището скоро ще бъде в ръцете му, да.

– И ако то наистина падне в ръцете му – каза Дъмбълдор, почти все едно говори за страничен въпрос, – имам твоята дума, че ще направиш

всичко в своята власт да защитиш учениците на „Хогвортс“?

Снейп кимна сковано.

– Добре. Сега. Твой пръв приоритет ще бъде да откриеш какво е намислил Драко. Един уплашен юноша е опасност за другите, както и за себе си. Предложи му помощ и напътствие, той би трябвало да приеме, харесва те...

– ... доста по-малко, откакто баща му изпадна в немилост. Драко вини мен, смята, че съм узурпирал позицията на Луциус.

– И все пак, опитай. Притеснявам се по-малко за себе си, отколкото за случайни жертви на плановете, каквито и да са те, които хрумнат на това момче. В крайна сметка, разбира се, има само едно нещо, което може да се направи, ако се наложи да го спасим от гнева на Лорд Волдемор.

Снейп повдигна вежди и тонът му беше язвителен, когато попита:

– Нима възнамерявате да го оставите да ви убие?

– Разбира се, че не. ТИ трябва да ме убиеш.

Имаше продължителна тишина, прекъсвана само от един странен потракващ звук. Фениксът Фоукс гризеше кост от парче котлет.

– А бихте ли желали да го направя сега? – попита Снейп с глас, на тежал от ирония. – Или бихте искали няколко минути, за да съчините надгробно слово?

– О, все още не! – усмихна се Дъмбълдор. – Смея да твърдя, че моментът ще ни се представи сам в предстоящите събития. Като имаме предвид какво стана тази нощ, – той посочи посърналата си ръка, – можем да бъдем сигурни, че ще се случи в рамките на година.

– Ако умирането не ви притеснява – рече Снейп грубо, – защо не оставите Драко да го направи?

– Душата на това момче все още не е покварена – каза Дъмбълдор.

– Не бих позволил тя да бъде съсипана за моя сметка.

– Ами моята душа, Дъмбълдор? Моятя?!

– Ти сам би трябвало да знаеш дали ще увреди душата ти това да помогнеш на един старец да избегне болката и унижението – каза Дъмбълдор. – Моля те за тази голяма услуга, Сивиръс, защото смъртта идва за мен така сигурно, както е сигурно, че „Чъдли Кенънс“ ще завършат на последно място в тазгодишната лига. Признавам, че бих предпочел бърз и безболезнен изход, пред удължения и мръсен вариант, който би бил, например, ако Грейбек е замесен... Чувам, че Волдемор го е вербувал? Или пък скъпата Белатрикс, която обича да си играе с храната си, преди да я изяде.

Тонът му беше непринуден, но сините му очи пронизваха Снейп, както често бяха пронизвали Хари, като че душата, за която говореха беше видима за него. Най-сетне Снейп отново кимна лаконично.

Дъмбълдор изглеждаше доволен.

– Благодаря ти, Сивиръс...

* * *

Кабинетът изчезна и сега Снейп и Дъмбълдор се скитаха заедно из поляните на опустелия замък по здрач.

– Какво правите с Потър, всички тези вечери, когато се затваряте двамата? – попита Снейп внезапно.

Дъмбълдор изглеждаше уморен.

– Защо? Не се опитваш да му наложиш още задържания след часовете, нали Сивиръс? Момчето скоро ще е прекарало повече време наказано, отколкото навън.

– Той е все едно баща си отново...

– На вид – може би, но дълбоко в същността си е много повече като майка си. Прекарвам време с Хари, защото има неща, които трябва да обсъдя с него, информация, която трябва да му дам, преди да е твърде късно.

– Информация – повтори Снейп. – Вие му се доверявате... а не се доверявате на мен.

– Не става въпрос за доверие. Разполагам с, както и двамата знаем, ограничено време. От съществена необходимост е да дам на момчето достатъчно информация, за да може да направи, каквото е нужно.

– И защо аз да не мога да имам същата информация?

– Предпочитам да не скривам всичките си тайни в една кошница, особено кошница, която прекарва толкова много време под ръка с Лорд Волдемор.

– Което върша по ваша заповед!!

– И се справяш изключително добре. Не мисли, че подценявам непростанната опасност, в която се поставяш, Сивиръс. Да даваш на Волдемор привидно ценна информация, докато укриваш най-важното, е задача, която не бих поверил на никого друго, освен на теб.

– И все пак се доверявате много повече на едно момче, неспособно да борави с Оклумантика, чиято магия е посредствена, и което има директна връзка със съзнанието на Тъмния Лорд.

– Волдемор се страхува от тази връзка! – каза Дъмбълдор. – Не чак толкова отдавна, той вкуси мъничко от това какво наистина означава за

него да дели съзнанието си с Хари. Това е била болка, каквато никога преди не е изпитвал. Той няма да се опита да превземе Хари отново, сигурен съм. Поне не по този начин.

– Не разбирам...

– Увредената душа на Лорд Волдемор не би могла да понесе близък контакт с душа като тази на Хари. Като език върху замръзнала стомана, като месо сред пламъци...

– Души? Говорехме за съзнания!

– В случая с Хари и Лорд Волдемор, да говориш за едното означава да говориш и за другото.

Дъмбълдор се огледа наоколо, за да се увери, че са сами. Бяха наблизо до Забранената гора сега, но нищо не показваше да има някой наблизо до тях.

– След като ме убиеш, Сивиръс...

– Вие отказвате да ми кажете всичко и все пак очаквате от мен тази дребна услуга! – изръмжа Снейп и истински гняв се разгоря по слабото му лице. – Приемате нещо твърде сериозно за даденост, Дъмбълдор! Може би съм размислил!

– Ти ми даде дума, Сивиръс. И като говорим за услуги, които ми дължиш, мисля, че се съгласи да следиш внимателно нашия млад слидерински приятел?

Снейп изглеждаше ядосан, изпълнен с несъгласие. Дъмбълдор въздъхна.

– Ела в кабинета ми довечера, Сивиръс, в единайсет, и няма повече да се оплакваш, че ти нямам доверие...

* * *

Отново бяха в кабинета на Дъмбълдор, прозорците бяха тъмни, Фокс беше притихнал, а Снейп седеше неподвижно, докато Дъмбълдор се разхождаше около него, говорейки.

– Хари не бива да знае, не и преди последния момент, не и преди да е наложително, иначе как би могъл да има силата да извърши това, което трябва да бъде направено?

– Но какво трябва да извърши?

– Това е между Хари и мен. Сега слушай внимателно, Сивиръс. Ще дойде един момент... след смъртта ми... не спори, не ме прекъсвай! Ще дойде време, когато ще изглежда, че Лорд Волдемор се страхува за живота на своята змия.

– За Наджини?!... – Снейп изглеждаше учуден.

– Именно. Ако дойде време, когато Лорд Волдемор спре да изпраща тази змия да изпълнява заповедите му и я държи на сигурно място близо до себе си под магическа защита, тогава, мисля, ще бъде безопасно да кажеш на Хари.

– Да му кажа какво?

Дъмбълдор си пое дълбоко дъх и затвори очи.

– Да му кажеш, че през нощта, когато Лорд Волдемор се опита да го убие, когато Лили пожертва живота си да го закрие като с щит, смъртоносното проклятие е отскочило обратно към Лорд Волдемор, и частица от душата на Волдемор е била изтръгната от цялото, и се е затворила в единствената друга жива душа, останала в онази повалена сграда. Част от Лорд Волдемор живее вътре в Хари и това е, което му дава силата да говори със змии, и връзката със съзнанието на Лорд Волдемор, която той никога не можа да разбере. И докато това парченце от душа, отнето от Волдемор, остава свързано и защитено от Хари, Лорд Волдемор не може да умре.

Хари сякаш наблюдаваше двамата мъже от единия край на дълъг тунел, те бяха толкова далеч от него, гласовете им отекваха странно в ушите му.

– Значи момчето... момчето трябва да умре?... – попита Снейп съвсем спокойно.

– Волдемор лично трябва да го направи, Сивиръс. Това е съществено.

Още една дълга пауза. После Снейп каза:

– Мислех... всички тези години... че ние го защитаваме заради нея. Заради Лили.

– Защиствахте го, защото беше от съществено значение да го обучим, да го отгледаме, да го оставим да опита силата си – рече Дъмбълдор, все още със затворени очи. – Междувременно, връзката им се засилва повече от всякога, зловредно нараства. Понякога си мисля, че той самият го подозира. Доколкото го познавам, той би наредил нещата така, че когато излезе да се срещне със смъртта, това наистина да означава края на Волдемор.

Дъмбълдор отвори очите си. Снейп изглеждаше потресен.

– Запазили сте го жив, така че да може да умре в правилния момент?!

– Не бъди толкова изненадан, Сивиръс. Колко мъже и жени си наблюдавал как умират?

– Напоследък, само тези, които не съм можел да спася! – рече

Снейп. Той се изправи. – Вие сте ме използвали!

– Тоест?

– Шпионирах за вас и лъгах за вас, поставях се под смъртна заплаха за вас. Всичко се предполагаше да бъде, за да запазим сина на Лили Потър в безопасност. Сега ми казвате, че сте го отглеждали като прасе за клане...

– Но това е трогателно, Сивиръс – каза Дъмбълдор сериозно. – Нима си развил привързаност към момчето, в крайна сметка?

– Към него?! – извика Снейп. – ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

От върха на пръчката му изригна сребърна кошута. Тя се приземи на пода на кабинета, подскокна веднъж из помещението и литна през прозореца. Дъмбълдор я наблюдаваше как се отдалечава и как сребърното ѝ сияние се стопява, а после се обърна отново към Снейп и очите му бяха пълни със сълзи.

– След всичкото това време?

– Винаги!... – каза Снейп.

* * *

И сцената се смени. Сега Хари видя Снейп да говори с портрета на Дъмбълдор зад бюрото му.

– Ще трябва да дадеш на Волдемор правилната дата за отпътуването на Хари от къщата на леля си и чичо си... – рече Дъмбълдор. – Да не го сториш, би предизвикало подозрение, когато Волдемор вярва, че си така добре информиран. При все това, трябва да им подхвърлиш идеята за примамки; това, мисля, трябва да осигури безопасността на Хари. Опитай да приложиш объркващо заклинание над Мъндънгъс Флечър. И Сивиръс, ако си принуден да вземеш участие в преследването, постарай се да изиграеш ролята си убедително... Разчитам на теб да се задържиш сред добрия списък на Лорд Волдемор възможно най-дълго или „Хогвортс“ ще бъде оставен на милостта на двамата Кароу...

* * *

Сега Снейп беше лице в лице с Мъндънгъс в непозната кръчма. Изражението на Мъндънгъс беше празно и изпълнено с любопитство, а Снейп кривеше вежди в концентрация.

– Ще предложиш на Орденът на Феникса – промърмори Снейп, – да използват примамки. Многоликова отвара. Двойници на Потър. Това е единственото нещо, което би могло да проработи. Ще забравиш, че аз

съм предложил това. Ще го представиш като своя собствена идея. Разбираш ли?

– Разбирам – смутолеви Мъндънгъс с разфокусиран поглед...

* * *

Сега Хари летеше редом със Снейп върху метла през ясната тъмна нощ. Следваше го друг смъртожаден с качулка и пред тях бяха Лупин и един Хари, който всъщност беше Джордж... Един смъртожаден се премести пред Снейп и вдигна пръчка, сочейки право към гърба на Лупин.

– СЕКТУМСЕМПРА! – извика Снейп.

Но заклинанието, предназначено за ръката на смъртожадения, държача пръчката, пропусна и удари Джордж вместо това...

* * *

А после Снейп коленичеше в някогашната спалня на Сириус. Съзри се струпваха в края на кривия му нос, докато четеше старото писмо от Лили. На втората страница имаше само няколко думи:

„би могъл някога да бъде приятел с Гилърт Гриндълуолд.
Лично аз мисля, че разумът ѝ я напуска!

С много обич,

Лили“

Снейп взе страницата, носеща подписа на Лили и нейната обич, и я напъха под дрехите си. После разкъса на две снимката, която също държеше, така че запази парчето, от което Лили се смееше, захвърляйки частта, изобразяваща Джеймс и Хари, обратно на пода, под сандъка с бельо...

* * *

И сега отново Снейп стоеше в директорската стая, докато Финиъс Нигелус дойде, нахлувайки в портрета си.

– Господин директор! Те лагеруват в Гората на Дийн! Оня мътнород...

– Не използвайте тази дума!

– ... онова момиче Грейнджър, тогава, спомена мястото, докато отваряше торбата си и я чух!

– Добре. Много добре! – извика портретът на Дъмбълдор иззад директорския стол. – Сега, Сивиръс, меча! Не забравяй, че той трябва да

бъде взет при условия на нужда и доблест... и той не бива да узнава, че ти му го даваш! Ако Волдемор би се разровил в съзнанието на Хари и би видял, че ти му помагаш...

– Знам! – отсече Снейп. Той се приближи до портрета на Дъмбълдор и го дръпна настрана. Портретът се отвори напред, разкривайки скрита ниша отзад, от която Снейп взе меча на Грифиндор.

– А вие все още не смятате да ми кажете защо е толкова важно да дам меча на Потър? – каза Снейп, докато прехвърляше пътническо наметало над дрехите си.

– Не, не мисля – каза портретът на Дъмбълдор. – Той ще знае какво да прави с него. И Сивиръс, бъди много внимателен, те може да не приемат добродушно появата ти след злополуката с Джордж Уизли...

Снейп се обърна на вратата.

– Не се безпокойте, Дъмбълдор! – каза той студено. – Имам план...

И Снейп напусна стаята. Хари излезе навън от Мислоема и няколко мига по-късно се намери да лежи върху килима на пода на точно същата стая, чиято врата Снейп тъкмо бе затворил...

Глава тридесет и четвърта ОТНОВО В ГОРАТА

Най-сетне истината!... Лежейки с лице, опряно в прашния килим на кабинета, където някога бе мислил, че научава тайните на победата, Хари разбра най-накрая, че за него самия не се предвиждаше да оцелее!... Отредената му задача беше да отиде със спокойни крачки право в приласкаващите обятия на смъртта. По своя път той трябваше да унищожи оставащите връзки на Волдемор с живота, така че когато накрая застане насреща му и не вдигне пръчка да се защити, финалът щеше да бъде чист и делото, което е трябвало някога да бъде осъществено още в Годрикс Холоу, щеше да бъде завършено: Никой от двамата няма да може да живее, никой от тях няма да оцелее.

Почувства как сърцето му бие диво в гърдите. Колко странно, че в своя ужас от смъртта, то туптеше още по-силно, храбро отстоявайки живота му. Но все пак то трябваше да спре, при това скоро. Ударите му бяха преброени. За колко ли щеше да има време, докато Хари се изправя и крачи през замъка за последен път, а после навън из поляните и в гората?

Ужас се изля над момчето, както лежеше на пода, с този погребален барабан, блъскащ вътре в него. Щеше ли да бъде болезнено да умре? Всички тези пъти, когато бе смятал, че това ще му се случи, и се бе спасявал, никога действително не бе обмислял самото нещо: Волята му за живот винаги се бе оказвала толкова по-силна от страха пред смъртта. И все пак, сега дори не му хрумваше да се опита да се измъкне, да избяга от Волдемор. Време беше да се свърши, знаеше го, и всичко, което оставаше да се направи още, беше самото нещо: умирането.

Ако само можеше да бе умрял през онази лятна нощ, когато напусна „Привит Драйв“ номер четири за последен път, когато благородната пръчка с перо от феникс го беше спасила! Ако само можеше да бе умрял като Хедуиг, така бързо, че дори нямаше да разбере, че се е случило! Или ако само се бе хвърлил пред някоя пръчка да спаси някого, когото обичаше... Сега завиждаше дори на смъртта на родителите си. Тази хладнокръвна разходка до неговото собствено унищожение щеше да изисква различен вид смелост. Почувства пръстите си да потреперват леко и направи усилие да ги контролира, макар никой да не можеше да го види; всички портрети по стените бяха празни.

Бавно, много бавно седна, и докато го направи, се почувства пожив и по-осъзнаващ своето живо тяло, отколкото някога преди. Защо никога не бе оценявал какво чудо беше той, мозък, нерви и пулсиращо сърце? Всичко щеше да бъде погубено... Или поне той нямаше да бъде повече там. Дъхът му се забави и стана дълбок, устата и гърлото му бяха пресъхнали, а така също и очите му.

Предателството на Дъмбълдор беше почти нищо. Разбира се, че е имало по-голям план; Хари просто е бил твърде наивен, за да го забележи, осъзнаваше го сега. Никога не бе поставял под въпрос това свое предположение: че Дъмбълдор го иска жив. Сега разбираше, че продължителността на живота му винаги е била предопределена от това колко време ще отнеме да се премахнат всички Хоркрукси. Дъмбълдор беше прехвърлил делото по тяхното унищожаване на него и той послушно бе продължил да откъсва връзките, придържащи не само Волдемор, но и него самия, към живота! Колко чисто, колко елегантно, да не се пропиляват повече животи, а да се даде опасната задача на момчето, което вече е било белязано за заколение и чиято смърт не би била бедствие, а само още един удар срещу Волдемор!

И Дъмбълдор е ЗНАЕЛ, че Хари няма да се отметне, че ще продължи напред до края, макар това да беше неговият край, защото си бе направил труда да го опознае, нали? Дъмбълдор знаеше, както и Волдемор знаеше, че Хари няма да остави никого другото да умре заради него сега, когато беше открил, че е в неговата власт да го предотврати. Образите на Фред, Лупин и Тонкс, проснати мъртви наред Голямата зала, се завърнаха насила пред очите му и за момент едва бе способен да диша: Смъртта бе нетърпелива...

Но Дъмбълдор го бе надценил. Той се бе провалил: Змията беше оцеляла. Един хоркрукс щеше да продължи да свързва Волдемор със земята, дори след като Хари бъде убит. Вярно, това щеше да означава полесна задача за другите. Чудеше се кой ли щеше да го извърши... Рон и Хърмаяни щяха да знаят какво трябва да се направи, разбира се... Това ще да е била причината Дъмбълдор да иска от него да се довери на още двама... така че ако изпълни истинската си съдба предсрочно, те да могат да продължат...

Като дъжд по студен прозорец, тези мисли ситнеха върху твърдата повърхност на необратимата истина, която беше, че той трябваше да умре. Аз трябва да умра. Трябва да се свърши.

Рон и Хърмаяни изглеждаха на огромно разстояние от него, като в отдалечена страна; почувства се все едно се бе отделил от тях преди

много време. Няваше да има никакви думи за довиждане и никакви обяснения, беше уверен в това решение. Това бе пътуване, което те не можеха да поемат заедно и опитите, които щяха да направят да го спрат, щяха да пропилят ценно време. Погледна надолу към очукания златен часовник, който бе получил за седемнайстия си рожден ден. Почти половината от предоставения от Волдемор един час, за да се предаде, беше изминала. Изправи се. Сърцето подскачаше към ребрата му като отчаяна птичка. Може би знаеше, че му остава още малко време, може би беше решено да осъществи ударите за един човешки живот преди краят да дойде. Не погледна назад, затваряйки вратата на кабинета след себе си.

Замъкът беше празен. Почувства се призрачно блуждаещ из него, съвсем сам, като че вече беше умрял. Хората от портретите все още липсваха между техните рамки; цялото място беше мистериозно застинало, все едно всичката му останала кръв се бе стекла в Голямата зала, където загиналите и опечалените се бяха струпали.

Хари извади мантията-невидимка и се покри с нея, докато се спускаше между етажите; най-сетне слизайки по мраморното стълбище във входната зала. Може би някаква малка част от него се надяваше да бъде забелязан, да бъде видян, да бъде спрял, но мантията беше, както винаги, непроницаема, съвършена, и той лесно достигна вратите на главния вход.

Тогава Невил почти се сблъска с него. Невил беше само единият от двамата, внасящи нечие тяло от поляните. Хари погледна надолу и усети още един тъп удар в стомаха си: Колин Крийви, макар непълнолетен, трябва да се бе промъкнал обратно, точно както бяха направили Малфой, Краб и Гойл. Изглеждаше съвсем мъничък в смъртта си.

– Знаеш ли какво? Мога и сам да го нося, Невил! – рече Оливър Ууд, прехвърли Колин през рамо, подобно на пожарникар, и го отнесе в Голямата зала.

Невил се облегна на касата на вратата за момент и избърса чело с opakото на ръката си. Приличаше на старец. После се отдалечи отново в мрака да търси още тела.

Хари погледна за последен път назад към входа на Голямата зала. Хора се разхождаха наоколо, опитвайки да се утешават взаимно, пиеха, коленичейки до мъртвите, но не можеше да различи никой от тези, които обичаше – ни следа от Хърмаяни, Рон, Джини, или някой от другите членове на семейство Уизли, нито от Луна. Почувства, че би дал всичкото си оставащо време само да ги зърне за един последен миг; но пък тогава щеше ли някога да има силата да отдръпне поглед? Май беше по-

добре така.

Той продължи надолу по стълбите и после навън в мрака. Беше почти четири сутринта и в мъртвешката си застиналост поляните излежаха все едно затаили дъх в очакване да видят дали той ще може да направи, каквото трябва.

Хари се приближи до Невил, който се навеждаше над още едно тяло.

– Невил...

– Бога ми, Хари, почти ми докара сърдечен удар!

Хари беше смъкнал мантията: Идеята му беше хрумнала изневиделица, породена от желанието да бъде напълно сигурен.

– Накъде си тръгнал, сам? – попита Невил с подозрение.

– Всичко е част от плана – каза Хари. – Има нещо, което трябва да свърша. Слушай... Невил...

– Хари! – Невил изглеждаше внезапно уплашен. – Хари, нали не смяташ да се предадеш?

– Не – излъга Хари с лекота. – Разбира се, че не... става дума за нещо друго. Но може да съм невидим за известно време. Нали знаеш змията на Волдемор, Невил? Има една огромна змия... Нарича я Наджини...

– Чувал съм, да... Какво за нея?

– Тя трябва да бъде убита! Рон и Хърмаяни знаят това, но просто, в случай че те...

Ужасът от тази възможност го задуши за момент, правейки невъзможно да продължи да говори. Но се стегна и бързо се съвзе отново. Това беше решаващо, трябваше да бъде като Дъмбълдор, да запази хладна мисълта си, да подsigури резервните варианти, които другите ще могат да довършат. Дъмбълдор беше умрял, знаейки, че трима души все още знаят за хоркруксите; сега Невил щеше да заеме мястото на Хари. Тайната щеше да продължи да има трима приносители.

– Просто, в случай че те... са заети... и ти се удаде възможност...

– Да убия змията?

– Да убиеш змията! – повтори Хари.

– Добре, Хари. Ти си... добре, нали?

– Добре съм. Благодаря, Невил.

Но Невил го стисна за китката, докато Хари понечваше да тръгне.

– Ние всички ще продължим да се бием, Хари. Нали знаеш това?

– Да, аз...

Задущаващото чувство потуши края на изречението; той не можа да довърши. Невил изглежда не сметна това за странно. Той потуша

Хари по рамото, пусна ръката му и се отдалечи, за да проверява за още трупове.

Хари праметна отново мантията върху себе си и продължи нататък. Нечии очи се движеха недалеч, обхождайки още една просната фигура на земята. Беше на метри от нея, когато осъзна, че това бе Джини.

Спря посред крачката си. Тя се бе надвесила над някакво момиче, което шептеше нещо за майка си.

– Всичко е наред – казваше Джини. – Спокойно. Ще те отнесем вътре.

– Но аз искам вкъщи – прошепна момичето. – Не искам да се бия повече!

– Знам – каза Джини и гласът ѝ затрепери. – Всичко ще се нареди.

Вълни от студ се спуснаха по кожата на Хари. Той искаше да се провикне в нощта, искаше Джини да знае, че той е там, искаше тя да знае накъде се е запътил. Искаше да бъде спрян, да бъде върнат обратно, да бъде пратен отново вкъщи...

Но той БЕШЕ ВКЪЩИ! Хогуортс беше първият и най-добър дом, който той имаше. И той, и Волдемор, и Снейп бяха осиротели деца, намерили дома си тук.

Джини сега коленичеше до раненото момиче, държейки ръката ѝ. С огромно старание Хари се насили да продължи. Стори му се, че видя Джини да се оглежда, докато той преминаваше, и се почуди дали тя е забелязала, че някой преминава наблизко; но не пророни и дума и не погледна назад.

Колибата на Хагрид изплува сред тъмнината. Нямахме светлини, нито звук от Фанг, драскащ по вратата, с неговия избухващ лай за добре дошъл. Всички тези посещения при Хагрид, и блещукането на медния чайник върху огъня, и как Рон повръщаше голи охлюви, и как Хърмаяни му бе помогнала да спасят Норбърт...

Той продължи нататък, и сега достигна началото на гората, след което спря.

Рояк от диментори се стелеше между дърветата; можеше да почувства техния пронизващ дъх и не беше сигурен дали би могъл да премине безопасно през него. Не му бяха останали сили за покровител. Не бе способен да овладее собственото си треперене. Не беше, в крайна сметка, така лесно да се умре. Всяка секунда, с която вдишваше мириса на тревата, студения въздух по лицето си, беше така безценна: Да си мисли как хората имаха години и години време за губене, толкова много време, че чак се влачеше, а той се вкопчваше във всяка секунда.

Едновременно смяташе, че няма да бъде способен да продължи, и знаеше, че трябва. Дългият мач бе приключил, сничът бе уловен, сега бе време да се спусне от въздуха...

Сничът! Безчувствените му пръсти поровиха за малко в кесийката на врата му и той го измъкна.

Отварям се при затваряне.

Дишайки бързо и тежко, той се взря в него. Сега, когато му се искаше времето да се движи колкото се може по-бавно, то сякаш се бе ускорило и разбирането идваше така бързо, че изглежда бе изпреварило мисълта. Това беше затварянето – краят. Това беше моментът.

Той притисна златният метал към устните си и прошепна:

– Предстои ми да умра...

Металната обвивка рязко се отвори. Той наведе треперещата си ръка, вдигна пръчката на Драко изпод мантията и промърмори: „Лумос“.

Черният камък с назъбената си пукнатина, преминаваща през центъра му, стоеше в двете половини на сница. Камъкът на Възкресението се бе напукал по отвесната линия, която всъщност представляваше Могъщата пръчка. Триъгълникът и кръгът, изобразяващи мантията и камъка, все още бяха различни.

И отново Хари разбра, без да трябва да мисли. Нямахше значение дали да ги върне обратно, защото му предстоеше да се присъедини към тях. Не ги призоваваше наистина: Те призоваваха него. Той примижа и завъртя три пъти камъка в ръката си.

Знаше, че се е случило, защото чу тихи движения около себе си, които подсказваха, че леки тела преместват краката си по неравната, обсипана с клонки земна повърхност, бележеща външния край на гората. Той отвори очи и се огледа наоколо.

Не бяха нито призраци, нито изцяло от плът, можеше да види това. Най-много приличаха на онзи Риддъл, който бе излязъл от дневника преди толкова време – той беше изтъкан от мисъл, почти плътен. По-малко веществени от живи тела, но много повече от призраци, те се придвижваха към него, и на всяко лице бе изписана същата любяща усмивка.

Джеймс беше еднакъв на ръст с Хари. Носеше дрехите, с които бе умрял, косата му бе разбъркана и разрошена и очилата му стояха малко накриво, подобно на тези на господин Уизли. Сириус беше висок и красив, и много по-млад, отколкото Хари го бе виждал наживо. Той

стъпваше леко и грациозно с ръце в джобовете и широка усмивка на лицето си. Лупин също беше по-млад и много по-малко опърпан, а косата му бе по-гъста и по-тъмна. Изглеждаше щастлив да се върне по тези познати места, които са били сцена на безбройните им юношески странствания. Усмивката на Лили, обаче, беше най-широката. Тя пусна дългата си коса назад, докато се приближаваше към него и зелените ѝ очи, толкова прилични на неговите, диреха жадно лицето му, като че никога нямаше да може да му се нагледа.

– Ти беше толкова смел.

Той не бе способен да проговори. Очите му ѝ се любуваха и той си помисли, че би желал да стои и да я гледа завинаги, и че това би му било достатъчно.

– Още мъничко ти остава... – каза Джеймс. – Съвсем малко. Ние... толкова се гордеем с теб.

– Болеше ли?

Детинският въпрос се бе изплъзнал от устните на Хари, преди да бе могъл да го спре.

– Умирането? Съвсем не! – рече Сириус. – По-бързо и по-лесно от това да заспиш.

– А и той ще предпочете да го направи бързо. Той желае да приключи с това – каза Лупин.

– Не исках да умирате – каза Хари. Тези думи се появиха, без да ги бе търсил. – Никой от вас. Аз съжалявам... – Беше се обърнал към Лупин, повече отколкото към който и да е от тях, умолявайки го – ... точно след като се беше родил синът ти... Ремус, съжалявам...

– И аз съжалявам... – рече Лупин. – Съжалявам, че никога няма да го опозная... но той ще знае защо съм умрял и се надявам, че ще разбере. Опитвах се да направя свят, в който той би могъл да има по-щастлив живот.

Студен бриз, който сякаш извираше от сърцето на гората, повдигна косата от челото на Хари. Знаеше, че те няма да му кажат да тръгва, че решението трябваше да бъде негово.

– Вие ще останете ли с мен?

– До самия край – каза Джеймс.

– Нали те няма да могат да ви виждат? – попита Хари.

– Ние сме част от теб – рече Сириус. – Невидими за всеки друг.

Хари погледна към майка си.

– Стой близо до мен!... – помоли тихо той.

И потегли. Студът на дименторите не го надви; той преминаваше

през тях със своите спътници и те изпълняваха ролята на покровители за него. И така, заедно те маршируваха между старите дървета, които растяха съвсем нагъсто, с преплетени клони и криви корени, виещи се под стъпалата на крачещите. Хари стискаше мантията здраво около себе си в мрака, пътувайки все по-навътре и по-навътре в гората, без никаква представа къде точно е Волдемор, но сигурен, че ще го намери. Край него почти безшумно вървяха Джеймс, Сириус, Лупин и Лили, и тяхното присъствие беше негова смелост и причина да продължава да поставя краката си един пред друг.

Сега усещаше своите тяло и разсъдък странно несвързани, крайниците му работеха без съзнателна инструкция – като че беше пътник, а не шофьор, в тялото, което му предстоеше да напусне. Мъртвите, крачещи до него през гората, бяха много по-реални за него сега от живите, останали в замъка: Рон, Хърмаяни, Джини и всички други бяха тези, които усещаше като призраци, докато се препъваше и хлъзгаше, устремен към края на живота си, към Волдемор...

Шумолене и шепот. Някакви други живи същества се бяха размърдали наблизко. Хари спря под мантията, вирайки се наоколо, вслушвайки се, и майка му и баща му, заедно с Лупин и Сириус, също спряха.

– Има ли някой? – долетя груб шепот на една ръка разстояние. – Той има мантия невидимка. Би ли могло да е...?

Две фигури се появиха иззад близкото дърво. Пръчките им светеха ярко и Хари видя Якли и Долохов да се взират в мрака, точно към мястото, където Хари, майка му и баща му и Сириус и Лупин стояха. Както изглеждаше, не можеха да видят нищо.

– Определено чух нещо! – рече Якли. – Животно, тъй ли смяташ?

– Оня, шашавият Хагрид пазеше цял куп неща тук! – каза Долохов, поглеждайки през рамо.

Якли си погледна часовника.

– Времето почти изтече. Потър имаше своя един час. Явно няма да дойде.

– А той беше сигурен, че ще дойде! Няма да остане доволен.

– По-добре да се връщаме – каза Якли. – Да разберем какъв е планът оттук нататък.

Той и Долохов се обърнаха и тръгнаха навътре в гората. Хари ги последва, знаейки, че ще го заведат точно, където искаше да отиде. Погледна встрани и майка му се усмихна насреща, а баща му кимна окуражително.

Бяха вървяли така само няколко минути, когато Хари видя светлина

отпред и Яксли и Долохов пристъпиха в едно пространство, което Хари знаеше, че бе мястото, където някога бе живял чудовищният Арагог. Останките от гигантската му мрежа все още бяха там, но гъмжилото от наследници, което беше наплодил, бе изведено от смъртожадните навън, за да воюва за каузата им.

Огън гореше по средата на празното пространство и примигващата му светлина се спускаше над тълпата от напълно тихи и бдителни смъртожадни. Някои от тях бяха все още с маски и качулки; други разкриваха лицата си. Двама великани седяха накрая на групата и хвърляха масивни сенки върху сцената, с жестоки лица, грубо изсечени като скали.

Хари видя Фенрир да дебне и да гризе ноктите си; грамадният русокос Роул чоплеше разкръвавената си устна. Видя Луциус Малfoy, който изглеждаше победен и ужасен, и Нарциса, чиито очи бяха хлътнали и пълни с отчаяние. Очите на всички бяха фиксирани върху Волдемор, който стоеше с наведена глава, а беззникавите му ръце се бяха скръстили около Могъщата пръчка пред него. Изглеждаше като да се моли или все едно броеше тихо в ума си, и Хари, стоейки неподвижно на ръба на тази гледка, си помисли абсурдно за дете, броящо при игра на криеница. Зад главата му, все така извиваща и намотаваща се, огромната змия Наджини се носеше в своята проблясваща, омагьосана клетка, като чудовищен ореол. Когато Долохов и Яксли се присъединиха отново към кръга, Волдемор вдигна поглед.

– Никаква следа от него, господарю... – каза Долохов.

Изражението на Волдемор не се промени. Червените очи сякаш горяха в светлината на огъня. Бавно той изтегли Могъщата пръчка между дългите си пръсти.

– Господарю...

Белатрикс бе проговорила. Тя седеше най-близо до Волдемор, разрошена, лицето ѝ леко разкръвавено, но иначе без видими наранявания.

Волдемор вдигна ръка, за да я накара да замълчи и тя не каза и дума повече, но остана загледана в него с обожание и възхищение.

– Мислех, че ще дойде! – каза Волдемор със своя висок, ясен глас, приковал очи върху подскачащите пламъци. – Очаквах да дойде.

Никой не реагира. Те изглеждаха толкова изплашени, колкото и Хари, чието сърце сега се хвърляше срещу ребрата му, като че решено да избяга от тялото, което той възнамеряваше да погуби. Ръцете му се потяха, когато свали мантията невидимка и я напъха под дрехите, заедно с пръчката си. Не искаше да бъде изкушаван от мисълта да се бие.

– Изглежда съм... сбъркал – рече Волдемор.

– НЕ СИ!!

Хари го каза колкото можа по-силно, с цялата твърдост, която бе способен да събере. Не искаше да звучи уплашен. Камъкът на Възкресението се изплъзна между вцепенените му пръсти и той с крайчеца на окоето си видя своите родители, Сириус и Лупин да изчезват, докато пристъпваше напред в светлината на огъня. В този момент почувства, че никой нямаше значение, освен Волдемор. Бяха само те двамата.

Илюзията се разпадна в мига, щом се бе появила. Великаните изреваха, докато смъртожадните се изправиха заедно и последваха много крясъци, ахвания, дори смях. Волдемор бе замръзнал, където бе стоял, но червените му очи бяха намерили Хари и той се взираше, докато Хари се приближаваше към него, без нищо освен огъня помежду им.

Тогава един глас извика:

– ХАРИ!! НЕ!!

Той се обърна: Хагрид беше омотан и завързан, прикован към едно дърво наблизо. Грамадното му тяло разклати клоните над главата му, докато той се бореше отчаяно.

– НЕ! НЕ! ХАРИ, 'КВИ ГИ ВЪР...?

– ТИХО! – изрева Роул и с един замах на пръчката му Хагрид беше заставен да млъкне.

Белатрикс, която беше скокнала на крака, гледаше нетърпеливо ту Волдемор, ту Хари, и гърдата ѝ се повдигаше. Единствените неща, които помръдваха, бяха пламъците и змията, която се свиваше и отпускате в блестящата клетка зад главата на Волдемор. Хари можеше да усети пръчката си, опряна до гърдите, но не направи опит да я измъкне. Знаеше, че змията е твърде добре защитена, знаеше, че ако успее да насочи пръчка към Наджини, петдесет проклетия щяха да го поразят първи. И все още Волдемор и Хари се гледаха един-друг. Сега Волдемор наклони главата си малко настрани, преценявайки момчето, стоящо пред него, и странна, лишена от веселие усмивка се изви по ръба на устата, която нямаше устни.

– Хари Потър... – каза той много меко. Гласът му можеше да мине за част от припукващия огън. – Момчето, което ЖИВЯ!

Никой от смъртожадните не помръдна. Те чакаха; всичко бе застинало в очакване. Хагрид се мъчеше да се освободи, Белатрикс дишаше тежко, а Хари си помисли по необясним начин за Джини, за пламтящия ѝ поглед и усещането на устните ѝ върху неговите...

Волдемор бе вдигнал пръчката си. Главата му все още беше наклонена на една страна, като любопитно дете, чудещо се какво би се

случило, ако продължи. Хари погледна отново в червените очи и му се прииска да се случи сега, бързо, докато все още можеше да стои, преди да бе загубил контрол, преди да се бе предал пред страха... Видя устата да помръдва, после светкавица от зелена светлина и всичко изчезна...

Глава тридесет и пета

КИНГС КРОС

Лежеше с лице надолу, вслушвайки се в тишината. Беше напълно сам. Никои не гледаше. Нямаше никои друг там. Не беше напълно сигурен дали и самият той е там... След много време, или може би нищожно малко време, му хрумна, че би трябвало да съществува, трябва да е нещо повече от безтелесна мисъл, защото лежеше, определено лежеше, върху някаква повърхност. Поради това имаше чувство за осезание, а и нещото, върху което лежеше, също съществуваше.

Почти веднага щом достигна до това заключение, Хари осъзна, че е гол. Понеже беше убеден, че е напълно сам, това не го разтревожи, но леко го заинтригува. Зачуди се дали, както можеше да чувства, щеше да е в състояние и да вижда. Отваряйки ги, той откри, че имаше очи.

Лежеше сред светла мъгла, макар да не приличаше на никоя мъгла, която бе преживявал досега. Обкръжението му не беше скрито сред кълбящи се изпарения, по скоро кълбящите се изпарения все още не бяха се оформили в обкръжение. Подът, върху който лежеше, изглеждаше бял, нито топъл, нито студен, но просто там, плоско празно нещо, върху което да бъдеш.

Той седна. Тялото му изглеждаше невредимо. Докосна лицето си. Вече не носеше очила.

Тогава до него достигна шум през неоформеното небитие, което го обграждаше: малките леки думкания на нещо, което плющеше, бухаше и се бореше. Беше жалък звук, но и някак неприличен. Имаше неприятното чувство, че подслушва нещо потайно, срамно.

За първи път му се прииска да беше облечен.

Едва желанието се бе оформило в главата му и дрехи се появиха недалеч. Той ги взе и ги нахлузи. Бяха меки, чисти и топли. Беше невероятно как се бяха появили просто ей така, в момента щом ги бе поискал...

Изправи се и се заглежда. Дали не беше в някаква голяма Нужна стая? Колкото повече гледаше, толкова повече имаше да се види. Огромен куполообразен стъклен покрив проблясваше над него, окъпан в слънчева светлина. Може би беше дворец. Всичко беше тихо и застинало, с изключение на тези странни думкащи и хленчещи звуци, идващи отнякъде наблизо в мъглата...

Хари се обърна бавно към мястото и обкръжението изглежда се създаваше пред очите му. Широко празно пространство, светло и чисто, зала, далеч по-голяма от Голямата зала, с този ярък стъклен купол за таван. Беше съвсем празно. Той беше единственото същество там, като изключим...

Потръпна от ужас. Беше забелязал нещото, причиняващо онези звуци. Имаше формата на мъничко голо дете, превито на земята, кожата му груба и неравна, сякаш беше одрана и то лежеше, потръпвайки, под една седалка, където е било оставено, нежелано, скрито от погледа, борещо се за въздух.

Беше го страх от това същество. Макар да беше малко, крехко и ранено, не искаше да го приближава. Въпреки това се изтегли бавно нататък, готов да отскочи във всеки момент. Скоро стоеше достатъчно наблизко, за да го докосне, и все пак не можеше да се насили да го стори. Почувства се като страхливец. Трябваше да го утеши, но то го отвращаваше.

– Не можеш да помогнеш...

Той се завъртя назад. Албус Дъмбълдор крачеше към него, весел и с изправена стойка, облечен в дълга тъмносиня мантия.

– Хари! – той разпери широко ръце; и двете бяха цели, бели и невредими. – Изумително момче. Ти си един смел, смел човек. Да поговорим.

Зешеметен, Хари последва Дъмбълдор, който се отдалечи от мястото, където одраното дете лежеше и хленчеше, и го заведе до два стола, незабелязани от Хари преди, поставени на известно разстояние под високия, блещукащ таван. Дъмбълдор седна на едното място, а Хари потъна в другото, взирайки се в лицето на стария си директор. Дългата сребриста коса и брада на Дъмбълдор, проникателните му сини очи зад очилата с форма на полумесец, кривият нос: всичко беше точно, както го помнеше. И все пак...

– Но вие сте мъртъв!... – каза Хари.

– О, да! – отбеляза Дъмбълдор, сякаш между другото.

– Тогава значи... аз също съм мъртъв?

– А – каза Дъмбълдор, ухилвайки се още по-широко, – това е въпросът, нали? Като цяло, мило момче, мисля, че не!

Те се спогледаха. Старецът все така сияше от радост.

– Не?!... – повтори Хари.

– Не! – отвърна Дъмбълдор.

– Но... – Хари повдигна ръката си инстинктивно към белега си с

форма на светкавица. Изглежда не беше там. – Но аз трябваше да съм умрял – не се защитих! Целях да го оставя да ме убие!

– ТОЧНО това – рече Дъмбълдор, – ми се струва, че промени всичко.

Щастието сякаш струеше от Дъмбълдор като светлина, като пламък: Хари никога не беше виждал човек така изцяло, така осезаемо доволен.

– Обяснете ми... – каза Хари.

– Но ти вече знаеш – рече Дъмбълдор. Той завъртя палци и ги събра.

– Оставих се да ме убие – каза Хари, – нали?

– Така! – каза Дъмбълдор, кимвайки. – Продължавай!

– Така че частта от неговата душа, която беше в мен...

Дъмбълдор кимна с дори повече ентузиазъм, подканяйки Хари нататък, с широка окуражителна усмивка на лицето си.

– ... няма ли я вече?

– О, да! – възкликна Дъмбълдор. – Да, той я унищожи. Твоята душа е вече цяла и напълно твоя, Хари.

– Но тогава...

Хари хвърли поглед през рамо към малкото осакатено същество, което потръпваше под своя стол.

– Какво е това, професоре?

– Нещо отвъд помощта и на двама ни – рече Дъмбълдор.

– Но ако Волдемор е използвал смъртоносното проклятие – започна Хари отново, – и ако никой не е умрял на мое място този път... как бих могъл да бъда жив?!

– Мисля, че знаеш! – каза Дъмбълдор. – Премисли назад във времето. Спомни си какво направи той в своето невежество, в своята алчност и жестокост.

Хари се замисли. Остави погледа си да блуждае наоколо. Ако наистина беше дворец мястото, където се намираха, то беше странен дворец, със столове в малки редици и части от ограждения тук-там, и при все това, той, Дъмбълдор и зашеметеното създание под стола бяха единствените същества там. Тогава отговорът се появи на устните му без усилие.

– Той взе кръвта ми! – каза Хари.

– Точно! – възкликна Дъмбълдор. – Той взе кръвта ти и чрез нея създаде живото си тяло наново! Кръвта ти тече в неговите вени, Хари, защитата на Лили е у двама ви! Обвърза те неразривно с живота, докато

той е жив!

– Аз съм жив... докато той е жив? Но нали си мислех... мислех си, че е обратното! Мислех, че и двамата трябва да умрем? Или е едно и също?!...

Разсеяха го хленченията и думканията на агонизиращото създание зад тях и отново хвърли поглед към него.

– Сигурен ли сте, че нищо не можем да направим?

– Не съществува никакъв начин за помощ...

– Тогава обяснете... повече! – каза Хари и Дъмбълдор се усмихна.

– Ти беше седмият Хоркрукс, Хари, Хоркруксът, който той НИКОГА не е предвиждал да направи. До такава степен беше разбил душата си, че тя се е разпаднала, когато е извършил това деяние на неизмеримо зло – убийствата на твоите родители, както и опита да убие дете. Но това, което се е спасило от онази стая, е било дори по-малко, отколкото е знаел. Оставил е нещо повече от своето тяло след себе си. Оставил е част от самата си същност, затворена в теб – предполагаемата жертва, която оцеляла.

И познанието му е останало печално непълно, Хари! Това, което Волдемор не цени, не полага усилия да разбере. За домашни духчета и детски приказки, за любов, вяност и невинност – Волдемор не знае нищо и не разбира нищо. Ни-щи-чко! Че всички те притежават могъщество отвъд неговото собствено, могъщество отвъд пределите на всяка магия, е истина, която той никога не успя да възприеме.

Взел е кръвта ти с вярата, че ще го направи по-силен. Допуснал е в тялото си мъничка част от заклинанието, което майка ти е положила върху теб, когато е умряла за теб. Неговото тяло пази саможертвата й жива, и докато това заклинание оцелява, същото важи и за теб, за единичката последна надежда за самия Волдемор.

Дъмбълдор се усмихна на Хари, а Хари се вторачи в него.

– И сте знаел това? Знаел сте... през цялото време?

– Предполагах... Е, моите предположения обикновено са били добри! – каза Дъмбълдор щастливо и двамата постояха в тишина, както изглеждаше, доста дълго време, докато съществото зад тях продължаваше да хленчи и да трепери.

– Има и още! – рече Хари. – Има още за обяснение. Защо моята пръчка счупи онази, която той взе назаем?

– За това не мога да бъда сигурен.

– Предположете тогава! – каза Хари и Дъмбълдор се засмя.

– Това, което трябва да разбереш, Хари, е че ти и Лорд Волдемор

пътешествяхте заедно в области на магията, досега непознати и неизпитвани. Но ето какво мисля, че се е случило и то е безпрецедентно, и никой майстор на пръчки не би могъл, според мен, да предскаже или обясни това на Волдемор.

Без да иска, както вече знаеш, Лорд Волдемор удвои връзката помежду ви, когато се завърна към човешката си форма. И част от душата му е била все още свързана с твоята, и мислейки, че ще това ще го направи по-силен, той е взел част от саможертвата на майка ти в себе си. Ако само е можел да разбере по-точно страшната сила на тази саможертва, вероятно не би посмял да докосне кръвта ти... Но също така, ако е бил способен да разбере, не би могъл да бъде Лорд Волдемор, и вероятно никога не би извършил убийство.

Подсигурил двойката ви връзка, преплитайки съдбите ви заедно, по-здраво, отколкото двама магьосници са били обединени някога в историята, Волдемор се е опитал да те атакува с пръчка, която е споделяла една и съща сърцевина с твоята. И тогава нещо много странно се е случило, както знаем. Сърцевините са реагирали по начин, който Лорд Волдемор, без никога да е знал, че пръчката ти е близък на неговата, би могъл да очаква.

Той е бил по-уплашен от теб в онази нощ, Хари. Ти си приел, дори прегърнал, възможната смърт, нещо което Лорд Волдемор никога не е бил способен да направи. Твоята смелост спечелила, твоята пръчка надвила неговата. При този процес нещо се е случило между тези пръчки, нещо, което се е отразило на взаимовръзката между техните господари.

Вярвам, че твоята пръчка е поела някои от силите и способностите на пръчката на Волдемор през онази нощ, или с други думи тя е съхранила мъничко от самия Волдемор. Така че пръчката ти го е разпознала, когато те е преследвал, разпознала е човек, който едновременно е бил сроден с теб и твой смъртен враг, и е пренасочила част от неговата собствена магия срещу него, магия, много по-мощна от това, което пръчката на Луциус някога е произвеждала. Твоята пръчка сега съдържа силата на огромната ти смелост и смъртоносното умение на самия Волдемор. Какъв шанс би имала срещу нея тази бедна пръчица на Луциус Малфой?

– Но ако пръчката ми е била толкова могъща, как успя Хърмаяни да я счупи? – попита Хари.

– Мое мило момче, нейното забележително въздействие е било насочено само към Волдемор, който така лекомислено се набърка сред най-дълбоките закони на магията. Само срещу него тази пръчка е била извънредно силна. Иначе си е била магическа пръчка като всяка друга...

макар и наистина добра, не се съмнявам – завърши Дъмбълдор любезно.

Хари поседя замислен за дълго време или може би секунди. Беше много трудно да си сигурен за неща като времето тук.

– Той ме уби с вашата пръчка!

– Той не успя да те убие с моята пръчка – поправи Дъмбълдор думите на Хари. – Мисля, че можем да се съгласим, че не си мъртъв... макар наистина – добави той, като че уплашен да не е бил неучтив, – не искам да принизявам твоите страдания, които сигурно са били жестоки.

– Обаче се чувствам страхотно в момента – рече Хари, разглеждайки своите чисти, непокътнати ръце. – Къде точно се намираме?

– Е, и аз смятах да те питам същото – отвърна Дъмбълдор, оглеждайки се наоколо. – Къде би казал, че сме?

Преди Дъмбълдор да попита, Хари не бе знаел. Но сега осъзна, че има отговор, готов да му даде.

– Изглежда – каза бавно той, – като гарата Кингс Крос. Само дето е много по-чисто и празно. И няма влакове, доколкото мога да видя.

– Гарата Кингс Крос! – Дъмбълдор се разсмя невъздържано. – Боже мили, наистина?

– Ами, вие къде мислите, че сме? – попита Хари малко отбранително.

– Мое мило момче, нямам идея. Това е, както се казва, твоето парти.

Хари нямаше представа какво означава това; Дъмбълдор беше в стихията си. Изглежда го с недоволство и после си спомни един доста поналежащ въпрос от настоящото им местонахождение.

– Реликвите на Смъртта – каза той и му стана приятно да види, че думите му изтриха усмивката от лицето на Дъмбълдор.

– А, да... – каза той. Дори изглеждаше малко разтревожен.

– Е?

За първи път, откакто Хари се бе запознал с Дъмбълдор, той изглеждаше съвсем не като мъдър старец, беше далеч от това. Имаше вид по-скоро на момченце, хванато наред някоя пакост.

– Можеш ли да ми простиш? – каза той. – Можеш ли да ми простиш, че не ти се доверих? Че не ти казах? Хари, страхувах се единствено, че би се провалил, както аз се провалих. Ужасяхах се само, че би допуснал моите грешки. Умолявам те да ми простиш, Хари. Аз знаех вече от известно време, че ти си по-добрият от нас като човек.

– За какво говорите?! – попита Хари, стреснат от тона на Дъмбълдор, от внезапните сълзи в очите му.

– Реликвите, реликвите... – промърмори Дъмбълдор. – Мечтата на всеки отчаян човек!

– Но те са истински!

– Истински... и опасни, примамка за глупци! – рече Дъмбълдор. – И аз бях такъв глупак. Но ти знаеш, нали? Вече нямам тайни от теб. Ти знаеш.

– Какво да знам?

Дъмбълдор извърна цялото си тяло, за да погледне Хари, и сълзи заблещукаха в брилянтните сини очи.

– Господар на Смъртта, Хари, господар на Смъртта! Бил ли съм по-добър, в крайна сметка, от Волдемор?

– Разбира се, че сте бил! – отвърна Хари. – Разбира се... как може да питате това? Никога не сте убивал, ако е можело да го избегнете!

– Вярно, вярно... – рече Дъмбълдор и заприлича на дете, търсещо окуражение. – Макар че и аз дирех начин да победа смъртта, Хари.

– Но не по НЕГОВИЯ начин – каза Хари. След целия си предишен гняв към Дъмбълдор, колко нелепо беше да седи тук, под високия сводест таван, и да го защитава от самия него. – Реликви, а не Хоркрукси.

– Реликви... – промърмори Дъмбълдор, – не Хоркрукси. Точно...

Последва пауза. Съществува зад тях хленчеше, но Хари вече не поглеждаше наоколо.

– Гриндлуолд също ги е търсел? – попита той.

Дъмбълдор затвори очи за момент и кимна.

– Това беше преди всичко, което ни събра заедно – каза той тихо. – Две умни, арогантни момчета с обща фикс-идея. Той искаше да дойде в Годрикс Холоу, както сигурно си отгатнал, заради гроба на Игнациус Певерел. Искаше да изследва мястото, където третият брат бе умрял.

– Значи е вярно?!... – запита Хари. – Всичко? Братята Певерел...

– ... са тримата братя от приказката – кимна Дъмбълдор. – О, да, така мисля. Дали наистина са срещнали Смъртта по някакъв безлюден път... Смятам, че е по-вероятно братята Певерел да са били просто талантливи, но опасни магьосници, които са успели да създадат тези могъщи предмети. Историята, че това са реликвите на самата Смърт ми прилича точно на типа легенда, който може да възникне около подобни творения... Мантията, както вече знаеш, се е предавала през поколенията, от баща на син, от майка на дъщеря, чак до последния жив наследник на Игнациус, който се родил, подобно на самия него, в селцето Годрикс Холоу.

Дъмбълдор се усмихна на Хари.

– Аз?

– Ти. Знам, че си отгатнал вече защо мантията е била в мое владение през нощта, когато родителите ти загинаха. Джеймс ми я беше показал само преди няколко дни. Тя обясняваше до голяма степен неговите безнаказани пакости из училището! Не можех да повярвам на очите си. Помолих да я взема назаем, за да я изследвам. В онзи момент вече отдавна се бях отказал от мечтата за обединяване на реликвите, но не можех да устоя, не можех да се стърпя да не я огледам отблизо... Беше мантия, подобна на която никога не бях виждал, изключително стара, съвършена във всяко отношение... и тогава баща ти умря, а аз имах две реликви най-накрая, изцяло и само за мен!

Тонът му бе станал непоносимо горчив.

– Обаче мантията не би им помогнала да оцелеят – рече бързо Хари. – Волдемор е знаел къде са мама и татко. Мантията е нямало да ги защити от проклятия.

– Вярно... – въздъхна Дъмбълдор. – Вярно е.

Хари изчака, но Дъмбълдор не проговори, затова той го подтикна.

– Значи сте се отказал да търсите Реликвите, когато сте видял мантията-невидимка?

– О, да... – плахо отвърна Дъмбълдор. Изглеждаше, че се насилва да срещне очите на Хари. – Знаеш какво се случи. Знаеш. Не би могъл да ме презираш повече, отколкото сам се презирам заради това.

– Но аз не ви презирам...

– Тогава би трябвало! – каза Дъмбълдор. Той си пое дълбоко въздух. – Знаеш тайната за болестното състояние на сестра ми, какво ѝ сториха онези мъгли, в какво се бе превърнала. Знаеш как бедният ми баща потърси отмъщение и си плати цената, умирайки в „Азкабан“. Знаеш как майка ми се отказа от собствения си живот, за да се грижи за Ариана. Не можех да понасям всичко това, Хари!

Дъмбълдор го заяви открито, студено. Сега той се взираше над главата на Хари, в далечината.

– Аз бях надарен, бях брилянтен. Искях да избягам. Искях да блесна. Искях слава!

Не ме разбирай погрешно – каза той, и болка прекоси лицето му, сякаш отново се състари. – Обичах ги, обичах родителите си, обичах брат си и сестра си, но бях егоист, Хари, много по-егоистичен, отколкото ти, който си забележително лишен от себичност, би могъл да си представиш... И така, когато майка ми умря и ми бе оставена отговорността за увредена сестра и своеволен брат, се завърнах в родното си село,

обзет от гняв и горчивина. „Окован и похабен“, мислех си! И тогава, разбира се, дойде той...

Дъмбълдор се взря право в очите на Хари отново.

– Гриндълуолд. Не можеш да си представиш как ме обзеха идеите му, Хари, възпламениха ме. Мъгълите да бъдат поставени в подчинение. Ние, магьосниците, да триумфираме. Гриндълуолд и аз – славните лидери на Революцията! О, и имах съвсем малко скрупули. Утешавах съвестта си с празни думи. Всичко щеше да бъде за всеобщото благо и всяка нанесена вреда щеше да бъде заплатена стократно в ползи за магьосниците. Дали съм знаел дълбоко в сърцето си какво представлява Гилърт Гриндълуолд? Мисля, че да, но съм си затварял очите. Ако плановете ни се осъществяха, всичките ми мечти щяха да станат действителност! И в основата на нашите планове бяха Реликвите на Смъртта! Как го омайвах те, как омайвах и двама ни! Могъщата пръчка – оржието, което щеше да ни доведе до властта! Камъкът на Възкресението – за него, макар да се преструвах, че не знам това, то означаваше армия от Инфери! За мен, признавам си, означаваше връщането на родителите ми и махането на цялата отговорност от моите плещи. А Мантията... някак си никога не я обсъждахме особено много, Хари. И двамата можехме да се скриваме сами достатъчно добре и без Мантията, чиято истинска магия, разбира се, е че може да бъде използвана да защити и предпази и други, редом със собственика си. Мислех, че ако някога я намерим, би могла да е от полза за скриването на Ариана, но нашият интерес към Мантията беше основно, че тя допълва триото, защото според легендата човекът, който обедини всичките три обекта щял да бъде истински Господар на Смъртта, което ние възприемахме като „непобедим“.

Непобедимите Господари на Смъртта, Гриндълуолд и Дъмбълдор! Два месеца на лудост, жестоки мечти и пренебрегване на единствените двама членове на семейството, които ми бяха останали... И после... знаеш какво се случи. Реалността се завърна във формата на моя груб, недосягаем и безкрайно по-достоен за уважение брат. Не исках и да чуя истините, които той крещеше в лицето ми. Не исках и да чуя, че нямам право да продължа нататък с търсенето на Реликвите при наличието на крехка и нестабилна сестра под моите грижи. Спорът ни се превърна в битка. Гриндълуолд загуби контрол. Това, което винаги съм долавял у него, макар да се преструвах, че не е така, сега избухна като ужасяваща действителност. И Ариана... след всичките грижи и внимание на майка ми... лежеше мъртва на пода!...

Дъмбълдор се задъха и горко заплака. Хари се протегна и с радост

откри, че може да го докосне. Той стисна здраво ръката му и Дъмбълдор постепенно дойде на себе си.

– Е, Гриндълуолд избяга, както никой, най-малко аз, е можело да предположи. Той изчезна заедно с плановете си за заграбване на властта и схемите си за насилие над мъгълите, и мечтите за Реликвите на Смъртта, мечти, в които го бях насърчавал и подпомагал. Той избяга, докато на мен ми остана да погребва сестра си и да се науча да живея с вината си и ужасяващата скръб, цената на моя срам.

Минаха години. Имаше слухове за него. Казваха, че се е сдобил с магическа пръчка, владееща огромна мощ. А пък на мен междувременно ми предлагаша да стана Министър на Магията, при това не един път, а доста пъти. Естествено, отказвах. Бях научил, че не може да се разчита на мен с властта в ръце.

– Но вие щяхте да бъдете по-добър, много по-добър от Фъдж и Скримджър! – възкликна Хари.

– Щях ли?... – запита Дъмбълдор тягостно. – Не съм толкова сигурен. Бях доказал още в младежките си години, че ВЛАСТТА е моята слабост и мое изкушение. Може би е чудно, Хари, но вероятно тези, на които могъществото приляга най-добре, са тези, които никога не са се стремили към него. Тези, които подобно на теб са били принудени да приемат водачеството, и са се нагърбили с тази мантия, защото трябва, и са открили за своя собствена изненада, че тя им подхожда много добре! Бях на по-сигурно място в „Хогвортс“. Мисля, че бях добър учител...

– Бяхте най-добрият!...

– ... много си мил, Хари. Но докато се правех на зает с подготовка на млади магьосници, Гриндълуолд събираше армия. Казваха, че се страхувал от мен, и може би е било така, но по-малко, ми се струва, отколкото аз се страхувах от него.

– О, не от смъртта! – рече Дъмбълдор в отговор на въпросителния поглед на Хари. – Не от това, което би могъл да ми стори с магия. Знаех, че сме с изравнени сили, а може би дори, че имам лек превес в уменията си. Това, от което се страхувах, беше истината. Разбираш ли, никога не съм знаел, кой от нас в тази последна ужасна битка действително беше произвел заклинанието, убило сестра ми. Може да ме наречеш страхливец и ще бъдеш прав, Хари. Боях се, повече от всичко на света, от това да науча, че аз съм бил този, който е причинил смъртта ѝ, не само чрез моята арогантност и глупост, но и че действително съм нанесъл удара, отнел живота ѝ. Смятам, че той го е знаел. Мисля, че е знаел какво ме

плаши. Отлагях срещата с него, докато най-накрая щеше да бъде твърде срамно да се съпротивявам повече. Хора умираха и изглеждаше, че никой не би могъл да го спре. Трябваше да направя, каквото можех. Е, знаеш какво се случи после. Спечелих дуела. Спечелих и Пръчката.

Отново тишина. Хари не попита дали Дъмбълдор някога е узнал кой е поразил Ариана мъртва. Нямаше желание да разбира, а още по-малко искаше да се налага на Дъмбълдор да му каже. Най-сетне знаеше какво би видял Дъмбълдор, когато погледне в огледалото Еиналеж и защо така добре разбираше обаянието, което бе упражнило то над Хари.

Дълго време двамата поседяха мълчаливо и скимтенето на съществото зад тях почти не смущаваше вече Хари.

Най-накрая той каза:

– Гриндлуолд се е опитал да предотврати това, Волдемор да тръгне по следите на Могъщата пръчка. Излъгал е, разбирате ли, престорил се, че никога не я е имал.

Дъмбълдор кимна, гледайки в скута си, а по кривия му нос все още блестяха сълзи.

– Твърди се, че показвал разкаяние в последните години, сам в своята килия в „Нурменгард“. Надявам се да е вярно... Ще ми се да вярвам, че наистина е почувствал ужаса и позора от това какво е сторил. Може би тази лъжа пред Волдемор е била неговият опит да изкупи греховете си... да попречи на Волдемор да се добере до Реликвата...

– ... или може би, за да не разбива гробницата ви? – предположи Хари и Дъмбълдор стисна леко очи.

След още една кратка пауза Хари рече:

– Опитал сте да използвате Камъка на Възкресението...

Дъмбълдор кимна.

– Когато го открих, след всичките тези години, погребан в изоставения дом на семейство Гаунт – реликвата, за която бях копнял най-много, макар в младостта си да я исках по съвсем различни причини – загубих разсъдъка си, Хари! Напълно забравих, че сега това бе Хоркрукс, че пръстенът с този Камък със сигурност носи проклятие. Взех го и го сложих на ръката си и за секунда си въобразих, че ще видя Ариана и майка си, и баща си, и ще им кажа колко много, много съжалявам... Бях такъв глупак, Хари. След всичките тези години не бях научил нищо. Не бях достоен да обединя Реликвите на Смъртта. Бях го доказал с времето отново и отново, а тогава бе последното доказателство!

– Но защо?... – попита Хари. – Било е естествено! Искал сте да ги видите отново. Какво нередно има в това?

– Може би един на милион би могъл да обедини Реликвите, Хари. Аз бях способен да владее само най-посредствената от тях, най-малко необикновената. Бях способен да притежавам Могъщата пръчка и да не се хваля с нея, да не убивам с нея. Тя ми позволи да я опитомя и използвам, защото я взех не за собствена изгода, а за да спася другите от нея. Но Мантията взех от чисто любопитство и затова тя никога нямаше да може да проработи за мен, както работи за теб, нейния истински собственик. Камъкът щях да употребя по-скоро в опит да извлека обратно тези, които почиват в мир, отколкото да направя възможна собствената си жертва, както стори ти. Ти си ДОСТОЙНИЯТ владетел на Реликвите.

Дъмбълдор потупа Хари по ръката и той погледна стареца и се усмихна; не можа да се сдържи. Как би могъл да продължи да се сърди на Дъмбълдор сега?

– Защо трябваше да го направите толкова трудно?...

Усмивката на Дъмбълдор беше леко притеснена.

– Опасявам се, че разчитах на мис Грейнджър да те забави, Хари. Страхувах се, че лудата ти глава може да вземе връх над доброто ти сърце. Уплаших се, че ако ти бъдат представени наведнъж всички факти за тези съблазнителни предмети, може да заграбиш Реликвите, както го сторих аз, в грешния момент, заради грешни подбуди. Ако сложеше ръка на тях, исках да ги владееш сигурно. Ти си истинският Господар на Смъртта, защото истинският господар не се опитва да избяга от смъртта. Той приема, че трябва да умре и разбира, че съществуват далеч, далеч по-лоши неща в света на живите от умирането.

– И Волдемор никога не е знаел за Реликвите?

– Не мисля така, защото той не разпозна Камъка на Възкресението, който превърна в Хоркрукс. Но дори и да е знаел за тях, Хари, съмнявам се, че е щял да се интересува от някоя от тях, освен от първата. Не би помислил, че ще се нуждае от Мантията, а колкото до Камъка, кого би искал да върне от мъртвите? Той се страхува от мъртвите. Той не може да обича.

– Но сте очаквал да тръгне след Пръчката?

– Бях сигурен, че ще опита, откакто твоята пръчка победи тази на Волдемор в гробището на Литъл Хангълтън. Отначало е бил изплашен, че си го победил с превъзхождащо умение. Обаче веднага, щом е похитил Оливандър, е разбрал за съществуването на сърцевините-близнаци. Мислел е, че това обяснява всичко. Въпреки това, взетата назаем пръчка не постигна нищо по-добро срещу твоята! Така че Волдемор, вместо да се запита какво качество има у теб, което е направило пръчката ти

толкова силна, каква дарба притежаваш ти, която той няма, естествено се е насочил да намери единствената пръчка, която се твърдяло, че ще победи всяка друга. За него Могъщата пръчка се превърна в обсебване, конкуриращо обсебването му с теб. Той вярва, че Могъщата пръчка премахва последната му слабост и го прави истински непобедим. Горкият Сивиръс...

– Ако сте планирали вашата смърт чрез Снейп, значи сте смятал Могъщата пръчка да се озове у него накрая, нали?

– Признавам, че това бе намерението ми... – каза Дъмбълдор, – но то не сработи, както целях, нали?

– Не... – рече Хари. – Тази част не проработи.

Създанието зад тях се раздруса и нададе жалостив стон, а Хари и Дъмбълдор седяха мълчаливо за най-дълъг период от досегашните им спирания. Осъзнаването какво предстои да се случи се спусна постепенно над Хари през дългите минути като леко натрупващ се сняг.

– Трябва да се върна обратно, нали?...

– Това зависи от теб.

– Имам избор?!

– О, да! – усмихна се Дъмбълдор отново. – Нали казваш, че сме на Кингс Крос? Мисля, че ако решиш да не се връщаш, ще можеш да... нека кажем така... да се качиш на един влак.

– И къде би ме завел той?

– Нататък... – каза простичко Дъмбълдор.

Отново тишина.

– Волдемор държи Могъщата пръчка.

– Вярно е. Волдемор държи Могъщата пръчка.

– Но вие искате да от мен да се върна?

– Смятам – рече Дъмбълдор, – че ако избереш да се върнеш, все още има шанс с него да бъде свършено завинаги. Не мога да обещая нищо. Но знам това, Хари, че ти имаш много по-малко причини да се страхуваш от повторното си връщане, отколкото той.

Хари погледна отново грубоватото изглеждащото нещо, което потръпваше и се давеше в сянката под отдалечения стол.

– Не съжالياвай умрелите, Хари. Съжالياвай живите и най-вече тези, които живеят без любов. Завръщайки се, би могъл да осигуриш това, по-малко човешки души да бъдат осакатени, по-малко семейства разкъсани. Ако това ти се вижда достойна цел... то си казваме довиждане... засега...

Хари кимна и въздъхна. Да напусне това място изобщо не би било

така трудно, както беше да крачи през гората, но тук бе топло и светло и спокойно, а той знаеше, че се насочва обратно към болката и страха от още загуби. Изправи се. Дъмбълдор го последва и двамата постояха, загледани известно време лице в лице.

– Кажете ми едно последно нещо – каза Хари. – Това истинско ли е? Или се случва в главата ми?

Дъмбълдор му се усмихна лъчезарно и гласът му прозвуча плътен и силен в ушите на Хари, макар ярката мъгла да се спускаше отново, скривайки образа му.

– Разбира се, че се случва в главата ти, Хари, но откъде-накъде това би трябвало да значи, че не е истинско?...

Глава тридесет и шеста

СЛАБОТО МЯСТО В ПЛАНА

Той отново лежеше на земята с лице надолу. Мирисът на гората изпълваше ноздрите му. Можеше да почувства студената твърда земя под бузата си и пантите на очилата, които бяха избити встрани при падането, прорязвайки слепоочието му. Всеки сантиметър от тялото му го болеше, а мястото, където смъртоносното проклятие го бе ударило, усещаше като след травма от удар със закалена стомана. Не понечи да се размърда, а остана точно, където бе паднал, с лява ръка, извита под неестествен ъгъл и със зяпнала уста. Беше очаквал да чуе ликуващи възгласи на триумф при своята смърт, но вместо това бързи стъпки, шепот и загрижен ропот изпълниха въздуха.

– Господарю мой... господарю мой...

Беше гласът на Белатрикс, която произнасяше думите все едно към любовник. Хари не посмя да отвори очи, но позволи на другите си сетива да изследват положението. Знаеше, че пръчката му все още е пхнната под дрехите, защото я чувстваше притисната между гърдите си и земята. Лек омокотяващ ефект в областта на стомаха му подсказва, че мантията невидимка също беше там, прибрана на сигурно.

– Господарю мой...

– Това е достатъчно! – каза гласът на Волдемор.

Още стъпки. Няколко човека се оттеглиха назад от едно и също място. Нетърпелив да види какво се беше случило и защо, Хари отвори очите си на милиметър.

Волдемор изглежда се вдигаше на крака. Няколко смъртожадни бързаха далеч от него, връщайки се към тълпата, очертаваща пространството наоколо. Белатрикс единствена остана назад, коленичила до Волдемор. Хари затвори очи отново и анализира видяното. Смъртожадните се бяха скупчили около Волдемор, който изглежда бе паднал на земята. Нещо се бе случило, когато той бе ударил Хари със смъртоносното проклятие. Дали Волдемор също се бе сринал повален?... Май така изглеждаше. За малко и двамата бяха изпаднали в безсъзнание, а сега и двамата явно се бяха завърнали...

– Господарю мой, позволете ми...

– Не се нуждая от помощ! – каза Волдемор студено, и макар да не можеше да я види, Хари си представи как Белатрикс отдръпва

предложената си ръка. – Момчето... мъртво ли е?

Наоколо се възцари пълна тишина. Никой не се приближи до Хари, но той почувства техния съсредоточен поглед; сякаш го притисна още по-силно към земята и той се изплаши, че някой негов пръст или мигла може да потрепнат.

– Ти! – каза Волдемор, чу се удар и лек писък от болка. – Провери го. Кажете ми дали е мъртъв.

Хари не знаеше кой бе изпратен да установи. Той можеше само да лежи там със сърце, бумтящо издайнически, и да очаква да бъде проверен. Но в същото време отбеляза, макар това да бе слаба утеха, че Волдемор бе неуверен дали да го приближи, че Волдемор се съмняваше дали всичко е минало по плана...

Ръце, по-меки, отколкото бе очаквал, докоснаха лицето на Хари, обърнаха един клепах и се прокраднаха под дрехата и надолу по гърдите му, за да почувстват неговото сърце. Можеше да чуе учестеното дишане на жената, а дългата ѝ коса гъделичкаше лицето му. Знаеше, че тя може да усети стабилното туптене на живот изпод ребрата му.

– Жив ли е Драко? В замъка ли е?

Шепотът бе едва доловим, устните ѝ бяха на два-три сантиметра от белега му, главата ѝ – наведена толкова ниско, че дългата ѝ коса закриваше лицето му от наблюдатели.

– Да!... – издиша той в отговор.

Почувства ръката ѝ на гърдите си да се свива конвулсивно: ноктите ѝ го прободоха. После се отдръпна. Тя се изправи.

– Мъртъв е! – извика Нарциса Малфой към гледащите отстрани.

И сега те изкрещяха, сега те завиха, тържествувайки, и затропаха с крака, и през миглите си Хари видя взривове от червена и сребърна светлина да се стрелват празнично из въздуха.

Преструвайки се все още на мъртъв на земята, той проумя. Нарциса знаеше, че единственият начин да бъде допусната в „Хогоуртс“ и да намери сина си беше като част от армията-победител. Вече не я беше грижа дали Волдемор ще спечели.

– Виждате ли?! – изкряска Волдемор над врявата. – Хари Потър е мъртъв от моята ръка и никой жив човек не може да ме застраши сега! Гледайте сега! КРУЦИО!

Хари го очакваше, знаеше си, че тялото му няма да бъде оставено неопетнено върху горската земя; то трябваше да стане обект на унижение като доказателство за победата на Волдемор. Той бе повдигнат във въздуха и му бе нужно пълно самообладание, за да остане отпуснат, и

все пак... болката, за която се готвеше, не дойде! Беше подхвърлен веднъж, два, три пъти във въздуха. Очилата му полетяха настрана и усети пръчката си да се хлъзва малко изпод дрехите му, но се удържа да изглежда увиснал и безжизнен. И когато падна на земята за последен път, наоколо отекнаха подигравки и кресливи смехове.

– Сега, – каза Волдемор, – да отидем в замъка и да им покажем в какво се е превърнал техният герой. Кой ще влачи тялото? Не... чакайте...

Последва нов изблик на смях и след няколко мига Хари почувства земята да се разтреперва под него.

– ТИ ще го носиш! – каза Волдемор. – Момчето ще се вижда добре в твоите ръце, нали? Вдигни своя малък приятел, Хагрид. И очилата – сложи му очилата – трябва да се познава все пак, че е той...

Някой стовари очилата на Хари обратно върху лицето му с нарочна сила, но огромните ръце, които го повдигнаха във въздуха бяха извънредно нежни. Хари почувства как ръцете на Хагрид треперят от усилищата се ридания; гигантски сълзи се плисваха върху него, докато Хагрид носеше Хари в ръцете си и Хари не посмя с движение или дума да даде знак на Хагрид, че всичко не беше, не беше все още загубено...

– Движи се! – подкани Волдемор, и Хагрид се запрепва напред, пробивайки си път през близко-растящите дървета, обратно през гората.

Клони се заплитаха в косата на Хари и дрехите му, но той остана да лежи спокоен, устата му отворена, очите му затворени. И в мрака, докато смъртожадните кряскаха около тях, и докато Хагрид хълцаше, примигвайки, никой не погледна да види дали не биеше пулс в откритата се шия на Хари Потър...

Двамата великани рушаха наоколо си зад смъртожадните; Хари чуваше дърветата да скърцат и да падат, докато минаваха; вдигаха толкова много врява, че птиците излитаха с писъци в небето и дори подигравките на смъртожадните бяха заглушени. Победоносното шествие маршируваше напред към откритите площи и след известно време Хари различи по изсветляването на тъмнината през затворените си клепачи, че дърветата се разреждаха.

– БЕЙН!

Неочакваният рев на Хагрид замалко да принуди Хари да отвори очи.

– Щастливи сте сега, нал' тъй, че не се бихте, а, страхливи кобили такива? Радвате ли се, че Хари Потър е... м-мъртъв...?!...

Хагрид не можа да издържи и избухна в нов пристъп на ридание.

Хари се зачуди колко ли кентаври наблюдаваха отминаването на тази процесия, но не посмя да надзърне. Някои от смъртожадните изкрещяха обиди към кентаврите, докато ги подминаваха. Малко по-късно, Хари усети по освежаването на въздуха, че бяха достигнали края на гората.

– Спрете!

Хари сметна, че Хагрид трябва да е бил насилен да последва заповедта на Волдемор, защото залитна малко напред. И сега над тях се спусна мраз и Хари чу стържещия дъх на дименторите, които охраняваха най-външните дървета. Те не можеха да му повлияят вече. Фактът на собственото му оцеляване го изгаряше отвътре като талисман срещу тях, все едно еленът на баща му пазеше постоянна стража в сърцето му. Някой премина наблизо до Хари и той разбра, че това бе самият Волдемор, защото проговори само след миг с магически усилен глас, който отекна над равнината, разбивайки се в тъпанчетата на Хари.

– Хари Потър е мъртъв. Беше убит, докато се опитваше да избяга и да спаси себе си, докато вие давахте живота си за него. Носим ви тялото му като доказателство, че героят ви го няма вече. Битката е спечелена. Загубихте половината от бойците си. Моите смъртожадни числено ви превъзхождат и с момчето, което оживя, е свършено. Не трябва да има повече война. Който продължи съпротивата, мъж, жена или дете, ще бъде унищожен, както и всеки член на семейството му. Излезте от замъка сега, коленичете пред мен и ще бъдете пощадени. Вашите родители и деца, вашите братя и сестри ще живеят и ще бъдат простени и ще се присъедините към мен в Новия свят, който ще построим заедно.

Последва тишина сред поляните и в замъка. Волдемор беше толкова близо до него, че Хари не смееше да отвори очи отново.

– Елате! – каза Волдемор, и Хари го чу да се придвижва напред, а Хагрид беше принуден да го следва. Сега Хари надзърна за малко и видя Волдемор да крачи пред тях, носейки огромната змия Наджини около раменете си, вече освободена от омагьосаната си клетка. Но Хари нямаше никаква възможност да извади пръчката, скрита под дрехите му, без да бъде забелязан от смъртожадните, които маршируваха от двете им страни през бавно изсветляващия мрак...

– Хари!... – ридаше Хагрид. – О, Хари... Хари...

Хари пак затвори плътно очи. Знаеше, че приближават замъка, и напрегна слух да различи, над радостните гласове на смъртожадните и техните тежки стъпки, някакви признаци на живот от хората вътре.

– Спрете!

Смъртожадните спряха. Хари ги чу да се разстилат в линия срещу

отворените врати на училището. Можеше да различи, дори през спуснати клепащи, червеникавото зарево, което означаваше, че светлината идва от входната зала. Той зачака. Всеки момент хората, за които се бе опитал да загине, щяха да го видят, лежащ, наглед умрял, в ръцете на Хагрид.

– НЕ-Е-Е-Е-Е-Е-Е-Е!!!!

Писькът беше възможно най-ужасяващ, защото никога не бе очаквал или сънувал, че професор МакГонагол би могла да произведе подобен звук. Той чу друга жена да се смее наблизко и бе сигурен, че Белатрикс сияеше при вида на отчаянието, обзело МакГонагол. Погледна ко-со отново за една секунда и видя отворения вход да се изпълва с хора, докато оцелелите от битката излизаха отвън на предните стъпала, за да посрещнат лице в лице своите покорители и да се убедят сами в смъртта на Хари. Той видя Волдемор мъничко пред него да гали главата на Наджини с единствен бележник пръст. Затвори очи отново.

– Не!!!

– Не!!!

– Хари! ХАРИ!!!!

Гласовете на Рон, Хърмаяни и Джини бяха дори по-зле от този на МакГонагол; Хари не искаше нищо повече от това да отвърне и все пак се насили да продължи да лежи в тишина, а техните викове подействаха като спусък: тълпата оцелели продължи в същия дух, пищейки и крещейки обиди по посока на смъртожадните, докато...

– ТИШИНА!! – извика Волдемор и последва бумтеж и светкавица от ярка светлина, и над всички тях се спусна принудителна тишина. – Свърши се! Остави го долу, Хагрид, в краката ми, където му е мястото!

Хари почувства как го снишават върху тревата.

– Виждате ли? – каза Волдемор и Хари усети, че се движи напред-назад точно до мястото, където лежеше. – Хари Потър е мъртъв! Разбирате ли сега колко сте заблудени? Той не беше нищо, никога, освен момче, което разчиташе на други да се жертват за него!

– Той те победи! – изкрещя Рон и заклинанието се разпадна и защитниците на „Хогвортс“ отново завикаха и запищяха, докато след секунда още по-могъщ трясък потуши гласовете им за втори път.

– Той беше убит, докато се опитваше да се промъкне навън от поляните на замъка – каза Волдемор, и имаше наслада в гласа му заради лъжата. – Убит, докато се опитваше да се спаси...

Но Волдемор прекъсна думите си: Хари чу боричкане и вик, после още един трясък, пролясване на светкавица и възглас от болка; отвори

съвсем минимално очи. Някой се бе откъснал от тълпата и бе нападнал Волдемор: Хари видя фигурата да пада на земята, обезоръжена, а Волдемор хвърли пръчката на противника настрани и се разсмя.

– И кой беше това? – каза той с мекото си змийско просъскване. – Кой дръзна да демонстрира какво се случва с тези, които продължават да се бият, когато битката е загубена?

Белатрикс се изхили със задоволство.

– Това е Невил Лонгботъм, господарю! Момчето, което създаде толкова неприятности на двамата Кароу! Синът на аврорите, помните ли?

– Ах, да, помня... – каза Волдемор, гледайки Невил, който се опитваше да се изправи, обезоръжен и незащитен, застанал в ничията земя между оцелелите и смъртожадните. – Но ти си чистокръвен, нали, мое смело момче? – запита той Невил, който застана срещу него с празни ръце, свити в юмруци.

– И какво, ако съм?! – изрече Невил силно.

– Показваш дух и смелост и имаш благородно потекло. От теб ще излезе много ценен смъртожаден. Имаме нужда от такива като теб, Невил Лонгботъм.

– Ще се присъединя към теб, когато Адът замръзне! – каза Невил. – „ДЪМБЪЛДОРОВА АРМИЯ“!! – провикна се той и предизвика такъв одобрителен рев откъм тълпата, че заглушаващото заклинание на Волдемор не успя да издържи.

– Много добре! – рече Волдемор, и Хари долови повече опасност в мекотата на гласа му, отколкото в най-могъщото проклятие. – Ако това е твоят избор, Лонгботъм, се връщаме към първоначалния план. На главата ти – тихо добави той, – да бъде.

Все още гледайки през миглите си, Хари видя Волдемор да махва с пръчка. Секунди по-късно от един от разбитите прозорци на замъка нещо подобно на уродлива птица прелетя до полуосветеното пространство и кацна в ръката на Волдемор. Той разклати плесенясалия предмет за островърхия му край, което го накара да се провеси, празен и орфан: това бе Разпределителната шапка.

– Вече няма да има Разпределяне в училище „Хогуортс“ – каза Волдемор. – Няма да има домове. Емблемата, щита и цветовете на моя благороден предшественик, Салазар Слидерин, ще бъдат достатъчни за всички. Нали така, Невил Лонгботъм?

Той насочи пръчката си към Невил, който стана неподвижен и вцепенен, после наложи шапката върху главата на Невил, така че тя се

плъзна под очите му. Наблюдаващата тълпа пред замъка се раздвижи и като един смъртожадните вдигнаха пръчките си, задържайки бойците от „Хогвортс“ на място.

– Невил ей сега ще ви демонстрира какво се случва с този, който е достатъчно глупав да продължава да се опълчва срещу мен! – каза Волдемор и с едно махване на пръчката накара Разпределителната шапка да избухне в пламъци.

Крясъци раздраха зората и Невил беше обгърнат от пламък, прикован на място, неспособен да помръдне, а Хари не можа да понесе тази гледка: трябваше да действа! Но тогава... много неща се случиха едновременно!

Чуха див рев от далечната граница на училището, откъдето, ако се съди по звука, стотици хора дойдоха на тълпи през външните стени, които бяха извън видимост, и се стекоха към замъка, надавайки мощни бойни викове. В същия момент Гроуп дойде с тежки стъпки покрай едната страна на замъка и изкрещя „ХАГЪР!“ Крясъкът му получи в отговор резове от великаните на Волдемор: Те подгониха Гроуп, подобно на слонове срещу бик, карайки земята да потръпне. После се чуха копита и опъване на лъкове, и внезапно стрели западаха върху смъртожадните, които разкъсаха редиците си, крешейки от изненада. Хари издърпа Мантията-невидимка изпод дрехите си, наметна я върху себе си и скочи на крака, Невил също се раздвижи.

С едно бързо плавно движение Невил се освободи от приковаващото заклинание; горящата шапка падна от него и той измъкна от вътрешността ѝ нещо сребърно с пробляскваща рубинена дръжка...

Ударът на сребърното острие не можа да се чуе през рева на прииждащата тълпа, звуците от сблъсъците на великаните и нахлуването на кентаврите, но изглежда привлече всички погледи. С един-единствен замах Невил отрязва главата на гигантската змия, която се превъртя високо из въздуха, блещукаща на светлината откъм входната зала и устата на Волдемор се отвори във вик на ярост, който никой не можа да чуе, а тялото на змията тупна на земята в краката му...

Скрит под Мантията-невидимка, Хари произведе едно вълшебство за защита между Невил и Волдемор преди последния да успее да вдигне пръчката си. Тогава през писъците, и ревовете, и гръмовните трусове на биещите се великани, викът на Хагрид се извиси над всичко.

– ХАРИ! – крещеше Хагрид. – ХАРИ... 'ДЕ Е ХАРИ??

Възцари се хаос. Атакуващите кентаври разпръскваха смъртожадните, всички усещаха тътнещите великански стъпала и все по-близо и

по-близо бучаха подкрепленията, които бяха дошли кой знае откъде. Хари видя огромни крилати създания да кръжат над главите на великаните на Волдемор – тестралите заедно с хипогрифа Бъкбийк издираха очите им, докато Гроуп ги удряше с юмуци непрестанно, и сега магьосниците, защитници на „Хогвортс“, също както и смъртожадните, бяха избутани обратно в замъка. Хари запращаше заклинания и проклетия по смъртожадните, които видеше, и те се превиваха, без да знаят какво или кой ги е ударил, а телата им биваха прегазвани от отстъпващата гълпа. Все още под Мантията-невидимка, Хари беше изтикан във входната зала. Той търсеше Волдемор и го видя насреща в помещението как изстрелва заклинания от пръчката си, докато отстъпваше към Голямата зала, все още крещейки наставления на своите последователи, мятйки летящи проклетия наляво и надясно; Хари правеше още защитни вълшебства и така, на косъм да станат жертви на Волдемор, Шеймъс Финигън и Хана Абът хукнаха покрай него в Голямата зала, за да се присъединят към вече разразилата се битка там.

Сега имаше повече, още повече хора, шурмуващи входните стъпала, и Хари видя Чарли Уизли да настига Хорас Слъгхорн, който още носеше смарагдената си пижама. Изглежда се бяха върнали при първите редици на, както изглеждаше, семействата и приятелите на всеки ученик от „Хогвортс“, които бяха останали да се бият, заедно със собствениците на магазини и жителите на Хогсмийд. Кентаврите Бейн, Ронан и Маджориан нахлуха в залата с грандиозен тропот от копита, докато зад Хари вратата, водеща към кухнята, беше избита от пантите си.

Домашните духчета на „Хогвортс“ се изсипаха във входната зала, пищящи и размахващи назъбени ножове и сатъри, а начело, с медальона на Регулус Блек, подскачащ на гърдите му, беше Крийчър, квакащо-подобния му глас се чуваше дори през цялата тази врява:

– Бийте се! Бийте се! Бийте се за моя господар, защитника на домашните духчета! Бийте се с Тъмния Лорд в името на смелия Регулус! Бийте се-е-е!

Те разсичаха и пробождаха глезените и пищялите на смъртожадните, малките им личица бяха озверели от злоба, и където и да погледнеш Хари виждаше смъртожадните да се прегъват под тежестта на числения превес, обезсилени с магии, вадещи стрели от рани, прободени в краката от духчетата или просто опитвайки се да избягат, но бързо пометени от прииждащите орди.

Но все още не бе свършило: Хари забърза между дуелиращите се, покрай борещите се затворници, чак до Голямата зала.

Волдемор беше в центъра на една битка и поразяваше и повалише всичко наоколо. Хари не можеше да получи ясна видимост, за да се прицели, но си проправи път по-наблизо, все още невидим, а Голямата зала ставаше все по- и по-препълнена, тъй като всички, способни да ходят, също си пробиваха път навътре.

Хари видя Якли да пада повален от Джордж и Лий Джордан, видя Долохов да се срутва с писък от лъча на Флитуик, видя Уолдън Макнеър захвърлен през помещението от Хагрид, как се удря в каменната стена настреща и се свлича на земята в безсъзнание. Видя Рон и Невил да повалят Фенрир Грейбек, Абърфорд да вцепенява Рукууд, Артър и Пърси да се сражават с Тикнийс, а Луциус и Нарциса Малфой тичаха през тълпата, без дори да се опитват да се бият, крещейки за сина си.

Волдемор сега се дуелираше с МакГонагол, Слъгхорн и Кингсли едновременно, и по лицето му имаше студена омраза, докато те се извиваха и гмуркаха около него, без да могат да го довършат...

Белатрикс също се биеше на около петдесет метра от Волдемор и подобно на господаря си, се дуелираше с трима наведнъж: Хърмаяни, Джини и Луна, всички воюващи на предела си, но Белатрикс им беше равна. И вниманието на Хари беше отклонено при едно смъртоносно проклетие, ударило толкова близко до Джини, че тя се размина на косъм със смъртта...

Той смени посоката си, побягвайки към Белатрикс, вместо към Волдемор, но преди да беше направил и няколко крачки, беше съборен настрани.

– НЕ И МОЯТА ДЪЩЕРЯ, КУЧКО МРЪСНА!

Г-жа Уизли захвърли мантията си, докато тичаше, за да освободи ръцете си, Белатрикс се завъртя на място, заливаща се от смях при вида на новия си нападател.

– МАХНЕТЕ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ! – изкрещя г-жа Уизли на трите момичета и с простичък замах на пръчката си започна да се дуелира. Хари наблюдаваше с ужас и възхита как пръчката на Моли Уизли разсичаше въздуха и се усукваше, а усмивката на Белатрикс Лестранж се разколеба и премина в озъбване. Струи от светлина полетяха и от двете пръчки, подът около краката на двете вещици стана горещ и напукан; и двете жени се биеха, за да убият!

– Не! – извика г-жа Уизли, когато няколко ученици изтичаха напред, опитвайки се да ѝ помогнат. – Отстъпете! Отстъпете! Тази е моя!!

Стотици хора сега се бяха наредили покрай стените, наблюдавайки двете битки, Волдемор и неговите трима противници, Белатрикс и

Моли, и Хари стоеше, невидим, разкъсан между двете, с желание да атакува, но също и да защити, без да може да е сигурно при това, че няма да уцели неправилния човек.

– Какво ли ще стане с дечицата ти, когато те убия? – подигра се Белатрикс, освирепяла като господаря си, подскачаща, докато проклятията на Моли танцуваха около нея. – Когато мама я няма точно като Фреди?

– Ти – няма – да – докоснеш – нашите – деца – никога – отново!!! – изкрещя г-жа Уизли.

Белатрикс се разсмя със същия бодър смях, който братовчед й Сириус бе издал, докато се катурваше назад през завесата, и внезапно Хари разбра какво щеше да се случи, преди то да стане.

Проклятието на Моли прелетя под протегнатата ръка на Белатрикс и я удари право в гърдите, точно над сърцето...

Злорадата усмивка на Белатрикс замръзна, очите ѝ като че ли се подуха: За един съвсем мъничък момент от време тя сякаш разбра какво е станало и тогава се прекатури, наблюдаващата тълпа избухна, а Волдемор изпищя.

Хари се почувства все едно е превключил на забавен кадър: видя МакГонагол, Кингсли и Слъгхорн отблъснати назад, гърчещи се и махащи из въздуха, докато яростта на Волдемор от падането на последната му и най-добра поддържница експлодира с мощта на бомба. Той вдигна пръчката си и я насочи към Моли Уизли.

– ПРОТЕГО!!! – изрева Хари и защитното вълшебство се разтла по средата на залата, Волдемор втрещено се огледа за източника, а Хари най-сетне свали мантията невидимка.

Шокираният вик, поздравите и писъците от всички страни: „Хари!“, „ТОЙ Е ЖИВ!“ бяха мигом потушени. Тълпата се страхуваше, и тишина се спусна внезапно и напълно, докато Волдемор и Хари се гледаха един-друг, и започнаха, в същия момент, да обикалят един около друг.

– Не искам никой да ми помага! – силно изрече Хари и в абсолютната тишина гласът му се разнесе като призив на тромпет. – Трябва да стане по този начин! Трябва да бъда аз!

Волдемор просъска.

– Потър не го мисли наистина... – каза той с разширени червени очи. – Той не действа по този начин, нали? Кого смяташ да използваш като защита днес, Потър?

– Никого! – каза простичко Хари. – Няма повече Хоркрукси. Само ти и аз сме. Нито един от двамата не може да живее, докато другият

оцелява и един от нас е на път да си тръгне завинаги...

– Един от нас? – присмя се Волдемор, и цялото му тяло се стегна и червените му очи се вторачиха като змия преди удар. – Мислиш, че ще си ти, нали, момчето, което оживя по случайност, а и защото Дъмбълдор дърпаше всички струни?

– Случайност ли беше, когато майка ми умря, за да ме спаси? – попита Хари. Все още се преместваха странично, и двамата, в този идеален кръг, поддържайки същата дистанция помежду си, и за Хари не съществуваше друго лице освен това на Волдемор. – Случайност, когато реших да се бия в онова гробище? Случайност, че не се защитих тази нощ, и все пак оцелях, и се завърнах да се бия отново?

– Случайности!!! – изкрещя Волдемор, но все пак не удари и наблюдаващата тъпва беше замръзнала като вцепенена, и от стотиците в залата никой не смееше да си поеме дъх, освен тях двамата. – Случайност и шанс, и факта, че пълзеше и хленчеше зад полите на по-велики мъже и жени, и ми позволи да ги убия заради теб!

– Ти няма да убиеш никого повече тази нощ – каза Хари, докато се обикаляха и се взираха взаимно в очите си, зелено в червено. – Няма да бъдеш способен да убиеш никой от тях никога отново. Не разбираш ли? Аз бях готов да умра, за да те спра да не нараниш тези хора...

– Но не умря!

– Това имах предвид, и това е, което направих. Направих това, което моята майка е направила. Те са защитени от теб. Не забелязваш ли, че никое от заклинанията, които насочваш към тях, не ги поразява? Не можеш да ги измъчваш. Не можеш да ги докоснеш. Продължаваш да не се учиш от грешките си, Риддъл, нали?

– Ти смееш?...

– ДА, СМЕЯ! – каза Хари. – Знам неща, които ти не знаеш, Том Риддъл. Знам много важни неща, за които ти нямаш понятие. Искаш ли да чуеш някои, преди да направиш поредната си огромна грешка?

Волдемор не проговори, но продължи да крачи в кръг и Хари знаеше, че го държи временно хипнотизиран в покой, застрашен дори от най-неясната възможност, че Хари би могъл наистина да знае някаква последна тайна...

– Пак ли за любовта става въпрос? – каза Волдемор, с насмешка по змийското си лице. – Любимото решение на Дъмбълдор, любов, която той твърдеше, че побеждавала смъртта, макар че любовта не го спря да не падне от кулата и да се разбие като стара восьмична фигурка? Любовта, която не ми попречи да размажа твоята мъгълкръвна майка като

хлебарка, Потър... и никой, изглежда, не те обича достатъчно, за да се затича напред този път и да поеме моето проклятие. Така че какво ще те спре да не загинеш сега, когато те нападна?

– Само едно нещо! – каза Хари, и те все още се обикаляха един друг, погълнати един от друг, неразделяни вече от нищо друго, освен от последната тайна.

– Ако не е любовта това, което ще те спаси този път – каза Волдемор, – ти трябва да вярваш, че притежаваш магия, която аз нямам или пък оръжие по-могъщо от моите?

– Мисля, че имам и двете! – каза Хари, и видя изненада да прелита по змиеподобното лице, макар моментално да се разсея.

Волдемор започна да се смее, и звукът беше по-заплашителен от неговите писъци; безжизнен и смахнат, той проехтя наоколо в утихнала-та зала.

– Мислиш, че владееш повече магия от мен? – каза той. – От мен, от Лорд Волдемор, който е изпълнявал магия, за която самият Дъмбълдор никога не е и мечтал?!

– О, той е мечтал за нея! – каза Хари, – Но е разбрал повече от теб, разбрал е достатъчно, за да не извърши това, което ти направи.

– Имаш предвид, че беше слаб! – изкрещя Волдемор. – Прекалено слаб, за да посмее, прекалено слаб, за да вземе това, което можеше да бъде негово и което ще бъде мое!

– Не, той беше по-умен от теб! – каза Хари, – По-добър магьосник и по-добър човек.

– Аз причиних смъртта на Албус Дъмбълдор!

– Така си си мислел! – каза Хари, – но си грешал.

За първи път наблюдаващата тълпа се размърда, докато стотици хора около стените си поеа дъх като един.

– Дъмбълдор е мъртъв! – запрати Волдемор думите към Хари, все едно това ще му причини непоносима болка. – Неговото тяло гние в мраморната гробница сред полята в замъка, видях го, Потър, и той няма да се завърне!

– Да, Дъмбълдор е мъртъв – каза Хари спокойно, – но не си ти в дъното на убийството му. Той избра свой собствен начин да умре, избра го месеци, преди да умре, организира цялото събитие с човека, който ти мислеше за свой слуга.

– Що за детински брътвежи? – каза Волдемор, но все пак не нападна, и червените му очи не трепваха встрани от Хари.

– Сивиръс Снейп не беше твой служител! – каза Хари. – Снейп

беше с Дъмбълдор. Беше верен на Дъмбълдор от момента, когато си започнал да преследваш майка ми. А ти никога не си го осъзнал, заради нещата, които не умееш да разбираш. Ти никога не си виждал как изглежда Патронусът на Снейп, нали, Риддъл?

Волдемор не отговори. Те продължиха да се въртят в кръг един около друг като вълци, готови да се разкъсат взаимно.

– Патронусът на Снейп беше кошута – каза Хари, – същият като този на майка ми, защото той я е обичал почти през целия си живот, от времето, когато са били деца. Трябвало е да го осъзнаеш – каза той като видя ноздрите на Волдемор да лумват, – той те е помолил да пощадиш живота ѝ, нали?

– Той я желаше, това бе всичко! – презрително рече Волдемор, – но когато с нея бе свършено, той се съгласи, че има и други жени, и то с по-чиста кръв, по-достойни за него...

– Разбира се, че ти е казал така! – каза Хари, – но е бил агент на Дъмбълдор от момента, когато си я застрашил, и е работил против теб оттогава до сега! Дъмбълдор вече умираше, когато Снейп го довърши!

– Няма значение! – извика Волдемор, който бе проследил всяка дума с пълно внимание, но сега нададе лудешки смях. – Няма значение дали Снейп е бил с мен или с Дъмбълдор, нито какви незначителни препятствия се е опитвал да поставя на пътя ми! Аз ги смазах, както смазах твоята майка, предполагаемата голяма любов на Снейп! О, да, но наистина всичко намира своя смисъл сега, Потър, и то по начини, които ти не разбираш! Дъмбълдор се е опитвал да държи Могъщата пръчка далеч от мен! Значи е замислял Снейп да бъде истинският господар на пръчката! Но аз стигнах там преди теб, момченце... Аз достигнах пръчката, преди да можеш да сложиш ръце върху нея, аз разбрах истината, преди да успееш. И убих Сивиръс Снейп преди три часа и сега Могъщата пръчка, Смъртоносната, Пръчката на Съдбата е истински моя! Последният план на Дъмбълдор се провали, Хари Потър!

– Да, наистина! – рече Хари. – Прав си. Но преди да се опиташ да ме убиеш, те съветвам да помислиш какво си извършил... Помисли, и опитай известно разкаяние, Риддъл...

– Какво... е това?

От всички неща, които Хари му бе казал, от всяко откровение или насмешка, нищо не бе удряло Волдемор по този начин. Хари видя зениците му да се свиват до тънки прорези, видя кожата около очите му да побелява.

– Това е последната ти възможност! – каза Хари, – тя е всичко,

което ти е останало... Вече видях какво ще представляваш в противен случай... Бъди човек... опитай... Опитай мъничко разкаяние...

– Ти смееш...? – каза Волдемор отново.

– Да, смея! – каза Хари, – защото последният план на Дъмбълдор изобщо не се обърна срещу мен. Той се обърна срещу теб, Риддъл!

Ръката на Волдемор трепереше с Могъщата пръчка, а Хари стисна много здраво тази на Драко. Моментът, той разбра, щеше да дойде само след секунди.

– Тази пръчка все още не работи правилно за теб, защото си убил погрешния човек. Сивиръс Снейп никога не е бил истинският господар на Могъщата пръчка. Той никога не е побеждавал Дъмбълдор.

– Той го уб...

– Не ме ли чу? Снейп никога не е побеждавал Дъмбълдор! Смъртта на Дъмбълдор беше планирана помежду им! Дъмбълдор възнамеряваше да умре, непобеден, като последния истински господар на Пръчката! Ако всичко беше минало по план, могъществото на Пръчката щеше да е умряло с него, защото то никога не е било спечелвано от него!

– Но тогава, Потър, Дъмбълдор все едно ми е дал пръчката! – гласът на Волдемор потръпна със злостна наслада. – Аз откраднах пръчката от гробницата на последния ѝ господар! Отстраних я против желанието на последния ѝ господар! Нейната сила е моя!

– Все още не го схващаш, нали Риддъл? Да притежаваш пръчката не е достатъчно! Да я държиш, да я използваш, това не я прави истински твоя. Не се ли вслуша в думите на Оливандър? Пръчката ИЗБИРА магьосника... Могъщата пръчка разпозна новия си господар преди Дъмбълдор да умре, някого, който никога дори не е полагал ръката си върху нея. Новият господар отне пръчката от Дъмбълдор против волята му, без никога да осъзнае точно какво е направил или че най-опасната пръчка в света му е засвидетелствала своята вярност...

Гръдният кош на Волдемор се повдигаше и спускаше учестено и Хари можеше да долови задаващото се проклетие, да усети как то се натрупва в пръчката, насочена към лицето му.

– Истинският господар на Могъщата пръчка е Драко Малфой.

Грамадна изненада се изписа на лицето на Волдемор за миг, но после изчезна.

– Но какво значение има това? – каза той меко. – Дори и ако си прав, Потър, това не променя нищо за теб и мен. Ти вече не притежаваш пръчката със сърцевина от феникс: Дуелираме се само според уменията си... а след като те убия, мога да посетя Драко Малфой...

– Само че закъсня! – рече Хари. – Пропусна си шанса. Аз бях там първи. Аз надвих Драко преди седмици. АЗ отнех пръчката му.

Хари помръдна пръчката от глог и почувства очите на всички в залата насочени към нея.

– Така че всичко се свежда до това, нали? – прошепна Хари. – Дали Пръчката в твоята ръка знае, че последният ѝ господар е бил обезоръжен? Защото ако знае... аз съм истинският господар на Могъщата пръчка.

Червено зарево бликна изведнъж под омагьосаното небе над тях – ръбът на ослепителното слънце се подаде над прага на най-близкия прозорец. Светлината улучи и двете им лица едновременно, така че Волдемор внезапно се превърна в пламтящо петно. Хари чу високият глас да надава писък, докато той също изпрати последната си надежда към небесата, насочвайки пръчката на Драко:

– АВАДА КЕДАВРА!

– ЕКСПЕЛИАРМУС!

Взривът беше като изстрел от оръдие и златните пламъци, които изригнаха между тях по средата на кръга, който бяха очертали, отбелязаха мястото, където заклинанията се бяха сблъскали. Хари видя зелената струя на Волдемор да се среща с неговото собствено заклинание, видя Могъщата пръчка да лети високо, тъмна на фона на изгрева, въртяща се напред омагьосания таван като главата на Наджини, въртяща се през пространството към господаря, когото не би могла да убие, който беше дошъл да я вземе в пълното си владение... най-накрая. И Хари, с безпогрешното си умение на търсач, улови пръчката в свободната си ръка, докато Волдемор падна назад, с изкривени ръце, зениците му, като цепнатини в яркочервените очи, се обърнаха се нагоре. Том Ридъл падна на пода, срещайки края на своя земен път, тялото му отслабнало и съсухрено, белите ръце празни, змиеподобното лице безизразно и несъзнаващо. Волдемор беше мъртъв, убит от своето собствено отразено заклинание, а Хари стоеше с две пръчки в ръка, вирайки се в обвивката на своя враг...

Една трептяща секунда в тишина и моментният шок отмина: и тогава безредица избухна около Хари, а писъците и възклицанията, и ревовете на наблюдаващите разцепиха въздуха. Яркото ново слънце грейна ослепително в прозорците, докато те гръмко го връхлитаха, и първи успяха да го достигнат Рон и Хърмаяни, и техните ръце първи го прегърнаха, неразбираемите им викове го оглушиха. После Джини, Невил и Луна бяха там... и после всички от семейство Уизли, и Хагрид, и

Кингсли, и МакГонагол, и Флитуик, и Спраут... и Хари не можеше да чуе и дума от това, което някой от тях крещеше, да определи чии ръце го сграбчваха, дърпаха, опитвайки се да прегърнат някоя част от него, стотици от тях напираси към него, всички решени да докоснат „Момчето, което оживя“, причината всичко да свърши най-сетне...

Слънцето се издигна величествено над „Хогоуртс“, и Голямата зала пламна с живот и светлина. Хари беше неразривна част от смесените излияния на тържествуване и траур, на скръб и празненство. Те го искаха там при себе си с тях, техният водач и символ, техният спасител и пътеводител, а това, че не беше спал, че жадуваше компанията на съвсем малко от тях, изглежда на никого не му хрумваше. Той трябваше да говори с опечалените, да им стиска ръцете, да бъде свидетел на сълзите им, да получава благодарностите им, да изслуша новините, сега прокрадващи се от всеки ъгъл, докато сутринта напредваше... да чуе, че омагьосаните с „Имperiус“ надлъж и нашир из страната идваха на себе си, че смъртожадните бягаха или биваха залавяни, че невинните от „Азкабан“ бяха освободени веднага, щом Кингсли Шакълболт беше обявен за временно изпълняващ длъжността Министър на Магията.

Преместиха трупа на Волдеморт и го положиха в стая встрани от залата, далеч от телата на Фред, Тонкс, Лупин, Колин Крийви, и петдесет други, които бяха загинали в бой с него. МакГонагол беше върнала масите на домовете, но вече никой не седеше според дома си: всички се бяха размесили заедно, учители и ученици, призраци и родители, кентаври и домашни духчета, а Фирензи лежеше, възстановявайки се в един ъгъл, докато Гроуп се показа през един строшен прозорец, и хората хвърляха храна в неговата смееща се уста.

След известно време, изтощен и изцеден, Хари се намери, седнал на една пейка редом с Луна.

– Щях да предпочета малко покой и тишина, ако бях на твое място... – каза тя.

– С удоволствие бих желал това... – отвърна той.

– Ще разсея вниманието на всички – каза тя. – Използвай мантията си.

И преди той да изрече и дума, тя бе изкрещяла: „Ооо вижте, едно Блийбърингско чудо!“ и сочеше през прозореца. Всички, които чуха, се огледаха, и Хари приплъзна мантията върху себе си, и стана на крака.

Сега можеше да се движи през залата незабелязан. Видя Джини на две маси от него; тя седеше с глава на рамото на майка си: Щеше да има време да говорят по-късно, часове и дни и може би години, в които да

говорят. Видя Невил, мечът на Грифиндор лежеше до чинията му, докато ядеше, обграден от група ревностни поклонници. По-нататък, докато крачеше покрай масите, забеляза тримата Малfoy, сгущени един до друг, като че несигурни дали би трябвало или не би трябвало да са там, но никой не им обръщаше никакво внимание. Където и да погледнеш, виждаше семейства, обединени отново, и накрая, видя двамата, чиято компания жадуваше най-много.

– Аз съм! – промърмори той, навеждайки се помежду им. – Ще дойдете ли с мен?

Те се изправиха моментално, и заедно той, Рон и Хърмаяни напугнаха Голямата Зала. Големи парчета липсваха от мраморното стълбище, част от парапетите ги нямаше, и отломки и петна от кръв се появяваха на всеки две стъпки, докато се качваха.

Някъде в далечината те можеха да чуят Пийвс да вдига шум, летейки по коридорите, пеейки победна песен, композирана от самия него:

Ето, стана, той го победи.
Иха-ха, и Потър е Избраният.
И няма вече Волди-Молди,
дайте да се забавляваме!

– Наистина предава усещане за размерите и трагичността на събитието, нали? – каза Рон, отваряйки една врата, за да минат Хари и Хърмаяни.

Щастieto щеше дойде, мислеше си Хари, но за момента то беше заглушено от изтощението и болката от загубата на Фред, и Лупин, и Тонкс го пробождаше като физическа рана на всеки няколко крачки. Преди всичко, той почувства най-изумително облекчение и копнеж да поспи. Но първо дължеше обяснение на Рон и Хърмаяни, които бяха преминали с него през толкова много, и които заслужаваха истината. Старателно той изброи какво беше видял в Мислоема и какво се беше случило в гората, и те още дори не бяха започнали да изразяват своя шок и изумление, когато най-накрая пристигнаха на мястото, към което бяха крачили, макар никой от тях да не беше споменавал посоката.

От последния път, когато го бе виждал, каменният водоливник, охраняващ входа към кабинета на директора, беше съборен настрани; стоеше изкривен, видимо поочукан и Хари се зачуди дали ще е в състояние да различава париoli все още.

– Може ли да се качим? – попита той водоливника.

– Чувствайте се свободни... – изпъшка статуята.

Те се покатериха през него и по извитото каменно стълбище, което се движеше бавно нагоре като ескалатор. Хари отвори вратата на върха. Той хвърли един бегъл поглед на каменния Мислоем на бюрото, където го беше оставил, и тогава пронизителен звук го накара да извика, мислейки за заклинания, завръщащи се смъртожадни и за възраждането на Волдемор...

Но това бяха ръкопляскания. Навсякъде по стените наоколо, директорите и директорките на „Хогвортс“ го даряваха с овации, на крака, те размахваха шапките си и в някои случаи своите перуки, протягаха се между рамките да се здрависват помежду си; танцуваха нагоре-надолу върху креслата си, с които бяха нарисувани; Дилис Дъръунт плачеше без срам; Декстър Фортеския размахваше слуховата си тръба, а Финиъс Нигелус извика със своя висок, напевен глас: „И нека бъде отбелязано, че домът «Слидерин» изигра своята роля! Нека нашият принос да не бъде забравен!“

Но Хари имаше очи само за човека, който стоеше в най-големия портрет точно зад стола на директора. Сълзи се стичаха надолу зад стъклата с форма на полумесец чак до дългата сребърна брада, и гордостта, и благодарността, излъчвани от него, изпълниха Хари със същата утеха като песента на феникса...

Най-накрая Хари вдигна ръка, и портретите запазиха уважително мълчание, лъчезарно усмихнати или попивайки очите си и очаквайки го нетърпеливо да заговори. Но той насочи думите си към Дъмбълдор и ги подбра с огромно внимание. Макар да бе изтощен и с подпухнали очи, трябваше да направи едно последно усилие, търсейки един последен съвет.

– Нещото, което беше скрито в снича – започна той, – изпуснах го в гората. Не помня точно къде, но няма да се опитвам да го търся отново. Съгласен ли сте?

– Мое мило момче, съгласен съм! – каза Дъмбълдор, докато неговите колеги-портрети изглеждаха объркани и любопитни. – Мъдро и смело решение, но нищо по-малко от това, което очаквах от теб. Някой друг знае ли къде е паднало?

– Никой! – рече Хари, и Дъмбълдор отбеляза удовлетворението си с кимане.

– Обаче смятам да задържа подаръка на Игнациус – каза Хари и Дъмбълдор се усмихна.

– Разбира се, Хари, той е твой завинаги, докато не го предадеш на

някой друг!

– И после ето това!...

Хари вдигна Могъщата пръчка, и Рон и Хърмаяни погледнаха към нея със страхопочитание, което дори в своето замаяно и лишено от сън състояние, Хари не искаше да види.

– Не я искам! – каза Хари.

– Какво?! – силно рече Рон. – Ти наред ли си?...

– Знам, че е могъща! – каза Хари уморено. – Но се чувствах пощастлив с моята собствена. Така че...

Той порови в кесията, закачена на врата му, и издърпа оттам двете части от бодлива зеленика все още едва свързани от най-фината нишка от фениксово перо. Хърмаяни беше казала, че частите не могат да се възстановят, че поражението е твърде тежко. Всичко, което знаеше, беше, че ако това не проработеше, нищо друго нямаше да проработи. Той положи счупената пръчка на директорското бюро, докосна я с върха на Могъщата пръчка и каза:

– РЕПАРО!

Мигновено пръчката му се запечата отново, червени искри излетяха от края ѝ. Хари разбра, че е успял. Той вдигна пръчката от бодлива зеленика и фениксово перо и почувства внезапна топлина в пръстите си, като че пръчката и ръката празнуваха своето повторно обединение.

– Смятам да върна Могъщата пръчка – каза той на Дъмбълдор, който го наблюдаваше с огромна любов и възхищение, – обратно там, откъдето е дошла. Тя може да остане там. Ако почина от естествена смърт като Игнациус, нейната сила ще бъде пречупена, нали? Предишният ѝ господар никога няма да бъде победен. И това ще бъде краят ѝ.

Дъмбълдор кимна. Те се усмихнаха един на друг.

– Сигурен ли си? – попита Рон. Имаше едва доловима следа от копнеж в гласа му, докато поглеждаше към Могъщата пръчка.

– Мисля, че Хари е прав... – каза Хърмаяни тихо.

– Тази пръчка носи повече беди, отколкото ползи! – рече Хари. – Ако трябва да съм откровен – той се завъртя с гръб към нарисуваните портрети, мислейки сега единствено за леглото с четири балдахинени завеси, което го очакваше в кулата на „Грифиндор“, и се чудеше дали Крийчър би могъл да му донесе и някой сандвич там, – преживял съм достатъчно беди за цял един живот...

Епилог

ДЕВЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Есента пристигна някак внезапно тази година. Утрото на първи септември беше свежо като ябълка и докато малкото семейство с клатушка не пресече бучащото шосе и се насочваше към голямата опушена гара, димът от колите и дъхът на пешеходците блещукаха като паяжини в студения въздух. Две големи клетки потракваха върху товарните колички, които родителите бутаха; совите в тях надаваха възмутени крясъци, а червенкосото момиченце следваше уплашено своите братя, стискайки здраво ръката на баща си.

– Скоро и ти ще можеш да ходиш там – каза й Хари.

– Две години – въздишаше Лили. – Искам да отида!

Другите пътници зяпаха совите с любопитство, докато семейството си пробиваше път към бариерата между перони девет и десет. Гласът на Албус се понесе назад към Хари над обкръжаващата ги глъчка; синовете му бяха подновили спора, започнал още в колата.

– Няма! Няма да бъде в „Слидерин“!

– Джеймс, престани вече! – каза Джини.

– Казах само, че би могъл да отиде там – каза Джеймс като се ухили на по-малкия си брат. – Няма нищо нередно в това. Би могъл и да бъде в „Слидерин“.

Но Джеймс улови погледа на майка си и замлъкна. Петимата от семейство Потър приближиха бариерата. С леко предизвикателен поглед през рамо към по-малкия си брат, Джеймс взе количката от ръцете на майка си и се затича. След миг бе изчезнал.

– Ще ми пишете, нали? – Албус попита родителите си незабавно, възползвайки се от моментното отсъствие на брат си.

– Всеки ден, ако поискаш – каза Джини.

– Не всеки ден – бързо рече Албус. – Джеймс казва, че повечето ученици получават писма от възрастни по около веднъж в месеца.

– Ние пишехме на Джеймс по три пъти на седмица миналата година – каза Джини.

– А ти по-добре не му вярвай на всичко, което ти разказва за „Хогвортс“ – вметна Хари. – Пада си по шегите, този твой брат.

Рамо до рамо, те засилиха втората количка напред, набирайки скорост. Като стигнаха бариерата, Албус трепна, но сблъсък нямаше.

Вместо това, семейството се появи на перон „Девет и три четвърти“, който бе обгърнат от плътна бяла пара, идваща от димящия „Експрес Хогуортс“. Неясни фигури се рояха в мъглата, сред която Джеймс вече беше изчезнал.

– Къде са те? – попита Албус нетърпеливо, взирайки се в размитите очертания, с които се разминаваха по дългия перон.

– Ще ги намерим – каза Джини уверено.

Но изпаренията бяха гъсти и беше трудно да се различи лицето на някого. Отделени от собствениците си, гласовете звучаха неестествено силни. На Хари му се стори, че мерна Пърси да обсъжда шумно разпоребите за метли и беше доста доволен, че има извинение да не спира за поздрав...

– Мисля, че това са те, Ал – внезапно рече Джини.

Група от четирима се появи от мъглата. Стояха близо до най-последния вагон. Лицата им станаха ясно различими, едва когато Хари, Джини, Лили и Албус се бяха изравнили с тях.

– Здравсти – каза Албус, с тон на извънредно облекчение.

Роуз, която вече носеше чисто новата си хогуортска мантия, му се усмихна лъчезарно.

– Значи паркира успешно? – обърна се Рон към Хари. – Аз успях. Хърмаяни не вярваше, че мога да изкарам мъгълския шофьорски изпит, нали? Мислеше, че ще трябва да приложа объркващо заклинание над изпитващия.

– Не, не съм – каза Хърмаяни. – Имах пълна вяра в теб.

– Между другото, наистина му приложих объркващо заклинание – прошепна Рон на Хари, докато заедно качваха куфара и совата на Албус във влака. – Единствено забравих да поглеждам в страничното огледало, а нека бъдем честни, вместо това мога да използвам вълшебство за съръхсетивност.

Обратно на перона, те завариха Лили и Хюго, малкия брат на Роуз, да обсъждат разпалено в кой дом ще ги разпределят, когато най-накрая отидат в „Хогуортс“.

– Ако не сте в „Грифиндор“, ще ви лишим от наследство – каза Рон – но няма страшно.

– Рон!

Лили и Хюго се разсмяха, но Албус и Роуз изглеждаха угрижени.

– Той не говори сериозно – казаха Хърмаяни и Джини, а Рон дори не им обърна внимание. Проследявайки погледа на Хари, той кимна едва забележимо по посока на нещо на петдесетина крачки от тях. Парата

се разреди за момент и очертаанията на трима души ярко се открояха сред стелещата се мъгла.

– Вижте кой е тук.

Драко Малфой стоеше там със съпругата и сина си; облечен в тъмно палто, закопчано чак до врата. Косата му оредяваше донякъде, което подчертаваше издадената му брадичка. Неговото момче приличаше на Драко, точно както Албус приличаше на Хари. Драко долови, че Хари, Рон, Хърмаяни и Джини се бяха вторачили в него, кимна отсечено и отново се обърна.

– Значи това е малкият Скорпиус – промълви Рон. – Гледай да го победиш на всеки изпит, Рози. Добре, че си наследила разума на майка си.

– Рон, за Бога – каза Хърмаяни, наполовина строго, наполовина развеселено. – Не се опитвай да ги настроиш един срещу друг преди още да са започнали училище!

– Права си, съжалявам – рече Рон, но не се удържа и добави – и все пак, не се сприятелявай много с него, Рози. Дядо Уизли никога няма да ти го прости, ако се ожениш за чистокръвен.

– Хей!

Джеймс отново се появи. Беше се освободил от куфара, совата и количката си и явно преливаше от новини.

– Теди е там отзад – каза той, останал без дъх, сочейки през рамо към бушуващите облаци пара. – Току-що го видях! И познайте какво правеше той? Мляскаше се с Виктоар!

Той се вторачи във възрастните, видимо разочарован от липсата на реакция.

– Нашия Теди! Теди Лупин! Се мляска с нашата Виктоар! Нашата братовчедка! И попитах Теди какво прави...

– Прекъснал си ги? – рече Джини. – Точно в стила на Рон...

– ... и той отвърна, че е дошъл да я изпрати! И после ми каза да се махам. Той се мляскаше с нея! – добави Джеймс, като че разтревожен дали не е бил достатъчно ясен.

– О, би било прекрасно, ако се оженят! – прошепна Лили развълнувано. – Тогава Теди ще стане истинска част от семейството!

– Той и сега се отбива за вечеря около четири пъти на седмица – каза Хари. – Защо направо не го поканим да живее с нас и да приключваме?

– Да! – възкликна Джеймс ентузиазирано. – Нямам против да сме в една стая с Ал, а Теди може да вземе моята стая!

– Не – твърдо заяви Хари, – ти и Ал ще сте в една стая само, когато ми се прииска да разрушим къщата.

Той погледна стария очукан часовник, който някога бе принадлежал на Фабиан Прюит.

– Почти единайсет е, по-добре се качвайте.

– Не забравяй да предадеш на Невил нашата обич! – каза Джини на Джеймс, като го прегърна.

– Мамо! Не мога да предам на професор обич!

– Но ти познаваш Невил...

Джеймс завъртя очи.

– Навън – да, но в училището той е професор Лонгботъм, нали така? Не мога просто да вляза в час по Билкология и да му предам обич...

Клатейки глава пред безразсъдството на майка си, той даде отдушник на чувствата си, като прицели един ритник към Албус.

– Доскоро виждане, Ал. Пази се от тестралите.

– Мислех, че са невидими? Ти каза, че са невидими!

Но Джеймс само леко се изсмя, позволявайки на майка си да го целуне, в движение прегърна баща си и скокна в бързо пълнещия се влак. Видяха го да махва, после се затича по коридора да намери приятелите си.

– Не се притеснявай за тестралите – каза Хари на Албус. – Те са нежни същества, няма нищо страшно в тях. Както и да е, ти няма да отидеш до училището с техните карети, а ще си в лодките.

Джини целуна Албус за довиждане.

– Ще се видим на Коледа.

– Чао, Ал – каза Хари, докато синът му го прегръщаше. – Да не забравиш, че си канен на чай при Хагрид следващия петък. Не се замесвай с Пийвс. Не се дуелирай с никого, преди да си се научил как. И не позволявай на Джеймс да те плаши.

– Ами ако съм в „Слидерин“?

Прошепнатите думи бяха единствено за баща му и Хари разбра, че само моментът на заминаването е бил способен да принуди Албус да разкрие колко дълбок и искрен е неговият страх.

Хари се наведе ниско, така че лицето на Албус беше малко над нивото на неговото. Единствен от трите деца на Хари, Албус беше наследил очите на Лили.

– Албус Сивиръс, – тихо каза Хари, така че никой освен Джини да не може да чуе, а тя бе достатъчно тактична да се престори, че маха на Роуз, която вече беше във влака – ти си кръстен на двама директори на

„Хогуортс“. Единият от тях беше слидеринец и беше може би най-смелият човек, когото съм познавал!...

– Но само да предположим...

– ... тогава домът „Слидерин“ ще се сдобие с отличен ученик, нали така? Няма значение за нас, Ал. Но ако има значение за теб, ще можеш да избереш „Грифиндор“ пред „Слидерин“. Разпределителната шапка взима избора ти предвид.

– Наистина?

– Тя го направи за мен – отвърна Хари.

Не беше казал това на никое от децата си досега и видя почудата по лицето на Албус, когато го каза. Но сега вратите се затръшваха по дължината на целия яркочервен влак и сред размитите очертания на родители, тълпящи се напред за прощални целувки и последни напомняния, Албус скочи във вагона и Джини затвори вратата зад него. Ученици се подаваха от най-близките прозорци. Огромно множество от лица, някои на влака, други – на перона, бяха обърнати към Хари.

– Защо всички са се втреничили? – почуди се Албус, докато той и Роуз се проточваха да гледат останалите ученици.

– Това да не те тревожи – рече Рон. – Заради мен е, аз съм изключително известен.

Албус, Роуз, Хюго и Лили се разсмяха. Влакът се задвижи, а Хари крачеше покрай него, гледайки слабичкото лице на сина си, вече пламнало от вълнение. Хари продължи да се усмихва и да маха, макар да усещаше като малка лична загуба, това да гледа сина си как се изплъзва надалеч... Последната следа от дим се изпари сред есенния въздух. Влакът вече беше завил. Ръката на Хари все още махаше за довиждане.

– Всичко с него ще бъде наред... – промълви Джини.

Като погледна към нея, Хари свали ръката си разсеяно и докосна белега във формата на светкавица върху челото си.

– Знам, че ще бъде!...

Белегът не беше причинявал болка на Хари от деветнайсет години.

ВСИЧКО БЕШЕ ДОБРЕ.

КРАЙ

© 2007 Джоан Роулинг
© 2007 Любители, перевод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and The Deathly Hallows, 2007